

ANNAMALAI UNIVERSITY TAMIL SERIES

எட்டுத் தொகையில் ஒன்றாகிய

ஐங்குறுநூறு

மூலமும் விளக்கவுரையும்

Part I

மருதம்—நெய்தல்

உரை ஆசிரியர்
சித்தாந்த கலாநிதி, பேராசிரியர், வித்துவான்,
திரு. ஓளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,
தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்,
சியாகாசர் கல்லூரி, மதுரை.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தாரால்
வெளியிடப்பெற்றது.

1957.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய

ஐங்குறுநாறு

மூலமும் விளக்கவுரையும்

முதல் தொகுதி :

மருதம் & நெய்தல்.

ஆசிரியர்

சித்தாந்த கலாநிதி, பேராசிரியர், வித்துவான்,
திரு. ஓளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,
தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்,
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

உதகாடர் ந. சஞ்சீனி
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தாரால்
வெளியிடப்பெற்றது.

1957.

Printed at
The C. M. V. PRESS
197, East Veli Street
Madurai

உள்ளுறை

1. பதிப்புரை
2. முன்னுரை
3. கடவுள் வாழ்த்து-பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் க
4. மருதம்:—ஓரம்போகியார் ... கூ
 1. வேட்கைப் பத்து ... கந
 2. வேழப் பத்து ... சய
 3. கள்வன் பத்து ... எந
 4. தோழிக்குரைத்த பத்து ... க௦ச
 5. புலவிப் பத்து ... கஉக
 6. தோழிகூற்றுப் பத்து ... கருக
 7. கிழத்திகூற்றுப் பத்து ... கஅள்
 8. புனலாட்டுப் பத்து ... உகக
 9. புலவி விராய பத்து ... உசக
 10. எருமைப் பத்து ... உகள்
5. நெய்தல்—அம்முவனார் ... உகக
 11. தாய்க்குரைத்த பத்து ... ந௦க
 12. தோழிக்குரைத்த பத்து ... நஉஉ
 13. கிழவற்கு உரைத்த பத்து ... நசஉ
 14. பாணற்குரைத்த பத்து ... நருஉ
 15. ஞாமற் பத்து ... நகந
 16. வெள்ளாங்குருகுப் பத்து ... நஎஎ
 17. சிறுவெண்காக்கைப் பத்து ... நகள்
 18. தொண்டிப் பத்து ... சகக
 19. நெய்தற் பத்து ... சசஉ
 20. வளைப் பத்து ... சகஅ

பதிப்புரை.

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்ற சங்கத்தொகை நூல்களுள் எட்டுத்தொகை என்பது நற்றிணை குறுந்தொகை முதலிய எட்டுநூல்களைத் தன்கண் கொண்டது என்பது அறிஞர் அறிந்த செய்தியாகும். ஒவ்வொரு தொகைநூலும் புலவர் பீலர் பாடிய பாட்டுக்களின் தொகுப்பாகும். இந்த ஐங்குறுநூறு என்பது ஐந்து புலவர்கள் பாடிய ஐஞ்ஞாறு பாட்டுக்களைக் கொண்ட தொகை நூல்; ஒவ்வொருவரும் நூறுநூறு பாட்டுக்களைப் பாடியுள்ளனர். மேலும், ஒவ்வொரு நூறும் ஒவ்வொரு திணைக்கு உரியதாகும். இம் முதற்றொகுதியுள் ஓரம் போகியார் பாடிய மருதத்திணைக் குரிய பாட்டு நூறும் அம்மூவனார் பாடிய நெய்தற்பாட்டு நூறும் உள்ளன. இவ்வாறே இரண்டாம் தொகுதியில் குறிஞ்சி பாலை என்ற இருதிணைக்கும் உரிய இருநூறுபாட்டுக்கள் உள்ளன. மூன்றாம் தொகுதியில் பேயனார் பாடிய முல்லைத்திணைப் பாட்டுக்கள் நூறும், அரும் பொருணிரலும் அருஞ்சொல் அகரநிரலும் சேர்ந்துள்ளன. கைக்கு அடக்கமாக இருக்கும்பொருட்டு இவை மூன்று தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பெற்றுள்ளன.

ஐங்குறுநூறு முழுதுக்கும் ஒரு கடவுள் வாழ்த்துப் பாட்டுப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அவர் இவ்வாறே நற்றிணை குறுந்தொகை அகநானூறு புறநானூறு என்ற தொகைநூல்களிலும் கடவுள்வாழ்த்துப்பாட்டுக்களைப் பாடிச் சேர்த்துள்ளார்.

இதன்கண் உள்ள ஐந்திணை ஐஞ்ஞாறு பாட்டுக்களும் சேரமன்னனை யானைக்கண் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும் பொறை என்ற வேந்தர் பெருமானால் ஆசிரியர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் என்ற சான்றோரைக் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டனவாம். இவ்வரலாறு பண்டைநாளைச் சேரமன்னர் என்ற சேரமன்னர் வரலாற்றுநூலில் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது. அவர் இதனைத் தொகுத்தபோது ஒவ்வொரு நூறையும் பப்பத்தாக வகுத்துத் தக்க தலைப்பும் தந்துள்ளார்.

இந்த ஐங்குறுநூறு என்ற தொகைநூலை அரிதில் முயன்று தேடி, பனையேட்டில் பிழைபடக்கிடந்த நிலையினை மாற்றிச் செம்மைசெய்து முதற்கண் (கி. பி. 1903ல்) வெளியிட்ட பெரியார், தமிழ்த்தந்தை யென மிக்க அன்புடன் பணிந்து பரவும் மகாமகோபாத்தியாய உயர்திரு. டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையராவர். இந் நூலின்கண், பண்டைச் சான்றோர் ஒருவரால் உள்ளுறைக் குறிப்பும் குறிப்புரையும் பல பாட்டுக்களுக்கு எழுதப்பட்டுள்ளன.

சுமார் முப்பது ஆண்டுகட்குமுன் என்பால் தமிழ் பயின்ற மாணவர் இருவர்க்கு இந்நூலைக் கற்பிக்க வேண்டிய நிலை வந்த போது அவர்க்கு முதலிலுள்ள மருதப் பாட்டு நூறுக்கும் உரைஎழுதியுரைக்கலுற்றேன். பின்னர், அது, 1938ல் ஐங்குறுநூறு மருதம் மூலமும் விளக்கவுரையும் என்ற பெயரால் அச்சேறி வெளிவந்தது. ஓரளவு அச்சாகியதும் அதனைப் பார்வை யிட்ட கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவரான காலஞ்சென்ற தமிழவேள் திரு. த. வே. உமாமகேசவரம் பிள்ளையவர்கள் என் பொருட்டுத் திருப்பனந்தாள் சென்று காசிமடம் சிவத்திரு. சுவாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளை அடைந்து பொருளுதவி புரியுமாறு வேண்டி என்னையும் சிவத்திரு. சுவாமிகளைக் காணுமாறு பணித்தார்கள். அக் காலே அருள்திரு. தம்பிரான் சுவாமி

அவர்கள் நான்முழுதிற்கும் உரையெழுதுமாறு அருளிஞர் கள். அதன்பின், தொடக்கத்தில் எனக்குத் தமிழ் கற்பித்த சீர்காழி, உயர்திரு. கோவிந்தசாமி ரெட்டியார் அவர்களின் ஏட்டுப் பிரதி யொன்று கிடைத்தது. அதன்கண் அச்சப் பிரதியில் காணப்படாத திருத்தங்களும், சில பாடல்களுக் குரிய குறிப்புரைகளும் காணப்பட்டன. அவற்றை இப் பொழுது ஆங்காங்குக் குறித்துக் காட்டியுள்ளேன்.

பின்னர்ச் சிறிது காலத்துக்குள் நான்முழுதுக்கும் உரையெழுதி அந்நாளில் விளங்கிய புலவர் பெருமக்கள் பலர்க்கும் காட்டி அவர்களுடைய ஆதரவையும் நல்லுத வியையும் பெற்றேன். எனினும், நான்முழுவதையும் அச்சிடுதற்கேற்ற வாய்ப்புக் கிடைக்காமையால் சுமார் ஆறு ஆண்டுக்குமுன், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு விண்ணப்பித்து இதனை வெளியிடற் கான வசதி செய்து தர வேண்டினேனாக, பல்கலைக்கழகத்தார் வெளியிடத் துணிந்து, யான் மதுரையில் இருப்பதுபற்றி, இங்குள்ள சி. எம். வி. பிரசிட் அச்சிட ஏற்பாடு செய்தனர்.

“தண்ணூர் தமிழ் அளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டுத்” தனிப்பெருஞ் செல்வராய்த் தமிழகத்தேயன்றி வேறு எந் நாட்டினும் இருந்த செல்வர் என்றும் சிந்தியாத அளவில் தனிமுறையில் தமிழும் தமிழகமும் உள்ளவளவும் தன் பெயர் நிலைபெறுமாறு தில்லைத் திருவேட்குளநகர்க்கண் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் தோற்றுவித்த பெரும் வள்ளல் திரு. ராஜா சர். மு அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களும் அவர்கள் புதல்வராய்ப் புகழ்மிக்கு விளங்கும் திரு. ராஜா சர். முத்தைய செட்டியார் அவர்களும் “தந்தையர் ஓப்பர் மக்கள்” என்ற தொல்காப்பியப் பொருளுரைக்கு இலக்கியமாய் நின்று கண்ணும் கருத்து மாய்ப் பேணி வரும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரிய தமிழ்ப்பணி நாளும் பெருகித் தமிழ்ப்பெருமக்களின்

கலைவளர்ச்சிக்குப் பேராக்கமும் அரணுமாய்த் திகழ்கிறது; நல்ல தெல்லாம் செய்ய வல்ல தில்லைப் பெருங்கூத்தன் திருவருளால் பல்கலைக்கழகச் செல்வர் அரசர்பெருமான வள்ளல் டாக்டர் திரு. மு. அ. முத்தைய செட்டியாரவர்கள் வழிவழியாகச் சிறந்து வளமிக நெடிது வாழ்க என வாழ்த்துவது தமிழ்மக்களின் தலையாய நன்றறி கடனாம்.

இந்நூலை அச்சிடும் பணியில் இடையிடையே உண்டான இடையீடுகள் பலவற்றையும் தாங்கி இந்நூலை முடிக்காது விடுவதில்லை என்ற விடாப்பிடியுடன் செய்து வரும் மதுரை, சி. எம். வி. அச்சகத்தார்க்கு நன்றி கூறுவது இன்றியமையாது.

இந்த நூலின் தொடக்கமுதல் இன்றுகாறும் வேண்டு வன யாவும் செவ்வையாக அமையுமாறு தோன்றாத துணையாய் நின்று அருள்புரிந்து நிற்கும் அங்கயற்கண்ணியோடு அமர்ந்த ஆலவாய் அண்ணல் திருவடிகளைப் பணிகின்றேன்.

“ ஞாலம் நின்புகழே மிக வேண்டும்தென்
ஆலவாயில் உறையும் எம்ஆதியே ”

“ அவ்வை ” மதுரை, }
9-9-1957. }

ஒளவை. சு. துரைசாமி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முன் னுரை .

“நீல மேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகை யுலகும் முகிழ்த்தன முறையே”

சங்கத் தொகைநூல்கள் எட்டுத்தொகை பத்துப் பாட்டு என இருதொகுதிப்படும். எட்டுத் தொகையுள், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பத்திற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, புறநானூறு, அகநானூறு என்ற எட்டும் அடங்கும்; இதனை,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம்என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்ற பழம்பாட்டு ஒன்று வற்புறுத்துகிறது. இவை யாவும், புலவர் பெருமக்கள் பலர், அவ்வப்போது பாடிய பாட்டுக்களின் தொகுப்பாகலின், தொகைநூல் எனப்படுதலும் உண்டு. இப்பாட்டில், மூன்றாவதாக, ஐங்குறுநூறு வைத்துச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. இதனால் இந்நூலைப் பதிப்பித்த பிறரெல்லாம் எட்டுத்தொகையுள் மூன்றாவதாகிய ஐங்குறுநூறு என்று குறித்தனர். முதலாவது என்றும் இரண்டாவது என்றும் ஒன்றினொன்று முற்பிற்பாடு உடையவாக இவற்றை முறைப்படுத்தல் வேண்டா என்பதற்காகவே, நல்ல குறுந்தொகை, ஒத்த பதிற்றுப்பத்து, ஒங்கு பரிபாடல், கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலி என்று சிறப்பித்துள்ளனர். அதனை எண்ணியே இங்கு எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய ஐங்குறுநூறு என்று குறித்தாம்.

இத்தொகை நூல்களுள் ஒதப்படும் பொருள், தொல் காப்பியம் முதலிய பழந்தமிழ் இலக்கணங்களிற் கூறப் பெறும் பொருட்பகுதியாகும். பொருள், அகம் புறம் என

இருவகைப்படும். நற்றிணை முதலாக வுள்ள எட்டனூள், பதிற்றுப்பத்தும் புறநானூறு மாகிய இரண்டும் ஒழிய ஏனைய ஆறும் அகப்பொருள் பற்றியன; அவ்விரண்டும் புறப்பொருள் நுவலுவனவாம்.

இச் சங்கத்தொகைநூல்கள் முதற்கண் அச்சேறிய காலத்தினும், இக்காலத்தில், இவற்றின் பொருள் நலங்களை அறிந்தோர் பல்கியுள்ளனர். நாள் கிழமை திங்கள் வெளியீடுகள் பல இத்தொகை நூற்கருத்துக்களை எளிய முறையில் மக்களிடையே பரப்புகின்றன. கழகங்கள் கோயில்கள் முதலியன எடுக்கும் விழாக்களிலும் சிறப்புக்களிலும் இத்தொகைநூற் கருத்துக்களும் பாட்டுக்களும் பொருளாகச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. உயர்கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் பாடநூல்களும், அரசியல் சமுதாயம் சமயம் முதலிய துறைகளில் உழைக்கும் அறிஞர்களின் எழுத்திலும் சொல்லிலும் இத்தொகை நூற் பொருள்கள் பல சிறந்த இடம் பெறுகின்றன. இவ்வாற்றால் சங்கத் தொகை நூல்கள் பலவும் தமிழ் மக்களிடையே பெரிதும் பரவியுள்ளன. அதனால் இவற்றைப்பற்றி அறிந்தோர் தொகை, இப்போது தமிழருள் ஓரளவு பெருகி வருதல் கண்கூடாக இருக்கிறது.

மேலே குறித்த அறிஞருட்பலர் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் புறப்பொருள் பற்றியன மிகச்சிலவும் அகப் பொருள் பற்றியன பலவுமாக இருப்பதை எண்ணத்தலைப்பட்டு, “மக்களின் வாழ்க்கைக்கு அமைந்த அரசியல், பொருளியல், வாணிகம், போரும் உழவும் பிறவுமாகிய தொழில் முதலியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டவை புறப்பொருள் எனப்படும்; அப் பொருள்பற்றிய நூல்கள் பலவாக இருப்பதே உலகியல் வாழ்க்கைக்கு உகந்தது; அதனை மனத்துட் கொண்டே திருவள்ளுவரும் அகப் பொருளைக் காமத்துப்பாலில் இருபத்தைந்து அதிகாரங்

களில் சுருங்க வுரைத்து, ஏனைப் பொருட்பகுதியை நூற் றெட்டு அதிகாரங்களில் விரியக் கூறினர்; அங்ஙனம் இருக்க, சங்கச்சான்றோர் தொகுத்த எட்டுத்தொகையுள் அகப்பொருள் நுவலும் தொகைநூல்கள் பெருக இருப்ப தற்குக் காரணம் என்னை?" என ஆராய்வாராயினர். தமிழ் இலக்கியவரலாறும் மக்களினத்தின் மனவுணர்வுத்திறனும் ஒழுகலாறும் காலந்தோறும் மாறி இயங்கும் திறமு முணரும் நலமில்லாதோர் சிலர், தமிழ்கூறும் பொருணூல் களின் நுட்ப முணர மாட்டாமையால், "கீழைநாட்டுப் புலவர்கட்குக் காதற்பாட்டுக்களில் விருப்பம் மிகுதி; அதனால் அகப்பொருணூல்கள் எட்டுத்தொகையுள் பெருகியுள்ளன" என்று கூறுவாராயினர்.

நிலவுலகில் வாழும் ஏனைமக்களும் தம்மைப்போல் இங்கே வாழப்பிறந்தவர் என்றும், அவர் வாழும் நாடும் ஊரும் தம்முடையன போல வாழ்க்கைக்கேற்ற தகுதியும் சிறப்பும் ஒப்ப உடையவை என்றும், எனவே அவரும் தம்மை யொத்த பண்பும் பாங்கும் உடையவர் என்றும் கருதி ஒழுகும் பரந்த நோக்கம் இயல்பாக வுடையவர் பழந்தமிழ்மக்கள். அதனால், "யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்" எனவும், "யாதானும் நாடாமால் ஊராமால்" எனவும் காலம் வாய்த்த போதெல்லாம் மக்களைத் தெருட்டி வந்தனர். இந்நாட்டில் வாழும் தமக்கு இதன் கண் எத்துணை உரிமையுண்டோ, அத்துணை யுரிமை பிறர்க்கும் உண்டென்ற கருத்தால் அவர்க்கு இடமும் பொரு ளும் ஏற்பன உதவி வாழ்ந்தனர். "உலகு முழுதும் வரினும் வழங்கத் தவாஅ" வளமுடைமையே நாட்டுக்குச் சிறப்பாக நூல்களில் வற்புறுத்தினர். சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் வாழ்வில் சாதி நிறவேற்றுமைகள் தலைகாட்ட வில்லை; எந்நாட்டவரும் எளிதிற்போந்து இனிது வாழ் தற் குரிய சூழ்நிலையே சிறந்து விளங்கிற்று. இந்த அடிப் படையில்தான் தமிழரிடையே விருந்தோம்புவது பேரற மாகப் பிறங்கிற்று. இதற்கு ஒவ்வொரு குடியிலும் கணவ

னும் மனைவியும் கருத்து ஒருமித்து ஒத்த உள்ளமும் ஒத்த செய்கையு முடையராக இருக்கவேண்டியது இன்றியமையாத உறுப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது.

உலகியலில் ஒருவனது வாழ்வு இனிது இயலுமாயின், அவன் மறுமையில் வானுறையும் தெய்வவாழ்வு பெறுவன் என்பது தமிழர் கருத்து. “வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” என்று திருவள்ளுவனார் தெளிவிக்கின்றார். வாழ்வாங்கு வாழ்தலாவது, “வாழ்தல் வேண்டும் இவண் வரைந்த வைகல்” என்பது; இதனை விளங்கக்கூறின், அகமும் புறமுமாகிய இருவகை வாழ்க்கைக் கூறுகளும் நன்கு அமையப்பெறுதல் என்று சொல்லலாம். புறவாழ்க்கை புறப்பொருள் எனவும், மனைவாழ்க்கை யாகிய அகவாழ்க்கை அகப்பொருள் எனவும் தமிழ்ச் சான்றோரால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. புறப்பொருள், தொழில் வாணிகம் நாடுகாவல் அரசு செய்தல் முதலியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டது.

அகமாகிய மனைவாழ்வு செம்மையாக அமைந்தாலன்றி மக்களினத்தின் புறவாழ்வு, பொருளும் புகழும் பெற்றுப் பொலிவுறுது என்பது தமிழ்வாழ்வின் அடிப்படை. மனைவாழ்வு உலகில் நிலைபெற்று வழிவழியாக வழங்கி வருதற்கு மக்கட்பேறு இன்றியமையாது. பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகில் வாழ்வில்லை யாவது போல, “மக்களை யில்லேர்க்குப் பயக்குறை இல்லைத் தாம் வாழும் நாளை” என்பர். அதனால், பழந்தமிழர் தம்மக்களைத் தமது பொருளாகவே கருதுவர், “தம்பொருள் என்ப தம் மக்கள்” என்பது திருக்குறள். மக்களைப் பெருத மாந்தரை ஆண்மையுடைய மக்களாகக் கருதுதல் கிடையாது. போர்த்தொழிற்கு ஆகாதவரென விலக்குண்ட மக்களில் மகப்பெருதவரும் அடங்குவர். தம்மினும் தம்முடைய மக்கள் அறிவு மிகவுடையராய், சான்றோர் பரவும் சால்

புடையராய், அறிஞர் கூடிய நல்லவையில் முந்துற்றிருக்கும் முதுக்குறைவுடையராய் விளங்குதல் வேண்டுமென விழைந்து, அதற்கு உரியவற்றைச் செய்வதில் பெற்றோர் சிறிதும் பிற்படுதல் இலர். இத்துணைச் சிறப்புடன் பேணி வளர்க்கும் தம் மக்கள் மணம் செய்துகொண்டு மனையறம் புரியும் செவ்வி எய்துமிடத்து நன்மக ளொருத்தியை நாடித் திருமணம் செய்வது பெற்றோர்க்குக் கடன் என்று தமிழ்மக்கள் மேற்கொள்ளவில்லை. மனையறம் மேற்கொள்ள விரும்பும் ஆடவன், தன் கருத்திற் கொத்த நங்கையைத் தன் வாழ்க்கைத் துணையாகத் தேடிக் கொள்வன். அவன் குறிக்கும் மகளையே பெற்றோரும் சான்றோரும் இருந்து மணம்செய்து வைப்பது மரபு. இது பற்றியே தொல்காப்பியராதல் திருவள்ளுவராதல் ஒரு வரும் தாம் பெற்ற மக்கட்குத் தக்காரை மணம்புரிவித்தல் பெற்றோர்க்குக் கடன் என யாண்டும் தம் நூல்களிற் குறிக்கவில்லை.

முன்பே குறித்தபடி மனையறமே பழந்தமிழர்க்கு உலகியல் வாழ்வின் சிறந்த கூறாகும். அதன்பொருட்டே உலகில் தொழிலும் வாணிகமும் அரசும் பிறவும் அமைந்துள்ளன. மக்களுலகின் நிலைபேற்றுக்கே காணாம ஆடவரும் பெண்டிரும் மணம் புரிந்துகொண்டு ஒருவர்க் கொருவர் வாழ்க்கைத்துணையாய் மனையறம் செய்தலே என்பது தமிழர் நன்கறிந்திருந்த உண்மை. மனையறம் மாண்புறுமாயின் உலகியல் வாழ்வு அன்பும் அறமும் நிறைந்து பொருளும் இன்பமும் பயந்து வானுறையும் தெய்வவாழ்வு பெறுதற்குப் பெருவழியாம்.

மனையறம் மாண்புற வேண்டின் அதனை நடத்தும் கணவனும் மனைவியும் உயிரொன்றிய காதலுறவு உடைய ராதல் வேண்டும். அதுவே வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாம் சிறப்பு நல்குவது. காணப்படும் இருவரை நோக்கி, “நீவிர் மனமொத்த நண்பராய் இருமின்” என்று பிறர் விதிப்பது

நட்புக்கு அடிப்படை யென்றே, நட்பின் தோன்றுநிலை என்றே அறிவுடையோர் யாரும் கூறார்; புணர்ச்சி பழகுதல் உணர்ச்சி ஆகிய இவையே நட்பாம் கிழமை தரும் எனத் திருவள்ளுவர் முதலியோர் தெருட்டுவர். அதுபோலவே ஓர் ஆண்மகனையும் ஒரு பெண்மகனையும் நோக்கி, “நீவிர் இருவீரும் வாழ்வு முழுதும் உயிரொத்த அன்பராகுக” என்பது முறையாகாது எனக் கருதிய பண்டைத் தமிழ் மக்கள், ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்மில் தாம் கண்டு காதலுறவு கொள்ளுமுகத்தால், உயிரொன்றிய கேள்வரா தலையே நேரிது என்று கண்டனர். இக்கேண்மையே, ஆடவரும் பெண்டிரும் உளம் கலந்து உணர்வு ஒன்றிச் செய்யும் மனையறத்துக்கு இன்றியமையாதது; இது, கணவனும் மனைவியுமாகிய இருவர் உள்ளத்தே நிகழும் ஒருமை அறமாய், ஒருவர்க் கொருவர் உயிரும் உடம்புமாய் இயைவிக் கும் உண்மை யன்பாய் நிலவும் உறுதிப் பொருளாதலின் இதனை **அகப்பொருள்** என்றனர்.

இந்த அகப்பொருள், புணர்தல் இருத்தல் பிரிதல் ஊடல் இரங்கல் என ஐந்து கூறாக வகுத்துக் காணப்படும். ஒவ்வொரு கூறும் திணை யெனவும் படுதலின், அகப்பொருளை **அகன் ஐந்திணை** என்றலும் வழக்கம். அகமாகிய மனைவாழ்வுக்கு உரியவாதல்பற்றிப் புணர்தல் முதலிய ஐந்திணையும் **உரிப்பொருள்** எனவும், அகப்பொருட்டுரிய ஒழுக்கமாவதுபற்றி **அகவொழுக்கம்** எனவும் வழங்குவர். இக்கேண்மை தோன்றி வளர்ந்து நிலைபேறு எய்துங்காலம் மணமாதற்கு முன்னும் மணத்துக்குப்பின் மகப்பயந்து மகன் நடைகற்கும் துணையும் ஆகும். இக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளால் இருவரது காதலுறவும் சிதைவுறுது திண்மையுற்றுச் செந்நெறிக்கண் ஒழுகச்செய்வது அகப்பொருள் நூல்களின் குறிக்கோள்.

கணவனும் மனைவியுமாகும் இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் துணைவ ராதலால், இவர்கள் ஒருவரை யொருவர் தேர்ந்து கொள்வது அவர்கட்குத் தனியுரிமையாம்

என்பது தமிழ்மரபு. அம்முறையில் ஓர் ஆடவன் ஒரு பெண்மகனையும், ஒரு பெண்மகள் ஓர் ஆடவனையும் வாழ்க்கைத் துணையாய்த் தேர்ந்து மனத்திற் கொள்வதும், அத்துணைமையைத் தனிமுறையில் வளர்த்துக் கொள்வதும், வளர்ந்துவரும் துணைமைக்குக் காரணமாகிய காதலுறவு பெருகி முறுகுதலால், ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையா ராவதும், பின்னர் இருவரும் பெற்றோரும் சான்றோரும் அறியத் திருமணம் செய்துகொள்வதும், அவ்விருவரும் கூடி மனையறம் புரிவதும் அகப்பொருள் நெறிக்கட் கூறப்படும் செயல்முறைகளாகும். ஒருவரையொருவர் தனிமையிற் கண்டு வாழ்க்கைத் துணைமைக்குரிய காதலுறவு கோடலும், அதனைப் பிறர் அறியா வகையில் வளர்த்தலும், பின்பு அதனைப் பலர் அறிய வெளிப்படுத்தலும் **களவு** எனப்படும். கடிமணம் புரிந்து கோடலும் மனையறம் செய்து பொருளீட்டி இன்புறும் வகையில் தாமும் இனிது வாழ்ந்து, ஏனை மக்களினமும் இன்புற்று வாழ இயன்றன உதவி இம்மையிற் புகழும் மறுமைக் கண் இறவாத இன்ப வாழ்வும் பெற முயல்வது **கற்பு** எனப்படும்.

உண்மையன்பும் ஒழியாத அறச்செய்கையு முடைய தானால் உலகியல் வாழ்வு மக்கட்கு இன்பவாழ்வாகும். ஒவ்வொரு மனையும் அன்பும் அறமும் பண்பும் பயனுமாக வளம் பெறுவதையே உலகியலறிவு வற்புறுத்துகிறது. அம்மனையிலிருந்து வாழ்க்கை நடத்தும் ஆண்மகனும் பெண்மகளும் ஒத்த அன்பும் உயிரொன்றிய உணர்வும் உடையராவது இன்றியமையாது. இது பற்றியே பழந் தமிழ்ச் சான்றோர் இந்த அகப்பொருள் ஒழுக்கத்தைப் பன்னெறியாலும் நுணுகிநுணுகி ஆராய்ந்து மிகப்பலவாய பாட்டுக்களைப் பாடியுள்ளனர். இடைக்காலத்தே இந்நுட்பத்தை யுணரும் நல்ல தமிழறிவு தமிழரிடையே வீழ்ந்தது; தமிழ் அறியாத மடமையே மக்களுக்குப் பெருமை எனக் கருதும் கீழ்மை தமிழ் இனத்தின் உள்ளத்தில்

நுழைந்து கொண்டது. அகப்பொருளின் நுட்பம் கண்டு அறிவுக்கூர்மை எய்தும் கருத்தின்றி அதனை எள்ளி நகைக்கும் விலங்கறிவு விளக்கம் பெற்றது.

மனைமாட்சிக் குரிய காதலுறவு தோன்றி வளர்ந்து சிறத்தற்கு அமைந்த அகப்பொருள் ஒழுக்கம் புணர்தல் முதலிய ஐவகைத் திணைகளில் இயலுவதென முன்பு கண்டோமன்றோ? உலகில், வாழப் பிறந்த ஒருவனும் ஒருத்தியும், கூடுதலும், பிரிதலும், கூடியும் பிரிந்தும் இருத்தலும், உவகையால் ஊடுதலும், தனித்திருந்து இரங்குதலும் ஆகிய செயல்வகையால் காதலன்பு சிறக்கின்றனர். அவற்றால் அவரது உழுவலன்பு பெருகி மாட்சியுறுதலால் புணர்தல் முதலிய ஒவ்வொன்றின்கண்ணும் காதலர் உள்ளத்தெழும் எண்ணங்களையும் ஏனைச் சொற் செயல்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதைச் சங்கச் சான்றோருடைய புலமை தனக்குச் சால்பாகக் கொண்டது. உண்மையன்பாலும் உயரிய அறத்தாலும் மக்களது மனை வாழ்வு மாண்புற வேண்டும் என்பதே தமிழ்ப்புலமையின் உரிமைப்பணியாகச் சங்ககாலம் வற்புறுத்தியுள்ளது. நல்லிசைப்புலவர் பலரும், அவ்வகப்பொருட் கருத்துக்களைப் பாட்டில் தொடுத்துப் பாடி, மக்களை நல்வாழ்வின ராக்கும் பெரும்பணியைச் செய்தனர். அத்தொழில் புலனெறி வழக்கம் என அறிஞர்களால் போற்றப்பட்டு வந்தது.

கூடுதல் பொருளாக நிகழும் உணர்வு உரை செயல் ஆகிய முன்றையும், குறிஞ்சித்திணை யெனவும், பிரிவு பொருளாக நிகழ்வன பாலை யெனவும், இருத்தல் முல்லை யெனவும், ஊடல் மருதம் எனவும், இரங்குதல் நெய்தல் எனவும் பண்டைத்தமிழர் வகுத்துக்கொண்டனர். அவ்வாறே, வாழ்வுக்கு இடமாகிய நிலப்பரப்பும் மலை, காடு, பாலை, வயல், கடற்கரை என ஐந்து கூறுபடுகிறது. இவற்றையும் திணை யென்பது நிலநூல் வழக்கம். கூடுதல்

பொருளாக வருவனவற்றை உரைத்தல் வேண்டி, அவற்றிற்கு இடமும் காலமும் குறித்தல் முறையாதல் கண்டு, புணர்தலுக்குக் குறிஞ்சிநிலத்தையும், பிரிவுக்குப் பாஸையையும், இருத்தலுக்கு முல்லையையும், ஊடலுக்கு மருதத்தையும், இரங்குதலுக்கு நெய்தலையும் திணைக்களமாகப் பகுத்துப் புலனெறிவழக்கம் செய்வது மரபாயிற்று. இக்கருத்தைப் “படுதிரை வையம் பாத்தியபண்பு” என ஆசிரியர் குறித்திருப்பதால் அறியலாம். இதனால் தான், குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூடுதல் பொருளாக வரும் கருத்துக்களும், பாலைப்பாட்டில் பிரிவுக்குரிய கருத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

குறிஞ்சி முல்லை முதலியவற்றைத் திணைக்களமாகக் கொண்ட பாட்டுக்களில் அங்கு வாழும் மக்கள் விலங்கு புள் மரம் செடி கொடி முதலியவற்றின் காட்சியும் செய்கையும் சிறந்துநிற்கும். சான்றோர் அவற்றை நிலைக்களமாகக் கொண்டு, புணர்தல், இருத்தல் முதலிய அகவொழுக்கங்களைத் தொடுத்துப் பாடுவர். ஒருசில சமயங்களில் திணைக்களமாகிய இயற்கைக்காட்சி ஒரு திணையாகவும், அகவொழுக்கம் ஒரு திணையாகவும் மாறிப் பாடுவதுண்டு. அதனைத் திணைமயக்கம் என்பர். குறிஞ்சித் திணைக்களத்தில் குறிஞ்சியொழுக்கத்தையும், நெய்தல் திணைக்களத்தில் நெய்தலொழுக்கத்தையுமே வரையறுத்துப் பாடி வரின், குறிஞ்சிநிலத்தில் பிரிவும், மருதத்தில் கூடலும், நெய்தலில் இருத்தலும் பிறவுமாகிய அகப் பொருணிகழ்ச்சிகள் தோன்ற போலும் என்ற கருத்துப் பிறந்துவிடும். அந்தக் கலக்கம் தோன்றாதபடி விலக்குதற் பொருட்டே திணைமயக்கம் புகுத்தப்பட்டது. எனினும் அது சிறுபான்மையாக இருக்கும் என அறிதல் வேண்டும்.

புணர்தல் பிரிதல் முதலிய ஐந்திணை யொழுக்கத்தின் அரிய குறிக்கோளையும் அதனால் விளையும் அறப்பயனையும் கண்ட சான்றோர் தாம் பாடும் பாட்டுக்களில் லெல்லாம்

அகவொழுக்கத்தையே பெரிதும் எடுத்துப் பாடினர். மேலும், இவ்வகப்பொருட்காட்சியும் அறிவும், அறம் புரிந்தொழுகும் தூய மக்கட்சமுதாயம் தோன்றுதற்கு இன்றியமையா எனக் கண்டதனால், இதனை வழக்குநான் முறையிற் கூறுவதே புலனெறி என்று மேற்கொண்டனர்.

உலகில் வாழும் மக்களுள், குணமே நிறைந்து குற்றமே இல்லாதவரோ, குற்றமே நிறைந்து குணமே இல்லாதவரோ எக் காலத்தும் இருந்ததில்லை; எல்லோரும் குணமும் குற்றமும் விரவியவரே. இது பற்றியே யாவரையும், “குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடிக்” கொள்ளுவதோ தள்ளுவதோ செய்தல் வேண்டும் என்றும், “அரிய கற்று ஆசற்றார்கண்ணும்” வெளிநின்மை அரிது என்றும் திருவள்ளுவனார் தெளிய உரைத்தார்.

இங்ஙனம் மக்கள்பால் விரவிக் கிடக்கும் குணம் குற்றங்களுள் குணத்தால் இன்பமும் குற்றத்தால் துன்பமும் வினாயக் கண்ட உலகியலறிவு, குணத்தை விரும்பி அது மிக்கோரையே பின்பற்றி வாழ்வதாயிற்று. துன்பத்தை வெறுத்தலும், இன்பத்தை விரும்புதலும் உயிர்கட்கு இயல்பு. துன்பம் கலவாத இன்பத்தைப் பெறுவதிலே உயிர்களின் நாட்டம் எல்லாம் ஒன்றியிருப்பது கண்கூடு. அதனால் குணமே நிறைந்து இன்பமே பயக்கும் செயலுடையவரையே பாராட்டுவதும், அவருடைய உணர்வு உரை செயல்களைப் பின்பற்றுவதும், மக்களுயிர் தாம் மாண்புறும் நெறியாகக் கொண்டுள்ளன. அரசு, வாணிகம், தொழில் முதலிய வழக்கியல் துறைகட்கு முறையும் நெறியும் வரையறுத்து உரைக்கப் புகுந்த வழக்கு நூற்புலவர், குணமே நிறைந்த ஆண்மகன் (Ideal Man) ஒருவனைப் படைத்துக் கொண்டு விதிவிலக்குகளை வகுக்கின்றனர். இந்நாளில் சட்டநூல்களை எழுதும் அறிஞர் இக்கருத்தையே மனத்திற் கொண்டிருப்பது யாவரும் அறிந்தது.

பன்னூறு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழ்ச் சான்றோர்களும் இந்த முறையையே கண்டு மேற்கொண்டு அறநூல்கள் பலவும் ஆக்கினர். குற்றமென்பதே யின்றிக் குணமே நிறைந்த ஆண்மகன் (Ideal Man) ஒருவனையும் பெண்மைக்குரிய நலமெல்லாம் உருவாய்த் திரண்ட பெண்மகள் (Ideal Woman) ஒருத்தியையும் **படைத்து** நிறுத்தி, அவர்களிடையே இந்த அகப்பொருள் ஒழுக்கத்தைப் புகுத்தி, அதற்குரிய நினைவு சொற்செயல்களைத் தொடுத்து உரைப்பாராயினர். அவர்கள் காட்டும் நெறியை ஏனை மக்கள் அனைவரும் அறிந்து பாராட்டி உய்தி பெறும் பொருட்டு அவர்களை முறையே **தலைவன், தலைமகள்** என்றும், **தலைவி, தலைமகள்** என்றும் கூறுகின்றனர்.

அறிஞர் குழுவால் பயன் கருதிப் படைத்துக் கொள்ளப்பட்டவர்க ளாதலால் இத்தலைமக்கட்குப் பிறப்பு, பிணி, முப்பு, வறுமை, சாக்காடு முதலிய குற்றங்கள் இருப்பதாகக் கருதக் கூடாது. மேலும், மக்கள் அனைவரும் இனம் குழுவாழும் இயல்பினராதலின் அவருள் ஒவ்வொருவர்க்கும் சிறந்த நண்பர் உளராவது இயல்பு. அம் முறையில் தலைமகற்கு ஒரு தோழனும் தலைமகட்கு ஒரு தோழியும் உளராவர். மக்கள் வாழ்வு செந்நெறியில் செல்லுதற்கு அன்பும் அறிவும் அறமும் துணைசெய்வது போலத் தலைமக்களின் தலைமைவாழ்வுக்கு, அந்த அன்பு முதலிய மூன்றையுமே, முறையே சொல்லும் மனமும் செயலுமாகக் கொண்ட நட்பின் வடிவைத் தோழனும் தோழியுமாகப் படைத்துள்ளனர். தோழமைப்பண்பின் (Ideal friendship) பெண்வடிவம் **தோழி** யெனவும், ஆண்வடிவம் **தோழன்** எனவும் கோடல்வேண்டும்.

பாடப்படுவது குறிஞ்சிப்பாட்டாயின், தலைமகன் வெற்பன் சிலம்பன் மலைநாடன் எனவும், மருதப்பாட்டாயின் மகிழ்நன் ஊரன் எனவும், நெய்தற்பாட்டாயின் சேர்ப்பன் துறைவன் எனவும், தலைமகள் கொடிச்சி,

எயிற்றி முதலிய பெயர்களாலும் குறிக்கப்படுவர். படினும், எப்படியோ மேற்கூறிய இலக்கணம் அமைந்த தலைவன் தலைவி என்ற சொற்களின் கருத்தை மறந்தமையால், பிற்காலத்தே அத்தலைமக்களைக் குறிஞ்சி முல்லை முதலிய நாடுகட்கு அரசர் அரசியர் என்றும், ஏனை மக்களினத்து ஒருவர்போலக் குணமும் குற்றமும் விரவிய பிறப்பொழுக்கம் உடைய ரென்றும் கருதும் தவறு இப்பாட்டுக்களைப் படித்தோரிடையேதோன்றிக் குழறுபடை செய்வதாயிற்று.

மேலே விரிவாகக் கூறிய புணர்தல் பிரிதல் முதலிய ஐவகை அகப்பொருணெறியும் பொதுவாகக் களவு கற்பு என இருவகைப்படும். இவ் விருவகை ஒழுக்கத்தினும் புணர்தல் முதலிய ஐந்தும் நிகழும் என அறிதல் வேண்டும். ஆயினும் கற்பின்கண் ஊடலும் இருத்தலும் சிறப்பாக எடுத்து உரைக்கப்படும். ஏனையவை களவின் கண் சிறந்து தோன்றும். களவின் கண் மணமாதற்கு முன்னர் உளதாகும் அகவொழுக்கமும் கற்பின்கண் மணமான பின்னர் மகன்பிறந்து நடைபயிலும் பருவம் ஈராக வுள்ள காலத்து அகவொழுக்கமும் இடம்பெறும். களவொழுக்கத்தின் வளமையைச் சார்ந்தே கற்பின் திண்மை அமைந்திருத்தலால், கற்புக்குக் களவை வழிநிலை யொழுக்கமாகச் சான்றோர் கருதிக் கூறியுள்ளனர். மகப்பேற்றுக் குரிய மெய்யறுபுணர்ச்சி கற்புக்காலத்தில் தான் உண்டு; களவின் கண் அது கிடையாது. களவிற் கூறப்படும் மெய்யறு புணர்ச்சிக்கு மெய்திண்டல் முயங்குதல் முத்திகொளல் என்பன பொருளாகும். இதற்கு, “கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புலனும், ஒண்டொடிகண்ணையுள்” என்றும், “பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி வாலெயிறு ஊறிய நீர்” என்றும் வரும் திருக்குறள்களே போதிய சான்றுகளாகும்.

களவொழுக்கம், இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற்கூட்டம் என நான்கு வகைப்படும். இயற்கைப்புணர்ச்சியைக் காமப்புணர்ச்சி என்றும், தெய்வப்புணர்ச்சி யென்றும் வழங்குவர்.

“காமப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும்,
பாங்கொடு தழாஅலும் தோழியிற் புணர்வுமென்று
ஆங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இவற்றுள், மேற்கூறிய தலைவனும் தலைவியும் முதன்முதலாக ஒருவரையொருவர் தனித்துக் கண்டு உள்ளத்தாற் கலத்தல் இயற்கைப் புணர்ச்சி எனப்படும். முன்னாள் கண்டவிடத்தோ அதனைச் சார்ந்த பிறிதோரிடத்தோ மறுபடியும் கண்டு முன்பு உளதாய உள்ளக்கலப்பை வலியுறுவிப்பது இடந்தலைப்பாடு. பின்பு, தலைமகன் தன் காதற்கருத்தைத் தன் தோழனுடன் அளவளாவித் தலைவியின் இயலிடம் தெளிந்து அவன் அறிய அவளுடைய காதலுறவைப் பெறுவது பாங்கற்கூட்டம்; இது பாங்கொடு தழாஅல் எனவும் வழங்கும். தலைமகளுடைய தோழியை அவள் காட்டும் குறிப்பால் உணர்ந்து தலைவியை அவள் அறிய அளவளாவப் பெறுவது தோழியிற்கூட்டம் எனப்படும். தோழியிற்கூட்டம் பெற்றவன், தலைவியுள்ளத்துத் தோன்றி விளங்கும் காதலுறவு முறுகிப் பெருகித் தன்னை யின்றி அவள் இமைப்போதும் அமையாவாறு வளர்வது குறித்துப் பகற்போதினும் இரவுப்போதினும் போந்து குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தே அவளைத் தலைப்பெய்து இன்புறுவன்; ஒருவழித் தணத்தல், வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் என்பவற்றால் அவள் காதலை மிகுவித்தலும், தான் கருதுமளவிற்குக் காதல் முறுகாதவழி வரைவை நீட்டித்தலும் செய்வன். தலைமகன் உள்ளத்தில் மிளிரும் காதலுறவின் திட்பத்தைத் தோழி பகல்வரவு விலக்கியும் இரவுக்குறி மறுத்தும் முறுகிப்பள். இது சேட்படை எனவும் வழங்கும். தலைவியின் காதற்பெருக்கை யுணர்ந்து தலைமகனைக் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் காதலுறவுக்கு இடையூறாகும் காரணம் பல காட்டி வரைந்து கொள்ளுமாறு தூண்டுவள். அது வரைவுகடாதல் எனப்படும். தலைமகன்

வரைந்து கொள்ளாது நீட்டித்தலோ கடமை காரணமாக ஒருவழித்தணத்தலோ, வரைபொருள் குறித்துப் பிரிதலோ செய்யுமிடத்து, பெற்றோர் தலைவியின் வேறுபா டறிந்து திருமணத்துக்கு முயல்வாராயின், தோழியும் தலைவியும் பெற்றோர்க்குத் தலைமகற்கும் தமக்கும் உண்டாகி யிருக்கும் காதலுறவை எடுத்துரைப்பர்; அஃது அறத்தொடு நின்றல், அறத்தொடுநிலை எனப்படும். சில சமயங்களில் தலைவியின் பெற்றோர் அவளைப் பிறர்க்கு மகட்கொடை புரிவரென்றோ, தலைமகற்கு மறுப்பரென்றோ தோன்று மாயினும், அறத்தொடு நின்றற்குரிய வாய்ப்புக் குன்றுமாயினும், பெற்றோர் அறியாவாறு தோழியின் துணையால் தலைமகளைத் தலைமகன் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டு போய் விடுவதுண்டு. அஃது உடன்போக்கு எனப்படும். அறத்தொடுநிலையும் உடன்போக்கும் திருமணத்துக்கு நிமித்தமாகும். வரைவு என்பது தலைமகள் தலைமகனுக்கே உரியவள் எனச் சான்றோரும் தமரும் அறிய வரையறை செய்தல். அதன்பின், தலைமக்களின் தாய்தந்தையரும் தமரும் சான்றோரும் கூடி இருவரையும் மணவமளியேற்றித் தனிமனைப்படுத்துதல் வதுவைமணம் என வழங்கும். உடன்போக்கும் வரைவும் வதுவைமணமும் கற்பின் கூறாதலின், இயற்கைப்புணர்ச்சி முதல் உடன்போக்கு எல்லையாக நிகழ்வன களவொழுக்கமாயின.

களவின்கண் நிகழும் செயல்வகைகள் யாவும், தலைமக்கள் உள்ளத்தே தோன்றிய காதலுறவு முறுகிப் பெருகி ஒருவரை யொருவர் இன்றி உயிர்வாழ்வு அமையாராகும் ஒள்ளிய நிலையை எய்துமாறு உருவாக்குதலையே குறிக்கொண்டுள்ளன; “வாழ்தல் உயிர்க்கன்னள் ஆயிழை சாதல் அதற்கன்னள் நீங்கும் இடத்து” எனத் திருவள்ளுவனார் தலைமகன் கூற்றில் வைத்து உரைக்குமாறு காண்க. இயற்கைப்புணர்ச்சி வாயிலாகத் தோன்றும்

காதலன்பு, இடந்தலைப்பாடு பாங்கற்கூட்டம் ஆகிய வற்றால் தலைவன் உள்ளத்தில் நிலைபெறுகொண்டு, தோழியிற்கூட்டத்தில் அவனைச் செலுத்துகிறது; அங்கே, தோழியைத் தன் கருத்துக்கு உடம்படுத்தற்கண் எய்தும் அருமையும், சேட்படைத்துன்பமும், இரவுக்குறிக்கண் தலைமகளைக் கண்டு பயிலும் துறையில் வழியின் கொடுமையும், தலைவி மனையின் காவற்பெருமையும், அல்லகுறியவலமும், தோழி பகல்வருவாளை இரவு வருகென்றலும், இரவுக்குறி மறுத்தலும், இருபோதும் வாரற்க என அலைத்தலும் பிறவுமாகிய அல்லல்களால் தலைமகன் உள்ளத்துக் காதல் பெருகிச் சிறப்பெய்துகின்றது. தலைவனைத் தன் கண் காணாத் தோழி சேட்படுத்தும், பகற்குறி விலக்கியும், இரவுவரவு மறுத்தும் அலைப்பதும், தன்பொருட்டு அத் தலைவன் பனி, வெயில், கார்மழை, கொடுவிலங்கு, கடுங்காவல், காட்டாற்றுப்பெருக்கு, இடி மின்னல் முதலாய இடையூறுகளை எதிர்த்து நீந்திப் போதருவதும், ஒருவழித் தணப்பின்கண் அவனைத் தான் காணாமல் பிரிந்திருப்பதும் ஒருபால் வருத்த, தன் மேனி வேறுபாடுகண்டு, ஊரவர் அவர்கூறுவதும், அன்னை வெறியெடுப்பதும், வேற்றவர் மகட்கொடை வேண்டி வருதலும் பிறவும் வேறெருபால் நின்று வெதுப்ப, இடைநின்று வருந்தும் தலைவியின் உள்ளத்திற் காதல் பெருகி முறுகுகின்றது. பின்னர் உடன்போக்காலும், வரைவாலும், இருவர் காதலும் வெளிப்பட்டு, வதுவைமணத்தால் நாடு நகரம் நன்கு அறியக் கலந்து ஒருவர்க் கொருவர் உடம்பும் உயிருமாம் ஒருமைநிலையைப் பயந்துவிடுகிறது. அதனை உணரும் தலைமகன், “உடம்போடு உயிரிடை யென்னமற்று அன்ன, மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு¹” என்று கூறுதல் காண்க.

களவின்கண் தலைமக்கள் தம்முடைய காதலுறவை வளர்ப்பது கருதிப் பகற்குறி இரவுக்குறிகளிலும் பிறண்டும் தனித்துக் கண்டு பயிலுங்கால் தவறுண்டாகாது

கொல்லோ எனச் சிலர் ஐயுற்ற துண்டு; அவ்வாறு ஐயம் எழுத்தக்க வகையில் பிற்காலத்தே பாட்டுக்கள் பாடியோரும் உண்டு. சங்ககாலத்துக்குப் பின்னர்ச் சமார் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரை, நம் தமிழகம் தமிழரல்லாத களப்பிரர் பல்லவர் ஆட்சியிற்பட்டுத் தமிழ்க்கே யுரிய தூய உணர்வு ஒழுக்கங்களில் மிகப்பெரிதும் சீரழிந்தது. ஐரோப்பியரின் கீழ் இருந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் எத் துணையோ பல நலங்களை மறந்தொழிந்த தமிழகம், பத்து நூற்றாண்டுகள் வேற்றரசின் கீழ்ப்பட்டிருந்த போது தன்னுடைய நலங்கள் பலவற்றைக் கையிழந்து ஏழையான திறத்தை அவரவரும் தத்தம் மனக்கண்ணால் எண்ணிக் கொள்ளக் கடவராவர். தன் தனிப்பெருமையிழந்து அடிமைச்சேற்றில் சிக்கின அந்நாளில், தமிழர்களின் பழங்கால வழக்க ஒழுக்கம் உணர்த்தும் நூல்கள் இறந்தொழிந்தன. சங்ககால இலக்கியங்களுள் எண்ணிறந்தன இறந்தன. இன்று கிடைத்துள்ள சிலவற்றுள் சங்ககாலத் தொகைநூல்கள் அடங்கும். இலக்கியத்துறை தன் இயற்கை அறிவுக்கண்ணே யிழந்து வடவரும் பிறரும் காட்டிய கைக்கோலைப் பெற்றுத் தடுமாறி நடந்தது. அதனால் தமிழர் மனையற முணர்த்தும் பொருணூல்களின் கருத்துக்கள் பல பொய்யாய்க் கனவாய்ப் புனைந்துரையாய்ப் பொற்பிழந்தன. அவ் விருட்காலத்தும் பிற்காலத்தும் எழுந்த நூல்கள், குற்றமே யில்லாத தலைமக்கள் வாழ்வில் குற்றமுண்டாகும் வகையில் அமைந்தொழிந்தன. பிற்காலக் கோவைநூல்கள் இதற்குப் போதிய சான்று பகரும். குணமே வடிவாக நிறைந்த தலைமக்களைப் படைத்த நூலோர், தனிமையிற் கண்டு பயில நேரும் போது தவறு உண்டாகுமாறு செய்வரா? அந்நிலையில் தலைமக்கள் என்போர் தவறு செய்வாராயின், அவர்களைத் தலைவர் என்பது பொருந்துமா? அவர்கள் தலைவன் தலைவி என நின்று பிறர்க்கு வழிகாட்டியாவது யாங்ஙனம்? தவறு செய்வோர் ஏனை மக்கள் போலக் குணம் குற்றம் உடைய

ராவரேயன்றிக் குணவடிவான தலைமக்களாகாரன்றே !
 மேலும், தவறுசெய்தற்கு ஏற்ற இடமும் காலமும் வாய்த்தவிடத்து, நெஞ்சைத் தவற்றின்கண் செல்லாவாறு அறிவால் தடுத்து நன்னெறிக்கட் செலுத்துவதுதானே தலைமக்களின் தலைமைப்பண்பு. தனிமையிற் கண்டு பயிலுமிடத்து ஆணும் பெண்ணுமாகிய தலைமக்கள் தவறு செய்வர் எனக் கருதுவதும், கருதுமாறு உரைப்பதும், தலைமைநெறி காட்டும் தக்கோர்க்கு அறமாகாது; அவ்வாறு உரைப்பன உளவேல், அவை, தமிழர் கண்ட அகப் பொருளின் மாண்பை அழித்தற்கெழுந்தவை என்று தெளிந்து விலக்குவதே அறிஞர் கடனாகும்.

கற்பின்கண் வதுவைமணத்தால் மனையறம் புரியலுறும் தலைமக்களது காதலன்பு, சமநிலத்தோடும் நீர்போற் செல்லாது, கல்வி குறித்தும் பொருள் கருதியும் வினையாண்மை வேண்டியும் நிகழும் பிரிவுகளால் அலைப்புண்டு கலங்கி, மகப்பேற்றால் தெளிவுற்று, மனைவாழ்வை மாண்புறுத்து, வாழ்க்கைத்துணையாம் வண்மையுற்று, அறத்தாற்றில் பொருளீட்டி இம்மைக்கண் இறவாப் புகழ் நல்கி இலங்குகிறது. பின்னர்த் தலைமக்கள் இருவரும், அறம்புரி சுற்றம் துணையாகத் துறவுள்ளம் மேற்கொண்டு மெய்யுணர் வெய்தி அவாவறுத்துச் சிறந்தது எனப்படும் வீடு பேற்றுக்குச் சமைகின்றனர்; அவரது காதலன்பு வீடு காதலிக்கும் வியன்பேரன்பாய் மிளர்கிறது. இதனைக்

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலே
 ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
 அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
 சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உரைப்பது காண்க. இந்நூற்பாவில், இறந்தது என்றது வயதுமுதிர்ந்தலை; “இளமையும் தருவதோ இறந்த பின்னே” என்ற கலிப்பாட்டடி இதற்குப் போதிய சான்று.

கற்புறு மனைவாழ்வின் கண், தலைமக்கள் எய்தும் நுகர்ச்சியால் இன்பம் ஊறிச் சிறக்கும் காதலன்பு, மகப்பேற்றுக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழும் பிரிவுகளால் வளமுறுகிறது. உலகியலில் பொருள்கள் யாவும் நின்றாங்கு நிலை பெற்று நின்று மாருத இன்பம் தருவன வல்ல. பொருளின் வளர்ச்சிக்கண் பெருகித் தோன்றும் நலம் அவ்வளர்ச்சி முற்றியதும் குன்றத்தலைப்படுதலால் தானும் நிலையின்றித் தேயத் தொடங்குவது இயல்பு. கதிர் முற்றுங்காறும் தலைநிமிர்ந்து இனிய காட்சி பயக்கும் நெற்பயிர், நென்மணி முற்றியதும், சாய்ந்து நிறம் வேறுபட்டு நிலத்தே வீழ்வது இதற்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டு. இளந்தளிரும் நறுமலரும் தாங்கிக் காணும் கண்ணுக்கு இனிய காட்சி தந்து, பாடிவரும் வண்டுக்குத் தேனளித்து விருந்தோம்பும் நன்மரம், காய் முற்றிக் கனிநல்கும் காலத்தும் அதன்பின்னும், முனைப் பொலிவும் நலமும் இன்றிக் குன்றுகிறதன்றோ? அவ்வாறே மக்களுடம்பும், கவினுறு காட்சியும் எழில் மிகு தோற்றமும் பொற்பமை மேனியும் கொண்டு இளநலத்தால் ஏற்றம் பெற்று மகப்பேறு எய்தி மாண்புறுங்காலத்துத் தெய்வ மணங்கமழ் பண்டை இளநலம் தேயத் தலைப்படுகிறது. மக்கள் உள்ளத்தை மலர்வித்து இன்பப்பேற்றுக்கு இலக்காக்கிய காதலுறவு, இளமைக்காலத்து இன்பத்தோற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிய தாகலின், அடிவேர் வலியிழந்த மென்கொடி போல் விளர்த்து மெலிந்தொழுகிறது. இவ்வியல்பு மாக்களிடத்தும் ஒப்ப நிலவுதலின், மக்களுயிர் வேறுபட வேண்டியது கடனாகிறது. உடலின் தோற்றப் பொலிவைக் கால்கொண்டு தோன்றிய காதலுறவு, பெருகிய உயிரைப் பிணிக்குங்கால், உயிரையே அதற்குக் காலாக்கி அதன்கண் நிறுத்தி மறுமை யின்பப்பேற்றுக்கு வழியாக மாற்றிக்கொள்ளற்பாலர் மக்கள். களவுக்காலத்துக் கதிர்த்துப் பெருகித் தன் உயிரைப் பிணித்த காதலன்பு, கற்பின்கண், தன் உயிரையே காலாகக் கொண்டு நிற்கும்

செவ்விகண்டு, அக்காலத்தே நிகழும் பிரிவுகளாலும் மகப் பேற்றாலும், தன் உயிரினின்றும் நெகிழ்ந்து நீங்காவாறு பிணித்து மெய்ந்நெறிபற்றிப் படருமாறுவிடுகின்றான் தலைமகன்; அதுவே கற்பொழுக்கத்தின் குறிக்கோளும் பயனுமாகும்.

மனைவாழ்வின்கண், கணவன் மனைவியரிடை நிலவும் காதலன்பின் வன்மை, கணவனான தலைமகன் நிகழ்த்தும் பிரிவுகளால் நெகிழ்ந்து மென்மையுறுதற்கு வாய்ப்புண்டு. அப்பிரிவுகள், சிறப்பாகக் கல்வி, பொருள், பகைதணிவினை, நாடு காவல், தூது முதலிய நற்பணி குறித்தவையாம். பரக்கையிற் சேறல் தொல்காப்பியனார் முதலிய பண்டைச் சான்றோரால் இவற்றோடு ஒப்பக் கூறப்படவில்லை. மேற்கொண்ட பிரிவுக்குரிய காரணம் தனக்கெனக் குறிக்கப்பெற்ற காலவெல்லை நீட்டிக்குமாயின் தலைமகன் வாராமைபற்றித் தலைமகட்கு வருத்தம் மிகும். காதலனது அன்பு, தன்பால் சுருங்கி மேற்கொண்ட பொருள்வினைபால் பெருகிற்றுப் போலும் என்ற வேறுபாட்டுணர்வு தோன்றி அவளைப் பேதுறுக்கும். இவ்வாற்றால் களவின்கண் பிரிவரிதாய்ப் பிறங்கிய காதலுறவு, கற்பின்கண் வேறுபாட்டுக்கு இடம்தந்தும், பிரிவு நீண்ட விடத்து ஆற்றியிருக்கு முகத்தால் சிறிது வலியிழந்தும் இயலும். தலைமகன்பால் பெருகிநின்ற காதலும், அவன் மகன் முகத்தைக் கண்டுபயிலுமாற்றால் சுருங்கும். இவைகளை ஊடலும் புலவியும் நல்கும் இன்பத்தால் மாற்றிக் கூடலால் காதலன்பு நெகிழ்ந்து நீங்காவகை நிறுத்துவது கற்பாம். இதுபற்றியே, ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார், “ஊடுதல் காமத்திற்கின்பம் அதற்கின்பம் கூடி முயங்கப் பெறின்” என்றும், “உணலினும் உண்டது அறல் இனிது காமம் புணர்தலின் ஊடல் இனிது” என்றும் கூறினார்.

இக் கற்பொழுக்கத்தின்கண், தலைமகன் பரத்தையர் மனைக்குச் செல்வதும் அவர்களிற் பலரோடு தொடர்பு கொள்வதும், அதனால் தலைமகட்கு மனத்தில் பொருமை தோன்றுவதும், அவர்கள் வாழ்வில் புலவியும் ஊடலும் உண்டாவதும் பிறவும் கூறப்படுவ துண்டு. பாணர் விறலியர் முதலியோர் தலைமக்கள் உதவிபெற்று வாழ்பவ ரெனவும், அவர்களால் தலைமகனுக்கும் பரத்தையர்க்கும் தொடர்பு உண்டாக்குவரெனவும், பரத்ததைமை யொழுக் கத்தினின்று நீங்கித் தலைவன் தன் மனைக்கு மீளுமிடத்து அவற்கும் தலைவிக்கும் பாணரும் பிறரும் வாயிலாய் நின்று பணிபுவர் எனவும் நிகழ்ச்சிகள் பல தொடுத்துக் கூறப் படும். தலைமகள் கருக்கொண்டு முதிர்ந்து மகப்பெற்று உறையுங் காலத்தோ தன் தலைமகற்குப் பரத்தமை யொழுக்கம் தோன்றுவதாகச் சான்றோர்களின் பாட்டுக் கள் தெரிவிக்கின்றன.

தலைமைமாண்புடைய ஒருவனுக்குப் பரத்தையர் தொடர்பு இழுக்காம் என்பது இன்றைய சமுதாயச் சூழ் நிலை யமைப்பின் கருத்தாகும். மக்கட் சமுதாயம் காலந் தோறும் இடந்தோறும் மாறியும் வேறுபட்டும் வரும் இயல்பினது. உடன்பிறந்த தமக்கை தங்கைகளை மணம் புரிதற்கு இடந்தந்த எகிப்திய கிரேக்க யவன சமுதாயம் இன்று அதனை இழுக்கென நீக்கிவிட்டது; உடன்பிறந் தான் மக்களைத் தம்மக்களோடு ஒப்பக் கருதி இருவர் மக்களும் ஆண்ணன் தம்பிகளாகவும் தங்கை தமக்கை களாகவும் கொண்டு ஒழுகும் ஒரு சமுதாயத்தின் கொள்கை, பிறிதொன்றுக்கு இழுக்காகத் தோன்றுவது கண்கூடு. ஒரு சமுதாயத்துக்குள்ளேயே ஒரு கோத் திரத்தவர்க்குள்ளே மகட்கொடை புரிவதை இழுக்கெனக் கருதும் இனமும் இழுக்கன்றென மேற்கொள்ளும் இனமும் உண்டு. முதற்கண் ஒருவனை மணந்து, மகனையோ மகளையோ பெற்ற ஒருத்தி, பின்னர் ஒருவனை மணந்து அவற்கு வேறு மக்களைப் பெறுவ ளாயின், அவ்

விருதிமக்களும் தம்மில் மணந்து கணவனும் மனைவியுமாய் வாழ்வது மேனாட்டுச் சமுதாய விதிக்கு ஒத்துளது. இவ்வாறே பரத்தையிற் பிரிந்தொழுகும் புறத்தொழுக்கம் தலைவனது தலைமைப் பண்புக்கு இழுக்கெனச் சங்ககாலச் சமுதாயம் கருதவில்லை யென்பதைச் சங்கத் தொகை நூல்கள் காட்டுகின்றன. அக்காலம் பரத்தையர் தோன்றாதற்கு இடம் தந்தமையின், அஃது இழுக்காகக் கருதப் படவில்லை. சில ஆண்டுகட்கு முன்வரையில் பரத்தையர் இருப்புச் சமுதாயத்துக்கு மாசு தருவது என்று நம் நாட்டவர் எண்ணாமல் இருந்து வந்தனர். இருமணம் கூடுதல் ஒருத்திக்கு இயல்பன்று என்று கருதியது பழந்தமிழ்ச் சமுதாயம். ஒருத்தி, ஒருவர்பின் நெருவராகப் பலரை மணம்புரிந்து கொள்வதை ஒழுக்கநெறியாகக் கருதுவது பல சமுதாயங்கட்கு ஒத்ததாக இருக்கிறது; அதனால் அவற்றிடையே பரத்தையர் இருப்புக்கு இடமில்லை. ஒருத்திக்கு ஒருவன்; ஒருவற்கு ஒருத்தி என்ற மணமுறை தோன்றியதனால் தமிழினத்தில் பரத்தையர் உளராயினர்.

அந்நாளைய அரசியற் சூழ்நிலை, அடிக்கடி நிகழும் போர், சமுதாய அமைப்பு ஆகியவற்றால் ஆடவர் தொகையினும் மகளிர் தொகை மிகுதற்கு வாய்ப்பிருந்தது. கட்டாண்மையுடைய மக்களையே போர்த்துறையும் வேண்டி நின்றது. பெண்டிர் பிணியுற்றோர் இளையோர் முதியோர் மகப்பெருதோர் ஆகியோர் போரில் விலக்குண்டனர்; இளமை வளம் படைத்த ஆடவரே போர்ப் பேய்க்கு இரையாயினர்; அவர் தொகை குன்றினமையின், மிகைமகளிர் மணக்கும் ஆடவ ரின்மையின் வரைவில் மகளிர் என உளராயினர். அவர் மனம் ஆடவர் பலர் பால் பரந்து சென்று ஒழுகினமையின் அவர் பரத்தையர் எனப்பட்டனர். அவர்க்கு வாழ்வளிக்கும் வகையில் ஆடல் பாடல் அழகு என்ற கலைத்துறைகள் சிறப்பாக அமைந்தமையின், அவற்றை ஆதரித்து அளிக்கு முகத்தால் தலைமக்கள் தொடர்பு உண்டாதலின், அக்காலச்

சூழ்நிலை பரத்தையிற் சேறலை இழுக்கென விலக்கவில்லை. திருவள்ளுவர் முதலிய ஒழுக்கநூல் அறிஞர்கள் பரத்தமை யொழுக்கத்தைப் பைய விலக்கி வந்தாராயினும், நீங்காதிருந்த அது, இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில்தான் அரசியற் சட்ட வாயிலாக அறவே துடைக்கப்பட்டது. ஆகவே, இன்றைய சமுதாய விதிவிலக்குகளைக் கொண்டு பன்னூ ருண்டுக்கு முன்பு நிலவிய ஒழுக்கநெறிகளின் இயல்பை மதிப்பிடுவது ஆராய்ச்சி நெறிக்கு மாண்பன்று.

இப்பரத்தையர் அகணைந்திணைக்குரிய முறையில் ஒருவற்கே யுரிய மனைமகளிராகாது புறமாகிய பொருளீட்டுவதொன்றே கருதித் தம் நலத்தை விற்பனை செய்தொழுகினமையின் அவர்கள் புறமகளிர் என்றும் புறத்தோர் என்றும் கூறப்பட்டனர். போர்க்காலங்களில் ஆடவர் உடல்வளத்துக்கே ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கப்படுதலால் சிலர் அறிவுநலம் குன்றி விலங்குணர்ச்சி மீதூர்ந்து நெறிபிறழ்தல் கண்ட சான்றோர், அவர்க்கு இப் புறமகளிரைத் துணைமைப்படுத்தும் ஒருமுறையைப் பண்டைநாளில் அமைத்திருந்தனர். இக்காலத்தும் அம்முறை கைவிடப்படவில்லை. அதனால், பாசறைக்கண் மகளிரோடு வதிதல் கூடாதென விலக்கிய தொல்காப்பியனார், புறத்தோராகிய மகளிர் செல்லுதல் விலக்கன்று என்றற்குப் “புறத்தோர் ஆங்கண் புரைவது என்ப” என்று கூறினார்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சங்ககாலத் தமிழ்ச் சான்றோர் எந்த உயரிய நோக்கத்துடன் அகப்பொருட்கருத்துக்களை உரைத்துள்ளனர் என்பது படிப்போர்க்கு இனிது விளங்கியிருக்கும். அக்கருத்துக்கள் யாவும் புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் ஊடல் இரங்கல் என்ற ஐவகையுள் அடங்கும் என்றும், அந்த ஐந்தும் முறையே குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தல் என்ற ஐவகைத் திணைகளாம் என்றும், அவற்றை உணர்த்தும் பாட்டுக்களும் முறையே குறிஞ்சிப்பாட்டு பாலைப்பாட்டு முல்லைப்பாட்டு என ஐந்தாம் என்றும் நினைவிருக்கும்.

சான்றோர் பாடிய பாட்டொன்று கிடைப்பின், அது குறிஞ்சி முதலிய வகையினுள் எவ்வகைப் பாட்டு என்பதை முதலிற் காணவேண்டும். அது காண்டற்கு அப்பாட்டுள் மூன்று பொருள்கள் சிறந்து விளங்கும்; அவை, முதல், கரு, உரி என்பனவாம். முதல் என்பது அப்பாட்டின்கண் காட்டப்படும் நிலமும் காலமுமாகும். காலம் என்றது, கார் கூதிர் முன்பனி பின்பனி இளவேனில் முதுவேனில் என்பவற்றையும், விடியல் ஏற்பாடு காலை நண்பகல் மாலை நள்ளிரவு என்பவற்றையும் குறிக்கும். குறிஞ்சித்திணைக்குக் கார்ப்பருவமும், நள்ளிரவும் காலமரகும். இவ்வாறே ஏனைத் திணைகட்கும் இக் காலப்பாகுபாடு உண்டு. குறிஞ்சிநிலத்துக் குரிய மரம் செடி கொடி பறவை விலங்கு முதலியன **கருப்பொருள்** எனப்படும். இவை **இறைச்சி** எனப்படுவதும் உண்டு. இத் திணைக்குரிய புணர்தல் பொருளாக வரும் கருத்துக்களை **உரிப்பொருள்** என்பர். ஒரு பாட்டில் குறிஞ்சிநிலமும் அதற்குரிய காலமும் கருப்பொருளும் **உரிப்பொருளும்** வரின் அதனைக் குறிஞ்சிப் பாட்டு என்பது பொதுவிலக்கணம்; ஒரு பாட்டில் குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருளும் முல்லைக்குரிய கருப்பொருளும் மருதத்துக்குரிய **உரிப்பொருளும்** காணப்படின், முதற்பொருளைக் கொண்டு அதனைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பர்; ஒரு பாட்டில் முதற்பொருட் கூறுகிய நிலமோ காலமோ குறிக்கப்படாமல் கருப்பொருளும் **உரிப்பொருளும்** குறிக்கப்படின், கருப்பொருள் எத்திணைக்குரியது எனக் கண்டு, குறிஞ்சிக் குரியதாயின் குறிஞ்சி யென்றும், மருதத்துக் குரியதாயின் மருதம் என்றும் கொள்வர். முதலும் கருவும் இன்றி, உரிப்பொருள் மாத்திரம் காணப்படின் அதுகொண்டு பெயர் கூறுவர். அதுபற்றியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், “முதல்கரு வுரிப்பொருள் என்ற மூன்றே, நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே, பாடலுட் பயின்றவை நாடுங்காலை” என்று தெளிவுபடுத்தினர்.

“பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை யகவும்
 கழனி யூரநின் மொழிவல் என்றும்
 தஞ்சுமனை நெடுநகர் வருதி
 அஞ்சா யோஇவள் தந்தைகை வேலே”

என்ற இவ்வைங்குறுநூற்றுப் பாட்டில், பழனம் கழனி என்றவை மருதநிலப் பகுதியான **முதற்பொருள்**; கம்புட் கோழி, அந்நிலத்தில் காணப்படும் பறவையான **கருப் பொருள்**; மனையவர் உறங்கும் நள்ளிரவில் வருகின்றாயே நீ, தலைவியாகிய இவள் தந்தையின் கைவேலுக்கு அஞ்ச மாட்டாயோ? என்றது **உரிப்பொருள்**; இது புணர்தல் என்ற குறிஞ்சித்திணைக் குரிய பொருளாகும். ஆகவே, இப்பாட்டு முதற்பொருள் கருப்பொருள் வகையில் மருதமாகவும் உரிப்பொருள் வகையில் குறிஞ்சியாகவும் இருப்பது தெளிவு. இதனை மருதப்பாட்டு என்பதா? குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பதா? இதன்கண் முதற்பொருள் வந்து நின்றலின், இதனை மருதப்பாட்டு என்றுதான் கொள்ளல் வேண்டும். அதனால் இதனை மருதத்திணையில் சேர்த்துள்ளனர். மேலும், மருதப்பாட்டில் குறிஞ்சித் திணைக் குரிய உரிப்பொருள் கூறியது மருதத்திற் குறிஞ்சி வந்த திணை மயக்கம்.

இனி, உரிப்பொருளே ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் உயிர்ப்பாதலின், அதனை உரைக்குமிடத்துப் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் தமது புலமைநல முற்றும் நன்கு பெய்து கூறுவர். உலகியலில் காதற்றுறையில் ஈடுபட்ட ஒருவனும் ஒருத்தியும் நிகழ்த்தும் உரையாடலிற்போல வேறு எத்துறையிலும் அறிவு அத்துணைக் கூர்மையாக வேலைசெய்வதில்லை. அதிலும், இளமைக்காலத்தில் அதன் வளம் மிக்கத் திகழ்கிறது. அக்காலத்தே இளைஞரது இயற்கையறிவு மிக்க செறிவும் திட்பமும் நுட்பமும் ஓட்பமும் சிறந்துநிற்கும். அவர்களுடைய எதிர்கால வாழ்வின் உயர்வுதாழ்வும் பெருமைசிறுமையும் செல்வநல்குரவும்

இளமையுள்ளத்தின் வளமையைச் சார்ந்துள்ளன. அவ்வளம் அவரது தூய காதலுறவின் மாண்பைச் சார்ந்து நின்றவின், அதனைப் பொருளாகக்கொண்டு பாடும் புலமை, மிக்க நயம் உடையதாக விளங்குகிறது. அக்காலத்தே அவரது காதல் குறித்து வரும் சொற்களில் வெளிப்படையினும் குறிப்புமொழிகளே பெரும்பான்மையாக இருக்கும். திருவள்ளுவனும், “ஏதிலார் போலப் பொது நோக்கு நோக்குதல் காதலார் கண்ணே யுள்” என்றும், “செருஅச் சிறுசொல்லும் செற்றோர்போல் நோக்கும், உருஅர்போன்று உற்றார் குறிப்பு” என்றும், “உருஅ தவர்போற் சொலினும் செருஅர்சொல் ஒல்கை யுணரப்படும்” என்றும் கூறுவர்.

காதலன் காதலி யுள்ளத்துத் தோன்றிநிற்கும் காதல் நன்கு முறுகிப் பெருகுமாறு, திருமணத்தை உடனே செய்துகொள்ள விரையாமல் சிறிது காலம் நீட்டிக்கக் கருதுகின்றான். அவன் கருத்தை எவ்வாற்றாலோ உணர்ந்து கொள்ளுகிறாள் தோழி. ஒருநாள் தலைவியொடு செல்லும் தோழி அவனை ஓரிடத்தே காண்கின்றாள். அவள், அவனை நோக்கி, விரைவாக இவனை மணந்துகொள் என்று சொல்லி நீங்குகிறாள். அப்போது மகட்கொடை வேண்டி வேற்றோர் சிலர் தலைவி மனைக்கு வந்துள்ளனர். அவர்க்குப் பெற்றோர் இணங்கிவிடின் தலைமக்களின் காதலுறவு சிதைந்துவிடும் என்பதை அவனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். வெளிப்படையாக உரைப்பதற்கும் அவ்விடத்தே வாய்ப்பில்லை. அதனால் அவள்,

“சிறுநனி வரைந்தனை கொண்மோ பெருநீர்
வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்
பறைதடி முதுகுரு கிருக்கும்
துறைகெழு தொண்டி யன்ன இவள்நலனே”

என்று மொழிகின்றாள். அதுகேட்டு நீங்குபவன், “சுருக் காக வரைந்து கொள்க” என்று சொல்லும் தோழி வலைஞர் தந்த கொழுமீனைக் கவர்ந்துண்ணக் கருதி முதுகுருகு செவ்வி நோக்கியிருக்கும் தொண்டிநகரைக் கூறுவானேன் எனச் சிந்திக்கின்றாள். வலைஞர்களுடைய கொழுமீனைக் கொள்ளுதற்கு முதுகுருகு இருப்பதுபோலத் தலைமகளை மணந்துகோடற்குச் சான்றோராகிய அயலார் சிலர் தலைவி மனைக்கு வந்திருப்பதை அது குறிப்பதாக உணர்ந்துகொள்கிறாள். இவ்வாறு வெளிப்படையாக இன்றிக் குறிப்பால் உரைக்கும் சொற்கள் இவ்வகப் பாட்டுக்களில் நிரம்ப இருக்கும். அக் குறிப்புப்பொருளை அறிந்துகொள்வது கற்போர்க்கு அறிவின்பம் பயக்கும் இனிய செயலாகும். அதனால் அவற்றைக் கற்று ஆராய் பவர் அறிவு மிக்க சீர்மையும் கூர்மையும் எய்துகிறது. இதன் அருமைப் பாட்டைக் கண்டே திருவாதவூரடிகள்,

“சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தம் என்சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலின் ஆய்ந்தவொண் தீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனையோ? அன்றி ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ?
இறைவா! தடவரைத் தோட்குஎன் கொலாம்மெலிவு எய்தியதே?”

என்று குறித்துள்ளனர். வல்லாண்மை மிக்க நல்லாண் மகனுக்கு உடல் மெலிவு நல்கும் அறிவு ஆராய்ச்சிவகை களுள் அகத்துறைப்பாட்டும் ஏழிசையும்ஆம் என்பார், “கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்தீந்தமிழின் துறைவாய் நுழைந் தனையோ அன்றி ஏழிசைச் சூழல் புக்கோ, இறைவா தடவரைத் தோட்கு என்கொலாம் மெலிவெய்தியதே?” என்றார். என்றவர், ஏழிசையினும் தமிழ் அகத்துறைப் பாட்டின் அருமை சிறந்தது என்றற்கு இறைவன் கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்தீந்தமிழின் துறையை முதற்கண் கூறினார்.

புணர்தல் முதலிய உரிப்பொருட் கருத்துக்களைக் கூறும் புலவன் அதனை இயற்கைக்காட்சி யொன்றின் இடையில்வைத்துக் கூறுவன் என முன்பு கூறினோம்.

அதற்கேற்பவே இங்கே, நீ இவளைச் சுருக்காக வரைந்து கொள் என்ற உரிப்பொருட் கருத்தை நெற்தற்றிணைக் காட்சியிடையே வைத்து இதனைப் பாடிய சான்றோர் உரைக்கின்றார். நெய்தல் நிலத்து வலைஞர்கள் கடலிலிருந்து கொழுவிய மீன்களைப் பிடித்துக் கொணர்ந்து கரையில் எறிகின்றார்கள்; அவற்றைக் கவர்ந்து போதற்கு வயதுமுதிர்ந்து நெடிது பறக்கும் வலியில்லாத குருகுகள் ஒரு பால் தங்கியிருக்கின்றன. இக்காட்சி யமைந்த தொண்டிநகர் போல்பவள் தலைவியென அதனை இப்பாட்டோடு இயைவிக்கின்றார். நெய்தலிற் காணப்படும் காட்சிவகை பலவற்றுள் இதனை மாத்திரம் வரைந்தேடுத்து இப்புலவர் பாடுவானேன் என்று நோக்கின், அஃது இப்பாட்டின் கருத்துக்கு ஒத்ததாக இருப்பது புலனாகும். ஆகவே, இது வேண்டுமென்றே பாட்டுடை ஆசிரியரால் கொணர்ந்து இதனுள்ளே செறிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற உண்மை இனிது விளங்கும்; இதனைப் பண்டைய ஆசிரியர், **உள்ளுறையென வழங்கினர்.**

உள்ளுறை என்பதற்கு உள்ளே பொருத்திவைப்பது என்பது பொருள். மேலே காட்டிய பாட்டில் நீ விரைவாக வரைந்துகொள்க என்பது தோழி வெளிப்படையாக உரைப்பது. இவளை வரைந்துகொள்வதற்காக அயல்வர் பலர் காத்திருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தொன்றை இந்த உள்ளுறையில் பொருத்தி யிருக்கிறார் தோழி. அக் கருத்து தோழி கூற்றுக்குப் பொருந்திய காரணமாக இருக்கிறது. “உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிக என உள்ளுறுத் திறுவதை உள்ளுறை யுவமம்” எனத் தொல்காப்பியனார் உரைப்பது காணலாம். எடுத்துக் கூறப்படும் பொருள் ஒன்றை விளக்குதற்கு யாவரும் அறிந்த பொருளை உவமமாகக் கூறுவது போல இந்த உள்ளுறையும் கூறப்படுவது பற்றி, இதனை உள்ளுறை யுவமம் என்பது வழக்கம். “உள்ளுறை யுவமம் ஏனை யுவமம் எனத் தள்ளாதாகும் திணையுணர் வகையே” என்று ஆசிரியர் கூறுவர்.

இந்தப் பாட்டின் உள்ளுறைப்பகுதியில் வலைஞரும் மீனும் குருகும் ஆகக் காட்டப்பட்டவை கருப்பொருள். இவ்வாறு வருவனவற்றுள் அவ்வநிலத்துத் தெய்வமும் கருப்பொருளாயினும், அதனைமாத்திரம் உள்ளுறை செய்யுமிடத்து நீக்கிவிடுவது மரபு. இக் கருப்பொருள் களுள் பெரும்பாலன தாம் தோன்றிய நிலத்தினின்றும் நீங்காது அங்கேயே வாழ்ந்து அமைவன; ஆதலால் அவற்றை இறைச்சி என்றும் கூறுவர். “இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுட் கிளக்கும் இயற்பெயர்க் கிளவி உயர்திணை சுட்டா” என்றும், “அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டலும், வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே” என்றும் ஆசிரியர் கூறுவது காண்க.

இனி, உள்ளுறைப்பொருள்கள் எடுத்தோதப்படும் பொருட்டுக் காரணகாரிய இயைபிலோ, இடமும் இடத்து நிகழ்பொருளுமாம் இயைபிலோ உவமமும் பொருளு மாம் இயைபிலோ யாதோனு மோர் இயைபு பெற்று நிற்கும்; யாதோர் இயையும் இல்லாதவை உள்ளுறை யாகப் பயன்படா. “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” என்றொரு நூற்பா தொல்காப்பியத்தில் உளது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதன் உரைகாரர் இறைச்சிப்பொருள் என ஒருவகைப் பொருள்கொள்க்கண்டுள்ளனர். அதனால், எடுத்தோதப் படும் பொருளுக்குப் புறமான கருத்தை யுரைத்து அஃது இறைச்சிப்பொருள் என உரைப்பாராயினர். பிரியேன் எனச் சூள்செய்து கூடிய தலைமகன் பிரிந்து வரவு தாழ்த் தானாக, வேறுபட்ட தலைமகனும் அவள் குறிப்பின்படி ஒழுகும் தோழியும் அவனை நொந்து கொடுமை கூறு மிடத்து அவன் மலையைப் பார்த்து,

இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்து
வானின் இலங்கும் அருவித்தே—தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை

என்று கூறுகின்றனர். இதன்கண் சூள்பொய்த்தவன் மலையில் மழைபெய்தலும் அருவிவீழ்தலும் இல்லை என்பது பொருட்டுப்புறமான கருத்து என்றும், ஆகவே அது இறைச்சி யென்றும் கூறினர். எனினும், இந்தப் பொருள் தொல்காப்பியனார் பிறுண்டுக் கூறும் குறிப்பு மொழிக்கண் அடங்குதலின் இறைச்சியென வேறுகூறல் மிகையாம்; மேலும், அவர்க்கு அது கருத்தாயின், உள்ளுறைப் பொருள்கோளைக் கூறுமிடத்து இதனையும் உடன் கூறியிருப்பர்; அவ்வாறு இறைச்சி யென வேறே விதந்து கூறாமையின் இறைச்சிப் பொருள்கோள் என ஒன்றைத் தொல்காப்பியனார் கூறினார் எனக் கோடல் உண்மையாகத் தோன்றவில்லை.

“இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” என்றும், “இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே” என்றும் இருவகையான பாடத்தோடு கூறப்படும் நூற்பாவின் பொருள் யாது எனின், எடுத்தோதப்படும் உரிப்பொருட்கு நிலைக்களமாய் விளங்கும் இயற்கைக்காட்சியில் உள்ள கருப் பொருள் அனைத்தும் அதற்குப் புறமாம் என்றும், முதற் பொருளைச் சேர்ந்த காலத்துக்கும் உரிப்பொருட்கும் உள்ள இயைபுபோலக் கருப்பொருட்கும் உரிப்பொருட்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இல்லை யென்றும் கூறுதற்கு ஆசிரியர், “இறைச்சிதானே பொருட்(உரிப்)புறத்ததுவே” என்றார். ஒரோவிடத்து, கருப்பொருளாய் விலங்கு மரம் செடி கொடி முதலியவற்றின் காட்சி உரிப்பொருள் நலத்தை மிகுவிப்ப துண்டு; அதுபற்றி, “அன்புறு தகுந்” என்ற நூற்பாவில் தொல்காப்பியனார் உரைத்தனர். பிற்கால உரைகாரர்கள், இறைச்சியென வேறுபட நிறுத்திக் குழறுபடை செய்துள்ளனர். பின்வந்தோர் உரைகாரர் கூற்றை ஆசிரியர் கூற்றாகக் கருதி, உள்ளுறைபோல இறைச்சியையும் வேறொரு பொருள்கோள் முறையாகக் குறித்தனர். அவர்கள், உள்ளுறை இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும் என இருதிறமாய் இயலும்; இறைச்

சிப்பொருள் பெரும்பாலும் தலைவனைக் கொடுமை கூறு தற்கே வரும் என்பர்; வேறுசிலர், உள்ளுறை கூறப் படாத திணைகளில் உள்ளுறைபோல உரைப்பவற்றை இறைச்சி என்று கொள்வர்.

இத்தகைய அகப்பாட்டுக்களை ஆராய்தற்குத் தொல் காப்பியரே ஒரு நெறியும் காட்டியுள்ளார். அவற்றைத் திணை, கைகோள், கூற்றுநிகழ்த்துவோர், கேட்போர், இடம், காலம், மெய்ப்பாடு, பயன், எச்சம், முன்னம், பொருள், துறை எனப் பல கூறுபடுத்தி ஒவ்வொன்றையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்; அம்முறையேபற்றி இந்நூற் கண் தொகுக்கப்பட்ட பாட்டுக்கள் யாவும் முன்னாளீ லேயே மருதம், குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை, முல்லை என ஐந்து திணையாகவும் திணைக்கு நூறுபாட்டாகவும் தொகுத்துக் களவு கற்பென்னும் இருவகைக் கைகோட் குரிய துறை வகுத்துக் கோக்கப்பட்டுள்ளன. மருதத் திணைக் குரிய பாட்டுக்களை ஓரம்போகியாரும், குறிஞ்சியைக் கபிலரும், நெய்தலை அம்முவனாரும், பாலையை ஒதலாந்தையாரும், முல்லையைப் பேயனாரும் பாடியுள்ளனர். அவர்களுடைய வரலாறுகள் ஒவ்வொரு திணையின் முன்னுரையிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. கூற்று நிகழ்த்துவோர் கேட்போர் முதலிய கூறுகள் துறை கூறுகின்ற போதே விளங்கக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஏனைப் பொருட்கூறுகள் உரையின்கண் குறிக்கப்பட்டன. மெய்ப்பாடும் பயனும், பொருளிலக்கண அமைதியும் பாடவேறு பாட்டாராய்ச்சியும் விரிவஞ்சி முதல் நூறுபாட்டோடு நிறுத்தப்பட்டன.

ஒவ்வொரு திணைக்குரிய ஆசிரியர் வரலாறும், சிறப்பிடம் பெற்ற கருப்பொருள்களைப் பற்றிய உலகியல் விஞ்ஞானம் தத்துவம் முதலிய கூறுகளோடு விரவிய ஆராய்ச்சியும் ஆங்காங்கு இந்நூற்கண் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அருஞ்சொல் லகரநிரலும் அரும்பொருணிரலும் மூன்றும் தொகுதியில் சேர்க்கப்படுகின்றன.

இந்நூலின் பெருமையையும் எனது சிறுமையையும் எண்ணும் போது இதற்கு உரை காணப் புகுந்த என் உள்ளம் நாணத்தால் சுருங்குகிறது. இதுபோலும் அழகிய கருத்தமைந்த நூல்களைக் காலநிலைக் கேற்பச் செய்தளிக்கும் திறமும் புலமையும் படைத்த தமிழ்ச் செல்வர் பலர் இருக்க என்னை இத்துறையில் இயக்கிப் பணிகொள்ளும் அங்கயற் கண்ணி யாகிய தமிழன்னையின் அருள்நலத்தை எண்ணி இன்புகின்றேன்.

“என்னால் அறியாப் பதந்தந்தாய்,
யான்அஃது அறியாதே கெட்டேன்;
உன்னால் ஒன்றும் குறைவில்லை;
உடையாய்! அடிமைக்கு ஆர்என்பேன்;
பன்னாள் உன்னைப் பணிந்தேத்தும்
பழைய அடியா ரொடும்கூடாது
என்நாயகமே! பிற்பட்டு இங்கு
இருந்தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே”

—திருவாதவூரடிகள்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய

ஐங் குறுநூறு

மூலமும் விளக்கவுரையும்

ஆசிரியர்

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்

பாடிய

கடவுள் வாழ்த்து.

உலகெலாம் பரவி நிலவும் உயர் மொழியினும் உயர் தனிச்செம்மொழி யென யாம் பரவும் தமிழ்மொழிக் கண், சங்க மருவிய நூல்களுள் எட்டுத்தொகை யெனத் தொகுக்கப் பெற்றவற்றுள் ஒன்றெனத் திகழ்வது இவ்வைங்குறுநூறு; இது நின்று நிலவவும், ஆன்றோர் மரபு இஃதெனக் காட்டவும், ஏனைய நூல்களுட் செய்தாங்கு, ஆசிரியர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், இக்கடவுள் வாழ்த்தினைப் பாடிச் சேர்த்துள்ளார்.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்ற பெயர், தமிழில் முதல் முதலாகப் பாரதக் கதையைப் பாடியவர் இப்பெருந்தேவனார் என்பதைக் காட்டுகிறது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தெள்ளாறெறிந்த நந்திவன்ம

பல்லவன் ஆட்சி செய்தபோது பெருந்தேவனார் ஒருவர் தோன்றிப் பாரதக் கதையை வெண்பாவாகப் பாடினார்; அந்நூலின் ஒரு பகுதி அச்சாகி வெளிவந்துள்ளது. தொல்காப்பியம் முதலிய தொன்னூல்கட்கு உரை எழுதிய சான்றோர்களால் பாரத வரலாறு குறிக்கும் வெண்பாக்கள் பல காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுட் சில பாரத வெண்பாவிலும் பழையமையுடையனவாய்க் காணப்படுவது கொண்டு, பல்லவர் காலப் பெருந்தேவனார்க்கு முன்னே ஒரு பாரதம் பாடியவர் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று கருதுவோர் உளராயினர். அவரே சங்கத்தொகை நூல்கட்குக் கடவுள் வாழ்த்துப்பாடிச் சேர்த்திருப்பர் என்பது அவர்கள் கருத்து. பல்லவர்காலப் பெருந்தேவனார் பாட்டையும், பழம் பாட்டுக்களோடு சங்கத்தொகை நூற் கடவுள் வாழ்த்துப் பாட்டுக்களைச் சேரக்கொண்டு அவற்றையும் ஒப்ப நோக்குமிடத்து, பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் இருவர் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது வலியுறுகிறது. அதனால், இத்தொகைநூற்கண் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிச்சேர்த்த சான்றோர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னே வாழ்ந்தவர் என்பது தெளிவாகிறது.

கடவுள் வாழ்த்துப் பாடும் மரபு ஒன்று முன்னாளில் இருந்ததென்ற குறிப்பு, தொல்காப்பியத்தும் காணப்படுகிறது; எனினும், அதனை நூலின் தொடக்கத்தே வைத்தல் வேண்டுமென்ற விதியில்லை; அதற்குத் தொல்காப்பியமே தக்க சான்று பகர்கிறது; அதனோடு, சங்க காலத்தை அடுத்து நிற்கும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற நூலாசிரியர்கள் காலத்தும் இவ்விதி இருந்ததில்லை. திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் என்ற இரண்டின் தொடக்கத்தில் காணப்படும் வாழ்த்துக்கள் தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்த்துவகையில் அடங்குகின்றனவேயன்றி, ஒரு குறிப்பிட்ட விதிவழி வந்தவை என்பதற்கு இடமில்லை. சங்கத் தொகைநூல்களுள்ளும் கவித்

தொகையும் பத்துப்பாட்டும் கடவுளைப்பாடும் பாட்டுக்களை நூலின் தொடக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. ஆயினும், ஒரு நூலுக்குத் தொடக்கமாய்த் தாம் செய்யும் கடவுட்பாட்டு இருத்தல் வேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் அவற்றின் ஆசிரியர்களால் அப்பாட்டுக்கள் பாடப்பட்டன என்று கருதுதற்கும் அவை இடந்தரவில்லை.

‘செய்யப்படும் ஒவ்வொரு நூலும் கடவுள் வாழ்த்து ஒன்றைத் தொடக்கத்தில் கொண்டிருத்தல் தக்கது; அது நூற்கு முன்னர் நிறுத்தப்படும் பாயிரத்துள் முதலில் இருத்தல் சிறப்பு’ என்றொருமுறை பிற்காலத்தே தோன்றிற்று; அதுவே “வணக்கம் அதிகாரம் என்றிரண்டுஞ் செப்பச், சிறப்பென்னும் பாயிரமாம்” எனப் பின்னர் விதியுருவாக வந்துள்ளது.

இவ்விதிமுறை கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டாவராகக் கருதப்படும் திருமுலர் காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்திருக்கிறது. அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்து சமயப்பணிபுரிந்த சான்றோர் பலராலும் இவ்விதி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அது கண்டு சான்றோரான பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், -சங்கத் தொகைநூல்களுள், கடவுள் வாழ்த்து இல்லாதவற்றிற்கு அதனைப் பாடிச் சேர்ப்பாராயினர். ஆகவே, அவரது காலமும் கி. பி. நான்கு ஐந்தாம் நூற்றாண்டாகலாம்.

பெருந்தேவனார் என்ற பெயர் சங்ககாலத்தும் இடைக்காலப் பல்லவ சோழ பாண்டியர் காலத்தும் மக்களிடையே பெரிதும் வழங்கி வந்துள்ளது. விசயநகர வேந்தர் ஆட்சிக்காலம் தொடங்கியே வடமொழிப்பட்ட கடவுட் பெயர்கள் மக்களிடையே மிகவும் வழங்குவனவாயின. இப்போது அரசியலார் வெளியிட்டுள்ள கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் இதற்குச் சிறந்த சான்றோ

கும். இப்பெருந்தேவனார் பாரதம் பாடியவர் என்ற குறிப்பொன்று தவிர வேறே யாதும் இவரைப்பற்றிக்கூற இடமில்லை. இவர் பாடிச் சேர்த்துள்ள பாட்டுக்கள் பலவும் சிவநெறியில் இயங்குதலால் இவர் சிவநெறியினர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இந்நூலிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்தில், மூவுலகும் முறையே தோன்றி நிலவும் திருவடிகளையுடைய சிவபரம்பொருளை வணங்குகின்றார், ஏனை மக்களுயிரும் அது செய்து உய்தற்பொருட்டு.

நேரிசை யாசிரியப்பா

நீல மேனி வாலிழை பாகத்
தொருவ னிருதா ணிழற்கீழ்
முவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே.

இது வாழ்த்துக் கூறியது; வாழ்த்து வணக்கம்பொருளியல்பு உரைத்தல் என்ற வாழ்த்து வகை முன்றனுள், இது பொருளியல்புரைத்தல்.

உரை: நீலநிறமான திருமேனியினையும், வாலிய இழையினையுமுடைய உமைநங்கையைத் தன் கூருகவுடைய ஒப்பற்ற சிவபெருமானுடைய இரண்டாகிய திருவடி நிழற்கீழ் முவகை யுலகும் முறையே தோன்றி நிலவுவவாயின. ஆகலின், யாமும் அவ்வுலகருள் முதல்வனை வணங்கி அவனது தாணிழல் வாழ்க்கையைப் பெறுவேமாக என்றவாறு.

உம்மை, முற்றும்மை. வாலிழை, அன்மொழித் தொகை. வாலிழை, வாலிய இழை: இது முத்துமாலையுமாம். நீலமேனிக்கட் கிடந்து ஒளிசெய்யும் பேரணிகலனாகலின், வாலிழை எனப்பட்டது. முவகை யுலகமாவன விண், மண், பாதலம் என்பன. உலகுகள் நூற்றொரு

கோடியின் மேற்பட விரிந்தனவாயினும், மேல், கீழ், நடு என வகையால் மூன்றாயடங்குதலின், மூவகை யுலகும் என்றார். முகில் தல், தோன்றுதல். முறையாவது பாதலத்து வாழும் உயிர்கள் தாம் செய்த நல்வினைப்பயனை நுகர்தற்கு மண்ணுலகும், மண்ணுலகத் துயிர்கள் அது செய்தற்கு விண்ணுலகும் தோன்றிய முறை யென்ப.

‘மலைபல வளர்தரு புவியிடை மறைதரு வழிமலி மனிதர்கள், நிலைமலி சுரர்முதல் உலகுகள் நிலைபெறு வகை நினைவொடுமிகும்.....அரன்¹’ என ஞானசம்பந்தப் பின்னையார் கூறியருளியது காண்க.

இனி, “பரம்பொருளினின்றும் ஆகாயந் தோன்றி, அதனினின்றும் காற்றுத் தோன்றி, அலனினின்றும் தீத் தோன்றி, அதனினின்றும் நீர் தோன்றி, அதனினின்றும் நிலம் தோன்றிற்று என வேதங் கூறிற்று” என்பர் சிலர். இவர்க்கு, “நீராகி நிலம் படைத்தனை, நெருப்பாகி நீர் பயந்தனை, ஊரொழுவிற் காற்றெழுவினை, ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை²” என்பது சான்றாகும். இதுவே “மூவகை யுலகும் முகிழ்த்த முறை” யென்ப.

இனி, சிவஞான பாடியப் பேராசிரியரான சிவஞான முனிவர், இவ்வாறு பவுட்கராகமம், தைத்திரீயம் முதலிய உபநிடதங்கள் கூறினவாயினும், அவை தம்முள் மாறு படுவனபோலக் கூறுகின்றமையின் இம்முறை ஒரு சார் மதம் என்றும், இது காரணகாரிய இயல்பாராய்ச்சியில் பொருந்துமாறில்லை யென்றும், இவ் வேதாகம வாக்கியங்கள் முரணுவனபோலத்தோன்றினும் அவற்றின் வன்மை மென்மை நோக்கித் தாற்பரியங் கோடல் வேண்டும் என்றுங் கூறுவர். அன்றியும், அவர், “ஆகாயத்தினின்று வாயுவும், வாயுவினின்று தேயுவும், தேயுவினின்று அப்பு வும், அப்புவினின்று புடவியும் தோன்றுந் என்பார்க்கு,

காரியத்தின் குணம் காரணத்தினும் உண்டென்பது நியமமாகலின், புடவிக்குள்ள ஐந்து குணமும் காரணமென்ற புனலுக்கும் உளவாதல் வேண்டும்; வேண்டவே, அம்முறைபற்றித் தேயு வாயு வாகாயங்களும் ஐந்து குணம் உடையவாதல் வேண்டும்; அஃதின்மையான், அவர் மதம் போலி யென்று ஒழிக," என்பர். எனவே, இம்முறை தோற்றமுறை அன்றென்பது பெறப்படும். மற்று இம்முறையே தோன்றிய உலகு ஒடுங்குதற்குரியது என்பது, "இருநிலனது புனலிடை மடிதர எரிபுக வெரியதுமிகு, பெருவளியினில் அவிதர வளிகெட வியனில முழுவது செட, இருவர்களுடல் பொறையொடுதிரி யெழிலுருவுடையவன்¹" எனத் திருஞான சம்பந்தர் கூறிய வாற்றான் அறியப்படும். ஆசிரியர் பேராசிரியர்க்கும் இதுவே கருத்தென்பது, "நிலந்தி நீர்வளி²" என்ற சூத்திரத்து உரை விளக்கத்தின்கண் எழுப்பும் கடாவிடைகளால் உணரப்படும்.

இக்கூறியவாற்றால் உயிர்கள் செய்யும் வினைக்கீடாக இன்ப துன்பங்களை வரைந்து கொடுப்பான், பரமன் மூவகையுலகும் தன் திருவடி நீழ்க்கண் முறையே முகிழ்வித்தான் என்பது முடிபாம். அகத்தில், "தாவில் தாணிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே" எனத் தங்குதல் கூறலின், ஈண்டுத் தோற்றம் கூறுவார். முகிழ்த்தல் கூறினார்.

"பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்று" என்று புறத்திற் கூறின ராகலின், அவ் வருநலனை விளங்கக் கூறுவார், ஈண்டு மேனியும் இழையும் விதந்து, நீலமேனி வாலிழைபாகத்து என்றார். எனினும், இருவேறு உருவினன் அல்லன் என்றற்கு ஒருவன் என்றும் கூறினார். அவ் வொருவன் தாள்நிழல் மூவகையுலகும் முகிழ்த்தற்கு

1. ஞான சம். 22. 7.

2. தொல். பொ. 644.

இடமா மெனவே, அவன் உலகருள் முதல்வன் என்பது கூறினாராயிற்று. “சேர்ந்தோள் உமையே” என அகத்திற் கூறினமையின் உமை நங்கை என்பது வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

உயர்ந்தோர் அருள்பெற்று வாழ்வாரை, யானே பெறுகவன் தாணிழல் வாழ்க்கை¹ என்றலும், அவ்வயர்ந்தோர் உயர்வினை அவர் தாண்மேல் ஏற்றிக் கூறுதலும் சான்றோர் மரபாகலின் இருதாள் நிழற்கீழ், மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே என்றார். “வலத்தம் காலை யாயினும், புரத்தல் வல்லன் வாழ்கவன் தானே² என வரும் ஓளவையார் பாட்டால் இம்மரபு தெளியப்படும். உற்றாரைத் தாங்களும் அவர்தம் அறியாமையினை உடைத் தெறிந்து அருளுதலும் என்ற இருவகையருள் நிலையமாகலின், அந்நயம் தோன்ற இருதாள் என்றார். “உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்றாள்³” எனச் சான்றோர் சுட்டியவாறு காண்க.

மூவகையுலகும் முறைமையில் திரிதலும் கெடுதலும் இன்றி, முகிழ்த்தல் கருதி மலைமகளைப் பரமன் மணந்து அவள் கூறனாயினமையின், நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன் எனச் சிறப்பித்தார். “மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே” என அவற்றின் வினையாற் கூறினாரேனும், முனைத்தற்றொழில் வித்தின்கண்ண தாயினும் அதற்கு ஆதாரமாகிய குளிர்ந்த நிலம் இவ்வழிப் பயன்படாதவாறு போல, மூவகையுலகும் ஆதாரமாகிய இறைவன் அருளை இன்றியமையா என்றற்கு, இருதாள் நிழற்கீழ் என்றார். “சிவன்றாள் பலபல சீவனுமாகும்⁴” எனச் சான்றோரும் இக் கருத்துத் தோன்றக் கூறியது காண்க. அற்றேல், ஆதாரமாகிய இறைவன் அருளை நிலைக்களனாகக் கூறுது, இருதாள் நிழற்கீழ் எனக்

கூறியது என்னை யெனின், உலகு முகிழ்த்தற்கு நிலைக்களன் மாயை என்பதும், அது தானும் தனக்கு ஆதாரமாகிய இறைவன் அருளின்கண் ஓடுங்குவதென்பதும் உணர்த்துதற்கென உணர்க. **மகிழ்த்தன** எனத் தலைமை பற்றிக் கூறினமையின், ஏனை நிலைபேறும், ஓடுக்கமும் அத்தாணிழற் கீழான என்றே கொள்க.

இத்துணையும் கூறியவாற்றூற் பயன், இம் மூவகை உலகின்கண்ணும் வாழ்வார்க்கு, அத்தாள்கள் நீழல் செய்து வீட்டின்பம் பயத்தல் என்க. எனவே, இது, பொருளியல்பு உரைத்தலாய், படர்க்கைப் பரவற்கண்ட பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்த்தியதாம் என்க.

எனவே, உயிர்கள் வணங்கிப் பெறுவதோர் ஆக்கம் உணர்த்தப்பட்டமையும், அதன்பயனாக **வியப்பு** என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றினமையும் பெற்றும். “புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு, மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே¹” என்பது விதி. இவ்வாக்கமும் தன்கண் தோன்றியதும், பிறபொருளின்கண் தோன்றியதும் என இருவகைத்தாகலின், இது பெரும்பான்மையும் பிற பொருளின்கண் தோன்றிய ஆக்கம் பற்றிப் பிறந்த வியப்பு எனக்கொள்க. பயன் : வாழ்த்து.

இனி, இஃது ஈற்றயலடி முச்சீரினையுடையதாய், மூவடிகளால் : இயன்ற நேரிசையாசிரியப்பா என்க. “ஈற்றயலடியே ஆசிரிய மருங்கின், தோற்றம் முச்சீர்த் தாகுமென்ப²” என்றும், “ஆசிரியப்பாட்டின் அளவிற்கெல்லை, ஆயிரமாகும் இழிபுமுன் றடியே³” என்றும் வருவன இலக்கணம் என்க.

இனி, “**மாஅமேனி**” யென்றும்; “**மாமலர் மேனி**” யென்றும் பாடமுண்டு. இவற்றிற்கு முறையே கரிய மேனியென்றும், கரிய குவளைமலர் போலும் மேனியென்றும் உரைக்க.

1. தொல்.பொ. 255.

2. தொல்.பொ. 380.

3. தொல்காப். 469.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

ஐங் குறுநாறு

மூலமும் விளக்கவுரையும்.

முதலாவது

ஆசிரியர் ஓரம்போகியார் பாடிய

மருதம்.

செந்தமிழ் நிலத்துக்குரிய அகப்பொருள் நெறியிற் கூறப்படும் திணைவகை ஐந்தனுள் மருதம் என்பது ஒன்று. இது மருதத்திணையென வழங்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இம் மருதத்தை “வேந்தன் மேய தீம் புனல் உலகம்” எனச் சிறப்பித்துரைப்பர். எனவே, நீர் வளஞ் சிறந்த வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியும் மருதம் என்பதாம். இதற்குப் பொழுது விடியற்காலம். இங்கு வாழ்பவர் உழுதும் உழுவித்தும் வாழும் வேளாண்பெருமக்கள்; செந் நெல்லும், வெண் நெல்லும் அவர்கட்குரிய உணவுப்பொருள். எருமை நீர்நாய் முதலியன இங்கே வாழும் விலங்குகள்; வஞ்சி, காஞ்சி, மருதம் முதலிய மரங்களும், தாரா, நீர்க்கோழி முதலிய புள்ளினமும் இங்கே காணப்படும். உழுதல், நடுதல், களைகட்டல் முதலியன இத்திணையில் நடைபெறும் தொழில்கள். தாமரை கழுநீர் முதலியவை இந் நிலத்திற் சிறந்து

மலரும் பூ வகைகள். யாற்றுநீரும் மனைக்கிண்டும் பொய்கையும் பிறவும் நீர் நிலைகள். மணமுழவும் நெல்லரி கிணையும் மருதயாமும் இத்திணைக்குரிய பறையும் யாழ்வகையுமாம். மக்கள் வாழும் பகுதிகள் மோகூர், செல்லூர், பழவூர், புத்தூர் என்றும்போல ஊர் என்று பெயர் பெறும்.

“வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகம்” என்று இம் மருதம் கூறப்படுவதால், இங்குள்ளவர்க்கு வழிபடு கடவுள் வேந்தன் என்பது பெறப்படும். வேந்தன் என்றது இந்திரன் எனத் தொல்காப்பிய வுரை கூறுகிறது. குடிகள் செய்யும் வினை வகைகளை யறிந்து முறை செய்யும் அரசனும், உயிர்கள் செய்யும் வினைவகையையறிந்து முறை செய்யும் இறைவனும் வேந்தன் எனப்படற்கு இயைபு உண்மையின், மருதநிலத்துக் கடவுள் வழிபாட்டில் விண்ணக இந்திர விழவும் மண்ணக அரசவாழ்த்தும் பிறவும் காணப்படும். ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருதத்திணைக்குரிய உரிப்பொருள்.

இம் மருதம் பொருளாக இந்நூற்கண் காணப்படும் நூறு பாட்டுகளையும் பாடியவர் ஓரம்போகியார். இவர் பாடியனவாக, இம் மருதப்பாட்டுகளின் வேராக அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணையென்ற தொகைநூல்களிலும் சில பாட்டுக்கள் உள்ளன.

ஓரம்போகியார் என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் ஆதன் அவினி யென்னும் சேரமன்னன் ஆதரவு பெற்றவர். வட கொங்கு நாட்டில் காணப்படும் அவினியாறு¹ இவன் பெயரால் வெட்டப்பட்டது போலத் தோன்றுகிறது. இவர் ஏனைச் சோழநாடு பாண்டி நாடுகளில் விளங்கிய பேரூர்கள் பலவற்றைக் கண்டிருக்கின்றார்; அந்நாடுகளில் வாழ்ந்த குறுநில மன்னர்களான மத்தி, விரான் முதலாயினரால் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளார்.

பாண்டிநாட்டுத் தேனூரை, “வேனிலாயினும் தண்புன லொழுதும் தேனூர்” என்றும், விராவிமலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த விராஅன் என்பவனுடைய இருப்பையுரை, “விண்டு வன்ன வெண்ணெற் போர்வின் கைவண் விராஅன் இருப்பை” என்றும், சோழர்குரிய ஆழரை, “பகல்கொள் விளக்கோடு இராநாள் அறியா, வெல் போர்ச் சோழர் ஆழர்” என்றும், மத்தியினது கழாரை, “கைவண் மத்தி கழார்” என்றும் பாராட்டிக் கூறுகின்றார்.

“விழையா வுள்ளம் விழையு மாயினும், என்றும் கேட்டவை தோட்டியாக மீட்டு ஆங்கு, அறனும் பொருளும் வழாஅமை நாடித், தற்றகவுடைமை நோக்கி மற்றதன், பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல், அனைய பெரியோர் ஒழுக்கம்” என்று பெரியோரது ஒழுக்கம் கூறு வதும், மனையறம் புரியும் மகளிர் தம் கணவனோடு புலத் தல் ஒல்லாது என்பதற்குப் புலந்தவழி, “செய்யோள் நீங்கச் சில்பதம் கொழித்துத், தாமட்டுண்டு தமியராகித், தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப, வைகுந ராகு தல் அறிந்தும், அறியார் அம்ம அஃது உடலுமோரே” என்பதும், தலைவனது புறத் தொழுக்கத்தை மனங் கொள்ளாது அவனை வரவேற்ற தலைவியை, “யாயாகியுளே விழவு முதலாட்டி” என்றும், அவள் “ஊரன் கொடுமை கரந்தன ளாகவின் நாணிய வருமே” என வியந்தும் கூறுவதும் ஓரம்போகியாரது புலமை ஆழத்தை இனிது புலப்படுத்துகின்றன.

எருமை பகன்றை சூடிச் செருக்கிவரும் காட்சியைப் “போர் செறி மள்ளரிற் புகுதரும்” என்பதும், நண்டு சினைபயக்குங் காலத்தில் இறக்கும் என்பதும், முதலை தன் பார்ப்பினையே தின்னும் என்பதும், யாமையின் இளம் பார்ப்புத் தன் தாய்முகம் நோக்கி வளரும் என்பதும், யாற்றுநீர், கூதிர்க்காலத்தில் கலங்கியும், வேனிற் காலத் தில் தெளிந்தும் இருக்குமென்பதும், யானை கவளம்

உண்ணுங்கால் பரிக்கோற்காரரால் சினமுட்டப்படின,
 அக்கவளத்தை வாயிலிடாது தன் மெய்யில் திமிரும்
 என்பதும் பிறவும் இவர் காட்டும் இயற்கைக் காட்சிக
 ளாகும். மகளிர் தைத்நீராடலும், போர்க்களத்தில் வீரர்
 தமது வாட்படை வளைந்துவிடின், அங்கே வீழ்ந்து
 சிடக்கும் களிற்றின் கோட்டிடைப்படுத்து நிமிர்த்து
 தலும் பிறவும் இவர் காட்டும் புலமைக்காட்சிகள். இவை
 யும் இவை போல்வன பிறவும் இனிவரும் பாட்டுக்களிற்
 காணலாம்.

1. வேட்கைப்பத்து

இஃது, அகணைந்திணையிடத்து அன்புநெறியின் பார்படும் களவு, கற்பு என்னும் இருவகை ஒழுக்கத்திலும் ஒழுக்கிப்போந்த தலைமகன், தான் அவ்வொழுக்கத்திற் பிரிந்துறைந்த ஞான்று, தலைமகளும் தோழியும் ஒழுகிய திறம்வேட்டு, தோழியொடு சொல்லாடி வினவியவழி, தோழி, தலைமகளின் வேட்கைத் திறமும் தன் வேட்கைத் திறமும் கூறுதற் பொருளாக வரும் பாட்டுக்களின் தொகுதி; ஆகவின் இஃது இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. இதனால், முதல் ஐந்து பாட்டுக்கள் கற்பினும், ஏனையென்தும் களவினும் நிகழ்ந்தனவாம்.

வேட்கையாவது, பொருள்கண்மேற் செல்லுகின்ற பற்றுள்ளம். ஈண்டு, அஃது அப்பற்றுள்ளத்தால் நிகழ்ந்த ஒழுக்கத்தின் மேற்று.

ஈண்டுக் கூற்றுநிகழ்த்துவோள் தலைமகளது மனையகம் புகுந்து தகுவன உரைக்கும் உரிமையினை யுடைய வாயில்களுள் தலையாயவளாகிய தோழி யாகவின், அவ்வாயில்களால் கூறப்படுதற்குரிய தலைமகள் மாண்புகளைக் கூறுகின்றாள் என அறிக. மாண்புகளாவன, “கற்பும் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும், மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின், விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும், பிறவு மன்னகிழ்வோள் மாண்புகள்,¹” என வருதலாலறிக. இச் சூத்திரத்தில் “பிறவும் அன்ன” என்றதனால், அரசர்க்கு வெற்றியும், உலகுயிர்கட்கு மழையும் அறமும் போல்வன விழைதலும் கொள்ளப்படும்.

1. வாழி ஆதன் வாழி அவினி
நெற்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்
யாண ரூரன் வாழ்க
பாணனும் வாழ்க வெனவேட்டேமே.

புறத்தொழக்கத்திலே நெனோள் ஒழுகி, “இது தகாது,” எனத் தேளிந்த மனத்தனாய் மீண்டு, தலைவியோடு கூடி ஒழுகாநின்ற தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி “யான் அவ்வாறொழுக நீயிர் நினைத்த திறம் யாது?” என்றற்கு அவள் சொல்லியது.

பழைய உரை: ‘காவற்பொருட்டு அரசன் வாழ்க; விருந்தாற்றுதற்பொருட்டு நெற்பல பொலிக; இரவலர்க்கு ஈதற்பொருட்டுப் பொன் மிகவுண்டாகுக’ என யாய் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவே விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது நினைத்திலள்; அவள் இத்தன்மையளாக, நீ ஒழுகிய ஒழுக்கத்தால் நினக்கும், நின்னொழுக்கத்திற்குத் துணையாகிய பாணனுக்கும் திங்குவருமென்று அஞ்சி, யாணரூரன் வாழ்க பாணனும் வாழ்க என விரும்பினேம் யாங்கள் என்றவாறு.

தலைவியை யாய் என்றது புலத்தற்குக் காரணமாயின உளவாகவும், அவை மனங்கொள்ளாத சிறப்பை நோக்கி. தோழி யாங்கள் என உள்பட்டுத்தது ஆயத்தாரை நோக்கி எனக் கொள்க. பூவும் புலாலும் ஒக்க விளையும் ஊரன் என்றது, குலமகளிரைப்போலப் பொதுமகளிரையும் ஒப்பக் கொண்டொழுதுவான் என்பதாம். ஆதனவினி என்பான், சேரமாள்கனிற் பாட்டுடைத் தலைவன்.

உரை: ஆதன் வாழ்க; அவன் குடியிற் பிறந்த அவனி வாழ்க; நெல் மிக்கு விளைக; பொன் மிகவுண்டாகுக என்று தலைவி இல்லறமே நினைந்தொழுகினாளாக. யாங்கள் பூக்களை நிறையவுடைய காஞ்சியும், சினைகையுடைய சிறுமீன்களுமுடைய ஊரன் வாழ்க; அவற்கு வாயிலாகும் பாண்மகனும் வாழ்க என்று விரும்பி யுறைந்தேம் என்றவாறு.

அவினி யென்பான் சேரமான்களில் ஒருவன். ஆதன் என்பது சேரமன்னருட் சிலருடைய குடிப்பெயர். “எறி விடத் துலையாச் செறிசுரை வெள்வேல், ஆதன் எழினி¹” என்றும், “அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதன் அழிசியும்²” என்றும் வருவன காண்க. பல பொலிக என்புழிப் பன்மை மிகுதிப் பொருட்டு. வேட்டாள் என்னும் முற்றுவினை “ஆவோ வாகும் செய்யு ளுள்ளே³” என்றதனால் வேட்டோள் என நின்றது. ஏகாரங்கள் யாமே என்புழிப் பிரி நிலையும், யாயே என்புழித் தோற்றமும் ஏனையவிடத்து அசை நிலையு மாம். நனைய, சினைய என நின்ற குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள் முறையே காஞ்சியும் மீனும் கொண்டன. யாணர், புதுமை. பாணனும் என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. இனி, ஊரன் என்பதனை அண்மை விளியாக்கி, நீ யென்னும் எழுவாய் வருவித்து உரைத்தலு மொன்று; அதனாற் சொற்கிடக்கை முறைக் கேற்பப் பொருள்நலம் சிறவாமையறிக.

தலைமகன் புறத்தொழுக்கம் பூண்டொழுகுதலால், தலைமகள் புலத்தற்குரிய காரணம் பல வுளவாகவும், அவன் சோர்பு காக்கும் கடப்பாட்டினால் அவற்றை மனங் கொள்ளாத சிறப்புக் கருதித் தலைமகளை, யாய் என்றாள். யாமே எனப் பன்மை வாய்பாட்டாற் கூறியது, ஆயத் தாரையும் உளப்படுத்தற்கு.

அந்தணர், சான்றோர் அருந்தவத்தோர், அரசர் முதலாயினரை இன்னவாறு வழிபடுக் என்க் கணவன் முதலாயினர் கற்பித்தவாற்றால் வழிபடுதல் கற்பாகலின், வாழி ஆதன் வாழி அவினி யென்றும், இல்லிருந்து நல் லறம் புரிவார்க்கு விருந்தோம்பல் தலையாய அறமாகலின், அது செய்தற்கு, நெற்பல பொலிக என்றும், தங்கண் வந்து இரந்தார்க்குப் பொன் முதலாயின கொடுத்து இசைநடுதல் இல்வாழ்வின் பயனாதல் குறித்து, பொன்

பெரிது சிறக்க என்றும் தலைமகள் வேட்டாள் என்றாள். “அருந்திற வரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரும் பெயர்ப் பெண்டிற்குக் கற்புச் சிறவாது 1” என்றும், “மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித், தன்னகர் விழையக் கூடின், ... அது மன்பொருள் 2” என்றும் சான்றோர் கூறு மாற்றால் இவற்றை வேட்டல் தலைமகட்கு அறமாதல் அறிக. இது புரையறந்தெளிதல்.

இனி, யாமே என்பது முதல் தோழி கூற்று. இவ் வறமே நினைந்தொழுகும் தலைமகளின் மாண்பு கருதாது பொதுமகளிரையும் அவளோடு ஒப்பக்கொண்டு புறத்தே ஒழுகும் தலைமகன் அவளைப் பிரியேனெனக் கூறிய குளுறவு பொய்த்தலால் வரும் ஏதம் ஆய்ந்து, அஃது உண்டாகாவாறு யாணரூரன் வாழ்க என்றும், அவ்வாறு பொய்த்ததற்கு வாயிலாய் நிற்கும் பாணனும் பொய்யனா தற்கு இரங்கி, பாணனும் வாழ்க என்றும் வேட்டேம் என்றாள். பழைய வுரை காரருக்கும் இதுவே கருத்தாதல் அறிக. இது தெய்வ மஞ்சலின் பாற்படும். இம் மெய்ப்பாடு தலைமகட்கே யுரித்தாயினும், “ஓன்றித் தோன்றும் தோழி மேன 3” என்னும் விதியினால் சிறுபான்மை தோழியிடத்தும் தோன்றும் என்ப. மேலே, தோழி கூற்றுக் களுள் மெய்ப்பாடு தோன்ற வருவனவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணமாகக் கொள்க. இது தோழியிடைத்தோன்றிய முன்னிலைப் புறமொழி. “முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும், பின்னிலைத் தோன்றும் என்மனார் புலவர் 4” என்பது இலக்கணம். இது, “பெறற்கரும் பெரும் பொருள் முடிந்தபின் 5” என்ற சூத்திரத்து, “பிரியுங்காலை எதிர்நின்று சாற்றிய, மரபுடை யெதிரும் உளப்படப் பிறவும்” என்புழிப் “பிறவும்” என்றதனால், பிரிந்து ஒழுகிப் போந்த தலைமகற்குத் தோழி முன்பு நிகழ்ந்தது கூறும் பொருளாதாகலின், தலைமகள் மாண்புகளையும்,

1. சிலப். 28: 207-8.

2. கலி. 8.

3. தொல். பொ. 39

4. ஐ. ஐ. 167.

5. ஐ. ஐ. 150.

தன் செயல்களையும் வகுத்துக் கூறினாள். கூறுமிடத்துத் தலைமகனை வாழ்த்துதல் வழுவாயினும், ஏதமஞ்சி மங்கல மொழியால் வாழ்க என்றது, “மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியும், மாறி லாண்மையிற் சொல்லிய மொழியும், கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளு மென்ப¹” என்பதனால் அமையும் என அறிக.

தலைமகளையும் பொதுமகளிரையும் தலைமகன் ஒப்பக் கருதி யொழுகுகின்றான் என்பதனை உள்ளுறையாற் கூறினமையின் வெளிப்படக் கூறிற்றிலள். காஞ்சியின் பூவும், மீனின் சினையும் ஒப்ப விளையும் ஊரன் என்றதனால் சூலமகளிரையும் பொதுமகளிரையும் ஒப்பக் கருதுகின்றான் என உள்ளுறை யுவமம் கொள்ளப்படும்.

உள்ளுறை யுவமமாவது, ஏனை வெளிப்படையுவமம் போலாது, உணர்தற்கரிதாய், களவு, கற்பு ஆகிய இரு வகைக் கைகோளின் கண்ணும், வினை பயன் மெய் உரு பிறப்பு என்னும் ஐவகை நிலைக்களனுடைத்தாய், தெய்வ மொழிந்த கருப்பொருளேபற்றிச் சான்றோர் செய்யுட்கண் வரும் உவமவகை. “பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி, முன்னை மரபிற் கூறுங் காலைத், துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே²” என்றும், “தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின, வினையினும் பயத்தினும் உறுப்பினும் உருவினும், பிறப்பினும் வருஉந் திறத்தியல் என்ப³” என்றும் வருவனவற்றால் இவ் வியல்பினை அறிந்து கொள்க. அன்றியும், “உடனுறை யுவமம் சுட்டு நகை சிறப்பெனக், கெடலரு மரபின் உள்ளுறையையந்தே⁴” என்பதனால், இஃது ஐவகைப்படு மென்றும், “இனிதுறு கிளவியும், துனியுறு கிளவியும், உவம மருங்கின் தோன்று மென்ப⁵” என்றதனால் இஃது இன்பமும் துன்பமும் தோன்றச் சொல்லப்படுமென்றும் பிறவும்

1. தொல். பொ. 244. 2. ஐ. ஐ. 208. 3. ஐ. ஐ. 300.
4. ஐ. ஐ. 242. 5. ஐ. ஐ. 303.

கூறுப. ஈண்டுக் காஞ்சியின் நனையும், மீனின் சினையும் தம் நிலமாகிய மருதநிலக் கருப்பொருள்க ளாதலால், அவற்றைக்கொண்டு, இவற்றை ஒப் ப வு டை ய ஊரனாகவே, குலமகளிரையும் பொதுமகளிரையும் ஒப்பக் கொண்டோடாழ்குகின்றனெனத் துனியுறுகிளவி தோன்றச் சிறப்பு என்னும் வகையால் தோழி கூறினாள் என்றுணர்க. இனி வருமிடங்களில் இவ்வகையினை ஓர்ந்து கொள்க.

இதனாள், ஆ தன வினியை வாழ்த்தியது கற்பும், நெல்லும் பொன்னும் வேட்டது நற்பாலொழுக்கமும் என்ற மாண்புகள் என அறிக. பழியொடு வாராத நற் செயல் புரிந்தமையால், மெய்ப்பாடு: தன்கண் தோன்றிய இசைமை பொருளாகப் பிறந்த பெருமிதம். “கல்வி தறு கண் இசைமை கொடையெனச், சொல்லப்பட்ட பெரு மிதம் நான்கே”¹ என்பது விதி. இதனாற் பயன்: ஆற்றி யிருந்தமை கூறல். (க)

2 வாழி யாதன் வாழி யவினி
வினைக வயலே வருக விரவலர்
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்த னிகர்க்குந்
தண்டுறை யூரன் கேண்மை
வழிவழிச் சிறக்க வெனவேட்டேமே.

இதுவுமது.

ப. உரை: தலைவி இல்லறமே நினைந்து ஒழுகினாள்; யாங்கள் நின் காதல் அவள்மேற் சுருங்குகின்ற திறம்நோக்கி, “நின் கேண்மை வழிவழிச் சிறக்க” என விரும்பினேம் எ. று.

சிறப்புடைய கருங்குவளையுடனே சிறப்பில்லாத நெய்தல் நிகர்க்கும் ஊரன் என்றது, குலமகளிருடனே பொதுமகளிர் இகலும் ஊரன் எ. று.

உரை: ஆதனவினி வாழ்க என்றும், வயல் மிக்கு விளைக என்றும், இரவலர் பலரும் வருக என்றும் தலைமகள் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவே நினைந்து ஒழுகினளே யன்றிப் பிறிதொன்றும் நினைத்திலள்; யாங்கள், பலவாகிய இதழ்களையுடைய கருங்குவளையுடன் நெய்தல்கள் ஒப்ப மலரும் தண்ணிய துறையினையுடைய ஊரனது நட்புப் பிறப்புத்தோறும் இடையருது சிறக்குமாக என விரும்பி ஒழுகினேம் எ.று.

என வென்பது முன்னும் கூட்டப்பட்டது; “என்றும் எனவும் ஓடுவுந் தோன்றி, ஒன்றுவழி யுடைய எண்ணி னூட் பிரிந்தே ¹” என்பது விதி. நெய்தல்கள் நெய்தற் றிணைக்கே யுரியவாயினும், “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும், அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும் ²” என்றதனால் மருதத்துக்கும் உரியவாயின. பல்லிதழ் என்றவிடத்து, பல வென்பது இதழ் எனப் பிரிந்து வந்தமையின், அகரம் கெட்டு, “குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலும் ³” என்ற தனால் லகரம் இரட்டித்து, பல்லிதழ் என முடிந்தது. “தொடர விறுதி தம்முற்றும்வரின், லகரம் றகரவொற் றுதலு முரித்தே ⁴” என்புழி, அருத்தாபத்தி முகத்தால் அகரம் கெடுமென்பது கொள்ளப்படும். நீலமொடு என்புழி, ஓடு, அதனோடியைந்த வேறுவினைக் கிளவி. கேண்மை, கேளாய் ஒழுகுந்தன்மை. வழிவழிச் சிறக்க என ஒற்றுமிகுதல் இலக்கணமாயினும் ஒற்றின்றியும் பாடம் வருதலும் உண்டு. “பழிதீர் செல்வமொடு வழி வழி சிறந்து ⁵” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய தனலு மறிக.

அறமும் இன்பமும் எய்துதற்குரிய பொருள் வருவா யாகலின், விளைக வயலே என்றும், புகழ்வளர்ச்சிக் குரிய ஈனகக்கு இடமாதலின், வருக இரவலர் என்றும்

1. தொல். சொல். 284. 2. ஐ. பொ. 19. 3. ஐ. எழுத்து. 160.
4. ஐ. ஐ. 214. 5. தொல். ஐ. 242.

வேட்டாள். இது விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றந்த
தழாலும் இசைவளர்த்தலும் கூறிற்று.

தலைமகன் புறத்தொழுக்க முடையனாகலின், அவன்
காதல் பொதுமகளிர்பாற் செல்லுமுகத்தால் தலைமகள்
பால் சுருங்குதல் கண்டு, அது நிகழாமை குறித்து, ஊரன்
கேண்மை வழிவழிச் சிறக்க எனத் தோழி வேட்டாள்.
“உறுகண் ஓம்பல் தன்னியல் பாகலின் 1” என்பதலை,
தோழி உரனுடையளாய் அவன் கேண்மை சிறக்க
வேண்டுதல் அமையும் என்க.

பலவாகிய இதழ்களாற் சிறப்புடைய நீலத்தோடு
நெய்தல் நிகர்க்கு மூரன் என்றதலை, குலமளிரோடு
பொதுமகளிர் நிகர்க்கு முகத்தால் இகலி யொழுகுவர்
என உள்ளுறை கொள்க. மெய்ப்பாடும் பயனும்
அவை. (௨)

3. வாழி யாதன் வாழி யவினி
பால்பல ஆறுக பகடுபல சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
வித்திய வழுவர் நெல்லொடு பெயரும்
பூக்களு லூரன் றன்மனை
வாழ்க்கை பொலிக வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

ப. உரை: தலைவி இல்லறமே நினைந்தோழுகினள்; அவன்
பொதுமனையில் வாழ்க்கை யொழிந்து தன்மனையிலே வாழ்வானாக
என வேட்டேம் யாங்கள். எ. று. மேல் விளைதற்கு வித்திய வழுவர்
முன்பு விளைந்த செறுவின் நெல்லொடு பெயருமென்றது பின்வரும்
பரத்தையர்க்கு வருவாய்ப்பண்ணி அக்காலத்து உளராகிய பரத்தைய
ரோடு இன்பம் நுகர்வான் என்பதாம்.

உரை: ஆதனவினி வாழ்க என்றும், ஆனிரைகள் பால்வளம் சுரக்க என்றும், எருமைகள் பலமிகுக என்றும் தலைவி இல்லறமே நினைந்து ஒழுகினாள், யாங்கள் பின் விளைவு வேண்டி விதைத்தற்குச் சென்ற உழவர் முன்னே விளைந்து முதிர்ந்துள்ள நெல்லைக்கொண்டு மீளும் பூக்கள் நிறைந்த ஊரன், புறத்தொழுக்கம் தவிர்த்து, தன்மனையிலே இருந்து விளங்குவானாக என விரும்பி யொழுகி வந்தேம், எ.று.

சிறிதாகிய நீரைச் சின்னீர் என்பது போலப் பாலின் மிகுதி பல எனப்பட்டது. பகடு, எருமை; எருதிற்கும் யானைக்குமாம். வித்திய என்றும், பெயரும் என்றும் வந்த எச்சவினைகட்கு ஏற்புடைய சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டன. களுலுதல்-நிறைதல். உழவர் பெயரும் ஊரன், பூக்களுலுரன் என இயைக்க. வித்திய சென்ற உழவர் நெல்லொடு பெயர்வர் என்னும் இக்கருத்து, “அரிகான் மாறிய அங்கண் அகன்வயல், மறுகா லுமுத ஈரச் செறு வின், வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல, மீனாடு பெயரும் யாண ரூர” என்பதனை நினைப்பித்து நிறறல் காண்க.

பொருளும் உழவுத்தொழிலும் மிகுவதற்குப், பாலும் பகடும் வேண்டினாள். பாலின் பெருக்கம் விருந்தோம்பு தற்கும், பகடு அழிவில் செல்வத்து ஆக்கத்திற்கும் என்க. பகடு என்றதனையானே என்று கொள்ளின், ஈட்டிய ஒன்பொருளை இரவலர்க்கீந்து இசை நடுதற்பொருட்டுப் பகடு வேண்டப்பட்ட தென்றுமாம். எனவே, விருந்தோம்புதற்குப் பால் வேட்டாற்போல, கொடைக்கடன் இறுத்தற்குப் பகடு வேட்டாள் என்க. உள்ளுறையால், தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தால் வருங் குற்றம் தலைவியின் ஒழுக்கத்தால் மறையினும் வாழ்க்கை பொலிவுருமை கூறுதலின், அவ்வாறு ஆகாமை வேண்டி, ஊரன் தன் மனைவாழ்க்கை பொலிக என்று வேட்டேம் எனத்

தோழி கூறினாள். “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை, பண்பும் பயனும் அது 1” என்புழிக் கூறும் பயன் தலைவி வேட்டலால் ஒருவாற்றான் எய்தினும், புறத் தொழுக்கத்தால் பண்பாகிய அன்பு குறையின், அவ்வறம் கடைபோகா தென்பது உட்கொண்டு கூறினாளுமாம். “பெறற்கரும் பெரும்பொருள் 2” என்ற சூத்திரத்துட் கூறும், “நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇக், காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று” பெயர்க்கும் கடப்பாடுடைய ளாகலின், தோழி இவ்வாறு கூறினாள் என அறிக.

வினாவு கருதி வித்திய உழவர் வினாந்து முதிர்ந் துள்ள நெல்லைக்கொண்டு பெயரும் ஊரன் என்றதலை, தலைமகன் பின்வரும் பரத்தையர்க்கு வேண்டுவன புரிந்து, அக்காலத்து நுகர்ச்சிக்குச் சமைந்துள்ள பரத்தையரைக் கூடி ஒழுகுகின்றான் என உள்ளுறை கொள்க. இனி, வினாவு வேண்டி விதைத்த உழவர், அவ்வாறே வினாந்த நெல்லைக்கொண்டு பெயரும் ஊரனாயினும், இல்லறப் பயனை வேண்டி இவளை மணந்த பின், அது பெருமை ஒழுகியது என்னை என இறைச்சி தோற்றியவாறும் காண்க. “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே 3” என்பது விதி. இல்லறப்பயன், “காமஞ் சான்ற கடைக் கோட் காலை, ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி, அறம் புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும், சிறந்தது பயிற்றல் 4” என்ப. நெல்லொடு பேரும் என்று பாடமாயின், வியர்த்தல் வேர்த்தல் என வருதல்போல, பெயர்த்தல் பேர்த்தல் என வந்ததாம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ஈ)

4. வாழி யாதன் வாழி யவினி
பகைவர் புல்லார்க பார்ப்பர் ரோதுக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
பூத்த கரும்பிற் காய்த்த நெல்லிற்

கழனி யூரன் மார்பு
பழன மாகற்க வெனவேட் டேமே.

இதவுமது.

ப. உரை: இவள் இல்லறமே விரும்பி ஒழுகினாள்; அவன் மார்பு ஊரவர்க்கெல்லாம் பொதுவாகிய பழனம் போலாது இவட்கே உரித்தாக என விரும்பினேம் யாங்கள் எ. று. பூத்துப் பயன்படாக்கரும்பினையும் காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லினையுமுடைய ஊரன் என்றது ஈன்று பயன்படாப் பொதுமகளிரையும், மகப்பயந்து பயன்படும் குலமகளிரையும் ஒப்ப நினைப்பான் எ. று.

உரை: ஆதனவினி வாழ்க என்றும், பகைவர் தம் பெருமிதம் இழந்து புல்லரிசிச் சோறுண்க என்றும், பார்ப்பார் மறை ஓதுக என்றும் தலைமகள் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவே நினைந்து ஒழுகினாள், யாங்கள், பூத்து விளங்கும் கரும்பும் விளைந்து சிறக்கும் நெல்லுமுடைய கழனி யூரனது மார்பு எல்லார்க்கும் உரித்தாகிய பழனமாகா தொழிக என வேட்டொழுகினேம் எ. று.

புல், புல்லரிசி. இக் கருத்தே கொண்டு சேவைரையரும் “புற்றின்றல் உயர்திணைக்கு இயைபின்று எனப்படாது¹” என்றார். பார்ப்பார், வேதியர்; இவர், நன்றும் தீதும் ஆராய்ந்து நோக்கி உறுதிகூறுவார் என்பர் பேராசிரியர். “அந்தணர் வேள்வியொடு அருமறை முற்று²” என்றார் மதிவாணனார்³. “தாறுபடு நெல்” என்றற்போலக் காய்த்த நெல் என்றார் என்பது⁴ நச்சினார்க்கினியம் கழனி, வயல். பழனம், ஊரவர்க்கெல்லாம் பொதுவாகிய நிலம். ஆகற்க என்பது வியங்கோள் எதிர்மறை. எண்ணுமை தொக்கது. இன், உருபுதொக நின்ற சாரியை.

உலகு புரக்கும் வேந்தனை வாழ்த்த விரும்பினோர், அவன் பகைவர்கேடும் ஒருவாற்றான் அவற்கு ஆக்கமாம்

1. சொல். 173. உரை. 2. தொல். பொ. 591. உரை.
3. சிலப். அடி. மேற். 4. சீவக 63, உரை.

என்று கருதுபவர்களின், பகைவர் புல்லார்க என்று கூறினார். “குணமுதல் தோன்றிய ஆரிருள் மதியின், தேய்வன கெடுகநின் தெவ்வ ராக்கம்¹” என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. அவ்வாறு பெற்ற ஆக்கம் கிளைத்தற்கும், வேதமோதுதலால் வேள்வி நடப்ப, வானம் பொய்யாது மஹமழை பொழிய, விளைபொருள் மிகுதலால் இவ்வறம் சிறத்தற்கும், பார்ப்பார் ஓதுக என வேட்டுநின்றோளாம். இனி, பார்ப்பாரோதி வேட்டித்தலால் அரசன் வாழ்நாள் பெருகுதல் கருதி, பார்ப்பார் ஓதுக என்றார் என்றுமாம். “வேந்தன் வேள்வியின் யாண்டுபல வாழ்க” என்றார் மதிவாணனார். பகைவர் புல்லார்க எனவே, நடட்டோர் கிளைஞர் முதலாயினார் அமுதுண்க எனச் சுற்றந்த தழாலும் விருந்தோம்பலு மாகிய மாண்புகள் கூறியவாரும். தலைமகள் தான் கூடி இன்புறும் தலைவன் மார்பினைப் பரத்தையர் நோக்கினும், பொருது புலக்கும் பான்மைய ளாகவினாலும், உள்ளுறையால் தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தைக் கூறுகின்ற ளாகவினாலும், ஊரன்மார்பு பழனம் ஆகற்க எனவேட்டேம் என்றார். “பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணிற் பொது உண்பர், நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு²” என்றதனால், தலைமகளின் புலவிப்பான்மை யுணர்க. உள்ளுறையால் பரத்தையின் பாடின்பை கூறலின், இதுவும் முன்னையது போல, “நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇக், காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று³” பெயர்த்துக் கூறியது.

இனி, பூத்துப் பயன்படாக் கரும்பினையும், காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லினை யுமுடைய ஊரன் என்றது, மகப் பயந்து பயன்படும் குலமகளிரையும், அஃதில்லாத பொதுமகளிரையும் ஒப்பக் கருதி ஒழுகுவான் என்றோளாம். பொதுமகளிர் ஈன்று பயன்படா இயல்பினர் என்பதனை, “அவரும், பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப்

1. மதுரை. 195-6. 2. குறள். 1311. 3. தொ. பொ. 156.

பயந்து, நன்றிசான்ற கற்பொடு எம்பா டாதல் அதனி
னும் அரிதே ¹” எனவரும் சான்றோர் கூற்றான் அறிக.
மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ச)

5. வாழி யாதன் வாழி யவினி
பசியில் லாகுக பிணிசே னீங்குக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
முதலைப் போத்து முழுமீ னுந்
தண்டுறை யூரன் றேரெம்
முன்கடை நிற்க வெனவேட் டேமே.

இதவுமத

ப. உரை : இவள் இல்லறமே விரும்பி ஒழுகினள், யாங்கள்
அவன் தேர் பிறமகளிர் முன்கடை நின்றல் ஒழிந்து எம் முன்கடை
நிற்க என விரும்பினேம் எ. று. ‘முதலைப் போத்து ஊரன்’
என்றது, ஒருங்கு வாழ்வாரைப் பழைமை நோக்காது உயிர் கவர்வான்
என்பதாம்.

உரை : ஆதனவினி வாழ்க என்றும், பசி இல்லையாகுக
என்றும், பிணி நெடிது நீங்குக என்றும் தலைமகள் இல்
லறத்திற்கு உரியனவே நினைந் தொழுகினளாக, யாங்கள்,
முதலைப் போத்துத் தன்னொடு வாழும் முதிர்ந்த மீன்களை
உண்ணும் குளிந்த துறையினையுடைய ஊரனது தேர் பிற
மகளிரின் முன்கடை நின்றல் ஒழிந்து எம்முடைய மனை
முற்றத்தே நிற்க என விரும்பினேம் எ. று.

பசியின் உண்மையும், இன்மையும் காரணம் பற்றித்
தோன்றுவன வாகவின் ஆக்கங் கூறினார். சேண், சேய்மை
யிடம். முதலைத் போத்து, முதலையினது போத்து.
போத்து, இளமை சுட்டிய மரபுப்பெயர். “பிள்ளை குழவி
கன்றே போத்தெனக், கொள்ளவும் அமையும் ஓரறி

வயிர்க்கே 1” என்புழிக் “கொள்ளவும்” என்ற உம்மையை எச்சப்படுத்தி ஓரறிவுயிர்க்கேயன்றி ள்ணையவற்றிற்கும் கொள்ப²வாகலின், முதலைக்கும், கொள்ளப்பட்டது. முழுமீன், இனி வளர்ச்சி யில்லையாமாறு முற்றமுதிர்ந்தமீன். பிறமகளிர்முன்கடை என்பது முதலாயினகுறிப்பெச்சம்.

பசியும் பிணியும் நல்வாழ்வைச் சீர்குலைப்பன வாயினும், பிணிக்குரிய காரணங்களுட் பசி சிறந்தமையின், பசியில்லாகுக என்றும், பசியின்றியும் சிறுபான்மை பிணியுண்டாத வுண்மையின், பிணி சேண் நீங்குக என்றும் வேட்டாள். பிணி போலாது, எல்லா நன்மையையும் கெடுக்கும் இயல்பிற் றுகலின் பசியை முற்கூறினாள் என்க. தலைமகன் புறத்தொழுக்கத்தால் தலைமகளது மேனி நலம் கெடுதலின், அவன் தேர் தன் மனைக்கட் சென்று நில்லா தாயினும் பரத்தையர் மனைக்கண் நின்ற வழித் தலைமகள் ஆற்றாளாதலின், ஊரன்தேர் எம் முன்கடை நிற்க என வேட்டேம் என்றாள். தமது மனைக்கண் நின்றலால் தலைமகன் தம்பாற் காதலன் எனக் காட்டித் தலைமகள்முன் தருக்கித் திரியும் பரத்தையர்கண்டு அது தலைமடங்குவராகலின் முன்கடை என இடம் சுட்டினாள் என அறிக.

துறைக்கண் வாழும் முதலைப்போத்து உடனுறையும் முழுமீன்களின் முதுமை கருதாது உண்டொழுகும் ஊரன் என்றதனால், தலைமகன் தன்மனைக்கண் தன்னோடு உடனுறையும் தன்மகளின் தலைமை கருதாது அவள் நலம் கெடுக்கின்றான் எனத் துனியுறு கிளவி தோன்ற

1. தொல். பொ. 579.

2. “ஓரறிவுயிர்க்குக் கொள்ளவும் அமையும் எனும் உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவழியும் கொள்ளப்படும்” என்று கூறி, “புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை” (பெரும். 138) எனவும், “பகுவாய் வராஅந் பல்வாரி யிரும் போத்த, (அகம். 36) எனவும் இவையும் இளமைக்குறிப்பின்” என்பர் **பாரதியார்.**

உள்ளுறுத் துரைத்தவாறு. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. இவை யைந்தும் கற்பின்கண் நிகழ்ந்தது கூறின. (௫)

6. வாழி யாதன் வாழி யவினி

வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
எனவேட் டோளோ யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
எந்தையுங் கொடுக்க வென வேட்டேமே.

களவினிற் பலநாள் ஒழுகிவந்து வரைந்துகொண்ட தலைமகன் தோழியோடு சோல்லாடி, “யான் வரையாது ஒழுகுகின்ற நாள் நீயிர் இங்கு இழைத்திருந்த தீறும் யாது?” என்றற்கு அவள் சோல்லியது.

ப. உரை: நின்னை எதிர்ப்பட்ட அன்றே வரைந்தா யெனக் கொண்டு இல்லறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி ஒழுகியதல்லது தலைவி பிறிதொன்றும் நினைத்திலள்; யாங்கள் அகன்ற பொய்கைக்கு அணியாகத் தாமரையையுடைய ஊரனாதலால் அத் தண்டுறையூரன் மனைக்கு அணியாம் வண்ணம் இவளை வரைவானாக, எந்தையும் கொடுப்பானாக என விரும்பினேம் எ. று. ஈண்டுத் தலைவியை யூய் என்றது எதிர்ப்பட்ட ஞான்றே கற்புப் புண்டு ஒழுகலுற்று நின்ற சிறப்பு நோக்கி.

உரை: எம்முடைய யாய் நின்னை எதிர்ப்பட்ட ஞான்றே நீ வரைந்தாய் என உட்கொண்டு, ஆதனவினி வாழ்க என்றும், வேந்தன் பகைமை யொழிக என்றும், அவன் பல யாண்டுகள் வாழ்க என்றும் தனக்குரிய அற நெறியே வேண்டி யொழுகினான்; அகன்ற பொய்கைக்கண் முகைகள் கொண்ட தாமரையினையுடைய ஊரன் இவளை விரைய வரைவானாக என்றும், அவன் அது வேண்டிய விடத்து எந்தையும் மருது கொடுப்பானாக என்றும் யாங்கள் விரும்பி யொழுகினேம் எ. று.

“நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்¹” என்ப தனால் இவை கற்புக்காலத்து நினைக்கப்பட்டன. பகை தணிதலாவது, பகைமேற் சென்ற வினை ஒழிதல். பகை தணிக என்பன எழுவாயும் பயனிலையுமாய் இயைந்து ஒரு சொல்லாய் வேந்து என்றதற்கு முடிபாயின. வேந்து, உயர்திணைப் பொருண்மைக்கண் வந்த அஃறிணைச்சொல். “உயர்திணை மருங்கின் நிலையின வாயினும், அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங் கியலும்²” என்பது விதி. “மலர்ந்த மார்பு” என்றூற் போல மலர்தல் விரிதல் மேற்று, முகைந்த என்பது முகை யென்னும் பெயரடியாகப்பிறந்த பெயரெச்சவினை. நினை யெதிர்ப்பட்ட என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம். எந்தையும் என்புழி உம்மையால், தந்தை மருது மகட்கொடை நேர்தல் பெய்துரைக்கப் பட்டது.

தலைமகளை எதிர்ப்பட்ட ஞான்றே அவன் வரைந்தான் என உட்கொண்டு, ஆண்டுச் செய்தற்குரிய நல் லறமே விரும்பி யொழுகிய தலைமையுடைமையின், தலை மகளை யாய் என்றாள். வேந்து பகைதணியாவழி, பிணம் படு செருவேட்டு எழுதல்லது, மணம்புகு வைகல் நாளை யாயினும், அதனை மனங்கொளா மறமுடையை யாகலின், **வேந்து பகைதணிக** என்றும், காதலரைப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள்வினை இல்லை யென்னும் கருத்துடையாய்ப் பகைதணிவினை மேற்கொண்டவழி, அதன்கண் நீ இனிது முற்றி மீள்வாயாக எனவும், அவ் வண்ணம் மீண்டவழிக் கூட்டம் இன்பம் மிகுவித்தலின், **யாண்டுபெல நந்துக** என்றும் வேட்டாள் என்றாள். “வேந்து பகைதணிக” எனவே, “தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மை³” கருதித் தலைமகன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தானாதல் அறிக. இவ்வாறு எதிர்த்த ஞான்றே வரைந்தாயெனக் கற்புக்கடம் பூண்டாள், புகழ் விரிந்த நின் மனைக்கண் விளக்கெனத் திகழ்ந்து அதனைச்

1. தொல். பொ. 43.

2. தொல். சொல். 56.

3. தொல். பொ. 41.

சிறப்பிப்பாளாகலின் வரைக என்றும், இவள் கற்புநிலையும் நின் மறநிலையும் உணராது எந்தை கொடானாயின் வரும் ஏதத்திற்கு அஞ்சி, எந்தையும் கொடுக்க என்றும் வேட்டேம் என்றாள். “ஒண்சுடர்ப் பாண்டிற் செஞ்சுடர் போல, மனைக்கு விளக் காயினள் மன்ற¹” என்றும், “விளங்கிழைப்பொலிந்த வேளா மெல்லியல், சுணங்கணி வனமுலை யவளொடு நாளே, மணம்புகு வைக லாகுதல் ஒன்றே, ஆரம ருழக்கிய மறங்கிளர் முன்பின், நீளிலை எஃக மறுத்த வுடம்பொடு, வாரா வுலகம் புகுதல் ஒன்றெனப் படைதொட்டனனே²” என்றும் வருவன முறையே தலைமகள் மனைக்கு விளக்கெனத் திகழ்தலும், மீகட்கொடை மறுப்புழி எய்தும் ஏதமும் உணர்த்துதல் காண்க. “தண்டுறையூரன் வரைக” என்றதனால் தலைமகள் ஒருதலை யுரிமை வேண்டி நின்றலும், “எந்தையும் கொடுக்க” என்று கூறவே, “அம்பலும் அலரும் கள்வு வெளிப்படுக்குமென்று” அஞ்சுதல் முதலியனவும் ஏதுவாகத் தலைமகள் வரைதல் வேட்கையுடைய ளாயினமை தோன்றத் தோழி கூறினாளாம்.

இனி, அகன்ற பொய்கைக்கண் தாமரை முகைந்தாற் போல, அகன்ற இவ்வூர்க்கண் அலர் எழுந்தமையின், இவளது ஆற்றுமை கண்டு வரைக என்றும், கொண்டு தலைக் கழிதல், மகட்கொடை யுடம்படல் என்பவற்றிற்கு இடையீடுகளாகிய இற்செறிப்பும், வேற்று வரைவு வருதலும் பிறவும் நிகழ்ந்தமையின், எந்தையும் கொடுக்க என வேட்டேம் என்றும் கூறினாள் எனினுமாம்.

“வேந்து பகைதணிக” என்றமையின், தலைமகள் களவின்கண் வரைவு இடைவைத்துப் பிரிந்தவழித் தன்வயின் உரிமையும், அவன்வயிற் பரத்தைமையும் கூறற்பால ளாயினும், “வாளாண் எதிரும் பிரிவு” தலைமகற்குக் கடமை யென்பது உட்கொண்டு நின்ற அவளது பொறையுடைமை சிறப்பித்தவாறு,

இனி: “பெறற்கரும் பெரும் பொருள்¹” என்ற சூத்திரத்து “அற்ற மில்லாக் கிழவோட் சட்டிய தெய்வக் கடத்தினும்” என்பதனைக் கிழவோற் சட்டிய எனப் பாடங்கொண்டு, ஆங்கு நிகழும் கூற்றுக்கு இதனை உதாரணமாக்குவர் இளம் பூரணர். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

(சு)

7. வாழி யாதன் வாழி யவினி
 அறநனி சிறக்க அல்லது கெடுக
 எனவேட் டோளே யாயே யாமே
 உளைப்பூ மருதத் துக்கினைக்குருகிருக்கும்
 தண்டுறை பூரன் றன்னூர்க்
 கொண்டனன் செல்க வெனவேட்டேமே.

இதுவுமது

உரை: நின்னை எதிர்ப்பட்ட ஞான்தே நீ வரைந்தாய் எனக் கொண்டு, ஆதனவினி, வாழ்க என்றும், அறவினை மிகவோங்குக என்றும், அல்லதாகிய பாவம் முற்றவும் கெடுக என்றும் தலைமகள் இல்லறமே வேண்டி யொழுகி னாளாக, யாங்கள், உளை பொருந்திய பூக்களையுடைய மருதமரத்தில் குருகுகள் தம் கிளைகூழ் இருக்கும் குளிர்ந்த துறையினையுடைய உளரன் இவளைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்வானாக என வேண்டி யொழுகினேம் எ.று.

அறம், அறவினை. “அறம் நனிசிறக்க” எனவே, அல்லது முற்றவும் கெடுதல் கொள்ளப்படுவ தாயிற்று. உளைப்பூ, மேலே துய்யினையுடைய பூ; “உளைப்பூ மருதின ஓள்ளிண ரட்டி²” என்பதன் உரை காண்க. குருகு, பறவை; ஈண்டுக் கிளிகள் மேற்று; “கிளிவளர்பூ மருது³” என்றார் தேவரும். இனி, இது நெய்தல் நிலத்துக்கு உரித் தாகக் கூறப்படும் ஒரு பறவை யென்றும், “இதனைக்

1. தொல், பொ. 150. 2. முருகு. 28. 3. சீவக. 65.

கொக்கு என்பாரும் நாரை யென்பாரும் அன்னம் என்பாரு முளர்; இப்பெயர் நீர்வாழ் பறவைக் கெல்லாம் பொதுவாய் வருமாயினும், “கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்” என வேறுவேறு விளிக்கப்படுதலின், கொக்கு அன்றென்றும், கருங்கால் கூறப்படுதலின் நாரையும் அன்னமும் அன்றென்றும் துணியலாகும்” என்றும், “இது வெண்ணிற முடைமையால் வெள்ளாங்குருகு என்று வழங்கும்” என்றும் கூறுவர். அது கருத்தாயின், “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்¹” என்பதனால் அமைத்துக்கொள்க. கிளைக்குருகு இருக்கும் என்பதற்குக் கிளைக்கண் குருகுகள் தங்கியிருக்கும் என்றல் பொருட் சிறப்பெய்தாமை யறிக. கொண்டனன் செல்க என்பது முற்றெச்சத்தொடர்.

எதிர்ப்பட்டபொழுதே வரைந்தாயென உட்கொண்டு கற்புநெறி நின்றாள், தான் நுகர்தற்குரிய இன்பம் அறத் தானன்றி எய்தாது என்பதனை உணர்ந்துளாள் என்பாள், அறம் நனி சிறக்க என்றும், அறவினையே செய்தொழுகுவாரைப் பாவம் பற்றாதாயினும், பற்றுமாறு பிறர் பழிமொழி கூறினும் அஃது அவரைச் சாராதாகலின், நனி சிறக்க என்றும் வேட்டாள் என்றாள். “அறத்தான் வருவதே இன்பம்²” என்றும், “அறனறிந்து ஒழுகும் அங்கனானைத் திறனிலார் எடுத்த தீமொழி யெல்லாம். நல்லவையுட்படக் கெட்டாங்கு³” என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. அறவினை செய்யார்க்கு அல்லது செய்யாமை நன்மை பயந்து அறமாய் முடிதலின், அல்லது கெடுக என வேட்டாள் என்றாள். “நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும், அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான், எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும், நல்லாற்றுப்படுதல் நெறியுமா ரதுவே⁴” என்றார் சான்றோரும். “அறன் வாழ்த்த நற்காண்ட, விறன்மாந்தரன் விறன்மருக⁵” எனப்பிறரும்

1. தொல். பொ. 19. 2. குறள், 39. 3. கலி. 144.

4. புறம். 195. 5. பதிற். 90.

கூறுமாறறிக. இது புரையறந்தெளிதல். இனி, இல்லி விருந்து நல்லின்பம் நுகர்வார்க்குரிய பொருளின்பங் கட்டு அறம் ஏதுவாகலினாலும், அறந்தெரி திகிரியினை யுடைய அரசாக்கும், அல்லது வழியடையாகும் தீது என்ப வா க லி னா லு ம், அறம் நனி சிறக்க என்பதும், அல்லது கெடுக என்பதும் வேண்டப்பட்டன என்றலும் ஒன்று. இனி, களவின்கண் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந் துழியும், தலைவி தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத் தைமையும் தோன்ற, உயிராக்காலத்து உ யி ர் க் கும் இயல்பின ளாயினும், இவள் தகவல்லன நினைந்திலள் என்றற்கு இது கூறினாள் என்றும் கூறுவர். இஃது அவளது நற்பாலொழுக்கம் கூறிற்று.

நினை எதிர்ப்பட்ட ஞான்றே வரைந்தாய் என உட்கொண்டு, இல்லறத்தின்மேற் சென்ற வேட்கை மிகவுடையளாய், ஆள்வினைக் குறிப்பால் நீ பிரிவை எனவும், களவு புறத்தார்க்குப் புலனாயின் அம்பலும் அலருமாம் என்று அறிந்தும், தமர் அறிவுற்றுக் காப்பு மிகுவிப்பரென்று அஞ்சியும், பிறவகையான் எய்தற்பால வாகிய இடையூறு நினைந்தும் வேறுபட்டமையின், யாங் கள் அஞ்சி, ஊரன் தன்னூர்க் கொண்டனன் செல்க என வேட்டேம் என்று கூறினாள். “ஒருதலை யுரிமைவேண்டியும் மகடுஉப், பிரித லச்ச முண்மை யானும், அம்பலு மலரும் களவுவேளிப் படுக்குமென், றஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகை யினும், நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும், போக்கும் வரைவும் மனைவிக்கண் தோன்றும்¹” என ஆசிரியர் கூறினார். “ஒன்றித் தோன்றும் தோழிமேன²” என்பதனால், தோழி கூறலும் அமையும் என அறிக.

மருதமரம் குருகு தங்கியிருத்தற்கு ஆதாரமானற் போல, இவள் உயிர்வாழ்தற்கு நீ இன்றியமையாய் .

என்பது உள்ளுறை; “மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரே ¹” என்றார் சான்றோரும்; மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (எ)

8. வாழி யாதன் வாழி யவினி
அரசமுறை செய்க களவில் லாகுக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
அலங்குசினை மா அத் தணிமயி லிருக்கும்
பூக்களு லூரன் சூளிவண்
வாய்ப்ப தாக வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது

உரை: நினை எதிர்ப்பட்ட ஞான்றே தலைமகள் கற்புக்கடம் பூண்டு அதற்கு வேண்டுவனவே நினைந்து, ஆதனவினி வாழ்க என்றும், அரசன் முறையினைச்செய்க என்றும், களவு முதலிய குற்றங்கள் நிகழாதொழிக என்றும் வேட்டொழுகினாக, அசைகின்ற தளர்களை யுடைய மாமரத்தின்கண் அழகிய மயில் தங்கியிருக்கும் பூக்கள் நிறைந்த ஊரன், தலைப்பெய்த பொழுது செய்த குளுறவு இப்பொழுது பொய்யாதொழிக என விரும்பி ஒழுகினேம் எ.று.

முறை செய்தலை “ஓர்ந்து கண் ணோடாது இறை புரிந்து யார்மாட்டும், தேர்ந்து செய்வதே முறை ²” என்பதனால் அறிக. அரசு என்பதற்கு, வேந்து என்புழி உரைத்ததனை உரைத்துக் கொள்க. களவு, பிறர்க்கு உரிய தொன்றனை வஞ்சத்தாற் கொள்ளக் கருதுதல். மாமரக்கிளவி, “குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும் அறியத் தோன்றும் அகரக்கிளவி ²” என்றதனால் அகரம் பெற்று, “அத்தின் அகரம்

1. குறந். 139. 2. குறள். 541. 3. தொல். எழுத்து. 226.

அகரமுனை யில்லை ¹” என்றதனால் அகரம் கெட்டு, “மாஅத்து” என நின்றது. சினை, ஈண்டுத் தளிர்மேற்று. “அவங்குசினை பொதுளிய நறுவடி மாஅத்துப், பொதும்பு ²” என்றார் பிறரும். சூள், வன்புறையால் தெய்வத்தை முன்னிறுத்து ஆணையிட்டுக் கூறல்; “நாடன், அணங்குடையருஞ்சூள் தருகுவன் ³” என்றும் “கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வம் நோக்கிக், கடுஞ்சூள் தருகுவன் ⁴” என்றும் வருவன காண்க. “நிற்றுறந்து அமைகுவ னாயின் எற்றுறந்து, இரவலர் வாரா வைகல், பலவாகுக யான் செலவுறு தகவே ⁵” என்பது போல்வனவும் அச்சுளுறவின் பாற்படும்.

“அருந்திறல் அரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரும் பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவா ⁶” தாகலின், அரசு முறை செய்க என்றும், முறை செய்தற்குரிய ஒள்ளிய அறிவு, களவினால் மழுங்கிப் பொய் கொலைகட்கு ஏதுவாய் அறிவறியாமை பயத்தலின், களவுஇல் லாகுக என்றும் வேட்டாள் என்றாள். “களவேன்னும் காரறி வாண்மை ⁷” என்பதனால், அறிவு அறியாமையாதல் காண்க. இனி, களவு உளதாயவழி, நாட்டில் பொய்யும் கொலையும் மிக்கு அரசுமுறை கோடுதற்கு ஏதுவாமாகலின், களவுஇல் லாகுக என வேட்டாள் எனினுமாம். “அத்தஞ் செல்வோர் அவறத் தாக்கிக், கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கைக், கொடியோர் இன்று அவன் கடியுடை வியன் புலம் ⁸” எனக் களவின்மை நாட்டுக்கு அணியாகக் கூறப்படுமாறு காண்க. களவில் லாகுக எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், அன்பின் ஐந்திணைக் களவும் பலவகையான இடையீடுகளால் அழிவில் கூட்டத்து இன்பநுகர்ச்சியின்றித் தலைமகட்கு அசைவு பிறப்பித்தலின்,

1. தொல். எழுத்து. 126. 2. நற். 243. 3. நற். 386.

4. அகம். 110. 5. குறுந். 137. 6. சிலப். 28 : 207-8.

7. குறள். 287. 8. பெரும்பாண். 39-41.

அஃதும் உட்படக் கூறினாள் என்றும் கூறுவர்; மற்று, களவின் கண் நிகழும் இடையீடுகள் தலைமக்களிடையே எழும் இன்பத்துக்கு ஆக்கமாவன வாகவினாலும், "கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே¹" என்புழி, இஃது உலகக் களவன்று, நன்மை பயக்கும் களவு என்று நக்கீரனார் கூறுமாற்றாலும் அது பொருளன்மை அறிக. அரசு முறைசெய்க எனவே, "ஆள்பவர் கலக்குற அலை பெற்று²" முறை தப்பிய நாட்டினை, அது பிறழாமையக் காத்தற்குத் தலைவன் பிரிந்தமை கொள்க. "பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும், இழைத்த ஒன்பொருண் முடியவும் பிரிவே³" என்பர் ஆசிரியர். களவின் கண், நீ பிரிந்தொழுகிய ஞான்றெல்லாம், யாம் குறிப்பாலும் வெளிப்படையாலும் வரைவு கடாவியும் நீ அக்களவே விரும்பித் தாழ்த்தவிடத்து, தலைமகள் எய்திய வேறுபாடு கண்டு, நீ செய்த சூளுறவினை மறந்தனை கொல்லோ என அஞ்சினே மாகவின், சூள் இவண் வாய்ப்பதாக என் வேட்டேம் என்றாள். மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (அ)

9. வாழி யாதன் வாழி யவினி
நன்றுபெரிது சிறக்க தீதில் லாகுக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும்
தண்டுறை யூரன் கேண்மை
அம்பலா கற்க வெனவேட் டேமே

இதுவுமது

ப. உரை : இன்பம் நுகர்ந்தவன் செல்வமனைக் கண்ணே வைகும் வண்ணம், வரையுந் துணையும் அவன் கேண்மை அம்பலாகாதொழிக என விரும்பினேம் யாங்கள் என்பது.

உரை : நின்னை எதிர்த்தபொழுதே வரைந்தாய் எனக் கொண்டு தலைமகள் இல்லறமே நினைந்து, ஆதனவினி

வாழ்க என்றும். நன்று மிகவும் பெருகுக என்றும், தீது சிறிதும் இல்லை யாகுக என்றும் வேட்டொழுகினான்; கயல்மீனை உண்ட நாரை நெற்போர்வின்கண் தங்கும் தண்ணிய துறையினையுடைய ஊரன் நட்பு அம்பலாகா தொழிகு என வேட்டேம் யாங்கள் எ.று.

நன்று, இன்பந் பயக்கும் நல்வினை. தீது, துன்பம் பயக்கும் தீவினை. போர்வு, வைக்கோற் போர். “கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும்¹” என்றும், “பொய்கை நாரை போர்விற் சேக்கும் நெய்தலங் கழனி²” என்றும் பிறரும் கூறுவர். கேண்மை, கேளாந்தன்மை. அம்பல், “சொல் நிகழாதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்வது” என்பர் நக்கீரர்³.

வாழ்க்கையின் பயன் இன்ப நுகர்ச்சியன்றிப் பிறி தின்மையின், நன்று பெரிது சிறக்க எனவும், தீதுன தாயவழி இருமையும் கெடுதலின், தீது இல்லாகுக எனவும் வேட்டாள் என்றாள். “தீது சேண் இகந்து நன்று மிகப் புரிந்து⁴” என்றார் பிறரும். தம்மனத்து ஒரு கோட்ட முடையார் அப்பெற்றியே பிறரையும் கருதுவது உல கத்துத் தன்மை யாகலின், வேறுநின்று தம் செயல் உசாவுவாரைத் தன் செயல் உணர்வாராக உணர்ந்து இவ் வொழுக்கம் இடையீடுபடும் என அஞ்சினாளாயினும், வரைவு நீட்டித்துக் களவை வெளிப்படுத்தற்குரிய செயல் தலைவனதாகலின், அம்பலாகற்கு என வேட்டேம்

1. புறம். 24. 2. புறம். 209.

3. “அம்பல் என்பது சொல் நிகழாதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று.....அலரென்பது இன்னானோடு இன்னாளை அதபோலும் பட்டது என விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்பல் என்பது பெரும்போதாய்ச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலர் என்பது அப்பெரும்போது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற்போல நிற்கும் நிலைமை என வேற்றுமை சொல்லப்பட்டதாம்”—இ. அ. பொ. 22. உரை.

4. பதிந். 22.

என்றாள். “அம்பலும்அவரும் களவு வெளிப்படுத்தலின், அங்கு அதன் முதல்வன் கிழவனாகும்¹” என்பது களவியல். அம்பலுக்குப் பொருள் தலைமகனாயினும், அவனது தொடர்பே அதற்குக் காரணமாதல் பற்றிக் கேண்மை அம்பல் ஆகற்க என்கின்றாள்; இஃது ஒருவாற்றான் ஈரமில் கூற்றம் ஏற்று அலர் நாணும் பகுதியாமென உணர்க. தலைவியின் வேறன்மையின், தோழியிடைத் தோன்றிற்று.

தலைவியின் நலனுண்டவன் அவளை யுடனே வரைந்து கொள்ள நினையாது வரை விடைவைத்துப் பிரிந்து தன் மனைக்கண்ணே தங்கினான் எனத்தான் அக் காலத்துத்துத் கருதினமை தோன்ற, கயலார் நாரை போர்விற சேக்கும் என உள்ளுறுத் துரைத்தாள். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (க)

10. வாழி யாதன் வாழி யவினி
மாரி வாய்க்க வளநனி சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
பூத்த மாஅத்துப் புலாலஞ் சிறுமீன்
தண்டுறை யூரன் றன்னெடு
கொண்டனன் செல்க வென வேட்டேமே

இதவுமது

ப. உரை : இவள் நினை எதிர்ப்பட்ட, அன்றே வரைந்தாய் எனக் கொண்டு இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவே விரும்பி ஒழுகினாள்; யாங்கள் அவன் வரைந்துகொள்ள நினையானாயின், பூத்த மாவினையும் புலாலஞ்சிறுமீனையுமுடைய ஊரனது தலால், அதற்கேற்ப எம்மூர்க்கண் அறத்தொடுநிலை வகையால் கற்புடைமையும், எதிர்ப்பாட்டினால் அவரும் கிளைப்பவாயினும் உடன்கொண்டு செல்வானாக என விரும்பினேம் என்பது.

உரை: இவள் நினை எதிர்ப்பட்ட ஞானே வரைந்தாய் என உட்கொண்டு ஆதனவினி வாழ்க என்றும், மழை தப்பாது பொழிக என்றும், வளங்கள் மிக உண்டாகுக என்றும் இல்லறத்திற்கு வேண்டுவனவே விரும்பி ஒழுகினாக, யாம் பூத்து மணங்கமழும் மாவீனையும் புலால் நாறும் மீனியுமுடைய குளிர்ந்த துறையினையுடைய ஊரன் இவனைத் தன்னோடு கொண்டு செல்வானாக என வேட்டொழுகினேம் என்று.

புலால் நாறும் மீன்கூறவே, மாவின் மணம் கமழ்தல் கூறப்பட்டது. வளம், செல்வம்; “பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க்கு அறிவுறீச் சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”¹ என்புழிப்போல.

அறமுதல் மூன்றும் பயக்கும் சிறப்புடைமையின், மாரி வாய்க்க என்றும், அது வாய்த்தவழி இடையீடு இன்றிப் பொருளும் அறமும் பெருகி இன்பம் மிகுவிக்கு முகத்தால் இல்லறத்திற்கு ஏற்றம் பயத்தலின், வளம் நனிசிறக்க என்றும் தலைமகள் வேட்டாளர் என்றாள். இவளை வரைந்துகொள்ள நினையாது நீ களவே விரும்பி ஒழுகினமையின், அறத்தொடு நிலையால் கற்புடைமையும், எதிர்ப்பாட்டினால் அவரும் கிளைத்து வருத்தமுறுவிப்பினும் உறுக எனத் துணிந்தேம் என்பாள், தன்னோடு கொண்டனன் செல்க என வேட்டேம் என்றாள். இஃது அக்காலத்துத் தலைவரு விழும நிலையெடுத்த துரைத்தலாம். அறத்தொடுநிலையாவது, “அறம் என்பது தக்கது; தக்க தனைச்சொல்லி நின்றல். அல்லது உம், பெண்டிர்க்கு அறம் என்பது கற்பு, கற்பின்றலை நின்றல் என்பது உமாம்”² என்பார் நக்கீரனார்.

தலைமகன், வரைவு நினையாமையால் காப்புமிகுதி முதலியன நிகழ்தல் கண்டு தலைமகள் மேனி வேறு .

1. தொல். பொ. 91. 2. இ. அ. பெர். 29. உரை.

பட்டாளாகத்தோழி அறத்தொடு நிற்பள். “காப்புக்கைம்
மிக்குக் காமம் பெருகினும், நொதுமலர் வரையும் பருவ
மாயினும், வரைவெதிர் கொள்ளார் தமரவண் மறுப்
பினும், அவன் ஊறு அஞ்சங் காலமாயினும், அந்நா
லிடத்தும் மெய்ந்நாண் ஓரீஇ, அறத்தொடு நிற்பல்
தோழிக் குறித்தே¹” என்பர் இறையனார். மேய்ப்பாடும்
பயனு மவை.

2. வேழப்பத்து.

வேழம் மருதநிலத்துச் சிறப்புடைக் கருப் பொருளாய், வரும்பாட்டுக்கள் பத்தினும் பயின்று வருதலின், இஃது இப்பெயரைப் பெறுவதாயிற்று.

இது வேழக்கரும்பு என்றும், கொறுக் கச்சி யென்றும் வழங்கும். “வேழப் பழனத்து நூழிலாட் டோதை” என வரும் **மதுரைக்காஞ்சி**¹ யடிக்கு ஆசிரியர், **நச்சினூர்க்கினியரும்** வேழம் என்பதற்குக் “கொறுக்கச்சி” என்றே உரைகூறினர். இக்காலத்து இதனைக் **கொறுக்கந்தட்டு** என வழங்குவர். ஆறு குளம் முதலிய நீர் நிலைகளின் கரைகள் நீரால் அலைப்புண்டு வலியழியா வண்ணம், கரைக்குத் திண்மையுண்டாவது குறித்து இதனைப் பேணிவளர்ப்பது தமிழகத்தின் பொது இயல்பு. “இலையே முறியே”² என்னும் மரபியற் சூத்திரவுரையுள், ஆசிரியர் **பேராசிரியர்**, “புழற்கா லாம்பல் முதலியனவும் புல்லெனப்பட்டு அடங்கி, அவற்றின் பெயர்பெறும்” என்றலினாலும், “**தூம்புடைத் திரள்கால் ஆம்பல்**³” என்றும்போல “**ஓங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்கால்**⁴” என்று இந்நூற்கண் வழங்கப் படுதலினாலும், இதுவும் புல் என்னும் வகையில் அடங்கும் என அறிக. கரும்பும் மூங்கிலும் புல் வகையில் அடங்கும்; வேழமும் புல்லே என்று தாவரநூலார் கூறுவர்.

இப்புல்வகை மிகப் பரந்துபட்ட தொன்று; இதன் இயல்பினை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கூறியுள்ள கருத்துக் களை ஈண்டுத் தருகின்றோம். புல் வகையுள் மூவாயிரம்,

1. 257. 2. தொல். பொ. 642. 3. குறந். 178.

4. ஐங். 15.

நாலாயிரம் வகைகள் உண்டு. பிரிட்டன் தீவுகளில் மட்டும் நூறுவகைப் புல்லும், அமெரிக்காவில் எண்ணூறு வகைப் புல்லும் உள்ளன எனத் தாவர நூலார் கூறுவர். அமெரிக்கநாட்டுப் புலவர் ஒருவர் புல்வகை இயற்கையன்னை அருளும் அருள்வகை என்றும், உலகில் காடுகளும் விளைபயனும் நறுமலரும் பிறவும் அழியவும் இப்புல்வகை மட்டில் அழியா என்றும், இவையே நாகரிக வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிவன என்றும் கூறினர்.

இனி, “கரைசேர் வேழம் கரும்பிற் பூக்கும்,” “பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன, அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகரும்,” “புதன்மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ, விசும்பாடு குருகின் தோன்றும்” என்று இந்நூல் கூறுதலால், வேழத்தின்பூ வெண்ணிறத்தது என்பதும், கரும்பினது பூவை நிகர்க்கும் என்பதும், உயரத்தே விரிந்து தோன்றும் இப்புவிந் தோற்றம் குதிரையின் உகாமயிரினையும் விசும்புடு பறக்கும் குருகினையும் போன்று விளங்கும் என்பதும் பெறப்படும். பிற்காலச் சான்றோர், இந்நெறியேபற்றித் தம் புலமை நலம் தோன்றக் கவியோவியம் தீட்டுவர். கச்சியப்ப முனிவர், “காலிரு மருங்கு நீண்ட கரைக்கவித் தெழுந்த வேழம், வாலிய பூத்து நிற்கும் வண்ணம் செங்களத்துப் போர்வேட்டு, ஆலிய மன்னர் சேனை அணிவகுத்து உடற்ற ஏந்தும், வேலிருங் கூட்டம் என்ன விளங்குவ இடங்கள் தோறும்¹” என்றனர்.

இனி, இது, காம்புகண் டன்ன தூம்புடைமைபற்றி, இதன்புழையில் உழவர்மகளிர் அஞ்சனம் பெய்துவைப்பர் என்றும், மூங்கில் போல இவையும் வீடுகட்கு வரிச்சம் பிடித்தற்குப் பயன்படும் என்றும் சான்றோர் கூறுவர். இஃது, “ஓங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்கால், சிறுதொழு மகளிர் அஞ்சனம் பெய்யும் பூக்களு லூரன்²”

1. தணிகைப்பு. திருநாடு. 77. 2. ஐங். 16.

என்றும், “வேழம் நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇத், தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த, குறியிறைக் குரம்பை¹” என்றும் வருவது காண்க. “புனலாடு மகளிர்க்குப் புணர்துணை உதவும் வேழம்” என்று இந்நூல் கூறுதல் போல, ஆசிரியர் பரணரும், “வேழ வெண்புணை தழிஇ.....நெருநல் ஆடினை புனலே²” என்று கூறினர். இதனால், நீராடுவார்க்கு வேழம் புணையமைத்துக் கோடற்குப் பயன்படும் என்பதும் அறிக.

11. மனைநடு வயலை வேழஞ் சுற்றுந்

துறைகே மூரன் கொடுமை நாணி

நல்ல நென்றும் யாமே

அல்ல நென்னுமென் றடமென் றேளே.

பாணன் முதலாயினார்க்குத் தலைமகனது கோடுமை கூறி வாயின்மறுத்த தலைமகள், கழறிய பாங்கற்கு வாயில் நேர்வாள் கூறியது. “தலைவன் எவ்வாய தப்பி ஒழுகினும் அவன் கோடுமை நின்னாற் புலப்படுதல்தகாது,” என்று கழறிய பாங்கிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது உமாம்.

ப. உரை: மனைக்கண் வயலை புறத்து வேழம் சுற்றும் ஊரன் என்றீது, மணமனைக்கண்ணே வைகுஞ்ஞான்றும் பரத்தையர் திறமே சூழ்வான் என்பதாம்.

உரை: மனைக்கண் நட்ட வயலைக்கொடி சென்று வேழத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு வளரும் துறை பொருந்திய ஊரனது கொடுமைக்கு நாணி, நாம் அவனை நல்லன் என்று கூறினேமாயினும், என்னுடைய பெரியவாகிய மெல்லிய தோள்கள் ஆற்றுது தம் மெலிவால் அவன் நல்லனல்லன் எனக் காட்டி நின்றன, காண் என்று.

வயலை, ஒருவகைக்கொடி. இதனைப் பசலைக்கொடி என்றும், இதன் தழையை வசலைக்கீரை என்றும் கூறுப.

இது, வீடுகளில் இதற்கென அமைக்கப்பெற்ற பந்தரில் ஏறிப் படருமாறு நட்டுவளர்க்கப்பெறும்; மனைப் புறத்து நிற்கும் மரங்களிற் சென்று படருமாறு விடப் பெறுதலும் உண்டு. “குடையடை நீரின் மடையினள் எடுத்த, பந்தர் வயலைப் பந்தெறிந்து ஆடி ¹” என்றும், “இல்லெழு வயலை ²” என்றும், “மனைநடு வயலை மரன் இவர் கொழுங்கொடி ³” என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றால் அறிக. மேலும், இதன் கொடி செந்நிறத்த தாதல்பற்றி, “வயலைச் செங்கொடி” “வயலைச் செங்கொடிப் பிணையல் தைஇச், செவ்விரல் சிவந்த ⁴” என இந்நூலுள்ளும் பிறுண்டும் கூறப்படும். வயலைக்கொடி மாலை தொடுத்தற்கும் பயன்படும் என்பது இக் காட்டியவாற்றினும், “வயலையம் பிணையல் வார்ந்த கவாஅன் திதலை யல்குற் குறுமகள் ⁵” என்பதனாலும் உணரப்படும். அன்றியும், இக்கொடியை மகளிரே பேணி வளர்ப்பர் என்பது, “தெற்றி உலறினும் வயலை வாடினும், நொச்சி மென் சினை வணர்குரல் சாயினும், நின்னினும் மடவள் நனிநின் நயந்த அன்னை, ⁶” “வரியணி பந்தும் வாடிய வயலையும், மயிலடி யன்ன மாக்குரல் நொச்சியும், ⁷” “வயலை, நாடொறும்,.....ஆரநீர் ஊட்டிப் புரப்போர், யார்மற்றுப் பெறுகுவை அளியை நீயே ⁸” என உடன்போக்கின்கண் தோழியரும் தாயரும் புலம்பிக் கூறுவனவற்றால் நன்கு தெளியப்படும். கொடுமை, ஈண்டுக் கோடுந்தன்மை; கோடிய கோல் கொடுங்கோல் எனப்படுதல் போல. உயிரோரன்ன தலைமடக்கே யுரித்தென்று கருதிச் செய்யும் தலையளியை, அச் செந்நெறியினின்றும் நீங்கிப் பரத்தை யர்க்குச் செய்து புறத்தொழுகுதல் கோடிய நெறி யாதலின், கொடுமை என்றார் எனவுணர்க. பிறுண்டும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. கொடுமை என்புழிப் பொருட்டுப் பொருளதாகிய குவ்வுருபு தொக்கது.

1. அகம். 275.

2. நந். 179.

3. அகம். 176.

4. ஐங். 25, 52.

5. அகம். 189.

6. ஐ 259.

7. நந். 305.

8. அகம். 383

என்றும், பன்மைத் தன்மை வினைமுற்று. ஆயினும் என்பது எஞ்சி நின்றது. யாம் என்றது தோழியரையும் உள்படுத்துத் திற்று. என்னும், படர்க்கை வினை முற்று. தோளைப் பிரித்துக் கூறலின், ஏகாரம் பிரிநிலை. சொல்லா மரபின் வாகிய தோள்களைச் சொல்லிய என்றல், “அவையல பிறவும் நுதலிய நெறியால், சொல்லுநபோல வும் கேட்குநபோலவும், சொல்லியாங்கமையும் என்மனார் புலவர்¹” என்பதனால் அமையும். மகளிர்க்குத் தோள் பெருத்தல் இலக்கணமாதலின், தடமென்றோள் எனப் பட்டது. “அகலல்குல் தோள் கண் என மூவழிப் பெருகி²” என்று பிறரும் கூறுப.

புறத்தொழுக்கத்தின்கண் தலைமகள் பரத்தையர் என்ற இவரிடத்து ஊடல் தோன்றின், தலைமகன் வாயில் வேண்டிவிடுதலும், அவர் வாயில் நேர்தலும், மறுத்தலும் மருத்ததுக்கே பெரும்பான்மையும் உரிய; “பிரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே, நிலத்திரி பின்றஃ தென் மனார் புலவர்³” என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க.

தலைமகனது ஒழுக்கத்தில் தவறு நிகழ்ந்துழி, அதனை மறைக்கும் கடப்பாடு குலமகளிர்க்கு உரித்தாகலானும், அதனை மறந்து, அவர்தாமே தலைவரை எள்ளுவராயின், அஃது அவர்க்கே இளிவரவைப் பயக்குமாதலாலும், ஊரன்கொடுமை நாணி நல்லன் என்றும் யாமே என்று கூறினாள். “அவன் சோர்பு காத்தல் கடன்⁴” என்றும், “எள்ளின் இளிவாம் என்று எண்ணி அவர்திறம், உள்ளும் உயிர்க்காதல் நெஞ்ச⁵” என்றும் ஆசிரியன்மார் கூறுதல் காண்க. யாமே என்றது ஆற்றலால் தலைமகனது கொடுமைமிகுதி உணர நின்றது. அக்கொடுமையால் தான் எய்தும் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாராய்த் தோழியர் அவனது சோர்பு கூறி எள்ளினும், அக்குற்றம் தன்னையே

1. தொல். பொ. 513. 2. கலி. 108. 3. தொல். பொ. 224.

4. ஊ. ஊ. 174. 5. குறள். 1298.

சார்வது கண்டு, தலைவி நல்லன் என்றும் யாமே என உளப்படுத்தாள் என அறிக. தடமென்றோள் என்றது, பெருமை உடையவாயினும் அவன் கொடுமையை ஆற்றி யிருக்கும் வன்மையுடையவல்ல என்னும் ஏதுவை உட்கொண்டது. தொடிநெகிழ்தோள் என்னது, மண்டை வனப்பே சுட்டித் தடமென்றோள் என்றது, தொடி நெகிழ்தற்கு ஏதுவாகிய அவன் கொடுமைக்கு நாணி, அதனை அறவே மறந்து, அவனது நன்மைப்பண்பே தன் நெஞ்சில் நிலவப்பண்ணிய அவளது பெண்மைச் சிறப்புக் கூறியவாறென அறிக. “அடங்கா வொழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோகை, அடங்கக் காட்டுதற்”¹ பொருட்கண் நெருங்கிக் கூறியார்க்கு அவர் அது கூறுதற்குரிய குற்றம் தோள்மேலதாம் என்பாள், அல்லன் என்னும் என் தடமென்றோள் என்று கூறினாள்.

மனைக்கண் நட்பு வயலை புறத்தே நிற்கின்ற வேழத்தைச் சுற்றும் ஊரன் என்றதனால், தலைமகன் மனைமனை வைகிய ஞான்றும் பரத்தையர்திறமே சூழ்வான் என உள்ளூறுத்து உரைத்தமையின், கொடுமைத்திறத்தை வெளிப்படக் கூறுது கொடுமை நாணி என வேறு வாய்பாட்டாற் கூறினாள். கொடுமை அவற்கு மனைமனைக்கண்ணேயே தோன்றிற்று என்பதனை அறிந்துவைத்தும், பின்னர் அதுகாரணமாக வேறுபடுதல் அறிந்தார் செயலன்மையின் நாணி என்றாள். எனவே, தான் நாணியவாறே தோள்களும் நாணி அமையாது தொடி நெகிழ்ந்து மெலிந்தன என்பதனைக் குறிப்பு வாய்பாட்டாற் கூறினாள். இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றமை. ஏனை மெய்ப்பாடு: மருட்கை. பயன்: வாயில் நோதல். இவ்வரை துறையிரண்டற்கும் ஒக்கும்.

மனைநெடு வயலை என்பது பாடமாயின், மனையில் வளரும் நீண்ட வயலைக்கொடி என உரைக்க. அதனால் உள்ளூறைப்பொருள் சிறவாமையறிக.

இனி, இதன்கண் மருதமாகிய முதற் பொருளும், வேழமும் வயலையுமாகிய கருப்பொருளும், வாயிலாய் வந்தார் கேட்பத் தலைமகள் வாயில் நேருங் கருத்தின ளாய்க் கூறும் உரிப்பொருளுமாகிய மூன்றும் கண்டு, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், “இதனுள், முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றும் கூறலின் நாடகவழக்கும்¹, தலைமகளைத் தலைவி கொடுமை கூறல் உலகியலாகலின் உலகியல் வழக்கும் உடன்கூறிற்று²” என்பர். “அவனறிவு ஆற்ற அறியு மாகலின்,³” என்ற சூத்திரத்து, “கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரி தாகலின், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டுவர் ஆசிரியர் இளம்பூரணர். மற்று, இப்பாட்டு, அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதிக்கண் நிகழும் கூற்றுகாது தலைமகன் கொடுமைக்கு அமைதி யுணர்ந்து ஒருமருங்கு அமை தீலும், அவன் பிரிவாற்றாமையைத் தோள்மேல் ஏற்றி அமையாமைக்கு ஏதுகாட்டுதலும் சுட்டிநின்றலின், அவர் கூறுவது பொருந்தாமையறிக. அமைதற்கட் கூறிய வினை முதலே அமையாமைக்குக் கூறப்படாமையின், அலமரலின்மையும் அறிக. அமைதி, கழறிக்கூறும் பான் மையனாகிய பாங்கன் தலைமகனது காமநிலையுரைத்து நெருங்கியவழி நல்லன் என்றும் யாமே என வாயில் நேர்தல். அமையாமை, அவனது பரத்தைமையை மறுத்து, அல்லன் என்னும் என் தடமென்றோளே என உறுப்பின் மேல் வைத்துக் கூறுதல். “காமநிலை யுரைத்தலும்⁴” என்ற சூத்திரத்தால் பார்ப்பார்க் குரியவெனக் கூறியன, ஒப்பின் முடித்தல் என்பதனால் பாங்கற்கும் ஏற்பன கொள்ளப்படும் என்பவாகலின், காமநிலையுரைத்தல் பாங்கற்கும் அமையும் என அறிக. (க)

1. நாடக வழக்காவது, “உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுதல் அறம் எனக்கருதி அந்நல்லோர்க்குள்ளவற்றிற் சிறிது இல்லனவும் (பெய்து புனைந்துரைவகையால் சான்றோர்) கூறுதல்.”—நச்சினூர்க்கினியம் (தொல். பொ. 53, உரை.)

2. தொ. பொ. 53, உரை. 3. தொல். பொ. 145. 4. தொல். பொ. 177.

12. கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந்
துறைகே மூரன் கொடுமை நன்றும்
ஆற்றுக தில்ல யாமே
தோற்க தில்லவென் றடமென் றோளே.

உழையர் நெருங்கிக் கூறியதிறமும் தனது ஆற்றாமையும் நினைந்து வாயில் நேரக் கருதிய தலைமகள், பரத்தையர்க்குப் பின்பும் அவன் சிறப்புச் செய்தான் என்பது கேட்பே போற ளாய்க் கருத்தழிந்து தன்னுள்ளே சொல்லியது.

ப.-ரை: கரைமருங்கு நிற்கும் வேழம், வயலகத்து விளைக் கும் தீங்கரும்பு போலப் பொலியும் ஊரன் என்றது, பொதுமகளிர்க்குக் குலமகளிரைப் போலச் சிறப்புச் செய்கிற்பான் எ.று.

உரை: கரைக்கண் நின்ற வேழம் வயலகத்துக் கரும்பு போலப் பூக்கும் துறை பொருந்திய ஊரனது கொடுமையினை யாம் பெரிதும் ஆற்றியிருப்போமாக, என்னுடைய பெருமையும் மென்மையுமுடைய தோள்கள் ஆற்றுவாய்த் தோற்று மெலிக; தோலாவழி, எம்மைப் போல் ஆற்றியிராது வேறுபாடு மெய்க்கண் நிறுத்தித் தயர்செய்யுமாகலான் எ.று.

முன்னர் நீர்த்துறை கூறுகின்றாராகலின், அதன் கரைக்கண் நிற்கும் வேழத்தைக் கரைசேர் வேழம் என்றார். வயலகத் தென்பது அவாய்நிலை. இன்னுருபு, ஒப்புப் பொருட்டு. கெடுவென்னும் சாரியை “லனஎன வருஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்¹” வருமாயினும், அச்சுத்திரத்தின் கண், “அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றி” என்புழி “மொழியிடைத் தோன்றி” என்ற மிகையால், பிற ஈற்று முன்னும் இச்சாரியை வருமென்றும், “அன்னமரபின்” என்றதனால், “சாரியை காரணமாக வல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அதுகாரணமாக நிலைமொழியீறு திரிதலும்,

சாரியையது உகரக்கேடும், எகரநீட்சியும் கொள்க” என்றும் கூறுபவாகலின், ஐகாரவீற்றுத் துறையென்னும் பெயர்முன், வேற்றுமை குறித்த பொருண்மைக்கண், கெழுவென்சாரியை, கேழ் எனச் “செய்யுள் தொடர்வயின் மெய் பெற நின்று” கேழ் ஊரன் என முடிந்த வாற்றிக. “தீம்பெரும் பொய்கைத் துறைகேழ் ஊரன்¹” எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. இனி, ஆசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார், “சாரியையாவது சொல் தொடர்ந்து செல்லும் நெறிக்கண் நின்று, அதற்குப் பற்றுக்கோடாகச் சிறிது பொருள் பயந்ததும் பயவாததுமாய் நிற்பது. அவற்றுள் இது சிறிதுபொருள் பயப்ப நிற்பது; பொருந்துதல் என்னும் பொருண்மை சாரும்²” என்பர். எனவே, துறைகேழரன் என்பது துறைபொருந்திய வுரன் என்னும் பொருண்மைத்து என்பதாம். இனி வருமிடங்களிலும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. “நன்று பெரிதாகும்.³” தில்லென்னும் இடைச்சொல், “பிறிது அவண் நிலையலும்⁴” என்பதனால் தில்ல என நின்றது. ஆற்றுமை பயக்கும் வருத்தத்தினை ஆற்றுதல் அதனை வேறலாகலின், ஆற்றுவாகிய தோள்களைத் தோற்கதில்ல என்றாள். ஆற்றுமை மிகுதியால் ஆற்றுமாறு விழைகின்றளாகலின், ஆற்றுகதில்ல என்புழித் தில்லைச்சொல் விழைவின் கண் வந்ததாயிற்று. “விழைவின் தில்லை தன்னிடத்தியலும்⁵” என்பது விதி. தோலாவழி என்பது முதலாயின ஒழிந்து நின்றமையின், தோற்கதில் என்புழித் தில்லைச்சொல் ஒழியிசைக்கண் வந்ததாம்.

தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தால் வேறுபட்டு ஆற்றுளாகிய தலைமகள் உழையர் ஆற்றுந்திறமாவன கூறத் தேறி இருந்தாள், பின்னும் அவன் புறத்தொழுக்கமே விரும்பிப் பரத்தையர்க்குச் சிறப்புச் செய்வது கேட்டுப் பொருது கழியவும் ஆற்றுளாயினமையின்,

1. அகம். 336. 2. சிலப். பதிக. 61. உரை. 3. தொல். சொல். 343.
4. ஷ ஷ 251. 5. ஷ ஷ 260.

நன்றும் ஆற்றுகதில் என்றும், ஆற்றுமிடத்தும் தோள் கள் ஆற்றுகது, ஆற்றற்குத் துணியும் நெஞ்சொடு மாறுபட்டு மெலிதலின் தோற்கதில் என்றும் கூறினாள். தலைமகளைப் பிரியாவாறு பிணிக்கும் பெருமையுடைய வாயினும், இதுபோது பிணித்தல் செய்யாது தொடி நெகிழ்ந்து மெலியும் சிறப்பின்மை முடித்தற்குத் தடமென்றோள் என்றாள் என்க. இஃது உடம்பு நனி சுருங்கல். “கொடியோர் கொடுமை சுடுமென ஓடியாது நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப், பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக் கண்ணும்¹” என்பதனால், தலைமகள் அறத்தை விரும்பி ஆற்றுவாளாயினள் என்பது, ஊரன் கொடுமை நன்றும் ஆற்றுகதில்ல யாமே என்பதனால், அறிக. தோற்க தில்லவென் தடமென்றோளே என்ற தனால், “கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதிக்கண்²” உறுப்பினை வேறுபடுத்துக் கூறினாளாம். ஆற்றற்குட் சென்ற நெஞ்சத்துள் அலமரல் தோன்றிற் தோளை வேறுபிரித்துச் சிவந்து கூறுவித்தல் அறிக. “நாளும் நயந்தோர்ப் பிணித்தல் தேற்ற, வயங்குவினை வாளோர் எல்வளை நெகிழ்த்த, தோளே தோழி தவறுடையவ்வே³” எனப் பிருண்டும் தலைவி தன் தோளை வேறு நிறத்திச் சிவந்து கூறுமாறு காண்க.

கரைமருங்கு நின்ற வேழம் கரும்புபோலப் பூக்கும் என்றது, பொதுமகளிரும் குலமகளிர் போலச் சிறப்புப் பெறுகின்றார் எனக் கருத்தழிந்து கூறியுதற்குக் காரணம் குறித்தவாறு. இதனால் தலைமகள் பால் பொருமை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. ஏனைமெய்ப்பாடு: இளிவரலைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன்: வாயில் நேர்தல்.

இனி, பேராசிரியர், பயவுவமப் போலிக்கு இதனை உதாரணமாகக் காட்டி, “இதனுள் தலைமகன் கொடுமை

1. தொல். பொ. இளம். 145. 2. ஊ ஊ நச்சி. 147. 3. அகம். 267

கூறியதல்லது அக்கொடுமைக்கு ஏதுவாகியது ஒன்று விளங்கக் கூறியதில ளாயினும், இழிந்த வேழம் உயர்ந்த கரும்புபோலப் பூக்கும் எனவே, அவற்றிற்கும் இழிபு உயர்வு என்பதொன்றில்லை; எல்லாரும் இன்பம்கோடற் குரியர் தலைமகற்கு என்றமையின், யாமும் பரத்தையரும் அவற்கு ஒத்தனம் என்றமையின் அவை கூறினாள் என்பது, 1” என்பர்.

கொடுமை நாணி என்றும் பாடம் உண்டு. இஃது ஏடெழுதிரோல் முன்பாட்டை 2” எழுதிய நினைவினால் நேர்ந்த பிழையாகும் போலும். பேராசிரியர் உரைப்பதிப்பின்கண்ணும் இப்பாடமே காணப்பெறுகின்றமையின் இப்பிழை அவர்காலத்துக்கு முன்பே தோன்றியதொன்மை யுடைமை யறிக. இனி, பிழையின்மை கருத்தாயின் ஊரன் கொடுமைக்கு நாணி யாம் ஆற்றுவேமாக, தோள்கள் ஆற்றாது மெலிக என்று உரைக்க. (உ)

13. பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன
அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகருந்
தண்டுறை யூரன் பெண்டிர்
துஞ்சூர் யாமத்துந் துயிலறி யலரே.

வாயிலாய்ப் புக்கார்க்குத் தலைமகள், “அவன் பெண்டிர் நள்ளென்னும் யாமத்துத் துயிலார், அவர் அறியாமல் அவன் வரும் திறம் யாது” எனச்சொல்லி வாயின்மறுத்தது.

ப. உரை: பரியுடை நன்மான் தலைக்கணிந்த வெண் கவரி போல வேழம் வெண்பூவைக் கொள்வாரைக் குறித்துக் கொடுக்கும் ஊரன் என்றது, நன்றுபோலக் காட்டித் தம் நலத்தினை விற்பார் வாழும் ஊரன் என்று.

உரை: செலவினை யுடைய நல்ல குதிரையின் தலையில் அணிந்த உயர்ந்த சாமரை போலக் கரைக்கண் வளர்ந்த

வேழம் வெள்ளிய பூக்களைக் கொடுக்கும் குளிர்ந்த துறையினை யுடைய ஊரன் பெண்டிர். ஊரார் கண்துயிலும் யாமத்திலும் தாம் துயிலுதலை அறியா ராகலின், அவன் அவரை அறியாமல் வருந்திறம் யாது? எ.று.

பரி, செலவு; அஃதாவது குதிரையின் நடை வகை. மா, குதிரை. “னகரம் ஒற்றும் மாவும் ஆவும்¹” என்ற தனால் மான் என நின்றது. உகை, குதிரையின் தலையில் அணியும் சாமரை; நெற்றியில் நான்குகிடந்து அலையும் உகைமயிருமாம். இதனைத் தலையாட்ட மென்றும் கூறுப, “விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்²” எனப் பிறரும் கூறுவர். அடைகரை யென்புழி, அடையும் கரையே யாகவினாலும், அடையாகிய கரையென ஒன்றை ஒன்று சிறப்பித்து நிற்பதனாலும், இஃது இருபெயரொட்டுப்பண்புத் தொகையாம். “திணிமணல் அடை கரை அவவன் ஆட்டி³” எனப் பிறுண்டும் வருதல் காண்க. இனி, வருமிடங்களிலும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. “கடற்கரை யென்பாரு முளர்” எனச் சிலப்பதிகார வுரை காரர் கூறுவர். பூப்பகர்தல், பூக்களைச் சொரிதல், “குளவி யொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி, அசையா நாற்றம் அசைவளி பகர⁴” என்புழிப் போலப் பரப்புதல் என்று மாம். பெண்டிர் என்றது ஈண்டுப் பரத்தையரை. துஞ்சூர், வரையறை இன்மையின் பின் முன் னை க த் தொக்கது; “மாண்வினைக் கலிமா, துஞ்சூர் யாமத்துத் தெவிட்டல் ஒம்பி⁵” என்றார் பிறரும். துஞ்சூர் யாமம், ஊர்துஞ்சு யாமம்; அஃதாவது இடையாமம். உம்மை, சிறப்பு. ஆகலின் அவன் என்பது முதலியன கூற்றெச்சம், “சொல்லொடுங் குறிப்பொடும் முடிவுகொள் இயற்கைப், புல்லிய கிளவிஎச்சமாகும்⁶” என்பது விதி.

“இனிப் பிரியேன்” எனத் தன்னைத் தெளிவித்துக் கூடிய தலைமகன், பின்பு பிரிந்து சென்று பெண்டிரைக்

1. தொல். எழுத்து. 231. 2. அகம். 125. 3. அகம் 280.

4. அகம். 272. 5. அகம். 350. 6. தொல். பொ. 518.

கூடினானாகவின், அப்பெற்றியே தம்மிற் பிரிதலை அஞ்சான் எனக் கருதி, அவர்கள் துயிறற்குரிய காலத்தும் துயிற வின்றிக் காத்துவருகின்றனர் என்பாள், **ஊரன் பெண்டிர் துஞ்சூர் யாமத்தும் துயிலறியலரே** என்றாள். **துயிலார்** என்னது **துயிலறியலர்** என்றது, தலைமகனோடு கூடா முன்பு அவன் கூட்டம் நினைந்தும், கூடியபின்பு மேல் நிகழும் பிரிவு நினைந்தும் துயிலெய்தாமையின், இருவழியும் துயிலுதலை அறியாராயினார் எனத் தான் கருதிய இழிபு முடித்தற்கென்க. எனவே, பகலினும் இரவினும் வரும் பரிசு இல்லாளை, உடையான் போல வருவன் எனக்கூறி வாயில் வேண்டுவது என்னை என வாயின்மறுத்த வாரும். ஆகவே, இஃது “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகவின் ¹” என்ற சூத்திரத்து, “வாயிலின் வருஉம் வகை” என்ப தனூல் அமைதல் காண்க.

பரியுடை நன்மானின் உளைபோல அடைகரையில் நின்ற வேழம் மலரும் என்றதனூல், கற்புச் சிறப்பினை யுடைய குலமகளிரைப்போல, பரத்தையரும் தாம் நலம் சிறந்தார் போலக் காட்டி நயப்பித்து, நயந்தார்க்கு அதனை நல்குவர் என்றாளாம். வேழ வெண்பூவிற்கு உளை நிறத்தாலும் வடிவாலும் உவமையாயிற்று. உள்ளுறையுவமம், “வினையினும் பயத்தினும் உறுப்பினும் உருவினும் பிறப்பினும் வருஉம் ²” என்பது மேலே கூறினும். பரியுடை நன்மான் என்றது, குலமகளிரின் கற்புச்சிறப்பு உணர நின்றது. இஃது ஏனையுவமம் போல்வதாயினும் திணையுணர் தந்தீண் பயன்படுதலின்தள்ளப்படாதாயிற்று. “உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமம் எனத், தள்ளாதாகும் திணையுணர் வகையே ³” என்றார் ஆசிரியரும். ஏனையிடங்களிலும் இப்பொருண்மை யுணர்ந்து இதுவே இலக்கணமாக உரைக்க. மெய்ப்பாடு; வெகுளி, பயன்; வாயின் மறுத்தல்.

1. தொல், பொ. 147.

2. ஊ ஊ 300.

3. ஊ ஊ 46.

புரியுடை நன்மான், புரிவுடை நன்மான் என்றும், துஞ்சும் யாமத்தும் என்றும் பாடங்கள் உண்டு. (௨)

14. கொடிப்பூ வேழந் தீண்டி யயல
வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் நுடங்கும்
மணித்துறை யூரன் மார்பே
பனித்துயில் செய்யு மின்சா யற்றே.

தலைமகள் புணர்ச்சிவேட்கையைக் குறிப்பால் உணர்ந்த தோழி, “அவன்கோமை நீனையாது அவன் மூாபை நீனைநது ஆற்றுகின்றது என்னை” என்றளாகத் தலைவி, “அவன் கொடியனே யாயினும் அவன்மாப்பு குளிர்ந்த துயிலைச்செய்யும் இனிய சாயலை யுடைத்து; ஆதலால் காண்” என்று சொல்லியது.

ப. உரை: நீண்ட பூவினையுடைய வேழம் தீண்டுதலான் வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் நுடங்கும் என்றது. பரத்தை யரால் தனக்கு உளவாகிய மெலிவு கூறியவாறு.

உரை: ஒழுகிய பூக்களையுடைய வேழம் தீண்டுதலால் அயலவாகிய வடுநிறைந்த மாமரங்களின் வளவிய தளிர்கள் அசையும் நீல மணிபோல் தெளிந்த நீர்நிறைந்த துறையினை யுடைய ஊரன் கொடியனே யாயினும், அவனது மார் பொன்றே குளிர்ந்த துயிலினைச் செய்யும் இனிய சாயலை யுடையதா மாகலின். யான் அது நீனைந்தன்றே ஆற்றே னாயினேன். காண் எ. று.

கொடி ஒழுங்கு. தீண்டியென்னும் செய்தெனெச்சம் காரணப் பொருட்டு. வடு, மாவின் முற்றாத காய். மணி, ஆகுபெயரால் நீலமணியின் நிறத்தையுடைய நீர்மேற்று. “மணிகண் டன்ன துணிகயம் துளங்க¹” என்றூர் பிறரும்
• இனி, மணித்துறை என்பதற்கு மணிகள் நிறைந்த

நிர்த்துறை என்றும், அம்மணிகள் நீராடினார் அணிகலன் களினின்றும் உக்கன என்றும் கூறுப, “துகில்சேர் மலர் போல் மணிநீர் நிறைந்தன்று¹” என்பதற்குப் பரிமேலழகர் கூறம் உரை காண்க. சாயல் மென்மை²” சாயலென்னும் உரிச்சொல் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐந்துபொறியானும் நுகரப்படும் மென்மையினை உணர்த்தும் என ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவர். ஈண்டு இஃது ஊற்றூற் பிறக்கும் மென்மைமேற்று; “அறலென நெறிந்த கூந்தல், உறலின் சாயலோ டொன்றுதல் மறந்தே³” என்பதனாலும் இஃது ஊற்றூற் பிறக்கும் மென்மையைச் சுட்டி நின்றல் காண்க. கொடியனே என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம். அவனது பொதுத் தன்மையினை விலக்கி, மார்பின் சாயலைச் சிறப்பித்தலின், ஏகாரம் பிறிதின் இயையு நீக்கிய பிரிநிலை; சாயற்றே என்புறி அசைநிலை.

தலைமகளை இயற்பழிப்பதுபோலக் கொடுமை கூறி விலக்கிய தோழிக்கு, அவன் கொடுமையை உடன்பட்டு, அவன் பிரிவினைத் தான் ஆற்றமைக்கு ஏது கூறுகின்ற ளாகலின், தலைமகள் ஊரன்மார்பே பனித்துயில் செய்யும் இன் சாயற்றே என்று கூறினாள்; எனவே, இஃது அப்பிரிவாற்றாமையால் அவட்கு உறக்கமின்மையும், அவன்மார்பிற் புல்லிக் கிடக்கும் முயக்கத்தின்மேற் சென்ற வேட்கை மிகுதியும் தோன்றக் கூறியவாரும். உறக்கமின்றி வெதும்பிக் கிடப்பார்க்கு அவ்வுறக்கம் குளிர்ச்சியும் இன்பமும் பயத்தலின் அதனைப் பனித்துயில் என்றும், அவன் மார்பினது ஊற்றூற் பிறந்த மென்மை ஏதுவாகப் பிறத்தலின் அதன் வினைப்படுத்து, “பனித்துயில் செய்யும் சாயற்று” என்பாள், குளிர்ச்சியோடு இன்பமும் ஒருங்கு பயத்தல்பற்றி, இன்சாயற்று என்றும் கூறினாள். “குளிரும் பருவத்தே யாயினும் தென்றல்,

1. பரி. 12:93.

2. தொல். சொல். நச்சி. 325.

3. அகம். 213

வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதாம் - ஒளியிழாய், ஊழ் இருப்பினும் ஊரன் நறுமேனி, கூடல் இனிதாம் எனக்கு ¹” எனவரும் மாறன் பொறையனார் பாட்டும், “இனித்தன், சாயன் மார்பிற் பாயல் மாற்றிக், கைதையம் படுகினைக் கடுந்தேர் விலங்கச், செலவரிது என்னும் என்பது ²” என்பதும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தல் காண்க. இனி, முயங்குந்தோறும் விரிந்து நின்று அயரா இன்பம் அருளும் அழகுடைமையின் இன்சாயன்று என்றாள் என்றுமாம். “யாம், முயங்குதொறும் முயங்கு தொறும் முயங்க முகந்துகொண்டு அடக்குவ மன்னே தோழி.....சாரல் நாடன் சாயல் மார்பே ³” என்றார் புறரும். சாயல், அழகு என்னும் பொருட்டாதல், “கண்ணரும் சாயற் கழி ⁴” என்பதன் உரையால் அறியப்படும்.

நீண்ட பூவினையுடைய வேழம் தீண்டுதலால் மாவின் வளவிய தளிர் நுடங்கும் என்றதனால், அவன் மார்பினைப் பரத்தையர் தீண்டுதலால் பொருது தான் ஆற்றாள் ஆயின்மை உணர்த்தினளாம். மெய்ப்பாடு; இளிவரல். பயன் ஆற்றமை கூறுதல்.

பணித்துயில் என்னும் பாடத்தால் சிறப்புடைய பொருட்பேறின்மை அறிக.

இனி, “அவனறிவு ஆற்ற அறியு மாகலின் ⁵” என்ற குத்திரத்துக் “காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்” என்புழி இஃது உவத்தல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (ச)

15. மணலாடு மலிர்நிறை வீரும்பிய வோண்டழைப் புனலாடு மகளிர்க்குப் புணர் துணையுதவும் வேழ மூதா ரூரன் ஊர ஓயினு மூரணல் லன்னே.

1. ஐந்தி. 30. 2. அகம். 210. 3. அகம். 328.

4. பரி. 11: 54. 5. தொ. பொ. 147.

சேணிடைப் பிரிந்து வந்து உடனுறைகின்ற தலைமகற்குப் புறத்தொழக்கம் உளதாகின்றது என்ற குறிப்பினால் உணர்ந்து தலைமகள் வேறுபட்டாளாக தோழி அதனை அறியாது “ அவன் உடனுறையவும் வேறுபடுகின்றது என்னை ” என்றாட்கு அவள் சொல்லியது.

ப. உரை: புனலாடும் மகளிர்க்குப் புணர்ந்த துணையை உதவுகின்ற வேழுத்தையுடைய ஊரனாதலால், புனலாடும் பரத்தையர்க்கு வேழம் செய்வனவேல்லாம் செய்வான் என்பதாம்.

உரை: மணலை அலைத்துக்கொண்டு போதரும் நீர்ப் பெருக்கின்கண், விரும்பிஒள்ளிய தழையினை உடுத்துப் புனலாடும் மகளிர்க்குப் புணர்துணையினைச் செய்யும் வேழம் நிறைந்த மூதாரினை யுடைய ஊரன் உடனுறைதலால் நம் ஊரினனே யாயினும், புறத்தொழுகுதலால் அல்ல னாயினான். காண், எ.று.

என்றது, ஊர்னாயினும் ஊரனல்லனாய் ஒழுகுதலாற்றான் யான் ஆற்றாது மேனி வேறுபடுவே னாயினேன் என்பதாம்.

மணலடு மலிர்நிறை என்பது மணலாடு மலிர்நிறை என நின்றது. மலிர்நிறை, நீர்ப்பெருக்கு; வினைத்தொகை. மலிர்நிறை, நிறைந்தலுமாம்; “இருங்கழி யோதம் இவ் விறந்து மலிர¹” என்புழிப்போல. உடுத்தென்பது சொல் லெச்சம்² “ சொல்லெ னெச்சம் முன்னும் பின்னும், சொல்லள வல்லது எஞ்சுத வின்றே³” என்றார் ஆசிரியரும். புணர்துணை என்றதற்குப் புணர்ந்த துணை எனப்

1. ந.ந. 117.

2. “ பொருள் உணர்ந்தன்றிச் சொல் வருவித்தல் கூடாது, பொரு ளுணர்ந்த பின்னர்ச் சொல் வருவித்தலாற் பெறப்படுவதோர் பயனில்லை; ஆகலாற் சொல்லெச்சம் வருவித்தல் வேண்டாவாம், பிற எனின், - சொற் றோடர் உணர்ச்சி சொல்லா னன்றிப் பெறப்படாமையின், ஒரு தகையான் வேண்டும் என்க ” என்பர் மாதவச் சிவஞான முனிவர். (தொல். கு. விருத்தி).

3. தொல். சொல். 441.

பழைய வுரைகாரர் கூறியது காண்க. காத லன்பாற்
பிணிப்புண்ட மைந்தரும் மகளிரும் கூடிநீராடு மிடத்து
ஏனைத் துணைவரின் நீக்கி அவரது துணைமையைச் சிறப்
பித்துப் புணர் துணை என்ப. ஈண்டுத் தலைமகன் புணர்
துணை யாதலைச் சிறப்பித்தது போல, “புனலாடு புணர்
துணை யாயினள் எமக்கே ¹” எனத் தலைமகளைச் சிறப்பித்
திருத்தல் அறிக. ஊரனாதற்கும் ஆகாமைக்கும் உரிய
காரணங்கள் வருவிக்கப்பட்டன. உம்மை, எதிர்மறை
யெச்சமாய் எதிர்மறைமுடிபு கொண்டது; “எதிர்மறை
யெச்சம் எதிர்மறை முடிபின ²” என்பது விதி.

• உள்ளுறையால் அவன் புறத்தொழுக்கம் உடையன்
என்பதனைக் குறிக்கின்ற ளாகலின், வாளாது ஊரனல்
லன் என்றான். ஊரனாயினும் என்றது தோழி கூறிய
தனைக் கொண்டு கூறியது. ஆயினும் என்றதனால்,
ஊரனாகாமையே தலைமகளது உட்கோளாம். இதனற்
பயன், ஒருர்க்கண் உறையினும் நம்மனைக்கண் வாரான்;
ஒரோவழி வரினும், நெஞ்சம் புறத்தொழுக்கத்தின் மேற்
ருகலின், இன்பஞ் சிறக்கும் முயக்கமும் செய்யான்;
ஆகலின், யாம் வேறுபடுவதல்லது பிறிதில்லை என்பதாம்.
“ஒருர் வாழினும் சேரி வாரார், சேரி வரினும் ஆர
முயங்கார், ஏதிலாளர் சுடலை போலக், காண்க் கழிப
மன்னே ³” என்று பிறுண்டு நிகழும் தலைவி கூற்றாலும்
இப்பொருண்மை துணிக. இஃது உள்ளது உவர்த்தல்.
“அவனறிவு ஆற்ற அறியு மாகலின் ⁴” என்ற
குத்திரத்துக் “கொடுமை யொழுக்கம் தோழிக் குரியவை,
வடுவறு சிறப்பின் கற்பில் திரியாமைக், காய்தலும்
உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும், ஆவயின் வருஉம்
பல்வேறு நிலையிலும்” என்பதனுள் இது காய்தலின்
பாற்படும்.

1. ஐங். 72. 2. தொல். சொல். 435. 3. குறந். 231

4. தொல். பொ. 147.

வேழம் புனலாடும் மகளிர்க்கு உதவிபுரிதல் போலத் தலைமகனும் பரத்தையர்க்கு அவர் வேண்டுவன புரிந்து ஒழுக்கின்றான் என்பது உள்ளுறை. வேண்டுவன, பரத்தையரோடு புனலாட்டு முதலிய விளையாட்டயர்தல் விழாவயர்தல் பிரிவின்றிக் கூடியிருத்தல் முதலியன. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

மலர்நிறை என்றும், வெண்டழை என்றும் பாடம் உண்டு. “காவிரி மலர்நிறை¹” “மலரர் மலர்நிறை²” என இந் நூலுள்ளும், “கோடுதோய் மலர்நிறை³” எனவும், “மலர்புனல்⁴” எனவும் “கண்பனி மலர்நிறை தாங்கி⁵” “உவலை குடி யுருத்துவரு மலர்நிறை⁶” “செங்குணக் கொழுங் கலுழி மலர்நிறைக் காவிரியன்றியும்⁷” எனவும் பிறநூலுள்ளும் பயில வழங்குமாற்றாலும், மலர்நிறை என்பது நீர்ப்பெருக்கு என்னும் பொருள தாகா தாகலினாலும் அது பாடமன்மை அறிக. புணைதுணையாக என்பது பாடமாயின், புணையாகிய துணை எனவுரைக்க. “நட்புக் கொடுங்கோல் வேழத்துப் புணை துணையாகப், புனலாடு கேண்மை அனைத்தே⁸” என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க. தழையாவது இளைய மகளிர் அணியும் உடை வகை. இஃது ஆம்பல் நெய்தல் செய்யலை நூழல் முதலியவற்றின் மலராலும் தழையாலும் தொடுக்கப்படுவது என்பதை, “வயன்மலரம்பற் கயிலமை நுடங்குதழை⁹” “கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல், அம்பகை நெறித்தழை,¹⁰” “கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக்கடைசியர், சிறுமாண் நெய்தல் ஆம்பலொடு கட்டும்¹¹” “செயலையம் பகைத் தழை¹²” “நூழன் மலரின் மகளிர் ஒண்டழை அயருந் துறைவன்¹³” “தழையோர் கொய்குழை யரும்பிய குமரி நூழல்¹⁴” “தண்ணருங் காவியம்பகை நெறித்தழை¹⁵”

1. ஐங். 42.	2. ஐ72.	3. அகம், 166.	4. பரி. 6 : 3.
5. பதிந். 26.	6. ஐ 28.	7. ஐ 50.	8. அகம், 186.
9. ஐங். 72.	10. நந். 96.	11. புறம். 61.	12. ஐங். 211.
13. ஐ 147.	14. நந். 54.	15. ஐ 123.	

என்பனவும் பிறவும் உணர்ந்தும். இவை பலவேறு வண்ணமுடைய வாதல் பற்றிப் பகைத்தழை என வழங்கப்படுதலின், அவற்றுள் ஒன்றனை வரைந்து கொண்டு அதனால் சிறப்பித்தல் நெறியன்மையாலும், அவ்வாறு சான்றோர் செய்யுளுள் யாண்டும் வழங்கப் படாமையாலும் வெண்டழை என்பதும் பாடமன்று என உணர்க. (௫)

16. ஓங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்காற்
சிறுதொழு மகளி ரஞ்சனம பெய்யும்
பூக்களு லாரனை யுள்ளிப்
பூப்போ லுண்கண் போன்போர்த் தனவே.

வாயிலாய்ப் புகுந்தார்க்குத் தோழி, “அவன் வரவையே நினைந்து இவள் கண்ணும் பசந்தன; இனி அவன் வந்து பெறவது என்னை?” எனச் சொல்லி வாயின் மறுத்தது.

ப. உரை: ஓங்குபூ.....பூக்களு லாரன் என்றது இழிந்தார்க்குப் பயப்படும் ஊரன் எ.று.

உரை: உயர்த்த பூவினையுடைய வேழத்தின் புழை பொருந்திய திரண்ட தண்டின்கண் சிறுமை வாழ்க்கையினை யுடைய மகளிர் அஞ்சனத்தைப் பெய்துவைக்கும் பூக்கள் நிறைந்த ஊரனை நினைத்தலால், தலைமகளின் பூப்போன்ற மையுண்ட கண்கள் பொன்ஹிறப் பசலை பூத்தன; ஆகலின், இப்பொழுது தலைமகன் போந்து பெறவது என்னை? எ.று.

ஓங்குதலை வேழத்துக்கு ஏற்றுக். தூம்பு, மூங்கிலைப் போல உள்ளிற் புழையுடையது; “கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்”¹ என்பதனால் அறிக. சிறுமை, செல்வநிறைவு இன்மை, உலகவழக்கு; இக்காலத்தும்

முன்பு செல்வமுடையராய்ப் பின்னர் வறுமைநிலை எய்தினரைச் சிறுத்துப்போனார் என்பர். தொழு, இவ்வாழ்க்கை; “தொழுவில் தோன்றிய தோமது கேவலக்கிழவன்¹” என்பதன் உரைகாண்க. இனி, சிறுதொழுமகளிர் என்றது, தொழுவறைகளில் தொழில்புரியும் கடையர்மகளிரை எனவும், தொழுதுண்டு வாழும் பணிப்பெண்களை எனவுமாம். குறிஞ்சிநில மகளிர் மூங்கிற்குழாய்களில் தேன் பெய்துவைப்பதுபோல மருதநிலத்துச் சிறுதொழுமகளிர் அஞ்சனத்தை வேழத்தின் தண்டிற் பெய்துவைத்தல் அக்கால வழக்குப் போலும். “வாங்கமை பழுவிய நறவுண்டு²” “அம்பனை விளைந்த தேக்கட்டேறல், வண்டுபடு கண்ணியர் மகிழுஞ்சீறார்³” “நீடமை விளைந்த தேக்கட்டேறல்⁴” என்று வருவன வற்றால் குறமக்கள் இயல்பு அறிந்துகொள்க, உள்ளி என்னும் செய்தெனெச்சம் காரணப்பொருட்டு. பொன்போறலின், பசுலையைப் பொன் என்றும், போர்த்தது போலப் படர்தலின், போர்த்தன என்றும் கூறினார். “பொன்னேர் பசுலைக்கு உதவா மாறே⁵” “பல்விதழ் மழைக்கட்பாவை மாய்ப்பப், பொன்னேர் பசுலை யூர்தர” “நெய்தல், மணியேர் மாணலம் ஓர்இப், பொன்னேர் வண்ணங் கொண்ட என் கண்ணே⁶” என்று பிறசான்றோரும் கூறுபு.

தலைமகன் வரவு கருதி இருந்தாட்கு, அஃது ஒருகாலைக் கொடுக்காலை அணித்தாய்த் தோன்றுதலின் உள்ளி என்றும், உள்ளியிவழி, அவன் வாராது பொய்த்தமையின் மேனி வேறுபட்டுக் கண் பசப்பெய்துதலால், பூப்போல் உண்கண் பொன் போர்த்தனவே என்றும் கூறினார். பசுலை பாய்தலால் மேனி வேறுபடுமாறு ஒருபுடை நிற்க, கண்ணின் வனப்புக்கு இரங்குவாள், பூப்போல் உண்கண்

1. சுவக. 856.

2. நற். 276.

3. அகம். 368.

4. முருகு. 195.

5. நற். 47.

6. அகம். 229, 290.

எனச் சிறப்பித்தாள். “ மணிமருண் மேனி பொன்னிறங் கொளவே ¹ ” என்றதனால் மேனி வேறுபடுத்தலும், “ பூப்போ லுண்கண் புதுநலம் சிதைய ² ” என்றதனால், கண்ணின் பொலிவழிவு கருதி இரங்குதலும் சான்றோர் உரைக்குமாறாக.

“ பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்றிவர், பேணிச் சொல்லிய குறைவினை யெதிரும் ³ ” என்ப வாயினும், வாயிலாய் வந்தார் எனப் பொதுப்படக் கூறியவழி இவர் அனைவரும் அடங்குதலின், இவர்க்குத் தோழி வாயின் மறுத்தலும் மறுத்தாள் போல நேர்தலும் பிறவும் இதன்கண் அடங்கும் என்க.

சிறுதொழுமகளிர் தம் அஞ்சனம் கெடாதவாறு பெய்துவைத்தற்கு வேழம் பயன்படுமாறு போல, பரத்தையர் தம் நலம் கெடாதவாறு கூடியிருந்து பயன் நுகரும் வகையில் அவர்கட்கு எளியனாய் இயைந்து தலைவன் ஒழுகுகின்றான் என உள்ளுறை கொள்க. இதனால், தலைமகள் எய்திய பசப்பிற்குரிய தலைவனது வாராமைக்கு ஏது கூறியவாறாயிற்று. தன்மகன் பரத்தையர்க்கு அவர் இயைந்தவாறு ஒழுகுதல், “ அவனணங்கு மாதர், பணியிகவான் சாலப் பணிந்து ⁴ ” என ஆசிரியர் கணிமேதாவிடார் கூறுமாற்றாலும் அறியப்படும். மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயின் மறுத்தல். (சு)

17. புதன்மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ
விசும்பாடு குருகிற் றேன்று மூரன்
புதுவோர், மேவல னாகலின்
வறிதா கின்றென் மடங்கெழு நெஞ்சே.

தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்தவழி, “ இவ்வாறு ஒழுகுதலும் ஆடவர்க்கு இயல்பு அன்றே! நீ இதற்கு நெஞ்சு

அழிகின்றது என்னை? ” என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. உரை: புறத்தொழுக்கம் உளதாகிய துணையே யன்றி, நாடோறும் கனவில் வந்து வருத்துதலும் உடைய துதலால், என் நெஞ்சு பெருமை இழந்து மெலிகின்ற தென்பதாம். புதன்மிசையே நுடங்கும் வேழவெண்பூக் கரிதான விசும்பின்கண்ணே பறக்கும் குருகுபோலத் தோன்றும் ஊரன் என்றது, தன்மை தோன்றது ஒழுகுவாரை யுடையான் எ.று.

உரை: தான் நின்ற புதலின் மேற்பட நின்று அசையும் வேழத்தின் வெள்ளிய பூ விசும்பின்கட் பறக்கும் வெண்குருகு போலத் தோன்றும் ஊரன் நாளும் புதிய ராயினர்மாட்டு நசையுடையனாகலின், அதனை அறியாது என் மடஞ்செழு நெஞ்சம் அவனை நினைந்து மெலியா நின்றது எ.று.

வெண்பூவேழம் என வரற்பாலதாகிய வண்ணச் சினைச்சொல், ஈண்டு உவமப்பொருண்மை குறித்து மாறி நின்றது. நுடங்கும் பூ என இயையும். பூக்கள் செறிந்த புதலினிடையே ஓங்கிநின்று மலர்ந்து அதற்கு அணி செய்தலின், புதல்மிசை நுடங்கும் வேழவெண்பூ என எடுத்துக்கூறினர். “வளரா வாடை உளர்புநனி தீண்டலின், வேழ வெண்பூ விரிவன பலவுடன், வேந்துவிசு கவரியின் பூம்புதல் அணிய ¹” எனப் பிறரும் கூறுமாற்றால் அறிக. புதுவோர், நலம் புதியராய இனாய பரத்தையர்; “வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய, பரிவொடு வருஉம பாணன் ²” என்புழிப்போல. மேவல், நசை. “நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே ³” என்பர் ஆசிரியர்: நெஞ்சு வறிதாதல், நினைந்த பயன்பெருமையால் அழிதல் “வறிதுகு நெஞ்சினள் ⁴” என்றும்போல. மடஞ்செழு நெஞ்சு, மடமை பொருந்திய நெஞ்சம். கொளுத்தக் கோடலும் கொண்டது விடாமையும் நெஞ்சின் செய்.

லாதலின், அச்செயன்மை தோன்ற மடங்கெழு நெஞ்சு என்ருர். “அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்த, நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப ¹” என்ருர் ஆசிரியர்.

புதுவது காணுந்தோறும் அதனை விரும்பி ஒழுகுதல் மக்கள் மனப்பான்மை யாகலின், தலைமகன் புதுவோர் மேவலன் எனப்பட்டான்; “புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்யன் ²” என்றும், “புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழமனை ³” என்றும் சான்றோர் கூறுவர். இவ்வாறு புதுவோர்மேற் புகன்ற உள்ளத்தைய் ஒழுகு பவனுக்கு, நலம் பழையளாய தான் கரும்பின் கோது போல விரும்பப்படும் நலம் இலளானமை கூறுவாள், புதுவோர் மேவலன் ஆகலின் என்ருள். “கருங்கயத் தாங்கட் கழுமிய நீலம், பெரும்புற வாளைப் பெடை கதூஉம் ஊரன், விரும்புநாட் போலான் வியனவும் உண்டான், கரும்பின்கோ தாயினேம் யாம் ⁴” எனப் பிறுண்டும் தலைவி இளைந்து கூறுதலும், “எம் இளமை சென்று தவத் தொல்லஃதே ⁵” என்று தலைவி தான் இளமைப் புது நலங் கழிந்து பழையளாயினமை கூறு தலும் காண்க. இவ்வாறு புதுவோரை மேவிக் கூடுதலும், பழையோரைக் கைவிட்டுப் பிரிதலும் அவற்கு இயல்பு என்பதனை அறியாது நினைந்து, நினைந்த பயன் பெருது ஒழிந்து நெஞ்சழிந்து நிற்கின்றேன் எனபாள், வறிதாகின்று என் மடங்கெழு நெஞ்சு என்ருள். “வருவரென் றுணர்ந்த மடங்கெழு நெஞ்சம், ஐயந். தெளியரோ ந்யே ⁶” என்பதனாலும் இக்கருத்து வறியுறுதல் அறிக. செம்புலப் பெய்ந்நீர் போல, இருவர் நெஞ்சமும் கலந்து ஒன்றாய காலத்தும் அவர் நெஞ்சின் பான்மை அறியாது அழிந்தமை கருதி நெஞ்சினை, மடங்கெழு நெஞ்சு என்று கூறிளுள். இவ்வாறு நெஞ்சினை வேறுபட நிறுத்திக்கூறும் மரபு தலைமகன்பாலும் உண்டு. தலைமகளைக் கூடியிருந்த

1. தொல். பொ. 99.

2. கலி. 75.

3. தொல். பொ. 147.

4. திணைமொழி 39.

5. அகம் 6.

6. அகம். 303.

தலைமகன், பிரிவின்கண் தன் ஆற்றாமையை அவட்கு அறிவியாது ஒழிந்தமை குறித்துத் தன் நெஞ்சினே, “உடம்பு ஆண்டு ஒழிந்தமை யல்லதை, மடங்கெழு நெஞ்சம் நின்னுழை யதுவே¹” என்று கூறுமாற்றான் அறிக. இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றாமை.

இக்கூற்று, “காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்,²” என்புழிப் பிரித்தவின்பாற்படும். ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும் இதுவே கூறினர்.

புதன்மிசை நுடங்கும் வேழத்தின் வெண்பூ விசும் யின்கட் பறக்கும் குருகுபோலத் தோன்றும் என்றது, சிறப்பில்லாப் பரத்தையராயினும் புதுமை நலத்தால் உயர்ந்த குலமகளிர் போலத் தோன்றுவர் என்றவாறு, வேழத்தின் வெண்பூ புதன்மிசை நுடங்கினும், விசும்பாடு குருகுபோலத் தோன்றும் என்று கொண்டு நனவின்கண் நம்பால் அன்பின்றப் புறத்தொழுகுவனாயினும் கனவின் கண் அன்புடையனாய்த் தோன்றுகின்றான் என்று உள்ளுறை காண்பர் பழைய வுரைகாரர். மெய்ப்பாடு; தன்கண் தோன்றிய வருத்தம் பற்றிப் பிறந்த இளிவரல். பயன்: மெலிவுரைத்தல். (ஏ)

18. இருஞ்சா யன்ன செருந்தியொடு வேழங்
கரும்பி னலமருங் கழனி யூரன்
பொருந்துமல ரன்னவென் கண்ணாழப்
பிரிந்தன னல்லனோ பிரியலெ னென்றே.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து தேளித்துக்கூடிய தலைமகற்குப்பின் அவ்வொழுக்கம் உளதாயவழி அவன் வரலிதேத் வாயில்கட்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. உரை: செருந்திப்புவோடு வேழம் கரும்புபோல அலமரும் ஊரன் என்றது, தம் பாங்கியரோடு பொதுமகளிர் குலமகளிரைப் போலத் தருக்கி ஒழுகும் ஊரன் எ. று.

உரை: கருங்கோரையை யொத்த செருந்தியுடன் வேழம் கரும்புபோலக் காற்றினால் சுழன்று அசையும் கழனிகளை யுடைய ஊரன் முன்னர்ப் போந்து கூடிய ஞான்று, இனிப் பிரியேன் என்று கூறிப் பின்னர் அழகிய மலர்போலும் என் கண்கள் கலுழுமாறு பிரிந்தாகலின் அவன் பொருட்டு நீயிர் போந்து வாயில் வேண்டுவது என்னை? எ. று.

சாய், கோரை, செருந்தி. ஒருவகைக் கோரை; நெட்டிக் கோரை, வாட்கோரை யென்றும் கூறுவர்; “கழனிமாய் செருந்தி கண்பமன் றூர்தர¹” என்பதன் உரைகாண்க. ஏனை வருமிடங்களினும் இதுவே உரைத்துக் கொள்க. இப்பெயரியதொரு மரமும் உண்டு; அது நெய்தல் நிலத்துக் குறித்து. அதன் இல்பினை, “பாசிலைச் செருந்திதாய் விருங்கழி²” என்புழிக் கூறுவாம். அலமரல், சுழற்சி. காற்றினால் என்பது அவாய்நிலை. அல்லலே என்புழி ஓகாரம் எதிர்மறை. பிரியலென் என்றது முன்பு பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து கூடிய தலைமகன் தன்னைத் தெளித்துக் கூறியதனைத் தலைவி கொண்டு கூறியது. ஆகலின் என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம்.

பரத்தையிற் பிரிந்திருந்து போந்தான் கூட்டங் கருதி இனிப் பிரியாமையைத் தெளித்தவிடத்துக் கூறிய அது நீங்காது நெஞ்சில் நின்று நிலவுதலின், பிரியலென் என்றே என்றும், தன்னை மறந்தானாயினும் தன்னைத் தெளிவிப்பான் கூறிய சொல்லை மறந்து பொய்த்தொழுகு தல் கூடாதென்று கருதுகின்ற ளாகலின், பிரிந்தனன் அல்லலே என்றும், வாயில்கள் கூறுவது தனக்கு ஒக்கு மாயினும், தன் கண்கள் அதனை ஏலாது அழுதல் மேயின

எனத் தன்னுறுப்பின்மேல் ஆற்றாமையை ஏற்றிப் பொருந்துமலர் அன்ன என் கண்ணழ என்றும் கூறினாள். தன் ஆற்றாமையை உறுப்பின்மேல் வைத்துக் கூறல் வழுவாயினும், “வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலை, உணர்ந்த போல உறுப்பினைக் கிழவி, புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே¹” என்றதனால் அமையும் என்க. பிரிந்தனன் அல்லனோ என்றதனால், வாயில்கள் அவள் புலந்தவழிக் கொடுமை கூறல் இலக்கணம் அன்மையின், தலைமகனது அன்புடைமை முதலாயவற்றைக் கூறினாராக, அவள், அவர்களை மறுத்து, அவன் பிரிந்தமையே அவனது அன்பின்மை உணர்த்துமென்று கூறினாள் என்று கொள்க. “மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை, தம்முளவாதல் வாயில்கட் கில்லை²” என்பதனால் வாயில்கள் தலைவன் குணங் கூறுவதல்லது கொடுமை கூறார் என்பதறிக. இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றமை.

வேழம் செருந்தியொடு கூடிக் கரும்புபோலக் காற்றினால் அலமரும் என்றதனால், பரத்தையரும் தம்மோழியருடன் கூடிக் தமக்குத் தலைமகன் செய்யும் தலையளியால் தருக்கி ஒழுகுகின்றனர் என உள்ளுறுத்து உரைத்தவாறு. இதனால் பயன், “குலமகளிராகிய எம்பாற் பெறுவதனை, பரத்தையர் பாலும் பெறுதலின், நீயிர் அவற்கு வாயில்வேண்டுவது என்னை?” என வாயின் மறுத்தவாரும். இவ்வுள்ளுறைக்கட் கூறிய கருப்பொருளாகிய கோரை, மகளிர் தம் முன்கையில் வளைபோல அணிந்து விளையாட்டயர்தற்குப் பயன் படுவதாகலின் அவளறி கிளவி யென அறிக; “கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி³” என்பர் ஆசிரியர். “சீர்பும் நெய்தலும் ஓம்புமதி எம்மின், மாயிருங் கூந்தன் மடந்தை, ஆய்வளைக் கூட்டும் அணியுமா ரவையே⁴” எனச் சான்றோர் கூறுதலால், கோரை பயன்படுமாறு அறிக. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயின்மறுத்தல்.

(அ)

1. தொல். பொ. 202. 2. ஐ ஐ 165. 3. ஐ ஐ 301.

4. நந். 60.

19. எக்கர்மாஅத்துப் புதுப்பும் பெருஞ்சினை
புணர்ந்தோர் மெய்மணங் கமழந் தண்பொழில்
வேழ வெண்பூ வெள்ளுளை சீக்கும்
ஊர னாகலிற் கலங்கி
மாரி மலரிற் கண்பனி யுகுமே.

“பன்னாள் அவன் சேணிடைப் பிரியவும் ஆற்றியுளை யாகிய நீ சின்னாள் அவன் புறத்தொழுதுகின்ற இதற்கு ஆற்றுகின்றது என்னை?” என்ற தோழிக்கு, “எதிர்ப் பாடின்றி ஓடார்க்கணை உறைகையினாலே ஆற்றே ன்கின்றேன்” எனத் தலைமகள் சொல்லியது. வாயிலாய்ப் புகுந்தார் கேட்டு நெருங்காது மாறுதல் கருத்து.

ப. உரை: மாங்கொம்பு பூத்து வதுவைமகளிர் மெய்மணங் கமழக் கடவ பொழிலை அம்மலர் அரும்பாகிய பருவத்தே வேழங் களின் பூத் துடைக்கும் ஊரன் என்றது, சேணிடைப் பிரிந்து வந்து தன் உடனாய் நிகழ்கின்ற பருவத்து இன்பங்கள் நுகராமல் இடையே விவக்குகின்ற பரத்தையரை யுடையான் எ.று.

உரை: எக்கரிடத்து நின்ற மாமரத்தின் புதியவாய் அரும்பி மலர்ந்த பூக்களையுடைய பெரிய கொம்பு, வது வையிற் கூடிய மகளிரது மெய்மணம் கமழும் தண்ணிய பொழிலின்கண், வேழவெண்பூவின் இதழாகிய உளை அப் பூக்களைத் துடைத்தழிக்கும் ஊரனாகலின், என் கண்கள் கலக்கமுற்று மழையால் நனைந்த குவளைமலர் போல நீர் சொரியா நின்றன, காண் எ.று.

எக்கர், நீரால் கொணரப்பட்ட மணல் பரந்த இடம்; இக்கருத்தே கொண்டு நச்சினார்க்கினியரும் “கடுவரற் கலுழிக் கட்கின் சேயாற்று, வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலரே”¹ என்புழி எக்கர் என்பதற்கு இடு மணல் என்று உரை கூறினார். சினை, மணங் கமழும்

பொழில் என இயைக்க. செயப்படுபொருள் வருவிக்கப் பட்டது. மெய்ம்மணம், மெய்யின்கண் எழும் மணம். சினை கமழும் மணம், புணர்ந்தோர் மெய் கமழும் மணம் போலுதலின், சினை புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணங் கமழும் என்றார்.* வதுவையிற் கூடும் மகளிர் பலவகை மலரும், விரையும், சுண்ணமும் புனைதலால் எழும் மணம் நறிதாதலின், புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணம் எனச் சிறப்பித்தார்; “தண்கய நண்ணிய பொழிர்றுறுங் காஞ்சிப், பைந்தா தணிந்து போதுமலி யெக்கர், வதுவை நாற்றம் புதுவது களுல¹” என்றார் பிறரும். வேழப்பூவின் இதழ் உளை போறலின், வெள்ளுளை எனப் பிரித்தோதினார். மேலே, “பரியுடை நன்மான் பொங்குளை அன்ன²” என்புழி வேழப்பூ குதிரையின் உளைமயிர் போல்வதென உவமித்த தனை நினைவுகூர்க. சீத்தல், கெடுத்தல். இஃது இப்பொருட் டாதல், “ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி இருள் சீக்கும் சுடரேபோல்³” என வருதலால் அறிக. மாரிமலர், மாரிக் காலத்து மழையால் நனைந்த மலர். மாரிமலர் அசையுந் தோறும், அதன்கண் நின்ற நீர் துளிப்பது போல, கண் இமைக்குந்தோறும் கலுழ்ந்து நின்று நீர் துளிக்கும் என்றமையின், இது தொழிலுவமம். மலர் எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், ஈண்டு உவமையாதற்குச் சிறப்புடைய குவளைமலர் வருவிக்கப்பட்டது. “தண்கயம் பயந்த வெண்காற் குவளை, மாரி மாமலர் பெயற்கேற் றன்ன, நீரொடு நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண், பனிவார் எவ்வந் தீர⁴” என்றார் பிறரும்.

உள்ளுறையால், தலைமகன் தன்னொடு கூடி நுகர்தற் குரிய இன்பங்களை நுகராவாறு விலக்கும் பரத்தையரை உடையன் என்கின்ற ளாகலின் ஊரனாகலின் என்றும், ஓரூர்க்கண் உறையினும், அவ்வாறு விலக்குண்டு வாரா தொழிந்தான் பொருட்டுத் தான் செயற்பாலது பிறிதின் மையின் கலங்கி என்றும், கலங்கியவழிக் கண் கலுழ்ந்து

1. அகம். 25, 2. ஐங். 13, 3. கலி. 100, 4. அகம். 395.

நீர்மிக்குச் சொரிதலின் கண் பனியுக்கும் என்றும் தலைமகள் கூறினாள். இதனுட் கலங்கி என்றதனால், தலைவி மாட்டு உயிர்ப்பு என்னும் மெய்ப்பாடும், “மாரி மலரிற் கண் பனியுகுமே” என்றதனால் அவன் பிரிவாற்றுமை என்னும் மெய்ப்பாடும் தோன்றின.

ஓரூர்க்கண் உறையினும் தலைமகனைக் கூடுதலின்றித் தனிப்ப எய்தும் இடும்பையால், தலைவி கூறுகின்றமையின், இஃது “அவனறி வாற்ற வறியு மாகலின்¹” என்ற குத்திரத்து, “இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய விடத்தும்” என்புழி இடும்பை என்பதன்கண் அடங்கும் என அறிக.

மாவின் பெருஞ்சினை பூத்து மணங்கமழும் பொழிற்கண், வேழப்பூவின் வெள்ளுகை விரிந்து அப்பூக்களை அழிக்கும் என்றதனால், தலைமகன் தன்மனையின்கண் மாண்புமிக இருந்து எமக்கு இன்பம் தரச் சமைந்தாண்ப் பரத்தையர் விலக்கி, அது செய்யாவாறு கெடுக்கின்றார் என்று உள்ளுறுத் துரைத்தாளாம். இது, தன் ஆற்றுமைக்குரிய காரணராகிய பரத்தையரை வேழப்பூவின் வெள்ளுகைமேல் வைத்துக் கூறுதலின் கூட்டு என்னும் உள்ளுறை என உணர்க. மெய்ப்பாடு: இளிவரல். பயன்: அயாவுயிர்த்தல்.

இனி, புதுப்பும் பெருஞ்சினைப் புணர்ந்தோர் என்றும், வெள்ளுகை சீய்க்கும் என்றும் பாடமுண்டு. “சினைப்புணர்ந்தோர்” என்புழிச் சினையினை ஆகுபெயரால் நிழலிடமாக்கி, ஆண்டுப் புணர்ந்தோர் என்று உரைக்க. அதனற் பொருட் சிறவாமை அறிந்து கொள்க. சீத்தல் என்பது சீய்த்தல் எனவருமாறு வழக்கினுள் இன்மையானும், “நூற்றிதழ்த் தாமரைப் பூச்சினை சீக்கும்²” என்புழி, அன்னதொரு பாடமின்மையானும் அது பாடமன்றென்க. “இருள் சீக்கும் சுடரேபோல்³” என்புழியும் இதுவே கூறிக் கொள்க.

(க)

1. தொல். பொ. 147.

2. ஐங். 20.

3. கலி. 100.

20. அறுசில் கால வஞ்சிறைத் தும்பி
நூற்றிதழ்த் தாமரைப் பூச்சினை சீக்குங்
காம்புகண் டன்ன தூம்புடை வேழத்துத்
துறைநணி யூரனை யுள்ளியென்
இறையே ரெல்வனை நெகிழ்போ டும்மே.

தலைமகளை வாயில் நேர்வித்தற்போருட்டாக, “காதலர் கோமே செய்தா ராயினும் அவர் தீறம் மறவாதோழிதல் வேண்டே,” என்று முகம்புகுகின்ற¹ தோழிக்கு, “என் கைவளை நிலலாதாகின்றது அவரை நினைந்ததன் பயனன்றே; இனி அமையும்,” எனத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. உரை: தாமரைப் பூவகத்து உளதாகிய தும்பிச் சிணையே வேழம் சீக்கும் என்றது, தன்மாட்டு என்பதல்வன் உறைதலையும் விஸ்க்ருவாராகிய பொதுமகளிரை யுடையான் எ. று.

சினைச்சேக்கும் என்று பாடமோதுநர் தும்பிச்சினை வருந்த வேழம் தங்கும் என்று பொருளுரைப்ப.

உரை: ஆருகிய சில கால்களையும், அழகிய சிறையினையு முடைய தும்பி நூருகிய பல இதழ்களை யுடைய தாமரைப் பூவின்கண் ஈன்றுள்ள சினைகளை அழிக்கும் மூங்கில் போல் உள்ளிற் புழையினையுடைய வேழம் செறிந்த துறையினை அருகிலேயுடைய ஊரனை நினைந்த தனால், இறையும் அழகும் ஒளியுமுடைய என் வளைகள் நிலலாது நெகிழ்ந்து ஓடாநின்றன எ. று.

பூவின்கண் தும்பி ஈன்ற சிணையைச் சீக்கும் வேழம், தூம்புடை வேழம் என இயையும். “சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேழ் நூற்றிதழ்²” என்று பிறரும் கூறுப.

1. முகம்புகுதலாவது, தான் கூறுவதனைத் தன் முகநோக்கி நின்று கேட்குமாறு ஒருவர் மற்றொருவர்பால் முன்னுரையாக வேண்டுவன சில கூறிச் சேறல்.

நூற்றிதழ் என்புழி, நூறு என்பது பன்மை குறித்து நின்றது¹. அதனை நோக்க ஆறு, சின்மைப் பொருட்டா தலின், அறுசில்கால என்றார். கால என்னும் பெயரெச்சக் குறிப்பு, தும்பி யென்னும் பெயர் கொண்டது. பூச்சினை, புவின்கண்ணுள்ள சினை. சினை, முட்டை. நணி, அணிமை; “துறைநணி யிருந்த பாக்கமும்²” என்புழிப் போல். **உள்ளி**, காரணப்பொருட்டாய வினையெஞ்சு கிளவி. இறை, சந்தி.

உள்ளுறையாற் பரத்தையர் தலைவனைப் பிரியாத வாறு பிணித்திருக்கும் கொடுமை கூறி, அதனை நினைபுந் தோறும் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து இனி அவனை எதிர்ப்படல் அரிது என எண்ணி வருந்துகின்ற ளாகலின் **உள்ளி** என்றும், பண்டெல்லாம் அவன் நினைவே பற்றுக் கோடாக நெகிழாது நின்ற வளைகள், இதுபோது அவ் வியல்பு மாறின என்பாள், **இறையேர் எல்வளை நெகிழ்பு ஓடும்மே** என்றும் தலைமகள் கூறினாள். இஃது **உடம்பு நனி சுருங்கல்**. பண்டென்றது, களவின்கண் ஒருவழித் தண்ப்பு வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு முதலாயினவும், கற்பின்கண், ஓதல் பகை பொருள் முதலிய காரணமாகப் பிரிதல் என்ற இவை நிகழ்ந்த காலம்.

தாமரைப்பூவகத்து உளவாகிய தும்பியின் சினை யை வேழத்தின் பூச் சிதைக்கும் என்றது, தலைமகள் பால் தங்கின தலைமகனைப் பரத்தையர் விலக்குவர் என உள்ளுறுத்துரைத்தவாறு. கற்பின்கண், தலைமகட்குப் பெற்ற மக்களும் ஒருவாற்றான் வாயிலாதல் உண்மையின், வாயின் மறுத்தலை அறமாகக் கொண்ட அகப்பொருள் நெறிக்கு மக்களை விலக்குதலும் அமையும் என்க. “தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப்பரத்தை

1. சதம் என்றது நூற்றிலும் பலவினும் செல்லும் என்பர் **தக்கயாகப் பரணி உரைகாரர்** (தாழிசை. 3. உரை.)

2. நற். 101.

உள்ளிய வழியும், தன்வயிற் சிறைப்பினும், அவன்வயிற் பிரிப்பினும் 1” என்புழிச் சிறுபான்மை, தன் மகனைப் பரத்தை அவன்வயிற் பிரித்தாளாகக் கூறலும் கொள்ளப் படும் என்க. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

என் நிறையே போல்வனை நெகிழ்போடும்மே என்பது பாடமாயின், நிறுப்ப நில்லாது அவன்பால் நெகிழ்ந்து மெலியும் என் நிறை போல, செறுப்பச் செறியாது நெகிழ்ந்தோடுவ வாயின என்வளைகள் என்றூள் என்க. துறைநனி யூரன் என்ற பாடத்தால் பொருள் சிறவாமை அறிக. (ஊ)

3. கள்வன் பத்து.

கள்வன் என்பது நண்டு. மருதநிலக் கருப்பொருள் களுள் ஒன்றாகிய இது பின்வரும் பாட்டுக்கள் பத்தினும் சிறப்பாய்ப் பயின்று வருதலின், இப்பத்து இதனற் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

கள்வன் என்பது களவன் எனவும் வழங்கும். “புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம் போல்¹” எனவும், “அலவ னள்ளி குளிர்ஞெண் டார்மதி, களவன் என்றிவை கற்கடப் பெயரே” எனத் திவாகரத்தும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. ஐங்குறுநூற்று அச்சுப்பிரதியினும் களவன் எனப் பாடவேறுபாடு காட்டப் பெற்றுள்ளது. அகநானூற்று அச்சுப்பிரதியும், “கள்வன் மண்ணைச் செறிய²” என்று பாடங்கொண்டு களவன் என்பதனைப் பாட வேறுபாடாகக் காட்டிற்று.

தமிழிலக்கண முறைப்படி, இது நான்கறிவுடைய உயிர்வகையைச் சேர்ந்தது. “நண்டும் தும்பியும் நான்கறி வினவே, பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே³” என்ப. இனிப் பேராசிரியர், “மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும், இரைகோடலின் நாவுணர்வும், நாற்றங் கோடலின் மூக்குணர்வும், கண்ணுடைமையின் கண்ணுணர்வுமுடைய வாயின்; நண்டிற்கு மூக்குண்டோ எனின் அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டு என்பது” என்றனர்.

அலவன். குளிர்ந்த நீர் சூழ்ந்த நிலப்பகுதிகளில் மரஞ்செடிகளின் வேரிலும், வயல்களின் வரம்பிலும், நீர் நிலைகளின் கரைகளிலும் அலைவகுத்துக்கொண்டுவாழும். அதனால், “நீர்மலி மண்ணை⁴” “இருஞ்சேற் றீரலை”

1. கலி, 88. 2. அகம். 2351 3. தொல்.பொ. 586. 4. அகம். 175

“தாழை வேரளை 1” “கண்டல் வேரளை” “சிறுவீ ஞாமுல் வேரளைப் பள்ளி 2” “தண்ணக மண்ணகை 3” என்று சான்றோர் மிக்கெடுத்துக் கூறுப.

நண்டின் உடலிற் புள்ளியும் வரியும் பொருந்தி மேனி நலம் செய்ய, சில பொன்னின் நிறம் கொண்டு உலவும். அதன் கால்கள் வீளைந்து நுனி கூரியவாய் இருத்தலின், அது செல்வதனால் உண்டாகும் சுவடு, நிலத்தில் கோலம் எழுதியதுபோல விளங்குதல் கண்டு, **வரித்தல்** என்னும் வாய்ப்பாட்டால் பண்டையோர் வழங்கினர். இதனுடைய கண்கள் உடலிற் சிறிது உயர்ந்து வேம்பு நொச்சி முதலியவற்றின் அரும்புகளைப்போறலின், “நொச்சி மாவரும் பன்ன கண்ண எக்கர் ஞெண்டு 4” “வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கட் கள்வன் 5” என்று சிறப்பிப்பர். “புள்ளிக் கள்வன் 6” “**பொன்வரி** அலவன் 7” “**பொறிமாண்** அலவன் 8” எனவும், “கொடுந்தாள் அளைவாழ் அலவன் 9” எனவும், “**அளைவாழ்** அலவன் கூருகிர் **வரித்த** 10” “எக்கர் ஞெண்டின் இருங்கிளைத் தொழுதி, இலங்கெயிற் றேள ரின்னகை மகளிர் உணங்கு தினை துழவுங் கைபோல், ஞாமுல் மணங்கமழ் நறுவீ **வரிக்கும்** துறைவன் 11” என வருவனவும் பிறவும் போதிய எடுத்துக்காட்டுக்களாம்.

கூரிய உகிருடைமையால், வயலில் முற்றிச் சாய்ந்து கிடக்கும் நெற்கதிர்க்காயும், வித்திய ஞான்று முளைத்த முளைக்காயும் அறுத்து நெற்பயிர் முதலியவற்றுக்கு இடையூறு செய்வதும் நண்டிற்கு இயல்பு. மேலும், இது மெல்லிய நீர்க் கொடிகளைத் துண்டித்துத் தான்செல்லும் வழியைச் செம்மை செய்துகொள்ளும் சீர்மையும் உடையது. “**கள்வன் ஆம்ப லறுக்கும் 12**”, “**வயலைச்** செய்

1. அகம். 350, 380. 2. குறுந். 117, 328. 3. ஐங். 27, 30.
4. நந். 267. 5. ஐங். 30. 6. ஐ 21. 7. குறுந். 303.
8. சிலப். 10: 91. 9. குறுந். 351. 10. ஐ 351. 11. நந். 267.
12. ஐங். 21.

கொடி கள்வனறுக்கும் 1” “ கள்வன் வள்ளை மென்கால் அறுக்கும் 2” “ வித்திய வெண்முளை கள்வனறுக்கும் 3” என இந்நூலுள்ளும் கூறுப. நெற் கதிரையும் புவையும் கொண்டு சென்று, எதிர்காலம் நோக்கித் தன் மண்ணைக் கண் நிறைத்துவைத்து உண்ணுதல் பற்றி, “ செந்நெலஞ் செறுவிற் கதிர்கொண்டு கள்வன் தண்ணக மண்ணைச் செல்லும் ஊரன்” என்று கூறுவர்.

நண்டுகள் நாவற்கனியைத் தம் கவைத்த உகிராற் பற்றிச் சமத்துண்டல் பார்த்தற்கு இன்பம் பயக்கும். அதனினும் இன்பம் தருவது, அது தன் பெடை நண்டிற்கு அக்கனியை நல்சுவதாகும்; ஆண் நண்டு கனியைச் சமந்து நிற்ப்பு, பெடைநண்டு அதனைத் தழுவி அமர்ந்து அது னுடன் கூடி யுண்ணும்; அக்காலை, அவற்றை நோக்கு வார்த்து, அவ்விரண்டனையும் பிணித்து நிற்கும் காதலன் பின் பெருமாண்பு தோன்றி மகிழ்வுறுத்தும். இதனைக் கூர்ந்து நோக்கிய சான்றோர், “அகலிலை நாவல் உண்டுறை உதிர்த்த கனி கவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டு தன் தாழை வேரளை வீழ்துணைக் கீடுஉம் அலவன் 4” என்றும், “பொங்குதிரை பொருத வார்மண லடைகரைப், புன்கால் நாவற் பொதிப்புற இருங்கனி, கிளைசெத்து மொய்தத தும்பி பழஞ்செத்துப், பல்கால் அலவன் கொண்டகோட் கூர்ந்து, கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல் 5” என்றும், “சேய்கண் டனையன் சென்று ஆங்கு ஓரலவன் தன் சீர்ப் பெடையின்வாய் வண்டனையதொர் நாவற்கனி நனி நல்கக் கண்டு, பேய்கண்டனையதொன்றாகி நின்றான் 6” என்றும் கூறுவர்.

அலவன் என்பது ஓடு மூடிய பத்துக் கால்களை யுடைய உயிர்வகை; சிலர் இதனை ஓட்டுமீன் 7 என்பர் ஆயினும் மீனுக்குரிய இயல்புகள் முற்றவும் இன்மையின்

1. ஐங். 25.

2. ஐ 26.

3. ஐ 29.

4. அகம். 380

5. நம். 35.

6. கோவை. 84.

7. Shell Fish.

மீன் என்றல் நிரம்பாது என்பர் உயிர்நூலறிஞர். தமிழ் நூலார்க்கும் இஃது உடன்பாடன்று.

இதன் உடலின் ஒரு பகுதி ஓடொன்றில் அடங்கியுள்ளது; உடற்பொருளை ஆராய்ந்த விடத்து, அது கடல் நீரிற் பிறக்கும் சுண்ணாம்பினாலாகியது என்பது தோன்றுகிறது. இதன் நிறம் பொன்மையும் சாம்பல் நிறமும் எனப் பலதிறப்படும்.

இதன் தலை உடலின் வேறுபட நிற்பதன்று; ஓட்டின் உள்ளே ஒருபுறத்தே கொடுக்குகளுக்கு இடையே யுள்ளது. இதன்வாய், இரண்டு தசைச் செதில்களால் மூடப்பட்டுள்ளது. வாயின் இருமருங்கிலும் இரண்டு உணரிகள்¹ உண்டு. அவை நீண்டு பல மூட்டுக்களால்² இணைப்புற்றிருக்கின்றன. இரண்டு சிறு தண்டுகளின் நுனியில் கண்கள் அமைந்திருத்தலின், அலவன் நாற்றிசையும் காணக்கூடிய நோக்குடையது. தண்டின் நுனிக் கண் இருத்தலின், கண்களை வேண்டும்போது நீட்டவும் சுருக்கவும் ஒடுக்கவும் கூடும். கண்ணைச் சுமந்து நிற்கும் தண்டு வேம்பு நனையும், நொச்சியரும்பும் நிகர்த்தலின் அவற்றை உவமை கூறினர் சான்றோர்.

* இதன் உடலின் அடிப்பகுதியில் செதில்கள் பல உண்டு; அவை அடிக்கடித் தூய நீரை வாய்க்கண் இறைத்தலின், நண்டு உயிர்க்காற்றுப்³ பெறுகின்றது. மருங்குக்கு ஐந்தாகப்பத்துக் கால்கள் உடையதாயினும், தலைப்பகுதியின் இருபுறமும் இரண்டுகவைத்த கொடுக்குகள் நின்று, இரைப்பொருளைப் பற்றவும் துண்டிக்கவும் வேண்டுவன செய்யவும் கைபோற் பயன்படுகின்றன. ஏனையெட்டும் கூரிய உகிர் ஒன்றே யுடையவாய் நுண்மணலை வரிக்கும் நோன்மையுடையவாம். ஒவ்வொரு காலும் பல மூட்டுக்களால் இணைப்புற்றிருப்பது கண் கூடாக அறிந்தது.

1. Feelers.

2. Joints.

3. Oxygen.

உறுப்புக்களுள் யாதானும் ஒன்று ஊறுபட்டு ஒடிந்துவிடின், அதனைப் போக்குதலும் புதியதொன்று முளைத்தலும் அவ்வனுக்கு இயற்கையே அமைந்தன. மேலும், உடல் வளர்ச்சிக் கேற்ப ஓடுகளும் காலந்தோறும் உகுதலும் பிறிதொன்று புதிதாய்த் தோன்றுதலும் உண்டு. இவ்வண்ணம் ஒடுமாற்றும் இயல்பினை ஆங்கிலத்தில் மோல்ட்டிங்¹ என்று கூறுவர். புதிதாய்த் தோன்றும்ஓடு, முதற்கண் மென்மைத்தாயினும், நாளேற ஏற முதிர்ந்து வலிதாம். தொல்லோடு நீங்கப் புத்தோடு தோன்றி வன்மை பெருத இடைக்காலம் அவ்வனுக்கு ஆல்லற் காலமாகும். ஆகலின், அதுபோது அஃது எங்கேனும் ஓடுங்கி மறைந்து கிடக்கும்.

தாயலவன் சிணையினுங் காலத்து, அதன் வாலின்கீழ் உள்ள சிறு மயிர்களில் அதன் சிணைகள் ஓட்டிக்கொண்டு கிடந்து, பொரித்தவுடன் நெடிய வாலொன்றும் நீண்ட உணரி யொன்றும் பெற்று நண்டினத்தைச் சாராத ஒரு புதுவகை உயிர்போலத் தோன்றும். உயிர்நூற் புலவரையன்றி ஏனையோர் அதனை நோக்கியவழி. அஃது அலவன் பயந்த அழகுடைச் சிணை என அறிதல் இயலாது. அலவனது முழுவருவமும் அமைவதற்குள் அஃது அடையும் மாறிதல்கள் பல.

சிணை பயந்த அலவன் உடல் சுருங்கிப் பின் முன்சையினும் பருத்தல் வேண்டி ஓடு மாற்றத் தொடங்கும். ஓடு கழறலும் அலவன் மெலிந்து புத்தோடு பெறுங்கால் அதன் வாலில் ஓட்டிக் கிடந்த சிணைகள் பொரித்துத் தாயலவனை நீங்கும். சிணை பயவாமுன் இருந்த நிலைமையின் வேறாய்ப் புத்தோடும் பருவுடலும் பெறுவான் புலர்ந்து ஓய்ந்து ஓடுங்கிக் கிடக்கும் நண்டு இறந்தது போலத் தோன்றுதலின், நம் நாட்டுப் பண்டைச் சான்றோர், “ தாயுயிர் வேண்டாக் கூருகிர் அலவன்² ” என்றும்,

1. Moulting. 2. தொல். பொ. 157 நச் மேற்.

“தாய்சாவப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வன்¹” என்றும் கூறுவாராயினர்.

நம் நாட்டில், இழிந்த மக்களுட் பலர் நண்டினை உண்பர். மேனட்டவரும் இதனைப் பிடித்துண்பர். நண்டுணவு எளிதிற் செரிக்காது என்று மருத்துவ நூலார் கூறுகின்றனர்.

உயிர் வரலாறு கூறும் ஆசிரியன்மார் நண்டினம் உலகில் ஏறக்குறையப் பத்து நூறுயிரம் யாண்டுக்கு முன் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் எனவுரைக்கின்றனர்.

நண்டின் மூக்குணர்வு மிக்க நுட்பமானது. ஒளி குறைந்த காலங்களிலும், பெரும்பான்மையும் இருட்போதுகளிலும் நண்டினம் இரை தேடிச் சேறலாலும், உணவுப் பொருளினும் மிக்க புதியவற்றையே நாடி உண்டலாலும், அவற்றின் நாற்றத்தால் இடமறிந்து பற்றி யுண்ணும் அமைதியாலும், அதன் மூக்குணர்வு நுண்ணிதாதல் வேண்டும் என்பர். மற்று ஆசிரியர் பேராசிரியர், “நண்டிற்கு மூக்குண்டோ வெனின், அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டென்பது” என்பாராயினர்.

நண்டினத்துள் பலவகை உண்டு. நீரில் வாழ்வனவும் தரையில் ஊர்ந்து செல்வனமும் பொதுவகை. நீர்த் தேளும்² தேன்மீனும்³ நண்டினத்தைச் சேர்ந்த சிறப்பு வகை. இவற்றைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் ஈண்டு வேண்டப் படாமையின் விரித்திலம்.

நண்டுகள் மிக்க சூழ்ச்சியும் கூட்டமாய் வாழும் இயல்பும் நெடுந்தொலைவு இரை தேடிச் செல்லும் ஒட்பமும் உடையன. வலைகளாற் கவர்ந்து கரைமேற் கொணரப்பட்ட நண்டுகளுட் சில அவ்வலையிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன் இறந்தனபோன்று கிடந்து வலைஞன்

1. ஐங். 24. 2. Hermit Crab. 3. Shrimp.

அற்றம் அறிந்து ஓடி ஓளித்துக்கொள்ளும். கூட்ட மாய்ச் சென்று இரைதேடும் இயல்புடைய நண்டினம், ஒருகால், இந்துமாக் கடற்கண் உள்ள நிலப்பகுதி காணச் சென்றோருள் ஆங்கிலேயர் ஒருவர் உறங்கிக் கிடந்த அமையம் நோக்கி, அவர் தம் உடைகளையும் அவர் பிடித்து வைத்திருந்த மீன்களையும் துண்டித்துக் கவர்ந்துசென்றது என்று கூறுகின்றார். ஒருவர், “நாங்கள் மாத்திரம் உடனே விழித்திலேமாயின், எங்களை அந் நண்டினம் கொன்றேயிருக்கும்” என்று உரைக்கின்றார். தேங்காய் பறிக்கத் தெனணையின்மேல் ஏறினார் ஒருவர் ஆண்டுத் தேங்காயொன்றில் நண்டிருப்பக் கண்டாராம், கீடற்கரைக்கண் வாழும் நண்டுகள் சில பல கற்களுக் கப்பால் உலவக் கண்டதாக ஒருவர் எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு உயிர்களின் இயல்பினை அவ்வப்போது ஆராய்ந்து கண்ட அறிஞர்களின் குறிப்புக்கள் பல கிடைக்கின்றன. அவற்றை விரிந்த உயிர் நூல்களுட் காண்க.

21. முள்ளி நீடிய முதுநீ ரடைகரைப்
புள்ளிக் கள்வ னும்ப லறுக்குந்
தண்டுறை யூரன் றெளிப்பவும்
உண்கண் பசப்ப தெவன்கொ லன்றாய்.

“புறத்தொழுக்கம் எனக்கு இனியில்லை” என்று தலை மகன் தெளிப்பவும், அஃது உளது என்று வேறுபடும் தலை மகட்குத் தோழி சொல்லியது.

ப. உரை: முள்ளி நீடிய.....ஊரன் என்றது தனக்கு உரித்தாகிய இல்லின்கண் ஒழுகிப் பரத்தையரோடு தொடர்ச்சி அறுப்பான் என்றவாறு.

உரை: அன்றாய், நீர்முள்ளிச் செடிகள் நீண்டு வளர்ந்துள்ள பழைய நீர் மிக்க அடைகரையின்கண் புள்ளி

களையுடைய நண்டு அந்நீரிற் படிந்து கிடக்கும் ஆம்பலின் தண்டினை அறுக்கும் குளிர்ந்த துறையினையுடைய ஊரன் யாம் தெளியும்படி புறத்தொழுக்கம் எனக்கு இனியில்லை என்று கூறியிருப்பவும், அதனைத் தெளியாது நின் மையுண்ட கண்கள் பசந்து வேறுபடுவது என்னை. கூறுக எ.று.

“முண்டகங் கலித்த முதுநீர் அடைகரை ¹” என்றும் போல, “முள்ளி நீடிய முதுநீ ரடைகரை” என்றார். முள்ளி, முட்களையுடையது; காரண விடுகுறி. இதன் மலர் நீலமணி போல்வ தென்பது. “மணிமருள் மலர முள்ளி ²” என்பதனா லறிக. “மணிப்பூ முண்டகம் கொய்யே னாயின் ³” என்றார் பிறரும். புள்ளியுடைமை நண்டிற்கு அணியாதலின், புள்ளிக் கள் வன் எனப்பட்டது. “பொறிமாண் அலவன் ⁴” என்றார் இளங்கோவடிகளும். ஆம்பல், ஆகுபெயர். கூரிய உகிரால் தண்டினைப் பற்றித் துண்டித்தல் நண்டிற்கு இயல்பாகலின் ஆம்பல் அறுக்கும் என்றார். கூரிய உகிருடைமையை, “விரவும் கொடுந் தாள் அகைவாழ் அலவன் கூறுகிர் ⁵” என்றார் பிறரும். உம்மை, தெளியாமை தோன்ற நின்றது. புறத்தொழுக்கம் என்பது முதலாயின எஞ்சிநின்றன. எவன், அறியாப் பெர்ருள் வயிற் செறியத் தோன்றும் வினாவின் கிளவி. கோல், அசைநிலை.

தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதாகிய வழி, அதனை அறிந்த தலைவி அவனோடு புலந்தவிடத்து, அவள் தெளியத் தகுவனவற்றை அவன் கூறியது தான் அறிந்துளா ளாகலின் தெளிப்பவும் என்றும், தெளியாமை ஆகாது என்றற்கு உரிய ஏதுவினை உள்ளுறையாற் கூறியும், அவள் தெளியாது புலத்தலே பொருளாகக் கொண்டு நின்றலின் உண்கண் பசப்பது எவன்கொல்

1. அகம். 80.

2. ஷ 236

3. நற். 191.

4. சிலப். 10 : 91.

5. குறந். 351.

என்றும் கூறினாள். தலைமகன் தெளித்ததே யன்றித் தானும் அஃது இல்லை என உணர்ந்து உள்ளுறுத்து உரைத்துழியும் அவள் தெளியாமைக்குக் காரணம் அறிந்திலள் என்பது தோன்றப் பசப்பது எவன் என்றாள். இஃது “அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோனே, அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண் ¹” தோழி கூறியது. அடங்கக் காட்டுதல் உள்ளுறையாற் பெற்றும்.

அடைகரைக்கண் வாழும் அலவன் ஆம்பற்றுகோ அறுக்கும் ஊரன் என்றதனால், தலைவன் தனக்குரித்தாகிய இல்லின்கண் ஒழுகிப் பரத்தையர் தொடர்ச்சி அறுப்பான் என உள்ளிறை கொள்க. இஃது உவமமருங்கில் தோன்றும் இனிதுறு கிளவியின் பாற்படும், பரத்தையர் தொடர்பின்மை தலைமகட்கு இன்பம் பயப்பதாகலின். மெய்ப்பாடு: மருட்கை. பயன்: சிவப்பாற்றுவித்தல். (க)

22. அள்ள லாடிய புள்ளிக் கள்வன்
முள்ளி வேரனைச் செல்லு மூரன்
நல்ல சொல்லி மணந்தினி
நீயே நென்ற தெவன்கொ லன்றாய் ,

களவினிற் புணர்ந்து பின்பு வரைந்துகொண்டு ஒழுகா நின்ற தலைமகற்குப் புறத்தோழக்கம் உளதாயிற்றாக ஆற்ற ளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: நல்ல.....அன்றாய் என்றது இக்காலத்து இங்ஙனம் ஒழுகுகின்றான், அக்காலத்து அங்ஙனம் கூறியது என்கொல் என்று. சேருடிய கள்வன் முள்ளி வேரனைச் செல்லும் என்றது, பிறர் கூறும் அலரஞ்சாது பரத்தையர் மனைக்கட் செல்வான் என்பதாம்.

உரை: அன்னாய், சேறு படிந்த புள்ளிகளையுடைய அலவன் முள்ளியின் வேர்க்கண் அமைந்த வளையின்கட் புகும் ஊரன், களவுக்காலத்தே நன்மை பயக்கும் சொற்களைச் சொல்லி மணந்துகொண்டு, கற்புக்காலமாகிய இப்பொழுது நினைப்பிரியேன் எனக் கூறியதன் கருத்து என்னையோ, கூறுக எ.று.

அனோ, நண்டுவாமும் இடம். “கள்வன் தண்ணக மண்ணைச் செல்லு முரன் ¹” என இந்நூலாசிரியர் கூறுவது போலவே “கவைத்தாள் அலவன் அளற்றனோ சிதைய ²” எனப் பிறரும் கூறுமாறு காண்க. களவுக்காலத்து என்பது முதலாயின எஞ்சி நின்றன. கூடினார்க்குப் பிரியாமை மேலும் நன்மைதருவன பிற இன்மையின், நன்மை ஈண்டுப் பிரியாமை மேற்று. அக்காலத்து அச்சொல் தேன்மயங்கு பாலிலும் இனிதாயிருந்தமையின், **நல்ல சொல்லி** என்றார். “தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேல் ³” என்றும், “நல்குவர் நல்ல கூறினும் ⁴” என்றும் பிறரும் கூறுப. **நீயல், நீங்குதல்:** “நீயலேன் என்றென்னை அன்பினாற் பிணித்துத் தம் சாயலிற் சுடுதலல்லது ⁵” என்றும் போல. கூறுக என்பது சொல்வெச்சம்.

களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளினும், பிரியாமைச்சொல் நிகழ்வதாயினும், களவின் கண் வரைவு கண்ணியதாய் இன்பப்பயத்த தாகலின், **நல்ல சொல்லி** என்றும், கற்பின்கண், அது பொருமைக் கேதுவாய்ப்புறத்தொழுக்கத்துப் பிரிவுண்மையைப் புலப்படுத்து நின்றலின், அவன் கூற்றினையே கொண்டெடுத்தும் கூறினாள். **நீயேன்** என்றது தலைமகன் கூற்று. “நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும் ⁶” என்பதனால் தலைவன் கண் நிகழ்ந்ததனைத் தலைமகள் நினைந்து கூறினாள்.

1. ஐங். 27. 2. பெரும்பா. 208. 3 -யா. விரு.மேற். சூ. 28.
4. அகம் 241. 5. கலி. 137. 6. தொல். பொ. 43.

களவிற்போல் ஈண்டு அஞ்சவேண்டுதல் இன்மையின், எவன்கொல் என்றாள். இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றமை. நீ யேன் என்றதனால், தலைமகன்பாற் பிரிவும், உள்ளுறையால் புறத்தொழுக்கமும் கூறிய வாறு. கூறவே, அக்காலத்து அவ்வாறு கூறியோன் இக்காலத்து இவ்வாறு கூறியொழுகுதல் கூடாதுஎன்றோளாம். ஆயினும், தலைமகன்பால் முரணிய சொன்னிகழ்ச்சி உண்டாயிற்றென ஆராய்ந்து கூறல், ஆற்றாமையாற் கூறுவார்க்கு அமைவது அண்மையான், இக்காலத்து இவ்வாறு கூறியொழுகுவோன் அக்காலத்து அவ்வாறு கூறியது என்னை என்றாள் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. பழையவுரைகாரரும், “இக்காலத்து இங்ஙனம் ஒழுகு கின்றான், அக்காலத்து அங்ஙனம் கூறியது என்கொல் என்றவாறு,” என்று கூறுதல் காண்க. இவ்வாறு தலைமகன் வஞ்சித்தான் என்பதுபடக் கூறுதல் தலைமகட்கு வழுவாயினும், “மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியும், மாறி லாண்மையிற் சொல்லிய மொழியும், கூறியல் மருங்கிற் கொள்ளும் என்ப¹” என ஆசிரியர் கூறுதலால் அமையும் என்க.

அலவன் அள்ளலாடியதை நினையாது முள்ளி வேரளைக்கண் புகும்ஊரன் என்றதனால், புறத்தொழுக்கத் தால் தன்னைப் பிறர் கூறும் அலர்க்கு அஞ்சாது தலைவன் பரத்தையர் மனைக்கட் புகுகின்றான் என உள்ளுறை காண்க. “களவுங் கற்பும் அவர்வரை வின்றே²” என்ற தனால் அவர் கூறினாள். இது புறஞ்சொல் மாணக் கிளவி. “நல்ல சொல்லி மணந்து” என்பது, மறைந்தவை யுரைத் தல். ஏனை மெய்ப்பாடு: இளிவரல். பயன்: ஆற்றாமை கூறல். (உ)

23. முள்ளி வேர்னைக் கள்வ னாட்டிப்
பூக்குற் றெய்திய புனலணி யூரன்
தேற்றஞ் செய்துநப் புணர்ந்தினித்
தரக்கணங் காவ தெவன்கொ லன்னாய்

இதவுமது.

ப. உரை : தன்னூர் விளையாட்டுமகளிர் அனையின்கண் வாழும் அலவனை அலைத்துப் பூக்குற்று விளையாடினாற் போலத் தன் மனைக் கண் வாழும் நம்மை வருத்திப் புறத்துப் போய் இன்பம் நுகர்வான் எ.று,

உரை : அன்னாய், மகளிர் நீர்முள்ளியின் வேர்க்கண் உள்ள வளையின்கண் வாழும் அலவனை அலைத்தும் பூக் களைப் பறித்தும் விளையாட்டெய்திய புனலணி யூரன், கள்வுக்காலத்து நாம் தெளியத்தருவன கூறித் தெளிவித்து நம்மை மணந்துகொண்டு. இப்பொழுது, ஒழுக்கம் உரை ஆகிய இரண்டினாலும் தீண்டி வருத்தும் தெய்வ மாவது என்னையோ கூறுக எ.று.

அலவனை அலைத்தலும், பூக்குறுதலும் மகளிர் விளையாட்டாகலின், மகளிர் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. அலவனை அலைத்தல் மகளிர் விளையாட்டாதல், “இலங்கு வளை தெளிர்ப்ப அலவனாட்டி, முகம்புதை கதப்பினள் இறைஞ்சி தின்றோளே¹” என இந்நூலுள்ளும், “சேர்ப்பே ரீரளை அலவற் பார்க்கும் சிறுவிளையாடலும் அழுங்கு²” எனப் பிறநூலுள்ளும் கூறப. எய்திய யூரன், புனலணியூரன் என இயைக்க. புனலணியூரன், புனலால் அழகுபெற்ற ஊரன். தேற்றம் செய்து என்றது ஒரு சொல்லாய்த் தேற்றி யென்னும் பொருட்டு, நப்புணர்ந்து என்பது, “நப்புணர் வில்லா நயனிலோர் நட்பு³” என புழிப் போல, ஐகாரவேற்றுமைத் திரிபு புணர்ச்சி முடிபு;

“மெல்வெழுத்து மிகுவழி¹” என்ற சூத்திரத்து, “அன்ன பிறவும்” என்றதனால் இஃது அமைந்தது. ஒழுக்கம், புறத் தொழுக்கம். உரை, நீயேன் என்றும் போல்வன. ஒன்று நின்றே ஏனையது முடிக்கும் என்னும் இலக்கண முறையால் இனி என்றது கொண்டு, களவுக்காலம் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. அணங்கு, காமநோயால் உயிர் கொள்ளும் தெய்வமகள். தாக்குதல், தீண்டுதல்.

களவின் கண், வன்புறையாலும், ஒழுக்கநெறியாலும் தன்னையின்றி அமையான் என்பது தோன்ற ஒழுகித் தன் நெஞ்சு கவர்ந்துகொண்டான் என்பாள், தேற்றம் செய்து என்றும். புணர்ந்தவழி என்றும் பிரிவிலனாம் என்பது படக்கூடினன் என்பாள், நப்புணர்ந்து என்றும், இவ்வாறு தன்னெஞ்சினை அவன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டதன் மேலும், புறத்தொழுக்கத்தால் தான் மேனிநலங் குன்றி வருந்துமாறு செய்தான் என்பாள், தாக்கணங்கு என்றும், அவ்வாறாதல் அவற்கு இயல்பன்று என்பது பண்டு கூடிய வழி இன்மையினால் அறிந்துளா ளாகலின், ஆவது எவன்கொல் என்றும் கூறினாள். தீண்டுதலும், தீண்டப்பட்டார் நெஞ்சைக் கவர்ந்து துன்புறுத்தலும் தாக்கணங்கின் செயல் என்பது, “தெள்ளரிச் சிலம்பார்ப்பத் தெரு, வின் கண் தாக்கிநின், உள்ளங்கொண் டொழித்தானாக் குறைகூறிக் கொளநின்றாய்²” என்பதனால் அறிக. இதனால் தலைவிமாட்டுப் பொருமை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. இது “கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரி தாகலின், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதிக்கண்³” தலைமகன் செய்கை வேறுபாடு கண்டு தலைவி வருந்திக் கூறியவாறு.

மகளிர் அனாவாழ் அலவனை அலைத்துப் பூக்குற்று வினாயாட்டெய்தும் ஊர் என்றதனால், தலைமகன்

மனையின்கண் வாழும் தன்னை வருத்திப் பரத்தையர் மனைக் கண் இன்பம் நுகருகின்றான் என உள்ளுறை கொள்க.

இனி, அவ்வளை ஆட்டிப் பூவைக் குற்று எய்திய புனல் அணிந்த ஊரன் என்கொள்ளினுமாம். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (௬)

24. தாய்சரப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனெடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவனூர்
எய்தின னுகின்ற கொல்லோ மகிழ்நன்
பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப முயங்கியவர்
நலங்கொண்டு துறப்ப தேவன்கோ லன்னாய்.

பரத்தையருள்ளும் ஒருத்தியைவிட்டு ஒருத்தியைப்பற்றி ஒழுகுகின்றான் என்பது கேட்ட தோழி வாயிலாய் வந்தார் கேட்பத் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: தாய்சரப் பிறக்கும்.....அவனூர் என்றது, தொன்னலம் சாம்வண்ணம் பிறக்கும் பொய்யுடனே செய் தன்கிதையத் தோன்றும் அருளின்மையு முடையான் எ. று.

உரை: அன்னாய், தாய் சாவப் பிறக்கும் புள்ளி பொருந்திய அலவனெடு தன் பார்ப்பினையே தின்னும் முதலையினையுடையது மகிழ்நனுடைய லூர்; அப்பெற்றித் தாய ஊரையுடையவன், சேரியிலுள்ளார் கூறுவதனால் இங்கு எய்தினனாயிற்றே? அங்ஙனம் எய்துவோன், பொன்னாலாகிய தொடிகள் ஒலிக்கத் தன்னைக் கூடிய மகளிரது நலத்தை நுகர்ந்து வைத்தும் அதுகெடப் பின்னர் அவரையே துறப்பது யாதாகருதியோ, கூறுக எ. று.

சாவவென்னும் செயவெனெச்சம் இறுதி வகரம் கெட்டது; “சாவ வென்னும் செயவெ னெச்சத், திறுதி

வகரம் கெடுதலு முரித்தே ¹” என்றார் ஆசிரியரும். மகிழ்நன் என்பது மருதத்துத் திணைநிலைப் பெயர். “தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன ²” என்பதனால், முதலையினது பிள்ளை பார்ப்பு எனப்பட்டது. இனிப் பேராசிரியர், முதலை தவழ்வனவற்றுள் அடங்குமென்பார், “ஆமையும் முதலையும் நீருள் வாழினும் நிலத்தியங்குங்கால் தவழ்பவை யெனப்படும்” என்றார். தன் பார்ப்பினுள் நோயுற்று வலியிழந்தவற்றைத் தன் பகையினம் பற்றி அவற்றின் வழியே பிறவற்றிற்கும் தனக்கும் ஊறு செய்யுமென உணர்ந்து, தின்னும் இயல்பிற் றுதல்பற்றி, பிள்ளை தின்னும் முதலை எனப்பட்டது. இதன் இயல்பினை, “தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை ³” என்புழிக் கூறுதும். செய்யுளாகலின், சுட்டு முற்படவந்தது. பொலம் தொடி, பொன்னென்னும் சொல்லின் செய்யுள் முடிபு பெற்றது. தெளிர்ந்தல். ஒலித்தல்; “செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி ⁴” என்பதனாலும் அறிக. முயங்கியவர் நலங்கொண்டு துறப்பது எனறது சேரியோர் கூற்று. இது, கூற்றவண் இன்மையிற் கொண்டெடுத்து மொழிந்தது; “ஊரும் அயலும் சேரியோரும், நோய்மருங் கறிநரும் தந்தையும் தன்னையும், கொண்டெடுத்து மொழியப் படுவ தல்லது கூற்றவண் இன்மை யாப்புறத் தோன்றும் ⁵” என்பது இலக்கணம்.

உள்ளுறைக்கண், தலைமகனைக் கொடுமை கூறும் வகையால், அவன் வாராமைக்குரிய ஏதுவுணர்த்தினமையின், அவன் அன்புடையன் என்றதல் பிரிவின்றி உறைவன் என்றதல் கோடல் அமையாது என்னும் கருத்துப் பட வாயில்மறுக்கின்றமையின், எய்தினனாகின்று கொல்லோ என்றார். ஓகாரம் வாரான் என்னும் துணியைவையே வற்புறுத்திற்று. பரத்தையருள்ளும் ஒருத்தியைக்

1, தொல். எழுத். 209. 2. ஊ பொ. 560. 3. ஐங். 41.

4. நற். 20. 5. தொல். பொ. 503.

கைவிட்டு, வேறொருத்தியைப்பற்றி ஒழுக்கின்றான் என்பது கேட்டு, அப்பெற்றியோன் ஈண்டு எய்தினும் மீட்டும் பிரிவே நிகழ்த்தி, எம் நலம் கெடுவித்தகையே செய்வாக்கலின், அவன் பொருட்டு வாயில்வேண்டுவது என்னை என்பாள், முயங்கிய அவர் நலங்கொண்டு துறப்பது எவன் கொல் என்றாள். புணர்ந்தோரைப் பிரிந்தவழி, அவர் மேனி வேறுபட்டு அழகு வாடுதலின் அவர் நலங்கொண்டு என்றும், முயங்கியவழிப் பிறந்த இன்பச் சிறப்பினை, பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப எனச் சிறப்பித்தும் கூறினாள். துறப்பது என்றது, அத்தகைய இன்பத்தை முயக்கத்தால் உதவினார்பால் உளதாகும் தொடர்பு அற நீங்கும் அன்பின்மைகுறித்து நின்றது. இவ்வாற்றால் தலைமகனது செயற் கொடுமையினை வெளிப்படக் கிளத்தல் வழுவாயினும், வாயில் மறுக்கும் குறிப்பினால், ஆற்றாமையாற் கூறுதலின் அமையும் என்க. “வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல், தாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே 1” என்பது விதி.

தாய் சாவப் பிறக்கும் கள்வனையும், பிள்ளை தின்னும் முதலையினையும் உடையனாள் என்றதனால், முயங்கிய மகளிர் தொன்னலம் கெடுக்கும் அன்பின்மையும், இனி முயங்கும் மகளிர் நலம் நுகர்ந்து பிரியும் அருளின்மையும் உடையன் என்றாளாம். இது தலைமகள் கொடுமை உணர்த்தியதுனியுறு கிளவி. இதுவே பழையவுரைகாரர்க்கும் கருத்தாதல் அறிந்து கொள்க. மெய்ப்பாடு : இளி வரகைச் சார்ந்தவெகுளி. பயன் : வாயின் மறுத்தல்,

பொலந்தொடி தெளிப்ப, தெழிப்ப எனவும் பாடம் உண்டு. தெழித்தல் என்பது “எல்வளை தெளிப்ப 2” என்புழிப் போலத் தெளிர்த்தற் பொருட்டே. (ச)

25. அயல்புறந் தந்த புனிற்றுவளர் பைங்காய்
வயலைச் செங்கொடி கள்வ னறுக்கும்
கழனி யூரன் மார்புபலர்க்
கிழைநெகிழ் செல்ல லாகு மன்னாய்.

இதவுமது.

ப. உரை; - அயல் புறந்தந்த.....அறுக்கும்
என்றது எம் புதல்வன் வருந்துவதும் உணராது நம்மை வருத்து
வான் எ.று.

• உரை: அன்னாய். மனைக்கு அயலில் நட்புப் பேணி
வளர்த்த முற்றாத பசிய காயினையுடைய வயலையின் சிவந்த
கொடியை அலவன் தன் கூருகிரால் அறுக்கும் கழனியை
யுடைய ஊரன் மார்பு ஒருவர்க்கே யன்றி மகளிர் பலர்க்கு
இழை நெகிழ்த்தக்க இன்னாமையைத் தருவதாகும் எ.று.

அயல் புறந்தந்த வயலை, பைங்காய் வயலை என
இயையும். புறந்தருதல் ஒம்புதல். மனைக்கண்ணே
யன்றி வயற்புறத்தும் வயலையை நட்டு வளர்த்தல்
மரபாதல்பற்றி, “அயல் புறந்தந்த வயலை” எனப்பட்டது;
“மனைநடு வயலை¹” என்று முற்கூறினார். புனிற்று,
ஈன்றணிமை; ஈண்டுக் காய் தோன்றிய செவ்வி. மார்பு
செல்லலாகும் என இயைக்க. செல்லல், இன்னமை.
“செல்லல் இன்னல் இன்ன மையே²” என்ப. இழை
நெகிழ் செல்லல், இழை நெகிழ்தற்குக் காரணமாய்
செல்லல்; “இழைநெகிழ் பருவரல்³” என்று வெள்ளி
வீதியார் கூறியவாற்றாலும் இப்பொருண்மை துணியப்
படும்.

பரத்தையருள்ளும், ஒருத்தியைக் கைவிட்டு,
ஒருத்தியைப்பற்றி ஒழுகுகின்றான் என்பது கேட்டுப்

1. ஐங். 21. 2. தொல். சொல். 302. 3. நந். 70.

பொருத உள்ளத்தளாய் வாயிலாய் வந்தார் கேட்பக் கூறுதலின், பலர்க்கு இழைநெகிழ் செல்லலாகும் அன்றாய் என்றாள். எனவே, அவன்மார்பு நினைந்து மேனி வேறுபட்டு இழை நெகிழ்ந்து அவள் வருந்துவது உள்ளுறையால் பெற்றும். கூடினார் உள்ளம் குளிர மூழ்குமாறு உயர்ந்து அகன்று ஊற்றின்பம் மிகப்பயந்து, பிரிவின்கண் தன்னையே நினைந்து நினைந்து எங்கி மெலிவிக்கும் இயல்பிற்றுகலின், மார்பு எனப் பிரித்துச் சிறப்பித்தாள். “தீம்பெரும் பொய்கை யாமையிளம் பார்ப்புத் தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்திசி னுஅங்கு, அதுவே ஐய நின் மார்பே, அறிந்தனை ஒழுகுமதி அறனுமா ரதுவே¹” எனப் பிறுண்டுங் கூறுமாற்றால் இன்பத்தையும், “கணங்கொ ளருவிக் காண்கெழு நாடன், மணங்கமழ் வியன்மார்பு அணங்கிய செல்லல்²” எனப் பிரிவினால் துன்பத்தையும் தலைவன் மார்பு பயக்கும் இயல்பிற்று தலைச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

வயலைச் செங்கொடியின் பசிய காய் வருந்த அதன் கொடியை அலவன் அறுக்கும் என்றதனால், மகற் பயந்து மனையகத்திருக்கும் நம் நலத்தினை நம் மகன் வருந்தச் சிதைக்கின்றான் என உள்ளுறுத்துரைத்தாளாம். இனி, அயல் வளர்ந்த வயலையின் காய் வருந்தச் செங்கொடியை அல்வன் அறுக்கும் என்றது, புறத்தே தன்னைக் கூடித் தனக்குப் பெண்டிராகிய பரத்தையரும் வருந்த அவர் தொடர்பறுத்து ஒழுகுகின்றான் என உரைப்பார். அப் பொருண்மை, “பலர்க்கு இழைநெகிழ் செல்லலாகும்” என்பதனாலும் அடங்கும். மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (ஊ)

26. கரந்தையஞ் செறுவிற் றிணைதறந்து கள்வன்
வள்ளை மென்கா லறுக்கு முரன்
எம்மும் பிறரு மறியான்
இன்ன வை தெவன்கொ லன்றாய்.

தலைமகற்கு வாயிலாகப் புதுந்தார், “நின் முனிவிற்கு அவன் பொருந்தா நின்றான்,” என்றவழி, “அவன்பாடு அஃதில்லை” என்பதுபடத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

ப. உரை: துணை துறந்து.....ஊரன் என்றது தான் துணையாகக் கா தவித்தொழுகின்ற பரத்தையையும் நீங்கி எம்மையும் வருத்தி ஒழுகுவான் எ. று.

வேறுரை: கரந்தையஞ் செறுவின் துணை துறந்து என்றது நின்னைத் துறந்து எ. று. வள்ளை மென்கால் அறுக்கும் என்றது பரத்தையருள்ளும் ஒருத்தியை விடுவதும் ஒருத்தியைப் பற்றுவதுமாகி அவர்களை வருத்துகின்றான் எ. று. எம்மும் பிறரும் அறியான் என்றது எம்மையும் பிறரையும்.....

உரை: கரந்தைக் கொடி படர்ந்த வயலின்கண் அலவன் தன் பெடையினைத் துறந்து சென்று வள்ளைக் கொடியின் மெல்லிய தண்டினை அறுக்கும் ஊரன் எமது இயல்பும் பரத்தையரியல்பும் நன்கறியாது இவ்வியல்பினனாய் ஒழுகுதற்குக் காரணம் என்னை எ. று.

என்றது, தலைமகனைக் கொடுமை கூறுதற்கண், ஒரோ வழி யாமும் பரத்தையரும் ஒத்த இயல்பினேமாயினும், எம்மியல்பும் அவரியல்பும் வேறுபடுமாற்றை அறியாது, அவரைத் தொடர்பறுத்து ஒழுகுதற்குக் காரணம் அவரவர் பாடறிந்து ஒழுகும் அவனது பண்புடைமையே யாம் என்பதாம். எனவே, எம்மாலும் பரத்தையராலும் கொடுமை கூறப்படுவதல்லது அவன்பாற் கொடுமை இல்லை என்றாளாயிற்று.

கரந்தை. ஒருவகைக் கொடி, “காய்த்த கரந்தை மாக்கொடி விளைவயல், வந்திறை கொண்டன்று தானை 1” என்றும், “கரந்தையஞ் செறுவின் வெண்குரு கோப்பும் 2” என்றும் வருவனவற்றால், இஃது ஒருவகைக் கொடி என்பதும், வயற்கண் படர்வ தென்பதும் பெற்றும்.

இதனைக் கொட்டைக் கரந்தை யென்று இக்காலத்திற் கூறுப. வள்ளை, இதுவும் ஒருவகைக் கொடி. இதன் தண்டு உள்ளிற் புழையுடைய தென்பது, “அந்தூம்பு வள்ளை 1” என்பதனால் அறிக. எவன் என்றது அறியாப் பொருட்கண் வந்தது. கொல், அசைநிலை. இன்னனாவது, அழிவில் கூட்டத்துக்குரிய மனையகத்துப்போலப் புறத் தொழுக்கத்தும் புணர்வும் பிரிவும் நிகழ்த்தி ஒழுகுதல். பிறர் என்றது பரத்தையரை. எம்மும் என்றது, தோழி தன்னையும் ஏனை வாயில்களையும் உள்படுத்திக் கூறியது.

வாயில்கள் தலைவன் கொடுமையினைக் கூறல் வழுவாயினும், ஒரோவழி, “மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி, மனைவிக் குறுதி யுள்வழி யுண்டே 2” என்பதனால், அஃது அமையுமாறு அறிக. அதனால், அவ்வாயில்கள் கூறிய கொடுமையினை உள்ளுறுத் துரைத்தாள். தான் காதலித்த பரத்தையர்பால் தொடர்பறுத்து ஒழுகும் இயல்புடையோன், நம்பால் மேவியவழியும் அது செய்தொழுகும் இயல்பினனும் என்பதுபட அவர் கூறியதனையே தானும் கொண்டு கூறலின் எம்மும் என்றும், பரத்தையர் சேரி முற்றும் அவர் கூறலின் பிறரும் என்றும், அறிந்தவழி அவ்வாயில்கள் போந்து தலைவனைக் கொடுமை கூறலும் பரத்தையர் சேரி அலருரைத்தலும் இல்லையாம் ஆகலின் அறியான் என்றும், அவரவர் பாடறிந்து ஒழுகும் பண்பினை உடையனாகலின், பரத்தையர் நன்றி சான்ற கற்புடையராகும் பாடு இலராதல் பற்றி அவர் தொடர்பறுத்து ஒழுகுகின்றமையின், வேறு காரணமின்மை கூறுவாள் இன்னனாகக் காரணம் பிறிதொன்றும் இன்று என்றும் கூறினாள். உள்ளுறையில், தலைமகன் ஒழுக்கத்தின் இயல்பு கூறுகின்றனாகலின், இன்னனாவது என வாளாது கூறினாள்.

1. அகம். 6, 376.

2. தொ.பொ. 166.

பாடறிந்தொழுகும் பண்புடைத் தலைமகனுக்குப் புறத்தொழுக்கமும் அமையுமென்றல், “அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன் வயின் அழிந்தோகை, அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண் ¹” நிகழும் கூற்றுவகையால் அமைக்கப் படும். தலைமகன்பால் அறியாமை சார்த்திக்கூறல் வழுவாயினும், அவன் பண்புடைமையைச் சிறப்பித்து நின்றலின் அமையும் என்க. “சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குரவு அனை நால்வகையும் சிறப்பொடு வருமே ²” என்பதற்கு **இளம்பூரணர்** கூறும் உரை காண்க.

கரந்தைச் செறுவில் துணைதுறந்து சென்ற கள்வன் ளுள்ளைக்கொடியின் மெல்லிய தண்டினை அறுக்கும் ஊரன் என்றதனால், தலைமகன் தான் காதலித்த பரத்தையைக் கைவிட்டுப் பிற பரத்தையரைப் பற்றிப் பின் அவரையும் அம்முறையே துறந்து ஒழுகுகின்றான் என உள்ளுறை கொள்க.

தலைமகன் பண்புடைமை மொழிந்து தலைமகளை வாயில் நேர்விக்கும் குறிப்பினள் என்பது இதுகாறும் கூறியவாற்றூற் பெறப்பட்டமையின், தோழி தலைமகளை து உள்ளத்தில் தலைவனுடைய கொடுமை யொழுக்கத்துக் கொடுமையினை விதந்து நினைப்பித்து வாயில் நேர்வித்தல் சிறப்பன்மையின் **பழையவுரை** குறிக்கும் **வேறுரை** பொருந்தாமை யறிக. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன் தலைமகன் இயலெடுத்துக்கூறி வாயில் நேர்வித்தல்.

இனி, **இன்னாவது** என்பது பாடமாயின், எம்மையும் பிறரையும் வேறுபட்ட இயல்பினர் என்பதனை அறியாது எம்பாலே போலப் பிறர்பாலும் தன் பிரிவால் இன்னமையைச் செய்தொழுகுவாவது என்றுரைக்க. **இன்னான்** என்பது இப்பொருட்டாதல், “புணர்வின் இன்னான் அரும்புணர் வினனே ³” என வருதலாலுணர்க. இனி, இப் பெற்றியை ஒழுகுவது எனினுமாம். (சு)

27. செந்நெலஞ் செறுவிற் கதிர்கோண்டு கள்வன்
தண்ணக மண்ணனைச் செல்லு மூரற்
கெல்வனை நெகிழ்ச் சாஅய்
• அல்ல லுழப்ப தெவன்கொ லன்றாய்.

தலைமகன் மனைக்கண் வருங்காலத்து வாராது தாழ்த்துழி, அவற்குப் புறத்தொழக்கம் உளதாயிற்று எனக் கருதி வருந்தும் தலைமகட்குத் தோழி கூறியது.

உரை: அன்றாய், செந்நெல் விளையும் வயலின்கண் அலவன் அந் நெற்கதிரைக் கவர்ந்துகொண்டு குளிர்ந்த வாழிடமாகிய தன் மண்ணையின்கட் புகும் ஊரன் பொருட்டு நீ நின் இலங்குகின்ற வளைகள் நெகிழும்படி மெலிந்து வருந்துவது என்னையோ, கூறுக எ.று.

செந்நெலஞ்செறு என்பது “விரிக்கும்வழி விரித்தல்” என்பதனால் அம்மு விரிந்து நின்றது. “செந்நெலஞ் செறுவின் அன்னம் தஞ்சும்¹” என்று சான்றோர் கூறுதலால் செந்நெல் நீர்வளம் நிரம்பிய வயல்களில் விளையும் இயல்பிற்று என அறிக. இதன்பூ நனைந்த வேங்கைப் பூவை நிகர்க்கும் என்றும், இதன்கதிர் பண்டை நாடக மகளிர் அணிந்த வயந்தகம் என்னும் அணியை ஒத்து இருக்கும் என்றும் கூறுப. “அகடுநனை வேங்கை வீகண்டன்ன, பகடுதரு டேந்நெல்²” என்றும், “வள்ளித முற நீடி வயங்கிய ஒருகதிர், அவைபுகழ் அரங்கின்மேல் ஆடுவாள் அணிநுதல், வகைபெறச் சொர்இய வயந்தகம் போல் தோன்றும்³” என்றும், “செந்தாமரைப்பூ வுறநிமிர்ந்த செந்நெலின், பைந்தார்ப் புனல்பாய்ந் தாடுவாள்—அந்தார, வயந்தகம்போல் தோன்றும்⁴” என்றும் வருவன காண்க. இச் செந்நெல்கை இடித்துப் பெற்ற அவலில்

பாலையும் கருப்பஞ்சாற்றையும் பெய்துண்டல் மிக இனிதாம் என்பது யாம் அறிந்ததே யாயினும், இவ்வழக்கம் மிகப் பழங்காலத்தே தோன்றிய தென்பது, “கரும்பின் விளைகழை பிழிந்த வந்தீஞ் சேற்றெடு, பால் பெய் செந்நெற் பாசவற் பகுக்கும், புனல்பொரு புதவின் உறந்தை எய்தினும் ¹” என்பதனால் அறியப்படும். இச் செந்நெல் வயலில் நீரருமையின் தாமரை மலரும் என்பர்; “அகன்வயலொலி செந்நெலிடைப் பூத்த முள்ளரைத் தாமரை ²” என்றும், “எரியகைந் தன்ன தாமரை யிடை யிடை, அரிந்து கால்கு வித்த செந்நெல் ³” என்றும் சான்றோர் கூறுவர். நீர் இடையருமையின் ஈரம் புலராத இடமாகலின், **தண்ணக மண்ணை** என்றார். குவ்வுருபு பொருட்டுப் பொருளது. **எல்வளை** என்புழி, **எல்**, இலக்கம்; “எல்லே யிலக்கம் ⁴” என்ப. **சாஅய்**, மெலிதல். “ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய், ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம் ⁵” என்பது தொல்காப்பியம்.

உள்ளுறையால், தலைமகன்பாற் புறத்தொழுக்கம் இல்லை என்பதுபடக் கூறிய தோழி, வெளிப்படையாய், “இல்லாத தொன்றனை உண்டுபோலும் என உட்கொண்டு மெலிதல் நன்றன்று,” என்று கூறுவாள் **எல்வளை நெகிழ்ச் சாஅய் அல்லல் உழப்பது எவன் கொல்** என்றாள். எனவே, சென்ற காதலர் தம் செய்வினைமுற்றி விரைவின் மீள்வர் எனக் கருதியிருத்தலை விடுத்துச் சிறிது தாழ்த்தது கொண்டு, அவர்பால் தவறுண்டெனப் பிறழ் நினைந்து வேறுபடுதல் நெறியன்று என்று கூறியவாரும். தலைமகளைத் தெளிவித்து ஆற்றுவித்தற்பொருட்டு நெருங்கிக் கூறுகின்றளாகலின், **எல்வளை நெகிழ்ச் சாஅய்** என்றதனோடமையாது **அல்லல் உழப்பது எவன்** என்று கூறினாள். “எல்வளை நெகிழ்ச் சாஅய்” என்றதனால் உடம்பு

1. அகம். 237. 2. கவி. 79. 3. அகம். 116.
4. சொல். 269. 5. சொல். 330.

நனி சுருங்கலும், “அல்லல் உழப்பது எவன்” என்றதனால், இல்லது காய்தலும் தலைமகள் மெய்ப்பட்டுத் தோன்றினமை பெற்றும்.

“வன்புறை குறித்த வாயிலெல்லாம், அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின், சிறைப்புறங் குறித்தன்று என்மனார் புலவர்¹” என்புழிச் சிறைப்புறங் குறித்தலாவது “கற்பெனப்பட்ட சிறைமேல் வைத்து ஆற்றுவித்தலென்பது” என்றும், “நம் பெருமான் தன் ஆண்மைத் தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார்; நீயும் அவர் கருதியது முடித்து வருந்துணையும் கற்புக் காத்திருக்க வேண்டும் என்றும், சான்றோர் மகளிரென்பார் சிறியரன்றிப் பெரிய ராகல் வேண்டும்.....தங் குலநோக்கித் தம் கற்புக்காத்து ஒழுகுதலாகிய அதனின் மிக்கதில்லை என்றும், இவ்வகை ஆற்றுவித்தல் சிறைப்புறங்குறித்தல் என்பது” என்றும் நக்கீரனார் கூறுமாற்றால் இஃது அமையுமாறறிக. இனிச் “சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்²” என்பதனால், அறஞ்செய்தற்குப் பொருள்வயிற் பிரிந்தான் என உள்ளுறுத்துக்கூறி, அப் பெற்றியோன் பொருட்டு நீ வேறுபடுவது என்னை என்றாளாம்.

அலவன் நெற்கதிரைக்கொண்டு மண்ணகைக்குட் செல்லும் என்றதனால் தலைமகன் செய்வினைப் பயன் கொண்டு விரைய மீளுவன் என உள்ளுறை கொள்க. கொள்ளவே, தலைமகன்பாற் புறத்தொழுக்கம் இல்லை என்றவாறாயிற்று. மெய்ப்பாடு: தலைவியிடைத் தோன்றிய வருத்தம் பற்றிய இளிவரல். பயன்: தலைவி கேட்டு ஆற்றியிருப்பாளாவது.

இனி, இஃது, “அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோகை, அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண்³” நிகழும் தோழி கூற்றுக்கு இதனைக் காட்டுவார் நச்சினூர்க்

கினியர்; ஆயினும் அடங்காவொழுக்கம் அவன்வயின் உண்டு என்பது, இக்கூறியவாற்றால் இப்பாட்டின்கட் பெறப்படாமை காண்க.

செந்நெற் செறுவின் கதிர்கொண்டு என்றும் பாடம் உண்டு. (எ)

28. உண்டுறை யணங்கிவ ன்ருறநோ யாயின்
தண்சேறு கள்வன் வரிக்கு மூரற்
கொண்டொடி நெகிழ்ச் சாஅய்
மென்றோள் பசப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

இற்சேறித்த விடத்துத் தலைமகட்டு எய்திய வேறுபாடு கண்டு, “இது தெய்வத்தினால் ஆயிற்று,” என்று தமர் வேறி யேப்பழி, அதனை விலக்கக் கருதிய தோழி செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றது.

உரை: அன்னாய். உண்ணுநீர் கொள்ளும் துறைக் கண் உறையும் தெய்வம் இவளுற்ற நோய்க்குக் காரணம் என்று கருதினையாயின், தண்ணிய சேற்றினை அலவன் தன் நடையால் வரிக்கும் ஊரன் பொருட்டு இவள் ஒள்ளிய தொடி நெகிழுமாறு தளர்ந்து மெல்லிய தோள்கள் பசந்து வேறுபடுவது என்னையோ, கூறுக எ.று.

இடத்துநிகழ் பொருளின்கட் படும் இயல்பு இடத் தின்மேற் கூறுவதோர் இயைபுபற்றி உண்டுறை எனப் பட்டது. நோய் காரணத்தின்மேற்று. அணங்கு தெய்வம். நீர்த்துறைக்கண் தெய்வம் உறையும் என்பது, “அணங்குடைப் பனித்துறைக் கைதொழு தேத்தி, ஆயும் ஆயமோ டயரும் ¹” என்பதனாலும் அறியப்படும். ஆயின் என்றது ஆகாமைக் குறிப்புணர நின்றது. கள்வன் வரித் தல், கூரிய கால்களால் கோலமிட்டதுபோலச் சேற்றின் கட் சுவடுபடுத்தல். “அனாவாழ் அலவன் கூருகிர் வரித்த, ஈர்மண வீர்நெறி ²” என்றார் பிறரும்.

1. அகம் 240.

2. குறுந். 351.

உண்டுறை அணங்கு இவள் உறு நோய் என்றது தமர் கூற்றினைக் கொண்டெடுத்து மொழிந்தது. இவளுற்ற நோய்க்கு அணங்கு காரணமாயின், ஊரன் பொருட்டு மேனி வாடுதலும் மெலிதலும் பிறவும் இலவாம்; ஆகலின், மென்றோள் பசப்பது எவன் என்றும், தோள் எய்திய பசப்பினும் மேனி வாட்டம் தொடிநெகிழ்ச்சியால் எனது புலனாதலின், ஒண்டொடி நெகிழ்ச்சாய் எனச் சிறப்பித்தும் கூறினாள். எனவே, இவள் வேறுபாடு தலைமகன்பால் உளதாகிய நட்புக் காரணமாக நேர்ந்தது எனப் பட்டாங்கு மொழிந்து அறத்தொடு நின்றாளாம். இஃது அறத்தொடு நிலைப்பகுதி ஏழினுள் உண்மை செப்பல். அவ்வேழும், “எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல், கூறுதல் உசாதல் ஏதிடு தலைப்பாடு, உண்மை செப்புங்களிளியொடு தொகைஇ, அவ்வேழு வகைய என்மனார் புலவர்¹” என ஆசிரியர் கூறுமாற்றான் அறிக. இது குறிஞ்சி யாயினும், கருப்பொருளால் மருத மாயிற்று. இனி வருமனவும் அன்ன.

அலவன் வரித்தலால் தண் சேறு அழகுறுதல் போல, தலைவனது வரைவினால் இவள் வேறுபாடு நீங்கி மகிழ்வள் என்று உள்ளுறை கொள்க. மெய்ப்பாடு: அச்சம். பயன்: அறத்தொடு நின்றல்.

உறைநோய் என்பது பாடமாயின், விடுதல் விடையென வருதல்போல உறுதல் உறையென வந்ததாம் என்க. (அ)

29. மாரி கடிக்கொளக் காவலர் கடுக
வித்திய வெண்முனை கள்வ நறுக்குங்
கழனி யூரன் மார்புற மரீஇத்
திதலை யல்கு னின்மகன்
பசலை கொள்வ தெவன்கொ லன்றாய்.

வரைவேதிர் கோள்ளார் தமர் அவண் மறுப்புழித்
தோழி சேவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றது.

ப. உரை: மாரி கடிகொள.....கடுக என்றது, மாரிநின்ற யாமத்துக் காவலரைத் தப்பி அவன் தலைவியை எதிர்ப்பட்டமை உணர்த்தியது எனக்கொள்க. இஃது உண்மை செப்பல் என்னும் அறத்தொடு நிலை.

உரை: அன்னாய், மழை மிக்க பெயலைச் செய்யவும் காவலர் நன்கு காத்தலைச் செய்யவும் சிறிதும் அஞ்சாது போந்த, விதைத்த வெள்ளிய முளைகளை அலவன் துண்டிக்கும் கழனிகளையுடைய ஊரன் மார்பினை ஆர முயங்கியும், துத்தி பொருந்திய அல்குலையுடைய நின்மகள் பசந்து வேறுபடுவது என்னை எ.று.

கடி, மிகுதிப் பொருட்டு. **கடிகொள** என்பது ஒரு சொல்லாய் மிகுதிப் பொருண்மை உணர்த்திற்று; “பனி **கடிகொண்ட** பண்பில் வாடை¹” என்புழிப்போல. “மாரி கடிகொள” என மழையினை மருதத்துக் கூறியது, “வைகுறுவிடியல்²” என்ற சூத்திரத்து, “மெய்பெறத்தோன்றும்” என்றதனால் அமையும்; ஆசிரியர் **நச்சினூர்க்கினியரும்**, “இவற்றிற்கு (மருதநெய்தல்கட்கு) அறுவகை இருதுவும் உரிய என்பதன்றிக் **காரும்** இளவேனிலும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப என்பதற்குப் **பொருள் பெறத்தோன்றும்** என்றார்” என்றனர். **கடுக** என்பது காவற் பொருட்டாய் கடி யென்னும் உரிச்சொல்லடியாகப். பிறந்த வினைத் திரிசொல்; “**கடுத்தபின்** தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது³” என்புழியும் அது. சிறிதும் என்பது முதலாயின எஞ்சி நின்றன. அடுக்கி நின்ற செயவெனெச்சங்கள் அவாய் நின்ற வினைகொண்டன. கடிகொளவும், கடுகவும் போந்த ஊரன், கள்வன் முளையினை அறுக்கும் ஊரன் என இயையும். **மரீஇ** என்புழி உம்மை

விகாரத்தால் தொக்கது. பசலை கொள்வது என்பது ஒரு சொல்லாய்ப் பசப்பதென்னும் பொருளதாயிற்று..

வரைவெதிர் கொள்ளாது தமர் மறுத்தவழி, அறத்தொடுநிற்பலல்லது செயற்பாலது பிறிதின்மையின் உண்மை செப்பும் குறிப்பால் கழனிபூரன் மார்புற மரீஇ என்றும், இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும் இடையருப் பெருங்கேண்மையனாகலின், இதனை அறியாது தமர் வரைவுமறுத்தலால் பெரிதும் வருந்தினள் என்பாள், பசலை கொள்வது எவன்கொல் என்றும் கூறினள். “காப்புக் கைம்மிக்குக் காமம் பெருகினும், நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும், வரைவெதிர் கொள்ளார் தமரவண் மறுப்பினும், அவன் ஊறஞ்சங் காலமாயினும் அந்நாவிடத்தும் மெய்ந்நாண் ஓரீஇ, அறத்தொடு நிற்பல் தோழிக்கும் உரித்தே¹” என்பவாகலின், தமர் வரைவு மறுத்தது கொண்டு தோழி அறத்தொடு நிலையன்றிப் பிறிது இலளாயினள் என அறிக. மாரி கடி கொளக் காவலர் கடுக என்றது அவன் வேட்கையுரைத்தல். மார்புற மரீஇ என்றது உண்மை செப்பல். அறத்தொடு நிலைப்பகுதி உணர்த்தும் “எளித்தல் ஏத்தல்” என்ற சூத்திரத்து, “அவ்வெழுவகைய²” என்றதனால், உண்மை செப்புங்கால், ஏனை ஆறு பெருளினுட் சிலவற்றை உடன் கூறலும், ஏனைய கூறுங்காலும் தனித்தனி கூறுது இரண்டும் மூன்றும் உடன் கூறலும் கொள்ளப்படும்,” என்பவாகலின், வேட்கையும் உடன் கூறப்பட்டது. ஈன்றதாயினும் களவின்கண் செவிலி சிறந்தமையின், நின்மகள் எனச் சிறப்பித்தாள். “ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின், தாய் எனப்படுவோள் செவிலி யாகும்³” என ஆசிரியரும் கூறினார்.

தம்முடைய மக்களின் மணவினைக்கண், இற் செறித்துக் காத்தலும் வரைவு மறுத்தலும் இவை

போல்வன பிறவும் அவர்தம் நலமே நினைந்து புரியும் பெற்றோர்க்கு உரியவாதலின், அவர்தம் ஆணைவழி நின்றல் மக்கட்கு அறமாம்; ஆயினும் அவர் செய்யும் காப்பு மிகுதியால் வருத்தம் எய்திய விடத்து, தனது கற்பைக் காக்கும் பேரறம் நோக்கிப் பெற்றோர்க்குரிய அறமும் பிறவும் நீங்க நினையும் ஒழுகலாறு தலைமகட்கு வழுவாகாது. : “அன்பே யறனே இன்பம் நானெனடு, துறந்த ஒழுக்கம் பழித்தன் ருகலின், ஒன்றும் வேண்டா காப்பி னுள்ளே¹” என்பது விதி. “பசலை கொள்வ” தென்றது தலைமகள் பால் தோன்றிய பசலை பாய்தல் என்னும் மெய்ப்பாடு.

வித்திய விதையிடத்துத்தோன்றும் வெண்முனையைக் கள்வன் அறுக்கும் என்றது, தாம் பயந்த மகளிடத்துத் தோன்றும் குடிமைச்சிறப்பினை, வரைவெதிர் கொள்ளாது தமர் அவண் மறுத்துச் சிதைக்கின்றனர் என்றவாறு. மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

இனி, மார்புற வநீஇ என்ற பாடத்துக்கு அவன் மார்பினைக்கூடி அவற்கும் தனக்கும் உண்டான உறவினை அறிந்து வைத்தும் என வுரைக்க. (க)

30. வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கட் கள்வன்
தண்ணக மண்ணகை நிறைய நெல்லின்
இரும்பூ வுறைக்கு மூரற்கிவள்.
பெருங்கவி னிழப்ப தெவன்கொ லன்மைய்

இதுவுமது

ப. உரை : அவ்வன் மண்ணகை நிறைய நெல்லின்பூ உறைக்கும் ஊரன் என்றது, தலைவன் மணையிடத்து உளவாகிய வருவாய்ச் சிறப்புக் கூறியது எனக் கொள்க என்பது.

உரை : அன்னாய், வேம்பின் அரும்பையொத்த நீண்ட கண் களையுடைய அலவனது குளிர்ந்த அகமாகிய மண்ணை நிறையுமாறு நெற்றாளின் மிக்க பூ உதிர்ந்து கிடக்கும் ஊரன்பொருட்டு இவள் தன் மிக்க அழகினை இழப்பது என்னையோ, கூறுக எ.று.

வேப்புநனை “மெல்லொற்றுத் தொடர் மொழி மெல்லொற் றெல்லாம், வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றுகும்¹” என்பதனான் முடிந்தது. “வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கணீர் ஞெண்டு²” என்று பிறரும் கூறினர். இருமை, மிகுதி, இரும்பூ உறைக்கும் என்றதற்கு, மிக்க பூவைத தன் மண்ணை நிறைய அலவன் கொண்டுய்க்கும் என்று கூறலுமுண்டு. இப்பாட்டின் எருத்தடியின் ஈற்றுச்சீர் மாசேர்சூரம் என்ற வாய்பாட்டு வஞ்சியுரிச்சீ ராயினும், ஆசிரியப்பாயின்கண் அது மயங்குதலும் இலக்கணமாகவின் அமையுமென வறிக. “அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீர், ஒன்றுத லுடைய வேரொரு வழியே³” என்பது செய்யுளியல்; பிறுண்டும் இதுவே கூறிக் கொள்க.

தானே தனக்கு நிகராகும் தலைமையும், இழந்த வழிப் பண்டைத் தன்மையுறப் பெறலாகாத அருமையு முடைய தன் கவின், தமர் வரைவு மறுத்தலால் தலைமகனைக் கூடல் அரிதாம் என நினைந்து கெடுகின்றாள் என்பாள் ஊரற்கு இவள் பெருங்கவின் இழப்பது என்றும், “உற்றார்க்கு உரியர் பொற்றொடி மகளிர்” என்னும் உயர் மொழியை உட்கொண்டு அவளை இன்றியமையாளா யினாள் என்றற்குப் பெருங்கவின் இழப்பது எவன்கொல் என்றும் கூறினாள். உள்ளுறையால் தலைமகன் செல்வ மிகுதி கூறுதலின், இஃது ஏத்தல் என்னும் அறத்தொடு நிலை. இங்ஙனம், ஊரன் காரணமாகத் தன் பெருங்கவின்

1. தொல். எழுத். 414. 2. அகம் 176. 3. தொல். பொ. 343.

இழப்பதை அறியாது இவளை நீவிர் வரைவு மறுத்தல் கூடாது என்பது கருத்து, இஃது இவ்விரண்டு பாட்டிற்கும் ஒக்கும்.

அலவன் மண்ணை நிறைய நெற்பூ உதிர்ந்து கிடத்தல் போலத் தலைமகன் மனையகம் நிறையத் தீதின் றியன்ற செல்வம் மிகுந்துளது என உள்ளுறையால் அவன் செல்வச் சிறப்புரைத்தவாறு. மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (௨)

4. தோழிக் குரைத்த பத்து.

கூற்று நிகழ்த்துவோர், கேட்போர், கூற்றுப்பொருள் என்ற முன்றனுள், இங்கு வரும் பாட்டுக்கள் பத்தும் கேட்போர் பொருளாகத் தொகை பெறுதலும், பிற நெறியால் பெருமையும் உடைமையின், கேட்போர் வகையுட் சிறந்தாளாகிய தோழிக் குரைப்பனவாகும் சிறப்புடைமை கருதி இஃது இப் பெயரதாயிற்று.

ஈண்டுக் கூற்று நிகழ்த்துவோர், தலைவியும் பரத்தையரும் பிறரும் எனப் பலராகலின் அவர் கூறக் கேட்கும் தோழியரும் பலரே யாவர். ஆயினும், தோழியாம் தன்மையின் ஒற்றுமை கருதிப் பொதுப்படத் தோழி என்பது கூறப்பட்டது. பன்மைப் பொருளதாயினும், ஒருமை வாய்பாட்டாற் கூறப்படும் வழக்கு நெறிகருதியே ஆசிரியர், “ஒருபாற் கிளவி ஏனைப் பாற் கண்ணும், வருவகை தானே வழிக்கென மொழிப¹” என்பா ராயினர். ஆகவே; பண்டையாசிரியன்மாரும், இதுபோல்வனவற்றை, எப்பாற் கண்ணும் ஒப்பவரும் வழக்கு மொழி என்றனர். இதனைப் பிற்காலத்தார் சாதி யொருமை என்பர். “உலகத்து ஒருர்க்கண்ணும் ஒரோவொரு குலத்தின்கண்ணும் தனைவரும் தலைவியரும் பலரேனும், அவர்களை யெல்லாம் கூறுங்கால் கிழவனும் கிழத்தியும் என்று ஒருமையாற் கூறுவதன்றி, வேறோர் வழக்கின்று” என்று ஆசிரியர் ஈச்சினூர்க்கினியரும் கூறினர். இனி, தலைவன், தலைவி, தாய் என வருமிடங்களிலும் இவ்விலக்கணமே கூறிக்கொள்க.

31. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
கடனன் றென்னுங் கொல்லோ நம்மூர்
முடமுதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை
உடனா டாயமோ டுற்ற சூளே.

முன்னொருநாள் தன்னோடு புதுப்புனலாடுழி, “இனிப் புறத்தொழுக்கம் விரும்பேன்” என ஆயத்தாரோடு சூளுற்ற தலைமகன், பின்பும் பரத்தையரோடு புனலாடத் தோடங்கு கின்றான் என்பது கேட்ட தலைமகன் அவன் உழையர் கேட்பத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக, மகிழ்நன் வளைந்து முதிர்ந்த மருதமரங்கள் நிறைந்த பெருந்துறைக்கண் தன் உடனாடும் ஆயத்தார் அறிய அவரோடு உடனிருந்தே, “இனிப் புறத்தொழுக்கம் விரும்பேன்” என்று செய்த சூளினை மறவாது கடைப்பிடித்தல் தனக்கு முறைமையன்று என்று கூறுவான் கொல்லோ எ.று.

அம்ம என்பது கேட்பித்தற் பொருட்கண் வந்த இடைச்சொல்; “அம்ம கேட்பிக்கும்.”¹ வாழி, உரையசை. மகிழ்நன், திணைநிலைப் பெயர். கொல், ஐயம். ஓகாரம், அசைநிலை. கடன், உரிமையுடையார் எவ்வாற்றினும் பிழையாது செயற்பாலதாகிய நற்செயல்; “கடன் என்ப நல்லவை யெல்லாம்”² என்பது காண்க. முடமுதிர் மருதம், வளைந்து முதிர்ந்த மருதமரம். ஞாயிற்றின் ஒண்கதிர் பெறுதலை வேண்டித் தன் கிளைகளாலும் பிற மரங்களாலும் தடைப்பட்டவழி வளைந்து சென்று பெறும் பான்மையுடைமையால் மரங்கள் முடமாதல் இயல்பாக வின், முடமுதிர் மருதம், எனப்பட்டது; “முடமுதிர் பலவின் கொழுநிழல்”³ என்றார் பிறரும். முடம், வளைவு;

1. தொல். சொ. 276. 2. குறள். 981. 3. அகம். 91.

இது முடவு எனவும் வழங்கும்; “முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினை 1” என்பதனாலறிக. இச்சொல் உயர் திணைப் பொருளிடத்தும், “முடமுதிர் பார்ப்பான் 2” என வழங்கப் பெறுகின்றது. அறிய என்பது முதலியன குறிப்பெச்சம்.

தலைமக்கள் தம்மோடு உடனும் உரிமையுடைய ஆயத்தாரோடு கூடியாடும் பெருமையுடையதாசலின் பெருந்துறை என்றும், தம்மை என்றும் பிரியாச் சிறப்புடைய ராகலின் உடனடாயம் என்றும், அவ்வாயம் உட்படப் பிறவும் அறிய அவரிடையே நின்று சூள் செய்தா னாகலின், உடனடாயமோடு உற்ற சூள் என்றும், பின்பும் பரத்தையரோடு புனலாடுகின்றான் என்பது கேட்டுப் பொருமை ஒருபால் வருத்தவே, செய்த சூள் பொய்த்தமையால் அவற்கு எய்தும் இளிவரவை எண்ணிக் கடனன்று என்னுங் கொல் என்றுங் கூறினாள். எஞ்ஞான்றும் பிரிவின்றி உடனிருந்து கடமையை வற்புறுத்தும் துணைவராகிய உழையர் கேட்பக் கூறுதலின் இதனை எடுத்து மொழிந்தாள் எனக் கொள்க.

தலைமகன் “இன்னாத் தொல்சூள் எடுத்தற்கண் 3” என்புழி “எடுத்தல்” எனப் பெயர்ப்படுத்துக் கூறினமையின் தலைமகள் அவ்வாறு எடுத்த சூள் பொய்த்தமையால் எய்தும் ஏதம் தனக்கு வரும் என உழையர் கேட்ப மறுத்துரைத்தவாறு. மெய்ப்பாடு: இளிவரல். பயன்: உழையர் கேட்டு மாறுவாராவது. (க)

32. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
ஒருநா ணம்மில் வந்ததற் கெழுநாள்
அழுப வென்பவவன் பெண்டிர்
தீயுறு மெழுகின் றெகிழ்வனர் விரைந்தே.

வாயில் வேண்டிப் புகுந்தார் கேட்பத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக; நம் இல்லம் நோக்கி மகிழ்நன் ஒருநாள் வந்தானாக, அவன் பெண்டிர் பொருது அனலிற்பட்ட மெழுகுபோல விரைய உளம்நெகிழ்ந்து, எழுநாள்காறும் அழுது தீர்ந்தனர் என்று பலருங் கூறு நிற்பர், காண் எ.று.

எனவே அவன் நமக்குச் செய்த ஒரு நாளைய தலையளி அவன் பெண்டிர்க்கு எழுநாளைய துயரமாயிற்றுக்கலின், அவன் வருமாறு என்னை என்றவாரும்.

வந்ததற்கு என்புறி, குவ்வுருபு பொருட்டுப் பொருட்கண் வந்தது. காதலரைப் பிரிந்த மகளிர்க்கு, பிரிந்த “ஒருநாள் எழுநாள் போல் செல்லும்¹” என்பது பற்றி எழுநாள் அழுப என்றார்; என்றது, பிறர் கூறிய கூற்றினைக் கொண்டு கூறியது. பெண்டிர், பரத்தையர் மேற்று; காமக் கிழமை யுடையருமாம்; “நாளும் புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி²” என்றும்போல³ தீபுறு மெழுகின் என்ற உவமை, அவன் வரவு கேட்டுச் சிறிதும் இடையீடன்றி அழுதல் மேயினர் என்பதுபட நின்றது. **ஒருகிழ்தல் உருகுதல்.** இன்னுருபு, ஒப்புப்பொருட்டு.

“எல்லா வாயிலும் இருவர் தேளத்தும், புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப⁴” என்பதனால், வாயில் வேண்டிப் புகுந்தார் தலைமகன் பண்டு செய்த தலை

1. குறள். 1269. 2. கவி. 73.

3. “பெண்டிர் என்பதன் ஈற்றிலுள்ள ‘இர்’ என்னும் இடைச்சொல் முன்னிலையிலன்றி ‘ஃ’ ‘அர்’ என்பவைபோலப் படர்க்கைப் பன்மையிலும் வரும் விசுவாசமும்; மகளிர், கேளிர். வேளிர், புத்தேளிர் முதலியவற்றில் இவ்விசுவாசம் வரும்..... ‘பெண்டிராயிற் பிறர்நெஞ்சு புகார்’ (மணி. 22:46)என்ப பன்மைவினை பெற்று முடிதலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்” என்பர். **இ. வை. அனந்தராமையர்.**

4. தொல். பொ. 178.

யளியைச் சிறப்பித்துக் கூறினார் என்பது தோன்ற, மகிழ்நன் என்றும், அவ்வொரு நாளைய தலையளியை உடன்பட்டுத் தழீஇ, அஃது அவன் பெண்டிர்க்கு எழுநாளைய துன்பமாயிற்று என்பாள், ஒருநாள் நம்மில் வந்ததற்கு எழுநாள் அழுப என்ப அவன் பெண்டிர் என்றும், அத்துணைச் சிறுபிரிவையும் ஆற்றாத பேரன்பினர் என அவரது நலம் பாராட்டுவாள் போலத் தீயுறு மெழுகின் ளெகிழ்வனர் விரைந்தே என்றும் கூறினாள். கூறவே, ஒருகால் அவன் வருதலைக் கருதினாயினும், அவரது ஆற்றமைகண்டு அது தவிர்வானாகலின் அவன் வருமாறு இன்றென வாயின் மறுத்தவாரும். “கற்பு வழிப்பட்டவன் பரத்தை ஏத்தினும், உள்ளத்தூடல் உண்டென மொழிப¹” என்றலின் ஈண்டுத் தலைவி பரத்தையை நலம் பாராட்டியது மறுத்தற் குறிப்பே என வுணர்க.

இனி, ஒரு சிறிது பிரியினும் மிக்க வேறுபாட்டை அடையும் அத்துணை மென்மையேமாகிய நம்மிற்பிரிந்து சென்று, அவர் மனைக்கண் ஏழுநாள் இருந்து, ஒரு நாள் நம்பால் வந்தது குறித்துப் பின் ஏழுநாள்காரும் புலம்புவர் எனப் பரத்தையரை எள்ளி நகையாடி யுரைக்கின்றனாகலின், எழுநாள் அழுப என்ப என்றும், பிற இயல்புகளின்றித் தமது பெண்ணியல்பு ஒன்றே கொண்டு அவர் தருக்குவர் என்றற்கு, அவன் பெண்டிர் என்றும், மக்கட்பேறு முதலியவற்றால் எய்தும் கற்பு வலியிலர் என்றற்கு, தீயுறு மெழுகின் விரைவனர் ளெகிழ்ந்தே என்றும் கூறினாளுமாம். “காதலர், ஒரு நாள் கழியினும் உயிர்வேறு படுஉம், பொம்மலோதி நம் மிவண் ஒழியச் செல்ப என்ப²” என்பதனால் தலைமகளின் மென்மைத் தன்மை உணர்ந்து கொள்க. ஒருவாற்றால் வாயில் நேருங் குறிப்பினனாகலின், வெளிப்படையால் காமக் கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிக் குறிப்பால் தீமையின் முடித்தாள் என அறிக.

1. தொல். பொ. 233.

2. நற். 129.

ஒருநாள் நம்மில் வந்ததற்கு எழுநாள் அழுப என்ப அவன் பெண்டிர் என்றதனால், பரத்தையர்பால் பொருமை என்னும் மெய்ப்பாடும், தலைமகள்பால் உள்ளது உவர்த்தல் என்னும் மெய்ப்பாடும் தோன்றின. ஏனை மெய்ப்பாடு: பிறர்கட் டோன்றிய சிறுமை பொருளாகப் பிறந்த மருட்கை. பயன்: வாயில் வேண்டிப் புகுந்தார் கேட்டு மாறுவாராவது. (உ)

33. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
மருதுயர்ந் தோங்கிய விரிபும் பெருந்துறைப்
பெண்டிரொ டாடு மென்பதன்
தண்டா ரகலந் தலைத்தலைக் கொளவே.

இதுவுமது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக. மருதமரங்கள் மிகுந் தோங்கிய விரிந்த பூக்களையுடைய பெரிய நீர்த்துறைக்கண், மகிழ்நன் தன் குளிர்ந்த மாலையணிந்த மார்பினை ஒவ்வொரு வரும் புணையாகப் பற்றி முயங்குமாறு பரத்தையரோடு புனலாடுகின்றான் என்று கூறுவர் எ.று.

உயர்ந்தோங்கிய என்பது மிகுத்தற்கண் வந்தது; “உயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்¹” என்புழிப்போல. இனி, உயர்வினை மருதுக்கும், ஓங்குதலைப் பெருந்துறைக்கும் ஏற்றினுமாம். ஓங்கிய பெருந்துறை, விரிபும் பெருந்துறை. நீரின் நிறம் தெரியாவகைப் பூக்கள் விரிந்து பரந்துகிடத்தலின் விரிபும்பெருந்துறை எனப்பட்ட தென்க; “நீர்நிறங் கரப்ப ஊழுறு புதிர்ந்து, பூமலர் களுலிய கடுவரற் கான்யாறு²” என்றார் பிறரும். “தலைத் தலைக்கொளவே” என்புழித் தலைத்தலை என்பதற்குத் “தலைத்தலைத்தருமே³” என்றற்போலப் பொருள் கொள்க.

“பெருமலை நாடன் மார்பு புணையாக ஆடுகம் வம்மோ¹” என்பதனால், மார்பு புணையாதல் அறிக.

புறத்தொழுக்கத்தின்கண் தலைமகன் பரத்தையரோடு விளையாட்டயர்ந்தான் என்பது கேட்டவழித் தலைமகட்குப் புலத்தலும் ஊடலும் பிறந்து காமச்சிறப்பு எய்து தலின் வாயில் வேண்டி வந்தாரோடு வெகுண்டு கூறுவாள், மகிழ்நன் விரிபும் பெருந்துறைப் பெண்டிரோடு ஆடும் என்ப என்றாள். “கிழவோன் விளையாட்டு ஆங்கும் அற்றே²” என ஆசிரியரும் கூறினர். விரிந்த பூக்கள் நிறைந்த பெருந்துறை. காதலரோடு கூடி யாடுவார்க்கு அக்கூட்டத்தின் மேலும் இன்பம் மிகுவிக்குமென உட்கொண்டு கூறலின், மருது உயர்ந்து ஓங்கிய விரிபும் பெருந்துறை எனச் சிறப்பித்தாள். புல்லுந்தோறும் அமையாது பரந்து சிறத்தலின், தண்டார் அகலம் என்றும், ஒருமுறை இருமுறை அமையாது பன்முறையும் முயங்கும் மிகுதி தோன்றத் தலைத்தலைக் கொளவே என்றும் கூறினாள். “முயங்குதோறும் முயங்குதோறும் முயங்க முகந்துகொண்டு, அடக்குவ மன்னே தோழி.....சாரல் நாடன் சாயன் மார்பே³” என்பதனாலும், தலைமகனது தண்டாரகலச் சிறப்புணரப்படும். இதனால், தலை விமாட்டுப் பொருமை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயின்மறுத்தல்.

இனி, பெண்டிரோடும் ஆடும் என்ப என்ற பாடத்துக்கு உம்மை இழிவுச் சிறப்பெனக்கொள்க. இதனற் பிறக்கும் அகைப்பு வண்ணம், தலைமகளின் பொருமைக்குறிப்பினைச் சிறப்பித்தல் காண்க. “அகைப்பு வண்ணம் அறுத்தறுத்து ஒழுகும்⁴” என்ப. (ஊ)

1. அகம். 312.

2. தொல். பொ. 164.

3. அகம். 328.

4. தொல். பொ. 541.

34. அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
 பொய்கைப் பூத்த புழைக்கா லாம்பல்
 தாதேர் வண்ணங் கொண்டன
 ஏதி லாளர்க்குப் பசந்தவெண் கண்ணே.

இதுவுமது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக. அன்பிலமைப்புகள் புறத்தே ஒழுகும் காதலன் பொருட்டுப் பசப்புற்ற என் கண்கள், நம்மூர்க்கண் னுள்ள பொய்கையிற் பூத்த புழைபொருந்திய தண்டினை யுடைய ஆம்பற் பூவின் தாதுபோலும் நிறத்தை அடைந்தன, காண் எ.று.

பொய்கை, மானிட ராக்காத நீர்நிலை என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.¹ ஆம்பற்றூள் புழையுடைய தென்பது, “ஏந்தெழின் மலர தூம்புடைத் திரள்கால் ஆம்பல்²” என்றதனாலும் அறியப்படும். புழை, உட்டுளை. ஏர், ஒப்பு; “மலரேர் உண்கண்³” என்றாற்போல. பரத்தையர்மனை, தம் மனையை நோக்கத் தலைமக்கட்கு ஏதிலாதலின், அவர் மனைக்கண் ஒழுகுவாரை, ஏதிலாளர் என்றார்; “சிறுவீ ஞாழல் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை, ஏதிலாளனும் என்ப⁴” என்றார் பிறரும். ஈண்டுத் தலைமகளை ஏதிலாளர் என்றது, ஒருவரைக் கூறும் பண்மைக் கிளவியாய்ச் சினந்து கூறு தற்கண் வந்ததாம்.

தன் மனையை இகந்து பரத்தையர் மனைக்கண் உறை தலின், தலைமகள் வெகுண்டு வாயில்வேண்டி வந்தார் கேட்பத் தலைவனைக் கொடுமை கூறுங் குறிப்பால், ஏதிலா ளர்க்கு என்றும், அவன் அன்னதைலைத் தான் அறிந் தாளாயினும், தன் கண்கள் அறியாது பசந்தன என் பார், பசந்த என்கண் என்றும், அங்ஙனம் பசந்தவை,

1. சேவக. 107. உரை. 2. குறுந். 178. 3. அகம். 176.

4. நந். 74.

தாமரை குவளை முதலிய மலர்களை நிகர்த்தற்குரிய உவம வரிமையை இழந்து இழிந்த ஆம்பற்ருதின் வண்ணம் பெற்றன என்பாள், புழைக்கால் ஆம்பல் தாதேர் வண்ணம் கொண்டன என்றும், ஆம்பற்ருது பொன்னிறத்ததாகலின், பசப்புற்ற கண்களைத் தாதேர் வண்ணம் கொண்டன என்றும் கூறினாள். “பூப்போ லுண்கண் பொன்போர்த் தனவே¹” என முன்னரும் கூறியவாறு காண்க, கூறவே அவன் பொருட்டுப் பசந்ததன்பயன் இதுவே என்ற வாரும்.

ஆம்பலின்கால் புழையுடையது என்ற தனால், தலைமகன்பால் அன்பின்மையும் தோன்றினமையின் ஏதிலாளர் என எடுத்துக்கூறினாள் என்றலும் ஒன்று. இவ்வாறு தலைமகன் தவற்றினை வெளிப்படையாகக்கூறல் வழுவாயினும், “வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல், தாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே²” என்பதனால் அமையும் என்க. “ஏதிலாளனை நீ பிரிந்ததற்கே³” எனப் பிருண்டும் தோழி கூறுமாறறிக.

இனி, அவன் நம்பால் அன்பிலனாய்ப் புறத்தொழுகு தலால் எழும் அலரை, நாம் மறைப்பினும் நம் கண்கள் பொருது, முறுகிய பசப்புடையவாய் ஆம்பற்ருதின் வண்ணங்கொண்டன என்றும் கூறுவர். “பசந்த என்கண்” என்றது பசலைபாய்தல். ஏனை மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

வண்ணங் கொண்ட என்றும் ஏதிலார்க்கு என்றும் உள்ள பாடங்கள் கட்டுரைச்சுவை பயவாமையறிக. (ச)

35. அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
பொய்கை யாம்ப னூருரி மென்கால்
நிறத்தினு நிழற்று மன்னே
இனிப்பசந் தன்றென் மாமைக் கவினே.

வாயிலாய்ப் புதுந்தார் தலைமகன் குணங் கூறியவழி, “அவனுக்கு இல்லாதனவே கூறுதலால், இப்பொழுது காண், என் மேனி பசந்து” எனத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக, இதுகாறும் நம்மூரிற் பொய்கைக் கண் பூத்த ஆம்பலின் நார் உரிக்கப்பட்ட மெல்லிய தண்டினும் மிக ஒளிர்ந்தலைச்செய்த என் மாமைக்கவின் அது கழிந்து இப்பொழுதுதான் பசலை பாய்ந்தது. காண் எ. று.

நார் உரி மென்கால் என்புழி வினைத்தொகை இறந்த காலம் தொக நின்றது. உம்மை, இசை நிறை. மன், கழிவுப்பொருட்டு. நோயின்றியன்ற யாக்கை நலமுழ், அழகு திகழும் இளமை நலமும் ஒருங்கு விளங்கும் மகளிரது மேனிநிறம் மாமை¹ என்று சான்றோரால் வழங்கப்பெறும். இம்மாமைக்கு, மழையால் நனைந்து நீர் துளித்து நிற்கும் பச்சிளந்தளிர்ையும், நீலமணி பதித்த பொன்னையும் உவமை கூறுவர்; “கொடுமுள் ஈங்கை நெடுமா வந்தளிர், நீர்மலி கதழ்பெயல் தலைஇய, ஆய் நிறம் புரையுமிவள் மாமைக் கவினே²” என்றும், “பூந்துணர், தாதின் துவலை தளிர்வார்ந் தன்ன, அங்கலுழ் மாமை³” என்றும், “பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக் கட்பழியுண்டோ⁴” என்றும், “மணிமிடை பொன்னின் மாமை⁵” என்றும் வருவன காண்க. பொன்னும் இளந்தளிரும் பொன்மை நிறமுடையவாதல் பற்றி, அந் நிறப்

1. மகளிர்க்கு நாணம் நிறை முதலியன அகநலமாய் நின்று சிறப்பிக்க; இம் மாமை புறநலமாய் விளங்கி அவர்க்கு இனிய சாயலை விகாவிக்கும் என்பர். இதனைப் பந்தாடி நின்ற விமலையின் அகப்புறநலங்களைச் சிறப்பிக்கப் புகுக்க திருத்தக்கதேவர், “பெண்பாலவர்கட் கணியாய்ப் பிரியாத நாணும், திண்பால் நிறையும் திருமாமையும் சேர்ந்த சாயல்” (சீவக. 1961) என்று கூறுமாற்றல் அறிக.

2. நற். 205. 3. அகம். 41. 4. கலி. 48. 5. நற். 304.

பண்புடைய ஏனை மலர் தளிர் முதலியவற்றை மாமைக்கு உவமங் கூறுப. “நுணங்கிய நுசுப்பின் நுண்கேழ் மாமை, பொன்வீ வேங்கைப்புதுமலர் புரைய¹” என்றும், “செயலையந்தளிர் அன்ன என் மதனில் மாமை²” என்றும் வருமாற்றால் அறிக. “நீர்வள ராம்பல் தூம்புடைத்திரள்கால் நாருரித் தன்ன மதனின் மாமை³” என ஒரோவழி நாருரித்த ஆம்பற் றண்டினையும் இதனோடு உவமிக்கும் உவமவியைபு குறித்து ஈண்டும், ஆம்பல் நாருரி மென்கால் நிறத்தினும் நிழற்றுமன் என்றார். நிழற்றுதல், ஒளிவிடுதல். “மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவென், அணிநலம் சிதைக்குமார் பசலை⁴” என்றதனால், மாமை பசலையாற் கெடுதல் அறிக. இனி என்றது பசப்பின் புதுமை எய்துவித்தது. ஆம்பற்றாள் நூர் நீங்கிய விடத்து வலிகுன்றுதலின், மென்கால் என்றார். இன்னுருபு உறழ்ச்சிப் பொருட்டு.

பிரிவால் உளதாகும் மெலிவு எய்தியிருந்தாளாயினும், அவன் சோர்பு காத்தல் கடன் என்பதனை உட்கொண்டு ஆற்றியிருந்தமையான், ஒளியுற்றிருந்த தன் மாமைக் கவின், ஆற்றாமைக் கேதுவாகிய சொல் ஒன்று தோன்றினும் வழியழியும் மென்மைத்து என்பாள் ஆம்பல் நாருரி மென்கால் நிறத்தினும் நிழற்றுமன் என்று உவமித்தும், வாயில்கள் கூறிய பொய்மொழிகளைக் கேட்ட மாத்திரையே, ஆற்றாது அக்கவின் கெடுதற்குப் புலந்து மன்னே என்றும், இனிப்பசந்தன்று என்றும் கூறினாள்; “எக்கர் ஞாமல் இணர்படு பொதும்பர்த், தனிக்குருகு உறங்குந்துறைவற்கு இனிப்பசந்தன்று என் மாமைக் கவினே⁵” என்புழியும் இக்கருத்தே வலிபெறுதல் காண்க. இது பசலை பாய்தல். ஏனை மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (௫)

1. அகம். 319. 2. நற். 244. 3. நற். 6. 4. ஐ. 304.

5. ஐங். 144.

36. அம்ம வாழி தோழி யூரன்
 நம்மறந் தமைகுவ னாயி னுமறந்
 துள்ளா தமைதலு மமைகுவ மன்னே
 கயலெனக் கருதிய வுண்கண்
 பயலைக் கொல்கா வாகுதல் பெறினே.

தான் வாயில் நேருங் குறிப்பினளானமை அறியாது தோழி வாயில் மறுத்துழி அவள் நேரும்வகையால் அவட்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக. ஊரனாகிய நம் காதலன் நம்மை மறந்துறைவானாயின், கயல்போலும் மையுண்ட நம் கண்கள் மட்டில் பசப்பு எய்தாமையை நாம் பெறின், அவனை மறந்து நினைப்பதேயன்றி அமைந்திருத்தலும் நமக்குக் கூடும்; அவை விரையப் பசத்தலானன்றே, நாம் அவனை இன்றியமையே மாகின்றோம் எ. று.

நம்மறந்து அமைகுவானாயின் என்றது, நம்மை மறந்து அமைகுவன் தலைமகன் எனத்தோழி கூறியதனைக் கொண்டு கூறியது. எச்சவும்மை தொக்கி நின்றது. அமைதலும் அமைகுவம் என்றது, “அறிதலும் அறிதிரோ” என்றும்போல நின்றது, கருதிய என்பது உவமவுருய். பசலை, பயலை என நின்றது. கண்கள் முதலாயின ஒழியிசையெச்சத்தை முடிக்க வந்தன. மன், ஒழியிசை; அமையாது பசநது அவனை இன்றியமையே மாகின்றோம் என எஞ்சி நின்றது காண்க. ஒல்குதல், சுருங்குதல். ஒல்குதற்குரிய ஏது உண்மையின், ஒல்கா வதற்கு ஏது கூறாளாயினாள்.

வாயில் வேண்டிவந்தார் தலைமகனது காதன்மைகூறி நிற்பத் தோழி அவனது கொடுமை கூறி வாயில் மறுத்தாளாக, தலைவி, அவனை நேருங் குறிப்பினளாய் அவள்

கூறியதனை ஒரு மருங்கு தழீஇக் கூறுகின்றனளாகலின், ஊரன் நம்மறந்து அமைகுவனாயின் என்றும், நம்மை மறந்தாரை நாம் மறத்தல் அரிய செயலன்று என்றற்கு, நாம் மறந்து உள்ளாது அமைதலும் அமைகுவம் என்றும், வாயில் நேராதவழி, அவன் புறத்தொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாகி இளிவரலைப் பயக்கும் என்று அஞ்சி, வாயின் மறுத்தற்கண் சென்ற உள்ளம் சுருங்கி நேர்தற்கண் நின்றது என்பாள், அதனை முந்துற்று அறிவிக்கும் கண் மேலேற்றி. உன்கண் பயலைக்கு ஒல்கா வாகுதல் பெறின் என்றும் கூறினாள். கூறவே, தலைமகள், தான் தலைமகனை மறந்து அமைதற்குரிய ஏது உளதாகிய வழியும், தன் கண்கள் அவன் தவற்றலுண்டாகும் இளிவரலை அஞ்சிப் பசுத்தலின் மறுத்தல் நமக்குக் கூடாதாயிற்று என்றனாம். இது வாயில் நேருங் கருத்தினைக் குறிப்பாய்க் கூறியவாறு. “எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும்புணரா தாகிப் பொருட்புறத் ததுவே குறிப்பு மொழி யென்ப 1” என்றார் ஆசிரியர். “பயலைக்கு ஒல்காவாகுதல் பெறின்” என்ற தனால், ஒல்கிப் பசுத்தலே உண்மையாயிற்று. இது பசுலை பாய்தல். “கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது, நல்லான் தீம்பால் நிலத்துக் காங்கு 2” தனக்கும் ஆகாது, தலைவற்கும் உதவாது தன் மாமைக்கவின் பசுலையாற் கெடுதலால், அப்பசுலையை வயில் நேர்தற்குத் தலைவி ஏதுவாக்கினாளென அறிக.

இவ்வாறு தலைமகனது காதன்மை கூறி வாயில் வேண்டி வந்தார்க்குத் தன் அன்புபொதி கிளவியினைத் தலைமகள் மொழிதலை, “அருள்முந் துறுத்த அன்பு பொதி கிளவி, பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கும் உரித்தே 3” என்பதனற் கொள்க. பொருள்பட மொழிதலாவது, அகத்தெழும் அன்பினைக் கரந்த வாய்ப்பாட்டாற் கூறினும் அது தெரிய நிற்பக் கூறுதல். ஏனை இவ்வாறு வருமிடம் அறிந்து இதனை உரைத்துக் கொள்க. மெய்ப்பாடு: மருட்கை. பயன்: வாயில் நேர்தல். (க)

1. தொல். பொ. 491.

2. குறந். 27.

3. தொல். பொ. 161.

37. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
 நயந்தோ ருண்கண் பயந்து பனிமல்க
 வல்லன் வல்லன் பொய்த்தல்
 தேற்ற னுற்ற சூள்வாய்த் தல்லே

தலைமகளைச் சூளினால் தேளித்தான் என்பது கேட்ட
 காதற் பரத்தை¹ தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தன்
 தோழிக்குச் சொல்லியது.

• 1. பரத்தையர், காதற்பரத்தை, இற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை எனப்
 பலவகையாய்க் கூறப்படுவர். அவரைத் தோல்லாகிய பரத்தையர் எனப்
 பொதுப்பட மொழிவர்.

இனி காமக்கிழத்தியர், பரத்தையர் என வேறுபடுத்து, "காமக்கிழத்திய
 ராவார் பின்முறையாகிய கிழத்தியர்; அவர் மூவகைப்படுவர்: ஒத்த கிழத்தி
 யரும், இழிந்த கிழத்தியரும். வரையப்பட்டாரும் என. ஒத்த கிழத்தியர்,
 முந்தற்ற மனையாளன்றிக் காமம் பொருளாகப் பின்னும் தன் குலத்துள்ளார்
 ஒருத்தியை வரைதல்; இழிந்தவராவார், அந்தணர்க்கு அரச குலத்தினும்,
 வணிக குலத்தினும், வேளாண் குலத்தினும் கொடுக்கப்பட்டாரும், அரசர்க்கு
 ஏனையிரண்டு குலத்தினும் கொடுக்கப்பட்டாரும், வணிகர்க்கு வேளாண்
 குலத்திற் கொடுக்கப்பட்டாரும், வரையப்பட்டார். செல்வராயினார் கணிகைக்
 குலத்தினுள்ளார்க்கு இறக்கிழமை கொடுத்து வரைந்து கொள்ளப்பட்டார்.
 அவர், கன்னியில் வரையப்பட்டாரும், அதன் பின்பு வரையப்பட்டாரும் என
 இருவகையர். அவ்விருவரும் உரிமை பூண்டமையாற் காமக்கிழத்தியர்பாற்
 பட்டனர். பரத்தையராவர் யாரெனின், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்ல
 ராகி அறகும் இளமையுங்காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெக்கி ஒருவர்
 மாட்டும் தங்காதார்" என்பர் ஆசிரியர் இளம்பூரணர் (தொல். 149. உரை.)

நக்கினார்க்கினியர், காமக்கிழத்தியர், பரத்தையர் என்பாரும்,
 "காமக்கிழத்தியராவார் கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக் கிழமை
 பூண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தும் பரத்தையர்" என்றும், "அவர் தலைவனது
 இளமைப் பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைநின்று ஒழுகப்படும்
 இளமைப் பருவத்தோரும், இடைநிலைப் பருவத்தோரும், காமஞ் சாலா
 இளமையோரும், எனப் பல பகுதியினராம்" என்றும், ஏனைப் பரத்தையர்,
 "கூத்தும் பாட்டும் உடையராகி வரும் சேரிப் பரத்தையரும், குலத்தின்கண்
 இழிந்தோரும், அடியரும், வினைவல பாங்கினரும் பிறருமாம்" என்றும் கூறி,
 இளம்பூரணர் ஒத்தகிழத்தியர் முதல் மூவகையினராகக்கூறிய பாசுபாட்டைச்
 சிறப்பிடைத் தலைவியரோடு பரத்தையரையுங் கூட்டிக் காமக்கிழத்திய ரென்று
 சூத்திரஞ் செய்யின் மயங்கக் கூறல் என்றும் குற்றம் தங்குமாகலின், அது
 ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்று என மறுத்து, "சான்றோர் பலரும் காமக் கிழத்தி

உரை : தோழி, கேட்பாயாக; மகிழ்நன் தான் செய்த சூள் பொய்யாகாத வகையில் ஒழுகுதலைத் தெளிய மாட்டானாயினும், தன்னைக் காதலித்தோருடைய உண்கண்பசந்து நீர்த்துளி சொரியும் வண்ணம் அச் சூளுறவினைப் பொய்த்து நீங்குதலில் மிகவல்லனாயுள்ளான், காண் எ.று.

நயப்பு, காதல், பனி, நீர்த்துளி. அடுக்கு, துணிவின் கண் வந்தது. தோற்றான் என்பது, “உய்த்தல் தேற்றா யுயின்” என்றும்போலத் தெளிவின்கண் வந்தது. ஆயினும் என்பது எஞ்சி நின்றது. வாய்த்தல்வே என்பது விரிக்கும் வழி விரித்தல். வாய்த்தல், சொல்லியாங்கு ஒழுகுதல்; மெய்மைப்பட நின்றல்.

தலைமகன் தலைவியைச் சூளினால் தெளிவிக்கின்றான் என்பது கேட்டு, அவள் அதனால் தெளியாவாறு விலக்குங் கருத்தினளாகவின், அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பக் காதற்பரத்தை, தோற்றான் உற்ற சூள் வாய்த்தல் என்றதனோடு நில்லாது, வல்லன் வல்லன் பொய்த்தல் என்றும் கூறினான். இது, “புல்லுதன் மயக்கும்” என்ற சூத்திரத்து, “இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்” என்பதனால், தலைவன் தலைவியைச் சூளால் தெளிவித்துக் கூடுதலை இகழ்ந்துரைத்தவாறு. இவன் செய்த சூளுறவுகண்டு இவன் பொய்த்தொழுகான் என உட்கொண்டு

யரைப் பரத்தையானாகத் தோற்று வாய் செய்து கூறாமாறும் உணர்க” (தொல். பொ. 151.) என்பர்.

நாற்கவிராச நம்பியார், “ஒருவன் தனக்கே யுரிமை பூண்டு வருகுலப் பரத்தையர் மகளிராகிக், காமக்குவரைந்தார் காமக்கிழத்தியர்”, “யாரையும் நயவா வியல்பிற் சிறந்த, சேரிப் பரத்தையர் மகளிராகிக், காதலிற் புணர்ந்தோர் காதற் பரத்தையர்,” “அவருளும் வரைதற் குரியா ருளரோ” (113-5) என்பர்—இஃது உரைகளில் வருமாறு. நாட்டில் அடிக்கடி நிகழ்ந்த போர்களால், மகளிரினும் ஆடவர் தொகை குறைந்ததாக, ஆடவரின்றி யிக்க மகளிர் பரத்தையர் எனப்பட்டனர். பரத்தையர், மிக்கவர். இது வரலாறு காட்டுமாறு.

இவனை நயந்து பின்னர்ப் பொய்த்தமையின் பசந்து துன்புற்றுப் பலர் என்பாள், நயந்தோர் உண்கண் பயந்து பனிமல்க எனப் பன்மை வாய்பாட்டாற்கூறிப் புலவியும் ஊடலும் நிகழ்வுழி யெல்லாம் சூளுறுதலும் பொய்த்தலுமே அவற்குச் செய்கைகளாயின என்றற்கு வல்லன் வல்லன் பொய்த்தல் என்று கூறினாள். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவி அறிந்து வாயில் நேராளாவது.

இனி, பசந்து பனிமல்க என்னும் பாடம் எதுகையின்பம் சிறவாமை யறிக.

38. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
தன்சொ லுணர்ந்தோ ரறியல னென்றந்
தண்டளிர் வெளவு மேனி
ஒண்டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்தே.

தலைமகன் மனைவியிற் போகக் கருதினான் என்பது சொல்லிய தன் தோழிக்குப் பரத்தை சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக. குளிர்ந்த மாந்தளிர் போலும் மேனியும், ஒள்ளிய தொடியணிந்த முன்கையு முடைய யாம் ஆற்றாது அழும்வண்ணம் பிரியக் கருது தலால், மகிழ்நன் என்றும் தான் தெளிவிப்பான் கூறுவன வற்றைத் தெளிந்து அமையும் மகளிரின் அன்பினை அறியும் அறிவிலகும் எ.று.

எனவே, அறிவறியாதார் செய்யும் செயல் வகைகளைப் பொருளாகக் கோடல் வேண்டா என்பதாம்.

மகிழ்நன் தன்சொல், மகிழ்நன் தெளிவிப்பான் கூறிய சொற்கள். தெளித்தது தேறியிராமை உணரார் செயலாகலின், உணர்ந்தோர் என்றார். “தன்சொல்

உணர்ந்தோர் மேனி¹” எனப் பிராண்டும் கூறுவர். அறியலன் என்றதனால், அறிதற்குரிய அறிவும், அறியப்படும் அன்பும் பெற்றும். தளிர் என்றதனால் சிறப்புடைய மாந்தளிர் கொள்க. “நறுவடிப் பைங்கண் மாஅத் தந்தளி ரன்ன, நன்மா மேனி²” என்றார் பிறரும். “ஐதாகின்றென் தளிர்புரை மேனியும்³” என்புழியும் இதுவே கூறிக்கொள்க. வெளவும் என்றது உவம வாய்ப்பாடு. செய்தெனெச்சம் காரணப் பொருட்டு. யாமழப் பிரிந்து என்றது தோழி கூற்றினைக் கொண்டமைத்துக் கூறியது. மேனியும் முன்கையுமுடைய யாம் என இயைக்க. பிரிந்து என்றது காரணப் பொருளில் வந்த வினையெஞ்சு கிளவி; இஃது அறியலன் என்னும் வினைக்குறிப்பொடு முடிந்தது. “வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையும் குறிப்பும், நினையத் தோன்றிய முடிபாகும்மே⁴” என்பது இலக்கணம்.

தலைமகள் தன்னை முன்னர்க்கூடிய ஞான்று தெளித்த சொல்லைத் தேறியிருக்கின்ற ளாகவின, பிறர்போற் கூறும் குறிப்பினால், தன் சொல் உணர்ந்தோர் என்றும், தோழியால் அவன் பிரியக் கருதியிருத்தலைக் கேட்டு, அவன் கருத்தையும் தன் காதலையும் தூக்கி, அவற்றுட் பின்னது சிறந்து நின்றலையுணர்ந்து, அதனையறியாது அவன் கருதுதல் தக்கதன்றென்பாள் அறியலன் என்றும், அவ்வறியாமை புணர்வு, பிரிவு என்ற இரண்டிடத்தும் எப்போதும் இயல்பாய் உளது என்பாள் என்றும் என்றும் கூறினாள். காரணமின்றியே ஒரு வரைக் குறைகூறல் முறையன்மையின், யாமழப் பிரிந்தே என்றது காரண மாயிற்று. இதனால் பரத்தை மாட்டுக் கலக்கம் என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று.

பரத்தையர் இவ்வாறு தலைமகளைப் புலந்து கூறல் வழுவாயினும் அஃது அமையும் என்பதனைப் “புல்லுதல்

1. ஐங். 41. 2. குறுந். 331. 3. அகம். 95.
4. தொல். சொல். 36.

மயக்கும் ¹” என்ற சூத்திரத்து இவற்றொடு பிறவும் என்றதனற் கொள்க. ஏனை மெய்ப்பாடு: இளிவரல். பயன்: தலைமகன் கேட்டுப் பிரியானாவது. (அ)

39. அம்ம வாழி தோழி யூரன்
வெம்முலை யடைய முயங்கி நம்வயின்
திருந்திழைப் பனைத்தோண் நெடுகிழப்
பிரிந்தன னாயினும் பிரியலன் மன்னே.

ஒருஞான்று தலைவன் தன் மனைக்கட் சேன்றது கோண்டு அவன் பெண்மை நலமெல்லாம் தய்த்துக் காதல் நீங்கிப் பிரிந்தானென்பது தலைவி கூறினாளெனக் கேட்ட பரத்தை, அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக. ஊரன் விருப்பம் தரும் நம்முடைய மார்க்கம் முற்றவும் சேரமுயங்கிப் பின்னர் நம்மினின்றும் அழகிய இழையணிந்த பெரிய தோள்கள் நெகிழ்ந்து மெலியுமாறு பிரிந்தானாயினும், நெஞ்சில் இடையறவின்றி நின்றவின் பிரிந்தானல்லன் எ.று.

எனவே, பிரிந்தான் எனத் தலைமகள் முதலாயினார் கூறுவதென்னை என்றாளாயிற்று.

மெய்மை, வேண்டல். ² அடைய என்பது எஞ்சாமை உணரநின்றது; “நல்லகவனமுலை யடையப் புல்லு தொறும் ³” என்றும்போல. பிரிந்தனனாயினும், என்றது, தலைமகட்குப் பாங்காயினார் முதலியோர் கூற்றினைக் கொண்டு கூறியது. பிரிந்தானெனக் கூறுதல் என்னை என்பது ஒழிந்து நின்றவின், மன் ஒழியிசை; இனி, பன்னாளும் எம்வயின் உறைந்து, ஒருஞான்று, நெஞ்சத்

1. தொல். பொ. 151. 2. சொல். 334. 3. அகம். 337.

தானன்றி மெய்யாற் பிரிந்தது பிரிவாகாதென்பது படநிற்றலின், மன்னைச்சொல் பெரும்பான்மை என்னும் பொருட்டெனினுமாம். பிரியலன் என்றற்குரிய ஏதுக்கள் வருவிக்கப்பட்டன.

முயங்குந்தோறும் முயங்கற்கு விருப்பம் மிகுவிக்கும் இயல்பினவாகலின் வெம்முலை என்றும், அவ்வியல்புடைய முலைகள் முற்றும் அவன் மார்பிடை மூழ்கப் புல்லித் துய்த்த புலரா இன்பத்தை நினைந்து கூறலின், வெம்முலை யடைய முயங்கி என்றும், நம் பெண்மை நலமெல்லாம் துய்த்துக் காதல் நீங்கிப் பிரிந்தானாயின், நம் பால் நலமும் அவனது காதலும் இலவாதல் வேண்டும்; அவ்வாறின்றி, அவை உளவாயின என்பாள், திருந் திழைப் பணைத்தோள் என்றும், தலைமகட்டுப் பாங்காயினார் கூற்றை மறுக்கும் குறிப்பினளாகலின், தோள் நெகிழப் பிரிந்தனனாயினும் பிரியலன்மன் என்றும் கூறினாள். மார்படைய முயங்கும் முயக்கத்தை மகளிர் பெரிதும் வேட்பார் என்பதனைக் “கெடுத்துப்படு நன்கலம் எடுத்துக்கொண்டாங்கு, நன்மார் படைய முயங்கி மென்மெலக், கண்டனம் வருகஞ் சென்மோ”¹ என்றும், “தண்ணிது கமமும் நின் மார்பு ஒருநாள் அடைய முயங்கே மாயின் யாமும், விற்றிழை நெகிழ்ச்சாஅய்தும்”² என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றால் அறிக. பிரிந்தனனாயினும் என்றதனால் எய்தப்பெறும் புரிவு பிரிவேனப் படாதென்பதாம். இஃது, “இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக்கண்”³ தலைவி புலந்தும் ஊடியும் தலைவனொடு கூடுவாள் கூறியது கேட்டுப் பரத்தை பொருது கூறியது என்க. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்டுத் தலைமடங்குவாராவது.

திருந்திழைப் பணைத்தோள் நெகிழ என்ற பாடத்துக்குத் திருந்திய தொடியாகிய இழை பெரிய தோள்களி

னின்றும் நெகிழ்ந் தோடுமாறு என்றுரைக்க. இழை, ஈண்டுத் தொடிமேற்று; “தோளே தொடிநெகிழ்ந் தனவே” என்றதனாலும் தோளிற்குத் திருந்திய இழை தொடியாதல் காண்க. (க)

40. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
ஒண்டொடி முன்கை யாமழைப் பிரிந்துதன்
பெண்டி சூரிறை கொண்டன னென்ப
கெண்டை யாய்தர² வவிழ்ந்த
வண்டுபிணி யாம்பல் நாடுகிழ வோனே.

உலகியல்பற்றித் தலைவன் தன் மனைக்கண் ஒருஞான்று போனதே கொண்டு, அவ்வழிப் பிரியாது உறைகின்றான் என்று அயற்பரத்தையர் பலரும் கூறினாரென்பது கேட்ட காதற்பரத்தை, அவர் பாங்காயினார் கேட்பத் தன்தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக. கெண்டை மீன் பாய்வதனால் மலர்ந்த வண்டு விரும்பும் ஆம்பல் மிக்க நாடு உடையோனாகிய மகிழ்நன் ஒள்ளிய தொடியணிந்த முன்கையினையுடைய யாம் அழுமாறு பிரிந்து சென்று, தன் பெண்டாகிய மனைவி வாழும் இல்லினையடைந்து பிரியாது தங்கினான் என அயற்பரத்தையர் கூறாநிற்பார்; இஃது என்னையோ, கூறுக எ.று.

பெண்டிர் என்றது அயற்பரத்தையரைப் பொருமை யாற் பன்மை வாய்பாட்டால் இழித்துக் கூறியது. ஊர், தலைவி வாழும் மனை. இறைகோடல், தங்குதல்;

1. நற். 197.

2. கெண்டை பாய்தலால் ஆம்பல் மலரும் என ஈண்டுக் கூறியதுபோல், ஆளுடைய பிள்ளையார், திருக்கோரத் திருப்பதிகத்தில் “வரிக் கெண்டை பாயச், சனை நிலம் மொட்டலரும் கோதாரம்மே” (செவ்வழி. 1.) என்று அருளுமாறு காண்க.

“வண்டிறை கொண்ட எரிமருள் தோன்றி¹” என்புழிப் போல. அயற்பரத்தையர் என்றது எஞ்சி நின்றது. பாய்தர என்புழிக் தருதலைத் துணைவினை என்ப. மலர்ந்தபூ அவிழ்ந்தது போறலின், அவிழ்ந்த என்றார். இனி, முகைப்பதத்தில் பூவின் இதழ்கள் முருக்கிப் பிணிக்கப்பட்டது போறலின், அப்பொருண்மை தோன்ற அவற்றைப்பிணிதனை முதலிய வாய்பாட்டால் வழங்குப. அம் முகைகள் மலர்ந்த விடத்தும் அப்பொருண்மையே சிறப்ப, அவிழ்ந்த வாய்பாட்டாற் கூறல் மரபாகலின் அவிழ்ந்த என்றார் என்றமாம்; “தோன்றி சுடர்கொள் அகலிற் சுருங்கு பிணியவிழ,” “பிடவுத் தனை யவிழ²” “பொதியவிழ் வைகறை³” எனப் பிறுண்டும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. ஏனை வருமிடங்களிலும் இதுவே கூறிக் கொள்க. “வண்டு பிணியாம்பல்” என்றது நெஞ்சு பிணியொபொருள் என்றும் போல நின்றது. கிழவோன் என்பது “ஆவோ வாகும் பெயருமா ருளவே⁴” என்புழி, “உம்மை எச்சவும்மை யாகலான், அகரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயரும் உள என்றவாறு. கிழவன், கிழவன் என்பன நாடு கிழவோன் கிழவோள் தேஎத்து எனவும் வரும்,” எனத் தெய்வச் சிலையார் கூறுமாற்றூற் கொள் எப்படும். வழக்கினுள் கிழவன் என்றே வழங்குதலின், இதுவே நெறியாதல் துணிக. “பூ ராஜ ராஜேசுவரம் உடையார்க்கு பூநீகாரியஞ் செய்கின்ற பொய்கை நாடு கிழவன் ஆதித்தன் சூரியனான தென்னவன் மூவேந்த வேளான்⁵” என வழக்கினுள் வருமாறு காண்க,

அவன் பிரிவு உலகியல்பற்றி யன்றி எம்பால் அன் பின்மையான் அன்று என்பது அறியாது அயலார் கூறுவர் என்பாள், பெண்டிர் ஊர் இறைகொண்டனன் என்ப என்றும், அவ்வாறு கொள்ளினும், உள்ளுறையால் அவன் மார்பு எமக்கும் உரித்தாம் என்றும் கூறினான். தலைவன்

1. அகம். 128. 2. ஐ. 235, 304. 3. கவி. 52.
4. தொல். சொல். 188. 4. S. I. I. Vol. II, No. 38.

தனக்குறிய பெண்டிர்பால் இறைகொளப் பிரிதானு யினும். அவனது பிரிவாற்றுது ஏனைப்பெண்டிர் அழுதல் இயல்பாதலின் யாம் அழப் பிரிந்து என்றாள். இது பிரிவாற்றமை.

கெண்டை பாய்தற்கு மலரினும் ஆம்பல் வண்டினைப் பிணித்து நிற்பதுபோல, தன் மனைவியின் ஊடலைத் தீர்ப்பான் நல்கினும் அவனது மார்பு, எம்மாற் பிணித்துக் கொள்ளப்படும் இயையுடைய தென்றாளாம். “வரிவே யுண்கணவன் பெண்டிர் காணத், தாருந் தானையும் பற்றி ஆரியர், பிடிபயின்று தருஉம் பெருங்களிறு போல, தோள் கந்தாகக் கூந்தலிற் பிணித்து அவன், மார்பு கடிக்கொள் ளேனாயின் ஆர்வுற்று, இரந்தோர்க்கு ஈயாது ஈட்டியோன் பொருள்போற், பரந்து வெளிப்படாதாகி, வருந்துக தில்ல யாய் ஓம்பிய நலனே”¹ எனப் பிறுண்டும் பரத்தை வெளிப்படையாய்க் கூறுமாறறிக. மெய்ப்பாடு: இளி வரலைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன்: அயற்பரத்தையரைக் கழறுதல். (௨)

5. புலவிப் பத்து.

இப்பகுதிக்கண் வரும் பாட்டுக்கள் பத்தும் புலவிக் காலத்து நிகழ்ந்த கூற்றுக்களையே பொருளாகக் கொண்டு நின்றமையின், இஃது இப்பெயரினையுடையதாயிற்று. “மறை வெளிப்படுதலும் தமரிற் பெறுதலும், இவை முதலாகிய இயனெறி திரியாது, மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும், பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே¹” என்றதனால், கற்பிற்கே சிறந்த மருதத்தின்கண், சிறப்புடைய புலவியே பொருளாக வந்தது.

• காமப் புணர்ச்சிக்கண், துனி புலவி ஊடல் என்ற முன்றும் காமவின்பத்துக்குச் சிறப்புத் தருவனவாம். இவற்றுள், துனி முதிர்ந்த கலாம் என்றும், புலவி இளைய கலாம் என்றும் பரிமேலழகர் கூறுவர். இவை காமக் கலவிக்கு முன்னர் நிகழ்வன. “துனிபுலவி யூடலின் நோக்கேன் தொடர்ந்த, கனிகலவி காதலினுங் காணேன்²” என்பதனால், இவற்றின் பெயரும் முறையும் உணர்ந்து கொள்க.

புலவி மிக்கவழி, துனி தோன்றிக் காமவின்பத்தைச் சிறப்பிக்காமையின், அதன் இன்மை காமத்துக்கு ஆக்கம் என்றும், “ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம்³” ஆயினும், காமம் நீடுவதன்றுகொல் என்னும் உணர்வை எழுப்பித் துன்பம் உறுவிக்கும் சிறுமையுடைமையின், ஊடலினும் புலவியே சிறப்புடையது என்றும் சான்றோர் கருதுப. “துனியும் புலவியும் இல்லாயின் காமம், கனியும் கருக் காயும் அற்று⁴” என்றதனால், ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார், துனியை விலக்கிப் புலவியின் சிறப்புடையமையை வலியுறுத்துதல் காண்க. அன்றியும், “நலத்தகை நல்லவர்க்கு

ஏ எர் புலத்தகை, பூவன்ன கண்ணரகத்து” “உப்பமைந்தற்றூற் புலவி அது சிறிது, மிக்கற்றூல் நீளவிடல்” என்று கூறுமாற்றூலும் காம நுகர்ச்சிக்குப் புலவி அழகும் இன்பமும் பயக்குமாறு அறிக.

இனி, துனி முதலிய மூன்றனுள், புலவி நடுநிற்றல் அறம் முதலிய இம்மைக்குரிய உறுதிப் பொருள் மூன்றனுள், தான் எய்தியவழி இருதலையும் ஒருங்கு எய்துமாறு சிறந்த பொருள் நடுநிற்றல்போல என்க. எனவே, புலவியால் எனைத் துனியும் ஊடலும் எய்தும் என்பதாம். இதனைச் செய்யுட்களிற் காணலாம்; ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, ஆசிரியர் பேராசிரியர், “புலவி யென்பது புணர்ச்சியான் வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக்கொண்டு பயப்பதோர் உள்ள நிகழ்ச்சி” “ஊடலென்பது, உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பு மொழியானன்றிக் கூற்றுமொழியான் உரைப்பது” “அங்ஙனம், ஊடல் நிகழ்ந்தவழி, அதற்கேதுவாகிய பொருள் இன்மையுணர்வித்தல் உணர்வு எனப்படும். இல்லது கடுத்தமயக்கம் தீர உணர்த்துதல் உணர்த்துதல் எனவும்; அதனை உணர்தலால் உணர்வு எனவும் படும்,” என்றும்; “புலவிக்காயின், உணர்த்தல் வேண்டா; அது குளிர்ப்பக்கூறலும் தளிர்ப்ப முயங்கலும் முதலாயவற்றான் நீங்குதலின்” என்றும் கூறி, “ஊடலிற் பிறந்த துனியும் பிரிவின்பாற் படும் என்பது உங் கொள்க: என்னை, காட்டக் காணாது கரந்து மாறுதலின்” என முடிபு கூறினர். கூறினாராயினும், உள்ள நிகழ்ச்சியும், கூற்று மொழியான் உரைத்தலும் ஒரொவழி ஒற்றுமை யெய்தக் கூறப்படுதலும் உண்மையின், ஊடிய செய்கையினையும் சான்றோர் புலத்தல்வாய்ப்பட்டாற் கூறுவதுண்டு. அக்காலை அதுவும் புலவி யெனப்படுதற்கு இழுக்கின்மையின், துனித்தார்

போலவும், ஊடிரான்போலவும் புலந்து கூறுவனவும் புலவி யாதல்பற்றி இப்பகுதி புலவிப்பத்து எனப் பெயர் பெற்றது என்றுமாம்.

இனி, உயிராலும் உள்ளத்தாலும் குரவராற் செய்யப் படும் சிறப்பாலும் ஒற்றுமையுடைய தோழி கூற்றும் தலைமகள் கூற்றையாக் கருதப்படுமாகலின், புலவிக் கண் அவள் கூற்றும் இங்குத் தொகுக்கப்பெறும் என உணர்க. (க)

41. தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையோடு
வெண்பூம் போய்கைத்தவ னாரேன்ப வதனால்
தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்ய மூர்கிழ வோனே.

கழறித் தேருட்டற் பாலராகிய அகம்புகல் மரபின் வாயில்கள் புதுந்துறித் தலைவனையும் பாணன் முதலாகிய பக்கத்தாரையும் இகழ்ந்து தலைவி கூறியது.

ப. உரை: அன்பில் முதலை என்றது தலைவனை நோக்கிய தெனவும், போய்கையில் வெண்பூ என்றது, புறத்தொழுக்கத் திற்குத் துணையாகிய அறிவிலாதாரை நோக்கியதெனவும் கொள்க.

உரை: தான் ஈன்ற பார்ப்பினைத் தானே தின்னும் அன்பில்லாத முதலைகளோடு வெண்மையான பூக்கள் நிறைந்த போய்கையினையுடையது அவனது ஊர்; அதனால், அவ்வூர் கிழவனாகிய தலைமகன், தான் தெளித்த சொல்லைத் தேறியிருந்தவர் மேனியைத் தன் பிரிவால் பொன்போலும் பசப்பினை எய்துவிக்கின்றான் எ.று.

முதலை நீர்வாழும் உயிரினத்துள் வைத்துக் கூறப்படு தற்கு அமைந்ததாயினும், நிலத்தினும் இயங்கும் இயல்புடைமையின், இதனைத் தவழ்வனவற்றுள் அடக்கினர்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்: “தவழ்பவை தாமும் அவற்றோரன்ன¹” என்பது தொல்காப்பியம். “கெண்டையஞ்சினை மேய்ந்து கிளர்ந்துபோய், முண்டகத் துறை சேர்ந்த முதலையா²” என்று தோலா மொழித் தேவர் கூறியதனை எடுத்துக்காட்டி, “முதலையை மா வென்பர்” என்று கூறி, “அவை மீன் எனப்படுவதல்லது, மா எனப்படா” என்றனர் அடியார்க்கு நல்லார்³. நச்சினார்க்கினியரும். “முதலையும் சுருவும் மீனாதவின், மாவென்றல் மரபன்று⁴” என்பர். இக்காலத்து உயிர் நூலறிஞர் சுருவினை மீனினத்துட்கொண்டு, முதலையை மீன் என்றார். அவர்கள் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியாங்கு, முதலையைத் தவழ்வனவற்றுள்⁵ வைத்தே ஆராய்வர். “ஒடுங்கிருங் குட்டத்து அருஞ்சுழி வழங்கும், கொடுந்தாள் முதலையும் இடங்கரும், கராமும்⁶” என்பதன் உரையில், “இவை மூன்றும் சாதி விசேடம்” என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறினர். இனி, இக்காலத்தறிஞர், முதலை வகை இருபதின் மேலும் உள என்பர். இவை ஊனாண் வாழ்க்கைய⁷ வாயினும், பெறலருமையான் பெரும்பாலும் மீனுண்டே வாழ்கின்றன. “முதலைப் போத்து முழுமீன் ஆரும்⁸” என இந்நூலுள்ளும் கூறுப. இம் முதலைகள் நீரிலும் நிலத்திலும் இயங்குவனவாகலின், அவ்வியக்கத்திற்கு ஏற்பச் சூடுங் குளிர்ச்சியும் எய்துமாறு அவற்றின் குருதியும், நீரின் அடியிற்போல நிலத்தினும் நடப்பதற்கேற்ப அவற்றின் கால்களும் அமைந்திருக்கின்றன. முதலைகள் முட்டையிட்டு வாழும் உயிர்வகை. இவை முறைக்கு இருபதுமுதல் நூறுவரை முட்டை ஈனும். ஈனுங்கால், சில முதலைகள் மண்ணிற் குழியொன்றை அகழ்ந்து, அதன்கண் தாம் ஈன்ற முட்டைகளை வைத்து மண்ணிலே மூடி அவை பொரிக்குமளவும்

1. தொல். பொ. 560.

2. குளா. நாட்டு. 22.

3. சிலப். பதி. 1-2. உரை.

4. தொல். பொ. 549.

5. Reptiles.

6. குறிஞ்சி. 256. 7.

7. Flesh-eaters.

8. ஐங். 5.

புறந்தருதல் உண்டு; சில அக் குழியினிடத்தே அடை காப்பனபோல இருந்து அமர்ந்துறையும். அக்குழியின் புறத்தே தரை பிளந்து தோன்றின் முட்டை பொரிக்குங் காலமாயிற்று என்று உணர்ந்து அம் முட்டைகளை வெளியே கொணர்ந்துவிடும். பின்பு, அம் முட்டைகளைத் தன் மூக்கின்கண் அமைந்த கூரிய உறுப்பினால் உடைத்துக்கொண்டு முதலையின் பார்ப்பு வெளிப்போதரும். அவ்வாறு போந்தவற்றுள், தாயுடன் தொடர்ந்து சென்று இரை தேடும் மதுகையில்லாதவற்றைத் தாய்முதலையே உண்டுவிடும். நோயுற்றனவும் ஊறுபட்டனவுமாகிய பார்ப்புக்களைத் தாய்முதலை அன்பின்றித் தின்றுவிடும். இதனைக் கருதியே, ஈண்டும் ஆசிரியர் ஓரம்போகியார் “தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை” என்றார் போலும்.

அன்புடைமைக்குச் சிறப்புடைய எடுத்துக்காட்டா வது தாய்மையாகலின், அப் பண்பிற்கு மாறாய் செயலுடைமை பற்றித் தாய்முதலையைத் தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை என்று காட்டினார். கொடுமை கூறற்குச் சிறந்த அன்பின்மை சுட்டிநின்றலின், முதலையொடு என்புழி, ஓடு உயர்பின் வழித்தாயிற்று. வெண்பூ என்றற்கு ஏற்புடையன வெண்டாமரையும் வெள்ளாம் பலுமாயினும், உள்ளுறை பரத்தையைக் குறித்து நின்றலின் சிறப்பில்லாத வெள்ளாம்பலே ஈண்டு வெண்பூ எனப்பட்டது என்க. அதனால் என்னும் சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி 'அவனுடைய ஊரது உடைமை சுட்டி நின்றது. ஊர்க்குரிய செயல், அவ்வுரை உடையோற்கும் உண்டென்பது எய்துவித்தற்கு, ஊர் கிழவோன் என்றார். பசப்பெய்திய மேனி பொன் போறலின், பொன் போற் செய்யும் என்று கூறப்பட்டது. போற் செய்யும் என்பன ஒரு சொல்லாய்ப் பிறவினைப் பொருள் தந்தன. மேனி பொன்போறல் மகளிர்க்கு இயற்கையன்மையின் காரணமும் உடன் கூறப்பட்டது; “தொன்னலன் இழந்த என்

பொன்னிறம் நோக்கி 1” என்பதனாலும் இப்பொருண்மை துணியப்படும்.

பிறவற்றின் பார்ப்பைத் தின்றல் அஃறினையுயிர்கட்கு அமையும் என்பார்க்கும், தன்பார்ப்பினைத் தானே தின்றல் அமையாது என்னுங் கருத்தால், தன்பார்ப்புத் தின்னும் என்றும், அவ்வாறு அறன்கடை நின்ற உயிர்களைப் பொய்கைக்கண் உடைய ஊர்கிழவோனுக்குத் தன்னால் எம்பால் உளதாய மேனிநலம் கெடுமாறு அன்பிலனாதலும் அமையும் என்றற்கு, அன்பின் முதலையொடு என்றும், தலைவனது புறத்தொழுக்கம் காரணமாகப் பசந்த மகளிரின் முகம்போல விளர்த்துத் தோன்றித் தம்மைக் காணும் அவர் மனத்து அன்பு தோற்றுவிக்கும் சிறப்புடைய வெண்டாமரையினும், தம்மைப் பிரியாவாறு பிணித்து நிற்கும் பரத்தையர் இரவெல்லாம் துயிலாது நின்று காப்பதுபோல, விடியலினும் கூம்பாது நிற்கும் இயல்பினை யுடைய ஆம்பலை மிகவுடைய ஊரையினான் என்பதுபட வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனார் என்றும், தலைமகனது கொடுமை யொழுக்கத்தைத் தான் அறிந்துள்ளாயினும், தன் பாங்காயினார் அவ்வொழுக்கத்தோடு அதற்குரிய பரத்தையரியல்பும் அறிந்து கூறலின், அவர்மேல் வைத்து என்ப என்றும், அப்பெற்றியினையுடைய தலைமகற்குச் சொல்லும் செயலும் ஒவ்வாமை யொழுகல் இயல்பாகலின், அதனை யுணராது அவன் தெளித்த சொல்லையே தேறியிருந்தமை தோன்றத் தன்சொல் உணர்ந்தோர் என்றும், எனவே, தேறி இருக்குங்கால் சிறந்த மேனி நலத்தின் ஆக்கத்திற்கு மாருகிய பசப்பு நிகழ்தல் ஒரு தலை யாகலின் மேனி பொன்போலுமாறு பசப்பிப்பன் என்றும், அவற்கு வாயிலாய்வந்தார் அனைவரும் அவனது கொடுமையினை மறைத்து மீட்டும் அவன் சொல்லையே தேறியிருக்குமாறு கூறலின் அவரும் அகப்பட்ட ஊர்

கிழவோன் என்றும் கூறினான். அக்கருத்துக்கு ஊர் என்றது முன்னிலைப் புறமொழி. இதனால், தலைமகற்கு வாயிலாய் வந்தாரையும் ஓராற்றால் இகழ்ந்தவாறு காண்க.

தான் ஈன்ற புறந்தருதற்குரிய தன்பார்ப்பினைத் தானே தின்னும் முதலையினையும் அதனோடு உடனுறையும் வெள்ளாம்பலினையும் உடைய ஊர் என்றதனால், தான் தெளிவிப்பான் கூறிய சொற்களைத் தன் புறத் தொழுக்கத்தால் தானே சிதைத்தலையும், தன்கொடுமை நினையாது கூடியுறையும் அறிவில்லாத பரத்தையரையு முடையன் என்றோளாம். மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

இனி, பேராசிரியர், தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை யென்பது இன்னும் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையாயிற்று; “வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூர் என்பது தலைமகள் பசப்பு நிறம்பற்றி உவமையாயிற்று” என்றும், “தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலையொடுஊர் கிழவோன் என்றவழி இன்ன திறத்தன் என்றதனாலே இத்தன்மைத்தாகிய ஊர் அனையான் எனச் சொல்லுதலும்” என்றும், “வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூர் எனத் தலைவன் ஊரின்கண் உள்ளது ஒன்றனால், தலைவிக்கு உவமையைப் பிறப்பித்தவாறாயிற்று,” என்றும், “தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை யென்பது தோழி கூற்று; என்னை, அவற்றின் செய்கையெல்லாம் அறியா என்றே; தலைமகள் பெரும் பேதையாகலின் என்பது 1” என்றும் கூறுவர். மற்று, இதன்கண் தலைமகள் பெரும் பேதை என்பது ஒக்குமாயின், அறிவிக்க அறியும் அறிவமைதியுடைமையால் தலைவி பிறர் கூறிய வாய்பாட்டால் அவனூர் என்ப என்று கூறுகின்றாளென்பது எய்து தலால், தோழி கூற்றென்றல் நிரம்பாமையறிக.

இனி, நச்சினூர்க்கினியரும், தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலையொடு வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூர் என்ப என்றும்போலத் தலைவன் கொடுமையும் தலைவி பேதைமையும் உடனுவமீம் கொள்ள நிற்கும்¹” என்பர். எனவே, இவர்க்கும் இது தோழி கூற்று என்றலே கருத் தென்பதும், அது நிரம்பாமைபும் உணர்ந்து கொள்க.

இனி, ஐங்குறுநூற்று அச்சப்பிரதி, இப்பாட்டின் இரண்டாமடி “வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூ ரென்ப” என நேரடியாகக்கொண்டு, “அதனால்” என்ற சீரினைக் கூனாகக் கொண்டுளது, “சீர் கூனாதல் நேரடிக் குரித்தே²” என்ற சூத்திரத்தின்கண் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூனாகிய சீர்க்கு இடம் வரைந்து கூற்றிலராயினும், நச்சினூர்க்கினியர், “ஏற்புழிக் கோடல் என்பதனால் அடி முதற்கட்க் கோடும்” என்பராகலின், அது பொருந்தாமை பெறுதும். மற்று, “கூர்முண் முள்ளிக் குவிசூகக் கழன்ற” என்ற அகட்பாட்டினுள்³ “இவை பாராட்டிய பருவமு முளவே, இனியே” என்றும், “தீம்பால் படுதல் தாமஞ் சினரே, யாயிடை” என்றும், “இரும்பிழி மகர்அஇவ் வமுங்கன் முதார்” என்னும் அகட்பாட்டினுள்⁴ “நில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே, யதனால்” என்றும் சீர் கூனாகி நேரடியீற்றில் வந்தன, முறையே, “புதல்வற்றடுத்த பாலொடு தடைஇ,” “கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடை” எனவும், “அரி பெய்புட்டில் ஆர்ப்பப் பரி சிறந்து” எனவும் முன்னர் நின்ற நேரடி முதற்கண் வந்தன எனப்படும் என்க. ஈண்டு அவ்வாறு நின்றற்கு முன்னின்ற அடி நேரடியன்மையும் அறிந்து கொள்க. (க)

42. மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினள் கோல்லோ யாண ஞரநின் மாணிழை யாரிவை
காவிரி மலிர்நிறை யன்னநின்
மார்புநனி விலக்கல் தொடங்கியோளே.

தலைநின்று ஒழுகப்படாநின்ற பரத்தை தலைவன் பிற பரத்தையருடன் ஒழுகினான் என்று புலந்தாளாக, அதனை அறிந்த தலைவி அவன் தன்னில்லத்துப் புதுந்துழித் தான் அறிந்தமை தோன்றச் சொல்லியது.

உரை: புதுவருவாயினையுடைய ஊரனே, மாண்ட இழைகளை அணிந்த நினக்குரியளாகிய அரிவை காவிரி யாற்றின் பெருக்குப்போல் விரிந்த நின்னுடைய மார்பினை மிகவும் விலக்குதலைத் தொடங்கினான்; அவள் கள்ளுண்ட களிப்பு மேன்மேலும் மிக்குற மயக்கம் எய்தினான் போலும் எ.று.

அரிவை, தொடங்கியோள், மயங்கினன் கொல்லோ என இயையும். மகிழ், முதலிலைத் தொழிற் பெயர்; மகிழ்தல் கள்ளுண்டு மயங்கல்; “மகிழ்க் களிப்பட்ட தேன்றேறல்”¹ என்றதனாலும் இப்பொருண்மை துணியப் படும். உண்டு பயின்றவழிக் கள்ளும் மயக்கம் செய்யா தாகலின் மிகச் சிறப்ப என்று சிறப்பித்தார். யாணர், புதுமை; ஆகுபெயரால், நாளும் இடையறாது பெருகும் செல்வ வருவாய் மேற்று; “அருஅ யாணர் அகன்றலைப் பேரூர்”² புன்புழிப்போல. ஏனையிடங்களிலும் இதுவே கூறிக்கொள்க. அரிவை என்றது ஈண்டுப் பரத்தையை. தம்மை மறந்தாரைப் பிரியா வகையிற் பிணிக்கும் கருவி யாய்ப் பயன் படும் சிறப்புடைமையின், அவரணியும் இழையினை மாணிழை என்றார்; “ஆய்தொடியார்”³ என்பதற்கும் பரிமேலழகர் இப்பொருளே உரைத்தனர். பரத்தையை இழித்துக் கூறல் கருத்தாகலின் இது குறிப்புமொழி; இனி, உயர்த்திக் கூறியதாகக் கொள் வழியும் இஃது அவள் மனத்துப் புலவிக் குறிப்பினையே உணர்த்தும் என அறிக: “கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தை ஏத்தினும், உள்ளத் தூடல் உண்டென மொழிபு”⁴

1. பரி. 16:28.

2. பொருந. 1.

3. குறள். 911.

4. தொல். பொ. 233.

என்பது பொருளியல். பூவும் சாந்தும் சமந்து பரந்து விளங்குதலின் காவிர் மலிர்நிறை கூறினர்; “புதுவது வந்த காவிரிக் கோடுதோய் மலிர்நிறை 1” என்றும், “செங்குணக் கொழுகுங் கலுழி மலிர்நிறைக் தாவிரி 2” என்றும் சான்றோர் காவிரியினையே கூறுதல் காண்க.

பரத்தையர் சேரிக்கண் நிகழ்ந்ததனை மறைத்துத் தலைவிபால் எய்தியிருந்த தலைமகற்குத் தலைவி தான் அறிந்தமை தோன்றச் சொல்லெடுக்கின்ற ளாகலின், மகிழ் மிகச் சிறப்ப மயங்கினள் கொல்லோ என்றுள். இதனால் தலைவன் மனத்துச் சூழ்ச்சி³ பிறந்தது. தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்து நாளும் புதுவோரை மேவி ஒழுகுகின்றனாதலைக் குறிப்பாற் காட்டுவாள் யாணர் ஊர என்றும், பரத்தையர் அவற்குறியராக, அவருள் ஒருத்தி செய்ததனைத் தான் அறிந்தமை தோன்ற நின் மாணிழை அரிவை என்றும், காவிரி மலிர்நிறை மகளிர் பலரும் படிந்தாடும் பான்மையுடைத்தாதல்போல, நின்மார்பு நின் பெண்டிர் பலர்க்கும் உரித்தாயிற்று என்றற்குக் காவிரி மலிர்நிறை அன்ன நின் மார்பு என்றும், அதனை அறியாது புலந்து தன் கையாலும் தானையாலும் கோதையாலும் நின்னைப் பலகாலும் சிறைப்ப, நின்மார்பு சிறைப்படாது அவளைச் செறியச் சென்றது என்பாள், நனிவிலக்கல் தொடங்கினாள் என்றும், அக்காலை, அவளை ஊடலுணர்த்தும் வாயிலாக நீ செய்தனவும் செப்பினவும் உணரா இயல்பினரும் எளிதில் உணரும் பான்மைய வாகவும் அவள் உணராது விலக்குதலே பொருளாகத் தொடங்கியதற்குக் காரணம் அவள் உணர்வு ஒழிந்தமையன்றிப் பிறிதில்லை என்பாள், மகிழ் மிகச் சிறப்ப மயங்கினள்கொல் என்றும் கூறினாள்.

1. அகம். 166.

2. பதிற். 50.

3. “சூழ்ச்சி யென்பது சமுற்சி, சூழ்வருவாணச் சமுல்வரும் என்ப வாகலின்; அது வெளிப்படுவதோர் குறிப்பின் அவன்கண் தோன்றின், அதுவும் மெய்ப்பாடு: அஃதாவது மனத்தடுமாற்றம்” என்பர் பேராசிரியர்.

இது, “புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு, அகன்ற கிழவனைப் புலம்பு நனிகாட்டி, இயன்ற நெஞ்சம தலைப்பெயர்த் தருக்கி, எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கின்”¹ தலைவி புலந்து கூறியது. இதன்கண், யாணர் ஊர என்றது புதுவோர் சாயற்கு அகன்றவாறும், காவிரி மலிர்நிறை யன்ன மார்பு என்றது புகன்ற உள்ளமுடைய மையும், நனிவிலக்கல் தொடங்கியோள் என்றது புலம்பு நனி காட்டலும், மகிழ் மிகச் சிறப்பமயங்குணள் என்றது இயன்ற நெஞ்சம் தலைப்பெயர்த் தருக்கி எதிர்பெய்து கூறலும், இவ்வாறு தன்போல்வாள் ஒருத்தியைக் கூடிய துணையானே புலந்து வேறுபடுபவள் தன்னின் வேறாய் எனமனை வருதலை அறிவாளேல் பிறிது படுவாளாகலின் அவள் பாலே செல்க என மறுத்தலும் சுட்டி நின்றவாறு காண்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளியைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் புலத்தல்.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், இதனைத் தோழி கூற்றாகக் கொண்டு, “உயர்மொழிக் கிளவியும் உரியவால் அவட்கே”² என்பதற்கு உதாரணமாகக் காட்டி, “இதனுட் காவிரிப்பெருக்குப்போலத் தலைவியை நோக்கி வருகின்ற மார்பினைத் தான் விலக்குமாறு என்னை எனத் தலைவியை உயர்த்துக் கூறியவாறு காண்க” என்பர். அவ்வாறு விலக்குதற்குக் காரணம் மகிழ்மிகச் சிறத்தலாற் பிறக்கும் மயக்கம் போலும் என்கின்ற ளாகலினாலும், அஃது உயர்மொழிக்கிளவி யாகாமையாலும் அவர் கூறியது பொருந்தாமை உணர்ந்துகொள்க.

விலங்கல் என்றும் பாடமுண்டு. அதனால் சிறப்புடைப் பொருட்பேறு இன்று. (உ)

43. அம்பணத் தன்ன யாமை யேற்றிச்
செம்பி னன்ன பார்ப்புப்பல துஞ்சும்
யாண ஓர நின்னினும்
பாணன் பொய்யன் பவகு ளினனே.

பாணன் வாயிலாகப் புதுத் தேளிப்ப மறுத்த தலைமகள் பாணனோடு தலைவன் புதுத் தேளித்துழிச் சொல்லியது.

ப. உரை: யாமைப் புறுத்து ஏறிப் பார்ப்புப் பல்துஞ்சும் ஊர என்றது, மார்பில் துயில்கின்ற புதல்வரையுடையாய் எ. று. மகப்பெற்று வாழ்வார்க்குப் பொய்கூறல் ஆகாது என்பதாம்.

உரை: செம்புகளை யொக்கும் யாமைப் பார்ப்புக்கள், மரக்கால் போலும் தாயாமையின் மேல் ஏறியுறங்கும் யாணரானே, நின்னினும் நினக்கு வாயிலாகப் புதுத் பாணன் பொய்பல கூறுதலும் குள்பல செய்தலும் உடையன், காண் எ. று.

அம்பணம், மரக்கால்; இதனைத் தரகர் அளக்கும் மரக்கால் என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். “பறைக்கட் பராரையர் அம்பண அளவையர்¹” என்பதனைப் “பறைக்கட் பராரை அம்பணம்” என்று கொண்டு, “பட்ட மணிந்த வாயையும் பரிய அரையைமுடைய அம்பண வளவை” என அதன் அரும்பதவுரைகாரர் கூறுவர். யாமைப் பார்ப்புக்களின் அடிப்பகுதி செம்மை நிறம் பெற்று ஓட்டின்கட் பெய்து நிரப்பி இறுகுவித்த செம்பின் குழம்பு போறலின், செம்பின் அன்ன பார்ப்பு என்றார்; “கம்மியர் செம்புசொரி பாணையின் மின்னி²” என்றதனாலும், செம்பு அதன்குழம்பினை உணர்த்துமாறறிக. இனி, அம்பண வளவையின் வாயில் அணிந்த செம்பினால் இயன்ற பட்டம் போல, யாமைப் புறத்தே கிடந்து துஞ்சுதலின் இவ்வாறு கூறினர் எனினுமாம். இன்னுருபு, உறழ்ச்சி. பாணனது இயல்பு பாணற் குரைத்த பத்தின் முன்னுரைக் கட் கூறப்படும். பாணன் தலைமகற்கு வாயிலாய் வந்து, அவனது காதன்மையும் வரவுங் கூறி அவற்குரிய மகளிரின் சிவப்பாற்றுவிக்குமிடத்து, அவன் சொல்லினை

1. சிவப். 14: 209-10.

2. நம். 153.

மகளிர் தேறியிருத்தலும், அவன் கூறியாங்குத் தலைமகள் வாராது தாழ்த்தலும், அதனான் அம்மகளிர் ஆற்றாது வருந்தி வேறுபடுதலும் அகவொழுக்கத்தில் நிகழ்தல் இயல்பாகலின், அவர்கள் அவன் சொற்களைப் பொய்யென மொழிதல் இயல்பு. “நைவளம் பூத்த நரம்பியை சீர்ப் பொய்வளம் பூத்தன பாண நின் பாட்டு”¹ “கைகவர் நரம்பின் பனுவற் பாணன், செய்த அல்லல் பல்சுவையெயிற்று, ஐதகல் அல்குல் மகளிர் இவன், பொய் பொதி கொடுஞ்சொல் ஓம்புமின்” “பாணன் கையதை, வள்ளியிர்த் தண்ணுமை போல, உள்யாதும் இல்லதோர் போர்வையஞ் சொல்லே”² என்று சான்றோர் செய்யுட்களிற் பயின்று வருதல் காண்க. சூள் என்றது ஈண்டு வன்புறையை.

புறத்தே ஒழுகித் தன் மனையகம் போந்து புதல்வனைத் தாங்கி நின்ற தலைமகனை நோக்கி, “புறத்தொழுக்கினரும் அவர்கட்குத் துணையாயினரும் பொய்யம் மொழியும், பொய்ச்சூளும் செய்தொழுகவர்; ஆயினும், அச்செய்கை மகப்பயந்தார்க்குத் தக்கதன்றாக, அதனை நினையாது நீயும் நிற்பாணனும் அது செய்து ஒழுகுகின்றீர்கள்” என்றற்குத் தலைமகனையும் பாணனையும் ஒருங்கெடுத்துத் தலைமைக் குணங்களால் உயர்ந்த நிற்பால் பொய்யொழுக்கம் தோன்றினமையின், நின் குறிப்பு வழி ஒழுகும் பாணனிடத்தும் அது தோன்றிற்று என்பாள், நின்னினும் என உறழ்ந்தும், நின் பொய்யொழுக்கத்திற்குத் துணையாதல் தனக்குக் கடன் என்பதுபற்றிப் பாணன் அது செய்கின்றனாயின், அதனால் யாம் ஆய்நலக்கேடும் ஆரூத் துயரும் அடைய எய்தினோம் என்பாள், பாணன் பொய்யன் பல சூளினன் என்றும் சூளுறுகால், தெய்வத்தினை முன்னிலையாக்கிக் கூறுவதியல்பாகலின், அச்சூள், பொய்யினும் கொடிதாதல் நோக்கிச் சூளுறவினைப் பிரித்தும், பலகாற் போந்து பொய்யும் சூளும் செய்தான்

1. பரி. 18, 20.

2. நற். 200, 310.

என்பாள் பல பொய்யன் பல சூளிநன் என்றும் கூறினாள். இதனால் பாணனை வாயில் மறுத்ததற்கு எதுவும் கூறிய வாறற்றது. “கொண்க எம்வயின், மாணலம் மருட்டும் நின்னினும், பாணன் நல்லோர் நலம் சிதைக்கும்மே¹” எனப் பிறுண்டும் பாணனது கொடுமை கூறுமுக்கத்தால் அவற்கு வாயில் மறுத்து மறைமுகமாக தலைமகனது கொடுமை கூறப்படுமாறு காண்க.

யாமையின்மீது அதன் பார்பு ஏறித் துஞ்சும் என்ற தனால், தலைமகன் மார்பின்மீது அவன் புதல்வன் அமர்ந்து துயில்கின்றமை பெற்றும்; பெறவே மகப்பயந்து வாழ் வார்க்கு அம்மக்கள் தனது மார்பின்மீது ஏறி விளையாட்ட யர்தலும், அமர்நது கிடந்து துயிறலுமாகிய இச்செயல் களாற் பிறக்கும் இன்பத்திலும் இம்மைக்கண் சீரியது பிறிதின்மையின் அதனைச் சுட்டி உள்ளுறுத் துரைத்த வாறாயிற்று; “மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம்²” எனத் திருவள்ளுவனாரும், “இன்னகை மனையோள் துணை வியாகப் புதல்வன் மார்பின் ஊரும் மகிழ்நகை யின்பம்³” எனப் பேயனாரும் கூறுதல் காண்க. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

(௩)

44. தீம்பெரும் பொய்கை யாமையினம் பார்ப்புத்
தாய்முக நோக்கி வளர்ந்திசி னாஅங்
கதுவே யையநின் மார்பே
அறிந்தனை யொழுகுமதி யறனுமா ரதுவே.

பரத்தையர் மனைக்கண்ணே பன்னாள் தங்கித் தன் மனைக்கண்ணே வந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

ப. உரை : நின் மார்பாற் கொள்ளும் பயனின்றிக் காட்சி எய்தவும் பெறுகின்றிலள் எனப் புலந்து கூறியவாறறிக.

1. ஐங். 139.

2. குறள். 65.

3. ஐங். 410.

உரை : ஐய. இனிய நீர்மிக்க பொய்கைக்கண் வாழும் யாமையின் இளம்பார்ப்புக்கள் தம்தாய் தம்மை ஓம்பாவிடனும் தாம் அதன் முகநோக்கி வளர்ந்தது போல, இவள் நீ நல்காயாயினும் நின் மார்பினையே நோக்கி வாழும் இயல்பினளாயினள் ; நின் மார்பு அத்தன்மையதாகும். ஆகலின், நீ அதனை அறிந்து ஒழுகுவாயாக ; அஃது இவள் உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஆக்கமாவதேயன்றி நினக்கு அறமுமாம் என, று.

தீம்பெரும் பொய்கை என்புழி, பெருமை இடத்தினையும், இனிமை இடத்து நிகழ்பொருளினையும் சிறப்பித்து நின்றன. யாமை தவழ்வனவற்றுள் ஒன்றாதலின், அதன் பிள்ளையைப் பார்ப்பு என்றார். “தவழ்பவை தாழும் அவற்றோ ரன்ன ¹” என்பது மரபியல். இது மேலதற்கும் ஒக்கும். தான் ஈன்ற பார்ப்பினைத் தாயாமை ஒப்புதல் இல்லை என்றும், அதன் கணவனே அது செய்யும் என்றும் பண்டையாசிரியன்மார் கூறுவர். உவமைக் கேற்பப் பொருள் வருவிக்கப்பட்டது. அத்தன்மையாவது, தன்னை நோக்கி வாழ்வாரை வாழ்விக்கும் தன்மை. நின் மார்பு அதுவே என்றதற்கு, நின்மார்பு நயந்த இவளுக்கு நீ செய்யும் அருள், தான் ஈன்ற பார்ப்புக்குத் தாயாமை செய்யும் அருளேயாகும் எனினுமாம். வளர்ந்திசின் என்பது இறந்தகால முற்றுவினைத் திரிசொல். “இகுமுஞ் சின்னும் ஏனை இடத்தொடும் தகுநிலையுடைய ²” என்றதனாற் படர்க்கைக்கண் வந்தது. மதி முன்னிலையசை. உம்மை எச்சவும்மை. ஆர், அசை நிலை ; “அசைநிலைக் கிளவி ஆகுவழி யறிதல் ³” என்ப.

யாமைகளும் முதலை போல நெடுங்காலம் வாழும் உயிர்வகையாகும். ஊறின்றி வளரவிடின் முதலைகள் முந்நூறு யாண்டும், யாமைகள் முந்நூற்றைம்பது யாண்டும் உயிர் வாழும் என்று உயிர்நூலறிஞர் கூறுவர். இவை

1. தொல்.பொ. 560. 2. ஷ சொல். 275. 3. ஷஷை 271.

நீரினும் நிலத்தினும் இயங்குவனவாகலான், அவ்வவ் விடத்துத் தட்ப வெப்பங்கட் கேற்ப இவற்றின் உடற் குருதி அமைந்து மாறும் இயல்பிற்று. யாமை நாற்பதின் மேலும் வகைப்படும் என்றும், இவற்றுள் மிகப் பரியன பசிபிக் இந்து ஆசிய இருபேரளக்கரிலும் வாழ்கின்றன என்றும், அவற்றுட் சில ஜம்பத்தைந்து அங்குல நீள மும், ஐஞ்சூற்றைம்பது பவுண்டு நிறையும் உடையன என்றும் கூறுவர். பிரேசில் நாட்டு (Brazil) நாட்டு யாமை கள் இரண்டடி நீளமுடைய என்பர்.

யாமை இராக்காலங்களில் நிலத்திடை வந்து மேயும். சினையீனுங் காலத்தில், நீராலும் பிறவற்றாலும் இடை யூறு நிகழாததோர் தனியிடங் கண்டு ஆங்கொரு குழி செய்து அதன்கண் தன் சினைகளை ஈன்று மணலால் மெத்தென மூடிவிட்டுப் பின் வேரெருவழியால் நீர் நிலையை அடையும். சினையீனும் காலம் எய்தியவழியும், அக்காலத்து ஈன்றவழித் தனக்காதல் தன்சினைகட் காதல் ஊறு நிகழும் என்று தோன்றின், அது நிகழாமெக்குரிய காலம் வருமளவும், சினையீனாது நின்று பெயர்த்துக் கரு வுயிர்க்கும் பெற்றிமையுடையது! சினையீன்ற யாமை முன்னர்ப் போந்த வழியே மீளாமல் பிறிதொரு வழியாற் சேறல், பகையுயிர்கள் தன் சுவடுபற்றிப் போந்து தன் சினைகட்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் என்பது கருதிப்போலும்! இதனைக் கூர்ந்து நோக்கிய நம் பண்டைச் சான்றோர், யாமை தன் சினையினை மணலிடைப் புதைத்து வைத்தலையும், அக்காலை அம் முட்டைகள் தாயின் துணையின்றித் தமிழ்த்துக் கிடத்தலையும் விதந்து, “அடும்புகொடி சிதைய வாங்கிக் கொடுங்கழிக், குப்பை வெண்மணற் பக்கஞ் சேர்த்தி, நுறைச்சூல் யாமை மறைத் தீன்று புதைத்த, கோட்டுவட் டுருவின் புலவுநாறு முட்டை, பார்ப்பிட னாகு மளவைப் பகுவாய்க். கணவன் ஓம்பும் கானலஞ் சேர்ப்பன்” என்றும், “தாயில் முட்டை போல உட்

கிடந்து, சாயினல்லது பிறிதெவன் உடைத்தோ, யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன, காமம் காதலர் கையற விடினே 1” என்றும் கூறினர். இக்காட்டியவற்றுள், தாயாமை ஈன்ற சினைகளை அதன் கணவனே அவை பார்ப்பாகுமளவும் புறந்தருவதை இது காறும் நிகழ்ந்துள்ள ஆராய்ச்சி காட்டவில்லை; எதிர்கால ஆராய்ச்சியால் இதன் உண்மை துணியப்படும். யாமையைப் பற்றிப் பண்டையோர் குறிப்பன பலவும் மெய்யாதல் விளங்குதலின் யாமையின் கணவன் செயலைப் புனைந்துரையென விலக்கு தற்கு இடமில்லை. வெள்ளாங் குருகின் சேவல் அது போல் செய்வதாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். அதனை வெள்ளாங் குருகுப்பத்தின்கட் 2 காண்க.

முட்டை பொரித்தவுடன், யாமைப் பார்ப்புக்கள் மணலைக் கிளைத்துக்கொண்டு வெளிவரும். அவற்றிற்கு அக்காலத்திற் கண் முதலிய பொறி இல்லையாயினும், வாயினால் மணலைக் கறித்துக்கொண்டே நீர்நிலையை அடையும். காந்தலுசியை எவ்வழித் திருப்பினும் அதுவட திசையே நோக்கி நின்றல்போல, யாமைப் பார்ப்புக்கள் நீர்நிலையை அடைதற்குரிய நெறியைப் பற்றாதவாறு எத்துணை இடையீடு படுப்பினும், அவை அவ்வனைத்தையும் கடந்து நீர்நிலையைத் தவறாது அடையும் இயற்கை ஒண்மை படைத்துள்ளன. மற்று, தமிழாசிரியன்மார் இவை தாய்முகம் நோக்கி வளர்கின்றன என்றது. தம் தாய் வாழுமிடும் அந் நீர்நிலையே யாகலின், ஆண்டு அடையின், தம் தாயினை அடைதல் கூடும் என்ற கருத்தினுற் போலும். இவ் யாமையின் ஊனும் ஓடும் பிறவும் பயன்படுமாற்றினை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். வேறு விரிந்த நூல்களுட் கண்டுகொள்க.

பரத்தையர் மனைக்கண் பன்னாள் தங்கிவந்த தலைமகற்குத் தலைமகளின் மெல்லியற் பொறையை விளங்கக்

கூறுதல் தோழி கருத்தாகலின், உவமமும் ஓர் அளவை யாதல் குறித்து, யாமைப் பார்ப்பின்மேல் வைத்து உவமித் தாள். தாய் பயந்த பார்ப்பினை யாமைக் கணவன் ஒம்புதல் போல, நிற்பொருட்டு இவள் கொண்ட காமத்தினை நீ ஒம்பாயயினும். அதனை நின்மார்பின் காட்சியே செய்யும் என்பாள், அதுவே ஐய நின் மார்பே என்றாள். “காதலர் நல்கார் நயவா ராயினும், பல்காற் காண்டலும் உள்ளத் துக்கு இனிதே¹” என்றும், “வேட்டோர்க்கு அமிழ்தத் தன்ன கமழ்தார் மார்பு²” என்றும் சான்றோர் கூறிய வாற்றாலும் இக்கருத்து அறியப்படும். தன் மார்பின் இயல்பு அஃது என்பதை அறிந்தவழி, தலைமகள் பாற் பிறந்த காமம் அழியாவகை ஒழுகுதல் தனக்கு அறம் என்பது தலைமகனால் உணரப்படுமாகலின், அறிந்தனை ஒழுகுமதி அறனுமா ரதுவே என்று கூறினாள். “உறுக்கண் ஒம்பல் தன் இயல்பாகலின், உரிய தாகும் தோழிகண் உரனே³” என்றதனால் இது தோழிமாட்டு அமையும் என அறிக.

இது, “பிழைத்து வந்திருந்த சிழவனை நெருங்கி, இழைத்து ஆங்கு ஆக்கிக் கொடுத்தற்கண்⁴” தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். முன்னர் வருவதற்கும் இஃதொக்கும். இதன்கண், அறிந்தனை ஒழுகுமதி என்றதனோடு அமையாது அறனுமா ரதுவே என்றதனால் நெருங்கிக் கூறியவாறு காண்க. மெய்ப்பாடும் பயனுமவை.

ஐயன் மார்பே என்று பாடமாயின், இப்பாட்டு அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்த தலை மகளை அடங்கக் காட்டுதற்கண், தலைவன் மார்பினது இயல்பு அஃது என்றும், அதனை அறிந்தொழுகுதல் அவட்கு அறம் என்றும் தோழி கூறியவாரும்.

1. குறங். 60 2. அகம். 332. 3. தொல். பொ. 259.
4. ஐ. ஐ. 150.

45. கூதி ராயிற் றண்கலிழ் தந்து
வேனி லாயின் மணிநிறங் கொள்ளும்
யாறணிந் தன்றுநின் னூரே
ப்சப்பணிந் தனவான் மகிழ்நவேன் கண்ணே.

நெடுநாள் பரத்தையரிடத்தனும் ஒழுகிய தலைமகன்
மனைவயிற் சென்றுழித் தோழி சொல்லியது.

ப. உரை : கலங்குதலும் தெளிதலும் உடைத்தாகிய யாற்றின்
இயம்பும் பெருது என்றும் பசந்தே ஒழுகுகின்றார் இவள் என்பதாம்.

உரை : மகிழ்ந, கூதிர்க்காலத்தில் நீர் பெருகுதலால்
தண்ணிதாய்க் கலங்கி வேனிற் காலத்து அலிதின்மையால்
தெளிந்து நீலமணியின் நிறத்தைப் பெறும் யாற்றினால்
நின்னுடைய ஊர் அழகு பெற்றது; அவ் யாற்றின் இயல்பு
தானும் இன்றி இவள் கண்கள் எஞ்ஞான்றும் பசப்பினால்
அழகு பெற்றன, காண் எ.று.

கூதிர், அறுவகைப் பெரும்பொழுதினுள் ஒன்று;
ஐப்பதியும் கார்த்திகையும் அதற்குரிய திங்களாம். தண்
கலிழ், கலங்கிய நீர்ப்பெருக்கு. கலங்கிய நீர் குளிர்ந்தே
இருக்குமாகலின், தண்கலிழ் எனப்பட்டது. வேனில்,
இளவேனில், முதுவேனில் என இருவகைத்தாம்; அவற்
றிற்கு, முறையே சித்திரை வைகாசித் திங்களும், ஆனி
ஆடித்திங்களும் உரியவாம். வேனியில், மழையின்மை
யான் மேன்மேலும் வருவாய் இன்றாதலின், நின்ற நீர்
தெளிந்து நீலமணி போறலின், வேனிலாயின் மணிநிறம்
கொள்ளும் என்றார். தெளிந்த நீர் நீலமணி போறலை,
“மணிக்கே முன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்பு¹” என்பதனாலு மறிக.
ஊர் யாறணிந்தன்று என்றும், கண் பசப்பணிந்தன
என்றும் இயையும். தலைவி உறுப்பினைத் தோழி தன்
னுறுப்பாகக் கூறியது, “எம்மென வருஉங் கிழமைத்
தோற்றம் அல்லாவாயினும் புல்லுவ வுளவே²” என்ற
தனால் அமைந்தது.

1. குறுந். 49.

2. தோல். பொ. 221.

“நின் ஊரணிந்தயாறு கூதிரிற் கலக்கமும், வேனிலில் தெளிவும் பெறுதல்போல, நின் தோளை மணந்த இவரும் நீ செய்யும் பிரிவு புணர்வுகளால் இடும்பையும் இன்பமும் எய்துதற்குரியள்” என்பதனைக் கூதிராயின் தண்கலிழ் தந்தது. வேனிலாயின் மணி நிறங்கொள்ளும் யாறணிந்தன்று நின்னூரே என்பதனால் எய்துவித்து, அவன் புறத்தொழுக்கத்துக் கொடுமையைச் சுட்டி, “பரத்தை மனைக்கண் நீ நெடிது தங்கினமையின், இவள் ஆற்றாது, அவ் யாற்றியல்பும் பெறுது எஞ்ஞான்றும் பசத்தலையே பொருளாகக் கொண்டாள்” என்பாள், பசப்பணிந்தன வரல் மகிழ்ந் என் கண்ணே என்று தோழி கூறினாள். வாழ்க்கைக்கண் புணர்வும் பிரிவும் நிகழ்தல் இயல்பாக வின், அவை காரணமாக முறையே இன்பமும் இடும்பையும் எய்துதல் தலைமக்கட்கு உரித்து என்றாள். “வருத்த மிகுதி சுட்டுங்காலை, உரித்தென மொழிப வாழ்க்கையுள் இரக்கம் ¹” என ஆசிரியர் குறிப்பது காண்க. இவ்வுரிமை, இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும், நண்பகலமையமும் இரவும் போல, வேறுவேறியலவாகி மாறெதிர்ந் துள ²” என்புழி உவமையாலும் பெறப்படும். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

இனி, இப்பாட்டின் கண் என் கண்ணே என்றதற்கு உரைக்கும் வழுவமைதி வலிந்து கோடலாய்த் தோன்றுதலாலும், பிறுண்டும், “ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல், செல்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த், துறையணிந்தன்றவர் ஊரே, இறையிறந்து இலங்குவளை நெகிழ்ச்சாஅய்ப், புலம்பணிந்தன்று அவர் மணந்த தோளே ³” என இக் கருத்தமைந்த பாட்டுத் தலை வி கூற்றாகவே கொள்ளப் பட்டிருத்தலாலும் இதனைத் தலைவி கூற்றாகக் கோடற்கும் இயைபுண்டு என அறிக. (6)

1. தொல். பொ. 226. 2. அகம். 327. 3. குறந். 50.

46. நினக்கே யன்றஃ தெமக்குமா ரினிதே
நின்மார்பு நயந்த நன்னுத லரிவை
வேண்டிய குறிப்பினை யாகி
ஈண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே.

மனைக்கண் வருதலைப் பரத்தை விலக்க விலங்கிப் பின்பு
உலகியல்பற்றி அவள் குறிப்பினோடும் வந்தமை அறிந்த தோழி
தலைமகனைப் புலந்து சொல்லியது.

ப உரை : இவ்வாறு வருதலின் வராமையே இனிது
என்பதாம்.

உரை : பெரும, நின்மார்பினை விரும்பிய நல்ல நெற்றி
யினையுடைய அரிவையாவாள் விழைந்து செய்த குறிப்
பினையுடையையாய் இங்கு வந்தருளுவ தொழித்து, வாராது
அவள் மனைக்கண்ணே தங்குதல் நினக்கே யன்றி எமக்கும்
இனிதாம், காண். எ.று.

நினக்கே யன்று அஃது எமக்குமார் இனிதே என்புழி,
ஏகாரம் முன்னது பிரிநிலையும் பின்னது தேற்றமுமாம்.
“இன்றி யென்னும் வினையெஞ் சிறுதி, நின்ற இகரம்
உகரமாதல், தொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளுள்
உரித்தே¹” என்புழித் தொன்றியல் மருங்கின் என்ற
தனால், அன்றி யென்னும் வினையெஞ்சு கிளவி அன்று என
வந்தது. அஃதென்னும் சுட்டு, செய்யுளாதலின், முற்பட
வந்தது. வேண்டிய குறிப்பினையாகி என்புழி வேண்டல்
தலைமகன் பரத்தை என்ற இருவர்பாலும் நின்ற விழைவு
தோற்றுவித்து, அவன் அவள் குறிப்பினதைற்கு ஏதுவு
மாதலின் ஆக்கம் வந்தது. அருளாது என்னும் எதிர்மறை
வினையெச்சம் உறைதல் என்னும் வினைப்பெயரின் வினை
கொண்டது. ஈண்டு, ஆண்டு என்பன முறையே தலை
மகன் மனையையும் பரத்தை மனையையும் சுட்டி நின்றன.

மனைக்கண் வருதலைக் கருதிய தலைமகளை அவ்வாறு வாராவகைப் பரத்தை விலக்கியது தான் அறிந்தமை தோன்ற, நின்மார்பு நயந்த நன்னுதல் அரிவை என்றும், “அவள் விலக்க விலங்கி வாராது தவிர்ந்த நீ இன்று ஈண்டுப் போந்தது, உலகியல் பற்றியல்லது இவளை அருளும் குறிப்புப்பற்றி அன்று” என்பாள் வேண்டிய குறிப்பினையாகி என்றும், “அக் குறிப்பினால் இதுபோது செய்யும் தலையளிதானும் அவளது குறிப்புவழிப்பட்டதே யன்றிப் பிறிதின்மையின், அவள் மனைக்கண் தங்குதலே நினக்கு இன்பமாவது” என்பாள், ஈண்டு நீ அருளாது ஆண்டு உறைதல் என்றும், அது செய்தலால் நினக்கும் நின் பரத்தைக்குமே இனிதாம் எனக் கருதற்க, நின்னின் யாம் வேறல்லேமாய் நீ எய்துவனவெல்லாம் எய்த நிற்கின்றேம் என்பாள் நினக்கே யன்று அஃது எமக்கும் இனிதே என்றும் கூறினாள். எமக்குமா ரினிதே என்பது குறிப்பு மொழி.

நீ மனைக்கண் வருதலைப்பேணாது நின்பரத்தை விலக்க விலங்கிப் பின் அவள் குறிப்பினையாகி வருதல் எமக்கு நாணுத் தருமாகலின், ஆண்டு உறைதலே தக்கது எனப் புலந்து கூறுகின்றளாகலின், இது, “பேணு ஒழுக்கம் நாணிய பொருளின்கண்¹” தோழி கூறுவதன் பார்ப்பும். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

இனி, ஆசிரியர் இளம்பூரணர், “அவனறிவு ஆற்ற அறிவுமாகலின்²” என்ற சூத்திரத்துக் “தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி, எங்கையர்க்கு உரையென இரத்தற் கண்ணும்” என்பதற்கு உதாரணமாக்குவர்; ஈசினார்க்கினியர், அச் சூத்திரத்துக்³ “கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக், காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென, மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும்” என்பதற்குக் காட்டினர்.

இக் கூற்றுவகை இரண்டும் தலைவிக்குரிய வாகலின், இப் பாட்டுத் தலைவி கூற்று என்பது அவர்கள் கருத்தாதல் அறிக. தலைவி கூற்றாயின், உலகியல்பற்றித் தன் மனைக்குப் போந்தான் பிரியான் என்பதை உணர்ந்துவைத்தும், நீ அவள் குறிப்பினையாய் வருதலின் வாராது ஆண்டே சென்று உறைக எனக் கூறுதலான், இஃது அச்சுத்திரத்துச் “செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தற் கண்ணும்” என்புழி நிகழும் கூற்றுவகையாதல் காண்க. அக்காலை, இது புலவிக்கண் நிகழ்தலின் உள்ளது உவர்த்தலாம் எனவும் உணர்க. (௬)

47. முள்ளெயிற்றுப் பாண்மக ளின்கேழற சோரிந்த
அகன்பெறு வட்டி நிறைய மனையோள்
அரிகாற் பெரும்பயறு நிரைக்கு மூர
மாணிழை யாய மறியுநின்
பாணன் போலப் பலபொய்த் தல்லே.

பாணற்கு வாயின்மறுத்த தலைமகள் பின் அப்பாணனோடு தலைமகன் புதுந்து தன் காதன்மை கூறியவழிச் சொல்லியது.

ப. உரை: மாணிழை ஆயம் அறியும் என்ற கருத்து: நீ கூறுங் காதன்மைபொய்யென்பது ஆயமெல்லாம் அறியும்; நான் இதனை மெய்யென்று கொள்ளினும் அவர் கொள்ளார் என்பதாம். கேழற சொரிந்த வட்டி நிறைய மனையோள் பயறு நிரைக்கும் ஊர என்றது, நீ நின் காதல் சொல்லி விடுத்து அவர் சிறந்த காதல் சொல்லி வரவிடப் பெறுவாய் என்று.

உரை: முட்போலும் கூரிய பற்களையுடைய பாண்மகளின் இனிய கேடிற்றுமீன் பெய்த அகன்ற பெரிய வட்டி நிறைய மனையவள் அரிகாலிடத்து வித்திப்பெற்ற பெரும்பயற்றைக் கொடுக்கும் ஊரனே, நினக்கு வாயிலாய்ப் புதுந்த பாணனைப்போல நீயும் பொய்பல கூறுதலைச்

சிறந்த இழையணிந்த ஆயமகளிரும் அறிவராகலின், யான் மெய்யென்று கொள்ளுமாறு இல்லை, காண் எ.று.

கூர்மைபற்றி முள்ளெயிறு என்றார்; “முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்¹” என்று பிறரும் கூறுவர். பாண்மகள் என்புழிப் பாண் என்பது குடிப்பெயர்; “துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்று, இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை²” என்பதனாலும் அறியப்படும். கெடிறு, ஒருவகை மீன்³. இதனை இக்காலத்திற் கெளுத்தி என வழங்குவர். கடையர் இதனைக் கள்ளொடு கலந்துண்பர் என்பர்; “விழவின் ருயினும் உழவர் மண்டை இருங்கெடிற்று மிசையொடு பூங்கள் வைகுந்து⁴” என வருதல் காண்க. வட்டி, கடகப்பெட்டி. இஃது உட்புறம் பனங்குருத் தாலும், வெளிப்புறம் அதன் அகணியாலும் செய்யப்படும். இது, பாணரும் கடையரும் மீனும் ஊனும் பெய்து வைத்தற்குப் பயன்படுவதேயன்றி உழு தொழிலோர் விதை முளை வைத்தற்கும், மகளிர் பூப்பெய்து வைத்தற்கும் பயன்படுமென்று அறிக. முளை வைத்தலாவது, வித்தற் குரிய விதை முளைத்தற் குரிய செவ்வி பெறுவித்தல். “காணுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன் மான்றசைச் சொரிந்த வட்டியும்⁵” “ஊனார் வட்டியர்⁶” “வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல, மீனொடு பெயரும்⁷” என்றும், “உழவர் விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப், பொழுதோ தான் வந்தன்றே⁸” என்றும் “துய்த்தலை யிதழ் பைங்குருக் கத்தியொடு, பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீ ரோவேன, வண்டுக்கும் வட்டியள் திரிதரும், தண்டலையுழுவர் தனிமட மகளே⁹” “வரிமென் முகைய நுண்கொடி யதிரல், மல்ககல் வட்டியர்¹⁰” என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. அரிகால், அன்மொழித் தொகை; அரிந்த கால்கள் நின்ற வயல் என விரியும்.

1. அகம். 39. 2. புறம். 335. 3. Surmullet. 4. புறம். 384.
5. ஐ 33. 6. மலைபடு. 152. 7. அகம். 41. 8. நந். 210.
9. ஐ 200. 10. ஐ 210.

“அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர் ¹” என்புழியும் அது. “அரிகால் மாறிய அங்கண் அகன்வயல் ²” என்புழி இறந்த காலம் தொக்க வினைத்தொகையாய் நிற்பதற்காக. அரிகாலில், எள்ளாதல் பயருதல் விதைத்தல் இக்காலத்தும் உழவர் மரபாதலின், அரிகாற் பெறும்பயறு எனப்பட்டது. பாணன் பொய்கூறுவன் என்பதனை, “பாணன் பொய்யன் பல சூளினனே ³” என இந்நூலுள்ளும், “இவன் (பாணன்) பொய்பொதி கொடுஞ்சொல் ஓம்புமின் ⁴” எனப் பிறுண்டும் கூறுப.

பண்டு, தலைமகளைத் தலைப் பெய்த விடத்து அவளோடு உடனும் ஆயமகளிர் அறிய வஞ்சின முரைத்தும் பின் அது பொய்படப் பிரிந்தானாகலின், மாணிழை ஆயம் அறியும் என்றும், அவற்கு வாயில் வேண்டி வந்தாருள், பாணன் பல பொய்யம்மொழிகளால் தலைவனது காதன்மை கூறக் கேட்டிருந்தாள். அவையனைத்தும் பொய்யாயினமை கண்டு பின்பொருகால் அது கூறிவந்த அவற்கு வாயின் மறுத்தாளாகலின், நின் பாணன் போல என்றும், இதுபோது பாணனோடு போந்து அக் காதன்மையே கூறுங்கருத்தின கைலின், “நின் பாணன் போலப் பல பொய்த் தல்லே” என்றும் கூறினாள். கூறவே, நின் பொய்ம்மை எம்பால் நில்லாது எம்மோடு உடன்பயிலும் ஆயமும் அறியப் பரந்தமையின், யாம் மெய்யெனக் கொள்ளினும், அவர் பொய்யென்றே கொள்வர் என்றோளாம். “உடனாடாயமோடுற்ற சூளே ⁵” என்றும், “தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும், ஆயமெல்லாம் உடன்கண்டன்றே ⁶” என்றும் வருவனவற்றால் ஆயம் அறிய ஒழுகியது பெரிதும் நினைக்கப்படுமாறு அறிக.

பாண்மகளது இழிந்த கெடிறு சொரிந்த வட்டி நிறைய, மனையோள் உயர்ந்த பெரும்பயற்றினைக்

1. குறுந். 155.

2. நந். 67.

3. அகம். 391.

4. நந். 200.

5. ஐங். 31.

6. குறுந். 311.

கொடுப்பள் என்றது, நினக்கு வாயிலாவார் வந்து பொய் பொதிந்த சொற்களால் மொழிந்த நின் காதன்மைக்கு நின்னை நயந்தோர் வாயில் நேர்தலைப் பெறுவாய் என்ற வாறு. எனவே, நீ இவ்வாறு பொய்த்தற்குக் காரணம், நின் வாயில்களால் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து அது நேரும் தவறுடைய யாமே எனப் புலந்தவாறு. “மானிழை யாயம் அறியும்” என்றது புறஞ்சொல் மாணுக்கிளவி. “பல பொய்த்தல்” என்றது ஓராற்றால் தெய்வமஞ்சலுமாம்.

இவ்வாறு குறிப்பாலும் வெளிப்படையாலும் வைஇய மொழி கூறல் தலைமகட்கு வழுவாயினும், தன் வயின் உரிமையும், அவன் வயிற் பரத்தைமையும் விளங்கக் கூறும் பான்மைக்கண் நிகழ்தலின் அமையும் என்க; ஆசிரியரும் “மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியும், மாறிலாண்மையிற் சொல்லிய மொழியும், கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளு மென்ப¹” என்றனர்.

இது, துனிபோலத் தோன்றினும், உள்ளுறையால் நயப்பாடு காட்டி நின்றலின், சிறு துனியாய்ப் பின்னர் எய்தும் இன்பத்துக்கு ஆக்கமாம் என அறிக; “ஊடலில் தோன்றும் சிறுதுனி நல்லளி, வாடினும் பாடு பெறும்²” என்பதனால் அறிக. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல். (ஏ)

48. வலைவல் பாண்மகன் வாலேயிற்று மடமகள்
வராஅல் சொரிந்த வட்டியுண் மனையோள்
யாண்டுசுழி வெண்ணெல் நிரைக்கு மூர
வேண்டேம் பெருமநின் பரத்தை
ஆண்டுச்செய் குறியோ டண்டுகின் வரவே.

பரத்தையர்மாட்டு ஒழுகாநின்று தன் மனைக்கட் சேன்ற தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

உரை: மீன்வலை வீசுதலில் வல்ல பாண்மகனும் வாலிய பற்களையுடைய இனையளாய பாண்மகனும் வரால் மீனைக் கொணர்ந்து சொரிந்த வட்டி நிறைய மனையவர் பழமையான வெண்ணெல்லை உதவும் ஊர, நின் பரத்தை ஆண்டுச்செய்த குறியுடன் ஈண்டுவரும் நினது வருகையை யாம் விரும்புகின்றேன் எ.று.

வலைவீசி மீன் பிடிக்கும் வண்மையுடைமை பற்றி வலைவல் பாண்மகன் என்றும், ஒரோவழி அஃது அப் பாண்மகட்கும் எய்த வாலெயிற்று மடமகள் என்றும் கூறினர்; “நாண்கொள் நுண்கோலின் மீன்கொள் பாண்மகள் தான்புள் அடைகரைப் படுத்த வாராஅல், நாரரி நறவுண்டு இருந்த தந்தைக்கு, வஞ்சி விறகிற் சுட்டு வாயுறுக்கும், தண்டுறையூரன்¹” என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. பாண்மகனும் பாண்மகனும் உள்ளிட்ட பாணர்களை வேண்டுவ கொடுத்து ஒம்புதல் மனையோட்கு இயல்பாதல் தோன்ற இருபாலாரையும் ஒருங்குக் கூறினர்; “மனையோள் பாண ரார்த்தவும் பரிசில ரோம்பவும், ஊனெலி யரவமொடு கைது வாளே²” எனவரும் புறப் பாட்டாலும் ஈதறியப்படும். யாண்டுகழி வெண்ணெல் என்றது, விளைந்து ஓர் யாண்டின் எல்லை கழிந்த நெல்லை; அஃதாவது, பழமையுற்ற நெல் என்பதாம். யாண்டுகழி வெண்ணெல்லை இவ்வாற்றூற் செலவிடாத வழி, அவை பயனின்றிக் கழிதலே யன்றி, ஆண்டுதோ ரெய்தும் புது நெல்லை நிறைத்தற்கு இடனுமின்றும் எனவுணர்க. இவ்வகையிற் பழநெல்லே செலவிடப்பெறும் என்பதை, “காலைத் தந்த கணக்கோட்டு வானைக்கு, அவ்வாங் குந்தி அஞ்சொற் பாண்மகள், நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி மறுகிற் பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள், கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுஉம்³” என்பதனாலும் அறியலாம். வெண்ணெல், கார்பெல் செந்நெல் என்ப

வற்றினைப் போலும் நெல் வகை. இஃது இனஞ் சுட்டிய பண்புகொள் பெயர். ஆண்டு, ஈண்டு என்பன பரத்தை மனையையும் தன்மனையையும் சுட்டி நின்றன. குறி, “முலையாலும் பூணலும் முன்கண் தாஞ் சேர்ந்த, இலையாலும் இட்ட குறி.¹”

“நினக்குரிய வாயில்களால் அது நேர்வித்துக் கூடும் இயல்புடைய வாயினும், நீ நிற்பரத்தை செய்த குறியொடு வருதலின், யாம் நின்னை வேண்டேம்” என்பாள், உள்ளுறையால் தலைமகன் வாயில் நேர்வித்துக் கூடுதலையும், வாயில் நேர்தற்குரிய தான் அது நேராதவாறு குறியொடு போதருதலையும் தலைவி கூறினாள். “நீ விடுத்த வாயில்கள் எம் நெஞ்சு நெகிழக் கூறிய காதன்மைக்கு யாம் அது நேரு முகத்தால் நின்னை வேண்டி நின்றே மாயினும், வேண்டாதவாறு நீ பரத்தை செய்த குறியொடு வந்தனை” என்பாள், வேண்டேம் பெரும நின் பரத்தை ஆண்டுச் செய் குறியொடு ஈண்டு நின் வரவே என்றாள். ஊர என்றதனோ டமையாது பெரும எனப் பெயர்த்தும் விளித்ததனால், “என் தொன்னலம் தொலைவதாயினும், நின்மார்பினைக் கூடுதல் செய்யேன்” எனப் புலவி மிகுந்து கூறியவாரும். தலைமகள், “என் தொல்கவின் தொலையினும் தொலைக, சார விடேஎன்” என்றும், “குவவுமுலை சாடிய சாந்தினை, வாடிய கோதையை” எனப் பரத்தை செய்குறியை விதந்தும், “ஆகில் கலந்தழீஇ யற்றுமன்²” என்று அக் குறியொடு வந்தானைக் கூடலை இழித்தும் தலைவி புலவி மிகுந்து கூறுதல் காண்க.

வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள் மனையொள் யாண்டு கழிந்த வெண்ணெல்லை நிறைக்கும் என்றது, வாயில்கள் கூறிய காதன்மைக்குத் தலைவி வாயில் நேர்ந்தமை கூறிய வாறு. யாண்டுகழி வெண்ணெல் என்பது வாளாது

1. திணைமா. 152. 2. நந். 350.

பெயராய் நின்றது; “அடியளந்தான் 1” என்புழிப்போல. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

ஈண்டு வாரல்லே என்றும் பாடமுண்டு. அதற்கு நின் பரத்தைமை யொழுக்கத்தை யாம் விரும்புகிலே மாதலின், அவள் ஆங்கே தன்மனையிற் செய்த குறியுடன் நீ இங்கு எம்மனைக்கண் வாராதொழிக என்று உரைக்க; “வாரல் வாழிநிற் கவைஇயோளே 2” எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. ஈண்டு நீ வரலே என்பது அச்சுப் பிரதியிற் காணும் பாடம். (அ)

49. அஞ்சி லோதி யசைநடைப் பாண்மகள்
சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற் பெறாஉம்
யாண ஞரநின் பாண்மகள்
யார்நலஞ் சிதையப் போய்க்துமோ வினியே.

பாணன் வாயிலாகப் பரத்தையோடு கூடினானென்பது கேட்ட தலைமகள் தனக்கும் பாணனாற் காதன்மை கூறுவிப் பான் புக்க தலைமகற்குச் சொல்லியது.

உரை: அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையும் அசைந்த நடையினையு முடைய பாண்மகள் சிலவாகிய மீன்களைக் கொடுத்துப் பலவாகிய நெல்லைப் பெறும் புதுவருவாயினையுடைய ஊரனே, நினக்கு வாயிலாகிய பாண்மகள் இனி யாருடைய நலம் கெடுமாறு பொய் கூறுவனே, ஏனைப் பரத்தையரும் அவன் பொய்மையினே உணர்ந்து கொண்டன ராகலின் எ.று.

அஞ்சிலோதி, தொகை நூல்களில் மிகப்பயின்ற வழக்கிற்று. இனி யென்றதனால், பண்டெல்லாம் அவன் கூறியது கேட்டு மெய்யென நினைந்து தலைமகள் ஒழு கினாள் என்பது பெற்றும். ஓ, வினா. இனி, இதனை வினைப்

படுத்து, “அவனை நீக்குக; அவன் பொய்ம்மை யாண்டும் அறியப்பட்டது” எனினுமாம். இஃதிப் பொருட்டாதல், “யான் ஓம் என்னவும் ஒல்லார்¹” என்பதனாலும் அறிக. ஏனைப் பரத்தையரும் என்பது முதலாயின கூற்றெச்சம்.

தலைமகனோடு போந்த பாணனது மொழிக்கொடுமையினைக் கூறுகின்ற லாகவின், தலைமகனை நோக்கித் தாம் கூறுவது பொய்யாவதையும், அதனால் மகளிர் பலர் நலங்கெடுவதையும் தெளியாதாரைத் தெரிந்தாளுதல் நினக்குத் தக்கதன்று என்பதுபட நின்பாணன் என்றும், முன்பு பரத்தைபால் நினக்கு வாயிலாய்ச் சென்று கூட்டிய செய்தியை யாம் அறிந்தமையின், அவன் இனிக்குறுவன எம்மைத் தெளிவிக்கும் பான்மைய அல்லவாக, அவன் ஈண்டுப் போந்து இதுபோது கூறும் உரையைப் பரத்தையரும் பொய்யென உணர்ந்து இனி இவன் கூறுவன வற்றைக் கொள்ளாராதலின் இவன் சொல்லுவன யாண்டும் செல்லா என்பாள், யார் நலஞ் சிதையப் பொய்க்குமோ இனியே என்றும் கூறினாள்.

பாண்மகள் சிலமீன் சொரிந்து பல நெற் பெறுவாள் என்றது, நினக்கு வாயிலாய் வந்த பாணன் நின்காதன்மை உணர்த்தும் சில சொற்களைச் சொல்லிப் பல மகளிரை நினபாற் புணர்ப்பன் என்றவாறு. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

இன்னோரன்ன கூற்றுக்கள், “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகவின்²” என்ற சூத்திரத்து, “வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇ” என்புழி “வகை” என்பதன் பாற்படும் என்க. இவ்வாறு வாயில் நேர்விப்பான் புக்க பாணனோடு புலந்து கூறவே, அவனோடு புகுந்த தலைமகனையும் புலந்து கூறியவாறு பெற்றும். (க)

50. துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்துறும்
வஞ்சி யோங்கிய யாண ருர
தஞ்ச மருளாய் நீநின்
நெஞ்சம் பெற்ற விவளுமா ரமுமே.

மனையின் நீங்கிப் பரத்தையிடத்துப் பன்னாள் தங்கி
வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

உரை: வஞ்சி மரங்கள் ஓங்கிய யாணர் ஊரனே,
நின்னைத் தன் நெஞ்சிடைப் பெற்ற இவள் எளியளாதலின்
இவளையே அருளுக; நின் பிரிவாற்றாது இவளும் அழு
கின்றாள்; ஒரோவழி நீ பிரியினும், பன்னாள் தங்கிவிடுதலால்
துணையாயினார் செல்வமேயன்றி இல்லறம் சிறவாமையால்
யாமும் வருந்தா நிற்கின்றேம் எ. று.

துணையோர், தலைமகனது துணைமை பெற்றுப்
பொருள் செய்துகொள்ளும் பான்மையோர். செல்வம்,
இன்ப நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாய் பொருள். யாமும் என்றது
தலைமகளை உட்படுத்து நின்று. செல்வமும் யாமும்
என எண்ணி நின்று, வருந்துதும் என உயர்திணை வினை
யான் முடிதலை, “தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி
யென்று, எண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்¹”
என்பதனற் கொள்க. தஞ்சம் என்பது எண்மைப்
பொருட்டு. நின் நெஞ்சம் பெற்ற இவள் என்பதற்கு,
நின் நெஞ்சார்ந்த அருளைப்பெற்ற இவள் எனினுமாம்.

மனையின் நீங்கிப் போய்ப் பன்னாள் பரத்தை மனையின்
கண் தங்கினு னாதலின், “அருள் நிறைந்த நின்னைத் தன்
நெஞ்சிடைப் பெற்றும் அவ்வருள் பெருது தஞ்சமா
யினள்” என்பாள் தஞ்சம் என்றும், அப் பெற்றியாட்கு
நின் அருள் இன்றியமையாது என்றற்கு, அருளாய் நீ

என்றும், பிரிவின்றி யிருந்து அருளாவிடின், இவள் செய்வது பிறிதின்மையின் இவளுமா ரழுமே என்றும், அதனால் யாங்களும் நினக்கு அமைந்த துணைவரும் செய்வன சிறவாமையால் பயனிழந்து வருந்துவேமாயினேம் என்றற்குத் துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்துதும் என்றும் தோழி கூறினாள். துணையாயினார்க்கு ஆக்கம்தரும் வினையினும் ஆடவர்க்குச் சிறப்புடைய வினை பிறிதின்மையின் அதற்குரிய செல்வத்தை முற்கூறினாள். “நட்டோ ராக்கம் வேண்டியும் ஒட்டிய, நின்றோள் அணிபெற வரற்கும் அன்றோ தோழி அவர் சென்ற திறமே”¹ என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. இனி, செல்வமென்றது சான்றோர் உயர்த்துக்கூறும் அருட்செல்வம் எனக் கொண்டு, “நீ அருளாமையால் இவள் எய்திய அவலம் கண்ட துணையோரும் அருள் மேவிய தம் உள்ளம் மருளி ஆற்ற ராயினமையின், யாமும் அத்தன்மையேமாய் வருந்துதல் செய்யா நின்றேம்” என்பாள். துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்துதும் என்றாள் என்று கூறினுமாம்! உடையாரது தொழில் உடைமை மேல் ஏற்றிக் கூறப்படும் இயைபினால், வருத்தம் செல்வத்தோடும் இயைந்தது. “நெடிய மொழிதலும் கடிய லூர்தலும், செல்வமன்று தன் செய் வினைப்பயனே, சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர் புன்கண் அஞ்சம் பண்பின், மென்கட் செல்வம்”² என்றும், “அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்”³ என்றும் சான்றோர் கூறுவர்.

தலைமகள் முன்னின்று அவனது பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டி, “தஞ்சம் அருளா நீ” என்றதனால் அன்பின் மையும், “துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்துதும்” என்றதனால் கொடுமையும் கூறலின், மெய்ப்பாடு வெகுளியும், பயன் வாயில் மறுத்தலுமாம்; “பரத்தைமை

மறுத்தல் வேண்டியும் கிழத்தி, மடத்தகு கிழமை யுடைமை யானும், அன்பிலை கொடியை என்றலும் உரியள் 1” என்தனால், தலைவிக்கு உரிமை எய்தும் இக்கூற்று, அவள் குறிப்பின்வழி மொழியும் தோழிக்கும் அமையுமாறு கண்டுகொள்க. (ஐ)

6. தோழி கூற்றுப் பத்து.

இப் பத்தின்கண் வரும் பாட்டுக்கள் பத்தும், கூற்று நிகழ்த்துவோர் பொருளாகத் தொகுக்கப்பட்டன வாகலின், இஃது இப்பெயர் எய்துவதாயிற்று. தோழி கூற்று, தோழி கூறும் மொழிகள். கூறப்படுவது கூற்று; பாடப்படுவது பாட்டு என்றும், ஒதப்படுவது ஒத்து என்றும் வருதல் போல முதனிலை ஈற்றுமெய் இரட்டித்துச் செயப்படு பொருண்மை உணரநின்றது. ஏனையிடங்களிலும் இதனையே உரைத்துக் கொள்க.

தோழியாவாள், தலைமகளைப் பயந்த நற்றாய்க்குத் தோழியாகி, பின் தலைமகளை வளர்த்தமையின் அவட்குச் செவிலித்தாயாகிய நங்கையின் மகள். இவள் தலைமகளோடு உடனிருந்து அவட்கு உயிர்த்துணை புரிபவளாவள்; தலைமகட்குரிய சிறப்பெல்லாம், தானும் அவள் பெற்றோர்பாற் பெற்று ஒழுகும் சால்புடையவள். களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளினும் தலைமகட்கு உசாத்துணையும் அவளே. களவின் கண் தலைவியின் மறைந்த ஒழுக்கத்தைத் தன் கூர்த்த மதியால் ஆராய்ந்து கண்டு அறிந்து அது கற்பு நெறியாய்ச் சிறந்தற்கு ஆவனவற்றை ஆற்றும் அமைதியும், உலகியலின் உட்கிடையை உள்ளவாறு அறிந்து தலைமகள் உறுதி எய்தற் குரிய நெறியறிந்து செலுத்தும் நீர்மையு முடையவள். அதனால், தலைமகளை ஒருருகால் உறழ்ந்தும், கழறியும், உயர்ப்பொருள் சுட்டியும் தக்காங்கு உரைக்கும் தகுதிவாய்ந்துளாள். தலைமகளின் உணர்வுவழி நின்று, உவந்துழி உவந்தும், வருந்துழி வருந்தியும் வாழும் வாழ்க்கையளாயினும், தலைமகள் எய்தும் வருத்தம் பிறழ்ந்து தோன்றின், பிறழா நிலையில் தான் நின்று அவளை ஆற்றுவிக்கும் உரனுடைமையும்,

தலைமகன் பாலும் தான் அவனினும் உரனுடையாள் போலக் கூறும் இடமுண்டாகியவழி, அவ் வுரனுடமை தோன்றுவகையில், பணிந்த மொழியால் தான் கூறக் கருதுவதைக் கூறிக் கருத்தை முற்றுவித்துக் கொள்ளும் வாய்மையும் நிரம்பியவள். எவ்வாற்றாலும், தலைமக்கள் அறத்தின்வழி நின்று இன்பம் எய்துவதொன்றையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு ஒழுகும் கடப்பாட்டினள் இத் தோழி என்பே மாயின், எஞ்சிய பிறவெல்லாம் எஞ்சாமற் கூறியவரும். இக்கருத்துக்க ளெல்லாம் தோன்ற, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உரிய கிழமை யினைத் “தாயத்தின் அடையா வீயச் செல்லா, வினை வயின் தங்கா வீற்றுக் கொளப்படா, எம்மென வருஉம் கிழமைத் தோற்றம்”¹ எனச் சிறப்பித் துள்ளார். இச்சிறப்பால், தலைவி உறுப்புக்களைத் தோழி தன் உறுப்பாகக் கூறிய வழியும், அது குற்றமாகாது அமையும் என்று மொழிந்திருக்கின்றனர். ஏனைச் சான் றோர்களும் இதனை வலியுறுப்பார் போல, இந்நெறியே புலனெறிவழக்கமும் செய்திருக்கின்றனர். இயல்பாய் உளதாகிய உயிரறிவினைச் செயற்கையால் உளதாகும் கல்வியறிவு பண்படுத்தி உண்மை யறிவாக்குவது போல, தலைமகள்பால் தோழி அறிவுநெறியே நின்று அவள் வாழ்க்கையை அறவாழ்க்கை யாக்கும் மாண்பு கொண்ட வள். சுருங்கச் சொல்லின், தோழியாவாள், அன்பும் அறிவும் அறமும் முறையே உள்ளம் உரை செயல் களாகத் திரண்டு பெண்ணுருக்கொண்டு வந்தாற்போலும் பெருமையுடையவள் என்றல் சாலும்.

51. நீருறை கோழி நீலச் சேவல்
கூருகிர்ப் பேடை வயாஅ மூர
புளிங்காய் வேட்கைத் தன்றுநின்
மலர்ந்த மார்பிவள் வயாஅ நோய்க்கே.

வாயில் பெற்றுப் புதுந்து போய்ப் புறத்தோழக்கம் ஒழுகிப் பின்பும் வாயில் வேண்டும் தலைமகற்குத் தோழி மறத்தது.

உரை: நீரின்கண் வாழும் நீலநிறத்தை யுடைய சேவற் கோழியைக் கூரிய நகங்களை யுடைய அதன் பெட்டை நினைந்து வேட்கை மிக்கு உறையும் ஊரளே, இவளது வயவு நோய்க்கு நினைது அகன்ற மார்பு புளிங்காய் வேட்கைதானும் விளைவிப்ப தின்றி நினைக்குந் தோறும் புலவிக்கு ஏதுவாய் இராநின்றது, காண் எ. று.

• நீ ரு றை கோழி என்றது, சம்பங்கோழியை; இது முறையே சேவலையும் பெடையினையும் சிறப்பித்து நின்றது. பெடை, பேடை, பெட்டை முதலியன பெண்மைப் பெயர்; “பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்”¹ எனவரும் மறபியற் சூத்திரம் காண்க. வயாஅம் என்பது வேட்கைப் பெருக்கம் உணர்த்தும் உரிச்சொல் லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சவினை; இஃது ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு ஏதுப்பெயர் கொண்டது. புளிங்காய் வேட்கை, புளிங்காய் பிறப்பிக்கும் வேட்கை போலும் வேட்கை; அஃதாவது, புளிங் காயை நினைத்தவழி வாயில் நீருறி வேட்கை தணிவித்தல் போல, நினைந்தவழி நினைத்தார் நினைவில் இன்பம் கிளர் வித்து வேட்கை தணிவித்தல். வேட்கைத்து என்புழிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. வயவுறு மகளிர்க்குப் புளிவேட்கை சிறந்து நிற்கும் என்பது உலக வழக்கினும், செய்யுள் வழக்கினும் காணப்படுவது. “ப ச ப் பு ளி வேட்கைக் கடுஞ்சூல் மகளிர்”² என்ப. வயா, வேட்கைப் பெருக்கம்; பெரும்பாலும், இது, சுருவுற்ற காலத்து உயிரினம் எய்தும் வேட்கை மேற்று; “வீழ்ப்பிடக் குற்ற கடுஞ்சூல் வயா”³ என்பதனாலும் அறியப்படும்.

1. தொல். பொ. 558; 2. குறுந். 287. 3. கவி. 40.

புளிங்காயை நினைந்தவழி வாயில் நீருறி நினைத் தாரது வேட்கையைத் தணிவித்தல் போல, நின் மார்பினை நினைந்தவழி அஃது இவட்கு இன்பவுணர்ச்சி பயந்து இவள் எய்திய வருத்தத்தைப் போக்கற்பாலதாகும்; இதுபோது அஃது அதனைச் செய்யாது ஒருகாலைக் கொரு காலைப் பிரிவுணர்வும் துன்பமும் பயந்து வருத்துவதாயிற்று என்றற்குப் புளிங்காய் வேட்கைத்தன்று நின் மலர்ந்த மார்பு என்றாள். வயாவுற்றார் எய்தும் வேட்கையைத் தணிவித்தல் உரிமையுடையார்க்குத் தள்ளாக் கடப்பா டாதலைச் சுட்டி இவள் வயா அம்நோய்க்கு என்று கூறினாள். விரிந்த பண்பிற் ருயினும், இவள் எய்தும் வருத்தத்தைப் போக்கியதில்லை எனத் தான் கருதியதனை முடித்தற்கு மலர்ந்த மார்பு எனச் சிறப்பித்தாள்.

தலைவி காணாவகையில் தலைமகன் பிரிந்தொழுங்குங் கால், அவன் மார்பு புளிங்காய் வேட்கைத்தாயும், கண்ட வழி அவள் எய்தும் வேட்கை நோய்க்கு மருந்தாயும் விளங்குவ தொன்று. இதனைத் “தண்கயத்துத் தாமரை நீள் சேவலைத் தாழ்பெடை, புன்கயத் துள்ளும் வயலூர— வண்கயம், போலும் நின் மார்பு புளிவேட்கைத் தொன்று இவள் மாலுமா ருநோய் மருந்து⁴” எனப் பிறரும் கூறு மாற்றால் அறிக. இனி, நின் மார்பு நின் புறத்தொழுக் கத்தால் இவள் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகாமையே யன்றி, நினைந்தவழிப் பொருமை தோற்றுவித்து வருத்துதலின் வேட்கைத்தும் அன்று என்றாள் என்றுமாம்; அவ்வழி உம்மை எச்சப்பொருட்டு.

நீலச் சேவலைப் பெடை நினைந்து வயாவும் ஊரனாக வின், இவளும் நின் மார்பு நினைந்து வயாவுற்றாளாக அதனை நினையாது நீ மேன்மேலும் புறத்தொழுக்கம் விரும்புவாயாயினை என்றாளாம். மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயில் மறுத்தல்.

இனி, பேராசிரியர் “தவலருஞ் சிறப்பின் அத்தன்மை நாடின, வினையினும் பயத்தினும் உறுப்பினும் உருவினும், பிறப்பினும் வருஉம் திறத்தியல் என்ப”¹ என்புழிப் பயவுவமப்போலிக்கு இதனைக் காட்டி, “நீருறைகோழி நீலச் சேவலை அதன் கூருகிர்ப் பேடை நினைந்து கடுஞ்சூலான் வந்த வயாத் தீர்தற் பயத்ததாகும்; அதுபோல நின்மார்பை நினைந்து தன் வயவுநோய் தீரும் இவளும் என்றவாறு. புளிங்காய் வேட்கைத்து என்பது, நின் மார்புதான் இவளை நயவா தாயினும், இவள் தானே நின்மார்பை நயந்து பயம் பெற்றாள் போலச் சுவைகொண்டு சிறிது வேட்கை தணிதற்பயத்தாளாகும்; புளிங்காய் நினைய வாய் நீர் ஊறுமாறு போல என்பது” என்பர்.

இனி, வயாவு மூர என்றும், மலர்ந்த மார் பிவண் என்றும் பாடம் உண்டு. (க)

52. வயலைச் செங்கொடிப் பிணையல் தைஇச்
செவ்விரல் சிவந்த சேயரி மழைக்கட்
செவ்வாய்க் குறுமக ளினைய
எவ்வாய் முன்னின்று மகிழ்நதின் தேரே.

வாயில் பெற்றுக் கூடியிருந்த தலைமகற்குத் தோழி நகையாடிச் சொல்லியது.

உரை: மகிழ்ந, வயலையின் செங்கொடியால் மாலை தொடுத்தலின் செவ்விய விரல் சிவந்த; செவ்வரி பரந்த குளிர்ந்த கண்களையும், சிவந்த வாயினையுமுடைய இனைய வள் அழுது வருந்த நின் தேர் நிறற்றற்குக் குறித்தது எவ் விடம்? கூறுக எ. று.

தைஇ, பசந்த குறுமகள், கண்ணும் வாயுமுடைய குறுமகள் என இயையும். குறுமை, இளமைப் பொருட்

டாய் அவளது ஆற்றமைக் குரிய மென்மைத்தன்மை உணர நின்றது. முன்னின்று, வினைமுற்று. உடையானது தொழில் உடைமைமேல் நின்றது. எவ்வாய், இடப் பொருட்டாய திரி சொல். “நீ மற்று எவ்வாய்ச் சென்றனை” எனப் பிறரும் கூறினர். வயலையும் கைவிரலும் வரியும் வாயும் இயல்பாகவே சிவந்திருத்தலின், வண்ணச் சொல் யாண்டும் தொடர்ந்தது.

மனையகத்துத் தான் பேணி வளர்த்த கொடியே யாயினும் அதனாற் பிணையல் தொடுத்தது பொருது சிவக்கும் செவ்விரலுடையள் என்றது, நின்னாற் பேணப்படும் நலமுடையளாயினும் அதனால் நின் தேர் பிறிதோரிடத்து நின்றவழியும் பொருது கண்கலுழ்ந்து வாய்வெருவி மெய் வேறுபடுவாளாயினள் எனத் தலைவியின் ஆற்றமை யைச் சுட்டி நிற்பது தோன்ற, பிணையல் தைஇச் செவ்விரல் சிவந்த சேயரி மழைக்கண் செவ்வாய்க் குறுமகள் என்றாள். தேர் பிறிதோரிடத்து முன்னிய துணையானே நின் நெஞ்சு பிறள் ஒருத்திபால் மாறிற்றெனக் கருதினள் என்பதற்கு ஏது கூறுவாள், அவளது இளமையை விதந்து குறுமகள் என்றாள்.

தலைவன் தன் மனைக்கட் போதரும் போதெல்லாம், அவனது தேர் தன் மணிக் குரல் இயம்பி அவன் வரவினை முன்னறிவித்துச் சிறப்பித்த தாகலின் அதன்பாற் பெரிதும் அன்புடையளாய தலைவி, அத் தேர் இப்போது அவள் மனைக்கண் நின்றலை முன்னாது, பிறிதோரிடத்தினை முன்னியவழிப் பொருது வேறுபடுவாள் எனத் தேரினது இன்றியமையாமை தோன்ற, குறுமகள் இனைய எவ்வாய் முன்னின்று மகிழ்ந் நின் தேரே என்றாள்; ‘நற்றேர்த், தார்மணி பலவுடன் இயம்பச், சீர்மிகு குரிசில்நீ வந்துநின்றதுவே...புகழ்மிகு சிறப்பின், நன்ன ராட்டிக் கன்றியும் எனக்கும் இனிதா கின்றால், சிறக்கநின் ஆயுள்” எனத்

தேரோடு போந்தானை மகிழ்ந்தவாறும், “கலிமகி மூரன் ஓலிமணி நெடுந்தேர், ஒள்ளிழை மகளிர் சேரிப் பன்னுள், இயங்க லானு தாயின் வயங்கிழை, யார்கொல் அளியள்கண்பனி ஆகத்து உறைப்பக் கண்பசந்து, ஆயமும் அயலும் மருளத், தாய் ஓம்பு ஆய்நலம் வேண்டா தோளே 1” எனத் தலைவன் தேரது புறவியக்கங் குறித்து வேறுபட்டவாறும் காண்க.

இனிக் கூடி மகிழ்ந்திருப்பவன்பால் பண்டு நிகழ்ந்தது கூறி அவனை அம் மகிழ்ச்சிக் கண்ணே நிலைபெறு விக்கும் கருத்தினளாய்த் தோழி வேறுவகையாற் கூறின் தன்பால் வழி எய்துவது உணர்ந்து நகையாடிக் கூறுதலின் அவன் தேர்மேல் வைத்து எவ்வாய் முன்னின்று மகிழ்ந நின் தேரே என்றாள் என்றுமாம்.

வயலைச் செங்கொடியால் பிணையல் தொடுத்தவழி இயல்பாகவே சிவந்துள்ள இவள் விரல் மிகச் சிவத்தல் இயற்கையாகவும், அதனை அறியாது, செவ்விரல் சிவந்தன எனக் கண் கலுழ்ந்து வாய்வெருவிப்புலம்பினுள் என்றும், குறுமகள் என்றும் தலைவியைக் கூறியது, தோழி தான் பிறப்பித்துக் கொண்ட நகைக்குப் பொருளாம். மிகச் சிவத்தலை அறியாமை பேதமையும், குறுமகள் என்றது இளமையும் குறித்தன. மேலும், நீ இயக்க இயங்கும் இயல்பிற்றாய் தேர் நின்னை இன்றித் தனியே ஆண்டு நிற்பினும் தீதொன்றும் பிறவாதாகவும், அதனை அறியாது அது பிறிதோரிடத்து முன்னியது எனக் கொண்டு இளைந் தாள் என்றது தலைவியது பேதைமையினையே சுட்டி நகையாடற்குப் பொருளாயவாறு காண்க. “எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் என்று உள்ளப்பட்ட நகை நான்கென்ப 2” என்பது தொல்காப்பியம்.

மெய்ப்பாடு: நகை. பயன்: தலைவன் கேட்டுப் பிரியாது உறைவானாவது.

53. துறையெவ னணங்கும் யாமுற்ற நோயே
 சிறையழி புதுப்புனல் பாய்ந்தேனக் கலங்கிக்
 கழனித் தாமரை மலரும்
 பழனி ஆரீ யுற்ற சூளே.

தலைவி தன்னுடன் போய்ப் புனலாடியவழி, “இது பரத்தையருடன் ஆடிய துறை” என நினைந்து பிறந்த மேலிவை மறைத்தமை உணர்ந்த தலைமகன் மனைவியிற் புகுந்துழி “தெய்வங்கள் உறையும் துறைக்கண்ணே நாம் ஆடினவதன்றி பிறந்ததுகோல் இவட்கு இவ்வேறுபாடு” என்று வினாவினாற்குத் தோழி சொல்லியது.

உரை: அணையை அழித்துக்கொண்டு வரும் புது வெள்ளம் கழனிகட் புகுந்ததாக அக் கழனிகளில் உள்ள தாமரைகள் கலங்கி மலரும் பழனங்களை யுடைய ஊரணே, புனலாடிய நீர்த்துறைக்கண் நீ நின் காதற்பரத்தைக்குச் செய்த சூளே யாம் எய்திய நோய்க்குக் காரணமாகலின், அத்துறைக்கண் உள்ள தெய்வம் வருத்துமாறு என்னை? இல்லையன்றோ எ. று.

துறை, ஆகுபெயர். துறைகளில் தெய்வம் உறையும் என்பது பண்டையோர் கொள்கை. “அணங்குடைப் பனித்துறை¹” “அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு தேத்தி, யாயும் ஆயமோ டயரும்²” “நிலைத்துறைக் கடவுள்³” என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. “துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மராஅமும் முறையுளிப் பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழு⁴” என்றதனால், துறையே யன்றிப் பிறுண்டும் தெய்வம் உறையும் எனப் பண்டையோர் கருதினதமை அறிக. எவன் என்னும் வினாப் பெயர் இன்மை குறித்து நின்றது. காரணமாகிய சூள் காரியமாக

உபசரிக்கப்பட்டது. சிறை, அணை; “சிறையழி புதுப்புனல் ஆடுகம்¹” எனப் பின்னரும் கூறுப. **கழனி**, வயல். **பழனம்**, ஊரவர்க் கெல்லாம் பொதுவாகிய நிலம் என்பர். எனவே ஈண்டைக் கழனி, பழனத்தைச் சார்ந்தது என்பது பெற்றும். “பழனப் பல்புள் இரியக் கழனி வரங்குசினை மருதத் தூங்குதுணர் உதிரும்²” எனப் பிறரும் பழனமும் கழனியும் இணைந்துவரக் கூறினர். ³ துறை யுறையும் தெய்வத்தைப் பிரித்தலின், சூளே என்புழி ஏகாரம் பிரி நிலை; ஏனையது அசைநிலை.

பண்டு தலைவியைக் கூடிய ஞான்று, தன் பிரியாமை யினை வற்புறுப்பான் தெய்வத்தை முன்னிறுத்திச் சூள் செய்தவன், இப்போது பிரிந்து புறத்தொழுக்கம் மேற் கொண்டு பரத்தையருடன் கூடி மகிழ்ந்துறைவது உணர்ந்து, சூள் பொய்த்தமையால் ஆண்டு முன்னிறுத்தப்பட்ட தெய்வத்தால் எமக்கு இந் நோய் உளதாயிற்றேயன்றித் துறை யுறையும் தெய்வத்தால் அன்று என்பாள் துறை யெவன் அணங்கும் என்றும், நீ யுற்ற சூளே என்றும் கூறினாள். “எம்மணங்கினவே மகிழ்ந.... எம்மூர் வியன்றுறை, நேரிறை முன்கை பற்றிச், சூரர மகளிரோ டுற்ற சூளே⁴” என இக்கருத்தே தோன்றச் சான்றோர் கூறியிருத்தல் காண்க. சூள் பொய்த்தவழித் தீங்கு எய்தும் என்பது, “இன்னாத் தொல்கூள்⁵” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியதனாலும், “பூக்களு லூரன் சூளிவண், வாய்ப்பதாக எனவேட் டேமே⁶” எனச் சூள் பொய்த்தவழி எய்தும் ஏதம் குறித்து இந் நூலாசிரியர் கூறியதனாலும் உணரப்படும்.

1. ஐங். 78. 2. நற். 350.

3. “பள்ளச் செறுவில் கயலுகளப் பழனக் கழனி யதனுள் போய்ப், புள்ளப் பிள்ளைக் கிறைதேடும் புள்ளம் புகங் குடியானே” (பெரிய திரு. 5:1:2) என்று கூறிய திருமங்கைமன்னர் திருமொழிக்கு உரை யெழுதிய சான்றோர், “பழனம், நீர் நிலைகள்” என்றனர்.

4. குறுந். 53. 5. தொல். பொ. 147. 6. ஐங். 8.

“எம்மைக் கூடுங்கால் சூள் செய்து தெளிவித்தான், பரத்தையர் பாலும் அது செய்தேயிருப்பன்” எனத் துணிந்து அவன் ஆடிய துறையைக் கண்டு அவன் பரத்தைமையினையும் உடன் நினைந்து வேறுபட்ட தலைவியைத் தலைவன், “நினை இத்துறைக்கண் உறையும் தெய்வம் அணங்கிற்றுப் போலும்” என்றாக, அதனைத் துறை எவன் அணங்கும் எனத் தோழி கொண்டு கூறினாள்; ஆகலின், இது “கூற்றவண் இன்மையின்” வந்த கொண்டு கூற்றன்று.

சிறையழிக்கும் புதுப்புனல் பாயக் கழனித் தாமரை கலங்கி மலரும் பழனங்களை யுடைய ஊர என்றது, மகளிர் நலம் சிதைக்கும் புறத்தொழுக்கத்தை நீ மேற் கொண்டு ஒழுகுவதால் பொருது முன்னர் வேறுபட்டுப் பின்னர்க் கூடும் பரத்தையர் பலரை உடையையாயினாய் என்றவாரும். ஆகவே, இது தோழிபால் தோன்றிய துணியுறு கிளவி என்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: மறுத்தல்.

54. திண்டேர்த் தென்னவன் னன்னாட்டுள்ளதை
வேனி லாயினுந் தண்புன லொழுகும்
தேனூர்¹ ரன்னவிவ டெரிவளை நெகிழ
ஊரி னூரனை நீதர வந்த
பஞ்சாய்க் கோதை மகளிர்க்
கஞ்சுவ லம்ம வமமுறை வரினே.

வாயில் வேண்டி வந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் குறிப் பறிந்த தோழி அவன் கோடுமை கூறி வாயில்மறுத்து.

1. பண்டை நாளில் தேனூர் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் பல இருந்துள்ளன அவற்றுள் நிலைபேறுடைய குறிப்புக்கள் கொண்டவை பாண்டி நாட்டில் இரண்டும், நடு நாட்டில் ஒன்றும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றன. நடுநாட்டிலுள்ளது பெண்ணைத் தென்கரை மகதை நாட்டுத் தென்கரைப் பழங்கூர்ப்பற்றத் தேனூர் (A. R. 409 of 1938) எனப்படுகிறது. பாண்டி

உரை: திண்ணிய தேர்களை யுடைய தென்னவனது நல்ல நாட்டிலுள்ள தாகிய, வேனிற் காலத்தும் வற்றாது குளிர்ந்த நீர்பெருகும் தேனூர் என்னும் ஊரினை யொத்த இவள் ஆய்ந்த வளைகள் நெகிழுமாறு, ஊராகிய நீர்பரத்தையர் தெருக்கட் பிரிந்துழி, நெய்யணி குறித்து யான் அத்தெருக்கண் முறையே வருதலுறின், ஆண்டு நின்லை தரப்பட்டு நின்னைச் சூழ்ந்து நிற்கும் பஞ்சாயக் கோதை மகளிர்க்கு அஞ்சாநிற்கின்றேன் எ.று.

தென்னவன் பாண்டியன். செந்தமிழ் நிலைஇய சீரிய நாடாதல் பற்றி நன்னாடு என்றார். உள்ளதை, ஐகாரம் அசை. “வெல்போர்க் கவுரியர் நன்னாட்டுள்ளதை²” என்று பிறரும் கூறினர். ஆயினும் என்றது புனலொழுக்கின் அருமை தோன்றநின்றது. தேனூர், பாண்டி நாட்டிலுள்ளதோர் ஊர். இஃது “ஆம்பலஞ் செறுவின்

நாட்டில் முதலுள்ளதாய் பகுதியில் திருமாவகத்தான் கோட்டையென்பது பண்டை நாளில் தேனூர் என்ற பெயர்கொண்டு விளங்கியிருந்தது. இதனைக் கல்வெட்டுகள், திருமாவகத்தல்லூர் என்றும், ஏழூர் செம்பிநாட்டுத் தென்முனைப்பற்றுத் தேனூரான திருமாவகத்தல்லூர் (A. R. 43 of 1931-32) என்றும், அன்றாடாட்டுத் தேனூர் (A. R. 56 of 1931-32) என்றும், குறிக்கின்றன. தேனூரைச் சார்ந்த ஏழூர் திருநாவுக்கரசால் (284. 5) சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. மற்றொன்று வையைக்கரையில் திருவேடகத்துக் கண்மையில் உளது. திருவேடகம் சி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருஞான சம்பந்தர் பரவும் சிறப்புப் பெற்றது. அதனை அடுத்திருக்கும் தேனூரைப் பழங்காலக் கல்வெட்டுக்கள் பாகனூர்க் கூற்றத்துப் பெருந்தேனூர் (A. R. 604 of 1926) எனவும், பாகனூர்க்கூற்றத்துத் தேனூர் திருவேடகம் எனவும் கூறுகின்றன. சி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில் எழுந்த கல்வெட்டுக்கள், இதனைத் தேனூரான விருதாச பாயங்காத்தல்லூர் (606 of 1926) என்று குறிக்கின்றன. இத்தேனூர் வையை பாயும் நீர்வளமும் நிலவளமும் மிகுந்து இன்றும் சிறந்து விளங்குவதோடு “வேனிளாயினும் தன்புனலொழுகும்” சிறப்புக் குன்றாமலே யுளது, இதன் வெற்றிலை வளத்தை, தேனூர் வெற்றிலையும், மாணர் சுண்ணாம்பும் என்ற பழமொழி காட்டி நிற்கிறது. திருஞான சம்பந்தர் “வானூரான் வையகத்தான் வாழ்த்துவார் மனத்தகத்தான், தேனூரான் செங்காட்டங் குடியான் சிற்றம்பலத்தான்” (ஞான. 61. 9) எனவும், “பொய்கையின் பொழிலுறு புதுமலர் தென்றலார், வையையின் வடகரை மருவிய ஏடகம்” (ஞான. 290. 6.) எனவும் சிறப்பித்தலின் இவ்வேடகத் தேனூரே சங்ககாலத் தேனூர் எனலாம்.

2. அகம் 342.

தேனார்," "தேர்வண் கோமான் தேனார்¹" என்றும், "வலஞ்சுரி மராஅத்து, வேனி லஞ்சினை கமமும் தேனார் அன்ன நின்னோடுஞ் செலவே²" என்றும் சான்றோர்களால் சிறப்பிக்கப் பெறுகின்றது. ஊரின் ஊரினை என்புழி, ஊரனை யென்றது முன்னிலைக் கண் வந்தமை அறிக. முதற்கண் நின்ற ஊர், ஊரின் ஒரு பகுதியாகிய பரத்தையர் சேரியைக் குறித்து நின்றது. ஊரெனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் ஊர்களுள்ளும் மிகச்சிறந்த ஊர்களையுடையாய் என்றற்கு ஊரின் ஊர் என்றாள் என்றுமாம். பஞ்சாயக்கோதை மகளிர், பஞ்சாயக்கோரை போல் நீண்ட கூந்தலையுடைய மகளிர்; இனி, பசிய தண்டான் கோரையை நாராய்க் கிழித்துத் தொடுத்த பூமாலையினை யுடைய மகளிர் என்றும் கூறுவர். "பஞ்சாயக்கூந்தல்³" என இந்நூலாசிரியர் கூறுமாறு காண்க. அம்முறை யென்புழிச் சட்டு உலகறி சட்டு. நெய்யணியாவது, மகப் பயந்த மகளிர் அவ்வாலாமை நீங்க நெய்யாடுதல்; "குவளை மேய்ந்த குறுந்தாள் எருமை, குடநிறை தீம்பால் படுஉ மூர, புதல்வனை யீன்றிவள் நெய்யாடினளே⁴" என வருதல் காண்க. இதனைத் தலைமகன் உணர்ந்து போந்து ஐயர் பாங்கினும் அமரச்சுட்டியும் செய்பெருஞ் சிறப்பினைச் செய்தற்பொருட்டுத் தோழி பரத்தையர் தெருக்கட் சென்று ஆண்டுறையும் தலைமகற்கு உணர்த்துவது முறைமை; இதனால், அம்முறை வரினை என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

தலைமகன் அன்பின்றிப் பிரிந்து சென்று பரத்தையர் சேரியையவழியும், தலைவி அயரா அன்புபூண்டு அவனை இன்றியமையா ளாயினாள் என்பது சுட்டி, வேனி லாயினும் தண்புனல் ஒழுகும் தேனார் அன்ன இவள் என்றாள். அவ்வாறு, தன்னை இன்றியமையாப் பெருங்காதலால்

1. ஐங். 57. 55.

2. குறுந். 22.

3. ஐங். 76.

4. தொல். பொ. 156. நச்சி. மேற்.

கிழமை யுடைமை யானும், அன்பிலை கொடியை என்ற வும் உரியள்” என ஆசிரியர் அமைக்குமாறு காண்க.

மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயில்மறுத்தல்.

தேனூரன்ன என்றும் பாடம் உண்டு; அது பொருட் சிறப்புடையதன்று. (ச)

55. கரும்பி நெந்திரங் களிற்றெதிர் பிளிற்றும்
தேர்வண் கோமான் தேனூ ரன்னவிவள்
நல்லணி நயந்துநீ துறத்தலின்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று நுதலே.

வரைந்த அணிமைக்கண்ணே புறத்தொழுக்கம் ஒழுகி, வாயில்வேண்டி வந்து தன் மேலிஷ கூறிய தலைமகளைத் தோழி நெருங்கிச் சோல்லியது.

ப. உரை: களிற்றெதிர் பிளிற்றும் என்றது, நீ கூறுகின்ற மேலிஷுக்கு மேலே மேலிஷு கூறுகின்றது. இவள் நுதல் என்பதாம்.

உரை: கரும்பினை அடும் எந்திரம் களிறு பிளிறுவற்கு எதிராக ஒலிக்கும் தேரினையும் வண்மையினை யு முடைய அரசனாகிய பாண்டியனது தேனூர் என்னும் ஊரை ஒக்கும் இவளது நல்ல அழகை நயந்து வரைந்து கொண்டு வரைந்த அணிமைக்கண்ணே புறத்தொழுக்கத்தால் நயவாது பிரிந்துறைதலின் இவளது நுதல் பலரும் நன்கு அறியுமாறு பசந்தது, காண் எ. று.

எந்திரம் பிளிற்றும் ஊர், கோமான் ஊர் என இயையும். இடத்து நிகழ் பொருளும் இடமுமாகிய இயைபு பற்றிப் பிளிற்றும் என்பது ஊர் என்னும் பெயர்கொண்டது. நயந்தென்னும் காரணவினை காரியத்தின் மேல்

நின்றது. துறத்தலின் என்றதனால், அதற்குரிய காரணமும் காலமும் வருவிக்கப்பட்டன; “வழங்கியன் மருங்கிற்குன்றுவ குன்றும்¹” என்பவாகலின் இவை எஞ்சிநின்றன. முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. கரும்பாட்டும் ஆலையினைக் கரும்பின் எந்திரம் என்றார். எந்திரம், வடசொற்சிதைவு; “கரும்பின் எந்திரம் சிலைப்பின் அயலது, இருஞ்சுவல் வாகை பிறழும்²” எனப் பிற சான்றோரும் கூறினர்.

எதிர்பிளிற்றுதலாவது, “குயிலொடு மாறுகூவுதும், மயிலொடு மாறாடுதும்” என்றார்போல ஒப்ப ஒலித்தல்; ஆஃதாவது ஆலையில் எழும் ஓசையொப்பக் களிற்று பிளிறும் என்பது; “கணஞ்சால் வேழம் கதழ்வுற் றுங்கு, எந்திரம் சிலைக்கும்.....புகைக்கும் ஆலை³” என வருதல் காண்க.

“பண்டு களவில் ஒழுகிய ஞான்று. இவளுடைய அருமையும் பெருமையும் கெழுமிய அணி நயந்து வரைந்து கொண்ட நீ, இத்துணைச் சிறுபொழுதிலேயே இவளைத் துறந்து பிரிந்துறைதல் தகாது” என்பாள், நல்லணி நயந்து நீ துறத்தலின் என்றும், “பசலை யென்பது நுணுகி நோக்கினூர்க்கன்றி நன்கு புலப்படாதாகவும், இவள் கொண்ட பசப்பு நின் திருமணம் போலப் பலரும் அறியத்தக்க நிலைமையினை யுடைத்து” என்பாள், பல்லோர் அறியப் பசந்தன்று நுதலே என்றும் கூறினாள்.

தலைவன் பிரிவதற்கு முன் தலைவி மேனிக்கட்கிடந்து பேரழகு திகழ்ந்த மாமைக்கலின், இப்போது அவன் பிரியப் பிரிந்து பசலைபாய்ந்து நிற்பதற்கு இரங்குவாள் போலத் தலைவனது நிலையின்மையினைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாளாகலின், நல்லணி எனச் சிறப்பித்தாள். நன்மை, தலைவன் இன்றியாமையானாய் தயத்தற்கு ஏதுவாய், அவன் புணரப் புணர்தலும், பிரியப் பிரிதலுமாகிய

இயல்பு. “கான நாடன் பிரிந்தெனத், தானும் பிரிந்தன்று என மாமைக்கவினே 1” எனப் பிறரும் மாமையின் இயல்பு தெரிந்தவாறு காண்க.

எந்திரம் களிற்றெதிர் பிளிற்றும் என்ற வினையுவம்போலி, நீ கூறுகின்ற மெலிவுக்கு மேலே மெலிவு கூறுகின்றது இவளது நுதல் எனத் தலைவியது எளிமை கூறித் தோழி இரங்குதற்கு உபகாரமாய் நின்றது.

இது, “பெறற்கரும் பெரும்பொருள் 2” என்ற சூத்திரத்து, “அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய, எண்மைக் காலத்து இரக்கத்தானும்” என்புழித் தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். இச் சூத்திரத்துப், “பெருமை காட்டிய இரக்கம் எனக் கூட்டுக; இதனால் சொல்லியது, வாளாதே இரங்குதலன்றி, பண்டு இவ்வாறு செய்தனை, இப்பொழுது இவ்வாறு செய்யாநின்றனை எனத் தமது உயர்ச்சியும், தலைமகனது நிலையின்மையும் தோன்ற இரங்குதலாயிற்று” என ஆசிரியர் இளம்பூரணர் கூறுவர். அப்பொருண்மைக் கேற்ப, “பண்டு நீ இவளது நல்லணி நயந்து இன்றியமையாயாய் மணந்தனை; இதுபோது அதனை நயவாது துறந்தனை; அதனால் நுதலும் பசந்து” என இரங்கியவாருகக் கொள்க. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

இனி, “களவும் கற்பம் அலர் வரைவின்றே 3” என்பதனால், இது, தோழி அலர் கூறியது என்றும், மேலே காட்டப்பட்ட தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துச் “சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்” என்பதனால், தலைமகன் அறம்பொருள்களைச் செய்தற்கும், இசையும் கூத்து மாகிய இன்பம் நுகர்தற்கும் தலைவியை மறந்தொழுகுதற்கு இதனைக் காட்டி, “இதனால் துறத்தலின்

1. தொல். பொ. 112. நச்சி. மேற்.

2. ஐ. ஐ. 150.

3. ஐ. ஐ. 162.

எனப் பொதுவாகக் கூறினாள், அற முதலியவற்றைக் கருதுதலின்," என்றும் கூறுவர் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர். இனி, ஆசிரியர் பேராசிரியர், "தவலருஞ் சிறப்பின் அத்தன்மை நாடின¹" என்ற சூத்திர வுரையின்கண், "வினையுமமும் உருவுமமும் ஒரு செய்யுளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்கு வருதலுடைய," என்று கூறி, "இத்தன்மைத் தாகிய ஊர் அனையான்....." எனச் சொல்லுதலும் உண்டென்று காட்டுதற்கு இதனாள், "தேர்வண் கோமான் தேனூரன்ன இவள் என்பது அவன் ஊர் அனையாள் என வந்தது" என்பார்.

பிளிறும் என்பதும் பாடம். ஆயினும் தொடைநலம் நோக்கியவழி, பிளிறும் என்ற பாடமே சிறப்புடைத் தெனக் கொள்க.

56. பகல்கொள் விளக்கோ டிராநாள் அறியா
வெல்போர்ச் சோழ ராமு ரன்னவிவள்
நலம்பெறு சுடர் நுதல் தேம்ப
எவன்பயஞ் செய்யுநீ தேற்றிய மொழியே.

புறத்தொழுக்கம் உளதாகியது அறிந்து தலைமகள் மெலிந்துழி, அஃது இல்லை யென்று தேற்றம் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

ப. உரை : தேம்ப என்பது தேம்பாநிற்க என்றவாறு. பகல்கொள் விளக்கோடு..... அன்ன என்பது ஒரு நாளும் மெலிவறியாத இவள் மெலிவறிய ஒழுகினும் எ. று.

உரை : பகற்போதின் ஒளியினையுடைய விளக்கு² களால், இரவுக்காலத்தின் உண்மை அறியலாகாத வெல்லு

1. தொல். பொ. 300.

2. வெயிலன் ஒளி விளங்கும் நண்பகற் போதின் ஒள்ளொளியும், ஐஞ்ஞாயிரம் மெழுகுவத்திகளை யேற்றி, அவற்றிற்கு ஓரடி அணுக்கத்தே நின்று நோக்குழிப் பெறும் பேரொளியும் ஒக்கும் என இக்காலத்து ஒளியாராய்ச்சியாளர் அளவிடுகின்றனர்.

கின்ற போரினையுடைய சோழரது ஆழர் போலும் இவளுடைய நலம்பெற்ற ஒளி திகழும் நுதல் பசந்து ஒளி மழுங்குதலால், நீ பண்டு தெளித்துக் கூறிய மொழிகள் எப்பயனைச் செய்தன? செயலொடு ஒவ்வாது பொய்த்தமையின், இப்போது தெளிப்பனவும் அன்னவாத லன்றி ஒரு பயனும் செய்யா எ.று.

பகல், நண்பகற் போதின் நல்லொளி; ஆகுபெயர். விளக்கு, பாண்டில் விளக்கு; “வளிமுனை யவிர்வரும் கொடிநுடங்கு தெருவிற், சொரிசுரை கவரு நெய்வழி புராவின், பாண்டில் விளக்குப் பருஉச்சுடர் அழல¹” எனப் பிறரும் பேரொளிக்குப் பாண்டில் விளக்கினைக் கூறுதல் காண்க. நண்பகற் போதின் நல்லொழியை செய்யும் பேரொளி விளக்கு என்றற்குப் பகல் கொள் விளக்கு என்றார்.

“கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டி²” என்புழிப்போல, ஓடு ஆனுருபின் பொருட்டு. ஆழர், “அந்தணர் அருகா வருங்கடி வியனகர், அந்தண் கிடங்கின் ஆழர்³” எனவும், “இன்கடுங் கள்ளின் ஆழர்⁴” எனவும் சோழநாட்டில் பல ஆழர்கள் உள எனக் கொள்க. பசலையால் ஒளி மழுங்காவழி, அது பேரமகு திகழும் நல்லொளி கொண்டு விளங்குதலின், நலம்பெறு சுடர் நுதல் என்றார்; “சுடர்புரை திருநுதல் பசப்ப⁵” எனப் பிறரும் கூறினர். தேற்றிய என்றதனால், தேற்றிய காலம் வருவிக்கப்பட்டது. செயலொடு ஒவ்வாது என்பது முதலாயின எஞ்சி நின்றன. நீ தேற்றிய மொழி எவன் பயன் செய்தன என்னது. செய்யும் என்றது, இப்பொழுதையிற் கூறும் தெளிப்புரையும் அதுபோலப் பொய்யாத லன்றி மெய்யாய்ப் பயன் தாராது என்பது முடித்தற்கு.

1. பதிற். 47.

2. அகம். 3.

3. சிறுபாண். 187-8.

4. புறம். 80.

5. நற். 108.

நீ தேற்றிய மொழி இப்பொழுதைய நின் புறத் தொழுக்கத்தால் பொய்த்தமை கண்டு, இனிக் கூறுவன வும் அன்னவேயாம் எனத் தெளிந்து வருந்துகின்றாள் என்பாள் நலம்பெறு சுடர்நுதல் தேம்ப என்றாள். நலம்பெறு சுடர்நுதல் என்றது, அவ்வாறு தேம்புமாற்று ஒழுகுதல் நின் தலைமைக்கு ஆகாது என வற்புறுத்தியவாறு. “நும்மோ ரன்னோர் மாட்டும் இன்ன, பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின், மெய்யாண் டுளதோ இவ்வுலகத்தானே” என இவ்வாசிரியரே பிழுண்டும் கூறுதல் காண்க. நிற்பால் நலமே பெறத்தக்க இவளது திருநுதல், நீ தேற்றிய மொழியின் பயனுய்ப் பசப்பு எய்தினமையின் இனிக் கூறுவனவற்றால் எய்தக்கூடிய பயன் வேறென்றும் இல்லை என்பாள் எவன் பயஞ்செய்யும் என்றும், அம் மொழியின் பொய்யம்மைசுட்டித் தேற்றிய மொழி என்றும் கூறினாள். “எவன்பயஞ் செய்யும் நீ தேற்றிய மொழி” என்றது தெய்வமஞ்சல். “சுடர்நுதல் தேம்ப” என்றது பசலைபாய்தல், ஏனை மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

இராநாள் உளதாகவும், விளக்கங்கள் தம் ஒளியால் அதனை அறியாவண்ணம் மறைப்பதுபோல, நிற்பாற் பரத்தைமை உளதாகவும், அதனை இப் பொய்யம்மொழிகளால் மறைத்துத் தெளிவிக்கின்றாய் எனத் தலைவனது தெளிப்புரையின் இயல்பு கூறினாளாயிற்று.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், “சூள்நயத்திறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும்” என்புழி இதனைக் காட்டி, “இதனுள் இவள் நுதல் தேம்பும்படி நீ தேற்றிய சொல் எனவே, சோர்வுகண்டு அழிந்தாள் என்பது உணர்ந்தும் இப் பொய்ச்சூள் நினக்கு என்ன பயனைத் தரும் எனத் தோழி தலைவனை நோக்கிக் கூறியவாறு காண்க” என்பர்.

இனி, பகல்கொல் விளக்கு என்ற பாடத்துக்குப் பகலைத் தன் ஒளிமிகுதியால் மறைக்கும் என்றும், இரா நன்றறியா என்ற பாடத்துக்கு இரவுப் பொழுதினைப் பெரிதும் அறியலாகாத என்றும் உரைக்க. பகல் கொல்லும் விளக்கு எனச் சிறப்பித்தபின், இரா நன்றறியா என்பது பாட்டின் பொருள் நலத்தைச் சிறப்பியாமையின் அது பாடமன்மை அறிக. (சு)

57. பகலிற் றேன்றும் பல்கதிர்த் தீயின்
ஆம்பலஞ் செறுவிற் றேனூ ரன்ன
இவணலம் புலம்பப் பிரிய
அனைநல முடையளோ மகிழ்நீன் பெண்டே.

தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதாயிற்று என்பது கேட்ட தோழி அவனை வினயது.

ப. உரை: வேள்வித் தீயினையும் ஆம்பலஞ் செறுவியையும் உடைய தேனூர் என்றது மனத்தொழுக்கத் தூய்மையு..... கூறியவாறு.

உரை: பகற்போதினைச் செய்யும் ஞாயிற்றைப் போலத் தோன்றும் பல்கதிர்களையுடைய வேள்வித்தீயினையும், ஆம்பல் நிறைந்த வயல்களையு முடைய தேனூர் என்னும் ஊரை யொக்கும் இவளது அழகு தனிமையுற்று வருந்தப் பிரிதலின், நீ அவ்வாறு பிரியத் தக்க அத்துனை நலம் உடையளோ நின் பெண்டு, கூறுக எ. று.

பகல், ஆகுபெயர். டலவாகிய கதிர்களைப் பரப்பிக் கொழுந்துவிட்டு எரிதலின் பல்கதிர்த் தீ என்றார்; “பல் பொருட்டு ஏற்பின் நல்லது கோடல்” என்றதனால், ஈண்டு விருந்தாகிய வேள்வி மேலதாயிற்று. “பகலெரி சுடரின் மேனி சாய 2” என்பது கொண்டு பகலில் தோன்றும் தீயின் இவள் நலம் புலம்ப என இயைத்துப்

பகல் விளக்குப்போல இவள் மேனி நலங்கெட என உரைத்தலும் ஒன்று. உடையளோ என்புழி ஓகாரம் வினா. பெண்டு என்றது பரத்தையை. இனி, பல்கதிர்த் தியினால் இரவுப் பொழுதும் பகல்போலத் தோன்றும் தேனூர் என இயைப்பினுமாம்.

இல்வாழ்வார்க்கு உரிய வேள்வியினையும், வளவயற்கு அணிசெய்யும் ஆம்பலினையும் கூறியதனால், தலைவிபால் மனையறம் புரிதற்குரிய மாட்சியும் கொடைக்கடன் இறுத்தற் குரிய வளமையும் கூறிச் சிறப்பித்தவா ருயிற்று. “மகப்பயத்து பயன்படும் மாட்சியையுடைய இவள் போல, நின் பரத்தை பயன்படுதல் இலளாகவும் அவளை நீ பெரிதும் நயந்து உறைதலின், அவள்பால் பெருநலம் உளதாகல் வேண்டும் அன்றோ?” என்பாள், அனைநலம் உடையளோ நின் பெண்டு என்றாள். அனைநலம் என்றது மகப்பயந்து பயன்படும் அத்துணை நலம் என்றவாறு. எனவே பரத்தையின்மாட்டு அஃதில்லை என்பது குறிப்பு. “எம்போற், புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து, நெல் லுடை நெடுகர் நின்னின்று உறையும், என்ன கடத்தளோ¹” என்பதனால் பரத்தையின் பயப்பாடின்மை துணியப்படும்.

“கற்பும், காமமும், நற்பாலொழுக்கமும்” முதலாகிய மாண்புகளால் ஒப்புயர்வு இன்றி விளங்கும் இவள் நலம் கெடாதவாறு ஒழுகுதல் நினக்குச் சிறப்பியல்பாக அதனை நெகிழ்த்து இவள் தனிமையுற்று வருத்தமாறு மாண்பில்லாத பரத்தையை நீ நயந்து பிரிதல் கூடாது என்றற்கு இவள் நலம் புலம்ப என்றும், பிரிய என்றும் காரண காரிய இயைபு எய்த வகுத்தோதினாள். “இவள் நலம் புலம்ப” என்றது பசலைபாய்தல். “பிரிய” என்றது அழிவில் கூட்டத்து அவன்பிரிவு ஆற்றாமை. ஏனை மெய்ப்பாடு: இளிவரல். பயன்: பிரிவருமை கூறல்.

இனி, “பெறற்கரும் பெரும்பொருள்”¹ என்ற சூத்திரத்து, “பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி, இழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற்கண்” நிகழும் கூற்றுக்கு இதனைக் காட்டுவர் இளம்பூரணர்: நச்சினூர்க்கினியர், இச்சூத்திரத்து, “வணங்கியல் மொழியால் வணங்கற்கண்ணும்” என்புழி நிகழும் கூற்றுக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, “இதுவும் அதன்பாற்படும்” என்பர்.

அனநலம் உடையனோ என்ற பாடத்துக்குத் தலைமகளை ஒத்த நலம் உடையனோ என்று உரைக்க. அவனோடு ஒழுகுதலைப் பொருத தோழி அவனைத் தலைமகளோடு ஒப்பக் கருதுவதும் செய்யாளாகலின், அப்பாடம் சிறவாமையறிக. (எ)

58. விண்டு வன்ன வெண்ணெற் போர்வின்
கைவண் விராஅ னிருப்பை யன்ன
இவளணங் குற்றனை போறி
பிறர்க்கு மனையையால் வாழி நீயே.

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் புலந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

ப. உரை: கைவண் விராஅன் இருப்பை யன்ன என்றது நினது இவ்வாழ்க்கைக் குரியவாகிய குணங்களால் உயர்ந்தாள் என்று.

உரை: மலைபோல் உயர்ந்த வெண்ணெற் போர்களை யும் வரையாது வழங்கும் வண்மையினையு முடைய விராஅன் என்பானது இருப்பை என்னும் ஊரை யொக்கும் இவளால் வருத்தமுற்றாய் போல வருந்தினை; பிற மகளிர் பாலும் நீ இத்தன்மையை யாகலின் அமைக என்று.

விண்டு, மலை; “விண்டு வளைய விண்டோய் பிறங்கல்” என்றார் பிறரும். வெண்ணெல், நெல்வகையுள் ஒன்று. விராஅன், இருப்பை யென்னும் ஊரின் கண் இருந்து விளங்கிய ஒரு வள்ளல். இவனைப் பரணர் “முனையெழுத் தெவ்வர்த் தேய்த்த செவ்வேல் வயவன், மலிபுனல் வாயில் இருப்பை” என்றும், “வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப், பழைப் பல்புள் இரியக் கழனி, வாங்குசனை மருதத் தூங்குதுண ருதிரும், தேர்வண் கோமான் விராஅன் இருப்பை” என்றும், சிறப்பித்திருக்கின்றனர். இப் பாட்டாலும், இருப்பையூர் வெண்ணெல் லால் வீறுபெற்று விளங்குமாறு காண்க. மூன்றனுருபு விகாரத்தால் தொக்கது. ஏழாதவன்கண் நான்காவது வந்து மயங்கிற்று. வாழி, அசைநிலை.

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைவன் புலந்திருந்ததனை உணர்ந்த தோழி, அப்புலவி தீர்க்கும் கருத்தினளாகலின், அப்புலவியால் அவன் எய்திய வேறு பாட்டைப் பிறிதொன்றாக விதந்து, இவள் அணங்குற்றனை போறி என்றாள். மகளிரை அணங்குறுத்தற்கு உரிய நீ இவளால் அணங்குற்றாய் போறலின், அது நீ பிற மகளிராலும் இவ்வாறு அணங்குறுதற்கு அமைந்தனை எனத் தணிதற்கு ஏதுவாதலின் புலத்தலில் சிறப்பின்று என்பாள் பிறர்க்கும் அனையையால் என்றும், புலவி தீராவழித் தலைமகட் கெய்தும் வருத்தம் குறித்து வாழி நீயே என்றும் கூறினாள். தலைவன் தலைவியால் அணங்குற்றது போலக் கூறுதல், “தான் நம் அணங்குதல் அறியான் நம்மின் தான் அணங்குற்றமை கூறிக் கானற், சுரும்பிமீர் சுடர்நுதல் நோக்கிப், பெருங்கடற் சேர்ப்பன் தொழுது நின்றதுவே” என்பதனாலும் அறியப்படும். புலவி தீராவழி வருத்தம் உண்டென்பது. “அலந்தாரை அல்லல் நோய் செய்தற்றால் தம்மைப் புலந்தாரைப் புல்லா

விடல்¹” என்பதனால் உணரப்படும். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவன் புலவி தீர்ந்து கூடுதல் உறுவாவது.

“உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலும் ரேள்வயின், உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன் பால்நின்று, தான் வெகுண்டாக்கிய தகுதிக் கண்²” தலைவியைக் கழறிக் கூறற்பால ளாகிய தோழி, உணராமையால் புலந்த அத் தலைமகள் உணருமாறு அவன் தகுதி நோக்கித் தகுவன கூறலும் தனக்கு முறைமையாகலின், அவன் புலத்தலும் தலைவி பொருமைக் கேதுவாய், மீட்டும் அவள் ஊடு தற்கே இடனாதல் காட்டித் தலைவனைத் தெளிவித்தாளாம். அதனால் தலைவி புலவா வகையில் உவமையால் அவளது இவ்வாழ்க்கைக் குரிய மாண்புகளைச் சுட்டினாள் என்பது அறிக.

விராலின் இருப்பை என்ற பாடம் ஏனைச் செய்யுட்களிற் காணப்படவில்லை. அது “விராலிமலை” என வரும் வழக்குப்பற்றி, விராலின் எனக் கொண்ட பாடம்போலும். (அ)

59. கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்ந வாற்றுற
மைய நெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர
நினக்குமருந் தாகிய யானினி
இவட்குமருந் தன்மை நோமென் னெஞ்சே

தலைமகள் ஆற்றாளாம்வண்ணம் மனைக்கண் வரவு சுருங்கிய தலைமகற்குப் புறத்தோழுக்கம் உளதாகியவழி ஆற்றாளாகிய தோழி சோல்லியது,

உரை: மகிழ்ந, கேட்பாயாக. மயங்கிய நெஞ்சின் கண் எழுந்த வருத்தம் தீரப் பண்டு நீ ஆற்றுமாறு மருந்

1. குறள். 1303. 2. தொல். பொ. 150.

தாய்ப் பயன்பட்ட யான், இப்பொழுது இவளது ஆற்றமை தீர்க்கமாட்டாமையின் அவ்வாறு பயன்படுமாறு இல் லேன்; அதனால் இவளை ஆற்றுவிப்பது குறித்து என் நெஞ்சம் வருந்தாநிற்கின்றது எ.று.

கேட்டிசின், சின், முன்னிலையசை. ஆற்றறு என்பதனை மருந்தாகிய என்பதனோடு கூட்டுக. மையல், கருதியது எய்தப் பெருமையால் உளதாகும் திகைப்பு; அஃதாவது களவின்கண் இடையீடுகளாலும், கற்பின் கட் பிரிவுகளாலும் தலைக்கூடப் பெருமையால் தலை மக்கட்கு நிகழும் மையல். எவ்வம், வருத்தம். மையல் நெஞ்சிற்கு எவ்வம் தீர என்பதனை இவட்கு மருந்தன்மை என்பதனோடும் இயைக்க. மருந்தன்மை யென்புழி ஏதுப் பொருட்டாய இன்னுருபு தொக்கது. நோகும் என்பது ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு நோம் என நின்றது என்பதுமுண்டு.

களவுக்காலத்து நிகழ்ந்த இடையீடுகளால் தலை மகன் தலைவியை எய்தப்பெருமைய ஆற்றறுது மையலுற்ற காலங்களில், ஆற்றறுத் தகுவன கூறி ஆற்றுவித்து, இட மும் காலமும் வாய்ப்புழிக் கூட்டமும் எய்துவித்துத் தோழி அவனது எவ்வம் களைந்தா ளாகலின், மையல் நெஞ்சிற்கு எவ்வம் தீர நினக்கு மருந்தாகிய யான் என்றாள். “அந்தண் பெய்கை எந்தை எம்முர்க், கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவின், நடுங்குநர் எவ்வம் களைந்த எம்மே” எனத் தோழி தான் பண்டு நீகழ்த்தி யது கூறுதல் காண்க. இப்பொழுது நீ இவளைப் பிரிந்து ஒழுகுதலின் யான் இவளுற்ற வருத்தம் நீங்கப் பெரிதும் ஆற்றுவித்த வழியும் நீ நின் புறத்தொழுக்கத்தை விடாதே மேற்கொண்டு சுருங்கிய வரவுடையை ஆயின மையின், யான் இவளைத் தேற்றும், திறனின்றி வறிது கழிவே னாயினேன் என்பாள், இவட்கு மருந்தன்மையின்

“ பொழுதும் ஆறும் காப்பும் என்று இவற்றின், வழுவிகுய குற்றம் காட்டலும், தன்னை அழிதலும் அவன் ஊறு அஞ்சலும், இரவினும் பகலினும் நீவரல் என்றலும் சிழுவோன் தன்னை வாரல் என்றலும், நன்மையும் தீமையும் பிறதினைக் கூறலும், புரைபட வந்த அன்னவை பிறவும், வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப 1” என்பது துஞ்சுமனை நெடுநகர் வருதி என்றது, பொழுதும் ஆறும் காப்பும் என்றிவற்றின் வழுவிகுய குற்றம் காட்டல். அஞ்சாயோ இவள் தந்தை கைவேலே என்றது அவன் ஊறு அஞ்சல். “ யாம் அஞ்சி வருந்துகின்றோம் ” என்பது தன்னையழிதல். “ பல்லோர் துஞ்சும் பாநாடிகங்குல், யாங்கு வந்தனையோ ஓங்கல் வெற்ப, வேங்கை கமழும் சிறுகுடி, யாங்கறிந் தனையோ நோகோ யானே ? ” எனத் தோழி வருந்திக் கூறியதும் இதுவே. மெய்ப்பாடு: அச்சம். பயன்: வரைவுகடாதல்; இதன்கண் இரவுக்குறி வருதல் கூறினமையின், பகற்குறி மறுக்கப்பட்டமையும், இதனால் இரவுக்குறியும் மறுக்கப்பட்டமையும் எய்தினமையின், தோழியின் இக்கூற்றூற் பயன் தலைவன் தெருண்டு வரைவொடு புகுவான் என்பது.

இனி, நச்சினார்க்கினியரும் இது “ தோழி இரவுக்குறி மறுத்தது 3” என்றே கூறினர்.

பயிர் பெடை என்றும், பயிற் பெடை என்றும் பாடம் உண்டு.

இது மருதத்துக் களவு.

(10)

7. கிழத்தி கூற்றுப்பத்து.

இதுவும் முன்னையது போலக் கூற்று நிகழ்த்துவோர் பொருளாக வரும் பாட்டுக்களின் தொகையாகவின், இப் பெயரின தாயிற்று.

ஈண்டுத் தொகுக்கப்பெற்ற கூற்றுக்கள் யாவும் தலைவன் புறத்தொழுகித்தன் மனைக்கட் போந்தவிடத்து, தலைவி புலந்து கூறுவனவாகும். ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருதத்துக்கே உரிய இன்பநெறிப் பொருளாகவின், அவ்வாறு தலைவி ஊடிக் கூறுவனவாகிய கூற்றுக்களே இதன்கண் வருதல்பற்றி, புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் கிழத்திகூற்று எனத் தொகுத்துச் சிறப்பித்தனர். அகனைந்திணைக்கண் வரும் தலைவன், தலைவி, கிழவன், கிழத்தி என்பார் மக்களுள் குற்றமேயின்றி உயர் குணங்களே உருக்கொண்டவர். பிணி மூப்பு முதலியன எய்தாது இளமையின் இன்பநலம் முற்றும் சிறிதும் எஞ்சாது நிரம்பியவர். தலைவன் தலைமைக்குரிய தலைமைப் பண்புகளனைத்தும் தனக்கே யுரிமையாக வருக்கொண்டவன். தலைவி, மகளிர்க்கு வேண்டும் தலைமைப் பண்புகள் யாவுமான பெண் வடிவம். இவ்வாறு மக்களுள் இருவரை நாட்டியே சான்றோர் இன்பவாழ்வுக்கு வேண்டிய அறநெறிகளை அகத்திணைக்கண் வகுத்துள்ளனர். இன்றைய நீதி முறைகளும் இக்கருத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இயலுகின்றன. இன்றேல் எந்நாட்டிலும் நிரம்பிய நீதிநூல் தோன்றி நிலவுதல் இயலாது.

61. நறுவடி மா அத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
 நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉம்
 கைவண் மத்தி கழாஅ ரன்ன
 நல்லோர் நல்லோர் நாடி
 வதுவை யயர விரும்புதி நீயே.

வதுவை அயர்ந்தா ளொரு பரத்தையைச் சின்னொளில்
 விட்டு, மற்றொரு பரத்தையை வதுவை அயர்ந்தான் என்பது
 அறிந்த தலைமகள் அவன் மனைவியிற் புக்குழிப் புலந்தாளாக,
 “இது மறைத்தற் கரிது” என உடன்பட்டு, “இனி, என்
 னிடத்து இவ்வாறு நிகழாது” என்றாற்ரு அவள் சொல்லியது.

உரை: மண மிக்க வடுக்களையுடைய மாமரத்திற்
 பழுத்து உகும் இனிய பழம், ஆழ்ந்த நீரினையுடைய
 பொய்கையின்கண் துடும் என்னும் ஓசையுடன் விழும்,
 கொடை வண்மையினையுடைய மத்தி என்பானது கழார்
 என்னும் ஊர்போலும் நல்ல மகளிரையே நாடி நீ வதுவை
 கொள்ள விரும்புகின்றாயாக, “இனி என்னிடத்து இவ்
 வாறு நிகழாது” என்பது என்னை எ.று.

வடி, மாவடு; “நறுவடிப் பைங்கண் மாஅத்து அந்
 தளிர்”¹ என்பதனால், இஃது இப்பொருட்டாதல் உணரப்
 படும். நெடுநீர் ஆழ்ந்த நீர்நிலை. துடும் என்பது கனவிய
 பொருள் நீரின்கண் விழுதலால் எழும் ஓசை. கொக்
 கின் உக்கு ஒழிந்த தீம்பழம் கொக்கின், கூம்புநிலை
 யன்ன முகைய ஆம்பல், தூங்குநீர்க் குட்டத்துத் துடும்
 என விழுஉம், தண்டுறையூரன்² என இக்கருத்தினையே
 பிறரும் கூறுதல் காண்க. வதுவை அயர்ந்தவிடத்தும்
 பரத்தையர் மேனிநல மல்லது குலமகளிர் போலும் கற்பு
 நலம் இலராகலின், அடுக்கு இழித்தற்கண் வந்தது.

இனி என்னிடத்து என்பது முதலாயின எச்சவகையால் வந்தன.

மத்தி என்பவன் பரதவர் என்னும் தென்புல மக்கட்குத் தலைவன். இவனது படைப் பெருமையும் கொடைவண்மையும் புலவர் பாடும் நலம்பெற்றன. இதனை, “வள்ளையிற்று நீர்நாய், முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதறிற் செரியும், பல்வேன் மத்தி கழாஅர்¹” என ஆசிரியர் பரணர் பாடியிருத்தல் காண்க. அன்றியும், இவன் வெண்மணி என்னுமிடத்துப் பனித்துறை யொன்று கட்டி, ஆசிரியர் மாமுலரூரற் புகழ்ப்பெற்றான். அது, “வன்கட்குதவின் வெண்மணி வாயில், மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பனித்துறை²” என வருகின்றது. கழாஅர் என்பது காவிரிக் கரையை யடுத்தது; மேலும், இது கழாஅர்க்கீரன் எயிற்றியார் என்னும் புலவர் பெருமாட்டியார் பிறந்த ஊராய்க் கரிகால்வளவன் தன் மகள் ஆதிமந்தியும் அவள் கணவன் ஆட்டனத்தியும் சூழ்வரச் சென்று தண்பதம் கொண்ட சீரிய இடமுமாகும்.

முதற்கண் ஒருத்தியை மணந்து சின்னளில் அவளைக் கைவிட்டுப் பிறரொருத்தியை மணந்தான் என முன்னே கேட்டறிந்துளா ளாகலின் நல்லோர் நல்லோர் நாடி என்றும், அப்பெற்றியோன் இனியும் அவ்வாறே செய்தொருகுவன் என்று புலத்தவின் வதுவை யயர விரும்பினே என்னுது விரும்புதி என்றும் கூறினாள். இவை புறஞ்சொல் மாணுக்கிளவி. நல்லோர், நல்லோர் என்ற பெயர்த்துரை அவன் நாளும் புதுவோர் மேவலனாய் ஒழுகுதலை வற்புறுத்தது. பரத்தையரைத் தலைவன் தலைக் கூடலை வதுவையயர்ந்தான் எனவும், அஃது அவராய் ஊர்முழுதும் கெளவையாயிற்று எனவும், தான் அவனது புறத்தொழுக்கத்தை அறிந்த வாற்றைத் தலைவி வெளிப்படக் கூறுதலும் உண்மையின், ஈண்டு வாளா நல்லோர்

நல்லோர் நாடி வதுவை விரும்புதி என்றாள். “திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவின, நறும்பல் கூந்தற் குறுந் தொடி மடந்தையொடு, வதுவை யயர்ந்தனை என்ப, அலரே.....வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” என்று தலைவி வெளிப்படக் கூறுவது காண்க. ஈண்டுக் கற்புநலம் சுட்டாது மேனிநலம் குறிப்பாய் விதந்தவாரே, இவ் வகப்பாட்டினும் பரத்தையின் கூந்தலும் தொடியுமே தலைவி எடுத்தோதியவாறு காண்க.

நறுவடி மாவின்கண் வினோந்து முதிர்ந்த தீம்பழம் அதனின் நீங்கி நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடும் என விழும் என்றது, பரத்தையர் சேரிக்கண் நலங்கனிந்து சிறந்த பரத்தையர் தம் தாயர் முதலாயினரின் நீங்கி நின்னெடு வதுவையிற் கூடி மகிழ்வர் என உள்ளுறையாற் பரத்தையர் குறை கூறியவாறு.

இகுமதி நீயே என்பது பாடமாயின், வதுவை யயர்தற் பொருட்டு அவர்பால் நீ விழுகின்றாய் என்றும், எனவே, தீம்பழம் தன்னைப் பேணிய மாவின் சினை புலம்பக் குட்டத்து வீழ்தல்போல, நின்னைக் காதலித்துப் பேணிய யாம் புலம்பப் பரத்தையரை அணுகின்றாய் எனத் துனியுறு கிளவி உள்ளுறுத்து உரைத்தவாறு என்றும், “உள்ளுறையுவமம் ஏனை யுவமமெனத் தள்ளாதாகும் திணையுணர் வகையே” என்ற தனல் இஃது அமையும் என்றும் உரைக்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல். (க)

62. இந்திர விழவிற் பூவி னன்ன
புன்றலைப் பேடை வரிநிழ லகவும்
இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி
எவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்நநின் றேரே.

இதுவுமது.

உரை: மகிழ்ந, பூப்போலப் புல்லிய தலையினையுடைய குயிற்பேடை செறியாத நிழற்கண் இருந்து கூவும் இவ் ளுரின் கண் எடுத்த இந்திரவிழவில் விரும்பிய மங்கையர் பலரைக் கொணர்ந்து தொகுத்து விளங்கும் நின் தேர் இப்போது எவ்வூர்க்கட் சென்றுநிற்கின்றது. கூறுக எ. று.

பேடை அகவும் இவ்வூர் எடுத்த இந்திரவிழவில், மங்கையர்த் தொகுத்து, இனி, நின்தேர் எவ்வூர் நின்றற்று கூறுக என இயையும். தலைமக்கள் விழவுக் காலத்துத் தம் மனத்துக்கினிய மங்கையரோடு கூடி மகிழ் தல் மரபாகலின், இந்திரவிழவு கூறப்பட்டது. நகரார் எடுத்த இந் திர விழவு, ஈண்டு நினைவுகூர்தற் பாலது.

பேடை அகவும் என்றதனால், மயிற்பேடையும் குயிற் பேடையும் கொள்ளப்படும்; “நுகர் குயில் அகவும் 1” என்பது காண்க. நின்றற்று, முற்று.

இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்து இனி எவ்வூர் நின்றற்று நின்தேர் என்றது, இவ்வூரின்கட் பல மங்கையரை வதுவை அயர்ந்த நீ, அவர்களோட மையாது வேறு பிற ஊர்கட்கும் சென்று வேறு மங்கையர் பலரைக் கூட விரும்புகின்றாய் என்றவாரும். “மாட்டுமாட் டோடி மகளிர்த் தரத்தரப், பூட்டுமான் திண்டேர்” என்றும், “நேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின், தேர்ப்புண்ட நெடுநன்மான் தெண்மணிவந் தெடுப்புமே 2” என்றும் ஊர்தொறும் பரத்தையர் மண்தோறும் சென்று மகளிரை நாடித் தொகுத்துக் கூடி மகிழும் நினது தேர் எம்மனைக் கண் நிறற்றற்கு இயையின் நென்பாள் எவ்வூர் நின்றற்று நின்தேர் என்றாள் என்க.

புன்றலைப் பேடை வரிநிழற்கண் இருந்து அகவும் என்றது, தலைவன் பிரிவாற்றாது தான் இல்லிருந்து வரும் துனமை உணர்த்தி நின்றது.

இன்திரவிழுவிற் பூவினன்ன என்பதை மங்கையர்க்கு அடையாக்கி, இன்திரவிழுவின்கண் வேறுவேறு நிலத்தினின்றும் பூக்கள் பல கொணர்ந்து தொகுத்துப் பயன் கோடல்போல, வேறுவேறு ஊர்களிலிருந்தும் மகளிரைக் கொணர்ந்து வதுவையின்பம் கொள்கின்றாய் என்று கூறலும் ஒன்று. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

மங்கையைத் தொகுத்து என்றும் மகிழ்ந்தநின் தேரே என்றும் வரும் பாடம் பொருட்சிறப்பில. இனி, மங்கையரைத் தொகுத்து அவரொடு காமக்களியாட்டயர்ந்து மகிழ்ந்த நீ, அம் மயக்கத்தால் எம் மனைக்கட் போந்தனை போலும் என்றற்கு எவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்ந்த நின்தேர் என்றாள் எனினுமாம். இப் பொருள் கோளில் ஊர் என்றது, முறையே பரத்தையர் சேரியையும், தன் மனையையும் குறிக்கும். ஆகவே, இது நின் பரத்தை மனையன்று செல்க என்பது கருத்தாயிற்று. (உ)

63. பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வானை நாளிரை பெறுஉ மூர
எந்நலந் தொலைவ தாயினும்
துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்த நின்மாற்பே.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து கூறியது.

உரை: பெருமானே, பொய்கையாகிய இடத்தில் வாழும் புலால் நாறும் நீர்நாய் வானைமீனை நாளிரையாகப் பெறும் ஊரனே, கூடி முயங்காதவழி எமது நலம் முற்றும் கழிந்து படுவதாயினும், பிறரைக்கூடி முயங்கிய நின் மாற்பினை யாம் கூடுவேமல்லேம் எ.று.

பொய்கைப்பள்ளி, இருபெயரொட்டு; “கல்லளைப் பள்ளி” எனப் பிற இடங்கட்கும் பள்ளியென்பது உரிமையெய்துமாறு காண்க. நாளிரை, காலை வேளையிற் பெறும் உணவு. “நாள் ஞாயிறு”²” என் நாட் பெயர் காலைப்போது குறித்தல் அறிக. உம்மையால், கூடாத வழி நலங்கெடுதல் ஒருதலை என்பது உணர நின்றது. “அரிந்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய், வாளை நாளிரை பெறுஉம் ஊரன்,”³ என்றும், “பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவுநா றிரும்போத்து, வாளை நாளிரை தேரும் ஊர”⁴ என்றும் சான்றோர் கூறுப. துன்னலம், அன்மை சுட்டிய எதிர்மறைப் பன்மைத் தன்மைவினை முற்று.

நீர்நாய்⁵” என்பது நீரில் வாழும் உயிரினங்களைப் பிடித்துண்டு வாழும் உயிர்வகையுள் ஒன்று. இது கரடி இனத்தைச் சேர்ந்தது என்றும் கூறுப. இஃது ஏனைய நாய்கள் செழித்து வாழும் நிலங்களிற் செம்மையாக வாழும் சிறப்புடையது. நீந்துவதிலும், நீர்க்கு அடியில் இருகரைகளுக்கும் இடையே புழைகளைச்⁶ செய்தலிலும் கைதேர்ந்தது. இதன் பற்கள் வாள்வாய்போல அமைந்து, அகப்பட்ட பொருள் நெகிழ்ந்தோடா வகையில் இறுகப் பற்றும் பான்மை அமைந்தவை. அதனால் மிக்க வழுவழப் புடைய மீனினங்களையும் நீர்நாய் எளிதில் பற்றிக் கொள்ளுகின்றது. இவ்வியல்பினைக் கண்ட சான்றோர், “வள்ளெயிற்று நீர்நாய்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். தான் வாழுமிடத்தில் தண்ணீரோ, தனக்குரிய இரையோ கிடைப்பது அரிதாய் காலத்தில், அது குறித்து நெடுந் தொலைவு செல்லும் நேர்மையுள்ளது. நம் தமிழகத்தில் நீர்வளம் குன்றத் தலைப்பட்டதும் இவை வேறு நாடுகட்குப் போய்விட்டன.

நீர்நாய்களை மட்டில் சுமார் பன்னிரண்டு வகைகளாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். அவற்றுட் கடலில்

1. நம். 98. 2. கா. 2. 3. குறுந். 364. 4. அகம். 386.
5. Otter. 6. Tunnel.

வாழும் நாய், கடல்நாய் எனப்படும். அதுவே மிகச் சிறந்ததாக மேனாட்டவர் கருதுகின்றனர். அதன் பூமயிர் பேரழகு வாய்ந்தது; அதைக் கைசெய்து அணிந்து கொள்வதில் மேனாட்டு மக்கட்குப் பெருவேட்கையுண்டு. அதனால், அதனைப் பெறுவது குறித்து வேட்டையாடுவோர் பெருகினர்; அதன்பயனாக, அதன் பூண்டே அற்றுப் போக நேர்ந்தது.

நீர்நாய்கள் செங்குத்தாய் உயர்ந்திருக்கும் ஆற்றங்கரைகளில் நயமான வழிகளைச் செய்து, அவற்றில் இன்புற ஏறியிறங்குவது காண்பார்க்குப் பேரின்பம் பயக்கும் காட்சியாகும்.

நீர்நாய் மிக்க மனத்திட்பம் உடையது. அது தனக்குத் தீங்கு செய்யக் கருதும் உயிரை எதிர்த்துநின்று வெல்லக் கருதும் வீறுபெற்றது. ஒருகால் வேட்டுவன் ஒருவன், நீர்நாய்கள் இரண்டினைக் கண்டு, தன் கையிலிருந்த கொடுங்கூர்ங்கோல்¹ கொண்டு கொல்லமுயன்றனாக, அவையிரண்டும் அவனை எதிர்த்து நெடிது போராடி, முடிவில் அவன் தானே புறமிட்டு ஓடுமாறு செய்தனவாம்! உடற்சிறுமை கண்டு எளிதிற்பற்றி உயிர்குடிக்கக் கருதிய காட்டுப்பூனை² ஒன்று, நீர்நாய் ஒன்றை எதிர்த்ததாக, அந்நாய் அப் பூனையை வென்று கொன்றுதின் றெழுதித்தாம். இத்தகைய நீர்நாய்கள் இன்றைய தமிழகத்தில் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே வேரோடழிந்து மறைந்தன. இதற்கு அம்ச தேவர் எழுதிய 'மிருகபட்சி சாத்திரமே சான்று பகருகின்றது. சூழவுள்ள கடல்களிலும் இப்போது இவை காணப்படுவதில்லை.

களவிற்போல இனி மேனி வேறுபாட்டிற்கு அஞ்ச வேண்டாமையின் தலைமகள் எந்நலம் தொலைவ தாயினும் என்றாள். இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவு

1. Pitch fork.

2. Pole cat.

ஆற்றாமை. சிறப்பில்லாத பரத்தையரோடு கூடியது பொருளாகப் புலவி மிகுகின்ற ளாகலின். ஊர என்றத னோடமையாது, பெரும என மீட்டும் முன்னிலைப் படுத் தாள். ஊர என்றது, உள்ளுறையால் அவனது புறத் தொழுக்கத்தைக் குறித்தற்கு என்றும் பெரும என்றது புலவி மிகுதியால் மார்பு தோய்வதை மறுத்தற்கு என்றும் வகுத்துக்கொள்க. குலமகளிரைப் போல் மனைவாழ்க் கைக்குப் பயன்படாமை பற்றிப் பரத்தையரைப் பிறர் என்றாள். உள்ளுறைக்கண் நீர்நாயை, “புலவுநாறு நீர் நாய்” எனச் சிறப்பித்ததனால், தலைவன் பரத்தையரைக் கூடப் புணர்குறியும் மணமும் கமழ வந்தான் என்பது பெறுதும். அவற்றைக் காணுந்தோறும் தலைவிக்குப் பொருமை மிகுதலின், துன்னலம் பெரும பிறர்த்தோய்ந்த றின் மார்பே என்றாள்.

இஃது, “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின்” என்ற சூத்திரத்து, “புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு, அகன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி, இயன்ற நெஞ்சம் தலைப்பெயர்த்து அருக்கி, எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கின்” தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகை யாகும். எம் நலம் தொலைவ தாயினும் என்றது, அகன்ற கிழவற்குத் தன் புலம்புநனி காட்டியது. துன்னலம் என்றது, இயன்ற நெஞ்சம் தலைப்பெயர்த்து அருக்கி எதிர்பெய்து மறுத்தது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

இனி, பேராசிரியர் இதனைப் பிறப்புலம்பப் போலிக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, “நல்ல குலத்திற் பிறந்தும் இழிந்தாரைத் தோய்ந்தமையால் அவர் நாற்றமே நாறியது, அவரையே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப் பிறந்த எம்மைத் தீண்டல் என்பாள், அவையெல்லாம் விளங்கக் கூறுது பொய்கைப் பள்ளிப் பிறந்த நீர்நாய் முன்னாள் தின்ற வானீமீன் புலவு நாற்றத்தீதோடும் பின்னளும்

அதனையே வேண்டும் ஊரன் என்றமையின், பரத்தையர் பிறப்பு இழிந்தமையும் தலைவி பிறப்பு உயர்ந்தமையும் கூறி, அவன் பிறப்பின் உயர்வும் கூறினமையின், இது பிறப்புமவப் போலியாயிற்று; இவையெல்லாம் கருதிக் கூறின் செய்யுட்குச் சிறப்பாம் எனவும், வாளாது நீர்நாய் வாளை பெறாஉம் ஊர என்றதனால் ஒரு பயனுமின்று எனவும் கொள்க, 1” என்பர்.

நீர்வாய் வாளை என்றும் பாடமுண்டு; இதற்கு நீரில் வாழும் வானையென்றும், எனவே வானைமீன்நாளிரையாகப் பெறப்படும் ஊர என்றும் உரைத்துக் கொள்க. (உ)

64 அலமர லாயமோ டமர் துணை தழீஇ
நலமிகு புதுப்புன லாடக் கண்டோர்
ஒருவரு மிருவரு மல்லர்
பலரே தெய்யவெம் மறையா தீமே.

தலைமகன் பரத்தையரோடு புனலாடினான் என்பது அறிந்த தலைமகள் அவன் மறைத்துழிச் சொல்லியது,

உரை: குழந்து திரியும் ஆயமகளிருடன் நின்னால் விரும்பப்பட்டு நினக்குப் புணர்துணையாகிய பரத்தையைத் தழுவிக்கொண்டு நீ அழகுமிக்க புதுப்புனலில் ஆடக் கண்டவர் ஒருவர் இருவர் அல்லர், பலர்காண்; ஆகலின், நீ அதனை எமக்கு மறைத்தல் வேண்டா எ,று.

அலமரல், சுழற்சி; குழ்வருதலும் சுழற்சி யாகலின், “அலமர லாயம்” என்றார். துணை, ஈண்டுப் புணர்துணையாகிய பரத்தை மேற்று. உம்மை எண்ணுப் பொருட்டு. இருவர் என்றதும் பலரையே எனினும், ஈண்டு, “ஒன்று இரண்டு பல” என்னும் வழக்குப்பற்றி வந்தது. ஏகாரம் தேற்றம். தெய்ய என்பது அசைநிலை; இதனைக் “கிளந்த

வல்ல வேறுபிற தோன்றினும், கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளவே 1” என்பதனால் அமைப்பர். மறையாதீமே, முன்னிலைப் பன்மை எதிர்மறை முற்று வினைத் திரிசொல். ஆகலின் என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம்.

ஆயவெள்ளம் புடைசூழத் திரியும் பரத்தை என்றற்கு, அலமர லாயமோடு அமர்துணை என்றும், தன்பால் அன்பு சுருங்கிப் பரத்தையால் மிகுந்தொழுகின்றான் என்னும் நிம்பிரியினால், அமர்துணை தழீஇ எனச் சிறப்பித்தும் கூறினாள். “எஃகுடை எழில் நலத் தொருத்தி யொடு நெருநல், வைகுபுனல் அயர்ந்தனை என்ப 2” எனப் பிற சான்றோரும் கூறியவாறு காண்க. பல்வகை நறு மலரும் சுமந்து அளி மொய்ப்ப ஒளி சிறந்து காட்சி யின்பமும், துணையொடுகூடி ஆடுவார்க்கு ஊற்றின்பமும் பயக்கும் சிறப்புடைப் புதுநீர்ப் பெருக்காதலால், அதனை நலமிகு புதுப்புனல் என்றாள். இதனைக் கண்டோர் ஒருவர் இருவராயின் நீ மறைத்தல் தகும் என்பாள், ஒருவரும் இருவரும் அல்லர் என்றும், நீ புன லாடிய செய்கை அலராய் ஊரெங்கும் பரவிப் பலரும் அறிபொருளாயிற்று என்றற்குப் பலரே என்றும் கூறினாள். “கிழவோன் விளையாட்டு ஆங்கும் அற்றே 3” என்பதனால் புனலாட்டும் புலவிக்கு ஏதுவாய்க் காமஞ் சிறப்பிக்கும் என அறிக. தலைவன்பாற் பரத்தைமை கண்டு, தன்வயின் உள்ள உரிமையால் உயர்வு தோன்ற எம் எனப் பன்மையாற் கூறினாள், இது புலவியாகலின். “மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும் நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய 4” என்பது தொல்காப்பியம். “பேரூர் அலரெழ நீரலைக் கலங்கி, நின்னொடு தண்புன லாடுதும், எம் மொடு சென்மோ செல்லல் நின்மனையே 5” எனப் பரத்தை

1. தொல். சொல். 296. 2. அகம். 116. 3. தொல். பொ. 164.
4. ஊ. பொ. 227. 5. ஐங். 77.

தலைவனொடு புனலாட்டயரு மாற்றினைப் பிறவிடத்தும்
காண்க.

மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புனலாட்டுக் கூறிப்
புலத்தல். (ச)

65. கரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்த வாய்ப்பல்
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வனை யின்றவெம் மேனி
முயங்கன்மோ தேய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே

ஆற்றமையே வாயிலாகப் புக்க தலைமகற்குத் தலைமகள்
சொல்லியது.

உரை: கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியின்கண்
தழைத்த நீராய்ப்பல் ஆண்டு வரும் வண்டுகளின் பசியைத்
தன்னிடத்துத் தேனாற் களையும் மிக்க புனலையுடைய
ஊரனே, புதல்வனைப் பயந்து முதிர்ந்த எம் மேனியைப்
புல்லுதல் ஒழிக; அது நின் மாற்பிற் கோலத்தைச்
சிதைப்பதா மாகலின் என்று.

கரும்பு நடுதற்கு வகுத்த பாத்திகளுள் நீர் இடைய
யருமையின் ஆம்பல் முதலிய நீர்ப்பூக்கள் தழைப்பன
வாயின என்க. பெரும்புனல் என்றவிடத்துப் பெருமை
மிகுதிப்பொருட்டு. சுரும்பு முதலிய உயிரினம் தேனுண்டு
வாழ்தற்கு ஏதுவாகிய ஆம்பல் முதலியவற்றைத் தழைப்
பிக்கும் சிறப்புக் குறித்து, மிகுபுனலூர என்னது, பெரும்
புனலூர என்றார். “வயலே, நெல்லின் வேலி குடிய
கரும்பின், பாத்திப் பன்மலர்ப் பூத் ததும்பின்று” என்று
பிற சான்றோரும் கூறினர். மோ, தெய்ய என்பன அசை
நிலை. சிதைப்பதுவே என்புழிக் குற்றுகரத்தின் முன்

உடம்படுமெய் விகாரத்தால் வந்தது. மார்பு, பரத்தையர் செய்த கோலத்தின் மேலதாகலின், ஆகுபெயர்.

உள்ளுறையால், தான் இல்லிருந்து தனக்குரிய நல் லறத்தை வழுவாது ஆற்றும் உயர்வு தோன்ற எம் மேனி எனப் பன்மைவாய்பாட்டாற் கூறினான். புதல்வர்ப் பயந்த மேனி திதலை யணிந்து தீம்பால் கமழ்தலின், பூவினும் சாந்தினும் புதுமணம் கமழும் நின் மார்பின் நறுமணம் கெடும் என்பாள், எம் மேனி முயங்கன்மோ என்றும் நின் மார்பு சிதைப்பதுவே என்றும் புலந்து கூறினான். “இனியே, புதல்வன் தடுத்த பாலொடு தடைஇக், திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை, நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம், வீங்க முயங்கல் யாம்வேண்டினமே, தீம்பால் படுதல் தாமஞ் சினரே 1” என்று பிறரும் கூறிய வாறு காண்க. சிதைதல், தீம்பாற்பட்டுப் பரத்தை செய்த கோலம் கெடுதல். புதல்வனை ஈன்ற என்றது, முதுமையும், முயங்க லாகாமைக்குரிய நலக்குறைவுமாகிய ஏதுவை உட்கொண்டு நின்றது. புதல்வர்ப் பயந்து புனிறு தீரா நிலைமைக்கண், கண் குழிந்து இதழ் வெளுத்து மேனி குழைந்து மெலிந்து தோன்றுதலின், அதனை அப் புலவுப் புனிறு தீர்ந்து பொற்பொடு நிகழும் இக்காலத்துத் தான் புலத்தற்குக் கருவியாகக் கொண்டாள்; பிறு ண்டும், “பேஎய் அணையம் யாம் சேய் பயந்தனமே 2” என்பள்.

கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியின்கண், ஆம்பல் முதலியன தழைத்துச் சுரும்பினத்தின் பசிக்காயும் என்ற வினையுவமப் போலியால், பரத்தையர்க்காக அமைக்கப் பட்ட இல்லின் கண் யாம் இருந்து விருந்தோம்பல் முதலிய அறங்களைப் புரிந்தொழுகின்றோம் என்றாளாம்.

இனி, பேராசிரியர், “கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை” என்று பாடங்கொண்டு வினையுவமப் போலிக்கு

உதாரணமாகக் காட்டி, “தாமரையினை விளைப்பதன்றிக் கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள் தானே விளைந்த தாமரை சுரும்பின் பசி தீர்க்கும் ஊரன் என்றான்; இதன் கருத்து, அது காதற் பரத்தையர்க்கும் இற்பரத்தையர்க்கும் என்று அமைக்கப்பட்ட கோயிலுள், யாமும் உள மாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்தோம்புகின்றனம்..... இது சுரும்பு பசி களையும் தொழிலோடு விருந்தோம்புதற் றொழில் உவமம் கொள்ள நின்றமையின் விளையுவம்போலியாயிற்று” என்பர். ஆசிரியர் இளம்பூரணர், “அவனறி வாற்ற அறியு மாகலின்” என்ற சூத்திரத்து, “கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி, நயந்த கிழவனை நெஞ்சுபுண் ணுறீஇ, நளியின் நீக்கிய விளிவரு நிலையும்” என்புழி இளிவந்த நிலையாவது, தன்னை அவமதித்தான் ஏன் னும் குறிப்பொன்று கூறி, இதனை அதற்கு மேற் கோளாகக் கொண்டனர். மற்றும், நச்சினூர்க்கினியார் இச் சூத்திரத்தே இக் கிளவிக்கண் இதனைக்காட்டி, “இது, புதல்வர்ப் பயந்த காலத்துப் பிரிவுபற்றிக் கூறியது” என்பர்.

இனி, புதல்வனை ஈன்ற எம் மேனி முயங்கல் என்றது, “கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி” நயந்து போந்த கிழவனை, “நெஞ்சு புண்ணுறீஇ நளியின் நீக்கிய” மொழியாகலின், அதுபற்றி ஆற்றலாய், “அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதி” யால், அவன் அவனைச் செறிய நின்றான் என்பது “நின் மார்பு சிதைப்பதுவே” என்பதனால் பெறப்படுதலின், முரணின்மையறிக. மெய்ப்பாடு. பெருமிதம். பயன்: புலவி தீர்தல்.

பாத்திக் கலித்த, பாத்தி கலித்த என்ற பாடங்கட்கு முறையே பாத்தியின்கண் தழைத்த என்றும், பாத்திகள் தழைப்பித்த என்றும் உரைக்க. ஈன்றது என் மேனி என்ற பாடத்திற்கு, ஈன்று நலங்குறைந்தது என்மேனி என்றும்,

ஈன்றென்னும் காரணவினை காரியத்தின்மேல் நின்றது என்றும் உரைக்க. ஈன்ற வெம் முயங்கல் அதுவே தெய்ய நின் மார்பு சிதைப்பதுவே என்றும் பாடமுண்டு (இ)

66. உடலினே னல்லேன் பொய்யா துரைமோ
யாரவள் மகிழ்ந தானே தேரொடு
தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளினின்
வளமனை வருதலும் வெளவி யோளே.

புதல்வனைப் பிரியாதவன் புறத்துத் தங்கி வந்தானாக அவனோடு புலந்து தலைமகள் சொல்லியது.

உரை: மகிழ்ந, உருட்டி விளையாடும் சிறு தேரின் பின் தளர்ந்த நடையினையுடையனாய்ச் செல்லும் புதல்வனை நயந்து நீ நின் வளவிய மனைக்கு வருங்கால், நின்னைத் தகைந்து பற்றிச் சென்றவள் யாவள் கூறுக; யான் சினந்து வினவுகின்றே னல்லேன், பொய்யாது மெய்யினையே உரைப்பாயாக என்று.

உடலுதல், சினம் காரணமாக இகலுதல். யார் என்னும் வினாவின் கிளவி முப்பாற்கும் உரித்து. சிறப்பு வகையாற் கிளவாது, பொதுவகையால் வினவியது இகழ்தற்குறிப்பு. சிறுதேரின்பின் மணியார்ப்பச் சாய்ந்து சாய்ந்து செல்லும் தளர்நடைச் சிறுவரைக் காண்டல் மிக்க இன்பம் தருவ தொன்றாகலின், தேரொடு தளர்நடைப் புதல்வன் என்றார். “புணர்ந்த காதலியிற் புதல்வன் றலையும், அமர்ந்த உள்ளம் பெரிதா கின்றே, அகன்பெருஞ் சிறப்பின் தந்தை பெயரன், முறுவல் இன்னகை பயிற்றிச், சிறுதேருருட்டும் தளர்நடை கண்டே 1” என்றும், “கிளர்மணி ஆர்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச் சாஅய்ச் செல்லும், தளர்நடை காண்டல் இனிது 2”

என்றும் சான்றார் கூறுப; நம் வாழ்க்கையில், நாம் நாளும் காணும் காட்சியும் அதுவே. இனி, தேரோடு என்பதனைத் தலைவற்கேற்றி, புதல்வனை உள்ளித் தேரோடு வளமனை வருதலும் வெளவியோள் எனக் கூட்டி உரைத்தலும் ஒன்று. எல்லாப்பேற்றினும் சிறந்த மக்கட்பேறு வாய்த்த மையின், தலைவியில்லம் வளமனை எனப்பட்டது. வருதலும் என்னும் உம்மீற்று வினையெச்சம் முடிக்கும் வினையது வினைநிகழ்ச்சியின் விரைவுமிகுதி சுட்டி நின்றது. செய்யுளாகவின் சுட்டு முற்கூறப்பட்டது.

பிரிதல் கூடாத பேரன்பிற்குரிய புதல்வனைப் பிரிந்து புறத்துத் தங்கின தலைமகன் அவனைக் காண்டல் குறித்து வந்தான் என்றற்குப் புதல்வனை உள்ளி வளமனை வருதலும் என்றாள். எனவே, இதுகாறும் வாராமைக்கு ஏதுவாக அவனுக்குத் தன்பால் அன்பில்லை யென்றும், வரவிற்கு ஏது புதல்வன்பாலுள்ள அன்புடைமை யென்றும், அதனால், தனக்கு அவன் புதல்வன்தாய் என்னும் இயைபன்றிப் பிறிதில்லை யென்றும் சொல்லிப் புலந்தாளாம். புதல்வனும், தன் தளர்நடையால் தலைமகற்குக் காட்சியின்பம் தருவதொன்றே யுடையன் என்பாள், தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளி என்றும், அக்காட்சி வேட்கை மிக்க வழியும் அவனது வரவருமை தோன்ற, வருதலும் என்றும் கூறினாள். “புதுவதின் இயன்ற அணியன் இத்தெரு” விறப்போன், மாண்டொழில் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து, காண்டல் விருப்பொடு தளர்பு தளர்பு ஓடும், பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர், தாங்குமதி வலவ என்று இழிந்தனன் தாங்காது, மணிபுரை செவ்வாய் மார்பகம் சிவணப், புல்லிப் பெரும செல்லினி அகத்தெனக் கொடுப்போற்கு ஒல்லான் கலுழ்தலின் தடுத்த, மாநிதிக் கிழவனும் போன்ம என மகனோடு, தானே புகுதந்தோனே” எனப் பிற சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

இதன் கண்ணும், தெருவிறந்து செல்லும் தலைமகன், பூங்கட் புதல்வனது தளர்புதளர்பு ஓடும் நடையழகால் ஈர்ப்புண்டு வந்தமையும், அக் காட்சியின்பம் பெற்ற பின்னர் நீங்க முயன்றவன், அப் புதல்வன் கலும்ந்து நின்றது காரணமாகத் தானே வளமனைக்குட் புகுந்தமையும் கூறப்படுமாறு அறிக. இவ்வாறு தன்பாலுள்ள அன்புமிகுதியால் தலைவன் தன் புதல்வனையும் மறந்து கிடப்பதை அறிந்துவைத்தும் பரத்தை நினைத் தடுத்தல் அறிவுடைமை யன்று; அறிந்தும் அறியாதார்போல் ஒழுகும் அவளை அறிதல் வேண்டினேன் என்பாள், யார் அவள் மகிழ்ந் துள்ளாள். இனி, செறுநரும் காண்டற்கு விரும்பும் செயிர்தீர் காட்சியினையுடையர் புதல்வர், அப் பெற்றியோனாகிய புதல்வனைக் காண்டற்குப் போந்தவனைத் தடுத்தல் நற்செய லன்மையின், அது செய்த பரத்தையை வெளவியோள் என்றாள். அச்செயல் நிற்பால் அன்புடை யார்க்குப் பெருஞ்சினம் விளைவிக்கும் இயல்பிற்றாயினும், நின்னையாதல் நின்னால் விரும்பப்பட்ட அப் பரத்தையை யாதல் சினந்திலேன்; மற்றும், அப்புதல்வனைக் காண்டற்குப் போதரும் நின்னை மறிக்கவல்ல அத்துணைப் பேரன்புடை யானை அறிதல் வேண்டினேன் என்றற்கு யார் அவள் என்றும், உடலினேனல்லேன் என்றும் சொன்னாள் எனினுமாம். “கற்புவழிப்பட்டவள் பரத்தை யேத்தினும் உள்ளத்து ஊடல் உண்டென மொழிப¹” என்பது பொருளியல். பிரியேன் என்ற தலைமகன் பிரிந்தொழுகிச் சொல்லும் செயலும் ஒவ்வா னாயினமையின், அதனால் அவளை மறைத்தலும் கூடும் என உட்கொண்டு பொய்யாது உரைமோ என்றாள்.

தன்பால் அன்புகூர்ந்து வந்தானையும் அஃது இல்லாதவன்போலத் தலைவி கூறுதலின் இஃது அவள்பால் தோன்றிய உள்ளதுவர்த்தல். ஏனை மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

இனி, நச்சினூர்க்கினியர், “அவனறிவு ஆற்ற அறியு
மாகலின் 1” என்ற சூத்திரத்துக் “கொடுமை யொழுக்கம்
தோழிக் குரியவை, வருவறு சிறப்பின் கற்பில் திரியாமைக்
காய்தலும் உவத்தலும் பிரிதலும் பெட்டலும், ஆவயின்
வருஉம் பல்வேறு நிலையினும், வாயிலின் வருஉம் வகை”
என்பதில் கூறிய, “பல்வேறு நிலையினும்” என்றதனால்,
“இது புதல்வனை நீங்கியவழிக் கூறியது” என்றனர். (சு)

67. மடவ ளம்மநீ யினிக்கொண் டோளே
தன்னொடு நிகரா வென்னொடு நிகரிப்
பெருநலந் தருக்கு மென்ப விரிமலர்த்
தா துண் வண்டினும் பலரே
ஓதி யொண்ணுதல் பசப்பித் தோரே.

தலைநின்ற ஒழுகப்படாநின்ற பரத்தை புறனுரைத்தாள்
எனக்கேட்ட தலைவி, தலைமகன் வந்துழி அவள் திறத்தாராய்
நின்று ஒழுகும் வாயில்கள் கேட்பச் சொல்லியது.

உரை: நீ இப்பொழுது தலைக்கொண்டு ஒழுகும்
பரத்தை தன்னோடு நிகரில்லாத என்னொடு தன்னை நிகராகக்
கருதித் தனது பெருநலத்தை வியந்து என்னைப் புறனுரைத்
தாள் என்பர்; முன்னர், நின்னால் நலன் நுகரப்பட்டக்கதுப்
பயல் விளங்கும் ஒள்ளிய நுதல் பசக்கப்பட்ட மகளிர்
வண்டினம் தேனுண்டு கழித்த மலரினும் பலராதலை
அறிந்திலளாகளின்; அவள் அறியாமை நிரம்பிய இனையளே
யாம் எ. று.

மடவள், மடம் உடையவள்; அஃதாவது ஈண்டு அறி
யாமையும் இளமைச் செவ்வியும் ஒருங்குடையள்
என்பதுபட நின்றது. நிகர்தல், மெய்யுமவப் பொருட்டு;
“கடுப்ப ஏய்ப்ப மருளப் புரைய, ஒட்ட ஒருங்க ஓட

நிகர்ப்ப வென்று, அப்பா வெட்டே மெய்ப்பா லுவமம் 1” என்பது உவமவியல். எனவே, மேனியிற் கிடந்து திகழும் இளமைநலமே ஈ ண் டு உவமங்கொள்ள நின்றதாம். தருக்குதல், தன்னை வியந்து, பிறரெல்லாம் தன்னிற் சிறந்தா ரல்லரெனச் செருக்கி மாறுபடுதல்; ஈ ண் டுத் தலைவி தன்னிற் சிறந்திலள் என்பதுபடப் புறனுரைத்தல் மேற்று. உம்மைபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. ஒதி, கூந்தல். கருங்குழலின் அயலே கிடந்து சுடர் விட்டுத் திகழும் இயல்பிற் ருகலின், நுதலை, ஒதி யொண்ணுதல் எனச் சிறப்பித்தார்; “கதுப்பயல் விளங்கும் சிறுநுதல் 2” என்று சான்றோரும் கூறினர். பலரே என்புழி ஏகாரம் தேற்றம். பசப்பித்தோர், செயப்படு பொருண்மேல் நின்ற வினைப் பெயர்.

புறத்தொழுகிப் போந்த தலைவனால் தலையளிக்கப் பட்ட நலம் புதியாளாய பரத்தை தன்னைப் புறனுரைத்தாள் என்பது கேட்டுப் பொருத தலைமகள், அவன் முன்னின்று அவளைக் கண்ணற இகழ்தலை நயவாதாள்போல, நீ இனிக் கொண்டோள் தன்னொடு நிகரா என்னொடு நிகரிப் பெருநலம் தருக்கும் என்ப எனப் பிறர்மேல் வைத்துக் கூறினாள். இதனற் பயன், “நின் புறத்தொழுகம் குலமகளிரைப் பரத்தையரோடு நிகர்ப்பித்து வருத்துகின்றது” எனத் தலைவற்கு உணர்த்தியவாரும். பரத்தை பால் பன்னாட் பிரிவின்றிக் கூடியிருத்தலால் நினக்கு என்பால் அன்பின்மையும், அதற்கேதுவாக என்பால் நலமின்மையும், அவள்பால் நினக்கு அன்புண்மையும், அதற்கேற்ப அவள்பால் நலமுண்மையும் இனிது உணரப் படுதலின், அவ்வாற்றால் நினது அன்புநெறிக்கண், யான் அவளோடு ஒவ்வேனாயினேள் என்பாள் தன்னொடு நிகரா என்னொடு என்றாள். இனி, இதுபோது நின்றன்கொள்ளப் பட்ட அவளது நலத்தை நோக்க, அவட்கு முன்னர்க்

கொளப்பட்ட எனது நலம் முதுமைத்தாகலின், நானும் புதுவேரே மேவும் நினக்கு யான் அவளொப்பப் பெரு நலம் உடையே னல்லேன் என்பாள், இது கூறினாள் எனினுமாம். இனி, இஃதறியாது, நின்னாற் கொள்ளப்பட்ட தொன்றேயன்றிப் பெண்ணியல்பாலும் நிகர்க்கின் றேன் என உட்கொண்டு தன் இளமை நலத்தால் தருக்கு கின்றாள் என்பாள், என்னொடு நிகரிப் பெருநலம் தருக் கும் என்றும், இவ்வாறு தான் உரைக்கின்றது பலரும் அறிந்த செய்தி என்பதுபட என்ப என்றும் கூறினாள். கொளப்பட்டேம் என்றெண்ணிக் கொள்ளாத செய் தொழுகுவது¹ மடவோர் செய்கை என்றும், நிகராகாத ஒன்றினை நிகராக மதித்தல் அறிவுடையோர் செயலன்று என்றும் அறிந்திலாள் என்பாள், மடவள் அம்ம என்றாள். “நினக்குரிய மகளிருள் அவள் யாவள் என ஐயுறல் வேண்டா; அவள் இன்னள்” என வரைந்து கூறுவாள் இனிக் கொண்டோள் என்றாள். “பேணுதகு சிறப்பின் பெண்ணியல் பாயினும், என்னோடு புரையுநள் அல்லள், தன்னொடு புரையுநர்த் தான்அறியுநளே²” எனப்பிறரும் கூறியவாறு காண்க. மேலும், அவள் தருக்குதற்கு ஏது வாகிய இளமைப்புதுநலம், தன்னை நயந்துரையும் நின்னை பின்னர்ப் பிரியாவகைப் பிணிக்கும் பெருமையின்றி, விரை விற கழிந்து நின் பிரிவாற் பசந்து தேயும் சிறுமையுடைத்து என்பாள், புகழ்ச்சி வாய்பாட்டாற் பெருநலம் எனக் குறித்தாள்.

இனி, இவற்றைத் தன் மடமையால் அறியாளா யினும், நின்னால் பசக்கப்பட்ட மகளிர் பலர் உளராதலைக் கண்டேனும் அறிதற்பாலாள் என்பாள், பலரே ஒதி ஒண்ணுதல் பசப்பித்தோரே என்றாள் என்றது அறிந்த வழி, தன் பெருநலம் தருக்குதலைக் கையொழிவாள்; ஒழியாமையின், அவள் மடவள் மடவளே எனத் தான்

1. குறள் 699.

2. தொல். பொ. 180. உரை.

முன் மொழிந்ததனை வற்புறுத்தாளாயிற்று. வண்டினம் தாதுண்டு கழித்த மலர் பொலிவு வாடுதல்போல, நின்னல் நலன் நுகரப்பட்டு ஒழிந்த மகளிர் பலர் பசப்பெய்தினர் என்றற்கு, **வண்டு தாதுண் விரிமலரினும் பலர்** என்றாள். “புதுநலம் பூவாடி யற்றுத் தாம்வீழ்வார், மதிமருள் நீத்தக் கடை 1” என்பதன் உரையால், வண்டு தாதுண்ட மலர் வாடுதல் உண்மை யறியப்படும்.

இது காமக்கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிய பொருளின் கண் தலைவி கூறியது. காமக்கிழத்தியர் தம் நலத்தைப் பாராட்டுமிடத்துத் தலைவியொடு மாறுபட்டுத் தருக்கி ஒழுகுவ ராகலின், அஃது அறியும் தன்வி பொருது அவரை இகழ்ந்து மொழிதற்கும் உரியள். பெருநலம் தருக்கு மென்ப என்றது காமக்கிழத்தியாகிய பரத்தை தன் நலம் பாராட்டியதாகும். **வண்டு தாதுண்ட மலரினும் பலர் நுதல் பசக்கப்பட்டோர்** என்றது, இவளும் அவர்போல நுதல்பசந்து நலங்கெடுதல் ஒருதலை என்பது எய்தத் தீமையின் முடித்தவாறு. இனி “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின் 2” என்ற சூத்திரத்துக் “காமக்கிழத்தியர் நலம்பா ராட்டிய, தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும்” என்னும் பகுதிக்கு, காமக்கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிய பொருளின் கண்ணும், தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும், நலம் பாராட்டித் தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும் எனவருங் எண்பொருளை நோக்காது, **நச்சினூர்க்கினியர்**, நலம் பாராட்டிய காமக்கிழத்தியர் தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும் என இயைத்துத் தலைவி தன்னிற் சிறத்தாராகத் தன்னால் நலம் பாராட்டப்பட்ட இற்பரத் தையர் மேல் தீமையுறுவர் என முடித்துக் கூறும் பொரு ளின்கண் என்று பொருள் உரைப்பர். மேலும், அவர் இப் பகுதிக்கு இப் பாட்டினையே காட்டி, “இப்பொழுது

கிடையாதது கிடைத்ததாக வரைந்து கொண்ட பரத்தை, தன்னோடு இளமைச்செவ்வி ஒவ்வா என்னையும் தன்னோடு ஒப்பித்துத் தன் பெரிய நலத்தாலே மாறுபடும் என்ப என அவள் நலத்தைப் பாராட்டியவாறும், நீ பசப்பித்தோர் வண்டு தாதுண்ட மலரினும் பலர் எனத் தீமையின் முடித்தவாறும் காண்க” என்றனர். அன்றியும், அவர், இப் பாட்டின் முதலடியை மடவளம்ம இனிக் கொண்டோளே என்றும், தாதுண் வண்டினும் பலரே என்பதை, தாதுண் வண்டினும் பலர் நீ என்றும் பாடங் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் கருத்திற்கேற்ப, கூற்று நிகழ்த்துபவள் காமக்கிழத்தியும், “இனிக்கொண்டோள்” இப் பரத்தையுமாவர். இதன்கண், இப்பரத்தை தலைவியால் தன்னிற் சிறந்தாளாக நலம் பாராட்டப்பட்டவாறு இன்மையாலும், “அவள் நலத்தைப் பாராட்டியவாறு” என அவர் காட்டும் பகுதி நலம் பாராட்டலாகாமையாலும், அது பொருந்தாமை யறிக. தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண் நிகழும் கூற்றினை வரும் பாட்டிற் காண்க.

இனி, இதன்கண், தலைவி மடவள் அம்ம நீ இனிக் கொண்டோளே என்று எடுத்து மொழிந்த மேற்கோளையே, பெருநலம் தருக்கு மென்ப என்று கூறியும், அவளது பெருநலத்தின் பெருமையின்மையைப் பலரே ஒண்ணுதல் பசப்பித்தோர் என்று வற்புறுத்தியும் சாதித்தவின், மெய்ப்பாடு, பிறர்கண் தோன்றிய மடமை பொருளாகப் பிறந்த நகையும், பயன், பரத்தை கேட்டுத் தலைமடங்குவாளாவதும், ஒரு முகத்தாற் புலந்தவாறு மாம்.

68. கன்னி விடியற் கணைக்கா லாம்பல்

தாமரை போல மலரு மூர

பேணு னோரின் பெண்டே

யான்றன் னடக்கவுந் தானடங் கலளே.

பரத்தை தான் தலைமகளைப் புறங்கூறி வைத்துத் தன்னைத் தலைமகள் புறங்கூறினாகப் பிறர்க்குக் கூறினமை கேட்ட தலைவி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

உரை: திரண்ட தாளினை யுடைய ஆம்பல் விடியற் காலத்தில் தாமரையைப்போல மலரும் ஊரனே, நினக்குப் பெண்டாயின நின் காதற்பரத்தை அடக்கத்தைப் பொருளாகப் பேணிக் கொள்ளுவது இலள் கொல்லோ, அவள் அடங்கும் ஆறு என்று யான் அடங்கியிருக்கவும், அவள் தான் அடங்காது யான் புறங்கூறினேன் எனப் பிறர்க்குக் கூறுகின்றனாகலான் எ.று.

விடியல் தோன்றிய அணிமைக்காலம் “கன்னி விடியல்” எனப்பட்டது; “குமரியிருட்டு” என்னும் வழக்குப்போல. ஆம்பல், மாலையிற் கூம்பி வைகறையில் மலரும்; “குண்டுநீர் ஆம்பலுங் கூம்பின இனியே, வந்தன்று வாழியோ மாலை” என்றும், “கணைக்கால் ஆம்பல் அழிந்துநாறு தண்போது, குணக்குத்தோன்று வெள்ளியின் இருள்கெட மலரும்” என்றும் வருவன. காண்க. தாமரை மலரத் தொடங்குதற்கு அது காலமாகலின், ஆம்பல் தாமரைபோல மலரும் என்றார். ஏதுவின்கண், அடக்கத்தையே விதந்து கூறுதலின், பேணுவது அடக்கமாயிற்று. “காக்க பொருளா அடக்கத்தை” எனச் சான்றோர் கூறினர். அடங்குதல், ஈண்டுப் புறங்கூறுதல் முதலியன செய்யாது அமைந்திருத்தல். அடக்குதல், தான் அடங்குதலால், பிறர் தன்னைப் புறங்கூறுதற்குக் காரணம் பெருது அமைவித்தல்.

புறத்தொழுக்கத்தில் நின் னாற் கொள்ளப்பட்டுச் செருக்கித் திரியும் நின் காதற்பரத்தை என்பதுபட நின் பெண்டு என்றும், நினக்குப் பெண்டாயினள் நீரல கூறி ஒழுகுதல், அவட்கே யன்றி நின் நீர்மைக்கும் மாசுதரும்

1. குறந். 122.

2. நந். 230.

3. குறள். 122.

ஆகலின், அதனை நினைந்து அடங்கியிராது யான் புறனுரைத்தேன் எனப் பிறர்பால் இல்லதுகூறிக் தருக்கு கின்றூள் என்றற்குப் பேணுளோ என்றும் கூறினாள். யான் நின் பெண்டினையாதல், அவளொடு கூடியொழுதும் நின் ஒழுக்கத்தையாதல் குறித்து யாதும் கூறுது அடங்கியிருந்தால் அவளும் அவளொத்த பிறரும் என்னைப் புறன் உரைத்தற்கு ஏது ஒன்றும் பெறுது வாயடங்குவர் என்பது பேணினேன் என்பாள், யான் தன் அடக்கவும் என்றும், அடங்காமைக்குரிய காரணம் இன்றாகவும் அவள் உளதாகப் பொய்நினைந்து புற னுரைத்துத் திரிகின்றூள் என்பாள் தான் அடங்கலளே என்றும் கூறினாள்.

இவ்வாறு, தலைவி பரத்தை நலம் பாராட்டாது, அவள் செய்கையினைத் தலைவன்முன் இகழ்ந்து கூறும் இது, “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின்¹” என்ற சூத்திரத்துத் தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண் அடங்கும்.

சிறப்பில்லாத ஆம்பல் தாமரைபோல மலரும் என்ற தனால், கற்புச்சிறப்பு இனமையால் அடங்கிக் கிடத்தற் குரிய பரத்தை குலமகளிர் போலச் சிறப்புடையாள் எனக் கருதிக் தருக்குகின்றூள் என்றவாறு. மெய்ப்பாடு: பிறர்கண் தோன்றிய சிறுமை பொருளாகப் பிறந்த மருட்கை. பயன்: ஒருமுகத்தாற் புலந்தவாறு. (அ)

69. கண்டனெ மல்லமோ மகிழ்நகின் பெண்டே
பலராடு பெருந்துறை மலரொடு வந்த
தண்புனல் வண்ட லுய்த்தென
உண்கண் சிவப்ப வழுதுநின் றோளே.

தலைமகன் பெதும்பைப் பருவத்தாள் ஒருத்தியைக் களவில் மணந்து ஒழுக்கின்றதனை அறிந்த தலைமகள் தனக்கு இல்லை என்று அவன் மறைத்துழிச் சொல்லியது.

உரை : மகிழ்ந், பலர் கூடி யாடும் நீர்த்துறைக்கண் மலரோடு பெருகிவந்த குளிர்ந்த புனல் வண்டலாட்டுக் கெனத் தான் செய்து வைத்த பாவையைச் சிதைத்ததாக, தன்மையுண்ட கண்கள் சிவப்பேற அழுது நின்றவள் நின் பெண்டேயாவள் ; யாம் அவளைத் தெளியக் கண்டேம் ஆகலின், நீ இல்லையென மறைப்பது என்னை? எ. று.

கண்டனெம் அல்லமோ என்புழி, அல்லம் என்ற எதிர்மறை முற்றுவினையும் எதிர்மறை ஓகாரமும் இயைந்து, உடன்பாட்டுப் பொருளின்கண் தெளிவு விளங்க நின்றன; தெளியக் கண்டேம் என்றவாறு. ஏகாரம், முன்னையது தேற்றம், ஈற்றது அசைநிலை. வண்டல், பண்டைக்காலத்தில் மகளிர் அயர்ந்த ஒருவகை விளையாட்டு. மலரோடு வந்த தண்புனல் எனவே, புதுப் புனல் என்பது பெற்றும்; புதுப்புனைகைத் தண்பதம் என்றும் வழங்குப. உய்த்தல், தான் சுமந்து போந்த நுரையும் திரையும் மலரும் பிறவும் கொணர்ந்து பரப்பிப் பரவுதல். உய்த்தென என்பது செய்தென என்னும் வினையெக்சம். மணற்றுறையாதலின் தண்புனல் உய்த்தவழி இடையற வின்றி இழைத்த வண்டல் விரையச் சிதைதலின், உய்த்தென என்றார். ஆகலின் நீ என்பது முதலாயின எஞ்சிநின்றன.

தலைவன் களவிற கூடி ஒழுகும் பெண்டினைத் தலைவி அறிந்து கூறியவழி, அவன் இல்லையென மறைத்தலும் தான் அவனை மறுப்பாள், யாம் அவளைப் புனலாடச் சென்ற போதில் தெளியக்கண்டேம்; அவள் நின்னல் கொளப்பட்ட பெண்டே என்பாள், கண்டென மல்லமோ மகிழ்ந் நின் பெண்டே என்றாள். பன்மை, தன்வயின் உரிமை பற்றி வந்தது. பின்னர், அவள் அவற்குரிய பெண்டே எனத் தான் துணிந்தவாற்றைக் கூறுவாள், அவள் தன் உண்கண் சிவப்ப அழுததனை எடுத்துரைக்கின்றாள்: பலராடு பெருந்துறைக்கண் தண்புனல்

வண்டல் சிதைத்தல் இயல்பாகவின், அவட்கு அழுகையாம் புனலாடல் கண்டு பொருமையால் எழுந்தது என்றற்கு, அழுது நின்றோள் என்றும், தண்புனல் எய்தா இடன் அறிந்து, பிறிதொரு வண்டலமைத்துக் கோடலும் ஆண்டு நின்று அகறலும் இன்றி எம்மையே நோக்கி நின்றமையின், அவள் நின் பெண்டே என்பது துணியப்பட்டது என்பாள், நின் பெண்டே என்றும் கூறினாள். தண்புனல் வண்டல் சிதைத்தற்கு அத்துணை அழுகை வேண்டாமையின், உண்கண் சிவப்ப அழுது என்றது பிறகுறிப்புணர நின்றது. தண்புனல் வண்டலைச் சிதைத்தது அவள் அழுகைக்கு நிரம்பிய ஏதுவாகாது என்பதுபட, வண்டல் உய்த்தென என்றாள் என்க. “கண்டிகும் அல்லமோ கொண்கநின் கேளே, தெண்டிரை பாவ்வெளவ, உண்கண் சிவப்ப அழுதுநின் றோளே” எனப் பிறுண்டும் வருதல் காண்க.

பேதை, பெதும்பை என்ற இருபருவத்து மகளிருள், பெருந்துறைக்கண் தானே வண்டலமைத்து விளையாட்டயர்தல் பேதைக்குக் கூடாமையின், பெதும்பைப்பருவத்தாள் என்பது பெறப்பட்டது.

தலைவி காமக்கிழத்தியின் நலங்கூறுவாள் போலத் தலைவனது புறத்தொழுக்கத்தின் தீமையைக் காட்டிப் புலத்தலின், இஃது, “அவனறிவாற்ற வறியுமாகவின்” என்ற சூத்திரத்துக் “காமக்கிழத்தியர் நலம்பாராட்டிய தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்” தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையுள் அடங்கும். இனி, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியார், இதனை, இச் சூத்திரத்துப் “பல்வேறு நிலையினும்” என்றதனால் அமைத்து, “இது காமஞ் சாலா இளமையோகைக் களவில் மணந்தமை அறிந்தேன் என்றது” என்பர்.

மெய்ப்பாடு: தன்கண் தோன்றிய பொருமை காரணமாகப் பிறந்த வெகுளி. பயன்: ஒருமுகத்தாற் புலத்தல்.

70. பழனப் பன்மீ னருந்த நாரை
கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்
மாதீர்ப் பொய்கை யாண ரூர
தூயர் நறியர் நின் பெண்டிர்
பேள யனையமியாஞ் சேப்பயந் தனமே.

பரத்தையரோடு போழுது போக்கி நெடிது துய்த்து வந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

உரை : பழனங்களிலுள்ள பலவாகிய மீன்களையுண்ட நாரை கழனியிலுள்ள மருதமரத்தின் உச்சியில் தங்கும் மிக்க நீரினையுடைய பொய்கையினையும் புதுவருவாயினையும் உடைய ஊரனே, யாம் மகப்பயந்து பேயினை ஒத்தேமாக, நின் பெண்டிர் தூய்மையும் நறுமையு முடையராகலின் அவர்பாலே செல்லுக எ.று.

பழனம், நீர்நிலை யென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. ஆர்ந்த¹ என்பது, அருந்த என வந்தது, வீழ்ந்த மரம், விழுந்த மரம் என வழக்கினும், ஆழ்ந்துபடு விழுப்புண் எனற்பாலது “அழுந்துபடு விழுப்புண்²” எனச் சான்றோர் செய்யுளினும் வருதல் காண்க. “அவரை யருந்த மந்தி³” என்புழியும் இதுவே கொள்க. சென்னி, உச்சி. மிக்க நீர் தனது ஆழமுடைமையாற் கருமையாய்த் தோன்றுதலின் நீர் மிகவுடைய பொய்கையை, மாதீர்ப் பொய்கை என்றார். “மாதீர் வேலிக்கடம்பெறிந்து⁴” ஏன அடிகளும்

1. ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், “ஆர்ந்த” என்பதன் ஆகாரம் குறுக்கிலும், உகரம் விரித்தலும் ஆகிய இரண்டும் வருவனவற்றை நாட்டல் வலிய (தொல். சொல். 403.) என்றதனால் கொள்க என்பர். “தாதுதேர் பறவையின் அருந்து இறல் கொடுக்குங்கால்” (கலி. 22) என்பதன் அடிக் குறிப்பில், “நெடிதைக் குறுக்கிப் பின்னின்ற ரகரமெய்யின்மேல் உகரவயி ரேற்றல் தமீழ் மரபு” என்பர் பிறர்கால ஆராய்ச்சியாளர். குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல் என்றதனால் ஆகாரத்தைக் குறைத்தபின், விரிக்கும்வழி விரித்தல் என்றதனால் உகரம் விரித்தல் மேற்கோள்மலைவாகலின், முன்னோர் கூறுவதே தருக்கநெறிக்கு ஒத்தல் காண்க.

2. நற். 97.

3. ஐங். 271.

4. சிலப். 25 : 1.

கூறினர். மா, கருமை. பரத்தையரின் பன்மை தோன்றப் பெண்டிர் எனப்பட்டது. சேய் பயந்த மகளிர், மெலிந்த மேனியும் குழிந்த கண்களும் ஒப்பணியின்றி உலறிய க து ப் பு ம் புலவுநாற்றமும் உடையராதலின் அவையெல்லா முடைய பேயினை உவமைகூறினார். மகப்பயந்து பயன்படாமையும், பிறர்நலம் நுகர்தற் கென்றே இடையறாது ஒப்பனைசெய்து கோடலும் உடையராதல் தோன்ற, தூயர் நறியர் என்றார்.

மகப்பயந்தமையின் மேனிநலம் முதிர்ந்து புனிற்றுப் புலவு நாறி வேட்கை சிறந்து நிற்கும் எம்மினும், அப்பயப்பாடு இவராயினும் நலங்களிடும் மேனியும் புதுமணமும் உடையர் நின் பெண்டிர், அவர்பாலே செல்க என்பாள், தூயர் நறியர் நின் பெண்டிர் என்றாள். எனவே இது, “காமக்கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிய” பகுதியாயினும், மகப்பயந்து வயங்கும் தன்பாற்போந்து, செய்தற் குரிய கடன்களைச் செய்யும் முறைமையால் பிரியானாகலின், அதனை அறிந்துவைத்தே புலக்கின்றாளாதலால் இது “செல்லாக் காலத்துச் செல்க என விடுத்த” கூற்றாகும் குறிப்புடைத்து.

யாம் சேய் பயந்தேமாக, எம் மேனி மெலிவும், புலவு நாற்றமும் அறிந்து, எம்மைக் காண்டலும் குற்றமெனக் கருதிப் பரத்தையர்பால் நெடிது தங்கினை என்பாள், பேய் அனையம், சேய் பயந்தனமே என்றாள். பேயினைக் காண்டலும் குற்றம் என்பது, “அருஞ்செவ்வி இன்ன முகத்தன் பெருஞ் செல்வம், பேய் கண்டன்ன துடைத்து¹” என்பதனால் அறிக. இது காமக்கிழத்தியின் நலம் பாராட்டிய தலைவி, தனது தீமையினை முடித்துக் கூறும் பொருளாகும். இதனற்பயன் ஒரு முகத்தாற் புலந்தவாறு; “கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தை யேத்தினும், உள்ளத்து ஊடல் உண்டென மொழிப²” என்பது காண்க.

இனி நின் பெண்டிர் தூயரும் நறியருமாயினும், எம் போற் புதல்வர் பயந்து பயன்படும் கற்புச்சிறப்பு இலர் என்றற்குச் சேய் பயந்தனம் என்றும், மகப்பேற்றால் மேனி தளர்ந்தேமாயினும் வழிபாட்டுமுறையிற் குன்றிற்றிலேம் என்றற்குப் பேய் அனையம் என்றும் கூறினாள் என்றும், பின்னிலை முனியாதது பேய் என்பதற்கு, “களிறுபடப் பொருத, பெரும்புண் ணுறுநர்க்குப் பே எய் போலப் பின்னிலை முனியா நம்வயின் 1” என்றும் கூறுவர்.

பழனப் பன்மீனை உண்ட நாரை தங்குதற்குக் கழனி மருதின சென்னி ஆதாரமானது பேர்ல, ப ர த் தை ய ர் றீலனை நிகர்ந்த நீ அவர்பால் நெடிது தங்குதற்கு யாம் சேய்பயந்தமை ஆதாரமாயிற்று என உடனுறையாகிய உள்ளுறையுமம் கொள்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

பேள, யனையம் யாஞ்சே பயந்தனை சென்மே என்பது பாடமாயின், யாம் பேயினை ஒத்தேம்; நீ தழுவுதற் குரிய ஏற்றினைப் பெற்றனை; நீ இனிச் செல்க என்று பொருளாம். ஈண்டு, சே என்றது, புதல்வனைக் குறித்ததாயின், நின் புதல்வனும், “தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் 2” என்பதனால், தாயாகிய என்பால் அன்பின்றி நீங்குவன் என்றும், ப ர த் தை ய ரை க் குறிக்கு மாயின் அவர்பாற் செல்க என்றும் ஆம். (உ)

8. புனலாட்டுப்பத்து.

புனலாடுதல் பொருளாகப் பிறந்த கூற்றுக்களைக் குறித்து வரும் பாட்டுக்களின் தொகையாதல் பற்றி இஃது இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று.

பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த விளையாட்டுவகைகளில், புனலாட்டு என்பது ஒன்று. யாறுகள் புதுநீர் பெருகிப் பொலிவுற்றுத் திகழும் சிறப்புக் குறித்துப் புனலாட்டயர்தல் பண்டையோர் மரபு.

குறிஞ்சியில் அருவிநீராட்டும், முல்லையில் ஆரூட்டும், நெய்தலில் கடலாட்டும், மருதத்தில் புனலாட்டும் சிறந்து விளங்கின. ஆரூட்டு என்ற வகையில் சேரநாட்டில் இதுமிக்க சிறப்புடன் கொண்டாடப் பெற்றுள்ளது. “அண்ணல் நெடுங்கோட் டிழிதரு தெண்ணீர், அவிர்துகில் புரையும் அவ்வெள்ளருவித், தவிர்வில் வேட்கையேம் தண்டா தாடிப், பளிங்குசொரி வன்ன பாய்சுளை குடைவுழி¹” எனக் குறிஞ்சி நில மக்கள் புனலாடியவாறு காண்க. பிறவும் இவ்வாறு வருவன ஏனைத் தொகை நூல்களிற் கண்டுகொள்க.

இப் புனலாட்டு, செல்வரும் வறியரும், இளையரும் முதியரும். ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் ஒத்த வகையாற் கூடிப் புனலாடி இன்பம் துய்க்கும் இனிமை உடையதாகலின், சான்றோர் இதனைச் சிறப்பக் கூறியிருக்கின்றனர். செல்வச்சிறப்பு மிக்க தலைமக்கள் புனலாட்டினைப் பெரிதும் விரும்பித் தம் மனக்கினிய காதலர் சூழ்ச்சென்று விளையாடி இன்பம் நுகர்வர். இளையோர்,

இவ்வாறு புனலாடி இன்பம் நுகர்தலின்றித் தம் மனையின் கண் செறிப்புண் டிருத்தல் தீது என்றும் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் கருதினர். “விளையாடாயமோடு ஓரை ஆடாது, இளையோர் இல்லிடத்து இம்செறிந்து இருத்தல், அறனும் அன்றே ஆக்கமும் தேய்ம்¹” என்பதனால் இஃது இனிதுணரப்படும். இனி, தொடித்தலை விழுத்தண்டினர் என்னும் நல்லிசைச் சான்றோர் ஒருவர், கழிந்த தமது இளமைப்பருவத்தின் இன்ப நயப்பை நினைந்து, “மறையெனல் அறியா மாயமில் ஆயமொடு, உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்த, நீர்நணிப்படி கோடு ஏறிச் சீர்மிகக், கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர, நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடும்எனப் பாய்ந்து, குளித்து மணல் கொண்ட கல்லா இளமை²” என இனைந்து கூறுவது, இப் புனலாட்டு ஆடவர் பெண்டிர் என்ற இருபாலாரும் விரும்பும் இயல்பிற்று என்பதனை வற்புறுத்துகின்றது.

புனலாட்டு நயந்த தலைவன், தலைவியோடும் காமக் கிழத்தியரோடும் கூடி, தனது பதி இகந்து சென்று விளையாட்டின்பத்தினை நுகர்வன். “யாறும் குளனும் காவும் ஆடிப், பதியிகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப³” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் கூறியிருக்கின்றனர்.

இனிக் கடற்கரையைச் சார்ந்த நெய்தல்நிலத் தலை மக்கள், புனலாட்டு விருப்பம் தோன்றியவழிக் கடலில் நீர் விளையாட மேவுவர். இவ் விளையாட்டுக் கடலாடுதல் என்று சிறப்பிக்கப்படும், “கடலாடு மகளிர் கானல் இழைத்த சிறுமனை⁴” என்றும், “தொடலை ஆய்மொடு கடலுடன் ஆடியும்⁵” என்றும் வருவன காண்க. இதனைச் சிலப்பதிகாரம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் பெரிதும் விளக்குவனவாம். பண்டைத் தமிழ் வேந்தருட் சிறந்த கரிகால் வளவன் புனலாட்டிற் பெருவேட்கை கொண்டு, யாறும் கடலும் படிந்து புதுப்புனலாடிப் போகும்நுகர்ந்தான் என

1. நந். 68. 2. புறம். 243. 3. தொல். பொ. 191.
4. குறந். 326. 5. அகம். 110.

நூல்களால் அறிகின்றோம். காவிரிப்பூம் பட்டினத்து நிகழ்ந்த கடலாடு நிகழ்ச்சி யொன்றினைச் சிறப்பிக்கப் போந்த இளங்கோவடிகள், அது, “விண்பொரு பெரும் புகழ்க் கரிகால்வளவன், தண்பதங் கொள்ளும் தலைநாட் போல 1” இருந்ததெனக் குறிக்கின்றார். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருமயிலையில் நடந்த கடலாட்டுவிழாவை “மடலார்ந்த தெங்கின் மயிலையார் மாசிக் கடலாட்டு 2” எனத் திருஞானசம்பந்தர் சிறப்பிக்கின்றார்.

இக் கடலாட்டு, மேனாடுகளிலும் மிகவும் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றது. இக்காலத்திலும், கடற்கரை நகரங்களிலுள்ளவர்கள் இதனை விரும்புகின்றனர்.

கடலாடுவது உடல்நலங் குன்றிய இளைஞர்க்குப் பேரிதும் நன்மை தருவதாகும். ஆனால், அவர்கள், காலையில் உணவு கொண்டபின், இரண்டு மணிநேரம் கழித்துக் கடலாடல் வேண்டும்; அதுவும் குறைந்தது இரண்டு அல்லது மூன்றுமணிநேரம் நீரில் நீந்தி விளையாட வேண்டும். உணவுண்ட இரண்டுமணி நேரத்திற்குள் எவரும் கடலாடக்கூடாது. மிக்க உழைப்பால் உடல் ஓய்ந்து இருப்பவர்க்குக் கடலாட்டுத் தீங்கு விளைவிக்கும். நீராடுவோர் தமது உடல் சூடாக இருக்கும் போதுதான் அது செய்யத் தொடங்கவேண்டும். கடலில் நீராட இறங்குங்கால் சிறிதும் தயக்கமின்றி விரையச் சென்று இறங்கி மூழ்குவதும், கரையேறியவழிச் சிறிதும் தாழாது உடலைத் துடைத்துக்கொள்வதும் கடலாடுவோர் குறிக்கோள்ள வேண்டியனவாகும். இன்றேல், இவை உடல் நலத்துக்குப் பெருந்தீங்கினை உண்டுபண்ணும் என்று துணிந்திருக்கின்றனர். உடலில் தோய்ந்த நீர் தானே புலருமாறு விடுவதும் நீரின்கண் நெடிது தங்கி ஆடுவதும் ஆகா. நீராடுங்கால், ஆடுவோர் உடலில் குளிர்ணர்ச்சி தட்டுமாயின் உடனே கரையேறி விடுவது தக்கது.

1. சிலப். 6: 159—160.

2. ஞான சம். 183—6.

கடலாடுவதையே பெருந்தொழிலாக உடையவர் பலர் உளர். அவர்களுட் பலர் காது நோயால் மெலிந்து உயிரை இழக்கின்றனர். கடலாடுவோருட் சிலர்க்குக் கடல்நீர் காதுக்குட் புகுந்து மயக்கம் உண்டு பண்ணுவதும் உண்டு. அன்றோர் முதற்கண் தமது காதுகளில் சிறிது பஞ்சி அடைத்துக் கொள்வது நலம் என்பர்.

கடலில் எவ்விடத்தில் வேண்டினும் இறங்கி நீராடுவது தீது; மிகப்பெரிய அலைகள் இல்லாமல், அகன்று விரிந்து விளங்கும் மணற்றுறைகளே தக்க இடமாகும். நிற்போர் கால் நிலைக்காத நீரோட்டமுள்ள இடங்கள் கடலாட்டிற்கு ஏற்றவை யாகா. கடற்றுறைகள், சேறும் முழையும் கூரிய கற்களும் கடற்பூடுகளும் இன்றிப் பரந்து மணலே நிறைந்துகிடக்கும் இடமாதல்வேண்டும். நீராடுங்கால், ஆடுவோர் வாயைத் திறந்துகொண்டிருப்பது தீதென்பர். நீராடுமிடத்து, ஆடுவோருடைய கால் யாதேனு மொரு முழைஞ்சினுட் சிக்குமாயின், உடனே அவர் தமது வாயை மூடிக்கொண்டு நீரை உதைத்து பாய்தல் வேண்டும்; இன்றேல், நீர் வாயுட்புகுந்து நீந்தும் அவருடைய நெஞ்சறுதியைக் கெடுத்துப் பெருந்தீங்கை விளைவிக்கும்.

கடலாட்டு விழைந்து நீந்தப்பயில்வோர் தண்ணீரில் கரையை நோக்கியவண்ணம் நின்று நீராடவேண்டும். இறங்கும்போது மார்பளவு ஆழத்திற் சென்றதும், முகத்தைக் றைப்பக்கமாகத் திருப்பிக்கொள்வது நன்று: அதன்மேலும் ஆழத்திற் செல்லக் கருதினால், கரையை நோக்கி நின்றே பின்னாகக் கழுத்தளவு வரையிற் செல்ல வேண்டும். நன்றாய்ப் பயின்றவர்களே அதன் மேலும் செல்லுதற்கு உரியவராவர்.

இக்கூறிய புனலாட்டு இன்பக்காரணமாகிய விளையாட்டாகவின், தலைமக்கள் தலைவியருடனும் பிற காதல் மங்கையருடனும் கூடியாடுவது புலவிக்கு ஏதுவாகிறது;

அது பற்றியே அது “கிழவோன் விளையாட்டு ஆங்கும் அற்றே” எனக் கூறப்படுவதாயிற்று. ஆகவே, தலைவன் பரத்தையருடன் யாறும் குளமும் கடலும் ஆடி இன்ப நுகர்ச்சி எய்துவானாயின், அது தலைவிக்கும் ஏனைக் காமக்கிழத்தியார்க்கும் ஊடலும் புலவியும் பயக்கும் என்பதாம்.

71. சூதார் குறுந்தொடிச் சூரமை நடக்கத்து
நின்னெங் காதலி தழீஇ நெருரை
ஆடினை யென்ப புனலே யலரே
மறைத்த லொல்லுமோ மகிழ்ந
புதைத்த லொல்லுமோ ஞாயிற்ற்தோளியே

பரத்தையரோடு புனலாடினான் எனக் கேட்டுப் புலந்த தலைமகள், தலைமகன் அதனை இல்லை என்று மறைத்துழிச் சோல்லியது.

உரை: மகிழ்ந, சூதுபோலும் மூட்டுவாயினைபுடைய குறிய தொடியும் வளைவுபொருந்திய வளையுமுடைய நின்னால் விரும்பப்பட்ட நின்காதலியைத் தழுவிக்கொண்டு நீ நெருநல் புனலாடினை என்று பலரும் கூறுகின்றனர்; ஞாயிற்றின் ஒளியை எவற்றாலும் எத்துணையும் மறைத்தல் கூடாதவாறு போல நீ புனலாடியதனால் எழுந்த அலர் நின் மாயப் பொய்மொழிகளால் சிறிதும் மறைக்கப்படாது, காண் என்று.

சூது, சூதாடுவோர் இயக்கும் காய். தொடியின் மூட்டுவாய் அச்சூதாடுகாய் போறவின், சூதென்றது ஆகு பெயர். சூதார் குறுந்தொடி-உள்ளே புழையுடைய குறுந்தொடி என்றலுமொன்று. சூர், வளைவு; “சூர்ப்புறு கோல்வளை” என வருதல் காண்க. சூர்ப்புற்ற வளை துவண்டு நுடங்கியது போன்று இருப்பது குறித்து, அதனை

நுடக்கம் என்றார். தொடி தோளிற்கும், வளை முன்கைக்கும் உரியவாதல்பற்றி இரண்டும் கூறினார்.¹ குறுந்தொடி எனவே, பரத்தையின் இளமை குறித்தவாரும். வெங்காதலி என்பழி, வெம்மை வேண்டற்பொருட்டு. ஓகாரம் இரண்டும் எதிர்மறை.

தலைவன் பரத்தையைக் கூடிப் புனலாடியது கேட்டுப் புலக்கின்றாளாகலின், குதார் குறுந்தொடிச் சூரமை நுடக்கத்து எனப் பரத்தையை நலம் பாராட்டுபவள் போலக் கூறினாள். “கற்புவுழிப் பட்டவள் பரத்தை ஏத்தினும், உள்ளத்து ஊடல் உண்டென மொழிப.” தொடியும் வளையுமாகிய அணிநல மல்லது பிற கற்பு நலம் இலளாயினும், அவள்பால் நினக்கு உண்டாகிய அன்பு பெரிது என்பாள் நின் வெங்காதலி என்றும், புனலாடிய போதேயன்றி அதற்கு முன்பும் பின்பும் முறையே அவளைத் தழீஇப் போவதும் வருவதும் செய்தனை என்பாள் தழீஇ என்றும், புனலாடிய காலம் செய்ததன்று, மிக்க அணித்தாய நேற்றைப்போது என்பது சுட்டி, நெருநை ஆடினை புனலே என்றும், நின் புனலாட்டும் பலர் அறிய நிகழ்ந்தது என்றற்கு என்ப என்றும் கூறினாள். “அலரின் தோன்றும் காமத்து மிகுதி” “கிழவோன் விளையாட்டு ஆங்கும் ஆற்றே²” என ஆசிரியர் கூறுதலின், அலர் விதந்து கூறப்பட்டது. இது புறஞ்சொல் மாணுக் கிளவி, “களவும் கற்பும் அலர்வரை வின்றே³” என்பதனால், தலைவி அலர் எழுந்தமை கூறல் அமைவதாயிற்று.

புனலாடிய செய்தி கேட்டுப் பொருளாகிய தலைவி அதனால் எழுந்த அவரைக் கூறினாளாக, அது கேட்ட தலைவன் அவ்வாறு இல்லை என்பதுபடப் பல சொல்ல

1. தொடியும் வளையும் வேறுவேறு என்பது சேவகசிந்தாமணி 468, 469 ஆம் செய்யுட்களால் விளங்குமாறு கண்டு கொள்க.

2. தொல். பொ. 163, 164. 3. ஐ. ஐ. 162.

வும், அவள், அவையாவும் அவன் தன் பரத்தைமையை மறைத்தற்குக் கூறியன என்று கொண்டு, நீ எத்துணைப் பொய்யம்மொழிகளால் அதனை மறைப்பினும், அது மறையாது யாவரும் அறிய அவர்மிகுவதாயிற்று என்பாள், **அலரே மறைத்தல் ஒல்லுமோ** என்றாள். “ஊர, பொய்யால் அறிவென் நின் மாயம் அதுவே, கையகப் பட்டமை அறியாய், நெருநை, மையெழில் உண்கண் மடந்தையொடு வையை, ஏர்தரு புதுப்புனல் உரிதினின் நுகர்ந்து, பரத்தை ஆயம் கரப்பவும் ஒல்லாது, கவ்வகையாகின்றும் பெரிதே 1” என்றும், இவ்வகையால் எழுந்த அலரை மறைத்தல் முடியாது என்பதை, “அரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு, நெருநையும் கமழ்பொழில் துஞ்சி இன்றும், பெருநீர் வையை அவளோ டாடிப், புலரா மார்பினை வந்து நின்று எம்வயின், கரத்தல் கூடுமோ மந்தே.....அலராகின்று அது பலர்வாய்ப் பட்டே 2” என்றும் வருவன காண்க.

விண்ணினும் மண்ணினும் தன் ஒண்கதிர் பரப்பிப் பேரொளி செய்யும் ஞாயிற்றை ஒருகால் கார்முகிற் கூட்டம் சிறிது மறைக்க முயலினும், ஞாயிற்றொளி மறையாது விண்ணகத்தும் அம் முகிற் கூட்டத்தின் அடியிலுள்ள நிலப்பகுதி சிறிது ஒழிந்த பிறுண்டும் நன்கு விளங்குதல் போல, நீ மறைக்க முயலும் அவர் நினைநூற் காதலிக்கப்பட்ட நின் பரத்தை ஒழியப் பிறர் பலரும் அறிய நிற்பதாயிற்று என்பாள். **புதைத்தல் ஒல்லுமோ ஞாயிற்றது ஒளியே** என்றாள், இது பிறிது மொழிதல். நின்செயல் சிறிதும் மறைக்கப்படாது என்பது கருத்து. “ஞாயிற்றைக் கைம்மறைப்பார் இல் 3” என்றார் பிறரும்.

மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல். (க)

1. அகம். 256.

2. ஐ. 296.

3. பழமொழி. 32.

72. வயன்மல ராம்பற் கயிலமை நுடங்குதழைத்
 திதலை யல்குற் றுயல்வருங் கூந்தல்
 குவளை யுண்க ணைஎர் மெல்லியல்
 மலரார் மலிர்நிறை வந்தெனப் .
 புனலாடு புணர் துணை யாயின ளெமக்கே

தலைமகள் புலவி நீக்கித் தன்னோடு புதுப்புனல் ஆட
 வேண்டிய தலைமகன், களவுக்காலத்துப் புனலாட்டு நிகழ்ந்த
 தனை அவள் கேட்பத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

. உரை: வயலில் மலர்ந்த ஆம்பலால் தொடுக்கப்பட்ட
 மூட்டுவாய் பொருந்திய அசைகின்ற தழையினையும், அரி
 பரந்த அல்குலையும், அசையவிடப் பெற்ற கூந்தலையும்,
 குவளைமலர் போன்ற மைதிட்டிய கண்களையும். அழகும்
 மென்மையும் பொருந்திய இயல்பினையு முடையவள்,
 பண்டு யாம் களவில் ஒழுகிய காலத்துப் பல்வகைப்
 பூக்களைச் சமந்து புதுநீர் வந்ததாக அதன்கண் யாம் ஆடு
 தற்குரிய துணையாயினாள், எ.று.

இனைய மகளிர் ஆம்பற்றழை அணிதல் மரபாகலின்
 ஆம்பற்றழையினை முதற்கட் கூறினர். “சிறுவெள்
 ளாம்பல், இனைய மாகத் தழையா யினவே¹” எனச்
 சான்றோரும் கூறினர். துயல்வருதல், அசைதல், ஏள்,
 அழகு; “நலத்தகை நல்லவர்க்கு ஏள்²” என்பர் சான்
 றோர். அழகாவது, “இன்பப்பயனைத் தலைப்படுதல்”
 என்றனர் பரிமேலழகர். புணர்துணை, இறந்தகாலம்
 தொக்க வினைத்தொகை. புணர்துணை ஆயினள் என
 இறந்தகாலத்தாற் கூறியது, இப்புனலாட்டுக் களவுக்
 காலத்தது என்றற்கு.

தலைவி கொண்ட புலவியை நீக்கும் குறிப்பினள்
 ஆகலின், அவள் பண்டு அணிந்திருந்த தழையினையும்

எனை நலங்களையும் பாராட்டினான். தன்னொடு புதுப்புன
 லாட வேண்டுகின்றமையின் பண்டு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை
 நினைப்பித்து அவள் மனத்து நிகழும் புலவியுணர்வை
 மறப்பிப்பான், மலரார் மலிர்நிறை வந்தென என்றான்.
 இதனால் தலைவன்பால் அன்புதொக நின்றல் என்னும்
 மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. என்பால் இவள் அன்று
 கொண்ட அன்பு இன்று சுருங்கிற் றன்றாகலின், இப்
 போழ்தும் புனலாடப் போந்து புணர் துணையாவள் என்
 பான், புனலாடு புணர்துணை யாயினள் எமக்கே என
 இறந்தகாலத்துக் குறிப்பே எய்தக் கூறினான். 'ஆர்கலி
 வெற்பன் மார்பு புணையாகக், கோடுயர் நெடுவரைக்
 கவாஅன் பகலே, பாடின் அருவி ஆடுதல் இனிதே'¹
 எனத் தலைவி களவின்கண் தலைவனொடு தான் ஆடிய
 புனலாட்டு நிகழ்ச்சியை நயந்து கூறியிருத்தல் காண்க.

“யாறும் குளனும் காவும் ஆடிப், பதியிகந்து நுகர்
 தலும் உரிய எனப” என்பதற்கு இதனைக் காட்டி, இது
 தலைவி புலவி நீங்கித் தன்னொடு புனலாடல் வேண்டிய
 தலைவன், முன்பு புனலாடிய தனை அவள் கேட்பத்
 தோழிக்கு உரைத்தது” என நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவர்.
 மெய்ப்பாடு: இளிவரல். பயன்: தலைமகள் கேட்டுப்
 புனலாடற்கு நேர்வாளாவது.

கயலமை நுடங்குதழை என்றும் பாடம் உண்டு.
 இதனைக் கயலமை வயல்மலர் ஆம்பல் நுடங்குதழை என
 இயைத்து, கயல் மீன்கள் பொருந்திய வயல்களிடத்து
 மலர்ந்த ஆம்பல்மலரால் தொடுக்கப்பட்ட நுடங்குதழை
 என்று உரைக்க.

73. வண்ண வொண்டழை நுடங்க வாலிழை
 ஒண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தெனக்
 கண்ணறுங் குவளை நாறித்
 தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புனலே.

இதுவுமது.

உரை: வெள்ளிய இழையினையும் ஒள்ளிய நுதலினையு முடைய அரிவை அழகிய தழையுடை இடையிற் கிடந்து அசையப் பண்டு களவின்கண் பெருந்துறைப் புனலில் விளையாட்டயர்தற்குப் புகுந்தாளாக, அது தேன் பொருந்திய நறிய குவனையின் மணம் கமழ்ந்து தண்ணிதாயிற்று; ஆகலாற்றான், இப்போதும் அதனை விரும்புவேயினேன் எ.று.

வண்ணம், அழகு; நிறமுமாம், வாலிழை. முத்துமாலை யுமாம். புனலாடலும் விளையாட்டே யாதலின், பண்ணை எனப்பட்டது; “கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் விளையாட்டு¹” என்ப. **என்றிசின், இறந்தகால முற்றுவினைத் திரிசொல்.** “அவற்றுள், இகுமும் சின்னும் ஏனை யிடத் தொடும், தகுநிலை யுடைய என்மனார் புலவர்²” என்ப தனால், சின் படர்க்கைக்கும் அமைவதாயிற்று. **கண் நறுங் குவளை** எனக்கொண்டு, கண்போலும் நறிய குவளை என்றலுமாம்.

புனலாடிய ஞான்று தலைவியது இழையும் நுதலும் ஒளி திகழ்ந்து பொலிவு சிறந்த காட்சி தலைவன் மனத்தைப் பற்றி நீங்காது விளங்கினமையின் அது குறித்து அவற்றை விதந்து, **வாலிழை ஒண்ணுதல்** எனச் சிறப்பித்தான். தலைவி பண்ணை பாய்வோள் விரைந்தோடித் தன்னைத்தழுவி மகிழ்வு மிக்கு விளையாடிய காலத்தில், அவள் இடையிற் கிடந்து வண்ணம் சிறக்க அசைந்து சிறந்தமையின், தழையினை **வண்ண ஒண்டழை நுடங்க** என உள்ளதன் உண்மை கூறித் தலைவன் இன்புற்றான். அக்காலை, புனற்குவளை தலைவியின் கண்ணை நிகர்த்தும், அப்புனலின தட்பம் அவளது மேனித் தட்பத்தை நிகர்த்தும் முறையே காட்சியின்பமும் ஊற்றின்பமும் பயந்தமையின், **குவளை நாறிப் புனல் தண்ணென்றிசின்** என்றான். அவள் பண்ணை பாயாவழிப் புனல் இன்பம் செய்யா தென்றும், எனவே, இப்போது நிகழும்

1. தொல். சொல். 319.

2. ஊ. ஊ. 275.

புனலாட்டிற்கும் அவள் இன்றியமையாள் என்றும் தோழி உட்கொள்ளுமாறு, பண்ணை பாய்ந்தெனக் குவளை கள் நாறியது எனவும், புனல் தண்ணென்றிசின் எனவும் பாராட்டினான். மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

இனி; “தவலரும் சிறப்பின் 1” என்னும் சூத்திர வுரையின்கண் பேராசிரியர், “இஃது உருவுவமப் போலி” என்றும், தலைவியைப் புலவி நீக்கி அவளொடு புனலாடிய தலைமகனைத் தோழி, “நீ புனலாடிய ஞான்று பரத்தை பாய்ந்தாடிய புனலெல்லாம் தண்ணென்றது” எனக்கூறிய வழி, தலைவன் இதனைக் கூறினான் என்று கொண்டு, “அத் தடம் போல் இவள் உறக் கலங்கித் தெளிந்து தண்ணென்றாள் என்பது கருதி யுணரப்பட்டது” என்றும், “அவளொடு புனல் பாய்ந்தாடிய இன்பச்சிறப்புக்கேட்டு நிலையாற்றாள் என்பது கருத்து” என்றும் கூறுவர்.

••வெண்டழை என்பது பாடமாயின், வெள்ளம்பலால் தொடுக்கப்பட்ட தழை என்று உரைக்க. தண்ணென் குவளை நாறி என்ற பாடத்துக்கு, விகாரத்தால் தொகும் உம்மையை விரித்து, தண்ணென்ற குவளை நாறியும் புனல் தண்ணிதாகாது அரிவை பண்ணை பாய்தலால் தண்ணிதாயிற்றென உரைக்க. கண்ணுறுங் குவளை என்றும் பாடமுண்டு. (ஊ)

74. விசம்பிழி தோகைச் சீர்போன் றிசினே
பசும்பொ னவிரிழை பைய நிழற்றக்
கரைசேர் மருத மேறிப்
பண்ணை பாய்வோ டண்ணறுங் கதுப்பே.

இதுவுமது.

உரை: பசிய பொன்னாற் செய்யப்பட்டு விளங்கும் இழைகள் மெல்ல ஒளிவிசக் கரையில் நின்ற மருதமரத்தின் மேலேறிப் பண்ணை யாடிய இவளது குளிர்ந்த நறிய கூந்தல், விசம்பினின்று இழியும் தோகைமயிலின் சீரை ஒத்திருந்தது, காண் எ.று.

தோகை, மயில். சீர். விரியாது குவிந்து படிந்து நீண்டு விளங்கும் கலாவம்; “மென்சீர்க், கலிமயிற் கலாவத் தன்ன இவள், ஒலிமென் கூந்தல்”¹ எனவும், “தோடு கொள், உருகெழு மஞ்ஞை ஒலிசீர் ஏய்ப்பத் தகரம் மண்ணிய தண்ணறும் முச்சி”² எனவும் சான்றோர் மகளிர் கூந்தற்கு மயிலின் சீரினை உவமங் கூறியிருத்தல் காண்க. நீண்ட தோகை காற்றில் அசைய, ஒளிவிட்டு இலங்கும் மயில் விசும்பினின்றும் இழிதல் போல, பண்ணை பாய்ந்தவழித் தண்ணறுங் கூந்தல் காற்றில் பறக்கப் பொற்கலம் ஒளிதிகழ மருதமரத்தினின்றும் தலைவி இழிந்தது கூறலின், இது வடிவும் தொழிலும் விரவி வந்த உவமமாம். “விரவியும் வருஉம் மரபின என்ப”³ என்பது உவமவியல். “மின்னுநிமிர்ந் தன்ன கனங்குழை இமைப்பப், பின்னுவிடு நெறியிற் கிளைஇய கூந்தலள், வரையிழி மயிலின் ஒல்குவனள் ஒதுங்கி, மிடையூர் பிழியக் கண்டனென்”⁴ எனப் பிற சான்றோர் இக் கருத்தினைக் குறித்தல் காண்க. போன்றிசின், இடைச்சொல் அடியாகப்பிறந்த முற்றுவினைத் திரிசொல். பாய்ந்தாள் எனற்பாலது மயங்குமொழிக் கிளவியாய் எதிர்வின்கண் வந்தது; “இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமும், சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி”⁵ என்ப. உயர்சீனை மருதத்து உச்சி யேறி நீர்நிலைக்குட் குதித்து விளையாடும் மரபினைத் தொடித்தலை விழுத்தண்டினாரும், “உயர்சீனை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து, நீர் நணிப் படிக்கோ டேறிச் சீர்மிகக், கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர, நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடும் எனப் பாய்ந்து”⁶ என்று கூறியுள்ளார்.

தலைவியைப் புலவிநீக்கி அவளொடு புனலாடக் கருதுகின்றனராகலின் பண்டு களவில் ஒழுகிய ஞான்று அவள் புனலாடியதனை விதந்து கூறிப் புலவிக்கருத்தை

1. குறந். 225. 2. அகம். 393. 3. தொல். பொ. 277.
4. அகம். 158. 5. தொல். சொல். 247. 6. புறம். 243.

நீக்குவான் அவள் கேட்பக் கரைசேர் மருதம் ஏறிப் பண்ணை பாய்வோள் என்றான். எனவே, பண்ணையிற் பிறக்கும் இன்பத்துக்குக் கரைசேர் மருதம் உதவியாயது போல, களவின் கண் தான் துய்த்த இன்பத்துக்கு அவளது விளையாட்டு உபகாரமாயிற்று என்றானும். ஆகவே, இப் பொழுது தான் துய்க்கக் கருதும் இன்பத்துக்கும் புன லாட்டு வேண்டியிருக்குமாறு சுட்டியவாறு காண்க. மருதமேறிப் பண்ணை பாய்ந்த விடத்து, அவளது நீண்ட கூந்தல் காற்றிற் பறந்து பேரழகு திகழக் கண்ட காட்சி, தலைவன் மனத்தே நிலைபெற நின்று நினைக்குந்தோறும் மிக்க இன்பம் பயந்தது குறித்துத் தண்ணறுங் கதுப்பு விசும்பிழி தோகைச் சீர்போன்றிசின் என்றான். களவுக் காலத்து அவளைக் கூடுந்தோறும், அவளுடைய கூந்தலைத் தானே கைசெய்தும் தன் மனக்கினிய பூச்சுடியும் இன்புற்ற னாகவின், அதனால் அதனைத் தண்ணறுங்கதுப்பு எனச் சிறப்பித்தும், நீரால் நனைந்து விட்டுவிட்டு இமைத் தலின் அவள் அணிந்த இழையின் ஒளிவிளக்கத்தைப் பசும்பொன் அவிரிழை பைய நிழற்ற எனவும் கூறினான். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

களவுக்காலத்து நிகழ்ந்தனை நினைப்பிக்கும் முகத் தால் கற்பினுள் தலைவன் தலைவியின் அழகினைப் புகழ்வது வேட்கை மிகுதியால் அவளது புலவிநீக்கும் குறிப்பிற் றுதலின் அமையும் என்க. “நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியின், புகழ்தகை வரையாற் கற்பி னுள்ளே” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விளங்கக் கூறுமாற்றுவும் இவ்வமைதி துணியப்படும். (ச)

75. பலரிவ னெவ்வாய் மகிழ்ந வதனால்
 அலர்தொடங் கின்ற லூரே மலர
 தொன்னிலை மருதத்துப் பெருந்துறை
 நின்னோ டாடின டண்புன லதுவே.

1. தொல். பொ. 228.

பரத்தையோடு புனலாடி வந்த தலைமகன் அதனை மறைத்துக் கூறியவழித் தோழி கூறியது.

உரை : மகிழ்ந், மலர்களையுடைய பழையமையான நிலைமைத்தாகிய மருதமரங்கள் செறிந்த பெருந்துறைக்கண் ஒருத்தி நின்னுடன் தண்ணிய புனலாடினா ளாக, அதனை நீ எம்முன் இசையாது மறைப்பினும் நின்னை ஆங்குக் கண்டோர் இவ்வூரிடத்துப் பலர், காண்; ஆகவே, ஊர் அலர் கூறத்தொடங்கிற்று. இனி நீ மறைப்பதிற்பயன் இல்லை எ.று.

மகிழ்ந், பெருந்துறைக்கண், ஒருத்தி நின்னோடு தண் புனலாடினள்; நீ ஒவ்வா யாயினும் அதனைக் கண்டோர் பலர்; அதனால் ஊர் அலர் தொடங்கின்று என இயையும். பலரும் ஏற்கத் தகுவது ஒன்றனைக் கூறின், அவர்க்குள் “அஃது ஒக்கும், ஒக்கும்” என்பது போல, ஒத்தல் இசை தல்; “ஒக்கும் அறிவல்லான் எல்லா விடு¹” என்பது காண்க. அதனால் என்பது சுட்டு முதலாகிய காரணக் கிளவி; இஃது, ஈண்டு, கண்டோர் பலர் என்ற காரணத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றது. தொடங்கின்று, இறந்தகாலத் தெரிநிலை முற்றுவினை. மலர என்னும் பெயரெச்சக்குறிப்பு மருதம் என்னும் பெயர் கொண்டது. தொன்னிலை, பழையமையான நிலைமை. தொகைநூல் களில் இது பெருகிய வழக்கிற்று. “நின்னிலைத்தோன்றும் நின் தொன்னிலைச் சிறப்பே²” “தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி³” “தொன்னிலை நெகிழ்ந்த வளையள்⁴” எனப் பயில வழங்குமாறு காண்க. ஏற்புடைய சொற்கள் எச்சவகையாற் பெய்துரைக்கப்பட்டன.

“நீ மருதத்துப் பெருந்துறைக்கண் நின் பரத்தை யொடு புனலாடினை யல்லையோ” என்ற தோழி கூற்றினை

1. கவி. 112.

2. பரி. 2: 27.

3. அகம். 45

4. குறுந். 303.

“ இல்லை ” எனத் தலைமகன் மறுத்து உடன்படா னாயின மையின், ஒவ்வாய் மகிழ்ந என்றும், “ நீ ஒவ்வா யாயினும், நினைப்புனலாட்டிற் கண்டோர், சிலர் அல்லர் ”: என்பாள் இவண் பலர் என்றும் தோழி கூறினாள். தொன்னிலை மருதத்துப் பெருந்துறை என மருதத்தையும் துறையினையும் சிறப்பித்தாள், பழமையில் திரிதலும் கற்புப்பெருமையில்லாப் பரத்தையரோடு ஆடலும் விலககும் குறிப்பின ளாகலின். இவ்வாறு, தோழி தலைமகனிலும் உயர்ந்தாள் போலக் கூறுதல் வழுவாயினும், அவன் செய்கையால் தலைவிக்கு உளதாகும் உறுகணைத் தாங்குதல் அவட்கு இயல்பாகலின் அமையும் என்பர்; “ உறுகண் ஒம்பல் தன்னியல் பாகலின், உரியதாகும் தோழிகண் ணூரனே 1 ” என ஆசிரியர் அமைக்குமாறு காண்க. “ ஊர, பெரிய நடுணிகை மன்ற பொரியெனப், புன்கவிழ் அகன்றுறைப் பொலிய ஒண்ணுதல், நறுமலர்க் காண்வரும் குறும்பல் கூந்தல், மாழை நோக்கின் காழியல் வனமுலை, எஃகுடை எழில்நலத் தொருத்தியொடு நெருநை, வைகுபுனல் அயர்ந்தனை என்ப அதுவே, பொய்புறம் பொதிந்து யாம் கரப்பவும் கையிகந்து, அலராகின்றால் தானே 2 ” என வரும் பரணர் பாட்டினும் தோழி அவர் பொருளாகத் தலைவனைக் கழறிக் கூறுமாறு காண்க. இது தோழிபால் தோன்றிய புறஞ்சொல் மாணுக்கிளவி. “ ஒன்றித்தோன்றும் தோழி மேன 3 ” என்பதனால், இம் மெய்ப்பாடு தோழிக்கும் கொள்ளப்படுவ தாயிற்று. எனே மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்; வாயின் மறுத்தல். (டு)

76. பஞ்சாய்க் கூந்தற் பசுமலர்ச் சணங்கின்
தண்புன லாடித்தன் னலமேம் பட்டனள்
ஒண்டொடி மடவர னின்தோ
டந்தர மகளிர்க்குத் தெய்வமும் போன்றே.

இதுவுமது.

உரை : தண்டான் கோரை போலும் கூந்தலும் பசிய மலர் போலும் சுணங்கும் ஒள்ளிய தொடியமுடைய மடவரலாவாள், நின்னுடன் தண்ணிய புனலாடி வானத்து மகளிரும் வணங்குதற் குரிய தெய்வம் போன்று தன் நலம் மேம்படலானாள் ; ஆகலின், நீ அதனை மறைத்துக் கூறுவ தென்னை எ.று.

பஞ்சாய். தண்டான்கோரை. இதனை நாராய்க் கிழித்துக் கண்ணியும் மாலையும் தொடுத்தல் மரபு ; “பஞ்சாய்க்கோரை பல்விற் சவட்டிப் புணர்நார்ப் பெய்த புனைவின் கண்ணி, ஈருடையிருந்தலை யாரச் சூடி 1” எனச் சான்றோர் கூறியவாறு காண்க. நீண்ட கூந்தலுடைய யானை, இக்காலத்தும் “கோரைபோல் நீண்ட தலைமயிருடையாள்” என்று மக்கள் வழங்குவது முண்டு. பசுமலர் என்புழிப் பசுமை புதுமை மேற்று. மடவரல், மடப்ப முடைய பெண். “மடவர வின்றுணை 2” எனப் பிறுண்டும் வருமாறு காண்க. உம்மையை அந்தரமகளிரும் என மாறுக. பரத்தையை அந்தர மகளிர்க்குத் தெய்வம் போன்று என்றது குறிப்பு மொழி.

குலமகளிர் தம் கற்புடைமையினால் அந்தர மகளிரும் வணங்கும் பத்தினித் தெய்வமாய் நலம் மேம்பட்டுப் பலரும் அறியத்தக்க விளக்க மெய்துவர் ; “வானுறை மகளிர் நலன் இகல்கொள்ளும், வயங்கிழை கரந்த வண்டுபடு கதுப்பின், ஓடுங்கி ரேர்திக் கொடுங்குழை கணவ 3” என்பதனால் குலமகளிர் கற்பால் வானோர் பரவும் நலம் மேம்படுமாறு காண்க. மற்று, நின் மடவரல், நின்னோடு தண்புனலாடிய சிறப்பினால், பலரும் அறிய நிற்பதொரு விளக்கமெய்தினள்” என்பாள், அந்தர மகளிர்க்குத் தெய்வமும் போன்று என்றாள். “நாணி நின்றோள் நிலைகண்டு யானும், பேணினெ னல்லனோ,

மகிழ்ந, வானத் தணங்கருங் கடவு ளன்னோள் நின் மகன்ற யாதல் புரவதாங் கெனவே¹” எனப் பிற சான்றோர் செய்யுளினும், தலைவியால், பரத்தை அந்தர மகளிரின் வைத்து உரைக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. “பல மகளிரைக் கூடி நலமுண்டு கழிக்கும் நின் மனத்தைப் பிணித்து நீ பிரியாது உடன் வரச்சென்று புனலாடின ளாகலின், அவள் ஏனைப் பலரினும் நலம் மேம்பட்டவள் என்பது துணியப்பட்டது”. என்பாள், தண்புனலாடித் தன் நலம் மேம்பட்டனள் என்றாள். வண்டோ ரணைய நின்னைப் பிணித்தலின் நலமிகுதியும், பரத்தையர் பலரும் கண்டு தம் மாட்டாமை நினைந்து இளிவரல் எய்துமாறு நின்றலின், விளக்க மிகுதியும் உடையளாயினள் என்ற வாரும். “கிழவோள் பிறள்குணம் இவையெனக் கூறிக், கிழவோன் குறிப்பினை யுணர்தற்கு முரியள்²” என்ப தனுள், “பரத்தை யென்னாது பிறள் என்றதனால்,....தோழி கூறுங்கால் தலைவியரைக் கூறப்பெறாள் என்பதூஉம், பரத்தையரைக் கூறின், அவர்க்கு முதுக்குறைமை கூறிக் கூறுவள் என்பதூஉம் கொள்க” எனக் கூறி, இது போல வரும் தோழி கூற்று அமைக்கப்படும். மெய்ப்பாடு: பெரு மிதம். பயன்: ஒருமுகத்தால் வாயில் மறுத்தவாறு.

நலம் மேம்பட்டன வொண்டொடி என்றும், பைஞ் சாய்க் கூந்தல் என்றும் பாடமுண்டு. பைஞ்சாய், பசிய கோரை; “பழனப் பைஞ்சாய் கொழுதி³” என வருதல் காண்க.

(சு)

77. அம்ம வாழியோ மகிழ்நரின் மொழிவல்
பேரூ ரலரெழ நீரலைக் கலங்கி
நின்னொடு தண்புன லாடுதும்
எம்மொடு சென்மோ செல்லனின் மனையே

முன்னொரு ஞான்று தலைவியோடு புனலாடினான் எனக் கேட்டு, “இவனுடன் இனி ஆடேன்” என உட்கொண்ட பரத்தை, “புதுப்புனல் ஆடப் போதுக” என்ற தலைமகற்குச் சொல்லியது.

உரை: மகிழ்ந், நினக்கு ஒன்று கூறுவேன், கேட்பாயாக; நீ நின் மனைக்குச் செல்லாது எம்மோடு கூடிப் போதருவாயாயின், யாம் இப்பெரிய ஊர் அலர்கூற நீர் அலைத்தலாற் கலங்கி மகிழ்ச்சி மிகுமாறு தண்ணிய புனலாடுவோம் என்று.

அம்ம, கேட்பித்தற் பொருட்டாய இடைச்சொல். மொழிவல் என்ற ஒருமை பரத்தைத் தலைவி மேற்று. ஆடுதும், எம்மொடு என நின்ற பன்மை, அத் தலைவியையும், அவளது ஆயத்தையும் உளப்படுத்து நின்றுது. அலைக்கலங்கி என்பது தொகை நூல்களில் மிகப்பயின்ற வழக்கிற்குரிய சொற்றொடர். “பெயலலைக் கலங்கிய மலைப்பூங் கோதை,” “பனியலைக் கலங்கிய நெஞ்சம்” “வெஞ்சின வேந்தன் பகையலைக் கலங்கி,” “நோயலைக் கலங்கிய மதனழி பொழிது” என வருமாறு காண்க. “நீரலைக் கலைஇய ஈரிதழ்த் தொடையல்,” “நீரலைக் கலைஇயகண்ணி” “நீரலைக் கலைஇய கூழை” என வேறு வாய்பாட்டினும் வழங்குதலுண்டு. சென்மோ, செல்லல் என்பன எச்சப்பொருளவாய்ச் செல்லின், செல்லாது என நின்றன.

முன்பு தலைவியோடு புனலாடினான் எனக் கேட்டு, “இவனுடன் இனி ஆடேன்” என உட்கொண்டு புலந்திருந்த பரத்தையை அப்புலவி நீக்கித் தன்னோடு புனலாட வேண்டிய தலைமகற்கு உடன்படுவாள். நின்னொடு தண்புனலாடுதும் என்றும், அது குறித்து அவன் தன்மனைக்கு ஏகாது தம்மொடு போந்து நீராட

1. அகம். 142, 183. 2. நந். 143, 94. 3. ஊ 339, 357, 398.

வேண்டும் என்பாள், எம்மொடு சென்மோ செல்லல் நின் மனையே என்றும் கூறினாள். தனக்குரிய மனைக்கு ஏகாத வாறு தலைவனைத் தகைத்தல் அரிய செயலாதலின், அதனை மொழிவாள் முதற்கண் நின்மொழிவல் என முகம்புகுந்தாள். தான் ஆடற்கு விரும்பும் புனலாட்டு மறைந்த நிகழ்ச்சியாகாது, பலரும் அறிய நிகழ்வதொன்றாகவேண்டும் என்றும், புனலாட்டும் நெடிது ஆடிக் கண்சிவப்புறக் களிக்கவேண்டும் என்றும் குறிப்பாள், பேரூர் அலரெழ எனவும், நீரலைக்கலங்கி எனவும் மொழிந்தாள். இதனற் பயன், தலைவி கேட்டுப் பொருது புலந்த உள்ளத்தளாவது. செல்லல் நின் மனையே என்றதனற் பரத்தைபால் பொருமைக் குறிப்பு மெய்ப்பட்டது.

இது, “புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்⁴¹” என்ற சூத்திரத்து, “எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவும்” என்புழி, பண்ணை பொருளாக நிகழும் கூற்று வகையாகும். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன், ஒரு முகத்தாற் புலந்தவாறு. (எ)

78. கதிரிலை நெடுவேற் சுடுமான் கிள்ளி
மதில்கொல் யானையிற் கதழ்புநெறி வந்த
சிறையழி புதுப்புன லாடுகம்
எம்மொடு கோண்மோவேந் தோள்புரை புணையே.

இதுவுமது.

உரை: மகிழ்ந், நின் மனைக்கட் சென்று நின் மனைவியொடு கூடிப் புனலாடுவதை விடுத்து எம்மொடு கூடிப் போந்து எம் தோளை நிகர்க்கும் புணையைப் பற்றிப் புனலாடுவையாயின், யாம் ஒளிவீசும் இலையினையுடைய நெடிய வேலும் விரைந்த செலவையுடைய குதிரையு முடைய கிள்ளியினது பகைவர்களின் மதிலை அழிக்கும்

யானைபோலத் தன்னெறியே விரைந்து வந்து சிறையை அழிக்கும் புதுப்புனலில் நின்னோடு ஆடுவேம், காண் எ.று.

கிள்ளி, சோழவேந்தர்க்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று. கடுமான் கிள்ளி என்றது சோழவேந்தன் ஒருவனது இயற்பெயராகக் கருதுவாரும் உளர். மதில்கொல் யானையெனவே, பகைவர் மதில் என்பது பெறப்பட்டது; “நுதி முக மழுங்க மண்டி ஒன்னார், கடிமதில் பாயும்நின் களிறு அடங்கலவே¹” என்பதனாலும் அறிக. கதழ்பு, விரைவுப் பொருட்டாய உரிச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்; “கதழ்வும் துணையும் விரைவின் பொருள்²” என ஆசிரியர் கூறுவர். மதில்கொல் யானையின் சிறையழி புதுப்புனல், நெறிவந்த புதுப்புனல் என இயைக்க. நெறி வருதலாவது, கரைகடந்து சென்று தீங்கு செய்யாது, வேண்டுமிடங்களிற் சென்று பாய்ந்து வருவது; “வேண்டு வழி நடந்து தாங்குதடை பொருது.....புதுநாற்றஞ் செய்கின்றே செம்பூம் புனல்³” எனவரும் பரிபாடல் காண்க. இனி, நெறிவந்த சிறையழி புதுப்புனல் என்பதற்கு, நெறியிடை அகப்பட்ட பொருள்களைக் கொணர்ந்து எற்றிச் சிறையை அழிக்கும் புதுப்புனல் எனினுமாம். “மைபடு சிலம்பிற் கறியொடும் சாந்தொடும், நெய்குடை தயிரின் நுரையொடும் பிறவொடும், எவ்வயினானும் மீதுமீ தழியும்⁴” எனச் சான்றோர் கூறுப. சிறை, அணை. ஆடுகம் என்புழி, அம்மீறு ககரவொற்றுப் பெற்று முடிந்தது. புணை, வேழத்தாற் செய்த தெப்பம்; “வேழவேண் புணை,” “கொழுங்கோல் வேழத்துப் புணை⁵” என வருதல் காண்க.

தலைமகன் பண்டு தலைவியுடன் புனலாடினான் என்பது கேட்டுப் பொருது புலக்கின்ற ளாகலின், அது தோன்ற

1. புறம். 31. 2. தொல். சொல். 315. 3. பரி. 7, 19-22.

4. ஊ. 16. 5. அகம். 6, 186.

எம்மொடு கொண்மோ என்றும், தலைமகளோடு ஆடிய புணை அவளுடைய தோள் போறலின், அதனை விடுத்ததுத் தன் தோள் போலும் பிறிதொரு புணை கொள்க என்பாள், எம்தோள் புரை புணை என்றும் கூறினாள். இவ்வாறு, பொருமையால், “இனி, இவனுடன் புனல் ஆடேன்” எனப் பரத்தை தன்னுட் கொண்டிருந்த குறிப்பு நன்கு வெளிப்பட, புதுப்புன லாடுகம் என்றாள். எம்மொடு கொண்மோ எம்தோள் புரை புணையே என்பது மெய்ப்பாட்டியலுள் ஆகாதென விலக்கிய நிம்பிரி யாயினும், பரத்தையின் காதற் கருத்தைச் சிறப்பித்தலின் அமையுமென்க; “சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்துரவு, அனைநால் வகையும் சிறப்பொடு வருமே”¹ என ஆசிரியர் விதிக்குமா றறிக. இது சிறுபான்மை பரத்தைக்கும் எய்தப்பெறும்; அவளும் தலைவனோடு ஊடியும் உணர்ந்து உரைத்தற் குரிய ளாகலின். பிருண்டும் இதுபோல் வன அறிந்து கூறிக்கொள்க.

பகைவர் தமக்கு அரணாக அமைத்த மதிலைக் கிள்ளியின் யானை அழித்தாற்போல, உயிர்களின் நலப்பேற்றுக்கு அரணாக அமைந்த சிறையினைப் புதுப்புனல் அழிக்கும் என்றதனால், எங்கள் இன்பப்பேற்றுக்கு அரணாக அமைந்த நின் கூட்டத்தை நீ தலைவியுடன் ஆடும் புனலாட்டு அழிக்கும் என்றோளாம். ஆகவே, இஃது உவமையும் பொருளுமாய் நின்று கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக் கொடுத்தலின், திணையுணர்வகையில் ஏனையுவம மெனத் தள்ளப்படா தாயிற்று, “உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவம மெனத், தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே”² என ஆசிரியர் கூறுவர். “கிழவோற் காயின் உரனெடு கிளக்கும், ஏனோர்க் கெல்லாம் இடம்வரை வின்றே”³ என்பவாகலின், பரத்தைபால் இஃது அமைவதாயிற்று.

1. தொல். பொ. 245.

2. ஐ. ஐ. 46.

3. ஐ. ஐ. 302.

இனி, ஈச்சினூர்க்கினியர், “இது, காமக்கிழத்தி நின் மனைவியோ டன்றி எம்மொடு புணைகொள்ளின் யாம் ஆடுதும் என்று புனலாட்டிற்கு இயைந்தாள் போல மறுத்தது” என்பர். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

கதிமான் என்றும் கதவுநெரி தந்த என்றும் பாட வேறுபாடு உண்டு. (அ)

79. புதுப்புன லாடி யமர்த்த கண்ணள்
யார்மக ளிவளெனப் பற்றிய மகிழ்ந
யார்மக ளாயினு மறியாய்
• நீயார் மகனையெம் பற்றி யோயே.

தன்னோடு கூடாது தனித்துப் புனலாடுகின்றான் எனக் கேட்டுத் தலைநின்று ஒழுகப்படாநின்ற பரத்தை தானும் தனியே போய்ப் புனலாடினாளாக, அவனை ஊடல் தீர்த்தற் பொருட்டாகத் தலைமகன் சென்று தான் அறியான் போல நகையாடிக் கூறிக் கைப்பற்றியவழி அவள் தோழி சொல்லியது.

உரை: புதுப்புனலாடித் சிவந்த கண்ணை யுடைய ளாகிய இவள் யாவர் மகள் எனச் சொல்லிக் கைப்பற்றிய மகிழ்ந, இவள் யாவர் மகளாயினும் அறியாமலே எம் கையைப் பற்றினையாகலின் நீயாவர் மகன், அதனை முன்பு கூறுக எ.று.

அமர்த்தல், ஈண்டுச் சிவத்தல்; நீரில் நெடிதாடிய வழிக் கண் சிவக்கும்; “நீர் நீடாடிற் கண்ணும் சிவக்கும்” என்ப. சொல்லி என்பது சொல்லெச்சம். ஆயினும் என்றது, இவள் நின்னால் நன்கு அறியப்பட்டவள் என்பது எய்துவித்தது. தோழி எம் பற்றியோய் என்றது, “தாயத்தி னடையா லீயக் செல்லா, வினைவயின்

தங்கா வீற்றுக் கொளப்படா, எம்மென வருஉங் கிழமைத்
தோற்றம், அல்லா வாயினும் புல்லுவ வுளவே 1” என்
பதனால் அமையும். மகளை என்புழி ஐகாரம் சாரியை.

தான் அவளோடு கூடிப் புனலாடாது தனித்தாடி
னாக, அது கண்டு பொருது தனித்தாடி அவன் தலைப்
பெயருமளவுவும் அப்புனலிலேயே நெடிது இருந்தா
ளாகலின், புதுப்புனலாடி அமர்த்த கண்ணன் என்றும்,
அவள் பார்வை தானும் அவள் மனத்து நிகழ்ந்த புலவிக்
குறிப்பை இனிது புலப்படுத்தி அயன்மை தோன்ற நின்ற
மையின் யார் மகள் இவள் என்றும் கூறி அப்புலவி
தீருமாறு கைப்பற்றினாயிற்று.

மெய்யே அறியானாயின், யார் மகள் இவள் என
வினவிக்கொண்டே, அவளைக் கைப்பற்று னாகலின்,
ஈண்டை வினா, அறிந்து வைத்தும் அறியான்போல வின
வியதாம். ஆகவே, இதனால் பயன் பரத்தை புலவிதீர்வா
ளாவது. மற்று, அஃது அங்ஙனமாகாது மிகுதல் கண்டு,
அது தீருமாறு கைப்பற்றினான் என்பது தோன்றத் தோழி,
பற்றிய மகிழ்ந் என்றாள். தலைநின்றொழுகும் பரத்தையை
அறியான்போலத் தலைவன் மக்களினத் தன்றித் தேவ
மகள்போல நலஞ்சிறந்து விளங்கும் இவள் என்னும்
கருத்துப்பட யார் மகள் இவள் என்றாக, “இவள்
நின் பெண்டே” எனினும் அதனை மறந்து தனித்துப்
போய்ப் புனலாடினை யாதலின் இதுபோது இன்னள் என
எடுத்துக் கூறினும் நீ அறியாய் என்பாள் யார் மகளா
யினும் அறியாய் என்றும். அறியாய் போல வினவுவதும்,
அறியுமுன்பே அறிந்தாய் போலக் கைப்பற்றுவதும்
செய்தலின் நினை நன்கு அறிய விரும்புகின்றேமென்
பாள், நீ யார் மகளை எம் பற்றியோயே என்றும் கூறினாள்.
மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயில் மறுத்தல். (க)

80. புலக்குவே மல்லேம் பொய்யா துரைமோ
 நலத்தகை மகளிர்க்குத் தோட்டுணை யாகித்
 தலைப்பெயற் செம்புன லாடித்
 தவநனி சிவந்தன மகிழ்நரின் கண்ணே.

தன்னை யொழியப் புதுப்புன லாடித் தாழ்த்து வந்த
 தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

உரை: மகிழ்ந, நற்குணங்களால் தகுதியுடையராய்
 மகளிர்க்குத் தோட்டுணையாகி, முதற்பெயலாகிய மழை
 யால் பெருக்குற்று வந்த புதுப்புனல் ஆடினமையால் நின்
 கண்கள் மிகச் சிவந்தன; அஃது உண்மையன்றோ, கூறுக;
 அதுபற்றி யாம் புலப்பேமல்லேம்; நீ பொய்யாது உரைப்
 பாயாக என்று.

நலத்தகை மகளிர் என்றது பரத்தையரை. புனலாடு
 மகளிர் புணைபோலப்பற்றி நீராடுதற்குரிய துணைமை
 நல்குதல் நோக்கி அவன் கூட்டத்தைத் தோட்டுணை
 என்றார். வேனிற் பருவத்துப் பெய்யும் மழை ஆண்டின்
 முதன்மழை யாதலின் தலைப்பெயல் எனப்பட்டது.
 அதனாற் பெருகி வரும் புனல் தெளிவின்றித் கலங்கி
 வருதல் பற்றிச் செம்புனல் என்றார். ஆடி யென்னும்
 செய்தெனெச்சம் காரணப்பொருட்டு. தவநனி என்னும்
 உரிச்சொற்கள், “பலசொல் ஒரு பொருட் குரிமை தோன்
 றினும்” என்பதனால் மிகுதிப்பொருட்டு உரிமைபெற்று
 வந்தது.

தன் கண் சிவந்திருத்தல் தலைமகள் புலத்தற்கு
 ஏதுவாம் என்று கருதித் தலைவன் தாழ்த்து வந்தா
 னாயினும், அதனை உணர்ந்த அவள், அவன் மறைப்பான்
 என உட்கொண்டு, புலக்குவேம் அல்லேம் பொய்யாது

உரைமோ என்றும், தான் புலவாமை தோன்றப் பரத்
தையைப் பாராட்டி, நலத்தகை மகளிர்க்கு என்றும்,
அவரோடு புனலாடியதனைத் தான் அறிந்தமை எய்தத்
தோட்டுணையாகி என்றும் கூறினார்.

புதுப்புனல் எய்துங்கால் காதலனுடன் கூடியாடு
தற்கு இக்கற்புக்காலத்தேயன்றிக் கழிந்த களவுக் காலத்
தும் விருப்பம் மிகவுடையளா யிருந்தமையின், அது
தோன்றத் தலைப்பெயற் செம்புனல் எனச் சிறப்பித்தாள்.
களவுக் காலத்தில், “காந்தளஞ் சிறுகுடிக் கெளவை
பேணுது, அரிமதர் மழைக்கண் சிவப்ப நாளைப், பெருமலை
நாடன் மார்பு புணையாக, ஆடுகம் வம்மோ காதலீந்
தோழி.....கொடிபட மின்னிப் பாயின்றால் மழையே 1”
எனத் தலைவி கூறுதல் காண்க. பரத்தையரோடு
புனலாடிய நிகழ்ச்சியை நீ மறைக்கினும் நின் கண்கள்
மறையாவாய்ச் சிவந்து தோன்றி யான் அறியக் காட்டி
விட்டன என்றற்குத் தவநனி சிவந்தன மகிழ்ந நின்
கண்ணே என்றார். “நீர் நீடு ஆடின கண்ணும் சிவக்
கும் 2” என்பர் சான்றோர்.

மெய்ப்பாடு : வெகுளி. பயன் : புலத்தல். (ஐ)

9. புலவி விராய பத்து.

இதன்கண் வரும் பாட்டுக்கள் பத்தும், தலைவியும் தோழியும் பரத்தையும் புலந்து கூறுவனவும் வாயின் மறுத்துக் கூறுவனவும், பிறவுமாய் விரவிவருதலின், இஃது இப்பெயரினைப் பெறுவதாயிற்று.

84. குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை
 அரிப்பறை வினைஞ ரல்குமிசைக் கூட்டும்
 மலரணி வாயிற் பொய்கை யூரநீ
 என்னை நயந்தனெ னென்றிநின்
 மனையோள் கேட்கின் வருந்துவள் பேரிதே.

தன்னைக் கோமே கூறினாள் தலைமகள் என்பது கேட்ட பரத்தை, தலைமகன் வந்து தன்மேல் அன்புடைமை கூறினாக, அவட்குப் பாங்காயினர் கேட்பச் சொல்லியது.

ப. உரை: குருகுடைத் துண்ட யாமை மிச்சிலை வினைஞர் உணவிற்கூட்டும் ஊர எனவே, நாங்கள் நுகர்ந்து கழித்த மார்பை நுகர்வாள் என்று தலைமகளைப் பழித்தவாரும்.

உரை: குருகுடைத் துண்ட உடைத்து உண்டு கழித்த வெள்ளிய வயிற்றினையுடைய யாமை யிறைச்சியினை, அரிப்பறையை முழக்குதலையுடைய உழவர் தமது மிக்கவுணவோடு கூட்டியுண்ணும் மலரால் அழகுற்ற துறையினை யுடைய ஊரனே, நீ என்னை விரும்பினேன் என்று கூறுகின்றனை; மற்று, இதனை நின் மனைவி கேட்பின் பொருது மிகவும் வருந்துவள், காண் எ.று.

குருகு, கொக்கு, நாரை முதலிய புள்ளினங்கள். அகடு, வயிறு. அரிப்பறை, அரித்த ஓசையினையுடைய பறை. நெல்லரியும் உழவர் வயற்கண் விளைந்த நெல்லை அறுக்கப் புகுமுன் அவ்வயலிற் கூடமைத்து வாழும் புள்ளினங்கள் முன்னறிந்து ஏதமின்றி நீங்குவது குறித்து இப் பறையோசையை எழுப்புவது பண்டைத் தமிழர் மரபு. “கழிசுற்றிய விளைகழனி, அரிப்பறையாற் புள்ளோப்புந்து¹” என மாங்குடிகிழாரும், “வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப் பழனப் பல்புள் இரிய²” எனப் பரணரும் கூறுமாறு காண்க. அல்குமிசை, மிக்க உணவு; “அரிவிவர் புற்றத்து அல்கிரை நசைஇ³” என வருமாற்றால் உணர்க. இனி, “சில நாளைக்கு இட்டுவைத்துண்ணும் உணவு” என்பர் புறநானூற்றுப் பழைய வுரை காரர். பிற உயிர்கள் உண்டு கழித்த மிச்சிலை மக்கள் உண்ணும் முறை, “ஓய்பசிச் செந்நாய் உயங்குமரை தொலைச்சி, ஆர்ந்தன ஒழிந்த மிச்சில் சேய்நாட்டு, அருஞ்சுரம் செல்வோர்க்கு வல்சியாகும்⁴” என வருதலாலும் தெளியப்படும். பொய்கைக்குத் துறை வாயில் போறலின், வாயில் என்றார். என்றி, றகரம் ஊர்ந்த முன்னிலை நிகழ்கால முற்றுவினை.

தலைமகள் தன்னைப் புறனுரைத்தாள் என்பது கேட்டுப் புலந்த பரத்தை அப் புலவி தீருமாறு தலைவன் தான் அவளை இன்றியமையாமை கூறினானாக, அதனை மேற்கொண்ட அப்பரத்தை, என்னை நயந்தனென் என்றி என அவன் கூறிய அதனையே கொண்டெடுத்து மொழிந்தாள். தலைவன் இவ்வாறு கூறியதனால் பெருமகிழ்வு கொண்டவள் தலைவி கேட்டுப் பொருது வருந்தவேண்டும் என்ற கருத்தினால் நின் மனையோள் கேட்கின் வருந்து வள் பெரிதே என்றாள். “கொடுமை யொழுக்கம் கோடல்

1. புறம். 396.

2. நம். 350.

3. அகம். 257.

4. நம். 43.

வேண்டி, அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக், காதல் எங்கையர் காணின் நன்று” எனத் தலைவன் பரத்தைமை கூறித் தலைவி புலந்தாளாக, அது தன்னைப் புறனுரைத்த தாகக் கொண்டு பரத்தை அத் தலைவியை இகழ்வதாகிய குறிப்புத் தோன்ற வருதலின், இது “புல்லுதல்” மயக்கும் புலவிக் கண்ணும் ¹” என்ற சூத்திரத்து, “இல்லோர் செய் வினை இகழ்ச்சிக்கண்” நிகழும் கூற்றுவகையாகும்.

குருகுகள் உடைத்து உண்டு கழித்த யாமைமிச்சிலை வினைஞர் தம் உணவிற் கூட்டி உண்பர் என்றது, நாங்கள் நுகர்ந்து கழித்த நின் மார்பினை நுகர்வாள் நின் மனையோள் என உள்ளுறுத்து உரைத்தவாறு. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவியை இகழ்தல்.

இனி, வினைஞர் நல்குமிசை என்ற பாடம், பிறர்க்கு நல்கி யுண்ணும் உணவு எ. று. பாத்தூண் வாழ்க்கை எல்லா மக்கட்கும் பொதுவாகலின் இவ்வாறு கூறினார் என்க. ஆகவே, நின் மார்பு தனக்கேயன்றி எமக்கும் உரித்தாதலை அறியாது புலக்கின்றாள் நின் மனையோள் எனப் பரத்தை கூறினாளாம். (க)

82. வெகுண்டன ளென்ப பாணநின் றலைமகள் மகிழ்நன் மார்பி னவிழிணர் நறுந்தார்த் தா துண் பறவை வந்தெம் போதார் கூந்த லிருந்தன வெவ்னவே.

மனைவியிற் புருந்த பாணற்குத் தலைமகன் கேட்கு மாற்றால் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. உரை: இதுவும் பொருதவள் நீ ஈண்டு வருகல் பொருள், கடிதிற் செல்க என்பதாம்.

உரை: பாண, மகிழ்நனது மார்பின்கண் உள்ள முறுக்கு அவிழ்ந்த பூங்கொத்துக்களால் தொடுக்கப்பட்ட நறிய மாலையில் தேனை யுண்ட வண்டினம் போந்து எமது மலரணி கூந்தலில் தங்கின என்று அவட்குப் பாங்காயினார் கூறக் கேட்டலும் நின் தலைவியாகிய பரத்தை வெகுண்டனள் என்று பலருங் கூறாநின்றனர்; இதுவும் பொருதாள், நீ ஈண்டு வருதலை அறியின் இறப்பவும் வெகுளுவள், ஆகலின், கடிதிற செல்வாயாக எ.று.

மலரரும்பு பிணித்து முறுக்கியது போறலின், மலர்ந்தவழி அதனை முறுக்கு அவிழ்ந்த வாய்பாட்டால், அவிழினார் என்றார்; “பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ¹” எனச் சான்றோர் வழங்குமாறு காண்க. தாதுண் பறவை, வண்டினம்; “தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி²” என்ப. ஏனைப் புள்ளினங்களிலும் தேன் உண்பன உளவாயினும், தாதுண் பறவை யென்பது வண்டினத்தையே குறிப்பது, பன்மைபற்றிய வழக்கு என அறிக. தேன் தேடி உண்ணும் புள் தேன்சிட்டு³ என வழங்கும். தலைவியது இல்லின்கண் நிகழ்ந்தது உணர்ந்து பரத்தையார்க்குக் கூறுவோர் அவட்குப் பாங்காயினாரே யாகலின், அது வருவித்து உரைக்கப்பட்டது; “சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்⁴” என்பதற்குப் பரிமேலழகர் கூறிய உரை காண்க. நின் தலைமகள் என்றது பரத்தையை இழித்தற் குறிப்பிற்குரிய உயர்சொற் கிளவி. இதுவும் பொருதாள் என்பது முதலாயின எஞ்சி நின்றன.

மகிழ் செய்யும் தேனை யுண்ணும் வண்டின மாகலின், தலைவன் தாரிலுள்ள தேனை உண்டதனோடு அமையாது, எம் கூந்தற் போதுகளிலுள்ள தேனை விரும்பி வந்திருந்தன என்பாள் தாதுண் பறவை என்றும், எம் போதார் கூந்தல் என்றும் கூறினாள். தலைமகன் தாரினை அவிழினார்

நறுந்தார் என்றும், தன் கூந்தலைப் போதார் கூந்தல் என்றும் சிறப்பித்ததனால், தலைவன் தாரிற் பூக்கள் மலர்ந்து தேன்கமழ இருந்தமையும், தன் கூந்தலிற் பூக்கள் மலரும் செவ்வியவாய் இருந்தமையும் சுட்டினான். இதனற் பயன், மயக்க மிகுதியால் இவ்வேற்றுமை காணமாட்டாத வண்டின் செய்கையைப் பொருளாகக் கொண்டு வெகுளுதல் நன்றன்று எனப் பரத்தையைப் பழித்தவாறு; “தாதுண் வேடகையிற் போது தெரிந்து ஊதா வண்டு¹” எனச் சான்றோர் வண்டின் இயல்பு விளங்கக் கூறியவாறு அறிக.

• தலைவன் தாரினது மலர்த்தேனை உண்டவண்டு, தலைவி கூந்தலில் அணிந்த போதுகள் மலரும் செவ்வி நோக்கி இருந்தன எனத் தனக்குப் பாங்காயினார் சொல்லக் கேட்ட பரத்தை தன்பால் இன்பம் நுகர்ந்த தலைவன் தன் மனையகம் புக்குத் தலைவி புலவி நீங்கும் செவ்வி நோக்கியிருந்தான் என உட்கொண்டு வெகுண்டாளாக, அதனை உணர்ந்த தலைவி பொருது அவனைப் பழித்தும் பாணனை மறுத்தும் நிகழ்ந்தவாறு கூறி வெகுண்டனள் என்றும், அதனைப் பலரும் கூருநிற்பர் என்றற்கு என்ப என்றும் எடுத்து மொழிந்தாள். பொய்யுரை மொழியும் இயல்பினனாகிய பாணன் தான் கூறுவதனையும் அவ்வாறே கொள்வன் என்றும் கருத்தால் தன் கூற்றின் வாய்மை பிறங்க, என்ப எனப் பிறர்மேல் வைத்து மொழிசினுள் என்க. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயின் மறுத்தல்.

இஃது, “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின்²” என்ற சூத்திரத்து, “வாயிலின் வருஉம் வகை” என்பதனுள் அடங்கும்.

(உ)

83. மணந்தனை யருளா யாயினும் பைபயத்
தணந்தனை யாகி யுய்ம்மோ நும்மூர்
ஒண்டொடி முன்கை யாயமுந்
தண்டுறை யூரன் பெண்டெனப் படற்கே.

வரைந்த அணுமைக்கண்ணே தலைமகற்குப் புறத்
தொழுக்கம் உண்டாகியவழி அதனை அறிந்த தலைவி அவனோடு
புலந்து சொல்லியது.

உரை: ஊர, எம்மை மணந்துகொண்ட நீ எமக்கு
நின்னுடைய அருளை நெடிது செய்யாதொழியினும், நுமது
ஊரிலுள்ள ஒள்ளிய தொடியணிந்த முன்கையினையுடைய
பரத்தையர் பலரும் தண்டுறை யூரனாகிய நினக்குப்
பெண்டு எனக் கூறப்படும் சிறப்புப் பெருமாறு மெல்ல
மெல்ல நீங்கி ஒழுகுவாயாக எ.று.

அருளுதல், தலையளித்தல். பைய பைய என்ற
அடுக்குப் பைய என மருஉ வாயிற்று; மெல்லமெல்ல
என்பது பொருள்; “படரும் பையப் பெயரும்¹” என்ப.
உய்தல், ஈண்டு ஒழுகுதன்மேற்று. தண்டுறையூரன்
பெண்டு, தண்ணிய துறையினையுடைய ஊரற்குரிய காமக்
கிழத்தியர்; இது “கூற்று அவண் இன்மையின் யாப்புறத்
தோன்றிய” கொண்டுக்கூற்று. தலைவனைக் கூடி விளையாடி
இன்புறும் இயைபுபற்றிப் பரத்தையரைத் தலைமகற்கு
ஆயம் என்றார். எனப்படற்கு என்பது, “உருபேற்று
நின்ற தொழிற்பெயரோடு ஒப்புமை யுடையதாயினும்,
உருபும் பெயரும் ஒன்றாகாது, பகுப்பப் பிளவுபட்டு
இசையாது ஒன்றுபட்டிசைத்தலால்²” அதனின் வேறுகிய
செயற்கென்னும் வினையெச்சமாய்த் தணந்தனை யாகி
என்பதனோடு முடிந்தது.

வரைந்த அணிமைக்கண்ணே தலைவன்பால் புறத் தொழுக்கம் உண்டாயினமை அறிந்துகொண்ட தலைவி, மணந்தனை அருளாய் என்றும், பிரிவின்றி எம்மொடு உடன் உறைந்து அருளாயாயினும், நீ நெடிது பிரிந்துறையின் நினது காட்சியின்பமும் பெறல் இன்றி வருத்தம் மிக்கு உறைவது எனக்கு இன்னதாகலின். மெல்ல மெல்லப் பிரிந்துறைவதை வேண்டுகின்றேன் என்பாள், பையயத் தணந்தனையாகி உய்ம்மோ என்றும் கூறினாள்; “துனிதீர் கூட்டமொடு துன்ற ராயினும், இனிதே காணுநர்க் காண்புழி வாழ்தல்”¹ எனப் பிறரும் கூறுமாற்றால் அறிக. தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் சுட்டி நும்மூர் என்றாள். மணந்தவரைப் பிரிவின்றிக் கூடியிருந்து மகிழாது நாளும் பலப்பல மகளிரைக் கூடுவது, அப் பலரும் நின்பெண்டிர் எனப்படுவது ஒன்றையே கருதியதென்பது நின் ஒழுக்கத்தால் விளங்கிற் றென்பாள், தண்டுறையூரன் பெண்டு எனப்படற்கு என்றாளாம். ஆயமும் என்ற எச்ச உம்மை, நின் பெண்டு எனப்படுமாறு என்னை மணந்ததேயன்றி, ஒண்டொடி முன்கை ஆயத்தையும் அவ்வண்ணமே செய்து ஒழுக்கின்றாய் என்பது எய்துவித்தது. பரத்தையரை ஒண்டொடி முன்கை ஆயம் எனச் சிறப்பித்ததனால், அவர்கள் பெண்ணியல் பொன்றையே யுடையராவன்றி, எம்போல் நன்றி சான்ற கற்புடையராதல் இலர் என்றாளாம்.

இஃது “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின்”² என்ற சூத்திரத்து, “செல்லாக் காலைச் செல்கென” விடுத்தற்கண் தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: புலத்தல்.

பைய என்றும் பாடம் உண்டு.

(ஊ)

84. செவியிற் கேட்பினும் சொல்லிறந்து வேதள்வோள்
கண்ணிற் காணி னென்னு குவள்கொல்
தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர்படிந் துண்ணுநின் பரத்தை மார்பே.

பரத்தையர் மனைக்கண் தங்கிப் புணர்ச்சிக் குறியோடு
வாயில்வேண்டி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

உரை: மகிழ்ந், நறிய பூக்கள் அணிந்த கூந்தலை
யுடைய மகளிர் படிந்தாடும் தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர் முயங்கி இன்பம் நுகரும் நின்மார்பினைச் சிறப்பித்துப்
பிறர் கூறத் தன் செவியிற் கேட்பினும் சொல்லிய சினங்
கொள்ளும் இவள், பரத்தை செய்த குறியொடு தோன்றும்
அதனைத் தன் கண்களாலே காண்பாளாயின் என்னுவளோ,
அறியேன் எ. று.

சொல்லிறந்து வெகுளலாவது சொல்லாடற் கியலாச்
சினம் மிகுதல்; சொல்லாடுதற்கு நாவெழாத அத்துணை
அளவிறந்த சினம் கொள்ளுதல். ஐம்பால், கூந்தல்;
ஐவகை ஒப்பனை உடைமைபற்றி இது பெயராயிற்று.
அவை, முடி கொண்டை குழல் பனிச்சை சுருள் என
வரும். “நெய்யிடை நீ வி மணியொளி விட்டன்ன,
ஐவகை பாராட்டினாய் மற்று எம் கூந்தநீ செய்வினை
பாராட்டினையோ ஐய¹” என்றும், “ஐம்பால் வகுத்த
கூந்தல்²” என்றும் வருவன காண்க. தைஇத் தண்கயம்,
தைத்திங்களில் மகளிராடும் தண்ணிய குளம்; தெளிந்த
நீர் தண்ணிதாக்கலின் தெளிவும் கொள்க. கார்காலத்துப்
பெருமழையால் நீர் பெருகிக் கலக்கமுற்ற கயம், தைத்
திங்களில் நன்கு தெளிந்து தண்ணிதாதலால், தெண்
ணீர்க் கயமென்னுது, தைஇத்தண்கயம் என்றார். “தைஇத்
திங்கள் தண்கயம் போலக், கொளக்குறை படாக்
கூழுடை வியனகர்³” எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க.

“உண்டற்குரிய அல்லாப் பொருளை, உண்டன போலக் கூறலும் மரபே 1” என்பதனால், முயங்கிப் பெறும் இன்ப நுகர்ச்சியை, உண்ணும் என்றார். பரத்தை மார்பு, பரத்தை செய்த குறி கிடந்து விளங்கும் மார்பு. மார்பு செவியிற் கேட்பினும் வெகுள்வோள், கண்ணிற் காணினீ என்கு குவள்கொல் என இயையும்.

மகளிராடும் தண்கயம், அவரணிந்த கோதையும் குங்குமச் சாந்தும் நெய்யும் விரவித் தோன்றுதல்போல, நின் மார்பும் பரத்தையின் முயக்கத்தால் சாடிய சாந்தும் வாடிய கோதையும் உடைத்தாய்த் தோன்றுகின்றது என்பாள், நின் பரத்தை மார்பே என்றார்; “குவவுமுலை சாடிய சாந்தினை, வாடிய கோதையை 2” என வருதல் காண்க. இளையரும் முதியரும் எனப் பலரும் ஆடும் கயம்போல, நின்னைக் கூடும் பரத்தையரும் அவ்வகைப்பட்ட பலர் என்றற்குத் தண்கயம் போலப் பலர் படிந்துண்ணும் மார்பு என்றாள்; “வண்கயம் போலும் நின் மார்பு 3” என்று பிற சான்றோரும் கூறினர். தைத்திங்களில் இள மகளிர் நீராடி நோற்பது மரபாகலின், தைஇத் தண்கயம் எனச் சிறப்பித்தாள்; “இழையணி யாயமொடு தகுநாண் தடைஇத் தைஇத் தண்கயம் படியும் பெருந்தோட் குறுமகள் 4” “தாயருகா நின்று தவத்தைநீராடுதல் 5” “தையில்நீராடிய தவம் 6” என வருமாறு காண்க.

நின் மார்பின் சிறப்பினைப் பிறர் புகழ்ந்து கூறக் கேட்ட துணையானே பொருது கழிசினங்கொண்டு சொல்லாட இயலாது கையற்று நிற்பவள், சாடிய சாந்தும் வாடிய கோதையும் கொண்டு தோன்றும் நின் மார்பினைக் காணின் உயிர்வாழாள் என்பாள் என்னாகுவள் கொல் எனத் தோழி கூறினாள். செவியில், கண்ணில் என நின்ற

1. தொல். பொ. 213. 2. நற். 350. 3. திணை. நூற். 142.
4. நற். 60. 5. பரி. 11:91. 6. கலி. 59.

விதப்புமொழிகள், முறையே கேட்டல் காண்டல் முதலிய செயல் வகைகளில் அவள் எய்தும் மனவேறு பாட்டின் கடுமை உணர்த்தி நின்றன. மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயில் மறுத்தல்.

பரந்த மார்பே என்றும் பாட முண்டு.

(௫)

85. வெண்ணுதற் கம்பு ளரிக்குரற் பேடை
தண்ணறும் பழனத்துக் கிளையோ டாலும்
மறுவில் யாணர் மலிகே மூரநீ
சிறுவரி னினைய செய்தி
நகாரோ பெருமநிற் கண்டிசி னோரே.

தலைமகன் பரத்தையர்மேல் காதல் கூர்ந்து நெடித்துச்¹ சேல்வழி மனையகம் புகுந்தானாகத் தலைவி கூறியது.

ப. உரை: கம்புட்பேடை சேவலொழியக் கிளையுடனே ஆலும் ஊர என்றது, கிளையுடனே வாழ்கின்ற எமக்கு நின்னின் நீங்கிய மெலிவு உளதாகக் கூறுகின்றேமல்வேம், நின் குலத்தொழுக் கத்துக்குத் தகாது எனக் கழறியதாம். "தாய்போற் கழறித் தழிஇக் கோடல், ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப²" என்ற துஉம் இத் திறன்றோக்கி எனக் கொள்க என்பது.

உரை: வெள்ளிய தலையினையுடைய கம்புட்கோழியின் அரித்த குரலையுடைய பேடை குளிர்ந்த நறுவிய பழனங்களிலுள்ள ஏனைப் புள்ளினங்களோடு ஆலும் குற்ற மில்லாத புதுவருவாய் மிக்க ஊரனே, நீ சிறுவர்களைப் போலப் பின்னிருந்து வருந்தத்தகுவனவாய் இவற்றைச் செய்கின்ற யாகலின், பெரும நின்னைக் கண்டோர் இச் செயல்பற்றி நகுதலைச் செய்யாரோ? கூறுக எ.று.

1. நெடித்து—தாமதித்து, சீவக. 2147. உரைகாண்க.

2. தொல். பொ. 173.

கம்புட்கோழியின் தலை வெண்ணிறமுடையதாகலின், வெண்ணுதற் கம்புள் என்றார்; வெண்டலைக் கம்புள் என்றும் பாடமுண்டு. அரிக்குரல், அரித்த ஓசையினை யுடைய குரல்; இஃது “அரிக்குரல்¹” என்று பாடமும் “அரிந்த குரல்” என உரையும் கூறப்படுவது, முண்டு. மறுவில் யாணர், குற்றமில்லாத புதுவருவாய்; குற்றமாவது, நாடோறும் மக்களுக்குப் புதுமையிடத்து விழைவும் அதுபற்றிய முயற்சியும் பெருகிவருதலின் அப்பெருக்கத்திற் கேற்ப வருவாய் குறைவுற வாராமை. சிறுவரின் என்புழி ஐந்தாவது ஒப்புப் பொருட்டு. இனைய பின்னிருந்து எண்ணி இரங்கத்தக்க இச்செயல்கள்: “எற்றென்று இரங்குவ செய்யற்க²” எனப் பெரியோர் தெருட்டுப. இவற்றைச் செய்தவழி, எல்லாரும் இகழ்தல்பற்றி, இவை விலக்கப்படுவனவாயின. கண்டிசினோர் வினை முதன் மேனின்ற வினையாலணையும் பெயர்.

சிறுவர், தம் செய்கைகளை மேல் வினைவது நினையாது செய்தல்போல, நீயும், நின் பெருமைக்குரிய அறமும் பொருளும் பிற தகவுடைமையும் முன்னர் நோக்கிப் பின்னர்ச் செய்வதை விடுத்துப் பின்னிருந்து வருந்தத்தக்க பரத்தைமை மேற்கொண்டு யாம் தமிழ்து வருந்த விடுகின்றனை என்பாள், சிறுவரின் இனையசெய்தி என்றாள். “விழையா வுள்ளம் விழையு மாயினும்” என்றும், “கேட்டவை தோட்டியாக மீட்டாங்கு, அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித், தன் தகவுடைமை நோக்கி மற்றதன், பின்னா கும்மே முன்னியது மூடித்தல், அனைய பெரியோர் ஒழுக்கம்³” எனவும், “செய்து பின்னிரங்கா வினையொடு, மெய்யல பெரும்பழி எய்தினேனே⁴” எனவும் சான்றோர் தோழி கூற்றில் வைத்துத்தெரித்திருத்தல் காண்க. “சிறியரின்” எனனாது சிறுவரின் என்றாள்,

1. பரி. 17 119.

2. குறள். 655.

3. அகம். 286.

4. ஐ. 268.

தாய்போற் கழறித் தழீஇத் கோடற் குரிய தகுதிபற்றி. உள்ளுறையால், தலைவி தான் தனித்திருந்து வருந்தும் செய்தியைக் குறித்தமையின் இனைய எனச் சுட்டியொழிந்தாள். தலைவன் பரத்தைமை, பின் அவன் தானே நினைந்து வருந்துதற்கும் இடமாதலுடைய தென்பது, “கிழவோன் இறந்தது நினைஇ ஆங்கண், கலங்கலும் உரியன் 1” என ஆசிரியர் கூறுமாற்றால் விளங்குகின்றது.

கண்டோர் நன்கு மதித்தற்குரிய பெருமைப் பண்பும் பெருஞ்செயலு முடையாய் என்பாள் பெரும என்றும், எனவே, பெருமைக்கு மாறான இவ்வொழுக்கம் அவரும் எள்ளற்பாடும் பயந்து கண்டோர் நகுமாறு செய்கின்றது என்பாள், நகாரோ பெருமநிற் கண்டிசினோர் என்றும் கூறினாள். சிறுவர் செயல் இளமைபற்றியும் இச்செயல் எள்ளல் பற்றியும் நகைக்கப்படுதலின், நகாரோ என எதிர்மறை வாய்பாட்டாற் கூறினாள்.

இவ்வாறு தலைவன்பால் தோன்றிய செயல்பற்றிக் கழறிக் கூறினாளாயினும், தலைவி அவனது கூட்டம் பற்றிப் பிறந்த வேட்கை மிகுதியால் மயங்கிக் கூறுதலின், அமைவதாயிற்று; “தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல், ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப, கவவொடு மயங்கிய காலையான் 2” என ஆசிரியர் கூறியவாறு காண்க. சிறுவரின் இனைய செய்தி என்றது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றாமை; நகாரோ பெருமநிற் கண்டிசினோர் என்றது புறஞ்சொல் மாணக்கிளவி. ஏனை மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: வாயில் நேர்நல்.

மறிவில் யாணர் மலிகே மூரநின் சிறுவரின் இனைய செய்தி என்றும் பாடமுண்டு. தடுத்தற் கியலாத புது வருவாயினையுடைய ஊரனே, நின் சிறுவரைப் போல இனைவன செய்தி என்பது பொருளாம். என் சிறுவனை

1. தொல். பொ. 172.

2. ஐ. ஐ. 173.

நோக்கி, “ எம்போலக் கையாறுடையவர் இல்லல்லாற் செல்லல் ” எனச் சிறைத்தவழியும், அவன், அதனைக் கைநீவிக்க, “ குன்ற விறுவரைக் கோண்மா இவர்ந் தாங்குத் தந்தை வியன்மார்பிற் ” பாய்ந்து என் பால் நில்லா தொழுகியதுபோல, நீயும். புறத்தொழுகுதல் வேண்டா எனச் சூள் முதலியவற்றூற் சிறைப்பினும், சிறைப்படாது ஒழுகுகின்றனை என்று தலைவி கூறிய வாரும். செய்தியை என்ற பாடம் செய்திகளை யுடையாய் என்ற வாறு. (௫)

86. வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளிக்கரல்
நீள்வய னண்ணி யிமிழு மூர
எம்மிவ ணல்குத லரிது
நும்மனை மடந்தையொடு தலைப்பெய் தீகே.

“ புதல்வன் கூறிய மாற்றம் தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கூறக்கேட்டான் ” என்பது அறிந்த பரத்தை அதற்குப் புலந்து தலைமகற்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: குருகின் பார்ப்பு அழைக்கும் குரல் வயல் நண்ணி இமிழும் ஊர என்றது. நின் புதல்வன் கூறிவிடுத்தல் நீ கேட்டமை ¹ சேரியெல்லாம் அறிந்தது, நின்னால் மறைத்தல் அரிது என்பதாம். பார்ப்பினம் மெல்விதாகப் பறத்தல்பற்றி மென்பறை என்று ஆகுபெயராற் கூறியதெனக் கொள்க.

உரை: வெள்ளிய தலையினையுடைய குருகினத்தின் பார்ப்புக்களது அழைப்பிடுகுரல் நீண்ட வயல்களை அடைந்து ஒலிக்கும் ஊரனே, இனி நீ எம்மை அருளுதல் முடியாதாகையால் நின் மனையை அடைந்து அங்கு நின் மனையாட்டியுடன் கூடி இன்புறுக என்று.

1. அவ்வந் நிலத்துமக்கள் தமக்குரிய இடமும் பொருளும் உடைய யராய் வாழ்ந்த இடம் ஊர்பாடி, பாக்கம் எனவும், அவர் ஆதரவுபெற்று வாழ்வோர் அவ்வரைச் சேர உறைந்த இடம் சேரி எனவும்வரும் பொருண்மை காணமாட்டாதார், சேரி என்பது வட சேரல் எனத் திரியக் கூறுநிற்பர்,

வெண்டலைக் குருகு, கம்புட் கோழியுமாம். பறை, சிறகு. “வெண்பறை நாரை¹” என வருதல் காண்க. ஈண்டு, இஃது அடையடுத்த ஆகுபெயராய்ப் பார்ப்பினத்தின் மேலதாயிற்று. இவண், பரத்தைமனை. தன் ஆயத்தை உளப்படுத்தி எம் என்றும், தலைவியையும் புதல்வனையும் உளப்படுத்தி நும் என்றும் உரைத்தாள். மடந்தை, மகப் பேற்றுக்குரிய பருவத்தையுடைய பெண். தலைப்பெய்தல், ஒருசொல்: தலைக்கூடல், தலைப்பிரிதல் என்றூற் போல.

தலைவன் இனித் தன் மனையகம் போந்து தன்னை அருளுவது அரிது எனப் பரத்தை மொழிந்ததற்குரிய ஏதுவை உள்ளுறுத்து உரைத்தமையின், வாளா நல்குதல் அரிது என்பது கூறப்பட்டது. புதல்வன்பால் அவன் மெய்தீண்டி உடற்கின்பமும், சொற்கேட்டுச் செவிக்கின் பழம், தளர்நடை கண்டு கட்கின்பமும் இடையருது பெறுதலின் தன்னை நயந்து வருதல் கூடாதென்பாள், பரத்தை எம் இவண் நல்குதல் அரிது என்றாள். நல்குதல் எனவே, தான் அவனை இன்றியமையாமை பெறவைத் தாளாம். மனைக்குரியளாய தலைமகள் புதல்வனைப் பயந்து பொலிகின்றாள் என்பதுபட நும் மனை மடந்தையொடு என்றும், மனை அடைந்தவழி, பெறுதற்கரிய புதல்வற் பேற்றால் நின்னையும் நின் குடியையும் விளக்கமுறுத்தும் தலைவியைப் புதல்வன்தாய் எனப் புல்லி மகிழ்க என்பாள் தலைப்பெய்தீமே என்றும் கூறினாள். இதனூற் பரத்தை பால் பொருமை தோன்றிற்று. மடந்தை யென்றது, புதல்வற்பேற்றால். முதுமையுடையாள் என ஓராற்றால் தலைவியை இகழ்ந்தவாறுமாம்.

குருகின் மெண்பறை செய்த விளிக்குரல் நீள்வயல் நண்ணி இமிழ்கின்ற தெனவே, நின் புதல்வன் சொல்லி விட்ட மாற்றம் இச் சேரியிலுள்ளார் யாவரும் அறியப்பட்டது என்றாளாம்; ஆகவே, அப் புதல்வனை உள்ளி நீ

நின் வளமனை செல்லுதல் ஒருதலை என்பதாம். வயல் நண்ணி இமிழ்கின்ற தென்றதலை, அதனை இல்லை யென மறைத்தலும் நினக்குக் கூடாது என்றவாரும். மெய்ப்பாடு : வெகுளி. பயன் : வாயில் மறுத்தல்.

இது, “புல்லுதன் மயக்கும்¹” என்ற சூத்திரத்து, “இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்” என்புழி நிகழும் பரத்தையர் கூற்றுவகையுள் அடங்கும். இல்லோர் என்ற பன்மையால், வன்புறை வாயிலாகிய புதல் வனும் தலைவியும் கொண்டு புதல்வன் கூற்றைத் தன்புலவிக்கு ஏதுவாக்கியும், மடந்தையெனத் தலைவியை இகழ்ந்தும் கூறினமை கொள்க.

எம்மிவன் நல்குதல் அறிதும் என்றும் பாடமுண்டு. மகன் விடு மாற்றம் கேட்டொழுகும் நினக்கு அவன் பாலும் அவன் தாய்பாலும் அன்பு செல்வதன்றி, எம்பால் செல்லாமை இனிது விளங்குகின்ற தென்பதபட அறிதும் என்றாள் என்க. எனவே, நல்குதல் அறிதும் என்பது குறிப்புமொழியாம். (சு)

87. பகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்
யாண ஞரநின் மனையோள்
யாரையும் புலக்கு மெம்மைமற் றேவனே.

தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினாள் எனக் கேட்ட காதற் பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தலைமகனோடு புலந்து சொல்லியது.

ப. உரை : கரும்பு குணிலா மாங்கனி உதிர்க்கும் ஊர என்றது, யாங்கள் பழித்தேமென்று அவட்கு இனியசொற் கூறி அவள் எங்களைப் பழித்துக் கூறும் சொற்களை நினக்கு இனிவதாகப் பெறுவாய் என்று.

வெண்டலைக் குருகு, கம்புட் கோழியுமாம். பறை, சிறகு. “வெண்பறை நாரை¹” என வருதல் காண்க. ஈண்டு, இஃது அடையடுத்த ஆகுபெயராய்ப் பார்ப்பினத்தின் மேலதாயிற்று. இவண், பரத்தைமனை. தன் ஆயத்தை உள்படுத்தி எம் என்றும், தலைவியையும் புதல்வனையும் உள்படுத்தி நும் என்றும் உரைத்தாள். மடந்தை, மகப் பேற்றுக்குரிய பருவத்தையுடைய பெண். தலைப்பெய்தல், ஒருசொல்: தலைக்கூடல், தலைப்பிரிதல் என்றும் போல:

தலைவன் இனித் தன் மனையகம் போந்து தன்னை அருளுவது அரிது எனப் பரத்தை மொழிந்ததற்குரிய ஏதுவை உள்ளுறுத்து உரைத்தமையின், வாளா நல்குதல் அரிது என்பது கூறப்பட்டது. புதல்வன்பால் அவன் மெய்திண்டி உடற்கின்பமும், சொற்கேட்டுச் செவிக்கின்பமும், தளர்நடை கண்டு கட்கின்பமும் இடையருது பெறுதலின் தன்னை நயந்து வருதல் கூடாதென்பாள், பரத்தை எம் இவண் நல்குதல் அரிது என்றாள். நல்குதல் எனவே, தான் அவனை இன்றியமையாமை பெறவைத்தாளாம். மனைக்குரியளாய் தலைமகள் புதல்வனைப் பயந்து பொலிகின்றாள் என்பதுபட நும் மனை மடந்தையொடு என்றும், மனை அடைந்தவழி, பெறுதற்கரிய புதல்வற் பேற்றால் நின்னையும் நின் குடியையும் விளக்கமுறுத்தும் தலைவியைப் புதல்வன்தாய் எனப் புல்லி மகிழ்க என்பாள் தலைப்பெய்தீமே என்றும் கூறினாள். இதனாற் பரத்தை பால் பொருமை தோன்றிற்று. மடந்தை யென்றது, புதல்வற்பேற்றால் முதுமையுடையாள் என ஓராற்றால் தலைவியை இகழ்ந்தவாறுமாம்.

குருகின் மெண்பறை செய்த விளக்குரல் நீள்வயல் நண்ணி இமிழ்கின்ற தெனவே, நின் புதல்வன் சொல்லி விட்ட மாற்றம் இச் சேரியிலுள்ளார் யாவரும் அறியப் பட்டது என்றாளாம்; ஆகவே, அப் புதல்வனை உள்ளி நீ

நின் வளமனை செல்லுதல் ஒருதலை என்பதாம். வயல் நண்ணி இமிழ்கின்ற தென்றதனால், அதனை இல்லை யென மறைத்தலும் நினக்குக் கூடாது என்றவாரும். மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயில் மறுத்தல்.

இது, “புல்லுதன் மயக்கும்¹” என்ற சூத்திரத்து, “இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்” என்புழி நிகழும் பரத்தையர் கூற்றுவகையுள் அடங்கும். இல்லோர் என்ற பன்மையால், வன்புறை வாயிலாகிய புதல்வனும் தலைவியும் கொண்டு புதல்வன் கூற்றைத் தன்புலவிக்கு ஏதுவாக்கியும், மடந்தையெனத் தலைவியை இகழ்ந்தும் கூறினமை கொள்க.

எம்மிவண் நல்குதல் அறிதும் என்றும் பாடமுண்டு. மகன் விடு மாற்றம் கேட்டொழுகும் நினக்கு அவன் பாலும் அவன் தாய்பாலும் அன்பு செல்வதன்றி, எம்பால் செல்லாமை இனிது விளங்குகின்ற தென்பதபட அறிதும் என்றாள் என்க. எனவே, நல்குதல் அறிதும் என்பது குறிப்புமொழியாம். (ஈ)

87. பகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்
யாண ஞரநின் மனையோள்
யாரையும் புலக்கு மெம்மைமற் றேவனே.

தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினாள் எனக் கேட்ட காதற் பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தலைம்களேடு புலந்து சொல்லியது.

ப. உரை: கரும்பு குணிலா மாங்கனி உதிர்க்கும் ஊர என்றது, யாங்கள் பழித்தேமென்று அவட்கு இனியசொற் கூறி அவள் எங்களைப் பழித்துக் கூறும் சொற்களை நினக்கு இனியவாகப் பெறுவாய் எ. று.

உரை: பகன்றைப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியைச் சூடிய பல ஆனிரைகளையுடைய ஆயர்கள் கரும்பைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு மாவின் கனிகளை உதிர்க்கும் புது வருவாயினையுடைய ஊரனே, நின் மனைவியாவரையும் புலந்து கூறும் இயல்பினளாகலின் எம்மைப் புலத்தற்கு என்னை?

பகன்றை, சிவதைப்பூண்டு. கிலு கிலுப்பைச் செடியன்று என நச்சினூர்க்கினியரும் ¹ பெருங்கையால் என அடியார்க்கு நல்லாரும் ² கூறுவர். இது நீண்ட இலையும், வெண்மையான பூவும் உடையது. இதன் பூ வடிவில் வள்ளம் போன்றிருத்தலின், வெள்ளிய பாண்டி கை இதற்கு உவமம் கூறுவர், இப் பூவிற்கு மணம் கிடையாது. இது மருத நிலத்திற் குரியது. “வெள்ளிதழ்ப் பகன்மதியுருவிற்பகன்றை மாமலர் ³” “பாண்டில் ஒப்பிற்பகன்றை மலரும் ⁴” “பகன்றை வான்மலர் பனிநிறைந்ததுபோல், பால் பெய் வள்ளம் சால்கை பற்றி ⁵” “பேரிலைப் பகன்றைப் பொதியவிழ் வான்பூ, இன்கடுங்கள்ளின் மணமில் கமழும் ⁶” என்பன முதலாகச் சான்றோர் கூறுமாறு கண்டுகொள்க. மணமில் தாயினும் இதனால் கண்ணியும் மாலையும் தொடுத்து அணிதல் பண்டையோர் மரபு. “பகன்றைக் கண்ணிப் பழையர் மகளிர் ⁷” என்றும், “சில்வேராளர் பனித்துறைப் பகன்றைப் பாங்குடைத் தெரியல்.....சூடி ⁸” என்றும் வருவன காண்க. குணில், குறுந்தடி; “கன்று குணிலாக் கனியுகுத்த மாயவன் ⁹” எனபுழிப்போல. இஃது அகத்துறைப் பாட்டாகலின், இதன் கண் முல்லை நிலத்துக் குரிய கோவலர் செய்தி கூறப்பட்டது; “அவ்வம் மக்களும் விலங்கு மன்றிப், பிறவவன் வரினும் திறவதின் நாடித், தத்தம் இயலின் மரபோடு முடியின், அத்திறந் தானே

1. குறிஞ்சி. 88.

2. சிலப். 13:157.

3. ஐங். 455.

4. நற். 86.

5. அகம். 219.

6. குறுந். 330.

7. மலைபடு. 459.

8. பதிந். 66.

9. சிலப். 17. பாட்டு. 1.

துறையெனப் படுமே ¹” எனவரும் தொல்காப்பியத்திற்குப் பேராசிரியர் கூறும் உரை காண்க.

புலத்தலின்றி மங்கலவகையால் தலைவி எதிரேற்றுக் கோடற்குரிய “பின்முறை யாக்கிய பெரும் பொருள் வதுவை ²” மகளிரையும் அவள் புலக்கும் பான்மையள் எனபாள், நின்மனையோள் யாரையும் புலக்கும் என்றாள். எனவே, அவள் எம்மைப் புலத்தல் சொல்லாமலே விளங்கும் என்றற்குப் பரத்தை எம்மைமற் றெவனோ என்றாள்.

கரும்பின் துண்டத்தைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு கோவலர் மாவின் தீங்கனியை உதிர்ப்பர் என்றது, யாம் கூறும் சொற்பகுதிகளைத் தலைவியைப் பழித்துக் கூறியன வாக அவட்குக் கூறி அவளது புலவி தீர்த்துக் கூட்டம் பெற்று மகிழ்வாய் என்றவாரும். புலவி தீர்க்குமிடத்து, தலைவிக்குத் தலைமகன் இன்சொற் கூறலும் அவள் பரத்தையைப் பழித்துக் கூறுவனவற்றை ஏற்று அப்புலவி தீரத் தகுவன செய்தலும் உண்மையின், “யாங்கள் பழித்தேமென்று அவட்கு இனிய சொற்களைக் கூறி அவள் எங்களைப் பழித்துக் கூறும் சொற்களை நினக்கு இனிய வாகப் பெறுவாய்” எனப் பழையவுரை கூறுவதாயிற்று. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

இது “புல்லுதல் மயக்கும் ³” என்னும் சூத்திரத்து “இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக்கண்” பரத்தை நிகழ்தும் கூற்றுவகையாகும். (எ)

88. வண்டுறை நயவரும் வளமலர்ப் போய்கைத் தண்டுறை யூரனை யெவ்வை யெம்வயின் வருதல் வேண்டுது மென்ப தொல்லேம் போல்யா மதுவேண் டுதமே.

1. தொல். பொ. 521.

2. ஐ.ஐ. 172.

3. ஐ. ஐ. 151.

தலைமகனை நயப்பித்துக் கொள்கையில் விருப்பில்லாதாள் போல அவ்வாறு கோடலையே விரும்புவாள் அது தனக்கு முடியாதேனத் தலைமகள் புறநுரைத்தா ளெனக் கேட்ட பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினுர்க்குச் சொல்லியது.

ப. உரை : இவ்வாறு என்னைக் கூறுகை தவிராளாயின், அதனை முடியச் செய்துவிடுகிறேன் என்பதாம். வள்ளிய துறைகளின் கண்ணே எல்லாரும் கொள்ளும் வண்ணம் நயந்து பூக்கின்ற மலர் களையுடைய பொய்கையூரன் என்றது மகளிரெல்லார்க்கும் பொதுப் பட்டிருப்பான் எ.று.

உரை : வண்டுகள் உறையும் யாவரும் விரும்புகின்ற வளவிய மலர்ப் பொய்கையின் தண்ணிய துறையினை யுடைய ஊரனை யாம் எம்மிடமே வருதலை வேண்டுகின்றேம் என்று எவ்வை சொல்லுவதனைப் புறத்தே விரும்பாதேம் போலக் காட்டி அகத்தே அதனை விரும்பி ஒழுக்கின்றேம் எ.று.

வண்டுகள், வண்டினம் ; சங்குமாம். வண்டுறை வளமலர்ப் பொய்கை, நயவரும் வளமலர்ப் பொய்கை என இயையும். வண்டுறை என்பதற்கு வள்ளிய துறையெனவும், நயவரும் வளமலர் என்பதற்கு எல்லாரும் நயந்து கொள்ளும் வண்ணம் பூக்கின்ற வளவிய மலர் என்றும் உள்ளுறுத்த கருத்துக்கேற்பப் பழையவுரைகாரர் கூறுகின்றார். எவ்வை, எம் தங்கை ; நும் தங்கை, நுவ்வையெனவும், தம் தங்கை, தவ்வையெனவும் வருதல்போல ; “ நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வையாகுமென்று, அன்னை கூறினள் 1” எனவும், “ நின் தவ்வைய ராவோர் தாரையும். வீரையும் 2” எனவும் சான்றோர் வழங்குமாறு காண்க. “ எவ்வைக் கெவன்பெரி தளிக்கும் 3” என்பதற்கும் இதுவே கூறிக்கொள்க. ஒல்லேம் போல் என்றது உள்ளும் புறமும் ஒவ்வாமை உணரநின்றது ; “ மெல்லிய

1. நந். 172.

2. மணி. 10:51-2.

3. ஐங். 89.

இனிய கூறலின் யான் ஒஃது ஒல்வேன்போல உரையாடு வலே 1” எனப் பிற சான்றோரும் இப்பொருண்மை தோன்ற உரைக்குமாறறிக. தொல்வேம் போல் என்று கொள்வாரு முளர். பிரிநிலை ஏகாரம் விகாரத்தால் தொக்கது. பிறவேல்லாம் எச்சவகையாற் பெய்துரைக்கப் பட்டன.

தலைவன் தன்பாலே வருதல் வேண்டுமெனப் பரத்தை மிக வேண்டி நின்றாளாயினும், தலைவி கூற்றை உடன் படாதாள்போல ஒழுகுதற்கு உரிய ஏதுவினை உள்ளுறைக்கண் கூறிவிட்டமையின், எவ்வை எம்வயின் வருதல் வேண்டுதும் என்பது ஒல்வேம் என வாளாது மொழிந்தாள். கருத்து வகையால் உடன்பாடுண்மையின் தலைவியை எவ்வை யென்றும், அவ்வுடன்பாடாமையும் பிறர்க்குத் தோற்றுவித்தற்கே என்பது எய்த ஒல்வேம் போல் என்றும் கூறினாளாயிற்று.

தலைவி கூற்றைத் தான் உடன் படாதாள்போல ஒழுகுதலாவது, தலைவன் யாவர்மாட்டும் புணர்வு பிரிவுகளால் இன்பமும் இடும்பையும் நிகழ்த்துதலின், தலைவி எம்மைப்புலத்தல் கூடாது; அவள் கொழுநனே அவட்கு வருத்த மெய்துவிக்கின்றான் என்றற்போல்வன கூறுதல். “வானம் வேண்டா வறனில் வாழ்க்கை 2” என்னும் அகப்பாட்டினுள், “ஊரனோடு எழுந்த கௌவையோ பெரிதே, நட்பே, கொழுங்கோல் வேழத்துப் புணைதுணையாகப் புனலாடு கேண்மை அனைத்தே” எனவும், “அவனே..... தண்ணறுஞ் சாந்தங் கமழும் தோள்மணந்து, இன்னும் பிறள்வயினானே” எனவும், இவற்றை அறியாது “மனையோள், எம்மொடு புலக்கும் என்ப” எனவும், “உரிதின், யாம்தன் பகையே மல்வேம், சேர்ந்தோர் திருநுதல் பசப்ப நீங்கும், கொழுநனே சாலும் தன் உடனுறை பகையே” எனவும் பரத்தை தலைவனது நட்பைப் பழித்து அவன் தன்பாலே வருதலை நயவாதாள் போல அவனைப் பகை எனக் கூறியது போல்வன எனக்கொள்க.

இப்போழ்து, புறத்தே உடன்பாடின்மையும் அகத்தே உடன்பாடும் கொண்டு ஒழுக்கத் துணிந்த பரத்தை, தலைவி கூறியது தன் மாட்டாமை கூறித் தன்னை அவள் பழிப்பது போறலின் யாம் அது வேண்டுதுமே என்றாள். செய்குதும் என்னாது, வேண்டுதும் என்றதனால், “அவள் (தலைவி) இவ்வாறு கூறுவதைத் தவிராளாயின், யான் பலரும் அறியத் தலைவன் எம்பாலே வரத்தகுவன வற்றைச் செய்துவிடத் துணிந்தேன்” என்றாளாம். அஃதாவது, யான் தலைவனைக் கொண்டு கைவலிப்பல் எனவும், அவன் என்வயின் வருமாறு செய்யேனாயின் இன்னளாவேன் எனவும் பிறவும் கூறித் தருக்குதல். “மண்களை முழுவொடு மகிழ்மிகத் தூங்கத், தண்டுறை யூரன் எம் சேரி வந்தென.....ஆனாது கழறுப என்ப அவன் பெண்டிர்.....சிறைபறைந்து உரைஇச் செங்குணர்க் கொழுகும், அந்தண் காவிரிபோலக் கொண்டு கைவலித்தல் சூழ்ந்தின் யானே” எனவும், “துறைகே ழுரனோடு ஆவதாக, இனி நாண் உண்டோ, வருகதில் அம்ம எம் சேரிசேர, வரிவேய் உண்கண் அவன் பெண்டிர் காணத், தாரும் தானையும் பற்றி.....தோள்கந்தாகக் கூந்தலிற் பிணித்து அவன் மார்பு கடிக்கொள்ளே னாயின் ஆர்வுற்று இரந்தோர்க்கு ஈயாது ஈட்டியோன் பொருள் போல், பரந்து வெளிப்படாதாகி, வருந்துக தில்ல யாய் ஓம்பிய நலனே”¹ எனவும் வருவன பரத்தையின் துணி புரை வகையினை உணர்த்துவனவாம்.

எல்லாரும் நய்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் பூக்கின்ற மலர்க்களையுடைய பொய்கையூரன் என்றது, தலைவியும் யாழமாசிய மகளிர் பலரும் விரும்பி நுகரும் வண்ணம் நயந்து போந்து இன்பம் நல்குவான் எனத் தலைவனது பொதுப்பண்பினை உணர்த்தியவாறு. ஆகவே, தலைவன் மகளிர் பலர்க்கும் பொதுப்பட ஒழுக்குகின்றான் என்றமை

பெறப்படும். இவ்வாறு கூறியொழுகிய தன்னைத் தலைவி புறனுரைத்தாள் எனப்பொருது பரத்தை நெடுமொழி நிகழ்த்தும் உள்ளத்தளாய்த் தலைவியின் பாங்காயினார்க்குச் சொல்லுகின்ற ளாகலின் எம்வயின் என்றும் யாம் என்றும் பன்மை வாய்பாட்டாற் கூறினாள். இது “புல்லு தல் மயக்கும்” என்ற சூத்திரத்து, “எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவும்” என்புழிப் “பிறவும்” என்பதனால் கொள்ளப்படும். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவியை இகழ்தல்.

வளர்மலர் என்றும் பாடமுண்டு; மற்று, வளர்தம் ரொழில் மலருக்காதல், பொய்கைக்காதல் இயையாமையின் அது பாடமன்மையறிக. (அ)

89. அம்ம வாழி பாண வெவ்வைக்
கெவன்பெரி தனிக்கு மென்ப பழனத்து
வண்டுதா தூது மூரன்
பெண்டென விரும்பின் றவடன் பண்பே.

தலைமகன் தலைமகளைப்பற்றி ஒழுகாநின்றான் என்பது கேட்ட காதற் பரத்தை அவன் பாணனுக்குச் சொல்லு வாளாய் அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

ப. உரை: அவன் ஆங்கு ஒழுகுகின்றது. அவள் பண் புடைமை யல்லது வேறு காரணம் இல்லை என இகழ்ந்து கூறிய வாரும்.

உரை: பாண, இதனைக் கேள்; பழனங்களில் மலர்ந் துள்ள பூக்களில் வண்டு தேனையுண்ணும் ஊரன் எம் தங்கையாகிய தலைமகளைப் பெரிதும் தலையளித் தொழுகுகின்றனென அவட்குப் பாங்காயினார் சொல்லுகின்ற தென்னை? அவளைத் தனக்குப் பெண்டெனக் கருதி அவன்

விரும்பி யொழுகுவது அவள் தனது மனைமகளாம் பண்
புடைமையே யொழிய வேறில்லை; இதனை அவர்கள் அறிந்
திலர் போலும் எ.று.

பெரிதளிக்கும் என்பது பாங்காயினார் கூற்றைக்
கொண்டு கூறியது. எவன் என்பது “அறியாப் பொருள்
வயிற் செறியத் தோன்றும்” வினாவின் கிளவி; ஈண்டு,
இஃது அவர்கள் கூற்றை மறுக்கும் குறிப்புணர நின்றது.
கூறுவோர் அவராகலின், அவட்குப் பாங்காயினார் என்பது
வருவிக்கப்பட்டது; ஏனைய எச்சவகையாற் பெறப்
பட்டன. விரும்பின்று, காலங்காட்டும் தொழிற்பெயர்.
காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. பிற நலங்களை
மறுத்துப் பண்பினையே வற்புறுத்துதலின் ஏகாரம்
தேற்றம். வாழி அசைநிலை.

தலைவன் பரத்தையர்க்குத் தலையளி செய்தொழு
குதலை, உள்ளுறையாற் குறிக்கின்ற ளாகலின் அதனைக்
கொள்ளாது உரைத்த தலைவியின் பாங்காயினார் கூற்றை
மறுத்தற்கு, எவ்வைக்கு எவன் பெரிது அளிக்கும் என்ப
என்றும், அவனது ஒழுக்கத்தின்கண் பரத்தையாற்
செய்யப்படும் தலையளியினும் தலைவிபாற் செய்யப்படுவது
சிறிது பெரிதாய்த் தோன்றின், அதற்குக் காரணம்
இஃதென்பாள் ஊரன் பெண்டென விரும்பின்று அவள்
தன் பண்பே என்றும் சொன்னாள். பரத்தைமை தோன்
றினும், அதுபற்றி அவளை வெருது புரையறம் தெளிந்து
அவன்பால் அன்பு தொக நின்றல் ஈண்டுப் பண்பாவது
என அறிக; “தகவுடை மங்கையர் சான்றுண்மை
சான்றார், இகழினும் கேள்வரை யேத்தி யிறைஞ்சவர் 1”
என்றும், “மாயமகிழ்நன் பரத்தைமை, நோவேன் தோழி
கடன் நமக் கெனவே 2” என்றும் சான்றோர் உரைக்கு
மாறு காண்க.

பொதுவாகிய பழ்நங்களிற் பூத்திருக்கும் மலரி
 வுள்ள தேனை வண்டு உண்டு மகிழும் என்றதனால்,
 தலைவன் பொதுமகளிரான பரத்தையிற் பிரிந்து இன்ப
 நுகர்தலைப் புலப்படுத்தா ளாயிற்று. மெய்ப்பாடு: பெரு
 மிதம். பயன்: பாங்காயிரை மறுத்தல்.

வேண்டென விரும்பின்று என்ற பாடத்துக்குத்
 தலைவன் மாருதுவேண்டுக என வாயில்விடுத்து விரும்பி
 ஒழுகுவது என உரைக்க. அவன் பரத்தையையாற்
 புலந்து வேறுபட்டானை அது நீக்கி ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு
 வேண்டுகலாற் காமம் சிறத்தலின், அது செய்வதும்
 தீகுமென வறிக. “அலந்தாரை அல்லநோய் செய்தற்
 றால் தம்மைப், புலந்தாரைப் புல்லா விடல்”¹ எனத் திரு
 வள்ளுவப் பெருந்தகையார் அறிவுறுத்துமாறு காண்க. (ஈ)

90. மகிழ்நன் மாண்துணம் வண்டுகோண் டனகோல்
 வண்டின் மாண்துணம் மகிழ்நன்கோண் டான்கோல்
 அன்ன தாகலு மறியாள்
 எம்மொடு புலக்குமவன் புதல்வன் றுயே.

தலைமகன் தன் மனைக்கட் செல்லாமல் தான் விலக்கு
 கின்றாளாகத் தலைமகள் கூறினாள் என்பது கேட்ட காதற்
 பரத்தை, தலைமகன் கேட்குமாற்றால் பாங்காயினார் கேட்பச்
 சொல்லியது.

உரை: மகிழ்நனுடைய மாண்புற்ற குணங்களை
 வண்டுகள் அடைந்தனவோ, அவற்றின் மாண் குணங்களை
 அவன் அடைந்தனனோ, செயலொற்றுமையால் வேறு
 படுத்து அறியக்கூடாமையின், அச்செயல் அவற்கு இயல்
 பாகலும் அதனால் அவனை விலக்குத லாகாமையும் அறியா
 ளாய் அவன் புதல்வற்குத் தாயாகிய தலைவி யாம் அவனைத்

தன்மனைக்கு ஏகாவண்ணம் விலக்குகின்றேம் என எம் மோடு புலக்கின்றோள் ; இஃதோர் அறியாமை இருந்தவாறு என்னே எ, று.

மகிழ்நன் மாண்குணம், நலம் புதியராய மகளிரையே கூடியொழுதல். வண்டின் மாண்குணம், எல்லாப்பூ வினும் சென்று தாணுண்தல். ஏற்புடைய சொற்கள் எச்ச வகையால் வருவித்துக் கொள்ளப்பட்டன. அச்செயல் பற்றி அவனைப் பிறர் விலக்கலாகாமையும் எய்துவித்தவின் ஆகலும் என்புறி உம்மை எச்சப் பொருளதாம். அறியாள், முற்றெச்சம் புலக்கும் என்னும் வினைமுதல் வினை கொண்டது.

நலம் புதியளாய்ச் சிறக்கும் தன்பால் பிரிவின்றிக் கூடி இருந்து இன்பநுகர்ச்சி எய்தும் தலைவன் செயல் தேனுடைப் புதுமலரைத் தேர்ந்து தேன் உண்ணும் வண்டின் செயலை நிகர்த்தவின், மகிழ்நன் மாண்குணம் வண்டுகொண்டன கொல் என்றோள், எனவே, பரத்தை தன் நலத்தைக் குறிப்பாற் சிறப்பித்துக் கூறினாளாயிற்று. தாதுண்ணும் வேட்கையால் புதுப்பூ என்றாதல் பழம்பூ என்றாதல் நோக்காது எல்லாப் பூவினும் சென்று வண்டினம் ஊதுதல்போல, நலம் புதியளாய என்னைக் கூடலே யன்றி முதியளாய தலைவியையும் கூடுகின்றோள் என்பாள், வண்டின் மாண்குணம் மகிழ்நன் கொண்டான்கொல் என்றோள். எனவே, தன் இளமையும் தலைவியின் முதுமையும் கூறினாளாயிற்று. வண்டினம் எல்லாப் பூவினும் ஊதும் என்பதனை, “தாதுண் வேட்கையிற் போதுதெரிந் தூதா வண்டோ ரன்ன அவன் தண்டாக் காட்சி”¹ என வருமாற்றால் உணர்க.

புதுநலம் கெழுமிய மகளிரையே நாடி இன்பநுகர்ச்சி எய்தும் தலைவன் குணம் எல்லாப் பூவினும் ஒப்ப ஊதும்

வண்டிற்கின்மையின், வண்டுகொண் டனகொல் என்றும், வண்டினம்போலத் தலைவன் இளையரையும் முதியரையும் ஒப்பக் கூடுதலின் அஃது அவற்கு இயல்பன்று என்பது பட, மகிழ்நன் கொண்டான் கொல் என்றும் கூறினான்: “புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழவன்¹” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், “ஊரன் புதுவோர் மேவலன்²” என இந் நூலாசிரியரும் கூறிய வாற்றால், தலைவன் புதுநலமகளிரையே நாடுமாறு அறிக. “அவனே, நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநாள் எய்தித், தண் கமழ் புதுமலர் ஊதும், வண்டென மொழிப மகன் என்னாரே³” எனவரும் ஆசிரியர் மருதன் இளநாகனார் பாட்டும் இக் கருத்துக்கட்குத் துணையாதல் காண்க.

இக் கூறியவாற்றால், புதுநலமுடைய மகளிரைக்கூடி நெடிது இருத்தல் தலைவற்கு இயல்பாகலின் அதனைத் தலைவி அறிந்திலள் என்பாள், அன்னதாகலும் அறியாள் என்றாள். இளமைப்பருவம் கழியுங்காறும் அச் செயல் அவற்கு விலக்கப்படாமையும் அறிந்திலள் என்பாள்; அதனை உம்மையால் எய்துவித்தாள்.

“பின்முறை யாக்கிய⁴” என்ற சூத்திரத்துக் “கிழுவோன் இறந்தது நினைஇ ஆங்கண், கலங்கலும் உரியன் என்மனார் புலவர்” என்னும் பகுதியில், கலங்கலும் என்புறி உம்மை “எதிர் மறையாகலான் (பரத்தைமை நீங்கி) மீளாமையும் உரித்தாயிற்று; என்னை, இளமைப்பருவம் கழியாத காலத்து அக்காதல் மீளாதாகலின்” என நச்சினூர்க் கினியர் உரைப்பது காண்க.

மகிழ்நன் மாண்குணம், வண்டின் மாண்குணம் என்புறி மாண்புகள் முறையே புகழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியும் குறித்து நின்றன.

1. தொல். பொ. 147.

2. ஐங். 17.

3. நற். 290.

4. ஐ. ஐ. 172.

தலைவி, மகிழ்நன் குணச்சிறப்பும் விலக்கலாகாமை யும் நோக்காது அவனை யாம் விலக்குகின்றேம் என எம்மொடு வறிதே புலக்கின்றோள் என்பாள், எம்மொடு புலக்கும் அவன் புதல்வன் தாயே என்றாள். தலைமகற் குரிய தலைவி பரத்தை முதலிய பெண்டிரைப் புதல்வன் தாய் எனப் பொதுவாகக் குறித்தல் மரபாயினும், ஈண்டு மகப்பயந்து மேனி முதிர்ந்து நலம் முதியளாயினாள் என்பாள் தலைவியைப் புதல்வன்தாய் என்றாள். “புதல் வன்தா யென.....எம் முதுமை எள்ளல்¹” எனப் பரணர், புதல்வன்தாய் என்பது புலத்தற்குரிய சொல்லென விளக்கியவாறு அறிக. “நின்மகன் தாயாதல் புரைவது²” எனத் தலைவியை மகன்தாய் எனக் குறிக்குமாறு காண்க. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவியை இகழ்தல். (ம)

10. எருமைப்பத்து.

இதன்கண் வரும் பாட்டுக்கள் பத்தினும், எருமை யாகிய கருப்பொருளே சிறந்தெடுத்து மொழியப்படுதலின் இஃது இப் பெயரினைப் பெறுவதாயிற்று.

எருமையினம் உலகெங்கும் பரவியிருக்கின்றது; எனினும், நாடுதோறும் அவ்வந் நிலத்துத் தட்பவெப்ப நிலைகட் கேற்ப அவற்றின் உடலமைப்பும் கோடுகளின் வளர்ச்சியும் அமைந்திருக்கின்றன. நமது இந்நில வுலகில் சிறந்து விளங்கும் நகரங்கள் யாவும் பண்டைக் காலத்தில் இவ்வெருமை யினங்களின் உழைப்புச் சிறப்பால் வளம் பெற்றன என்பர். பிற துணைக் கருவிகளை ஆக்கிக்கொள்ளும் அறிவு நலம் மக்களிடையே தோன்று தற்குமுன் ஊர்திகளாகவும் உழவுத் துணையாகவும் உதவிய பழம் பெருமை எருமையதே.

ஐரோப்பாவில் இப்போழ்து வாழும் எருமையினம் பலவும் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே ஆசிய நாட்டிலிருந்து சென்றவற்றின் வழித்தோன்றல்கள் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். மேனாடுகளில் எருமையினமும் குதிரையினமும் தோன்றி மக்கட்கு வேண்டிய உதவியினைப் புரியத் தொடங்குதற்கு முன் ஆனேறும் ஆனிரையுமே அதனை ஆற்றி வந்தன. பின்னரே எருமையினம் சென்று அவற்றின் நிலையில் நின்று உழுதல் வண்டியிழுத்தல் சுமைகொண்டு சேறல் முதலிய செயல்களைச் செவ்வே செய்து போந்தன.

உயிர்நூல் அறிஞர், இவ்வெருமையினம் பலவும் பண்டையில் நம் நாட்டிற்குள் தோன்றின என்று கூறுகின்றனர். அமெரிக்க நாட்டிற்கு காணும் எருமையினம்

(Bison) உண்மை எருமையினமாகா. ஆயினும் அவை உழவு முதலியவற்றைச் செய்தலும், பால் வெண்ணெய் இறைச்சி தோல் முதலியவற்றை உதவுதலும் செய்கின்றன.

எருமையினம் உடலுழைப்பால் களைப்பு மிக்கவழிச் சேற்று நீரிற் படிந்து கிடத்தல் இயல்பு. இதனை அறிந்தே நம் நாட்டுப் பண்டைச் சான்றோர், “தடமருப் பெருமைப் பிறழ்சுவல் இரும்போத்து, மடநடை நாரைப் பல்லினம் இரிய, நெடுநீர்த் தண்கயம் துடும்எனப் பாய்ந்து, நாட்டொழில் வருத்தம் வீடச் சேட்சினை, இருள்புனை மருதின இன்னிழல் வதியும்¹” எனவும், “வலிமிகு முன்பின் அண்ணல் ஏற்று, பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல்செல மறுகி, மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇப், படப்பை நண்ணிப் பழுனத்து அல்கும்²” எனவும் கூறுவாராயினர். வெயில அவிர் வெப்பம் மிக்க நம்நாட்டில் எருமைக்குச் சேற்றிற் படையும் இவ்வியல்பு ஒத்ததாயினும் குளிர்மிக்க மேனாடுகளில் இது வேண்டாவன்றே! அந்நாட்டினும் எருமைகள் இது செய்தலைக் காண்போர், இஃது இவற்றின் முதன்மை இனத்தின் பழைய இயற்கைத்தொடர்பு எனக் கருதுகின்றனர்.

ஆசிய நாட்டில், இந்தியா பர்மா மலேயா முதலிய பகுதிகளில் வாழும் எருமையினம் ஒரே இயல்பும் பண்பும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. ஆப்பிரிக்க நாட்டுக் காங்கோ எருமையும், சுதன்³ நாட்டு எருமையும், மேலை ஆப்பிரிக்க எருமையும் நிறத்தில் வேறுபட்டிருக்கின்றன. இவற்றுற் காங்கோ செம்மை நிறமும், சுதனம் சாண் நிறமும்⁴ மேலையாப்பிரிக்க நாட்டவை மிக்க செம்மையும் பிறவும் கலந்தநிறமும் பெற்றுள்ளன. நம் நாட்டவை கருந்தாளும் செங்கண்ணும் வலியகோடும் மெய்வன்மை

1. நற். 330.

2. அகம். 146.

3. Sudan.

4. Brown colour.

யும் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றை நம் தமிழாசிரியன்மார் சிறப்புற விதந்து கூறியுள்ளனர். “கருந்தாள் எருமை” என இந்நூலுள்ளும், “கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை”¹ என நற்றிணையினும் கூறப்படும். “நெறிமருப் பெருமை நீல விரும்போத்து,” “கருங்கோட்டு எருமைச் செங்கண் புனிற்று,” “சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கண் காரான்” எனவும் இவைபோல்வன பிறவும் மேற் கூறிய வற்றை வலியுறுத்துவனவாகும்.

எருமையினத்துள் மக்கட் பயிற்சியில் வாராத காட் டெருமைகள், பயிற்சியில் வந்துள்ள ஏனையவற்றினும் டிக்க வன்மையுடையனவாம். பயிற்சிபெற்ற எருமைக் கோடுகளையே ‘இரும்பியன் றன்ன கருங்கோட்டெருமை,’ ‘மள்ளரன்ன தடங்கோட்டெருமை’ எனச் சிறப்பித்தும், ‘மெய்வன்மையை, ‘கருங்கோட் டெருமை கயிறுபரித்து அசைஇ,’ ‘செங்காண் காரான், ஊர்மடி கங்குலின் நோன் றனே பரிந்து, கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி’ என எடுத்து மொழிபவெனின், காட்டெருமைகளின் வன்மை மிகுதி சொல்லவேண்டா வாயிற்று. காட்டெருமைக் கடா ஒன்று மூன்று அரிமாக்களோடு போர் செய்ததாகக் கண்டோர் கூறியிருக்கின்றனர். விலங்கு வேட்டையிற் கைதேர்ந்தவர்கள், அரிமாவின் ஆற்றலினும் வெகுண்டு பாயும் எருமைக்கடாவின் ஆற்றலே பெரிதும் அஞ்சத் தகுவதெனக் கட்டுரைக்கின்றனர். சென்ற சில ஆண்டு கட்டு முன் தில்லிநகரத்தின் (Delhi) அருகில் டிகழ்ந்த புகைவண்டி விபத்திற்கும் ஓர் எருமையே காரணம் எனக் கூறப்பட்டது.

பழங்காலத்தில் எருமைகள் இரவுப்போதில் இரை மேய்தலும், பகற்போதில் ஓய்ந்திருப்பதும் செய்தன; அவ் விராக்காலங்களில், அரிமாக்கள் உலவத்தொடங்கி யதும் இவை அவ்வியல்பை மாற்றிப் பகற்போதில் மேய் வதும் இரவில் ஓய்வுகோடலும் செய்வனவாயின.

பண்டைப் பயிற்சி வாதனையாற்றான், இப்போதும் சில எருமைகள் இராக்காலங்களில் கயிறு பரிந்துசென்று மேயல் ஆர்கின்றதும், இரவில் மேய்ந்து பகற்போதில் நீர் நிலைகளிற் படிந்து கிடத்தலும் செய்கின்றனபோலும். “பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல்செல மறுகி மடக்கண் எருமை மாணுகு தழீஇப், படப்பை நண்ணிப் பழனத்தல்கும்” என உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார் உரைப்பது காண்க.

இனி, எருமையின் ஆணியை, கடா, போத்து, ஏறு எனவும், பெண்ணெருமையினை, நாகு, பெடை எனவும் சான்றோர் வழங்குவர். “மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇ¹” எனவும், “எருமைப்பெடை²” எனவும் வருதல் காண்க. பிற வெல்லாம் பயின்ற வழக்கினவாம். இவற்றுள் ஆண் எருமை உழவு, சுமைதாங்கிச் சேறல் முதலிய வற்றைச் செய்யும். பெண்ணெருமை பாலும் நெய்யும் தயிரும் வழங்கும்.

எருமைப்பாலைக் கோடற்பொருட்டு அதன் கன்றினை மனையகத்தே தூணிற் கட்டிவைப்பர். தன் கன்றினை அரிதின் நீங்கி மேயற்கு ஏகும் எருமை, ஆங்குத் தன் காதற்கன்றினை உள்ளியுள்ளிக் களைக்கும்; அதுபோது அதன் மடி சுரக்கும்; பால் தானே சொரியும். ஊர்க்குறுமாக்கள் (சிறுவர்கள்) விடியற்காலத்தே எருமையினை மேய்த்தற்கு ஓட்டிச் செல்வர். செல்வோர், அவற்றின் முதுகிலேறி அமர்ந்து செல்வர். இதனை ஆசிரியர் பூதன்றேவனார் என்பார், “மன்ற எருமை மலர்தலைக் காரான், இன்றீம் பாற்பயன் கொண்மார் கன்றுவிட்டு, ஊர்க்குறு மாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும் பெரும்புலர் விடியல்³” என்றனர். மேலே இவர்ந்து செல்லும் சிறுவர்களையும், அவர்களைச் சுமந்தேகும் எருமைகளையும் கண்ட மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர்,

1. அகம். 146.

2. கவி. 114.

3. நற். 80.

எருமையைத் துறுகல் போலவும் சிறுவர்களை அதன்மேல் இருக்கும் மந்தி போலவும் உவமித்து, “ திரி மருப் பெருமை, மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இரும்புறம், சிறு தொழில் மகாஅர் ஏறிச் சேணோர்க்குத், துறுகல் மந்தியின் தோன்றும் ஊரன் ¹” என நகைச்சுவை பயப்பக் கூறினர்.

உழவுக்கும் சுமை தாங்கற்கும் கடாக்களைப் பயன் கொள்வோர் அவற்றிற்கு வைக்கோலை உணவாகத் தருவர். “உழுத நோன்பகடு அழிதின் ருங்கு ²” என வருதல் காண்க. அழி-வைக்கோல்,

“ அச்சொடு தாக்கிய பாருற்று இயங்கிய, பண்டைச் சாகாட்டு ஆழ்ச்சி சொல்லிய, வரிமணல் ஞெமரக் கற்பக நடக்கும், பெருமிதப் பகட்டுக்குத் துறையும் உண்டோ ³” என வருவதனால் எருமைக்கடா வண்டி ஈர்த்தற்குப் பயன்படுமாறு அறியப்படும். இன்றும், நாட்டுப்புறங்களில் எருமைக்கடாக்கட்குக் கழுத்தில் மணிகட்டி வண்டியிற் பூட்டித் தொழில் செய்வித்தல் கண்கூடு. மணிகட்டும் இச் செயல் பண்டும் இருந்த தென்பது, “ திரி மருப் பெருமை இருணிற மையான், வருமிடறு யாத்த பகு வாய்த் தெண்மணி, புலம்புகொள் யாமத்து இயங்குதொறிசைக்கும் ⁴” என வரும் குறுந்தொகைப் பாட்டாலும் அறியப்படுகிறது. தொழில் முடிந்தவழி இவற்றைக் கழனிகளில் மேயவிட்டு நீர்நிலைகளிற் கிடப்பித்தல் பண்டும் இன்றும் உள்ள செயல். மென்புலத்தை உழுத உழவர் எருமைகளை வன்புலத்து மேயவிடுவர் எனப் புறப்பாட்டு ⁵ ஒன்று கூறுகின்றது.

91. நெறிமருப் பெருமை நீல விரும்போத்து
வெறிமலர்ப் பொய்கை யாமபன் மயக்குங்
கழனி யூரன் மகளிவள்
பழன வெதிரின் கொடிப்பிணை யலளே.

1. அகம். 206. 2. புறம். 125. 3. ஊ. 90.
4. குறுந். 279. 5. ஊ. 395.

குறைவேண்டிப் பின்னின்று வந்த தலைமகற்குத் தோழி, “இவள் இளையள் விளைவிலள்” எனச் சேட்படுத்தது.¹

ப. உரை: நாற்றம் கொள்ளப்படாத கரும்பின் பூவாற் செய்யப்பட்ட நெடிய மாலையை யுடையள் என்பதனால் பேதை என்றவாறு அறிக. எருமைப்போத்து வேறிமலர்ப் போய்கை ஆம்பல் மயக்கும் ஊர் என்றது, நல்ல தன்மையை ஆராயாது கெடுக்கும் ஊராதலால், நினக்கு ஈண்டு வருதல் பொருந்தாது என்பதாம். பழனவேதிர் என்பது கரும்பு.

உரை: முடங்கிய கொம்புகளையுடைய எருமையின் கரிய பெரிய ஆண் மணமுற்ற பூக்கள் நிறைந்த பொய்கைக்கண் உள்ள ஆம்பலைச் சிதைக்கும் கழனிகளை யுடைய ஊரனுக்கு மகளாகிய இவள் பழனங்களிலுள்ள கரும்பின் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட நீண்ட மாலையினை யுடைய ளாவள், காண் எ.று.

நெறி, முடக்கம்; “வாடிய நெறிகொள் வரிக்குடர்²” என்பதன் உரைகாண்க. எருமையின் மருப்பு ஒங்கி நில்லாது மெய் முகங்களின் நெறியே முடங்கி வளர்தலின் நெறிமருப்பு எனப்பட்டது போலும். நீலம், கருமை; “திரிமருப் பெருமை இருள்நிற மையான்³” என்ப வாகலின், நீலம் ஈண்டுக் கருமையாயிற்று. “போத்துங் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும், யாத்த ஆண்பாற் பெயர என்ப⁴” என்றதனால், எருமையின் ஆண் போத்து

1. சேட்படுத்தல் என்பது சேட்படை யெனவும் வழங்கும். அஃதாவது, தலைமகளைக் குறைநயப்பித்துத் தன்னிரிய கூட்டங் கூட்டலுறும் தோழி, தலைமகளது பெருமையும், தனது முயற்சியது அருமையும் தோன்றதல் காரணமாகவும், இத்துணை அருமையுடையாள் இனி நமக்கு எய்துதற் கருமையுடையள் என நினைந்து நீட்டியாது வரைந்து கோடல் காரணமாகவும் தலைமகனுக்கு இயைய மறத்துக் கூறுநிற்றல் என்பர் ஆசிரியர், **பேராசிரியர்**, “சேண் என்பது அகற்றல்; பட என்பது நிகழ்தல்; நிறுத்தல் என்பது தழிஇக்கோடல்; காப்பு மிகுதி சொல்லி அகற்றித் தழிஇக்கோடல் என்ற வாறு” என்பர் **இறையனார் அகப்பொருள் உரைகாரர்**.

எனப்பட்டது. “அரிமல ராம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு, ஈர்ந்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து” எனப் பிறரும் கூறியவாறு காண்க. வெதிர் என்னும் வினை வேறுபடாப் பலபொருள் ஒருசொல், பழனவெதிர் எனக் கிளக்கப்பட்டமையின், கரும்பின் மேலதாயிற்று. “வினை வேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல், நினைபுங்காலைக் கிளந்தாங் கியலும்” என்பது தொல்காப்பியம்; ஈண்டு, முதலிற் கூறும் கிணையறி கிளவியாய்க் கரும்பின் பூவைச் சுட்டிற்று.

தலைமகளைக் குறைநயப்பித்துத் தன்னினாகிய கூட்டம் எய்துவிக்கும் தோழி தலைவன் நீட்டியாது தெருண்டு வரைதல் வேண்டி உள்ளுறையால் காப்புமிகுதியும் தலைவியது அருமையும் உணர்த்தி வெளிப்படையால் அவளது இளமைப் பருவத்துப் பேதைமையினைக் காட்டிச் சேட்படுக்கின்றனாகலின் தலைவியைப் பழன வெதிரின் கொடிப்பிணையலள் என்றாள். எனவே, சிறப்பில்லாத கரும்பின் பூவால் பிணையல் தொடுக்கும் இத்துணைப் பேதைமையுடையாள் நின் குறையைப் போக்குமாறு இல்கை என்றும், நீயே தெருண்டு நீட்டியாது வரைதல் வேண்டும் என்றும் தோழி கூறினாளாம். “நறுந்தண் தகரம் வகுளம் இவற்றை, வெறும்புதல்போல் வேண்டாது வேண்டி எறிந்துமுது, செந்தினை வித்துவார் தங்கை பிறர் நோய்க்கு, நொந்தினைய வல்லளோ நோக்கு” எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க.

எருமைப்போத்துப் பொய்கைக்கண் ஆம்பலின் நலங் கருதாது அதனைச் சிதைக்கும் என்றதனால், நின் வரவால் விளையும் நன்மையை ஆராயாது இவ்வூரவர் நினக்கு ஏதம் செய்வர் என்றவாரும். ஆகவே, இது தலைவியது அருமை குறிக்குமுகத்தாற் காப்புமிகுதி உரைத்து வரைவு கடாவும் நோக்க முடைத்தாதல் அறிக. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவன் தெருண்டு வரைவானாவது

பழநல் வெதிரின் என்ற பாடத்துக்குப் பழமையான நல்ல கரும்பின்பு என்க. எனினும், இது பலபொருட் குரிய பொதுமை நீங்கிக் கரும்பிற்கே யுரிய சிறப்புப் பொருண்மை விளங்க நிலலாமையின் சீரிய பாடம் அன்மை யறிக. (க)

92. கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றுக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கும்
நுந்தை நும்மூர் வருதும்
ஒண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே

“நினக்கு வரைந்து தருதற்குக் குறை நின் தமர் அங்கு வந்து கூறாமையே,” எனத் தோழி கூறினாளாகத் தலைமகள் முகநோக்கி இவள் குறிப்பினற் கூறினாளென்பது அறிந்த தலைமகன், “வரைவு மாட்சிமைப்படிந் நானே வருவல்” எனத் தலைமகட்டுச் சொல்லியது.

ப. உரை: எருமைப் புனிற்றுத் தன் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும் என்றது அவள் பொருட்டு உற்றூர்பக்கல் தான் பெறுவன வும் கூறியவாறு.

உரை: பெரிய கொம்பினையும் சிவந்த கண்ணினையும் ஈன்ற அணிமையினையுமுடைய தாயெருமை, தன் அன் புடைய கன்றுக்குச் சுரக்கும் முலைதந்து பாலூட்டும் நின் தந்தையது ஊர்க்கு, ஒள்ளிய வளை அணிந்த மடந்தையாகிய நின்னை யாம் பெறுதல் கூடுமாயின் யானே வருகுவன் ள. று.

கருமை, பெருமை; நிறப்பண்புமாம். எருமை சிவந்த கண்ணுடையது என்பதைக் “கருங்கோட்டுச் செங்கண் எருமை¹” என்பதனாலும் அறிக. தன் கன்றின் நினைவு தன் உள்ளத்து எழுந்த துணையானே ஒள்ளிய மடிசுரந்து

பால் மிகச்சொரியும் வளம் சிறந்த தாகலின், எருமையின் மடியை, ஊறுமுலை எனச் சிறப்பித்தார். புனிற்று முலை மடுக்கும் ஊர், நுந்தை நும்மூர் என இயையும். உரனுடைமை பற்றிக் கூறலின், வருதும் எனப் பன்மை வந்தது.

பல்லாற்றினும் சேட்படை முதலியவற்றால் அருமை செய்து அயர்க்கப்பட்டுத் தலைவியைப் பெறலருமை நினைந்து வருந்துமாறு தோன்ற நின்னை யாம் பெறினே என்றும், பெறுதல் வரைவுமாட்சிமைப் படுதலாதலின், அது நிகழ்ந்த விடத்துத் தன் தமர் வரவு தாழ்ப்பினும் தான் தாழாது வருவது விளங்க, நுந்தை நும்மூர் வருதும் என்றும் தலைமகன் கூறினான். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: வரைவு.

இனி, பேராசிரியர், “கிழவோற் காயின் உரனொடு கிளக்கும், ஏனோர்க் கெல்லாம் இடம்வரை வின்றே¹” என்புழி, இதனைக் காட்டி, “தாய் போன்று நும்மைத் தலையளிப்பல் எனத் தலைமகன் தலைமை தோன்ற உரனொடு கிளந்தவாறு காண்க” என்பர். பழையவுரை காரர், “எருமைப் புனிற்றுத் தன் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும் என்றதனால், அவள் பொருட்டுத் தான் உற்றார் பக்கல் பெறுவனவும் கூறியவாறு” என்பர். இவ்விரு வருள், பேராசிரியர் கூறுவது, “வரைவுடன் படுதலும் ஆங்கதன் புறத்தும்²” என்புழி வரைவுடன்பட்ட தலைவன் நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையிலும், பழையவுரை காரர் கூறுவது, “வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய, புரைதீர் கிளவி புல்லிய எதிர்வின் கண்” தலைமகன் நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையினும் அடங்குமாறு காண்க.

அருங்கோட்டெருமை என்ற பாடத்துக்குப் பகையினம் நெருங்குதற்கரிய கோட்டினையுடைய எருமை என்க. (உ)

93. எருமைநல் லேற்றின மேய லருந்தெனப்
பசுமோ ரோடமோ டாம்ப லொல்லா
செய்த வினைய மன்ற பல்பொழில்
தரதுண வெறுக்கைய வாகியிவள்
போதவிழ் முச்சி யூதும் வண்டே.

முயக்கம் பெற்றவழிப் பிறந்த வேறிநாற்றத்தால் பண்டையளவன்றி வண்டுகள் மொய்த்தனவாக, “இதற்குக் காரணம் என்?” என்று வினாவிய சேவிலித் தாய்க்குக் கூறுவாள் போன்று தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.

உரை : அன்னாய், பல பொழில்களிலும் மலர்ந்துள்ள பூக்களின் தேனாகிய உணவை வெறுப்பவண்டு, இவளது மலர்ந்த பூவணிந்த கூந்தலை மூசி முரலும் வண்டினம், எருமையின் நல்ல ஏற்றினம் மேய்ந்து விட்டதனால் பசிய செங்கருங்காலியும் ஆம்பலும் பொருந்தாவாயின ; அவை தேன் ஈட்டுவதாகிய வினைமுற்றின, அதனால் இவ்வாறு மொய்ப்பவாயின, காண் எ.று.

வெறுக்கையவாகி, முச்சியூதும் வண்டு, ஏற்றினம் மேயல் அருந்தென, மோரோடமோடு ஆம்பல் ஒல்லா : அவைசெய்த வினைய மன்ற என இயையும். போத்து முதலியன போல, ஏறு ஏற்றை என்பனவும் “யாத்த ஆண்பாற் பெயரென மொழிப¹” வாகலின், எருமையின் ஆண் ஏறு எனப்பட்டது. உமுதொழிற்கும், வண்டியிழுத்தற்கும் பயன்படும் சிறப்புடைமையின் நல்லேற்றினம் என்றார். ஆர்ந்தென என்பது அருந்தென என வந்தது. மேயல் ஆர்ந்தென்பது ஒரு சொல்லாய் மேய்ந்து என்னும் பொருளதாயிற்று. செய்தென என்னும் வினையெச்சம் முடிக்கும் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் தொழிற்குத் தன் முதலிலைத் தொழில் காரணம் என்பதுபட வரும் இயல்

பிற்றுகலின், வண்டினம் ஒல்லாமைக்கு மேயலருந்தென என்றது ஏதுவாயிற்று. மோரோடம், செங்கருங்காவி. இதன்பூ மிக்க மணமுடையது; இப்பூவை ஏனை நறுமண மிக்க பூக்களோடு விரவிச் செப்பினுள் அடைத்துவைத்தலும் பண்டையோர் மரபு: “முதிரா வேனில் எதிரிய அதிரல், பராரைப் பாதிரிக் குறுமயிர் மாமலர், நறுமோ ரோடமொடு உடனெறிந் தடைச்சிய செப்பு¹” எனச் சான்றோர் கூறியவாற்றால் இஃது உணரப்படும். இம் மோரோடம் மாரோடமெனக் குறிஞ்சிப்பாட்டிற் காணப்படுகிறது; “குல்லை பிடவம் சிறுமா ரோடம்²” என வருதல் காண்க. செய்த வினை, செய்து முடிக்கப்பெற்ற வினை; எனவே, நிகழ்வில் அவ்வினையின்மை கூறியவாறாயிற்று. மன்ற, தெளிவுப் பொருட்டாய இடைச்சொல். பல்பொழில் என்பது வினைப்படு தொகுதி யன்மையின் முற்றுமை வாராதாயிற்று. போதவிழ் முச்சி ஊதும் என்ற தனால், அவிழ்ந்த போதிலுள்ள தேனையும் உண்ணாது வெறிதே முசி முரன்றமை பெற்றும்.

களவு நெறியில் தலைமகனைக் கூடியொழுகும் தலைவி கூந்தலில் வண்டினம் மிகுதியாக மொய்த்தது செவிலியின் கருத்தில் ஆராய்ச்சி பிறப்பிக்கவே, அவட்குத் தோழி பல பொழில்களுக்கும் சென்று ஆங்கு மலர்நது தேன் நிரம்பி நிற்கும் பூத்தொறும் தேனை வெறிக்கவுண்டு அவற்றை நீத்த வண்டினம் இவள் கூந்தலில் மொய்த்து முரலுகின்றன என்பாள், பல்பொழில் தாதுண வெறுக்கைய வாகி இவள் போதவிழ் முச்சி ஊதும் என்றாள். எனவே, பொழிற் பூக்களை வெறுத்தமையால் வண்டினம் மணங்கருதி இவள் போதவிழ் முச்சியினை நயந்தனவே யன்றிப் பிறிதில்லை எனச் செவிலிக்கு விடையிறுத்தவாறாயிற்று. “அறுகாற் பறவை யளவில மொய்த்தலின், கண்கோ ளாக நோக்கிப் பண்டும், இனையையோ என வினவினள் யாயே³” எனப் பிழுண்டும் செவிலி வினவிய வாறு காண்க. அற்றேல், மோரோடமும், ஆம்பலும் இத்தகைய மணங்கமழ்வன உளவே எனின், அவையும்

எருமையின் ஏற்றினம் மேய்ந்து ஒழிந்தமையின் இலவாயின என்பாள், எருமை நல்லேற்றினம் மேயலருந்தென, பசுமோரோடமோடு ஆம்பல் ஒல்லா என்றாள். மோரோடம் மகளிர் கூந்தலின் மணங்கமழும் என்பது, “நறுமோரோடமோ டுடனெறிந் தடைச்சிய, செப்பிடந் தன்ன நாற்றம் தொக்குடன், அணிநிறங் கொண்ட மணிமருள் ஐம்பால், தளர்நறுங் கதுப்பு¹” எனவரும் நற்றிணைப் பாட்டாலும், ஆம்பலின் மணமும் அத்தகையதே என்பது, ஆம்பல்நாறும் தேம்பொதி நறுவிரை²” * எனவரும் இளங்கோவடிகளின் பேருரையாலும் இனிது உணரப்படும்.

எஞ்ஞான்றும் தேன் நாடி ஈட்டவே இடையருத் வினையாகவுடைய வண்டினம், அஃது ஒழிந்து வாளாது முர்லுமாறு இல்லையே என எழும் வினாவிற்கு விடை கூறுவாளாய் அவை அவ் வினையை முற்ற முடித்து விட்டன என்பாள் செய்த வினைய மன்ற என்றாள். “கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி³” என்ற தனால், வண்டினம் தேன் நாடும் வினையினையுடைய என்பதும், முற்றாத வினை செய்த வினை எனப்படாமையின், வினை முற்றியவாறும் அறிந்துகொள்க.

1. நற். 337.

2. சிலப். 4:73.

* “அன்ன மென்னடை நன்னீர்ப் பொய்கை, ஆம்பல் நாறும் தேம்பொதி நறுவிரைத், தாமரைச் செவ்வாய்த் தண்ணறற் கூந்தல்” எனவரும் இதற்கு, **அரும்பதவுரைகாரர்**, “அன்னமாகிய மென்னடையினையும், ஆம்பல் நாறும் நறுவிரையையும், தாமரையாகிய செவ்வாயையும், அறலாகிய கூந்தலையு முடைய பொய்கையாகிய பெண்” என்றார். எனவே, இதன்கண் கூறிய நடை, விரை, வாய், கூந்தல் என்ற இவற்றிற்கு முறையே அன்னமும், ஆம்பலும், தாமரையும், அறலும் உவமைகளாக நின்றனவாம். இனி **அடியார்க்குநல்லார்**, தேம்பொதி நறுவிரை ஆம்பல் நாறும் தாமரையென இயைத்துப் பொருள்கொள்வர்; “இனித் தேம்பொதி நறுவிரைத் தாமரையாகிய ஆம்பல் நாறும் செவ்வாய் எனினுமமையும்” என உரை விகற்பமும் கூறவர். எனினும், இவ்வைங்குறுநூற்றுப் பாட்டின் கருத்தை நோக்கின், அரும்பதவுரைகாரர் கூறுவதே உண்மையுரையாதல் விளங்குகிறது. இஃது அறிஞர் ஆராய்ச்சிக் குரியதொன்று.

3. குறந். 2.

எருமையின் ஏற்றினம் மேய்ந்தமையால் வண்டினம் மோரோடமும் ஆம்பலும் ஒல்லாவாயின என்றது, தலைவனோடு கூடியதனால் தலைமகள்பால் உற்ற வேறுபாட்டினை அவள்தமர் உணர்ந்து இற்செறிந்தமையும், அவை தாதுண வெறுக்கையவாகி இவள் போதவிழ் முச்சியூதும் என்றது, அயலார் தமக்குரிய செயல்மேற் செல்லாது இவளது வேறுபாட்டினைச் சூழ்ந்து அவர் கூருநிற்பர் என்பதும் உள்ளுறுத்து உரைத்தவாறு. மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: செவிவி ஐயம் தீர்த்தலும், தோழி குறிப்பால் வரைவுகடாதலுமாம்.

• எருமைநல் வேறின மேய் வருந்தென என்ற பாடத்துக்கு, ஏற்றினம் ஏறினம் என வந்ததாக உரைத்துக் கொள்க. போதவிழ் மூச்சுய் ஊதும் வண்டு என்பது பாடமாயின், போது அவிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பதனழிய ஊதும் வண்டு என்று உரைத்துக்கொள்க. ஊய்தல், பதனழிதல். (ஈ)

94. மள்ள ரன்ன தடங்கோட் டெருமை
மகளி ரன்ன துணையொடு வதியும்
நிழன்முதி ரிலஞ்சிப் பழனத் ததுவே
கழனித் தாமரை மலருங்
கவின்பெறு சுடர் நுதல் தந்தை யூரே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் மீள்கின்றான் சொல்லியது.

ப. உரை: எருமை துணையொடு வதியும் என்றது வரைந் தெய்தியவழித் தலைமகளோடு தான் ஒழுகும் இன்பவொழுக்கத்தினை நினைந்து கூறியவாறு. கழனித் தாமரை மலரும் என்றது அவ்விடத்துத் தன்னைக் கண்டு மகிழ்வார் முகமலர்ச்சி கூறியவாரும்.

உரை: அழகுபெற்ற ஒளிவீசும் நெற்றியினையுடையாட்குத் தந்தையினது கழனிக்கண் தாமரை மலரும் ஊர், வீரர் போன்ற பெரிய கொம்பினையுடைய எருமை அவர்தம் மகளிர் போன்ற துணையாகிய பெண்ணெருமையோடு தங்கும் நிழல் சூழ்ந்த நீர் நிலைக்கு அருகேயுள்ள பழனத்திடத்ததாகும். எ.று.

எருமைக்கு வீரர் உவமையாதல், “கார்ச்சேணிகந்தகரைமருங்கின் நீர்ச்சேர்ந்து ஒருமை யெழிலேறு எறிபவர் சூடிச், செருமிகு மள்ளரிற் செம்மாக்கும்¹” என்றும், “ஈர்ந்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து.....முதார்ப், போர் செறி மள்ளரிற் புகுதரும் ஊரன்²” என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றால் தெளியப்படும். ஆண்எருமைக்கு மள்ளரைக் கூறினமையின், அவற்றின் துணைக்கு அவர்தம் மகளிரை உவமை கூறினார். முதிர்தல், சூழ்தல்; “பார்முதிர் பணிக்கடல்³” என்றும் போல. தடங்கோடு, உரிச்சொல் முடிபு. பழனம், ஊரவர்க்குப் பொதுவாகிய நிலம் என்பர்.

தனக்குச் சிறந்தாளாகிய தலைமகளைத் தலைமகன் நினைக்குந்தோறும், அவளது திருநடல் அவன் நெஞ்சிடைத் தோன்றி அழகும் ஒளியும் திகழ நின்று தன்னை அவன் கண்ணிற் காணும் போழ்தினும் மிக்கு விளங்குதலின், கவின்பெறு சுடர்நுதல் எனச் சொல்லி இன்புற்றான். வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்தான் ஒருவன், வினை முடியாமையின் பாசறைக்கண் இருந்து தான் குறித்த பருவவரவு கண்டு ஆற்றாது தன் தலைவியை நினைந்தானாக, அவன் உள்ளத்தும் அவளது நுதல் தோன்றுதலின், அஃது, “இலங்கு நிலவின் இளம்பிறை போல.....கவின் பெறு சுடர்நுதல்⁴” என்று அவனால் சிறப்பிக்கப்பட்ட வாறறிக. இது, “பண்பிற் பெயர்ப்பினும்⁵” என்ற

1. கார். 40 : 31.

2. அகம். 316.

3. முருகு. 45.

4. ஐங். 443.

5. தொல். பொ. 103.

சூத்திரத்து “ஆற்றிடை யறுதலும்” என்றதனை இரட்டுற மொழிதலால், “வரை விடை வைத்துப் பிரிந்தான் ஆற்றிடை வருத்தமுற்றுக் கூறுவனவும்” கொள்ளப்படும் என்று கொண்டு அமைத்துக்கொள்ளப்படும். அதனுள், வரைவிடைவைத்துப் போகின்றான் கூறுவனவும் மீள்கின்றான் கூறுவனவும் என்ற இரண்டனுள் இது வரைந்து எய்தியவழித் தலைமகனோடு தான் ஒழுகும் இன்ப ஒழுக்கத்தையும், வரைவின் கண் காண் போர் மகிழு மாற்றையும் உள்ளுறுத்துக் கூறுதலின் மீள்கின்றான் கூற்றாயிற்று.

• வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிபவன், அது முற்றுவழி அதனானும் பயனை நினைந்து தன்னுள் மகிழ்தல் ஆள்வினை மிக்க அவன் தலைமைப் பண்புக்கு இழுக்காதலின், அவ்வாறன்றி, அது முற்றியதும் அதனால் எய்தவறும் பயனும் உடனெய்தியது போறலின், தன்னுள் மகிழ்ந்து தான் பெறவிருக்கும் இன்பமிகுதியினை நினைந்து உவகையறுவான், மள்ளர் அன்ன தடங்கோட்டெருமை, மகளிர் அன்ன துணையொடு வதியும் என்று வியந்தான். நிழல்முதிர் இலஞ்சிப் பழனத்தது என்றது, தலைவி மனையின் அருளும் பொருளும் சிறப்பித்தவாறு.

இது காறும் பிறர் அறிவுறுதல் அஞ்சி மறைந்து ஒழுகியது போலாது கண்டோர் மகிழ்ந்து முகமலர்ச்சி எய்துமாறு ஒழுகுவது நினைந்து உவகைமிகுகின்றான் என்பது எய்தக் கழனித் தாமரை மலரும் என்றான். தலைவிக்கு ஊர் தன்னூரே யாயினும், அவள் வாழும் பகுதியை, அவட்கு அயன்மை தோன்றத் தந்தையூர் என்றானும். இனித் தன் வரைவு எதிர்கொண்டு மகட்கொடை நேரும் உரிமையுடையவன் அவள் தந்தையாகலின் தந்தையூர் என்றான் என்றுமாம். மெய்ப்பாடு: உவகை. பயன்: மகிழ்தல்.

திறங்கோடு என்ற பாடத்துக்கு மள்ளர் போலத் தொழிற் கூறுபாட்டினையுடைய கோடு என்க. தொழிற் கூறுபாடு, கொலைவகை.

இவை நான்கும் மருதத்துக் களவு. (ச)

95. கருங்கோட் டெருமை கயிறுபரிந் தசைஇ
நெடுங்கதிர் நெல்லி னுண்மேய லாரும்
புனன்முற் றாரன் பகலும்
படர்மலி யருநோய் செய்தன னெமக்கே

உண்டிக்காலத்து மனைக் கண் வருதலும் சுருங்கிப் பரத்தையிடத்தனய்த் தலைமகன் ஒழுகியவழி அவற்கு வாய் லாய் வந்தார்க்குத் தலைமகள் சோல்லியது.

ப. உரை: எருமை கயிற்றைப் பரிந்து போய் நாண்மேயல் ஆரும் என்றது, விலக்குவார்க்கு அடங்காது புறத்தொழுக்கம் விரும்புவான் எ.று.

உரை: பெரிய கொம்புகளையுடைய எருமைகள் இரவில் தாம் கட்டப்பெற்றிருக்கும் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு சென்று நெடிய கதிர்களையுடைய நெல்லினை நாளுணவாக உண்ணும் நீர் நிறைந்த வயல் சூழ்ந்த ஊரன், பகற்காலத்தும் படர்மலி யருநோயினை எமக்குச் செய்து ஒழுகுகின்றனாகலின், அவன் பொருட்டு வாயில் வேண்டுவது என்னை எ.று.

பரிதல், அறுத்துக்கோடல்; “சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கண் காரான், ஊர்மடி கங்குலின் நோன்றனை பரிந்து, கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி¹” எனச் சான்றோர் உரைக்குமாறு காண்க. நாண்மேயல் விடியற்காலத்திற் பெறும் மேய்ச்சல்; நாளிரை, நாளுணவு என்றும் போல. “இருவெதி ரீன்ற வேற்றிலைக் கொழுமுளை, சூன்முதிர்

மடப்பிடி நாண்மேயல் ஆரும்¹” எனப் பெரியோர் வழங்குமா றறிக. பரத்தைமையால் இரவுப் போதில் வாராமையே யன்றி, உண்டிக்காலமாகிய பகற்போதிலும் தலைவனது வாராமை உணர்த்தி நிற்பவின் உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. முற்றுதல், சூழ்தல். படர்மலி அருநோய், பலகாலும் நினைப்பெழுதலால் உளதாகும் பொறுத்தற்கரிய நோய்; இது சான்றோர் உரைகளில் “நன்னுதற் பசந்த படர்மலி யருநோய்²” எனவும், “படர்மலி எவ்வமொடு மாதிரந் துழைஇ³” எனவும் வருதல் காண்க.

• தோழி முதலிய அகம்புகும் மரபின் வாயில்கள் விலக்கவும் அடங்காது புறத்தொழுக்கமே விரும்பித் தலைமகன் இரவிற்பிரிந்தொழுகியதனால், படர்மிகுந்து தான் வருந்தி இருந்ததனை உள்ளுறையாற் குறித்தவர், “இரவுக்காலத்து அவன் வாராமையால் எழுந்த வருத்தத்தை உண்டி கோடற்குப் பகற்காலத்து வருதலால் ஆற்றியிருந்தேன்; இனி அதுவும் ஒழிந்தமையால் ஆற்றேனாயினேன்” என்பாளாய், பகலும் படர்மலி அருநோய் செய்தனன் என இனைந்து கூறினான். வாராமையாகிய வினை அவன்பால் நிகழ்ந்ததாயினும், அதன் பயனாய் விளையும் துன்பம் இரவும் பகலும் முறுகிப் பெருகிப் பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தைப் பயப்பதாயிற்றென்றற்குப் படர்மலி அருநோய் என்றும், அது தானும் அவன் வந்தவழி அருகுதலும் வாராவழிப் பெருகுதலும் செய்தலின் அந்நோய்க்கு முதல் அவனே என்பாள் செய்தனன் என்றும் அவன் வினையாற் கூறினான்! வாராவழி, அவன் தனக்குச் செய்த தலையளி நினைவில் எழுந்து வருத்துவதோடு பரத்தை முதலாயினார்க்குச் செய்தலால் பொருமை தோற்றி மிக்க நோயினை விளைவிப்பத் தான் ஆற்றாளாவது கண்டு தோழி முதலாயினரும் ஆற்றாது மிகவருந்துகின்றமையின் தான் ஆற்றாமை மீதார்ந்தமை தோன்றத் தலைவி, எமக்கே என எடுத்து மொழிந்தாள்.

இரவில் எருமை கயிற்றைப் பரிந்துபோய் நெல்லின் நாண்மேயல் ஆரும் என்றதனால், தலைவன் இரவுப் போதில் வாராது விலக்குவார் சொல்லும் கொள்ளாது புறத்தொழுகியது கூறியவாறாயிற்று. நெடுங்கதிர் நெல் எனச் சிறப்பித்தது, பரத்தையின் நலத்தைப் புகழ்வது போலப் பழித்தவாறு. பரத்தையின் நலத்தை நாண்மேயல் என்றமையின் அந் நலத்தின் புதுமை சுட்டின ளாம்; ஆகவே, இவ்வாறு யாவர் விலக்கினையும் கைகடந்து சென்று புதுநல மகளிரைக் கூடியுறைபவன், எம்மை நினைந்து வருமாறு இல்லை யாகலின் அவன் பொருட்டு நீவிர் வாயில் வேண்டுவது என்னை என மறுத்தவாறு. இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவு ஆற்றமை, ஏனை மெய்ப்பாடு: வெகுளி. பயன்: வாயின் மறுத்தல். (௫)

96. அணிநடை யெருமை யாடிய வள்ளல்
மணிநிற நெய்த லாம்பலொடு கலிக்கும்
கழனி யூரன் மகளிவள்
பழன ஓரன் பாயலின் றுணையே,

பரத்தையர் பலரோடும் ஒழுதல்கண்டு போறுதிருந்த தலைமகள் தலைமகன் மனைக்கட் புதுந்துழி உடன்படுதல் கண்ட வாயில்கள் தம்முள்ளே சொல்லியது.

ப. உரை: எருமை உழுது உழக்கிய அள்ளற் கண்ணே நெய்த லும் ஆம்பலும் கலிக்கும் என்றது, தலைமகற்கு வேண்டுவன புரிகின்ற இவ்வாழ்க்கைக் கண்ணே தாம் பெறுகின்ற சிறப்புக் கூறியவாறு.

உரை: அழகிய நடையினையுடைய எருமை உழக்கிய சேற்றின்கண் நீலமணியின் நிறத்தினையுடைய நெய்தலும் ஆம்பலும் தழைக்கும் கழனிகளையுடைய ஊரனுக்கு மகளாகிய இவள் பழனங்களையுடைய ஊரனாகிய தலை மகற்குப் பாயல் இந்துணைவி ஆயினுள் எ. று.

“வரிமணல் ஞெமரக் கற்பக நடக்கும் பெருமிதப் பகடு¹” எனச் சான்றோர் சிறப்பிக்கும் அழகு உடைமையின் அணிநடை யெருமை என்றார். அழகு, ஈண்டுப் பெருமிதம். எருமை உழக்கிய வயல் சேறுற்று உழுததுபோல வளம்பெறுதலின், நெய்தலும் ஆம்பலும் தழைப்பவாயின என உணர்க. நெய்தல் நீலமணிபோல்வது என்பது, “சுரும்புண மலர்ந்த பெருந்தண் நெய்தல் மணியேர் மாணலம்²” என வருதலாலும் துணியப்படும். ஊரன்மகள் என்பது “அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகை”யாதலின், நான்கனுருபு விரித்துரைக்கப்பட்டது; ஏனை யிடங்களினும் இதனை உரைத்துக்கொள்க. பாயல் இன்றுணை, கூட்டத்திற்கு இனிய துணை, “பாயல் இன்றுணையாகிய பணைத்தோள், தோகை மாட்சிய மடந்தை³” எனப் பிறுண்டும் வருமாறு காண்க. பாயம், உறக்கமுமாம்; “பன்னாளும் பாயல் பெறேஎன் படர்சூர்ந்து⁴” என்றும் போல.

பரத்தையர் பலருடன் கூடி ஒழுகும் பான்மையன் என்றற்குப் பழனவூரன் என்றும், அவ் வொழுக்கத்தாற் பொருது வேறுபட்டிருந்தாள் அவன் வருதலும் புலத்தலின்றிக் கற்புக்கடம் பூண்டு அமைந்தமையின் பாயல் இன்றுணை என்றும் கூறினர்.

தாம் வாழும் அள்ளற்கட் புகுந்து தம்மை மயக்கி உழக்கிய எருமைக்குத் தாமே கலித்துப் பயன்படும் நெய்தலும் ஆம்பலும் உள்ள கழனிபூரன் மீகள் என்றது, தலைவன் புறத்தொழுக்கத்தால் தன்னைக் கலக்கி நுதல் பசந்து மேனி வேறுபாடு எய்துவித்தானாகவும், தலைவி அவன் புக்கவழி எதிரேற்று வழிபாடு புரிந்த கற்பு நலத்திற்கு ஏதுவாகி நின்றது. இது, “கற்புங் காமமும்⁵” என்புழிக் கூறப்படும் கிழத்தி மாண்புகளுள் நற்பாலொழுக்கம்.

1. புறம். 90.

2. அகம். 290.

3. ஐங். 293.

4. கலி. 37.

5. தொல். பொ. 150.

இனி, நச்சினூர்க்கினியர், “இது கற்புக் கூறியது” என்றும், இவ்வாறு வாயில்கள் தம்முட்கூறியது, “வாயில் உசாவே தம்முளும் உரிய” என்பதனால் அமையும் என்றும் கூறுவர். இனிப் பழையவுரைகாரர், எருமையின் செய்தியால், ஆம்பலும் நெய்தலும் தழைக்கு மென்றது, வாயில் பெறும் சிறப்புக்குறித்து நின்றது என்பது காண்க. மெய்ப்பாடு: வியப்பு. பயன்: தம்முள் மகிழ்தல்.

அணிநிற வெருமை என்ற பாடத்துக்கு அழகிய நிறம் உடைய எருமை யென்று பொருள்கூறிக் கொள்க. (சு)

97. பகன்றை வான்மலர் மிடைந்து கோட்டைக்
கருந்தா ளெருமைக் கன்று வெருஉம்
பொய்கை யூரன் மகளிவள்
பொய்கைப் பூவி னறுந்தண் ணியளே.

புறத்தொழுக்கம் இன்றியே யிருக்கவும் உளதேன்று புலந்த தலைமகளைப் புலவி நீக்கிய தலைமகன் புணர்ச்சியது. இறுதிக்கண் தன்னுள்ளே சோல்லியது.

ப. உரை: தாயினுடைய பகன்றைமலர் மிடைந்த கோட்டைக் கன்று வெருஉம் என்றது, தன் தோளில் அணிந்த மாலையைப் பிறிதொன்றற் கணிந்த மாலை யெனக் கருதினள் என்பதாம்.

உரை: பகன்றையின் வெள்ளிய மலர்மிடைந்த கரிய தாள்களையுடைய தாயெருமையின் கோட்டைக் கண்டு அதன் கன்று அஞ்சும் பொய்கை யூரனுக்கு மகளாகிய இவள் பொய்கைக்கண் மலர்ந்த ஆம்பற் பூவினும் குளிர்ச்சியையுடையளாவள் எ.று.

வான்மலர், வாலிய மலர்; “வான்சுதை வண்ணம் கொளல்” என்றாற்போல. மிடைதல், நெருங்கச் சூடுதல்.

எருமை பகன்றை மிடைந்த கோட்டவாய் வருமென் பதனை, “எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து.....குருஉக் கொடிப் பகன்றை சூடி மூதார்ப், போர்ச்செறி மள்ளரிற் புகுதரும்¹” என்பதனாலும், அது கருந்தாளது என்பது காட்சியளவையானேயன்றி, “கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை²” எனவரும் சான்றோர் உரையாலும் உணரப்படும். “ஆம்பல் மலரினும் தான் தண்ணியளே³” என்று சான்றோர் கூறுதலின், பொய்கைப்பூ என்றது ஆம்பலாயிற்று. ஐந்தாவது உறழ்வின்கண் வந்தது. தட்பத்தை உணர்ந்து மகிழ்ந்து கூறலின், ஏகாரம் தேற்றம். கன்று வெருஉம் ஊரன், பொய்கையூரன் என இயையும்.

தன்பாற் புறத்தொழுக்கம் இன்றாகவும், உளதெனக் கருதிப் புலந்த தலைவியைத் தெளியத் தகுவன கூறிக் கூடினாகலின், அதனைப் பகன்றை வான்மலர் மிடைந்த கோட்டைக் கருந்தாள் எருமைக் கன்று வெருஉம் என உள்ளுறுத்து உரைத்தான். வெயில் தெறும் வெம்பகற் போதின்கண் பொய்கை நீர் புறத்தே சிறு வெம்மையும் அகத்தே தட்பமும் உடையதாதல் போலத் தான் புறத் தொழுகிய காலத்துத் தலைவி, புறத்தே வெகுண்டாள் போலவும் அகத்தே அன்புமிக்கும் ஒழுகற்பாலள் என்பான் பொய்கையூரன் மகள் என்றும், அஃதில்வழி எஞ்ஞான்றும் தட்பங்குன்றாத பொய்கைப்பூப்போல் தண்ணிய ளாதற் குரியாள், அதனினும் மிக்க தட்பமுடையளாயினாள் என்பான் பொய்கைப் பூவினும் நறுந்தண்ணியளே என்றும் கூறினாள். புணர்ச்சிக்கண் அகமும் புறமும் வெம்மையின்றி மிகக் குளிர்ந்து இன்பம் செய்தல்பற்றி, நறுந்தண்ணியள் என்றான்; பண்டு களவிற்புணர்ச்சி எய்தியபோதும், “ஒடுங்கீ, ரோதி ஒண்ணுதற் குறுமகள், நறுந்தண்ணீரள்⁴” என்று தோழியும் கூறினாள்.

1. அகம். 316.

2. நற். 260.

3. குறுந். 84.

4. குறுந். 70.

பொய்கை என்றது குடிமைச்சிறப்பினைச் சுட்டியதாயின், இன்ன செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தொழுகும் சால்புடைமை விளக்கியதாகக் கொள்க. இவ்வாறு தலைவியைத் தலைவன் புகழ்தல் வேட்கைமிகுதியால் நிகழ்தலின் அமையும் என்பர்; “நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியின் புகழ்தகை வரையார் கற்பினுள்ளே 1” என்ப.

தாயெருமையின் கோட்டிற் கிடந்த பகன்றை மலரைக் கண்டு அதன் கன்று வேறுபட நினைந்து வெருவியது போல, தன் தோளிற் கிடந்த மாலையைப் புறத்தே பிறர் அணிந்த தெனப் பிறழ் உணர்ந்து புலக்கின்றோள் என்றனும். இஃது உள்ளுறை வகை ஐந்தனுள் நகையின் பாற்படும். மெய்ப்பாடு: உவகை. பயன் மகிழ்தல். (எ)

98. தண்புன லாடுந் தடங்கோட் டெருமை
திண்பிணி யம்பியிற் றோன்று மூர
ஒண்டொடி மடமக ளிவளிணும்
நுந்தையும் யாயுங் கடியரோ நின்னே.

புறத்தொழுக்கம் உளதாகிய துனையானே புலந்து வாயில் நேராத தலைமகள் கோடுமை தலைமகன் கூறக் கேட்ட தோழி அவற்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: இவளினும் நுந்தையும் யாயுங் கடியரோ என்றது, நின்னிடத்துக் குற்றம் உளதாகியவழிக் கழறுங்கால் இவளினும் கடியரோ நுந்தையும் யாயும் என்றவாறு; அவரினும் கடுமைபாற் கூறுதற் குரியாள் இவள் என்பதாம்.

நீராடும் எருமை பலரும் ஏறுதற்குரிய அம்பிபோலத் தோன்றும் என்றது, பலர்க்கும் உரியையாவை யெனப் புலந்தாள் என்பதாம்,

உரை: குளிர்ந்த நீரின்கண் ஆடும் பெரிய கொம்பினை யுடைய எருமை. திண்ணிதாய்ப் பிணிக்கப்பட்ட அம்பி போலத் தோன்றும் ஊரனே, நின்பாற் குற்றமுளதாய விடத்து அதுபற்றி நினைக்க கடியுங்கால் நின் தந்தையம் தாயும் ஒள்ளிய தொடியும் மடப்பமு முடைய இவளினும் கடுமை யுடையராவரோ, கூறுத எ.று

தி ண் பி ணி ய ம் பி, அசைவின்றித் திண்ணிதாய்ப் பிணிக்கப்பட்ட அம்பி. அம்பி, தோணி. நீரகையால் அசைதலின் நீக்குதற்குத் திண்ணிதாய்ப் பிணித்தல் வேண்டுதலின், திண்பிணியம்பி என்றார். எருமைக்கு அம்பி உவமையாதல், “மரையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, யூர்வான்போல் தோன்று மவன் 1” என்பதனும் அறியப்படும். இவளினும் என்புழி உறழ்ச்சி, தந்தை தாயரினும் மிக்குற்ற சிறப்பினையுடையாள் என்பது தோன்ற நின்றது. அச்சிறப்பு, தந்தைதாய் என்ற இருவர் கடனும் தான் ஒருத்தியே ஆற்றாதல். குணநாடி மகிழ் தலினும் குற்றநாடிக் கடிந்து தூய்மை செய்தலில், சிறந்தமையின், தந்தையை முற்கூறினார். “சான்றோனாக் குதல் தந்தைக்குக் கடனே 2” எனச் சான்றோர் கூறுமாறு காண்க. நின்னென்புழி இரண்டாவது தொக்கது; “ஐயுங் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின், மெய்யுருபு தொகா இறுதியான 3” என ஆசிரியர் கூறியவாறு அறிக.

வாயில்பெற வேண்டிப் பல்லாற்றினும் இரந்து பின்னின்ற தலைமகற்குத் தலைவி அது நேராழமையின் அவன் வருந்தி அவளது கொடுமைகூறக் கேட்ட தோழி நின்பால் தவறுளதாயவழி அதுபற்றி நினைக்க கழறிக் கூறும் உரிமையுடைய நின் பெற்றோரினும் இவள் மிக்க உரிமையுடையவள் என்பாள், இவளினும் நுந்தையும் யாயும் கடிரோ நின்னே என்றாள். “தாய்போற் கழறிக் தழீஇக் கோடல், ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும்” உரித்தென்

1. கலி. 104.

2. புறம். 312.

3. தொல். சொல். 105.

றதனால், வாழ்க்கைத்துணையாம் நல்லியைபால் தான் இல்லிருந்து செய்யும் பேரறம் மாட்சியெய்துவது குறித்து, கடிவன கடிதலும் அவட்கு அறமென்றவாறாயிற்று. பெற்றோர் நின்பால் தமக்குள்ள மகன்மை உரிமையால் தகுவன¹ கூறிக் கழறுமிடத்து நின் மனத்து அச்சமும் அவலமும் பிறத்தல் போலாது, இவள் கழறிக் கூறுந் தோறும் நின்மனத்துப் பேரின்பம் சுரந்து மிகுதலின், உரிமை இவட்கு மிகவுளதாயிற்று; அதனால் கடுமை மிகுவதாயிற் ருகலின், நீ இவள் கொடுமை கூறுதல் என்னை என்றாளாம். இனி பிறப்புத்தோறும் இடையருது தொடரும் பெருங்கிழமை யுடைமையால் இவளது உரிமை பெரிதென்ற ளெனினுமாம்.

நீராடும் எருமை பலரும் ஏறுதற்குரிய அம்பிபோலத் தோன்றும் ஊரனாகையால் நீ மகளிர் பலர்க்கும் உரியனாயினை; அது கண்டு பெற்றோரினும் உரிமை மிகவுடைமையால் தலைவி கழறினாளாக நீ கொடுமை கூறல் கூடாது எனத் தோழி மறுத்தவாறு.

இது, “பெறற்கரும் பெரும்பொருள்” என்ற சூத்திரத்து, “பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி, இழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற்கண்” தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். மெய்ப்பாடு: பெருமிதம். பயன்: தலைவி கேட்டு வாயில் நேர்வாளாவது.

1. காதலர் கூட்டத்துக் கழற்றுரை நிகழின் இன்பம் சுரக்கும் என்ற இயல்பினை லார்டு பைரன் 'Lord Byron' என்பார்,

“They smile so when one's right and when one's wrong,
They smile still more and there intervene
Pressure of hands, perhaps even a chaste kiss;”

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

—Don Juan, Can. II.

99. பழனப் பாகன் முயிறுமூசு குடம்பை
 கழனி யெருமை கதிரோடு மயக்கும்
 பூக்களு லூரன் மகளிவள்
 நோய்க்குமருந் தாகிய பணைத்தோ ளோளே.

தோழி முதலாயினார் தலைமகன் கோடுமைகூறி விலக்க
 வும் தலைமகள் வாயில் நேர்ந்துழி அவன் உவந்து சொல்லியது.

ப. உரை: முயிறு மூசு குடம்பையை நெற்கதிரோடு எருமை
 மயக்கும் என்றது, யான் செய்த கொடுமையையும் அவர்கள் தன்
 மேற் காதலித்துக் கூறியவற்றையும் சிதைத்து என்பக்கவே நின்றான்
 என்பதாம்.

உரை: பழனங்களிலுள்ள பாகல் இலையில் முயிறு
 கள் கூடமைத்து முட்டையிட்டு நெருங்கி உறைகின்ற
 அக் கூடுகளைக் கழனிக்கண் மேயும் எருமைகள் நெற்கதிர்
 களோடு சேரச் சிதைக்கும் பூக்கள் நிறைந்த ஊரனுக்கு
 மகளாகிய இவள், யான் உற்ற நோய் தீர்தற்குரிய மருந்
 தாகிய பருத்த தோள்களை யுடையளாயினாள் எ. று.

பாகல், பாகற்கொடி. “பாகல் பலா என்று உரைப்
 பாருமுளர்”¹ எனப் புறநானூற்றுரைகாரர் கூறுவர்.
 இனி மருதனிளநாகனார் பாகற் பழத்தை, “பலவுக்காய்ப்
 புறத்த பசும்பழப் பாகல்”² என்றவின் பாகல் வேறு பலா
 வேறு என்பது விளங்கும். “பழனப் பாகல் முயிறுமூசு
 குடம்பை, கழனி நாரை உறைத்தவின் செந்நெல், விரவு
 வெள் ளரிசியின் தா அம் ஊரன்”³ என்புழி முயிற்றுக்
 குடம்பை செந்நெல் அரிசிபோலத் தாஅம் என்றமையின்,
 இப் பாட்டிற் கதிர் என்றது நெற்கதிரையே யாயிற்று.

தோழி முதலிய வாயில்கள், தன் கொடுமையினை எடுத்து, அவள்பாலுள்ள காதலால் மொழிந்து விலக்கவும் தனக்கு வாயில் நேர்ந்து இன்பமெய்துவித்ததனை உள்ளுறையாற் கூறினானாகலின், அவ் விற்ப்பேறு குறித்து வாயில் வேண்டுங்கால் எய்திய நோயினைத் தான் நீங்கியது நினைந்து மகிழ்ந்து கூறுவான் தலைவன், நோய்க்கு மருந்தாகிய பணைத்தோளாள் என்றான். இவர்கள் விலக்குதலால் விலங்கி வாயில் நேராள் கொல்லோ என்று எய்திய வருத்தம் அவள் அது நேர்தலும் தோளொடு கூடி நீங்கினானாகலின் நோய்க்கு மருந்தாகிய பணைத்தோள் எனச் சிறப்பித்தான். இவள் எனச் சுட்டியது, வாயில்கள் கூறிய கொடுமையினையும் தலைவனது இன்றியமையாமையினையும் தூக்கிப் பின்னதன் பெருமை உணர்ந்து வாயில்நேர்ந்த சிறப்புணர்நின்றது. பிரிவின்கண் தம்மையே நினைப்பித்து வருத்தமெய்து வித்துப் புணர்வின்கண் தம் செறிவால், அவ்வருத்தம் போக்கி இன்ப மிகுவித்து நோய் செய்த தாமே, மருந்தாய்ப் பயன்படும் பெருமை குறித்துத் தலைவி தோளைப் பணைத்தோள் எனப் பாராட்டினான்; “பிணிக்கு மருந்து பிறமன் ஆயிழை, தன்னேய்க்குத் தானே மருந்து” எனத் திருவள்ளுவரைச் சிறக்கக் கிளந்தவாறு அறிக.

எருமை முயிறு மூசு குடம்பையினையும் நெற்கதிரையும் சிதைக்கும் என்றதனால், இவள் தனக்கு வாயில்கள் கூறிய விலக்குரையினையும் என் கொடுமையினையும் சிதைத்து என்பாற் செறிவாளாயினாள் என்றனாம். மெய்ப்பாடு: உவகை. பயன்: மகிழ்தல்.

பழனப் பாகர் என்றும் பாடம் உண்டு.

(௬)

100. புனலாடு மகளி ரிட்ட வொள்ளிழை
மணலாடு சிமையத் தெருமை கிளைக்கும்
யாண ரூரன் மகளிவள்
பாணர் நரம்பினு மின்கிள வியளே.

வாயில் நேர்தற்போருட்டு முகம்பு துவான் வேண்டி
இயற்பழித்துழித் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்த திறம் தலை
மகற்குத் தோழி சொல்லியது,

ப உரை: மகளிரது மறைந்த இழையை எருமை கிளைக்கும்
ஊரன் மகள் என்றது, இப்போது வாயில் நேர்தலேயன்றிக் களவுக்
காலத்து நீ செய்த நன்மை மறைந்தனவும் எடுத்துக் கூறினான்
என்பதாம்.

உரை: புனலின்கண் ஆடிய மகளிர் களைந்து வைத்த
இழைகள் மணற்கண் மறைந்தவற்றை அம்மணற்குன்றின்
மேனின்று எருமைகள் தம் கோட்டினாலும் குளம்பி
னாலும் கிளைத்து வெளிப்படுத்தும் புதுவருவாயினையுடைய
ஊரன் மகளாகிய இவள் பாணரது யாழ் நரம்பின் இசை
யினும் இனிய சொற்களையுடையளாவாள் என்று.

புனலாடு மகளிர், தாம் நீராடத் தொடங்குமுன்
தமது இழைகளுட் சிலவற்றைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு
விளையாடுவது இயல்பாகலின், புனலாடு மகளிர் இட்ட
இழை எனக் கூறினார். “வண்டலாயமொடு உண்டுறைத்
தலைஇப், புனலாடு மகளிர் இட்ட பொலங்குழை¹”
என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. காற்று வீசுவதால்,
அவ்விழைகள் மணலிற் புதைந்து மறைந்து மேடாதல்
தோன்ற மணலாடு சிமையம் கூறப்பட்டது. மணலாடு
சிமையம், மணலால் உண்டாகும் மேடு. சேற்றிற் படிந்து
கிடந்து அயர்வு போக்கி மதர்த்துவரும் எருமையினம்

மணல் மேடுகளைக் கோடுகளாலும் குளம்புகளாலும் குத்தித்துழாவுதல் இக்காலத்தும் காணப்படுவதோர் காட்சியே. இச் செய்கைகளால் மணற்களில் மறைந்த ஒள்ளிழை வெளிப்படுதலால், இதனை எருமை ஒள்ளிழைகளைக் கிளைக்கும் என்றார். நரம்பு, ஆகுபெயர். கிளவி, சொல்.

தலைமகன் புறத்தொழுகிப் போந்தவன் வாயில் வேண்டி விடுத்தவழி, அவற்கு வாயில் நேர்விக்கும் கருத்தால் தோழி அது நேர்தலை விரும்பாதாள் போலத் தலைவனை இயற்பழிப்ப அது பொருத தலைவி இயற்பட மொழிந்த திறம் நினைந்து மகிழ்ந்து கூறுவாள், பாணர் நரம்பினும் இன்கிளவியளே என்றாள். பிறுண்டுத்தலைவன் களவின்கண் தலைவி சொல்லைக்கேட்டு இன்புற்று, “நரம்பார்த்தன்ன திங்கிளவியளே” என்பது காண்க. எனவே, பாணர் யாழில் தம் தலைவன் புகழ் பாடுதல்போல, இவள் நினது இயலை எடுத்து இனிமையுறக் கூறினாள் என்றாளாம். நரம்பின் இன்கிளவியள் என்றாது, நரம்பினும் என்றதனால், பாணர் நரம்புக்கு அவர் இயக்கிக் கூறுவனவேயன்றி, களவுக்காலத்து இன்பச்செய்தி கூறலும் நிகழ்காலத்து வேண்டாதன விலக்கி வேண்டுவன கூறலும் அன்புதொக நின்றலும் இன்மையும், அவையாவும் தலைவி கூற்றில் உண்மையும் வேறுபடுத்து உரைத்தாளாம். இது, “பெறற்கரும் பெரும் பொருள்” என்ற சூத்திரத்து, “அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோகை, அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண்” தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுவகையாகும். தோழி இயற்பட மொழிந்தது, ஓராற்றால் அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்த தலைவியை அடங்கக் காட்டுதற்பொருட்டு என அறிக.

நீராடு மகளிர் இட்ட ஒள்ளிழை மணலில் மறைந்து
கிடந்தவற்றை எருமை கிளைக்கும் என்றதனால், களவுக்
காலத்து நீ செய்த நன்மைகள் மறைப்புண்டிருந்த
வற்றை எடுத்து மொழிந்தாள் என்றாளாம். மெய்ப்பாடும்
பயனும் அவை.

இதுகாறும் உரைகூறிப் போந்த மருதப்பாட்டுக்கள்
நூறும் வேட்கைப்பத்து முதல் எருமைப்பத்து ஈராகப்
பப்பத்துக்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; எனினும்,
இவற்றின் வைப்புமுறை நன்கு புலப்பட்டிலது. இந்நூறு
பாட்டுக்களையும் வகுத்துத் தொகுத்த ஆசிரியப் பெரு
மக்களும் இதுபற்றி ஒன்றும் குறித்திலர். ஒவ்வொரு
பத்தும் தொகுத்துப்பெயர் குறிக்கப்பெற்ற முறைமட்டில்
ஒருவாறு புலனாகிறது. வேழப்பத்து(2), கள்வன்பத்து(3),
எருமைப்பத்து(10) என்ற மூன்றும் மருதத்துக்குரிய கூறப்
பொருள் பற்றியும், வேட்கைப்பத்து(1), புலவிப்பத்து(5),
புலவிராயப்பத்து(9), புனலாட்டுப்பத்து(8) என்ற நான்கும்
உரிப்பொருளும் அதன் சார்புடையது மான பொருள்
பற்றியும், தோழி கூற்றுப்பத்து(6) கிழத்தி கூற்றுப்பத்து
(7) என்ற இரண்டும் கூற்று நிகழ்த்துவோர் என்னும்
இயல்பற்றியும், தோழிக் குரைத்தப்பத்து(4) என்ப தொன்
றும் கேட்போர் என்னும் இயல்பற்றியும் வகுக்கப்பெற்
றிருக்கின்றன. கருவும் உரியுமாகிய பொருள் நெறியால்
வகுக்கப்படாதன, கூற்றுவகையாலும், அந்நெறியாலும்
அடங்காதன கேட்போர் வகையாலும் வகுத்துத் தொகுக்
கப்பெற்றிருக்கின்றன என்பது இதுகாறும், கூறிய உரை
களால் இனிது விளங்கும். (உ)

இனி, நெய்தல் முதலாகவரும் நானூறு பாட்டுக்
கட்டும் இம்மருதப் பகுதியிற் போல உரைப்பின்,
நூலுரை பெரிதும் விரிவது கருதி உரையின்கண் சில
பகுதிகளை விலக்கிச் சுருங்க உரைக்கின்றும்.

மு த ல ா வ து

ஆசிரியர் ஓரம்போகியார் பாடிய மருதம் முற்றும்.

இரண்டாவது

ஆசிரியர் அம்முவனார் பாடிய

நெய்தல்.

நெய்தல் என்பது அகப்பொருள் நெறியின் ஐவகைத் திணைகளுள் ஒன்று. இதனை நெய்தற்றிணை என்பதும் வழக்கு. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், இதனைப் பெருமணல் உலகம் என்றும், இங்கு வாழ்பவர்க்கு வருணன் வழிபடு தெய்வம் என்றும் கூறுவாராய், “வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்” என்று உரைத் தருளினார். வருணன் கடலுக்குரிய தெய்வம்; அதனால், நெய்தல், கடலும் கடல்சார்ந்த நிலமும் குறித்து வரும் என்பது விளங்கும். ஆயினும் கடலின்கண் வாழ்பவர் இன்மையின், கடற்கரையைச் சார்ந்த நிலப்பகுதியே நெய்தல் என உணர்தல் வேண்டும்.

இனி, இந் நெய்தல்நிலப் பகுதியில் வாழ்பவருள் தொல்குடி மக்களைப் பரதவர், நுகையர், அளவர் எனக் கூறுவர். இவர்களுள் தலைவராயினரைச் சேர்ப்பன் என்றும், புலம்பன் என்றும் சிறப்பித்து வழங்குவர். இத் திணை பொருளாக வரும் பாட்டுக்களுள் கடற்காக்கையும் பிற மீன் தேர்ந்துண்ணும் புள்ளினங்களும் காணப்படும். நெய்தல்நிலமக்கள் மீன்பிடித்தலையும் உப்பு விகைவித் தலையும் பெருந்தொழிலாகக் கொண்டவர். கடற்காற்றும் கடல்நீரும் பரவும் நிலப்பகுதி நெல் முதலிய உணவுப் பொருள் விகைதற் கேற்ற வளம் பெருமையின் இப்

பரதவரும் பிறரும் மீனும் உப்பும் விற்றுப் பெறும் நெல்லும் பிறவுமே உணவாகக் கொள்வர். நெய்தல்நிலத்து ஊர்கள் பட்டினம் எனவும், பாக்கம் எனவும், குப்பம் எனவும் வழங்கும். இன்றும் தமிழகத்துக் கீழ்க்கடற்கரையில் சென்னைப்பட்டினம், நாகைப்பட்டினம் என்பனவும், மேலைக்கடற்கரையில் மகோதைப்பட்டினம், கருவூர்ப்பட்டினம் என்பனவும் சான்றாக நிற்கின்றன. இங்குள்ள நீர்நிலைகள் கடலும் கழியும் பொய்கையும் உவர்நீர்க் கேணிகளு மாகும். கழிகளில் முதலைகளும் மீனினங்களும், கடலில் சுருமீன் முதலியனவும், ஏனையவற்றுள் சிறுமீன்வகைகளும் வாழ்கின்றன. கழிக்கரையிலும் பிற விடங்களிலும் புன்னை கைதை முதலிய மரங்களும், கண்டல் ஞாழல் முள்ளி முண்டகம் நெய்தல் அடம்பு முதலிய செடிகொடிகளும் வளர்ந்துள்ளன. நெய்தற்பூச் சிறந்து தோன்றுகிறது. மக்கள் வாழிடங்களில் மீன்கோட்பறையும் நாவாய்ப்பம்பையும், விளரியாழ் இசையும் செவ்வழிப் பண்ணும் இசைக்கப்படுகின்றன. மீன் உணக்குதலும், அவற்றைக் கவரும் புள்ளினங்களை ஒப்புதலும், நாவாய்களிற் சென்று மீன் பிடித்தலும், உப்பளத்தில் உப்புப்படுத்தலு மாகிய தொழில்கள் எங்கும் பொதுவாக நிகழ்கின்றன. செல்வர்கள் கடலாடிக் களிப்புறுகின்றனர்.

உண்மையன்பால் உள்ளம் பிணிப்புண்ட காதலரிடையே கடமை காரணமாகப் பிரிவு நேர்ந்தவழி, பிரிந்த காதலர் ஒருவர் ஒருவரை நினைந்து இரங்குதலும் அதற்குரிய நிமித்தமும் இந் நெய்தற்றிணைக்கு உரிப்பொருளாகும். இரங்கற்குரிய சிறுபொழுது ஏற்பாடு என்று குறிக்கப்படுகிறது. “வைகுறு விடியல் மருதம் ஏற்பாடு நெய்தலாதல் மெய்பெறத் தோன்றும்¹” என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். ஏற்பாடு என்பது ஞாயிறு மறையும் மாலைப்

1. தொல். பொ. 8.

போது. இதுபற்றிக் கூற வந்த நச்சினூர்க்கினியர், “வெஞ்சுடர் வெப்பம் தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நீழல் செய்யவும், தண்பதம் பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாம் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னை முதலிய பூவின்நாற்றம் முன்னின்று களுற்றவும், நெடுந்திரை யழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும் காதல் மிக்குக் கடற்கானும் காணற்கானும் நிறை கடந்து வேட்கை புலப்பட உரைத்தலின், ஆண்டுக் காமக்குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற்பொருள் சிறத்தலின் எற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது” என்று உரைக்கின்றார்.

இந் நெய்தல் பொருளாக இந்நூற்கண் காணப்படும் நூறுபாட்டுக்களையும் பாடியவர் அம்முவனார். இவர் பாடியனவாக அகநானூற்றிலும் நற்றிணையிலும் குறுந்தொகையிலும் சில பாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

அம்முவனார் என்பது இச்சான்றோரது இயற்பெயர். மூவன் என்னும் இயற்பெயரே, சிறப்புணர்த்தும் அகரத்தை முதற்கண்ணும், ஆர் விசுவதியை ஈற்றிலும் பெற்று அம்முவனார் எனப் பாராட்டிக் கூறப்படுகிறது என்று கருதுவது முண்டு. “ஆயினும், இவர் பாடலில் மேலைக் கடற்கரையின்கண் உள்ள தொண்டி மாந்தை முதலாய சேரநாட்டு ஊர்களைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருப்பதுபற்றி இவர் சேரநாட்டு மேலைக்கடற்கரையில் இருந்தவரென்று கருதற்கு இடமிருத்தலாலும், இக்காலத்தும் அந்நாட்டில் அம்மு, திம்மு, திப்பு என்னும் பெயர்கள் மக்களுக்கு இடப்பட்டு வழங்கி வருவதாலும் இவரது இயற்பெயர் அம்முவென்றும் இருக்கலாம்” என்பர் பின்னத்தார், திரு. அ. நாராயணசாமி ஐயர். சேரமான் கணக்கா விரும்பொறை வாழ்ந்த போது சேரநாட்டுப் பகுதியில் மூவன் என்பான் ஒருவன் இருந்து அவனோடு பொருது பல்லிழந்து கெட்டான் என்று பொய்கையார்

கூறுவதால், மூவன் என்ற பெயருடையார் அந்நாளில் இருந்தமை துணியப்படும். மள்ளனார், மெய்யன் நாகனார் என்னும் பெயருடைய சான்றோர் சிலர் அம்மள்ளனார் எனவும், அம்மெய்யன் நாகனா ரெனவும் சிறப்பிக்கப் பட்டமை தொகைநூல்களிற் காணப்படுவதால், அம் மூவனார் என்பதும் இவ்வாறு சிறப்பிக்கப் பெற்ற பெயர் என்று கோடலே சிறப்பாகும். இடைக்காலக் கல்வெட்டுக் களிலும் மூவன் என்று பெயர்கொண்டோர் பலர் காணப்படுகின்றனர். இவற்றை நோக்கின் மூவன் என்பது மூப்பன் என்னும் சொற்பொருள்பட வழங்கிய இயற் பெயர்வகை யெனத் தெரிகிறது.

அம்மூவனார் பாடியவற்றுள் பெரும்பாலான நெய்தற் பாட்டுக்களாகவே உள்ளன. அதனால் இவர் நெய்தல் நிலத்தில் பிறந்து வளர்ந்து புலமைசிறந்தவ ரென்பது விளங்குகிறது. தொண்டி மாந்தை முதலிய சேரநாட்டுப் பேரூர் களையும் பாண்டிநாட்டுக் கொற்கைப்பெருந்துறையையும் தொண்டைநாட்டுக் கொடுங்காலாரையும் சிறப்பித்துப் பாடுவதால் இவர் தமிழகம் முழுதும் சென்று தமிழ்வேந்தர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவரென்று அறியலாம். பூழிநாட்டவர் தம்முடைய ஆட்டு மந்தைகளைப் பசும்புல் நிலத்திற் பரந்து மேயவிடுவதையும், விழுப்புண்பட்டு வீழ்ந்த மறவர்பொருட்டு நிறுவிய நடுகல்லிற்கு ஏனையோர் பீலி சூட்டித் துடி கொட்டித் தோப்பிக்கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்வதையும் அழகுறப் பாடிக் காட்டுகின்றார். ,

பரதவர்மகளிர் “நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு” என உப்பு விற்பதும், பரதவர் கடலில் மீன் வேட்டம் புரிந்து தாம்கொணர்ந்த மீனைக் கரையிற் பரப்பித் தம்மிற் பகுத்துக்கொள்வதும் இவருடைய பாட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. இந்நாட்டு மகளிருள் தலைமைக்குணமெல்லாம் ஒருங்கு பெற்றாள் ஒரு நங்கையின் நலம் கண்டு

கருத்திழந்த தலைவனது உள்ள நிலையும் அவன் தனக்குள் உரைப்பனவும் இன்பங் கனிய இவரால் இயம்பப்படுகின்றன. “வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தென, மடநடை நாரை காணிய” செல்வதும், நெய்தல் வைகறையில் மலர்வதும் பிறவும் இவர் பாட்டுக்கள் காட்டும் இயற்கைக்காட்சிகள். இவரது நெய்தலில், பரதவர் வளையின் பொருட்டுக் “கடற்கோடு அறுத்து” அரத்தாற் போழ்தல் முதலிய கைத்தொழிலில் ஈடுபட்டுச் சிறப்பெய்துகின்றனர். இன்றோரன்ன நலங்களை இனிவரும் பாட்டுக்களிற் காண்க.

1. தாய்க்குரைத்த பத்து.

தோழிக்குரைத்த பத்து என்றும் போலத் தாய்க்கு உரைக்கும் பாட்டுக்களின் தொகுதியாகலின் இப் பெயரினைப் பெறுவதாயிற்று; ஆகவே இது கேட்போர் பொருளாகத் தொகுக்கப்பெற்ற தென்பது உணர்க. இனி வருமிடங்களினும் இவ்வாறே கொள்க. ஈண்டுத் தாய் என்றது செவிலியை. இவள் தலைமகட்குத் தோழி போலத் தலைமகளைப் பயந்த நற்றாய்க்குத் தோழியாய் சிறந்தவள். தலைமகட்கு உரவுத் துணையாய் நிற்கும் நற்றயுமாவாள். “ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை தோழிக்கு கிளத்தலின், தாய் எனப் படுவோள் செவிலியாகும்” என்று ஆசிரியர் கூறுவது காண்க. இங்கே காணப்படும் பாட்டுக்கள் பத்தனுள், ஒன்றொழிய ஒன்பது களவுக்கே உரியவாகும். களவின்கண், ஈன்ற தாயினும் செவிலித் தாயே சிறந்தாளாதல்பற்றிச் செவிலிக்குரைத்தபத்து என்னுது தாய்க் குரைத்த பத்து என்பது பெயராயிற்று. கற்பின்கண் ஈன்ற தாய், செவிலி என்ற இருவகைத் தாயரும் ஒப்ப வுரியர் எனக் கொள்க.

101. அன்னை வாழிவேண் டன்னை யுதுக்காண்
ஏர்கொடிப் பாசடும்பு பரியலூர் பிழிபு
நெய்தன் மயக்கி வந்தன்று நின்மகள்
பூப்போ லுண்கண் மரீஇய
நோய்க்குமருந் தாகிய கொண்கண் றேரே.

இஃது அறத்தோடுநின்ற பின்னர் வரைதற் பொருட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் வரைவோடு புகுந்தவழி அதனைத் தோழி செவிலிக்குக் காட்டிக் கூறுவது.

ப. உரை: தேர் அடும்பு பரிய அதனை ஊர்ந்து இழிந்து நெய்தலை மயக்கி வந்தது என்றது. களவிற் கூட்டம் வெளிப்பட்ட பின்பும் வரையாது பிரிந்தான் என்று அவர் கூறுவார் வருந்த வந்தான் என்றவாறு.

உரை: அன்னாய், யான் கூறும் இதனை விரும்பிக் கேள்; நின் மகளின் நீல நிறமுடைய நெய்தற் பூவைப் போலும் மையுண்ட கண்ணிற் பரந்த பசலை நோய் தீர்தற் குரிய மருந்தாகிய தலைவனது தேர் நீண்ட கொடிகளை யுடைய பசிய அடும்புகள் கெடுமாறு நெய்தலைச் சிதைத்துக் கொண்டு வருவதை அங்கே காண்பாயாக எ. று.

அன்னை, அண்மை விளி; பெயர்த்தும் கூறியது வேண்டுகோள்; காதல் பற்றி யென்றுமாம். அன்னை வாழி வேண்டு அன்னை என்பது சான்றோர் செய்யுட்களில் பயில வழங்குவ தொன்று, “அன்னாய் வாழி வேண்டனை 1” என வருதல் காண்க. ஏனை வருமிடங்களிலும் இதனையே கூறிக் கொள்க. உதுக்காண் “என்புழிச் சுட்டுமுத லுகரம், அன்னெடு சிவணது 2” “பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிந்தது மெல் லெழுத்து மிகுவழி 3” என்ற சூத்திரத்து மெய்பெற என்றதற் கொள்ளப்படும். அடும்பு, கடற்கரைப்பகுதிகளில் வளரும் ஒருவகைக் கொடி; இதனை அடம்பங்கொடி, அடப்பங்கொடி யென்றும் கூறுவர். இதன்பூ வெண்ணிறம் பெற்றுக் காண்டற்கு அழகாய் இருக்கும்; இலைகள் கவடுபட்டு மான்குளம்பு போலக் காட்சி தருகின்றன; இதன்கொடி சிவந்திருக்கும்; இவ்வியல்பு களைப் பண்டைச் சான்றோர், “பொம்ம லடும்பின் வெண் மலர் 4” எனவும், “மானடி யன்ன கவட்டிகை அடும்பின், தார்மணி யன்ன வெண்பூ 5” எனவும் கூறுதல் காண்க. இதன் பூக்களைக் கொய்து மகளிர் மாகை தொடுத்துத் தம்

1. அகம். 48.

2. தொல். எழுத்து. 176.

3. ஷ. ஷ. 157.

4. நற். 272.

5. குறுந். 243.

கூந்தலிற் சூடிக்கொள்வது பண்டை நாளை வழக்கு. “மாக்கொடியும்பின் மாயிதழ் அலரி, கூந்தன் மகளிர் கோதைக் கூட்டும், காமர் கொண்கன்”¹ என்றும், “அடும்பின் ஆய்மலர் விரைஇ நெய்தல், நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்தல்”² என்றும், “ஆய்பூ வடும்பின் அலர்கொண் டுதுக்காண் எம், கோதை புனைந்த வழி”³ என்றும் வருவன காண்க. கடற்கரை வழிகளின் குறுக்கே இக்கொடிகள் படர்ந்து கிடத்தலால் அவ்வழியே வரும் தேர்களின் ஆழியால் அறுபடுவது இயல்பாதலின், ஏர்கொடிப் பாசடும்பு பரிய லூர்பிழிபு என்றூர் பிறரும் “அடும்புகொடி துமிய ஆழி போழ்ந்து அவர் நெடுந்தேர் இன்னொலி இரவும் தோன்ற”⁴ என்றும், “அடும்பின் செங்கேழ் மென்கொடி ஆழி அறுப்ப இன்மணிப் புரவி நெடுந்தேர் கடைஇ”⁵ என்றும் “தேர் ஆய்கொடிப் பாசடும்பு பரிய லூர்பிழிபு நிவந்துபடு தோற்ற மொடு இகந்துமாயும்மே”⁶ என்றும் கூறுவர். இந்த அடும்பின் மென்கொடி வெயில் வெம்மைக்கு ஆற்றது வருந்துவது கண்டு கடல் தனது அலையால் நீர் பாய்ச்சிக் குளிர்ப்பிக்கும் என்ற கருத்துப்பட “உரவுக்கதிர் தெறு மென ஓங்குதிரை விரைபுதன், கரையமல் அடும்பளித் தாங்கு, உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப அருளின”⁷ என்று புனைந்து பாடுவர். கழிக்கரையில் அடும்பொடு நெய்தலும் உடன்படர்ந்து கிடத்தலின், தேராழியில் அதுவும் அகப்பட்டு வருந்துவ துண்டு; “கடுமா நெடுந்தேர் நேமி போகிய, இருங்கழி நெய்தல் போல வருந்தினள்”⁸ என்பது; அது பற்றியே, ஈண்டு, கொண்கன் தேர் நெய்தல் மயக்கி வந்தன்று என்றார். நெய்தல் மயக்கி என்றதற்கு அடும்பின் கொடி துண்டுபட்டு நெய்தலிடை வீழ்ந்து அதன் கொடியொடி கலக்கும் என்று கூறுதலும் உண்டு; அதனால் பொருள் சிறவாமை யறிக.

1. நந். 145.

2. குறுந். 400.

3. கவி. 27.

4. நந். 338.

5. அகந். 80.

6. ஐ. ஐ. 330.

7. கவி. 10.

8. குறுந். 336.

மகளது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாது வருந்திய செவி
 லிக்கு அறத்தொடு நின்று முன்பே களவினைப் புலப்படுத்
 தினமையின் வெளிப்படையாகத் தோழி தலைமக னுற்ற
 நோய்க்கு மருந்து தலைவன் வரவல்லதில்லை என்பாள்,
 நின்மகள் உண்கண் மரீஇய நோய்க்கு மருந்தாகிய
 கொண்கண் என்றாள். பூப்போலும் கண்ணென
 ஒழியாது உண்கண் எனச் சிறப்பித்தமையின் நீலநிற
 முடைய நெய்தற்பூக் கொள்ளப்பட்டது, நெய்தற்குச்
 சிறந்தபூ அதுவாகலானும் மையுண்ட கண்ணுக்கு நேரிய
 ஒப்புமையாகலானும் என்க. “நீன்று நெய்தலிற்
 பொலிந்த வுண்கண்” எனச் சான்றோர் உரைப்பது
 காண்க.

கொண்கனது தேர்க்காலில் அகப்பட்டு அடும்பும்
 நெய்தலும் சிதைந்து மயங்கின என்றதனால், தலைவியது
 வேறுபாடு கண்டு அயலவர் எடுத்த அம்பலும் அலரும்
 தலைமகன் வரைவோடு வருதலால் அடங்கி யொழிந்தன
 எனத் தோழி கூறினாளாம். ஊரவர் எடுத்த அலருரை
 யாலும் தலைவி எய்திய வேறுபாட்டாலும் தாய் எய்திய
 வருத்தத்தை நன்கு அறிந்துள்ளா ளாகலின், அவ்
 வருத்தம் நீங்குதற்குரிய நிகழ்ச்சியை அவட்குக் காட்டு
 தற்கண் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றுத் தோழி உதுக்காண்
 என்றாள்.

உவக்காண் என்றும் பாடமுண்டு; சுட்டு, சுட்டப்
 படும் பொருளின் புன்மைமேற்று; “உவக்காண் என்றும்
 உள்ளுவ போலச், செந்தார்ச் சிறு பெடை தழீஇப்,
 பைங்குர லேனற் படர்தருங் கிளியே” என்றும், “உவக்
 காண் தோன்றுவ” என்றும், “உவக்காண்.....யாமம்
 கொள்பவர் நாட்டிய நளிசுடர், வானக மீனின் விளங்கித்
 தோன்றும்” என்றும் வரும் சான்றோர் வழக்குக்களேக்

1. புறம். 144.

2. தொல். பொ. III. நச்சி. மேற்.

3. நற். 237.

4. அகம். 114.

காணுங்கால், ஈண்டைக்கு ஏற்புடையது உதுக்காண் என்ற பாடம் என அறிக. இனி, இழியூஉ என்ற பாடம் செய்யூஉ என்னும் வினையெச்ச வாய்பாட்டு வகை.

இது நெய்தலிற் குறிஞ்சி வந்த திணை மயக்கம். “திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே¹” என்பதற்கு இதனை எடுத்துக்காட்டி, “இஃது அறத்தொடு நின்றபின் வரைதற்குப் பிரிந்தான் வரைவொடு வந்தமை தோழி செவிலிக்குக் காட்டியது” என்று நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவது காண்க.

102. அன்னை வாழிவேண்டன்னை நம்மூர்

நீனிறப் பெருங்கடற் புள்ளி னானது • •

துன்புறு துயர நீங்க

இன்புற விசைக்குமவர் தேர்மணிக் குரவே.

இதுவுமது.

உரை: அன்னாய், யான் கூறும் இதனை விரும்பிக்கேள்; நம்மூர்க்கண் நீல நிறமுடைய பெரிய கடற்கரைக்கண் வாழும் பறவைகளின் ஒலியைப் போல வரைதற்பொருட்டுப் பிரிந்த அவருடைய தேரிற் கட்டிய மணியொலி துன்ப மிகுவிக்கும் பிரிவுத் துயர் நீங்கவும், இன்பம் மிகவும் அமையாது ஒலியாநிற்கும், காண் எ.று.

வரைதற்பொருட்டு என்பது முதலாயின எஞ்சி நின்றன. நீலம் என்பது கடைக் குறைந்து நீனிற மென வந்தது. “நீனிறப் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு²” எனப் பிறரும் வழங்குதல் காண்க. துன்புறு துயரம் இன்புற என்புழி, உறுதல் மிகுதற் பொருட்டு.

மகளது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாது வருந்திய செவி லிக்கு அறத்தொடு நின்று முன்பே களவினைப் புலப்படுத்தினமையின் வெளிப்படையாகத் தோழி தலைமக னுற்ற நோய்க்கு மருந்து தலைவன் வரவல்லதில்லை என்பாள், நின்மகள் உண்கண் மரீஇய நோய்க்கு மருந்தாகிய கொண்கண் என்றாள். பூப்போலும் கண்ணென ஒழியாது உண்கண் எனச் சிறப்பித்தமையின் நீலநிற முடைய நெய்தற்பூக் கொள்ளப்பட்டது, நெய்தற்குச் சிறந்தபூ அதுவாகலானும் மையுண்ட கண்ணுக்கு நேரிய ஒப்புமையாகலானும் என்க. “நீன்று நெய்தலிற் பொலிந்த வுண்கண்” எனச் சான்றோர் உரைப்பது காண்க.

கொண்கனது தேர்க்காலில் அகப்பட்டு அடும்பும் நெய்தலும் சிதைந்து மயங்கின என்றதனால், தலைவியது வேறுபாடு கண்டு அயலவர் எடுத்த அம்பலும் அலரும் தலைமகன் வரைவொடு வருதலால் அடங்கி யொழிந்தன எனத் தோழி கூறினாளாம். ஊரவர் எடுத்த அலருரை யாலும் தலைவி எய்திய வேறுபாட்டாலும் தாய் எய்திய வருத்தத்தை நன்கு அறிந்துள்ளா ளாகலின், அவ் வருத்தம் நீங்குதற்குரிய நிகழ்ச்சியை அவட்குக் காட்டு தற்கண் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றுத் தோழி உதுக்காண் என்றாள்.

உவக்காண் என்றும் பாடமுண்டு; சுட்டு, சுட்டப் படும் பொருளின் பன்மைமேற்று; “உவக்காண் என்றும் உள்ளுவ போலச், செந்தார்ச் சிறு பெடை தழீஇப், பைங்குர வேனற் படர்தருங் கிளியே” என்றும், “உவக் காண் தோன்றுவ” என்றும், “உவக்காண்.....யாமம் கொள்பவர் நாட்டிய நளிசுடர், வானக மீனின் விளங்கித் தோன்றும்” என்றும் வரும் சான்றோர் வழக்குக்களைக்

1. புறம். 144.

2. தொல். பொ. III. நச்சி. மேற்.

3. நற். 237.

4. அகம். 114.

காணுங்கால், ஈண்டைக்கு ஏற்புடையது உதுக்காண் என்ற பாடம் என அறிக. இனி, இழியூஉ என்ற பாடம் செய்யூஉ என்னும் வினையெச்ச வாய்பாட்டு வகை.

இது நெய்தலிற் குறிஞ்சி வந்த திணை மயக்கம். “திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே¹” என்பதற்கு இதனை எடுத்துக்காட்டி, “இஃது அறத்தொடு நின்றபின் வரைதற்குப் பிரிந்தான் வரைவொடு வந்தமை தோழி செவிலிக்குக் காட்டியது” என்று நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவது காண்க.

102. அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்
நீன்றப் பெருங்கடற் புள்ளி னானது
துன்புறு துயர நீங்க
இன்புற விசைக்குமவர் தேர்மணிக் குரவே.

இதுவுமது.

உரை: அன்னாய், யான் கூறும் இதனை விரும்பிக்கேள்; நம்மூர்க்கண் நீல நிறமுடைய பெரிய கடற்கரைக்கண் வாழும் பறவைகளின் ஒலியைப் போல வரைதற்பொருட்டுப் பிரிந்த அவருடைய தேரிற் கட்டிய மணியொலி துன்ப மிகுவிக்கும் பிரிவுத் துயர் நீங்கவும், இன்பம் மிகவும் அமையாது ஒலியாநிற்கும், காண் எ.று.

வரைதற்பொருட்டு என்பது முதலாயின எஞ்சி நின்றன. நீலம் என்பது கடைக் குறைந்து நீன்ற மென வந்தது. “நீன்றப் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு²” எனப் பிறரும் வழங்குதல் காண்க. துன்புறு துயரம் இன்புற என்புழி, உறுதல் மிகுதற் பொருட்டு.

1. தொல். பொ. 12.

2. நந். 45.

களவு வெளிப்பட்ட பின்னரும் வரையாது நீட்டித் தலின் உண்டாகும் துன்பம், வரையாது பிரிந்தமை குறித்து அயலார் அலர் எடுக்குந்தோறும் மிகுதலின், துன்புறு துயரம் என்றும், தேர்மணிக் குரல் கேட்ட விடத்து, அவன் வரவான் எழும் இன்பம், அலர் கூறுவார் வாயடங்குதலால் மிகுதல்பற்றி இன்புற இசைக்கும் என்றும் கூறினான். தேர்மணிக் குரல் பிறர் கேட்க வருதல் களவுக்காலத்து இயைவ தன்மையின், இது வரைவொடு வந்தமை உணர்த்திற்று. இனிப் புள்ளொலியும் தேர்மணிக் குரலும் ஒத்தலின், புள்ளொலி எழுந்தோறும், தேரின் மணியொலி யெனப் பலகாலும் கேட்டறிந்து பயின்றுளா ளாகலின் புள்ளொலியை உவ்மித்துத் தேர்மணிக் குரல்...ஆனது இசைக்கும் என்றான். “நுள்ளென் கங்குற் புள்ளொலி கேட்டொறும், தேர்மணித் தெள்ளிசை கொல்வென, ஊர்மடி கங்குலும் துயில்மறந் ததுவே” என்று களவின் கண் சொல்லாடுவது காண்க.

இரைக்கும் என்பது பாடமாயின், இதுவே யுரைத்துக் கொள்க. “புள்ளிரைப் பன்ன பொற்றூர்ப் புரவித்தேர்” என்றார் தேவரும். (உ)

103. அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னையோடு
 ஞாழல் பூக்குந் தண்ணந் துறைவன்
 இவட்கமைந் தனனாற் றானே
 தனக்கமைந் தன்றிவண் மாமைக் கவினே.

இஃது அறத்தோடுநின்ற தோழி வதுவை நிகழா நின்றழித் தாய்க்குக் காட்டி உவந்து சொல்லியது.

ப. உரை: புன்னையோடு ஞாழல் பூக்கும் என்றது குடிப்பிறப்பும் உருவும் நலனும் ஒத்தல் கூறியவாறு.

உரை: அன்னாய், விரும்பிக் கேள்; புன்னையுடன் ஞாமல் பூத்தலைச் செய்யும் குளிர்ந்த அழகிய துறைவன் இவட்கே அமைந்தானாகவின், இவளது மாமைக்கவினும் தானே அமைவதாயிற்றுக் காண் எ. று.

ஞாமலினும் உயரத்தாலும் கிளைபரந்து தழைவிரிந்து நிற்கும் திறத்தாலும் சிறந்தமையின், புன்னையொடு எனக் கூறப்பட்டது. “ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே¹” என்பது இலக்கணம். தண்ணர் துறைவன் என்புழி அம் அல்வழிக்கண் வந்தது, மெல்லம் புலம் என்றூற் போல. தேற்றப் பொருட்டாய ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. அமைந்தன்று, முற்றுவினை. மாமைக்கவின், மாந்தளிரின் தன்மை பெற்ற அழகு. மாமை, மாவினது தன்மை. “துறைவற்கு இனிய மன்ற என் மாமைக்கவினே²” என்பது காண்க. இனி, துறைவன் இவட்கமைந்தவாறு போல மாமைக்கவினும் இவட்கு அமைவதாயிற்று என்றலும் ஒன்று.

உள்ளுறையால் தன்மகன் உருவும் நலனும் குறித்தமையின், வாளாது, இவட்கு அமைந்தனனால் என்றும், அவன் பிரிவின்கண் வேறுபடுதலும், புணர்வின்கண் தோன்றிப் பொலிதலு முடைய மாமைக்கவின் திருமணம் பயக்கும் அழிவில் கூட்டத்தால் வேறுபடுதலின்றி நிலை பெற்றுச் சிறப்புறும் என்பாள், தானே தனக்கமைந்தன்று என்றும் கூறினாள். இனி, மாமைக்கவின் அமைதலாவது மாந்தளிரின் நிறமும் மணமுங் கோடல் என்க. “எக்கர் மாஅத்துப் புதுப்பும் பெருஞ்சினை, புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணங் கமழும்³” என்ப வாகவின் வதுவை நிகழ்ந்துழி அம் மணம் தானே அமைந்து கமழக் கண்டு மகிழ்கின்றாள் தானே தனக்கு அமைந்தன்று என்றாள் என்று மாம். புன்னையொடு என்புழி ஒருவினை ஒருவினையொடு

1. தொல். சொல். 91.

2. ஐங். 146.

3. ஐங். 19.

வாகக் கொள்ளாது எண்ணெடுவாக்கிப் புன்னையும் ஞாழலும் எனக்கொண்டு, குடிப்பிறப்பும் உருவும் நலனும் ஒக்கும் என உள்ளுறை காண்பார். “பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்கும், கானலம் பெருந்துறை⁴” எனவும், “நறுவீ ஞாழல் புதுமலர் தாஅய்ப், புன்னை ததைந்த வெண்மணல் ஒருசிறை⁵” எனவும் வருவன காண்க.

இனி நச்சினூர்க்கினியர், “நாற்றமுந் தோற்றமும்⁶” என்ற சூத்திரத்துப் “பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையும்” என்புழி வகை என்றதனால் அடக்கி, “இது வதுவை நிகழாநின்றழித் தாய்க்குக் காட்டித் தோழி கூறியது” என்பர்.

(ஈ)

104. அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்
பலர்மடி பொழுதி னலமிகச் சாஅய்
நள்ளென வந்த வியறேர்ச்
செல்வக் கொண்கன் செல்வனஃ தூரே.

இது புதல்வற் பெற்றுழித் தலைமகன் மனைக்கட் சென்ற சேவிலிக்கு முன்பு அறத்தோடு நின்று வதுவை கூட்டிய தோழி அவன் ஊர் நன்மை காட்டிச் சொல்லியது.

ப. உரை: செல்வக் கொண்கன் செல்வன் என்றது புதல்வனை; செல்வக் கொண்கன் செல்வன் ஊர் என்றும் எழுவாயின் முற்றுச் சொல் அஃது என்னும் பெயர்.

உரை: அன்னாய், யான் கூறுகின்ற இதனை விரும்பிக்கேள். நம்மூர்க்கண் பலரும் மடிந்து உறங்கும் பொழுதாகிய நள்ளிருள் பரந்த நடுவியாமத்தில் தன் நலம் மிக மெலிவுற்றுப் போந்த இயன்ற தேரினையுடைய செல்வம் மிக்க கொழுநனுக்கு மகனாகிய செல்வனது ஊர் அஃதாகும் எ.று.

4. அகம். 70.

5. நற். 96.

6. தொல். பொ. 114.

பலர் மடிபொழுது தாயரும் ஊரவரும் காவலரும் மடிந்துறங்கும் நள்ளிரவு. “பல்வோர் துஞ்சும் பாண்டகங்குல் 1” என்றார் பிறரும். “முந்தை யாமம் சென்ற பின்றைப், பணிலம் கலியவிந் தடங்கக் காழ்சாய்த்து, நொடைநவில் நெடுங்கடை யடைத்து மடமதர், ஒள்ளிழை மகளிர் பள்ளி யயர, நல்வரி யிருஅல் புரையு மெல்லடை, அயிருருப்புற்ற ஆடமை விசயம், கவ்வொடு பிடித்த வகையமை மோதகம், தீஞ்சேற்றுக் கூ வியர் தூங்குவனர் உறங்க, விழவி னூடும் வயிரியர் மடியப் பாடான் றவிந்த பனிக்கடல் புரையப், பாயல் வளர்வோர் கண்ணினிது படுப்ப, பாண்ட கொண்ட கங்குல் 2” என இது விளக்கப் படுமாறு காண்க. ந ள் ளெ ன என்பது குறிப்புச்சொல். இயல்தேர், செய்யப்பட்ட தேர். பலரையும் தன் ஆணைக்கீழ் நடப்பச் செய்யுந் தலைமைச் செல்வமுடைய இகலின் செல்வக் கொண்கன் என்றும், “தம் பொருள் என்ப தம் மக்கள் 3” என்பவாகலின், மகனைச் செல்வன் என்றும் கூறினாள் என்க.

க ள வின் கண், பிறர் அறியாவகை வருதற்குரிய பொழுது அதுவேனத் தேர்ந்து வந்தமையின், பலர்மடி பொழுது என்றும், கண்ணுறக்கம் இன்றியும் குறி இடையீடுபட்டும் தலைமகள் கூட்டம் பெறல் அரிதாங்கொல் என நெஞ்சமைதி இழந்தும் வருந்தினமை பற்றி, நலம் மிகச் சாய் என்றும் கூறினாள்.

நள்ளிரவில் வந்ததை நள்ளென வந்தான் என்றது, விடியலில் வருவானை வெள்ளென வந்தான் என்னும் வழக்குப்பற்றி; “கடுமாப் பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்கன் 4” என்றார் பிறரும்,

தலைமகனைச் செல்வக் கொண்கன் என்றும், அவனுடைய மகற் பேருகிய பெருஞ் செல்வத்தைச்

செல்வன் என்றும் விதந்து கூறும் தோழியுரையைக் கேட்கும் செவிலி, ஊரிடத்தே இருந்து பெறுதற்குரிய செல்வ நலங்களைக் கண்ணிற் கண்டு இன்பறுகின்ற ளாகலின், அஃது என்று சுட்டி யொழிந்தாள்.

வியன்றேர் என்ற பாடத்துக்குப் பெரிய தேர் என்று உரைக்க. இனி, “பெறற்கரும் பெரும்பொருள்¹” என்ற சூத்திரத்துப் “பிறவும், வகைபட வந்த கிளவியெல்லாம்” என்புழிப் “பிற” என்ற தனால், இதனைத் தோழிக்கு அமைத்து, “புதல்வற் பெற்றுழித் தலைவன் மனைக்கட் சென்ற செவிலிக்கு அறத்தொடுநின்று வதுவை கூட்டிய தோழி அவன் ஊர் காட்டிக் கூறியது” என்றனர் நச்சினூர்க்கினியர்.

(ச)

105. அன்னை வாழிவேண்டன்னை முழங்குதல்
திரைதரு முத்தம் வெண்மண லிமைக்கும்
தண்ணந் துறைவன் வந்தெனப்
பொன்னினுஞ் சிவந்தன்று கண்டிசி னுதலே

இஃது அறத்தொடுநின்றபின் வேண்வென தருதற்குப் பிரிந்த தலைமகள் வரைவோடு வந்துழித் தலைமகள் நுதற்கண் முன்புள்ள பசப்பு நீங்கும்வண்ணம் தோன்றிய கதிர்ப்புக் காட்டிச் செவிலிக்குத் தோழி சொல்லியது.

ப. உரை : ஓதத்தால் அலைப்புண்டு போந்த முத்தம் மணற் கண்ணே கிடந்து விளங்கும் என்றது, தன் வருத்தம் நோக்காது நமக்கு நிலைநின்ற இன்பத்தைத் தருவான் என்று.

உரை : அன்றாய், இதனை விரும்பிக்கேள் ; ஒலிக்கின்ற கடலைகள் கொணர்ந்த முத்துக்கள் வெள்ளிய மணலின் கட் கிடந்து ஒளிரும் குளிர்ந்த துறையினையுடைய தலை மகள் வந்தானாக, இவளுடைய நுதல் பொன்னினுஞ் சிவந்து திகழ்வதாயிற்று, காண் என்று.

கடற்கடற் பிறக்கும் முத்துக்களைத் திரைகள் அலைத்துக் கொணர்ந்து கரையிற் சேர்த்துக் கொள்வார் கொள்ளும் வகை உய்த்தலின், திரைதரு முத்தம் எனப் பட்டது. “புலவுப்பொரு தழிந்த பூநாறு பரப்பின், இவர்திரை தந்த வீர்ங்கதிர் முத்தம்¹” என்றார் பிறரும். இமைக்கும் என்னும் பெயரெச்சம், துறைவன் என்புழித் துறையினோடு முடிந்தது. வந்தென என்ற செய்தென என்னும் வினையெச்சம், நுதல் சிவத்தற்கு ஏது உணர்நின்றது. இமைத்தல், ஒளிர்தல். சின், முன்னிலையசை.

வரைவிடை வைத்துத் தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்திருந்த காலையில் வருந்தியிருந்த தலைமகளது நுதல் ஒளிமழுங்கி இருந்ததனைத் தான் அறிந்திருந்தாளாகலின், அவன் வரைவொடு வந்துழி அது விளங்கித் தோன்றக் கண்டு மகிழ்வாள், பொன்னினும் சிவந்தன்று நுதல் என்றும், சுடச்சுடரும் பொன்போலாது, கண்ட மாத் திரத்தே சிவந்து ஒளிர்வதாயிற் நென்றற்குப் பொன்னினும் என்றும் கூறினாள்.

திரிதரு முத்தம் என்ற பாடத்துக்கு ஒத்ததால் அலைபுண்ணும் முத்தம் என்க.

இனி, இளம்பூரணர், “நாற்றமுந் தோற்றமும்²” என்ற சூத்திரத்து, “முன்னிலை அறனெனப் படுதலென்றிருவகைப், புரைதீர் கிளவி” என்புழி, இது முன்னிலைப் பகுதியாய் நொதுமலர் வரைவுபற்றி வந்தது. என்பர். எனவே, துறைவன் வருதலால் நுதல் சிவந்து விளங்கும் இவள், நொதுமலர் வரைவுதோன்றின் ஆற்றுது பின்னும் வேறுபட்டுப் பிறிதுபடுவாள் என்பதுபடக் கூறினாளாம். மேலும் கடற்றிரையால் தரப்பட்ட முத்தம் வெள்ளிய மணலின்கட் கிடந்து விளங்கும் என்றது நொதுமலர் வரைவினால் உளதாய முனிவு, தலைமகன் பிரிவு பற்றி

வண்ணம் வேறுபட்ட நுதற்கண் மிக்குத் தோன்றுவ
தாயிற்று என்றவாறு. (6)

106. அன்னை வாழிவேண் டன்னை யவர்நாட்டுத்
துதிக்கா லன்னந் துணைசெத்து மிதிக்கும்
தண்கடல் வளையினு மிலங்குமிவள்
அங்கலி ழாகங் கண்டிசி னினைந்தே.

இஃது அறத்தோடு நின்ற தோழி அது வற்புறுப்பான்
வேண்டிச் சேவிலிக்குச் சொல்லியது.

ப உரை: தண்கடல் வளையினும் இலங்கும் என்றது
மேனியில் வேறுபாடு.

உரை: அன்னாய், இதனை விரும்பிக்கேள்; அவர்
நாட்டின்கண், துதிபோலும் கால்களையுடைய அன்னம்
தன் பெடையன்னம் எனக் கருதித் தன்காலை வைத்து
மிதித்து நோக்கும் குளிர்ந்த கடற்சங்கினும் இவள்
தன் அழகொழுகும் மேனி அவனை நினைந்து வேறுபட்டுப்
பசந்து தோன்றாநின்றாள் காண் எ.று.

இவள், நினைந்து, ஆகம், வளையினும் இலங்கும் என
இயையும். மேனி வேறு இவள் வேறு அன்மையின், முதல்
வினையாய் செய்தெனெச்சம் இலங்கும் என்னும் சினைவினை
கொண்டது. அன்னத்தின்கால் நீண்டு மயிரடர்ந்து நுனி
குவிந்து தோலுறை போறலின் துதிக்கால் அன்னம்
என்றார். துதி, தோற்பை. “தூங்குதோல் துதிய வள்ளுகிர்
கதுவலின், பாம்பு மதன் அழியும்” என்றார் பிறரும்.
தோலுறை போல் அடிபருத்து நுனிகுவிந்து தோன்றுதல்
ஒப்புமையால், யானையின் கையைத் துதிக்கை என வழங்கு
தல் இயல்பாயிற்று. அங்கலிழ் ஆகம், அழகொழுகும்
மேனி. கலிழ் என்பது கலுழ் என்றும் வழங்கும். “அங்
கலுழ் மேனிப் பாஅய பசப்பே” என வருதல் காண்க.

வளையினும் இலங்கும் என்றது மிகப் பசந்து தோன்றுவ தாயிற்று என்றவாறு. மேனி வேறுபாடு நோக்கி ஆராயத் தொடங்கின செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்ற தோழி, அங்கலி ழாகம் வளையினும் இலங்கும் என வியந்துரைக்கற் பாலளாகிய செவிலி கூற்றைத் தானே எடுத்தோதியது, தலைமகன் தலைவிக்குச் சிறந்தான் என்ப தனை வற்புறுத்தவாறு; ஆகவே, வரைவொடு வரக்கருதித் தலைமகன் சிறிது வரவு நீட்டித்தானாக அஃது அறியாது இவளது மேனி பசக்கின்றது என்பாள், இவள் அங்கலிழ ஆகம் வளையினும் இலங்கும் என்றாள் என்பதாம்.

• அன்னம் தண்கடல் வளையென அறியாது துணை எனக் கருதி மிதிக்குமாறு போலத் தலைமகன் பொருட்டுப் பிறந்த இவள் மேனி வேறுபாட்டினைப் பிறவாற்றான் உளதாயிற்றெனக் கருதி நீ ஆராய்கின்றாய் என உள்ளுறை கொள்க. இஃது ஏனையுவமம் போலத் துணை உணர்தற்கண் தள்ளாது வந்தது. “உள்ளுறை யுவமம் ஏனையுவமெனத் தள்ளாதாகும் துணையுணர் வகையே”¹ என்பது விதி.

107. அன்னை வாழிவேண் டன்னையென் றோழி
சுடர் நுதல் பசப்பச் சாஅய்ப் படர்மெலிந்து
தண்கடற் படுதிரை கேட்டொறும்
துஞ்சா ளாகுத னோகோ யானே.

இது தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடுநிலை சூழித்துக் கூறியது.

உரை : அன்னாய், இதனை விரும்பிக் கேள் : எந்தோழி யாவாள் தன் ஒளி பொருந்திய நுதல் பசத்தலால் மெலிந்து அவனையே உள்ளி மேனி வாடிக் குளிர்ந்த கடலின் திரையோசை கேட்குந்தோறும் அவன் தேர் மணியோசை

எனக் கருதி உறங்காது வருந்துதலால் யான் வருந்தா நின்றேன் எ.று.

சுடர்நுதல், இயல்பாகவே ஒளி திகழும் நெற்றி; “சுரும்பிமிர் சுடர்நுதல் நோக்கி¹” என்றும் போல. திரை, ஆகுபெயர். நோகோ என்னும் குவ்வீற்றுத் தன்மை வினைமுற்றின் ஈற்று ஓகாரம் இரக்கப் பொருட்டு; “இன மணி நெடுந்தேர் வாராதாயினும் வருவதுபோலச், செவி முதல் இசைக்கும் அரவமொடு, துயில்மறந் தனவால் தோழி எம் கண்ணே²” எனத் தலைவி வருந்திக் கூறுதல் காண்க.

தலைமகன் கடி தின் வாராமையின் பசந்து ஒளி மழுங்குதலின் சுடர்நுதல் பசப்ப என்றும், பசியட நின்று ஏதம் ஆய்வதே தொழிலாகக் கொண்டிருத்தலின் படர்மெலிந்து என்றும், திரையொலி கேட்குந்தோறும், அவன் தேரிற் கட்டிய மணியொலி எனக் கருதி விழித் திருந்தாளாகலின், துஞ்சாளாகுதல் என்றும், இதனால் தான் செய்யக்கடவது ஒன்றும் இன்மையின், நோகோ யானே என்றும் கூறினாள். நுதல்பசப்ப என்றது பசலை பாய்தல்; படர்மெலிந்து என்றது உடம்பு நனிசுருங்கல்; துஞ்சாளாகுதல் என்றது கண்டியில் மறுத்தல்.

அறத்தொடு நிலைப்பகுதி ஏழனுள் இது செவிலி யொடு உசாவுவாள் போலக் கூறுதலின் கூறுதல் உசாதல். (எ)

108. அன்னை வாழிவேண் டன்னை கழிய
முண்டக மலருந் தண்கடற் சேர்ப்பன்
எந்தோ டுறந்தன னாயின்
எவன்கொன் மற்றவ னயந்த தோளே.

இஃது அறத்தோடுநிலை பிறந்த பின்னும் வரைவு நீடிற்றுக மற்றொரு தலைமகளை வரையுங்கொல் என்று ஐயுற்ற செவிலி குறிப்பறிந்த தோழி அவட்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: முண்டகம் மலரும்.....சேர்ப்பன் என்றது, அன்பிலன் போலத் தோன்றினும் அகத்தே திரியாத அன்புடையன் எ.று.

உரை: அன்னாய், இதனை விரும்பிக்கேள்: கழியின் கண்ண வாசிய முள்ளிகள் மலரும் குளிர்ந்த கடற்சேர்ப்பன் எம்முடைய தோளைக் கூடுதலைத் தவிர்த்து நீங்குவானாயின் அவனால் விரும்பப்பட்ட தோள்கள் என்னும் எ.று.

முண்டகம், நீர்முள்ளி, தலைவியின் தோளினைத் தோழி தன்னுடைய தோளாக உளப்படுத்தி துரைத்தது, “தாயத்தின் அடையா ஈயச் செல்லா, வினைவயின் தங்கா வீற்றுக் கொளப்படாஅ, எம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்றம், அல்லா வாயினும் புல்லுவ வுளவே” என்பதனால் அமைந்தது. செயின் என்னும் வினையெச்சம் துறவாமை உணர நின்றது. எவன், வினாப்பெயர். கொல், மற்று என்பன அசைநிலை. நயந்த என்பது யான் உன்னும் சோறு என்றும் போலச் செயப்படுபொருள் கொண்டு முடிந்த பெயரெச்சவினை; இது செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலக் கூறியது. இறந்துபாடு ஒருதலை என்பாள் எவன்கொல் என்றாள்.

அறத்தோடுநிலை பிறந்த பின்னும் வரைவு நீடுதலின் இவளைத் துறந்து வேறொருத்தியை மணந்துகொண்டான் போலும் எனச் செவிலி ஐயுற்ற ளாதலின், அஃது உணர்ந்த தோழி தலைமகன் மாரு அன்பினன் என உள்ளுறுத் துரைத்தலால் வெளிப்படையாக அதனை வற்புறுத்துவாளாய், எம் தோள் துறந்தன னாயின்

என்றும், துறந்தன னாயின், இவள் தோடி நெகிழ்ந்து உடம்புநனி சுருங்கி மேனி வேறுபட்டு இறந்துபாடு எங்தி யிருப்பாள்; அவ்வாறின்றி, தோள் மெலிந்து நலம் துறவாமையே யன்றி, தன்னைக் கூடியவளைத் துறவாமைப் பிணித்தலில் தீராமையின் அவன் துறந்திலன்; துறத்தலையும் செய்யான் என்று யாப்புறுத்தற்கு நயந்த தோள் என்றும், நாள் உலந்தார்க்குத் தோள் மெலிந்துகாட்டும் என்பதுபற்றி, எவன்கொல் மற்று அவன் நயந்த தோள் என்றும் கூறினான். நயந்த என விதந்து கூறியதனால், அவனது கேண்மை பிறப்புத்தோறும் தொடர்ந்துவரும் பெருங்கிழமை உடையது என்பது குறித்தவாறு. “விதந்த மொழியினம் வேறும் செப்பும்” என்பது அளவை நூல்.

நறுமணங் கமழாத கழியிட மாயினும் முண்டகம் மலர்ந்து மணங் கமழாநிற்கும் என்றது, கடிது வரையாது நீட்டித்தமையால் நயவாதான் போல் தோன்றினும், துறவாமைக் குரிய பேரன்பினன் என்று உள்ளுறையால் தலைவனது மாருத அன்புடைமை கூறியவாறு பழைய உரைகாரர்க்கும் இதுவே கருத்தாதலை அறிந்து கொள்க. இப்பழைய வுரை சில ஏடுகளில் விடுபட்டுளது.

இனி; “நாற்றமும் தோற்றமும்”¹ என்ற சூத்திரத்துப் “பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையும்” என்புழி வகை என்பதனால் அடங்கி “இஃது அறத்தொடு நின்றபின் வரைவு நீட ம்ற்றொரு குலமகளை வரையுங்கொல் என்று ஐயுற்ற செவிவி குறிப்பறிந்த தோழி அவட்குக் கூறியது” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். என்தோள் துறந்தன னாயின், என்னங் கொல்லவன் நயந்த தோளே என்று பாடங் கொண்டு, “கிழவோட் குவமம் ஈரிடத் துரித்தே”² என்புழி நெய்தலிடத்துக்கு இதனை உதாரணமாக்கி “இதனால் கழிய முண்டகம் மலரும் என்பது முள்ளுடையபூ மலரும்

1. தொல். பொ. 114.

2. தொல். பொ. 304.

என்று உள்ளுறுத்தது; அதனால் இருவர் காமத்துறைக் கண்ணும் ஒருதலை இன்னது ஒருதலை இனிது என்றாள் என்பது. என்றோள் துறந்தனன் என்பது முள்ளுடைமையோடு ஒக்க, என்னுங்கொல் அவன் நயந்தோள் தோள் என்றவழி, அவன் அன்பிற் றிரியாமை கூறினமையின் முண்டகமலர்ச்சியோடு ஒப்பிக்கப்படும்” என்ப, இன்னமையுற்று நிற்கும் தன்னைத் தன்மைக்கண் நிறுத்தி எந்தோள் என்றும், அவன் அன்பிற் றிரியாமை யுணர்த்தும் தலைவி தோளைப் படர்க்கைக்கண் நிறுத்தி நயந்தோள் தோள் என்றும் கூறியவாரும் என்க. எந்தோள் என்புழி என் என்றது, “ஒன்றித் தோன்றும் தோழிமேன” என்பதனால் அமையும்.

109. அன்னை வாழிவேண்டன்னை நெய்தல்
நீர்ப்படர் தூம்பின் பூக்கெழு துறைவன்
எந்தோ நுறந்த காலை யெவன்கொல்
பன்மாண் வருமவ னளித்த போழ்தே.

இஃது அறத்தோடுன்ற பின்பு வரைவான் பிரிந்த தலைமகன் கடிதின் வாராதவழி ஐயுற்ற சேலிலி “அவன் ஈம்மைத் துறந்தான் போலும்; ஊங்கட்கு அவன் கூறிய திறம் யாது,” என்றுட்குத் தோழி சொல்லியது.

உரை: அன்னாய், இதனை விரும்பிக்கேள்; நெய்தலினது நீர்க்குட் படர்ந்தோடிப் பூக்கும் கொடியினுடைய பூக்கள் பொருந்திய துறைவ னாகிய தலைமகன் பண்டு தலைப்பெய்து எம்மைத் தலையளி செய்தபோழ்து அவன் தெளித்துரைத்த சொற்கள், வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துறையும் இக்காலத்தே பன்முறையும் எம் நெஞ்சின்கண் எழுந்தவண்ணம் உள்ளன; காரணம் என்னையோ கூறுக எ.று.

நீர்ப்பூ வாகிய நெய்தலின் கொடி, ஆம்பல் தாமரை முதலியவற்றின் கொடி யாகிய தண்டுபோல உள்ளே புழையுடைமைபற்றி நீர்ப்படர் தூம்பு எனப்பட்டது. தூம்பு போல்வதனைத் தூம்பு என்றது ஆகுபெயர். எம்தோள் என்றதற்கு மேலே உரைத்தாம். போழ்து என்றது, ஈண்டு ஆகுபெயராய் அப்போழ்தில் தலைமகன் வற்புறுத்துரைத்த சொற்கண்மேல் நின்றது.

நீர்த்துறைக்கண் எம்மைத் தலைப்பெய்த ஞான்று, “வசையில் வான்றிணைப் புரையோர் கடும்பொடு விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை, நின்னோடு உண்டலும் புரைவ தென்றங்கு, அறம் புணையாகத் தேற்றி,” பின்னர், இருண்மாலைப் போது எய்துவது கண்டு, “நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர, நாடறி நன்மணம் அயர்கம் சின்னாள், கலங்கல் ஓம்புமின் இலங்கிழையீர்¹” என்று தலைமகன் மொழிந்த வன்புறை தோன்றிய காலத்தை அவன் அளித்த போழ்து என்றும், இடைக்காலத்தும் அவன் அன்றை யன்ன வேட்கை குன்றா தொழுகின்ன என்பாள் குறிப்பாகப் பன்மாண் வரும் என்றும் கூறினாள். “தண்டாக் காதலும் தலைநாட் போன்மே²” என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. இவ்வண்ணம் மறப்பருங்கேண்மையால் மாண்புற்றார்பால் பிரிவேன்பதே இல்லையாம்; வரைதல் காரணமாக மெய்யாற் பிரிந்தவழியும், மனத்தாற் பிரிவின்றி எம்மை நினைத்தவண்ணம் இருத்தலானன்றே, தலையளித்த அந்நாள் உரைத்த சொற்கள், பிரிந்துறையும் இக்காலத்தும் எம் நினைவின்கண் பன்முறையும் எழுந்து நிலவாநின்றன என்பாள், எம்தோள் துறந்த காலேப் பன்மாண் வரும் என்றும், நீ ஐயுறுமாறு அவர் எம்மைத் துறந்தாராயின், எம்மை அவர் நினைத்தலும், அந்நினைவு எம் நெஞ்சில் அவரை நினைப்பித்தலும் செய்யா வாகலின், நீ வறிதே ஐயுறுதல் வேண்டா

1. குறிஞ்சி. 205-8; 231-3.

2. அகம். 832.

என்றற்கு எவன்கொல் என்றும் கூறினாள். இவ்வாறு செவிலி தலைமகன் பிறரை வரைகின்றானே என்று ஐயுறுதற் கேற்ற மடமுடையளாதலை, “உயிரும் நாணும் மடனும் என்றிவை, செயிர்தீர் சிறப்பின் நால்வர்க்கும் உரிய¹” எம்புழி உம்மையை ஐயவும்மை யாக்கி அமைப்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

ஒருநாள் துறந்தகாலே என்றும், பன்னாள் வரும் அவன் அளித்த பொழுதே என்றும் பாட வேறுபாடு உண்டு. அதற்கு, முன்னர்க் கூடிய ஞான்று செய்த தலையளியாற் பிறந்த கேண்மை, அவன் வாராது நின்ற பொழுதெல்லாம் மனத்தின்கண் தோன்றி, இன்று வாரா ராயினும் நாளை வாரா ரல்லர் எனப் பல நாளும் நினைப்பித்தலின், எம்மைத் துறப்பர்போலும் என நீ ஐயுறுதே கொள் என்று உரைக்க. “துணைத்த தோகைப் பணைப் பெருந் தோளினர் கடலாடு மகளிர் கானல் இழைத்த சிறுமனைப் புணர்ந்த நட்பே தோழி, ஒருநாள் துறைவன் துறப்பின், பன்னாள் வருஉம் இன்னு மைத்தே²” எனச் சான்றோர் உரைப்பது காண்க. (சு)

110. அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னைப்
போன்றிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை
என்னை என்றும் யாமே யிவ்வூர்
பிரிதொன் றுகக் கூறும்
ஆங்கு மாக்குமோ வாழிய் பாலே.

இது நொதுமலர் வரைவின்கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றது.

உரை: அன்னாய், இதனை விரும்பிக்கேள்: புன்னையின் பொன்னிறங் கொண்ட பூக்கள் எங்கும் பரந்து உதிர்ந்து

கிடக்கும் துறையினை யுடைய தலைவனை யாம் என்னை என்று கூறினேமாக இவ்வூரி லுள்ளார் பிறிதொன்றாகக் கூருநிற்பராகலின், ஊழ் அவ்வண்ணமும் ஆக்குங் கொல்லோ, கூறுக எ.று.

புன்னையின் பூ பொன்னிறத்தது என்பதை. “பொன்னென நன்மலர் நறுவீ தாஅம் புன்னை நறும்பொழில்¹” என்பதனாலும் அறிக. என்னை, என்னுடைய தலைவன். துறைவனை என்னை என்றது, “அன்னை என்னை என்றலும் உளவே, தொன்னெறி முறைமை சொல்லினும் எழுத்தினும், தோன்ற மரபின என்மனார் புலவர்²” என்பதனால் அமைந்தது “என்னைமுன் நிலன்மின் தெய்வீர்³” என்றார் திருவள்ளுவனாரும், என்றும், தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. தலைமகட்குத் தலைமகனிடை உளதாகிய கேண்மையினை உணராது நொதுமலர் வரைவு கூறுதலின், ஊர் என்றது ஈண்டுச் செவிலி தாயர் ஆகியோரை வேறு படுத்துச் கூறியது; “ஏதிலர் என்னும் இவ்வூர்⁴” என்றும் போல, ஆங்கு, உவமவுருபு. உம்மை, இழிவுச் சிறப்பு, வாழிய, அசை. பால், ஊழ்,

துறைவனை யென்னை யென்றும் யாமே என்றதனால் தலைவன் வரைதற் குரிய பிறப்பு குடிமை முதலாக முறையறக் கிளந்த ஒப்புமையுடையன் என்பது உரைத்தவாறுயிற்று; ஆகவே, இஃது அறத்தொடு நின்றல், இவ்வாறு யாம் அவன் வரைவினை யுட்கொண்டு கூறினேமாக, ஊரவர்⁵ நொதுமலர் வரைவை உட்கொண்டு கூறுகின்றனர் என்பாள், பிறிதொன்றாகக் கூறும் என அதனை வாயாற் கூறுதற்கும் விரும்பாது பிறிது வாய்ப்பாட்டாற் கூறினாள். முன்னர்த் தலைவனோடு கூட்டுவித்த ஊழ் மீட்டும் அது செய்தலைத் தவிராது என்று கருதிக் கூறுதலின், ஓகாரம் எதிர்மறை; “ஊறற்பால யார்க்கும்

1. அகம். 360.

2. தொல். பொ. 246.

3. குறள். 771.

4. குறள். 1109.

உறும்¹” “தந்த தெய்வம் தவிராது தரும்” என்பன பழமொழி. கூட்டுவித்தவாறே கூட்டாது ஊரார் கூறியாங்குக் கூட்ட லுறின் வரும் ஏதத்திற் கஞ்சி வாழிய பாலே என்றாள்; இது குறிப்புமொழி.

உள்ளுறையால் தலைவனது செல்வ மிகுதி கூறி என்னை யென்றும் என்றது ஏத்தல். புன்னை பொன்னிறம் விரியும் என்றது தலைவனது செல்வமிகுதி கூறியவாறு.

ஆசிரியர் இளம்பூரணர், “மறைந்தவற் காண்டல்³” என்ற குத்திரத்து, “வேற்று வரைவு வரின் அது மாற்று தற்கண்” நிகழும் கூற்றுக்கு இப்பாட்டினை உதாரண மாக்குவர். நச்சினூர்க்கினியர், “இறந்துபாடு பயக்கு மாற்றால் தன் திறத்து அயலார் வரையக் கருதிய ஞான்று அதனை மாற்றுதற்குத் தலைவி கூற்று நிகழும் என உரைத்து இதனை எடுத்துக் காட்டினர். எனவே, அவர் கட்கு இது தலைவி கூற்றென்பது கருத்தாதல் அறிக. இப்பாட்டுத் தாய்க்குரைத்த பத்திற் கோக்கப்பட்டமை யாலும், தலைவி நேரே தாய்க்கு அறத்தோடு நில்லா ளாதலாலும், தலைவி கூற்றினைத் தோழி கொண்டெடுத்து மொழிதலாலும், ஈண்டுத் தோழி கூற்றென்று கோடல் பொருந்துமெனக் கொள்க. (௨)

1. பழ. 229.

2. இப்பாட்டின் நலம்கண்ட கச்சியப்பமுனிவர், “எள்ளாத காதற் கிரையா யிருத்திய தன் திறமன்யாம், விள்ளாத காதல மாக வுள்ளாது விடுத்தவர் பால், தள்ளாத கேண்மை முன்பேதந்த பாலும் தலைதிறம்பி, நள்ளாத ஏதிலர் பாலினு மாக்குங்கொல் நன்னுதலே” (தணிகை. களவு. 499.) என்று அழகுறப் பாடியிருப்பது காண்க.

3. தொல். பொ. 109,

2. தோழிக் குரைத்த பத்து.

இது மேலது போலக் கேட்போர் பெருளாகத் தொகுக்கப்பட்டமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. இதன் கண் தொகுக்கப்பட்ட பாட்டுக்கள் பத்தனுள், “சினவு வென் தகைக்குவென் சென்றனென், பின்னினைந் திரங்கிப் பெயர்தந்தேனே” என்ற ஒன்றொழிய ஏனைய யாவும் களவு ஆகிய கைகோளுக் குரியவாம்.

111. அம்ம வாழி தோழி பாணன்
சூழ்கழி மருங்கி னுணிரை கொளீ இச்
சினைக்கயன் மாய்க்குந் துறைவன் கேண்மை
பிரிந்தும் வாழ்துமோ நாமே
அருந்தவ முயற லாற்றா தேமே.

இஃது இற்சேறிப்பாரெனக் கேட்ட தலைமகள் வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக் குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி. இதனைக் கேட்பாயாக; சூழ வுள்ள கழியின்கண் வாழும் சினையொடு கூடிய கயல்மீன்களைப் பாணன் தன் தூண்டிற் கயிற்றூல் இரைகொள்வித்துப் பிடிக்கும் துறைவனது கேண்மையினைப் பிரியாது பெறு தற்குரிய அரிய தவத்தைச் செய்திலேமாகலின் பிரிவுத் துன்பத்தைத் தாங்கி இவண் உயிர்வாழ்வே மாயினேம் எனறு.

பாணன், பழந்தமிழ்க் குடிகளுள் ஒரு குடியினன்; “பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று இந்நான்

கல்லது குடியி மில்லை 1” என்ப. பாணனுக்கு மீன் பிடித்த
 லும் தொழில்; “வலைவல் பாண்மகன் 2” என்புழிக் காண்க.
 நாண்-தூண்டிலிற் கட்டிய கயிறு. மீன் வேட்டுவர்
 தூண்டில் நாணிந்து நுனியிலுள்ள முள்ளில் அயிரை
 கெண்டை முதலிய சிறு மீன்களைக் கோத்துத் தண்ணீரில்
 எறிந்து, வரால் முதலிய பெருமீன்களைப் பிடிப்பர். அச்
 சிறுமீன்கள் பெருமீன்களுக்கு இரையாதலின் அவை
 இரை என்றும், தூண்டில் நாணிற் கோக்கப் படுதலின்,
 நாணிரை என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன. கெண்டையை
 இட்டு வரலைப் பிடிப்பது என்பது நாட்டில் வழங்கும்
 பழமொழி. வலைக்கடங்காப் பெருமையுடைய என்றற்கு
 நாணிரை கொளிஇச் சினைக்கயல் மாய்க்கும் எனப்
 பட்டது. பிரிந்தும் என்றதற் கேற்பப் பிரியாது என்பது
 முதலாயின வருவிக்கப்பட்டன். பிரிந்தும் என்புழிப்
 பிரிதல் கூடாமை தோன்ற நின்றவின் உம்மை எதிர்மறை.
 பிரிதலே யன்றி உயிர் வாழ்தலும் செய்கின்றேம்
 என்றலும் ஒன்று. இனிச் சிறப்புமமை பிரிவருமை யுணர
 நின்றது எனினுமாம். ஓகாரம், இரக்கப் பொருட்டு,
 முயறல் ஆற்றுதேம் என்பது ஒரு சொல்லாய் நின்று
 முயன்றிலேம் என்னும் பொருளதாம். தவமாவது,
 தைந்நீராடுதல் முதலாயின. இதனை மகளிர் தம்மனத்
 துக்கு இசைந்த கணவனைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தைத்
 திங்களிற் செய்தல் பண்டைய மரபு. “தாம்வேண்டு
 காதற் கணவர் எதிர்பட.....யாம்வேண்டும் லையைப்
 புனல் எதிர்கொள் கூடல் 3” “வையெயிற் றவர்நாப்பண்
 வகையணிப் பொலிந்துநீ, தையில் நீராடிய தவம்தலைப்
 படுவாயோ 4” “தியெரிப் பாலும் செறிதவமுன் பற்றியோ
 தாயருகா நின்று தவத்தைந்நீ ராடுதல் 5” என வருவன
 வற்றாலும் அறிக.

1. புறம். 335.

2. ஐங். 48.

3. பரி. 10; 35-40.

4. கலி. 59.

5. பரி. 11.

தன் கருத்தினைச் சிறைப்புறத்து நின்ற தலைமகன் உணர்தலையும், தோழி கேட்டுத் தலைமகற்கு உரைத்தலையும் கருதின ளாகலின், அம்ம வாழி தோழி என்றும், இற்செறித்தவழித் தனக்குளதாகும் பெருவருத்தத்தை உள்ளுறையாற் கூறலின், தலைமகன் தெருண்டு கடிதின் வரைதலை யன்றி நீட்டிப்பின் ஊர்க்கண் அம்பலும் அலரும் தோன்றி வருத்தியவழித் தனது ஆற்றுமை தோன்ற, பிரிந்தும் வாழ்துமோ என்றும், இறவாத இன்பப் பேற்றுக்குரிய தான் இவ்வாறு பிரிவு நிகழ்ச்சியால் எய்தும் வருத்தத்திற்குக் காரணத்தைத் தன்னுள் ஆராய்ந்து தலைமகன் கடிதின் வரையாமைக்குத் தன் தவமின்மையே காரணம் என்று துணிந்தன ளாகலின், அருந்தவம் முயறல் ஆற்றுதேமே என்றும் கூறினான். அருந்தவம் முயலாமையின் ஆருயிர்க் கணவனைப்பெற்றும் அவன்பாற் பெறற்குரிய அழிவில் கூட்டம் பெருமையே யன்றி, அவனைப் பிரிந்துழி இறந்துபாடு எய்தாது உயிர்வாழ்வதும் செய்வே மாயினேம் என்பாள் பிரிந்தும் வாழ்துமோ நாமே என்றாள். இவ்வாறே காப்புமிகுதிக் கண் ஆற்று ளாகிய தலைவி, “பிரிவரிதாகிய தண்டாக்காமமொடு உடனுயிர் போகுகதில்ல கடனறிந்து, இருவேமாகிய வுலகத்து, ஒருவேமாகிய புன்மைநாம் உயற்கே 1” எனக் கூறுதல் காண்க.

பாணன் நாணிரை கொள்வித்துச் சினைக்கயலை மாய்க்கும் துறைவன் என்றது, தலைமகன் தன் கேண்மையால் இன்பம் நுகர்வித்துக் கடிது வரையாது வருத்துகின்றான் எனத் துனியுறு கிளவி தோன்றக் கூறியவாறு; “இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும், உவம மருங்கின் தோன்றுமென்ப 2” என ஆசிரியர் உரைப்பது காண்க. இது, தோழி வினவாமே தலைமகள் தானே கூறியதாயின், “வரை விடைவைத்த காலத்து வருந்தினும், வரையா நாளிடை

1. குறந். 57.

2. தொல். பொ. 303.

வந்தோன் முட்டினும், உரையெனத் தோழிக் குரைத்தற்
கண்ணும், தானே கூறும் காலமு முளவே¹” என்பதனால்
அமையும். பிரிந்தும் வாழ்ந்துமோ எனக் கூறத் தகாதன
கூறுதலின் கலக்கம். அருந்தவ முயற லாற்றுகேமே
என்றது அழிவில் கூட்டத்து ஆங்கு நெஞ்சுழிதல்,
நாளிரை கொளீஇ என்ற பாடத்துக்குப் பாணன் நாட்
காலையில் உணவுண்டு கழியின்கண் சினைக் கயலைப்
பிடிக்கும் துறைவன் என்று உரைக்க. நாள் இரை-காலைப்
போதில் பெறும் உணவு. “வாளை நாளிரை பெறுஉம்²”
என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. (ஊ)

112 அம்ம வாழி தோழி பாசிலைச்
செருந்தி தாய் விருங்கழிச் சேர்ப்பன்
தான்வரக் காண்குவ நாமே
மறந்தே மன்ற நாணுடை நெஞ்சே.

இது களவு நீடுவழி வரையலன்கோல் என்று அஞ்சிய
தோழிக்குத் தலைமகன் வரையும் திறம் தெளிக்கத் தெளிந்த
தலைமகள் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக; பசிய இலைகளை யுடைய
செருந்தி மரத்தின் கிளைகள் பரவிய பெரியகழியினை யுடைய
சேர்ப்பன் நம்மைத் தெளிவித்த போழ்து கூறியவற்றை
நாணுடைமையால் நாம் முற்றும் மறந்தோம்; நம்மை
என்றும் மறவாத மாண்புடைய மனத்ததைதலின், இனி,
நாமே அவன் வரக் காண்போம், அஞ்சுதலை ஒழிக எ.று.

நம்மைத் தெளிவித்த முதலாயின குறிப்பெச்சம்.
செருந்தி யென்பது நெய்தல் நிலத்தில் வளர்வதொரு
மரம். இது பெரும்பாலும் மணல் பரந்த எக்கர்ப்பகுதி
களில் வளம்பட வளரும்; “எக்கர் ஞாழல் செருந்தி

யொடு கமழ 1” என்றும், “வண்டுபட, விரிந்த செருந்தி வெண்மணல் முடுக்கர் 2” என்றும் அறிந்தோர் கூறுதல் காண்க. இதன் பூ பொன்னிற முடையது; “பொன்னடர்ந்தன்ன ஒள்ளிணர் செருந்தி 3” என்பது காண்க. இது காலைப் போதில் மலரும் இயல்பிற் றென்பது, “செருந்தி, காலை யே கனகம் மலர்கின்ற சாய்க்காடே” (174.9) என்று திருஞானசம்பந்தர் கூறுவதால் விளங்குகிறது. இதன் பூவை மாஸையாகத் தொடுத்து மகளிர் அணிந்து கொள்வர்; “செருந்திப் பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள் 4” என இவ்வாசிரியர் பிருண்டும் கூறுதல் காண்க. நாமே, ஏகாரம் தோற்றம். நாண், காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவழிப் படுவதோர் உள்ள வொடுக்கம். அதனுடையமை, மறத்தற் கேதுவாயிற் றென்க. மன்ற. தேற்றப் பொருட்டு.

தலைக்கூடிய விடத்துத் தலைமகன், “நாடறி நன்மணம் அயர்கம் சின்னாள், கலங்கல் ஒம்புமின் இலங்கிழையர் 5” என்று கூறித் தெளிவித்தனை நினையாது வரையலன்கொல்லென அஞ்சுகின்றளாகலின் மறந்தே மன்ற என்றும், நெஞ்சின்கண் அறிந்த ஒன்றினை மறப்பின், பெயர்த்தும் அதன் நிகழ்ச்சி காண்டல், ஒத்தது காண்டல், மாறாயது காண்டல், காரணகாரியங் காண்டல், இடங் காண்டல், காலம் காண்டல் முதலியன பற்றி நினைவு கூர்தல் உண்மையின் ஈண்டு மாறாய குறிப்புக்கண்டு நினைவுகூரற்பாலை என்பாள் காண்குவம் நாமே என்றும், தலைமகனை எதிர்ப்பட்ட விடத்து நாணம் இறந்து அவன் கூறியவற்றைக் கேட்டு அமைந்த நெஞ்சு, தோழி அஞ்சிக் கூறிய ஈரமில் கூற்றினை ஏற்றற்கு நாணுதல் தோன்ற, நாணுடை நெஞ்சு என்றும் கூறினாள். “தானே கூறும் காலமு முளவே 6” என்புழி உம்மையால் வினாதற்

1. ஐங். 141. 2. அகம். 240. 3. ஐ. 280. 4. ஐ. 280.
5. குறிஞ்சி. 232:3. 6. தொல். பொ. 112.

குறிப்புள்ளவழிக் கூறல் வலியுடைத் தாகலின் இஃது அஞ்சிய குறிப்புணர்ந்து கூறியவாறு.

பாசிலைச் செருந்தி தாய இருங்கழிச் சேர்ப்பன் என்றது தலைமகனது செல்வ மனையின் சிறப்புணர்த்திய வாறு. பாசிலைச் செருந்தி தாய இருங்கழிச் சேர்ப்பன் என்றதனால், தெளித்துரைத்த வன்புறையைக் கைந் நெகிழ்த்து மாறுவனல்லன்; மாறின், பாசிலையின்றி அவன் நாட்டுச் செருந்தி முதலியன கெட்டழியும் என இறைச்சி தோன்றுமாறும் காண்க. “இறைச்சி தானே பொருட் புறத்ததுவே¹” என்பர். தான் வரக் காண்குவம் என்றது தெரிந்துடம்படுதல். மறந்தேம் மன்ற என்றது மடந்தபவுரைத்தல், (உ)

113. அம்ம வாழி தோழி நென்னல்

ஓங்குதிரை வெண்மண வுடைக்குந் துறைவற்
கூரார் பெண்டென மொழிய வென்னை
அதுகேட்டன்ரு யென்றன ளன்னை
பைபய வெம்மை யென்றனன் யானே.

இது வரையாது வந்தோழரும் தலைமகன் சிறைப்புறத்து நின்று கேட்ப நெருநல் இல்லத்து நிகழ்ந்தது இதுவேனத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக; வெண்மை யான மணல் பொருந்திய கரையை அலைக்கும் உயர்ந்த அலைகளையுடைய துறைவற்குப் பெண்டாயினு ளென்று என்னை இவ்வூரார் நெருநல் அலர்கூற, அதனைக் கேட்ட அன்னை சிவந்து, அன்னாய் என என்னை வினவினளாக, யான் எம்மை என்ற சொல்லை மெல்லக் கூறினேன்; இது காண் நிகழ்ந்தது எ.று.

உடைத்தல். ஈண்டு அலைத்தன்மேற்று. பெண்டு என்பது நலன் நுகரப்படா நிற்கும் செவ்வியிலுள்ள பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல். ஊர் அவன் பெண்டென அறிந்தன்று¹ என்றும், “நின்பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப்பெறுகிற்பின்²” என்றும் வருவனவற்றாலுணர்க. **பைய** என்றதற்கேற்பச் சிவந்தென்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஊரார் கூறும் அலர்க்குப் பொருளாயினார் தலைமக்கள் இருவருமாகலின், **எம்மை** என்றாள். தோழியை உளப்படுத்தற்கு **எம்மை** யென்றாள் என்றலும் ஒன்று.

தோழி, நென்னல், ஊரார் என்னை மொழிய, அன்னை, கேட்டு அன்னாய் என்றனளாக, யான் எம்மை என்றனள் என இயைக்க.

தலைவன் வரைவு கருதாது களவொழுக்கமே விரும்பி உறைதலால், இச்செய்தி ஊரெங்கும் பரவி அலராயிற்றென்பாள், ஊரார் பெண்டென மொழிய என்றும், இதனை அன்னை அறிந்து வெகுண்டு இம்செறிப்புக் கருதினள் என்றற்கு, அதுகேட்டு அன்னாய் என்றனள் அன்னை என்றும், இவ்வாறு எய்தும் இடையீடுகளை அறியாது தலைமகன் ஒழுகுகின்றமையின் உண்மைமுற்றும் செப்புதற் கஞ்சி, **எம்மை** என்றனள் என்றும் கூறினாள். இது “பொழுதுமாறும்³” என்ற சூத்திரத்துப் “புரைபட வந்த அன்ன பிறவும்” என்றதனால் வரைதல் வேட்கைப் பொருட்டாயினமையின் தலைமகள் கூறல் வழுவன்மை உணர்க. “அலர்வாய் அம்ப லூரும் அவனோடு மொழியும்⁴” எனத் தலைவி கூறுதல் காண்க.

ஐங்குதிரை மெண்மணற் கரையை யுடைக்கும் என்றதனால், ஊரி லெழுந்த அலர் இவ்வொழுக்கத்தினைச் சிதைப்ப தாயிற்று என்றாளாம்.

1. நற். 74.

2. கலி. 77.

3. தொல். பொ. 210.

4: அகம். 282.

அவர் அறிவுறுத்தித் தலைமகனோடு கூட்டம் விலக்குதற் கெழுந்த உள்ள நிகழ்ச்சியுடைய ளாகலின், ஊரார் பெண்டென மொழிய என்றது அழிவில் கூட்டத்து அவன் புணர்வு மறுத்தலாம். அன்னையென்றனள் அன்னை என்றது தமரறிவு உணர்த்தல். பையய எம்மெ யென்றனள் என்றது ஈரமில் கூற்றம் ஏற்று அவர் நாணல்.

ஊரார் பெண்டென மொழிப என்றும், அது கேட்டு அன்னை என்றனள் அன்னை என்றும், பைய வெம்மை என்றும் பாடமுண்டு. மொழிப என்றது நிகழ்காலப் பல்லோர் படர்க்கை வினைமுற்று; உண்ணா நிற்ப என்றும் போலத் தாய்கேட்ட பொழுதே யன்றி இப்பொழுதும் கூறநின்றன ரென்றற்கு, மொழிப என நிகழ்காலத்தாற் கூறினொள்க. அன்னை யென்றனள் அன்னை யென்புழி முன்னது சொல்லினும் எழுத்தினும் தோன்ற மர்பிற்றுகிய வழக்குச் சொல் அண்மைவிளி ஏற்றதென்றும், பின்னது பெண்பால் முறைப்பெயரென்றும் கொள்க. பைய என்னும் மென்மைக் குறிப்பிற்றாய இடைச்சொல் விளையெச்சமாயிற்றென்க.

“களவல ராயினும் 1” என்ற சூத்திரத்துக் “களவல ராயினும்” என்புழி நிகழும் செவிலி கூற்றுக்கு இதனைக் காட்டி, “இதனுள் பெண்டு என்றதனைக் கேட்டு அன்னாய் என்றனள் அன்னையென அவர் தூற்றினமை கண்டு செவிலி கூறிய கூற்றினைத் தலைவி கொண்டு கூறியவாறு காண்க” என்பார் நச்சினூர்க்கினியர். (௩)

114. அம்ம வாழி தோழி கொண்கள்
நேரே மாயினுஞ் செல்குவங் கொல்லோ
கடலி னாரை யிரற்றும்
மடலம் பெண்ணை யவனுடை நாட்டே.

இஃது இடைவிட் டொழுதும் தலைமகன் வந்து சிறைப் புறத்தா னுனமை அறிந்த தலைமகள் அவன் கேட்குமாற்றால் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை : தோழி, கேட்பாயாக; கொண்கன் உள்வழி நாமே சென்று சேர்தற்கு ஏற்ற உரிமை யில்லேமாயினும், கடல் நாரை வந்து தங்கி ஒலிக்கும் மடல்பொருந்திய பெண்ணைகள் நிறைந்த அவன் நாட்டிற்குச் சென்று வருவேமோ, கூறுக எ,று.

நேர்தல் ஈண்டுச் சென்று தலைப்பெய்தல். தலைமக்கள் இருவருள்ளும் தலைமகள் தலைமகன் உள்வழிச் சென்று சேர்தல் இன்மை, “உடம்பும் உயிரும் வாடியக் காலும், என்னுற்றனகொல் இவை யெனின் அல்லது, கிழவோர்ச் சேர்தல் கிழத்திக்கில்லை¹” என்பதனால் அறிக. எனினும், ஒரோவழிச் செல்வேமோ எனத் தலைவி சொல்லுதல் உண்டு: அதனை, “ஒருசிறை நெஞ்சமோடு உசாவங்காலை, உரிய தாகலும் உண்டென மொழிப²” என்று ஆசிரியர் கூறுவர். இதன்கண், உம்மையால் தோழியொடு உசா தலுங்கொள்ள வைத்தமையின், இஃது அமைவதாயிற்று. “பகலே பலருங்காண நாண்விட்டு அகன் வயற் படப்பை அவனார் வினவிச், சென்மோ வாழி தோழி³” என்றார் பிறரும். இனி, இஃது அறக்கழிவுடையதாயினும் சிறைப் புறத்தே வரைவுகடாதற் பொருட் பயத்ததாய் வருதலின் அமைந்தவாறு என்று மாம். “அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் பட்வரின், வழக்கென வழங்கலும் பழித் தன் றென்ப⁴” என்பது விதி. கொல், அசைநிகை. ஓகாரம், வினா. இரற்றுதல், ஒலித்தல்; பிறுண்டும் “மடநடை நாரை கையறுபு இரற்றும்⁵” என்று வரும். “ஈட்டருப் புள்ளினம் இரற்றும்⁶” என்று பிறரும் வழங்குதல்

1. தொல். பொ. 203.

2. ஐ. ஐ. 204.

3. நந். 365.

4. ஐ. ஐ. 218.

5. ஐங். 152.

6. சீவக. 95.

காண்க. பெண்ணை, பனை; “தடந்தாள் நாரை, பெண்ணை அகமடற் சேக்கும்”¹ என நெய்தலிற் பனை வந்தவாறு காண்க.

தலைமகன் இடையிட் டொழுகுதலால் பிரிவாற்றாது வருந்துகின்றவள் அவனைச் சென்று சேர்தல் தனக்கு முறைமையன்று என்பதை உணர்ந்து உரைத்தலின், நேரோமாயினும் என்றும், ஊரலரும் காப்புமிகுதியும் தான் அவன் மார்புதரும் இன்பத்தை நுகர்தற்கு இடையிடாக நின்றலின் அவற்றின் நீங்கி அதனை இடையருது பெறுங்கருத்தினளாகலின், செல்குவம் கொல்லோ என்றும் கூறினாள். சேறற் கெழுந்த கருத்தினைத்தோழியொடு உசாவிய விடத்து அவள் அஃது ஆகாதென மறுத்ததனை உடம்பட்டுக் கூறியதாகலின், நேரோமாயினும் என்றது கற்றதும் தோழி கூறியதும் கொண்டு கூறியவாறு. இது, கலக்கம், கூறத் தகாதன கூறலின்.

கடலின் நாரை போந்து ஒலித்தற்கு இடந்தரும் பெண்ணைகளையுடைய நாடன் என்றது தன்மனையி னீங்கி அவனுடைய நாட்டைச் சென்று சேர்ந்தவழி அவன் ஏற்று மகிழ்வன் எனத் தன் கருத்துக்கு ஆதரவுபட உள்ளுறை கூறியவாறு காண்க, இனி, கடற்கண்ணுள்ள மீனைக் கவர்ந்து உண்டற்குரிய நாரை பெண்ணை மடலின் கண் தங்கி இரற்றுதல் போலச் செறிப்புற்றுக் கிடக்கும் என்னை வரைதலை நினையாது தன்மனைக்கண்ணே தங்கினான் எனச் சிறப்புறத்து நின்ற தலைமகனை வரைவு கடாதற் பயத்ததாய் உள்ளுறுத் துரைத்தவாறுமாம். செல்வங் கொல்லோ என்றது, தாவில் நன்மொழி கிழவி கிளத்தல்.

நேரோமாயினும் என்பது பாடமாயின், காப்பு மிகுதியானும், இடையிட் டொழுகும் அவன் ஒழுக்கத்தினாலும் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டிலே னாயினும் என்று உரைக்க.

மடலம் பெண்ணைய வவருடைய நாட்டே என்ற பாடத்
துக்கு, பெண்ணைய வென்பது பெயரெச்சக் குறிப்பென்றும்
நாடு என்பதனோடு முடிந்த தேன்றும் உரைக்க. (ச)

115. அம்ம வாழி தோழி பன்மாண்

நுண்மண லடைகரை நம்மோ டாடிய

தன்னந் துறைவன் மறைஇ

அன்னை யருங்கடி வந்துநின் றோனே.

இஃது இற் செறிப்புண்ட பின்னும் வரைந்துகொள்ள
நினையாது தலைமகன் வந்தானாக அதனை அறிந்த தலைமகள்
அவன் கேட்கு மாற்றல் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக; பலவாகிய மரட்
சிமைப்பட்ட நுண்ணிய மணல் செறிந்த கடற்கரைக்கண்
நம்மோடு கூடி யாடிய குளிர்ந்த துறைவன் மறைந்து,
அன்னையின் கடத்தற்கரிய காவலமைந்த இற் புறத்தே
வந்து நின்றான், காண் எ.று.

கடி, அதனையுடைய இல்லத்திற்குத் தத்தம் பொருள்
வயின் தம்மொடு சிவணிய ஆகு பெயர்; “அறனில்
அன்னை யருங்கடிப்படுப்ப¹” என்றும் போல. வரைந்து
கோடலை நினையாது பண்டுபெற்று களவுக்கூட்டத்தையே
இன்னும் விரும்புகின்றனென்பது தோன்ற, அடைகரை
நம்மோடாடிய துறைவன் என்றும், தான் கடந்து
வருதற் கரிய காவலையுடைய இற் செறிப்புற்றமையின்
வரைந் தெய்தினாலன்றிக் கூட்டம் எய்தாது என வரை
வுடன் படுத்துவாள் அன்னை அருங்கடி என்றும் கூறினாள்,
இது “வரையா நாளிடை வந்தோன்²” சிறைப்புறமாக
முட்டிய தறிந்து தலைமகள் தானே கூறியது.

1. நம். 63.

2. தொல். பொ. 112.

இதன்கண் அன்னை அருங்கடி என்றது கரந்திடத் தொழிதல். வந்து நின்றோனே என்றது கண்டவழி உவத்தல்.

“மறைந்தவற் காண்டல்¹” என்ற சூத்திரத்துப் “பெற்றவழி மலியினும்” என்புழி நிகழும் தலைவி கூற்றுக்கு இப்பாட்டினையே இளம்பூரணரும் நச்சினூர்க்கினியரும் எடுத்துக்காட்டுவர்.

அருங்கடி மரீஇ என்றும் பாடவேறுபாடு உண்டு. (6)

116. அம்ம வாழி தோழி நாமழ
நீல விருங்கழி நீலங் கூம்பும்
மாலை வந்தன்று மன்ற
காலையன்ன காலைமுந் துறுத்தே.

இஃது ஏற்பாட்டின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்த நின்னு கேட்பத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக; நீல நிறமுடைய பெரிய கழியின்கண் நீலமலர்கள் குவியும் இருண்மலைப் போது, நாம் அழுது வருந்துமாறு நாட்காலைப் போது போலும் ஒளிமலைப் போதினை முற்படவிட்டுப் போதருவதாயிற்று, தெளிவாகக் காண்பாயாக என்று.

கரிய சேறு நிறைந்திருத்தல் பற்றிக் கடற்கழியினை, நீல இருங்கழி என்றார். கூம்புதல், ஈண்டு இதழ் குவிதல்; “மாலை மணிஇதழ் கூம்ப²” என்றும் போல, பிற்பகலில், வீழ்கதிர் ஞாயிறு அடிவானத்தை நெருங்கும் மாலைக்காலம் ஒழிமாலை யெனவும், கதிர்களின் பொன்னொளி மறையா நிற்க இருள் தோன்றி விரவிப்படருங்காலம் மருண்மாலை யெனவும், இருண்மாலை யெனவும்

வழங்கும். “மதியுமிழ்ந்து கதிர் விழுங்கி வந்த இம்மருண் மாலை” “பகல் செய்வான் போய் வீழ்வையமோ கண்புதைப்ப வந்தாய் மருண் மாலை”¹ எனச் சான்றோர் குறித்தல் காண்க. காலைப்போதும், மருண்மாலை போல இருளும் ஒளியும் விரவி நிற்கும் இயைபுபற்றி, “காலை யன்னகாலை” என்றார்; “ஞாலங் காவலர் வந்தனர், காலை யன்ன மாலை முந்துறுத்தே”² என்று பிறரும் கூறுவர். மன்ற, தேற்றப் பொருட்டாய் இடைச் சொல்.

மாலைப் பொழுதின் கண் மாவும் புள்ளும் தத்தம் சேக்கையடைந்து துணையொடு கூடி இனி திருத்தல் நோக்கித்தான் தன் காதலனுடன் கூடி இனிதிருக்கும் பேறின்றித் தனித்திருந்து வருந்துமாறுதோன்ற, நாம் அழ என்றும், கழிக்கண் மலர்ந்த நீலம் கூம்புமாறு போலத்தான் கண்ணுறக்கம் பெருமையைக் குறிப்பாய், நீல இருங்கழி நீலம் கூம்ப என்றும் கூறினாள். இது புலம்பித்தோன்றல். இனி, இம்மாலைப் போது எனக்கு இறந்து பாட்டினைச் செய்வதல்லது இன்பம் செய்வதில்லை என வருந்தினாளாக, அவட்குத் தோழி, இது மாலைப்போதன்று, நாட்காலைப் போதாகிய ஏற்பாட்டுக் காலை என்றாளாக, நீ அறியாய், ஏற்பாட்டுக் காலைபோலும் ஒளிமாலை யை முன்னுறவிட்டு இருண்மாலைப் போதாகிய மாலை வாராநின்றது தெளியக்காண் என்பாள், காலை யன்ன காலை முந்துறுத்து மாலைவந்தன்று என்றதனோடமையாது மன்ற என வற்புறுத்தினாள். இது கலங்கி மொழிதல். பிரிந்துறை மகளிர் காதலர் வருவரெனக் கருதி ஆற்றுமாறு பயக்கும் காலைப் பொழுது போலும் காலை யை முந்துற விடுத்து, ஆற்றாமை பயக்கும் மாலைப் போது பின் வந்தது என்றதனால், அருளுவான் போல முந்துற வந்து கூடி, இப்போது வரையாமையால் வருத்துகின்றான் என இறைச்சி தோற்றுவித்தல் காண்க.

1. சிலப். கானல். 41, 50. 2. தொல். பொ. 148. இளம். மேற்.

இது, “வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும் 1” என்பதனைத் “தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்” என்னும் தந்திர வுத்தியால் வரைவிடை மாலைப்போது கண்டு ஆற்றுளாகிய தலைவி எற்பாட்டின்கண் தானே தோழிக்குக் கூறியது என்க. (சு)

117. அம்ம வாழி தோழி நலனே

இன்ன தாகுதல் கொடிதே புன்னை
அணிமலர் துறைதொறும் வரிக்கும்
மணிரீர்ச் சேர்ப்பனை மறவா தீமே.

இது, வரையாது வந்தோழரும் தலைமகன் சிறைப்புறத் தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேள்; புன்னையின் அழகிய மலர்கள் துறைதொறும் படிந்து கோலஞ் செய்யும் தெளிந்த நீரினை யுடைய சேர்ப்பன் தந்த நலத்தையுடையே மாகலின், அந் நலம் இத்தன்மைத் தாதல் கொடிதாம்; ஆகவே அதனை மறந்து கூறுவார் கூறுவனவற்றைக் கூற்றக எ.று.

அவன் தந்த நலம் என்பது அவாய்நிலை. மறத்தல், ஈண்டு மறந்தார் கூறும் கூற்றில்மேல் நின்றது. மறந்தார் கூறுவன அன்பிலன், கொடியன் என்றல் முதலாயின. மணி நீர், தெளிந்த நீர். “மணிகண்டன்ன துணிகயம் 2” என்றார் பிறரும். மறவாதிமே என்றது, “தலைப்பெய்திமே 3” என்றும் போலும் முற்றுவினைத் திரிசொல்.

தமர் அறிதற்கும் எதிர்ப்பாட் டருமைக்கும் அஞ்சி மேனி நலன் வேறுபட்டமையின், நலனே என்றது குறிப்பு மொழி. அவ் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றுது உரைக்கும் தோழிகூற்றினைக் கொண்டெடுத்து மொழிவாள், இன்ன தாகுதல் கொடிதே என்று தோழியை ஒருமருங்கு உடன்

பட்ட தலைமகள், தலைமகளை அன்பிலன் கொடியன் எனத் தோழி இயற்பழிப்பப் பொருளாய், இந்நலன்றானும் முன்னர் அவனை எதிர்ப்பட்ட ஞான்று அவன் நல்கப் பெற்ற தாகலின், அதனையுடைய நாம், அந்நன்றி மறந்து கொடுமை கூறலாகாது என்பாள், மறவாதிமே என்றும் கூறினாள். நலனே என்றது உடம்பு நனி சுருங்கலும், இன்னதாகுதல் கொடிதே என்றது “உடம்பும் உயிரும் வாடியவிடத்து என்னுற்றன கொல் இவை” என்றலுமாம். கொடிதெனவே மேனி வேறுபாடு தானே விளங்குதலின், இன்னதாகுதல் என்றொழிந்தாள்.

புன்னையினுடைய அணிமலர் துறைதோறும் வரிக்கும் என்றதனால், தலைமகனுடைய கூட்டம் நமக்கு எய்துந்தோறும், மேனி நலம்பெறுவ தாயிற்றென்றோளாம்.

இது வரையா நாளிடை வந்தோன்¹ சிறைப்புறமாக முட்டியதறிந்து தலைமகள் தானே தோழிக்குக் கூறியது. “மறைந்தவற் காண்டல்²” என்ற குத்திரத்து, “காமஞ் சிறப்பினும்” என்பதற்கு இதனைக் காட்டி இது, தலைவி தன்வயின் உரிமை தோன்றக் கூறியது என்பர் இளம் பூரணர். இப்பாட்டின்கண் தலைவிபால் அன்பு குன்றமை தோன்றக் கூறியது தன்வயின் உரிமை. (எ)

118. அம்ம வாழி தோழி யானின்

றறனி லாளற் கண்ட பொழுதின்

சினவுவென் றகைக்குவென் சேன்றனென்

பின்னினைந் திரங்கிப் பெயர்தந் தேனே.

இது சிறைப்புறமாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. தோழி வாயின் மறுத்த தலைமகள், பின்பு தலைமகள் வந்துழி நிகழ்ந்ததனை அவட்குக் கூறியதுஉமாம்.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக; யான் இன்று, அவ் வறனில்லாத தலைவனைக் கண்டபோது சினந்து, இனி இவண் வாரற்க எனத் தகைந்தொழிய எண்ணிச் சென்றேன், பின்னர் அது செய்தலால் நமக்கே இளிவாமென்று கருதி வருத்தமுற்று மீண்டேன் எ.று.

சினவுவென் தகைக்குவென் என்ற முற்று வாய் பாட்டு வினையெச்சங்கள் சென்றனென் என்னும் வினை கொண்டன. பின் நினைந்து இரங்கத் தகுவன செய்தல் அறிவுடையார் செயலன்மையின் பின்நினைந்து இரங்கிப் பெயர் தந்தமை எடுத்தோதினர். “செய்து பின்னிரங்கா வினை 1” என்றும், “எற்றென் நிரங்குவ செய்யற்க 2” என்றும் சான்றோர் அறிவுறுத்துமாறு காண்க. பின் என்றது, பின்னரெய்தும் இளிவரவினை; “எள்ளின் இளிவாமென் நெண்ணி அவர் திறம், உள்ளும் உயிர்க்க காதல் நெஞ்சு 3” என்பதனாலும் இது துணியப்படும். இளிவரலாவது வழிபடாமையானும் பிரிவாற்றாமையானும் நாணும் நிறையும் இழுத்தலானும் உளதாவது.

சிறைப்புறமாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லிய தாயின், விரைந்து வரைதலைச் செய்யாது நீட்டித்து அலர் விளைத்தல் குறித்துச் சினவுவென் என்றும், அதனால் இருவரும் தலைப்பெய்தும் திறனின்றி, இற் செறிப்புறுதற் கஞ்சித் தகைக்குவென் என்றும், பிறர்க்குத் துன்ப முளதாயவழிக் காண்பார் கண்ணோடி அது தீர்த்தல் அறமாகலின், தன் துயர் துடைக்காத தலைமகளை அறணி லாளன் என்றும், இனி, தனக்கு ஒரு துன்பத்தைச் செய்த வழியுமே யன்றிச் செய்யாதிருந்த வழியும், ஒருவர் ஒருவர்க்கு அது செய்தல் அறமன்மையின், தன் கேண்மையால் நமக்குத் துன்பம் செய்தமை பற்றி அறணி லாளன் என்றும் கூறினாள் என்க. தலைமகற்குத் தோழி

1. அகம். 268.

2. குறள். 655.

3. ஊ. 1298.

வாயில் மறுத்தது கண்டிருந்த தலைவி, பின்பு அவன் வந்தவிடத்து நிகழ்ந்ததனை அவட்குக் கூறியது என்பது கருத்தாயின், இப் பாட்டின்கண், தலைவனைத் தலைமகள் அறணிலாளன் என்றது, தன்னொடு கூடிச் செயற்பால தாகிய ஆறத்தினைப் பிரிவானும் புறத் தொழுக்கத்தானும் செய்யாது ஒழுகுவது பற்றி என்றும், பிரியேன் எனப் பண்டு களவின்கண் செய்த சூளுறவினைப் பொய்த்தமை பற்றிச் சினவுவென் என்றும், இதுபோது வந்து நம்மைக் கூடுவோன் பெயர்த்தும் புறத்தொழுக்கம் விழைந்து பிரிந்து சென்று நம்மை வருத்துவனாகலின், தகைக்கு வென் என்றும் தலைமகள் கூறினாள் எனக் கொள்க.

இது “வரைவிடைவைத்த காலத்து வருந்தினும்” என்பதனைத் “தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்” என்னும் உத்தியால் வேறுபட வருவன வெல்லாம் கோடற்கண் ஆற்றாமையால் தானே கூறுதல். இங்ஙனம் கூறல் தலைமகட்குச் சிறப்பன்றியினும், “உயிரினும் சிறந்தன்று நானே¹” என்ற சூத்திரத்து “ஆவகைப் பிறவும் தோன்றுமன் பொருளே” என்றதனால் அமையும்.

(அ)

119. அம்ம வாழி தோழி நன்றும்
எய்யர மையி நேதில பற்றி
அன்பிலன் மன்ற பெரிதே
மென்புலக் கொண்கன் வாரா தோனே.

இது, வரைதற்கு வேண்டின முயல்வேம் எனச் சொல்லி, வரையாது ஒழுகுகின்ற தலைமகன் சிறைப்புறத்தான் ஆனமை அறிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக: நெய்தல் நிலத்தை யுடைய தலைமகன் வரைந்து கோடற்குரிய நன்னெறியினை அறியாமையினால் அதற்கு ஏதுவாகாதவற்றை மேற்கொண்டு ஒழுகுகின்றமையின், அவன் தெளிவாகப் பெரிதும் அன்பில்லாதவனாவான்; அன்புடையனாயின், இவை செய்யாது வரைதற்கு வேண்டுவன கொண்டு வாராதிரான், எ.று.

செய்யுட்கண், வாராதோன் என்புழி, ஆ, ஓவாயிற்று. ¹ உம்மை, இசை நிறை. மென்புலம்-நெய்தல் நிலம்; “மென்புலக் கொண்கன் ²” எனப் பிரண்டும் வருதல் காண்க. வரைதற் கேதுவாகாதன, பகலினும் இரவினும் பயின்று வருதலும், அவர் விளைவித்தலும் முதலாயின. எய்யாமை, அறியாமைப் பொருட்டு. “எய்யாமையே அறியாமையே ³ என்பது விதி.

வரைவுக்கு இடையீடாக அயல் வரைவு நிகழினும், அவர் வெளிப்படினும் யாம் இறந்து படுவேம் என்பது அறிந்திலன் என்பாள், நன்றும் எய்யாமையின் என்றும், தான் வேண்டும் களவொழுக்கமே விருடும்பி அதனை நீட்டித்து ஒழுகுகின்றனென்பாள், ஏதிலபற்றி என்றும், இவ்வாறு பல்லாற்றினும் தலைவன் வரைவிடைவைத் தொழுகுதலின் தலைவி ஆற்றாளாய்த் தோழி வினவாக் காலத்தும் தானே அவன் அன்பின்மையை எடுத்துக் கூறி, வரைதல் வேட்கை புலப்பட நின்றலின், அன்பிலன் மன்ற என்றும் கூறினாள். அன்பிலன் மன்ற என்ற இஃது அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவியாயினும், சிறைப்புறத்துக் கூறப்படுதலின் அமைவதாயிற்று. “அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின், சிறைப்புறம் குறித்தன் நென்மனார் புலவர் ⁴” என்பது இலக்கணம். “வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தைக், கடுவனு மறியுமக் கொடியோனையே ⁵” எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. இக்கூற்று,

1. தொல். சொல். 213.

2. ஐங். 138.

3. தொல். சொல். 342

4. ஐ. பொ. 113.

5. குறந். 26.

“அன்னபிறவும், வரைதல் வேட்கைப் பொருள் என்ப 1”
என்பதன்கண் அடங்கும்.

எய்யாமையின் ஏதிலபற்றி யென்றது பொய்யாக்
கோடல். அன்பிலன்மன்ற என்றது துன்பத்துப் புலம்பல்.

இனி, ஏதிலர்ப்பற்றி யென்றும், ஏதில் பற்றி என்றும்
வரும் பாடங்கட்கு, அயலாரைத் துணைக்கொண்டு
என்றும், சிறைப்புறம் பெற்றுக் களவு பயிலுகின்றமை
யின் என்றும் உரைத்துக்கொள்க. (க)

120. அம்ம வாழி தோழி நலமிக

நல்ல வாயின வளியமென் றோளே

மல்ல விருங்கழி மலிநீர் விரியும்

மெல்லம் புலம்பன் வந்த மாறே.

இது, வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் வந்து
சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

உரை: தோழி, கேட்பாயாக: வளவிய பெரிய
கழியின்கண் நீர்மிக்குப் பரவும் நெய்தற் புலங்களைபுடைய
தலைவன் வந்ததனால், நலம் கெட்டு அளிக்கத் தக்கவாகிய
எம்முடைய மெல்லிய தோள்கள் பண்டுபோல் நலம் மிக
உடையவாயின, எ. று.

நல்லவாயின என்றதற்கேற்பப் பண்டைய வென்பது
வருவிக்கப்பட்டது. மாறு, மூன்றாவதன் பொருள்பட
வரும் இடைச்சொல், ஏனைவருமிடத்தும் இதுவே கூறிக்
கொள்க. மலிநீர்-மிக்குற்ற நீர். “மல்ல விருங்
கழி மலிநீர்ச் சேர்ப்பன் 2” என்று பிறரும் கூறுவர்.

“உடம்பும் உயிரும் வாடியக் காலும், என்னுற்றன கொல் இவையெனின் அல்லது, கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை ¹” என்பவாகலின், தோள்மேல் வைத்து நல்ல வாயின என்றாள். நலம் மிக என்றது, வண்ணம் பசந்து புலம்புற்று இருந்தமையும், “உணர்ந்த போல உறுப்பினைக் கிழவி, புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே ²” என்றதனால், அளிய மென்றோளே என்றும் கூறியவாரும். அன்றியும், தலைவன் வந்துழி நலம் மிகுதலும், பிரிந்தவழி அது குறைந்து மெலிதலும், புணர்வும் பிரிவும் நிகழ்வுழி யெல்லாம் எய்தும் வேறுபாடு நோக்கி மென்றோள் என்று ஒழியாது, அளிய மென்றோளே என்றாள். “மணப்பின் மாணல மெய்திக், தணப்பின் நெகிழ்ப தடமென்றோளே ³” என்று சான்றோர் உரைப்பது காண்க. கழிநீர் மலியுங்கால், கழிக்கரை யிடமெல்லாம் விரியும் புலம்பன் எனவே, அவன் வந்தமையால் மேனி நலம் மிகுந்து தோளும் நல்லவாயின எனக் காரணம் உள்ளாறுத் துரைத்தவாறு. “மெல்லம் புலம்பன் வந்த மாறே” என்பது அன்புடைமை கூறல். “நலமிக நல்ல வாயின மென்றோள்” என்றது ஆக்கஞ் செய்பல்.

மலிரறல் விரியும் என்றும் பாடமுண்டு; அதற்குக் கழிநீர் பெருகுதலால் கருமணல் விரியும் எனவுரைக்க. மல்ல லிருங்கழி மலரும் என்றும், இருங்கழி மல்கும் என்றும் பாடம். இனி, “மறைந்தவற் காண்டல் ⁴” என்ற சூத்திரத்து, “பெற்ற வழிமலியினும்” என்பதற்கு இதனை இளம்பூரணரும் நச்சினூர்க்கினியரும் எடுத்துக் காட்டுவர். இம்மலிவை, வரைவு நீட்டித்த காலத்து வெளிப்படக் கூறுதலும், நீட்டியாதவழி வெளிப்படுத்தாமையும் உண்டென்பர் நச்சினூர்க்கினியர். (ஓ)

1. தொல் பொ. 203. 2. ஐ. ஐ. 202. 3. குறந். 299.
4. ஐ. பொ. 109.

3. கிழவற்கு உரைத்த பத்து.

இதுவும் மேலது போலக் கேட்போர் பொருளாகத் தொகுக்கப்பட்ட பாட்டுக்களின் தொகுதியாதலின், இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. தலைவனைத் தலைமகன் என்றும் கிழவன் என்றும் வழங்குவது பற்றி ஈண்டுத் தலைவற்கு உரைத்த பத்து என்பதைக் கிழவற்கு உரைத்த பத்து என்றனர். தலைவன், தலைமகன் என்ற விடத்து மக்களினத்துத் தலைவனுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் தலைமைக் குணங்களெல்லாம் திரண்டு உருவாகக் கொண்டவன் என்று பொருள்படும். குற்றம் என்பதே யின்றிக் குணமே நிறைந்தவர் மக்களுலகில் ஒருவரும் இசாரர்; அவர் கடவுள் ஒருவரே; குணமும் குற்றமும் விரவியவர் மக்கள்; குணம் மிக்கவர் நன்மக்களாகவும், குற்றம் மிக்கவர் கீழ்மக்களாகவும் கருதப்படுவர். தலைமைக் குணமெல்லாம் ஒருங்கேயுடையவன் தலைவன்; அவன் கடவுளினமாகாது மக்களினத்தவன் என்றற்குத் தலைமகன்¹ என்று வழங்குவது உண்டு. மக்கட்கு வேண்டும் நற்குணமெல்லாவற்றையும் தனக்கே உரியவாகக் கொண்டவன் என்ற கருத்தால் தலைமகன் கிழவன் எனவும் குறிக்கப்படுகின்றான். இவ்வாறே கிழத்தி² என வருமிடத்தும் 'உரைத்துக்கொள்க. மக்கள் உலகுக்கு வாழ்க்கை யறம் உணர்த்தும் வழக்கு நூல் இங்ஙனம் தலைமகன், தலைமகள் என நிறுத்தி அறங் கூறுவது பண்டும் இன்றும் என்றும் வழங்கிவரும் வழக்காறு. இத்தொகுதிக்கண், கூற்று நிகழ்த்துவோர் சிறப்பில்லாத பரத்தையராதலின் அவராற் பெயர் குறியாது கேட்போர் வகையால் பெயர் குறிக்கப்பட்டதென அறிக.

1- Ideal man.

2. Ideal woman.

121. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
முண்டகக் கோதை நனையத்
தெண்டிரைப் பௌவம் பாய்ந்து நின்றோளே.

இது பரத்தை தலைமகற்குச் சொல்லியது.

பெதும்பைப் பருவத்தாளோடு பரத்தையோடு கூடி மறைந்து ஒழுகாநின்றான் என்ப தறிந்து தலைவி புலந்துழி, “இத்தவறு என்மாட் டில்லை, நீ இப்புலவியை நீக்கவேண்டும்” என்று தோழிக்குத் தலைமகன் கூற, புலவியை நீக்கக் கருதிய தோழி அவள் இளமை கூறி நகையாடிச் சொல்லிய தூஉமாம்.

உரை: கொண்கனே, நினக்குக் கேளாயினானே யாம் நன்கு கண்டினோம்; அவள் கழிமுள்ளி மலரை யணிந்த தன் கூந்தல் நனையுமாறு தெளிந்த திரையினையுடைய கடலின்கட் படிந்து விளையாட் டயர்ந்தாளாகலான் ள.று,

கண்டிகுமல்லமோ என்றது, “அஞ்சுவ ளல்லளோ¹” என்றும்போலத் துணிபுணர நின்றது. ஓகாரம், எதிர்மறை. பாய்ந்து நின்றோளே என்பதும், கண்டிகு மல்லமோ என்பதும் முறையே ஏதுவும் பயனுமாய் இயைந்து நின்றன. இனி வருமிடனெல்லாம் இதுவே கூறிக்கொள்க. கோதை, மாலை. ஈண்டு ஆகுபெயராய்க் கூந்தல் மேற்று. முண்டகம், கழிமுள்ளி என்னும் ஒருவகை நெய்தல் நிலச் செடி.

மகளிர் கடலிற் படிந்தாடுங்கால் தம்மை கழிமுண்டகத்தின் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையணிந்து ஒப்பனை செய்து கொண்டு ஆடுதல் மரபு; “அணிமலர் முண்டகத் தாய்பூங்கோதை, மணிமருள் ஐம்பால் வண்டு

படத் தைஇத், துணிநீர்ப் பெளவம் துணையோடாடி¹ எனவும். “வண்டுபட மலர்ந்த தண்ணறுங் கானல், முண்டகக் கோதை யொண்டொடி மகளிர்,....முந்நீருண்டு முந்நீர்ப் பாயும், தாங்கா வுறையுள் நல்லூர்²” எனவும் சான்றோர் உரைப்பது காண்க. முண்டகக் கோதை சூடுவதன் குறிப்பு ஆராயத்தக்கது.

தனக்குற்ற கேள்வன் துணையாக, நீராடும் உவகை மிகுதியால் ஒப்பனை செய்யப்பெற்ற தன் கூந்தல் திரையால் நனையப் பலரும் அறியக் கடலாடின ளாகலின், அவளைக் கேளல்லள் எனலும் ஆகாதென்பாள், கண்டிசு மல்லமோ என்றாள். இரண்டாவதாகக் குறித்தது இதன் கருத்தாயின், இஃது “அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோகை, அடங்கக் காட்டுதற்³” பொருளின்கண் வந்ததாம். இனி வருவனவும் அது. (க)

122. கண்டிசு மல்லமோ கொண்கனின் கேளே
ஒள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே.

இதுவுமது

உரை: கொண்கனே, நினக்குக் கேளாயினுளை யாம் தெளியக் கண்டினேம், அவள், மிக்குற்ற மணலில் வண்டல் அயருங்கால், தன் ஒள்ளிய இழை அம்மணற்கண் வீழ்ந்ததாக, அதனைக் கொள்ளும் பொருட்டு. அருகுமேயும் வெள்ளாங் குருகினை நோக்கிக் “கண்டனையோ” என வினவாநின்ற ளாகலான் என்று.

வெள்ளாங்குருகு என்பது நெய்தல் நிலப் பறவையினத்துள் ஒன்று. இதனை உள்ளாங்குருவி என இக்காலத்து மருவி வழங்குப. இதன் இயல்பு பின்னர் க்கூறப்படும்⁴.

1. நந். 245.

2. புறம். 24.

3. தொ. பொ. 150.

4. ஐங். 150.

பல பொருள்களிடையே கிடப்பினும் தனது ஒளி விளங்கித் தோற்றுதலின் ஒள்ளிழை என்றும், தேடற்றுன்பம் பயவாது சிறிது நாடி நோக்கியவழி நன்கு தோன்றும் எளிமை யுணர்த்தற்கு உயர்மணல் என்றும், இத்துணை எளிதிற் கிடக்கும் இழையினை எடுத்துக்கொள்ளாது, நின்மேற் செலுத்திய உள்ளத்தளாய் அலமருகின்றோள் என்பாள், வெள்ளாங் குருகை வினவுவோளே என்றும் கூறினாள். இஃது இழையின் பயப்பாடறிந்து எடுத்தேகும் திறனில்லாத குருகினை வினவுகின்றோளே அவளது மடமைகூறி நகையாடியவாரும்.

இக் கருத்தேபற்றி, “அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின்¹” என்ற சூத்திரத்து, “காமக்கிழத்தி நலம் பாராட்டிய, தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்” நிகழும் கூற்றுக்கு இதனைக் காட்டி, இதனால் “அவள் மிக்க இளமை கூறித் தலைவனைப் பழித்தாளாம். ஒரு முகத்தாற் புலந்தவாறு,” என்றும், “கிழவோள் பிறள் குணம் இவை யெனக்கூறி, கிழவோன் குறிப்பினை உணர்தற்கு முரியள்²” என்பதனா லமையும் என்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர். கண்டிகுமல்லமோ கொண்டநின் கேளே என்றதனால், காமக்கிழத்தியர் நலம் பாராட்டல் எடுத்தமையும், வெள்ளாங்குருகை வினவுவோளே என்று அவள் மடமைகூறி, அத்துணை இளமையாளுடன் ஒழுகுதல் அன்பு தலையொத்த காமமன்றாமெனத் தீமையின் முடித்தமையும், இதனைத் தலைமகள் கூறுதல் வழுவாயினும், தலைமகள் குறிப்பினை அறியும் கருத்தினளாகலின் அமைந்தவாறும் உணர்க.

இனி, ஈச்சினூர்க்கினியர், “பெதும்பைப் பருவத்தாளோர் தலைவியொடு வேட்கை நிகழ்ந்தமையைத் தலைவி கூறித் தலைவன் குறிப்புணர்ந்தது³” என்று கூறி,

1. தொல். பொ. 145.

2. ஐ. ஐ. 2301.

3. ஐ. ஐ. நச். 12.

“கிழவோள் பிறள்குணம் ¹” என்னும் சூத்திரத்துக்கு உதாரணமாக்குவர். அன்றியும், “இது தலைவன் வரையக் கருதினோர் தலைவியை இனையனெனக் கூறி, அவள் மாட்டு இவன் எத்தன்மையனென்று விதுப்புற்றுக் கூறியது;” என்றும், “இது தலைவன் கூற உணராது தான் வேறென்று கூறி, அவன் குறிப்பறியக் கருதுதலின் வழுவாயமைந்தது” என்றும் அவர் கூறுவர். (உ)

123. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
ஒண்ணுத லாய மார்ப்பத்
தண்ணென் பெருங்கடற் றிரைபாய் வோளே

இதுவுமது.

உரை: கொண்களே, நினக்குக் கேளாயினுளை யாம் கண்டுளேம்; அவள் ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய தோழியர் கூட்டம் ஆரவாரிப்பக் குளிர்ந்த பெரிய கடலில் அலையின் கட்டாயந்தாடுகின்ற ளாகலான், எ.று.

சிறுவர் பலர் சேர்ந்து கடலாடும் போழ்தில், இனிய சொற்களாலும் பாட்டினாலும் பேரோசை செய்தல் இயல்பாகலின், ஒண்ணுதல் ஆயம் ஆர்ப்ப என்றும், உயரிய பெருந்திரை வருமிடத்து, அதனாடு பாய்ந்தவழி, ஊசலாட்டிடைப்போல உவகை பயத்தலின் ஆடினொள்ளுது, திரைபாய்வோள் என்றும் கூறினாள்; “ஓங்கற் புணரி புாயந்தாடு மகளிர் ²” எனப் பிறுண்டும் வழங்குதல் காண்க.

மகளிரது கூட்டமிகுதியால் அவளை மறைப்பினும், ஆயவெள்ளம் செய்த ஆர்ப்பினால் யாம் அவளை அறிந்தேம்காண் எனப் புலந்தவாறு உணர்க. ஆயமார்ப்பத் திரைபாய்தலால் இளமைகூறி நகையாடியது முணர்க. (1)

124. கண்டிசு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
வண்டற் பாவை வவ்வலின்
நுண்பொடியனை இக் கடறூர்ப்போளே

இதுவுமது.

உரை: கொண்களே, கடல்நீர் மிக்குப் போந்து, தான் இழைத்த வண்டலகத்தே வைத்தாடிய பாவையைக் கவர்ந்து செல்லுதலால் சினந்து, நுண்ணிய மணற் பொடியை அள்ளிக் கடற்கண் எறிந்து அதனைத் தூர்க்கா நின்றாளாகலான், நினக்குக் கேளாயினுளை யாம் தெளிய அறிந்தேம் காண் எ,று.

கழிக்கானலில் அலையலைத்துக் கொணர்ந்து ஒதுக்கும் மணலுக்கு வண்டல் மண் என்பது பெயர்; இதனை வண்டலென்பதும் வழக்கு; வண்டல் மணலால் விளையாட்டு மகளிர் சிற்றில் இழைத்தும் சிறு சோறட்டும், கோரையாற் பாவை செய்து அதற்கு மணஞ்செய்தும் விளையாடுபு; அதனால், இதனை வண்டல் என்றும், பாவையை வண்டற் பாவை என்றும் சான்றோர் குறிக்கின்றனர். “வளைவாய்க் கோதை வண்டல் தைஇ¹” “மணல் காண்டோறும் வண்டல் தைஇ²” என்றும், “நேரிறை மகளிர் வார்மணல் இழைத்த வண்டற்பாவை³” “வண்டற்பாவை வரிமணல் அயர்ந்தும், இன்புறப் புணர்ந்தும்⁴” என்றும் வருவன காண்க. இவ்வாறு விளையாடுமிடத்துக் கடலின் அலை போந்து இம்மகளிர் இழைத்த வண்டல் மணலையும் பாவையையும் சிதைத்துவிடும். அதனூற் சிறும்களிர் கடலின்மேற் சினங்கொண்டு கையால் மணலை யள்ளிக் கடற்கண் எறிவர்; அதனை இளங்கோவடிகளும், “வண்டால் திரையழிப்பக் கையால் மணல் முகந்து மதி மேல் நீண்ட, புண்தோய்வேல் நீர்மல்க மாதர் கடல் தூர்க்கும் புகாரே எம்மூர்⁵” என்று பாடுகின்றார்.

1. அகம். 370.

2. நற். 9.

3. நற். 191.

4. அகம். 330.

5. சிலப். காணல். 30.

வண்டலாடுபவள் தானிழைத்த வண்டற்பாவையைக் கடலழிப்ப, அது கவர்ந்ததாகப் பிறழ்வு வுணர்ந்து சினமுற்றுத் தூர்க்கலாகாத அப்பெருங் கடலை மணற் பொடியால் தூர்க்க முயலும் அத்துணைப் பேதைமையுடையாளென அவள் மடமைகூறி நகையாடியவாறு. (ச)

125. கண்டிசு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
தெண்டிரை பாவை வெளவ
உண்கண் சிவப்ப வழுதுநின் றேளே.

இதுவுமது.

உரை: கொண்களே, நினக்குக் கேளாயினுளை யாம் கண்டனம், காண்; தான் இழைத்த வண்டற் பாவையைத் தெளிந்த கடல் அலைகள் பாய்ந்து அலைத்தழிக்கவே அவை அதனைக் கவர்ந்து கொண்டன என மயங்கித் தன்மையுண்ட கண்கள் சிவக்குமாறு அழுது நின்றாளாகலான், எ.று.

வண்டல் மனைக்கண் நன்கு ஒப்பனைசெய்து பாவையை நிறுவி விளையாடுங்கால், கடல்திரை ஞெரேலெனப் பாயும்போது, மனையும் பாவையும் சிதைதலால், தெண்டிரை பாவை வெளவ என்றார். “மாதர் மடநல்லார் மணலில் எழுதிய, பாவை சிதைத்ததென அழ ஒருசார்” என்று பிற சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

பாவையை அலைகள் அலைத்தழிப்ப, தான், மேலே செவ்வகை ஒன்றும் அறியாளாய்த் தன் பேதைமையால் அழுகின்றாள் என நகையாடியவாறு. மகளிர் அமைத்து நிறுவி மிகுமும் வண்டல் மனையையும், பாவையையும் தெண்டிரை வெளவியது என்றது, வளமனைக்கண் மகப்பயந்து சிறப்புமிகும் இல்வாழ்க்கையை நின் புறத் தொழுக்கம் போந்து சிதைக்கின்றது என உள்ளூறை கொள்க.

(ஊ)

126. கண்டிசு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
 உண்கண் வண்டின மொய்ப்பத்
 தெண்கடற் பெருந்திரை மூழ்குவோளே
 இதுவுமது.

உரை: கொண்களே, நினக்குக் கேளாயினுளை யாம்
 கண்டனம், காண்; அவள் தன் மைதீட்டிய கண்களை
 மலரென எண்ணி வண்டுகள் மொய்த்து ஆரவாரிப்ப,
 தெளிந்த கடலின்கண்கட் பெரிய திரைகளின் இடையே
 மூழ்கி யாடா நின்றாளாகலின் எ.று.

உண்கண், மைதீட்டியகண், மூழ்குதல், “அழுக்கறக்
 குளிரக் குளித்தல்” என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.
 உண்கண் பூப்போறலின், வண்டினம் உண்மை யறிபுரது
 மொய்த்தன என்பாள், உண்கண் வண்டினம் மொய்ப்ப
 என்றாள். இஃது ஒருவாற்றால் பரத்தை நலம் பாராட்டியது
 கூறியவாரும். மூழ்குதற்கு உரித்தல்லாத கடல் நீரில்
 மூழ்குகின்றாள் என்று நகையாடியவாறுமாம் இது புலவிக்
 கூற்றுவழி, வண்டின மொய்த்தல் போல் நின் மனம்
 அவளிற் பிரியாது சூழ்வந்ததெனச் சினந்துகூறியதாம். ()

127. கண்டிசு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
 தும்பை மாலை யிளமுலை
 நுண்பூ னாகம் விலங்கு வோளே.

இதுவுமது.

உரை: கொண்களே, நினக்குக் கேளாயினுளை யாம்
 கண்டனம், காண்; அவள் தும்பை மலரால் தொடுக்கப்
 பட்ட மாலை யணிந்த தன் முற்றாத முலைகள் பொருந்திய
 நுண்ணிய பூண் அணிந்த மார்பு புல்லுதற்குட் பொருந்தா
 வகை விலங்கி நீங்குகின்றாளாகலான் எ.று.

விளையாட்டு மகளிர் தம் ஒப்பனைக்கெனப் பறித்துத் தொகுத்த பூக்களுள் “தும்பை துழாஅய் சுடர்ப்பூந் தோன்றி 1” எனத் தும்பையும் ஒன்றாகக் கூறப்படுவது காண்க. எம்பால் நின்றூங்குப் பிறமகளிர் மாட்டும் பின்னிலை முனிந்திலை யாகவின், நின் பரத்தைமை மறுத் தல் வேண்டி நின் கேளாகிய பரத்தை புலக்கின்றூள் என்பாள், நுண்பூண் ஆகம் விலங்குவோளே என்றாள். இது பரத்தை கூற்றாயின், ஏனைப் பரத்தையரிடத்தும் தலைவி மாட்டும் புலப்பட ஒழுகாது தலைவன் அவர் புல்லுதலை மறைத்து ஒழுகுதலால் பிறந்த புலவி யென்றும், தோழி கூற்றாயின், “அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன் வயின் அழிந்தோளை, அடங்கக் காட்டுதற் பொருட்டு என்றும் கொள்க. (எ)

128. கண்டுகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
உறாஅ வறுமுலை மடாஅ
உண்ணுப் பாவை யூட்டு வோளே.

இதுவுமது.

உரை: கொண்களே, நினக்குக் கேளாயினுளை யாம் கண்டனம், காண்; உண்ணுதல் இல்லாத மரப்பாவைக்குத் தன் முகிழாத வறிய முலையை வைத்துப் பாலூட்டி விளையாடுகின்றாளாகலான் என்று.

ஊறு என்பது உறாஅ என நின்றது; ஊறுதல், பால் சுரத்தல். உண்ணுப்பாவை, வெளிப்படை. உண்ணுப் பாவை யூட்டுவாள் என்றது, காமஞ்சாலா இளமையோள் என்றற்கு. “ஒண்டொடி யாயத் துள்ளும் நீ நயந்து, கொண்டனை யென்பவோர் குறுமகள் 2” என்றார் பிறரும். ஊட்டுதலாவது, தாயார் தம் குழுவியை முலைதந்து பாலருந்

தச்செய்தல். பாலின்றையினும், தன் முகிழாத முலையைப் பாவையின் வாய்வைத்துப் பரிந்த மொழிகள் சில பகர்ந்து விளையாடுதலின், ஊட்டுவோளே என்றாள். இது மகளிர் விளையாடலுள் ஒன்று.

ஊறு வறுமுலை மடே என்ற பாடத்துக்குப் பாலூருத வறிய முலையை வாயில் வைத்து என்றுரைக்க. இதனை நச்சினூர்க்கினியர், “பெதும்பைப் பருவத்தாள் ஒரு தலைவியொடு வேட்கை நிகழ்ந்தமையைத் தலைவி கூறித் தலைவன் குறிப்புணர்ந்தது ¹” என்பர். (அ)

129.

* * * *

130.

* * * *

4. பாணற் குரைத்த பத்து.

இதுவும் மேலது போலக் கேட்போர் பொருளாகத் தொக்க தொகையாகலின், இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று.

தலைமக்கள் வாழ்வில் தலைமகன்பால் பல்வேறு கடமையும் பிறவும் பற்றிப் பிரிவும் புணர்வும் நிகழுமாகலின், அக்காலை தலைமக்கட்குத் தகுவன கூறும் வகையில் அவர்களை அணுகி நிற்கும் தகுதியுடையோர் சிலர் உளர்; அவர்களை வாயில்கள் என்பர். “தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன், பாணன் பாடினி இளையர் விருந்தினர், கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர், யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப” என ஆசிரியர் கூறுவது காண்க. இவர்களுள் பாணன் தலைமகன் தலைமகள் ஆகிய இருவரையும் அணுகிச் சொல்லாடும் வகையில் சிறந்து நிற்பன். தலைமகள் ஊரின் நீங்கியிருப்பின், அவன்பால் தூது சென்று உரைத்தற்கும் இப்பாணன் உரியன். தலைவன் மேற்கொள்ளும் அறத்துறை, பொருட்டுறை, இன்பத்துறை என்ற மூன்றனுள், பொருள் இன்பத்துறைகளுள் வாயிலாய்ப் பெரிதும் பயன்படுவது இவற்கு இயல்பு. இங்கே தொகுக்கப்பெற்ற பாட்டுக்கள் பலவும் இன்பத்துறையில் இவன் வாயிலாகும் இயைபு நோக்கி இவற்குத் தலைவி தோழி பரத்தை முதலியோர் கூறும் கூற்றுக்களாதல் பற்றி இப்பாட்டுக்களைப் பாணற்கு உரைத்த பத்து என்று தொகுப்பாசிரியர் பெயர் குறித்துள்ளனர் எனக் கொள்க.

131. நன்றே பாண கொண்கனது நட்பே
தில்லை வேலி யிவ்வூர்க்
கல்லென் கெளவை யெழாஅக் காலே.

இது வாயில் வேண்டிவந்த பாணன் தலைமகனது காதன்மை கூறினானாகத் தலைமகள் வாயில் மறுப்பாள் அவற்துக் கூறியது.

உரை: பாணனே, தில்லைமரங்களினு லாகிய வேலி குழ்ந்த இவ்வூரின்கண் கல்லென்னும்படி அலர் எழுந்து பரவாதாயின், கொண்கனது நட்புப் பெரிதும் நன்றேயாம். எ.று.

கௌவை எழாக்கால் நட்பு நன்றே என இயைக்க. கௌவை, அலர்; எனவே, அலர் எழுந்தமையின் அது நமக்குத் துன்பம் தருவதாயிற்று என்றவாரும். “களவும் கற்பும் அலர் வரைவின்றே¹” என்பதனாலும், அதனற் காமஞ் சிறத்தலினாலும் கௌவை கூறப்பட்டது. தில்லை, ஒருவகை மரம். திலலைமரம், நெய்தல் நிலத்து மரவகை களுள் ஒன்று. இதன் பூவும் தளிரும் துறவியர் சடை போலத் தோன்றும்; துறவி யொருவனது தலைச்சடையை, “கறங்குவெள்ளருவி யேற்றலின், நிறம் பெயர்ந்து தில்லை யன்ன புல்லென் சடையொடு²” என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க. “நீர்நாய் கொழுமீன் மாந்தித் தில்லையம் பொதும்பிற் பள்ளிகொள்ளும்³” என்றலின், இம்மரங்கள் நெய்தற் பகுதியில் செறிந்திருத்தல் பெறப்படும். சிதம்பரத்தின் பழம் பெயராகிய தில்லை என்பது இதனால் வந்தது. தில்லைச் சிற்றம்பலம் என்ற பழைய பெயர்களுள், தில்லை மறையவும், சிற்றம்பலம், சிதம்பரம் எனச் சிதைந்து மருவி விட்டது.

“மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை, தம்முள வாதல் வாயில்கட் கில்லை⁴” என்பவாகலின், கொண்கனது நட்பே நன்றே என உடன்பட்டாள் போன்று தழீஇக் கூறினாள். தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தால்

1. தொல். பொ. 172.

2. புறம். 252.

3. நற். 195.

4. தொல். பொ. 165.

அவர் எழுந்தமை அறிந்து வைத்தும் அவன் காதன்மை கூறுவது என்னையென வாயில் மறுக்கின்ற ளாகலின், கௌவை யெழாக்கால் என்றும், அவ்வலர் தானும், நின் பொய்யுரையால் மறையாது பரந்து பட்டது என்பாள், கல்லென் கௌவை யென்றும் கூறினாள். இஃது அழிவில் கூட்டத்துப் புறஞ்சொல் மாணக்கிளவி; ஏனைக் கொண்கனது நட்புக் கௌவையின்றிச் செவ்வே நிலவின், இல்லிருந்து செய்யும் அறம் பலவும் புகழும் இன்பமும் பயப்பது ஒருதலை என்பாள், நன்றே என்றாள் என அறிக. (க)

132. அம்ம வாழி பாண புன்னை

அரும்புமலி கான லிவ்வூர்

அலரா கின்றவ ரருளு மாறே.

இது வாயில் வேண்டிவந்த பாணன், “நீர் கோடுமை கூறல்வேண்டா; நம்மேல் அருளுடையர்” என்றற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

உரை; பாணனே, கேட்பாயாக. புன்னையின் அரும்புமிக்க கானற் சோலையினையுடைய இவ்வூர்க்கண் அவர் அருளுந்திறம் அலராகாநின்றது அன்றே; அற்றுக, அவர் அருளுடையராதல் எங்ஙனம் அமையும் எ, று.

அற்றுக என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம். அலரா தலை வெளிப்படையாகப் பாணற்கு உரைத்தல் வடுவாயினும், “வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல், தாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே” என்பதன லமையும் என்க. அலராகின்று, வினைமுற்று; “அலராகின்றால் பெரும” என்றும் போல.

அலராகின்று அவர் அருளுமாறே என்றதனால், அவன் பரத்தையர்க்கே தலையளி செய்கின்றான் என்பதும், அதனால், அவர் பெரிதாயிற்றென்பதும், அவற்குத் துணை செய்யும் நினக்குத் திங்குவாராதாக எனப் பாணற்குக் கூறுவாள், வாழி யென்றாள் என்பதும் கூறியவாறு. இஃது அவர்கூறி வாயில் மறுத்ததாம். (௨)

133. யானெவன் செய்கோ பாண வாளுது
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
புல்லென் றனவென் புரிவனோத் தோளே

இது, வாயிலாய்ப் புதுந்த பாணன், தலைமகள் தோள் மெலிவு கண்டு, “மனைப்புறத்துப் போய் வந்த துணையானே நீ இவ்வாறு வேறுபடேல் தகாது,” என்றற்கு அவள் சொல்லியது.

உரை: பாணனே, மெல்லிய நெய்தல் நிலத்தை புடைய தலைவன் மனைப்புறத்தே சிறிது பிரிந்தானாக. என்னுடைய முறுக்குண்ட வளையணிந்த தோள்கள் அதனை ஆற்றாது புல்லென்று மெலிந்தனவாகலின், யான் யாது செய்வல், கூறுக. எ.று.

தலைமகன் சிறிதிடைப் பிரியினும், என் தோள்கள் என்வரை நில்லாது, அதனை முற்படவுணர்ந்து என்னினும் பெரிதும் மெலிகின்றன என்பாள், யான் எவன்செய்கோ என்றாள். “நல்லனென்றும் யாமே, அல்லன் என்னும் என் தட மென்றோளே 1” என்றார் பிறரும். புல்லென்றல், பொலிவின்றி மெலிதல். இஃது “உணர்ந்த போல உறுப் பினைக் கிழவி, புணர்ந்த வகையிற் 2” புணர்த்துக் கூறியது, ஏனை வருமிட மெல்லாம் ஈதறிந்து உரைத்துக் கொள்க. இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றமை.

என் மெலிவுக்குக்காரணம் அவனதுபிரிவே யாகலின், பிரிவு செய்த அவனுக்கு அது தகாமை கூறிக் கொணர்தலொழித்து என்பாற் கூறுதல் நினக்குத் தகாது என வாயில் மறுத்தவாறு.

இது, “தலைவன் புறத்துப்போன அத்துணைக்கு ஆற்றாயாகுதல் தகாது என்ற பாணற்குத் தலைவி கூறியது¹” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

இனி, எம்புரிவளைத் தோளே என்று பாடமாயின், “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன²” என்றதனால் தோழி கூற்றுக்கிப் பாணற்கு வாயில் மறுத்தவாறு என்க. (௩)

134. காண்மதி பாண விருங்கழிப் பாய்ப்பரி
நெடுந்தேர்க் கொண்க னேடு
தான்வந் தன்றென் மாமைக் கவினே.

இது, பிரிவின்கண் தலைமகள் கவின்தொலைவு கண்டு வேறுத்தொழுகின்ற பாணற்குத் தலைமகன் வந்துழிக் கவின் எய்திய தலைமகள் சொல்லியது.

உரை: பாண பெரிய கழியிடத்துப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய நெடிய தேரினையுடைய கொண்கன் வந்தானாக. அவனுடனே தொலைவுற்றிருந்த மாந்தளிரின் தன்மையினையுடைய என் அழகும் தானாகவே வந்தமைந்தது, காண்பாயாக என்று.

மாமை, மாந்தளிரின் தன்மை. ஒருவினை ஒரு நீண்டது. மாமைக்கவின் வருதற்கும், தொலைதற்கும் கொண்கனுடைய புணர்வும் பிரிவும் ஏதுவாம் என்பாள், கொண்கனேடு என்றும், தன் கவின் தொலைவுகண்டு வேறுபட்டு ஒழுகினாகலின், காண்மதி பாண என்றும் கூறினாள். (௪)

1. தொல். பொ. 12.

2. ஐ. ஐ. 36.

135. பைதல மல்லேம் பாண பணைத்தோள்
ஐதமைந் தகன்ற வல்குல்
நெய்தலங் கண்ணியை நேர்தனும் பெறினே.

இது, பரத்தை யோருத்தியைத் தலைப் பெய்வான் வேண்டி, அதனைத் தலைமகன் மறைத்தோழுக்கின்றது அறிந்த தலைமகள் அவன் கேட்குமாற்றிற் பாணற்குச் சொல்லியது.

உரை: பாண, மூங்கில் போலுந் தோள்களையும், மெல்லிதாய் அமைந்த அகன்ற அல்குலையும் நெய்தல்மலர் போலுங் கண்களையு முடையானை நாம் எதிர்பெய்தலைப் பெறுவேமாயின் வருத்த மெய்துவேமல்லேம். எ.று.

பைதல், வருத்தம்; “பைதலன் பெயரலன் கொல்லோ 1” என்றாற்போல. நேர்தல் நாம் பெறின் என்றதனால், நேர்தல் பெருமை, பைதலம் என்றதற்கு ஏதுவாயிற்று. இஃது அழிவில் கூட்டத்து இல்லது காய்தல். இது தலைவன் பாணற்குக் கூறும் கூற்றினைத் தலைமகள் கொண்டு கூறியது. இதனாற் பயன், தலைமகன் தன் புறத்தொழுக்கம் தலைமகட்குப் புலனாகியது உணர்ந்து மீள்வானாவது. “தலைமகள் மாட்டு எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரமும், எதிர்பெய்யாது மறுத்த ஈரமும் என இருவகை 2” மறுப்புண்மையின், இது பின்னது என்றலும் ஒன்று. (6)

136. நாணிலை மன்ற பாண நீயே
கோணே ரிலங்குவளை நெகிழ்த்த
கானலந் துறைவற்குச் சொல்லுதப் போயே.

இது, வாயிலாய்ப் புதுந்து தலைமகன் குணம் கூறிய பாணற்கு, வாயின் மறுக்கும் தலைமகள் சொல்லியது.

உரை : பாணனே, வளைந்த அழகிய வளைகள் நெகிழு மாறு பிரிந்த கடற்கானற் சோலையையுடைய துறைவன் பொருட்டுப் பயன்படும் சொற்களை வறிதே மொழிகின்றனையாகலின், நீ தெளிவாக நாணம் இல்லாதவன் ஆவாய் எ,று.

கோணேர் இலங்குவளை, சொல்லுகுத்தல் என்பன இப்பொருள் வாதல், “வாளரம் பொருத கோணேரெல் வளை 1” என்றும், “செருக்கினால் வந்திங்குச் சொல்லுகுத்தீவாயோ 2” என்றும் வருவனவற்றால் உணர்க.

ஒருவர்க்கு ஒன்று கூறுவோர் தம் கூற்றுப் பொய்யாதல் தோன்றியவழி நாணுவாராக, நீ நாணுது பலவும் கூறினையென்பாள், நாணிலை மன்ற என்றும், அதனால் நீ கூறுவன யாவும் பொய்யாய்ப் பயனின்றொழிந்தன என்பாள், சொல்லுகுப் போயே என்றும் கூறினாள். வளை நெகிழ்தற்குரிய பிரிவினைத் தலைவன்மேல் வைத்து, நெகிழ்த்த தலைவன் என்றாள், பாணனை மறுத்துரைக்கின்றனாகலின்.

(க)

137. நின்னொன்று வினவுவல் பாண நும்மூர்த்
திண்டேர்க் கொண்களை நயந்தோர்
பண்டைத் தந்நலம் பெறுபவோ மற்றே

இது, தலைமகன் வாயில் பெற்றுப் புதுந்து நீங்கின விடத்தும், அவன் முன்பு செய்த தீங்கு நினைந்து தலைமகள் வேறுபட்டிருந்தாளாக, இனி, இந்த வேறுபாடு என்னென்று வினாவிய பாணற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

உரை : பாணனே, நின்னை ஒன்று வினவுகின்றேன் : திண்ணிய தேர்களையுடைய கொண்களை விரும்பிய மகளிருள், நும்மூரின்கண் இழந்த தம் நலத்தைப் பண்டுபோல் பெறுவார் உளரோ? கூறுக எ.று

திண்டேர்க் கொண்களை நயந்தோர், நும்மூர், பண்டைத் தந்நலம் பெறுபவோ எனக் கூட்டுக. நும்மூர் எனத் தலைமகனையும் உளப்படுத்திக் கூறியது, தலைமகன் குணங் கூறிய பாணனாகலின், ஓகாரம், பெருமை உணர நின்றது. நயந்தோர் பண்டைத் தம் நலம் பெறுபவோ என்றதனால், தலைவிக்கு அவன் பிரிவால் உண்டான வேறு பாடு நீங்காமை பெறப்படும். அது குறித்து வினாவினார்க்கு, அவள் முன்பு நிகழ்ந்த பிரிவு நினைந்திருத்தலின், அவ் வேறுபாடு நீங்காது என்பாள், பெறுபவோ மற்றே என்றாள். “நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கேது வாகும்¹” என்பது விதி. கடமுடையாரைக் கண்டவழி, அக் கடன் நினைவில் தோன்றுதல் போலத் தலைமகனைக் கண்டவழி, அவன் கொடுமை நினைக்கப்படுவ தாயிற்று என்க. இஃது அழிவில் கூட்டத்து உள்ளது உவர்த்தல். (எ)

138. பண்பிலை மன்ற பாண விவ்வூர்

அன்பில கடிய கழறி

மென்புலக் கொண்களைத் தாரா தோயே

இது தலைமகன் வாயில் பெற்றுப் புகுந்தது அறியாது வந்த பாணற்குத் தலைமகள் நகையாடிச் சொல்லியது.

உரை: பாணனே, இவ்வூரின் கண் மெல்லிய புலங்களையுடைய கொண்களைக் கண்டு அவனிடம் அன்பில் லனவும் கடியத் தக்கனவு மாகிய இடிக்குஞ்சொற்கள் சில கூறி, அவனை இன்றியமையே மாகிய எம்பூல் கொணராயாகலின், நீ தெளிவாகப் பண்பில்லாயாயினை எ. நு.

பன்பு, அவரவர் இயல்புக் கேற்ப உலக நடை அறிந்து ஒழுகுதல். “பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்,²” என்றார் பிறரும். தாரா தோயே என்ற மையின், தன்மைச் சொல் வருவிக்கப்பட்டது. “இன்றியமையேமாகிய” என்றது கூற்றெச்சம்.

அன்பில கடிய கழறிக் கூறும் இலக்கண முடையன் அல்ல கைலானும், ஒரு கால் தலைவனிடத்துப் புறத் தொழுக்கம் உளதாயவழி, அதனை மறைத்து, அவன் குணம் பாடுதலையே இயல்பாக உடையகைலானும், பாணனை நோக்கி, அன்பில கடிய கழறி என்றும், தலைவன் வந்திருத்தலை அறியாது, அவன் குணங்களைப் புகழ்ந்து கூறுகின்ற கைலின், பண்பிலை மன்ற என்றும் கூறினான்.

139. அம்ம வாழி கொண்க வெம்வயின்

மாணல மருட்டு நின்னிணும்

பாண னல்லோர் நலஞ்சிதைக் கும்மே.

இஃது ஆற்றமை வாயிலாகப் புகுந்திருந்த தலைமகற்குப் பாணன் வந்துழித் தலைமகள் சொல்லியது.

உரை: கொண்க, கேட்பாயாக. எம்மிடத்து எமது மாட்சி யுற்ற நலத்தைக் கலங்கச்செய்யும் நின்னிணும், நினக்கு வாயிலாகும் பாணன், மகளிர் நலங்களை மிகச் சிதைக்கின்றான், காண் எ.று.

மருட்டுதல், பிரிவின் கண் தொலைதலும் புணர்வின் கண் விளங்கி மிகுதலும் ஆகிய செயல்களால் கலக்க முறுதல். இடையற வின்றிமேன்மேலும் பெருகி விளங்குதற் குரிய மாண்புடைமை பற்றி தலைவியது நலம் மாணலம் எனப்பட்டது. இன், உறழ்ச்சி. நல்லோர், மகளிர்; ஈண்டுப் பெண்மை நலம் ஒன்றையுடைய பரத்தையர் மேற்று. புறத்தொழுக்கத்தால் பிரிவு நிகழ்த்தி நலம் கலங்கச் செய்தவின், மாணலம் மருட்டும் நின்னிணும் என்றான். பாணன் நின்மாட்டு இலவாகிய குணங்களைக் கூறி, நின்னை மிக உள்குவித்தலால் மகளிர் மேனிநலம் கேடச் செய்கின்றான் என்பாள் நலம் சிதைக்கும்மே என்றும், பிறர் நலத்துக்குக் கேடு சூழ்வார் ஆக்கமுறு ராதலின், அதற்கு அஞ்சி வாழி யென்றும் கூறினான்.

நலம் கலங்குதலாவது, பிரிவு நினைந்து வருந்துதலால், மேனி வாடுதல். நலம் சிதைத்தலாவது, தலைவன் பிரிந்த காலிப் பாணன் போந்து, அவனுடைய உயர் குணங்களையும் காதன்மையினையும் பாரித்துக் கூறுதலால், நல்லோர் பலரும் நின் பிரிவால் நிகழும் வருத்தமும் அதுவே ஏதுவாகப் பசலை பாய்ந்து மேனி ஒளிகெடுதலுமாகிய இன்னலைப் பலகாலும் எய்தி நினைந்து அழுகுகெடுதல். பிரிவின்கண் நிகழும் வருத்தம் பாணனால் மிகுதலால், பாணன் சிதைக்கும் எனக் குறித்தாள்.

இப்பாட்டுப் பாணற்கு உரைப்பதன்று; ஆயினும், பாணன் முன்னிற்ப, அவன் காணத் தலைமகற்குத் தலைமகள் அப் பாணன் செய்கையினையே எடுத்தோதுகின்றாள்; ஒருவாற்றால் அவற்கு அஃது உரைத்தவாறே யாக வின், இப்பத்தின்கண் இது கோக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கொள்க. (க)

140. காண்மதி பாணநீ யுரைத்தற் குரியை
துறைகெழு கொண்கன் பிரிந்தென
இறைகே மெல்வளை நீங்கிய நிலையே.

இது, பாணன் தூதாசிச் சேல்லவேண்டுங் குறிப்பின ளாகிய தலைமகள் அவற்குத் தன் மேலிவு காட்டிச் சொல்லியது.

உரை: பாணனே, தலைமகன் உள்வழி நாடிச் சென்று உரைக்கும் உரிமையினை நீ உடையை 'யாகவின்,' துறை பொருந்திய எம் கொண்கன் பிரிந்தானாக, எம்முடைய சந்து பொருந்தி விளங்கும் வளைகள் நெகிழ்ந்து நீங்கும் இம்மெலிவினைக் காண்பாயாக எ, று.

பிரிந்தென என்னும் காரணப் பொருட்டாய வினை யெச்சம் நீங்கிய என்னும் எச்சவினை கொண்டது. இறை, சந்து. கெழு, கேழ். என நின்றது. தலைமகன் பொருள்

வினைக்கட் பிரிந்து நீட்டித்தா னாக அவன்பால் பாணனைத் தூதுவிடக் கருதின ளாகலின், நீ உரைத்தற் குரியை என அவன் செயலை நினைப்பித்து, தூது சென்று கூறுங்கால், என் நிலைமையினை உள்ள வாறே உரைத்தற்கு, வகை நீங்கிய என் நிலையினை நன்கு கண்டு செல்க என்பாள், காண்மதி பாண என்றாள். இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றாமை. கூறியது கூறலும், தான் வகுத்துக் கூறலும் என வரும் இரு வகைத் தூதுநெறிக்கண், உரைத்தற் குரியை என்றது, கூறியது கூறலையே உணர்த்திற்றேனும், காண்மதி பாண என்றது தான் வகுத்துக் கூறலையே விதந்தவாறு. இனி, ஈச்சினூர்க்கினியர், உரைத்தற்குரியை என்றது, “பரத்தையிற் பிரிந்த வழி நின் வார்த்தையே கேட்பன் என்பது தோன்றப் பாணற்குத் தலைவி கூறியது¹” என்பர். இளம்பூரணர் “தூதுவிடக் கூறிய தென்பர்²”

பரத்தையிற் பிரிவின்கண் பாணன் பெரும்பான்மையும் தலைமகளை வாயில் நேர்வித்தற்கும், தலைமகன் காதன்மை கூறுதற்கும் உரியனாவன்; வாயில் நேர்விப்பான் கூறுதலும், தலைமகன் காதன்மை கூறலும், தூதன்பாற்படுமாயினும், ஒரோவழித் தலைமகன் விடுப்ப வாராது, தானே வருதலும் அவன்பால் உண்மையின், ஒருவர் விடுப்ப வருவதே தூதின் இயல்பு என அறிக. (ஐ)

5. ஞாழற் பத்து.

இது, வேழப்பத்து, கள்வன்பத்து என்றும் போலப் பாட்டுத் தோறும் ஞாழலாகிய கருப்பொருளையே சிறப்பித்துக் கூறும் திறமுடைமை பற்றி, ஞாழற் பத்து என்னும் பெயரதாயிற்று. ஞாழல் என்பது கொன்றை வகைகளுள் ஒன்று. இதனைப் புலிநகம் என்றும் புலிநகக் கொன்றை யென்றும் வழங்குவர். வடமொழியாளர் இதனைச் சிதைத்துப் பலினி என மொழிவர். கடல் சார்ந்த நிலப்பகுதியில் நுண்மணல் பரந்த கானலிடத்தே இந்த ஞாழல் வளமாக வளரும். இதன்காய் நுனி வளைந்து புலிநகம் போறலின் இது புலிநகக்கொன்றை என்படுகிறது. இயற்கைக் காட்சியில் தோய்ந்து திளைத்த சங்ககாலச் சான்றோர் இது நெய்தற் குரிய மரவகையென்றே வரையறுத்துள்ளனர். “நெய்தற்கு மரம் புன்னையும் ஞாழலும் கண்டலும்¹” என உரைகாரர் கூறுவது காண்க. ஞாழல் மரம் அடிபடுத்து உயர்ந்து வளரும் இயல்பிற்று; இதன் அடிப்பகுதி பொருக்குகையுடைய தோல் மூடியிருக்கும்; “பொரியரை ஞாழல்²” என்பர். சங்ககாலத்துத் தமிழ்மகளிர் இதன் பூவின்பால் பேரன்பு கொண்டு இதன் தழையினையும் பூவினையும் கொய்து தழையுடை தொடுத்து அணிந்து இன்புற்றனர். “ஞாழல் மலரின் மகளிர், ஒண்டழையயரும் துறைவன்³” என்பதும், “கானல் ஞாழற் கவின்பெறு தழையள்⁴” என்பதும் காண்க. ஞாழற்பூ, கொத்துக் கொத்தாய்த் தம்மிற் செறிந்திருக்கும்; அரும்புகள் பசுமை நிறமும் பூக்கள் பொன்னிறமும் உடையன; பூக்களின் இதழ் சிறிதாய் வெண்கடுகு போல் உள்ளன; அதனால்,

1. தொல். பொ. 18.

2. சீவக. 515.

3. ஐங். 147.

4. ஐ. ஊ. 191.

இவற்றைப் “பசுநனை ஞாழல்¹” “பொன்னினார் ஞாழல்²” “ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல்³” என்று சான்றோர் குறிப்பது காண்க. ஞாழல் மரத்தின் கிளைகளும் கொம்புகளும் கருநிற முடைய வாதலின், “செவ்வீ ஞாழற் கருங்கோட்டு” இருஞ்சினை⁴” எனப்படுகின்றன. கழிக்கான விடத்து எக்கரில் கடற்காற்றின் கடுமையினைத் தாங்கி நிற்க வேண்டுதலின், ஞாழலின் கிளையும் கொம்பும் வன்மையுடையவாகும். புன்னையும் செருந்தியும் நெருங்கவுள்ள கானற்சோகையில் ஞாழலும் உடன்நின்று மணம் கமழும் பூ விரிந்து தண்ணிய நிழலும் நறுவிய மணமும் நல்குதலால், நுண்ணிய தூய பால்போன்ற மணல் பரந்த நீழலிடத்தே அழகு திகழும் இளமகளிர் கூடியிருந்து மாலை தொடுத்துத் தலையிற் சூடிக் கொள்வதும், தழை தொடுத்து இடையில் அணிசெய்து கொள்வதும் பண்டை நாளிப் பண்புடைச் செயல்களாகும். “ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள் நீர்க்கால், கொழுநிழல் ஞாழல் முதிரிணர் கொண்டு, கமழ முடித்துக் கண்கூடு கூழை⁵” எனச் சான்றோர் மகிழ்ந்து பாடுகின்றனர். கழிக்கரையில் நிற்கும் தாழையின் நார் கொண்டு கயிறு திரித்து, அக்கயிற்றால் ஊசல் பண்ணி, ஞாழலின் கிளையிற் கட்டி மகளிர் ஊசலாடி உளங்களிகூர்வது நெய்தலில் நிகழும் இன்பக்காட்சிகளுள் ஒன்று. “ஞாழல் ஓங்கு சினைத் தொடுத்த, தாழை வீழ்கயிற்றுசல் தூங்கிக் கொண்டல் இடுமணல் குரவை⁶” அயர்வது புலவர் பாடும் புகழ்பெற்றுள்ளது.

இந்த ஞாழலினத்தைச் சேர்ந்த மரங்கள் சில மேனாட்டுப் பிரான்சு, சுவிட்சர்லாந்து, தென்சருமனி, வட இத்தாலி ஆகிய நாடுகளில் உள்ளன. ஏனை நாடுகளில் இவை அழகுக்காக மனைப்புறங்களில் வளர்க்கப்படு

1. குறந். 81. 2. ஐங். 169. 3. குறந். 50.
4. அகம். 240. 5. கவி. 56. 6. அகம். 20.

சின்றன. கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேனாட்டவருட் சிலர் இவற்றை வடகிழக்கு அமெரிக்காவுக்குக் கொண்டு சென்றனர். ஒருவகை ஞாழலை வேறு மரங்களோடு ஒட்ட வைத்துப் பொன்மை, நீலங்கலந்த பொன்மை, இதழ் விளிம்பு மட்டிற் சிவந்த நிறம் உடைய மூன்றுவகைப் பூக்களைப் பூக்குமாறு செயற்கை முறையில் ஆக்கியுள்ளனர். ஞாழலின் பட்டை நீங்கிய உட்பகுதி உறுதி யமைந்தது; இழைப்பு வேலையில் மிக்க நயமும் ஒளியும் கொண்டு திகழ்வதனால், இதன் மதிப்பு மிகவும் உயர்ந்து நிற்கிறது. ஞாழலின் விதை மிளகுபோல் உருவும் கைப்புச்சுவையும் கொண்டுள்ளது. வேர்ப்புறத்தைக் குழிமுயல்கள் விரும்பி யுண்கின்றன என்பர். (1)

141. எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழத
துவலைத் தண்டுளி வீசிப்
பயலை செய்தன பனிபடு துறையே.

இது வரைவு இடை வைத்துப் பிரிந்துழி, ஆற்றாளாகின்ற தலைமகள் அவன் வரைவதற்குப் பிரியவும் நீ ஆற்றயாகின்றது என்னை என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: துறை பயலை செய்தன என்றது யாம் ஆற்றியிருப்பே மாயினும் ஆற்றாமையே மிகாநின்றது என்றவாறு.

உரை: நீரால் கொணரப்பட்ட மணல் புரந்த நிலத்தின் கண் நின்ற ஞாழலின் பூ செருந்திப்பூவுடன் மணம் கமழ, குளிர்ந்த நீர்த்துறைகள் துவலையாகிய தண்ணிய துளிகளை வீசிப் பசலேநோய் செய்தன வாகலின், யான் ஆற்றி யிருக்குமாறு என்னை எ. று.

ஞாழலும் செருந்தியும் முதலிற் கூறும் சிணையறி கிளவியாய்ப் புவைக் குறித்து நின்றன. பசலை பயலை என வந்தது. துவலை, துவ விடும் நீர்; பெருந்துளி; திவலை,

சிறுதுளி. நீர்த்துறையிடத்து இருந்தும் விளையாடியும் பூக்கொய்தும் நீராடியும் இன்புறும் இடம் பலவாதல் பற்றி, துறை செய்தன எனப் பன்மையில் முடித்தார். துறை, வீசி, செய்தன என இயைக்க. செய்தெனெச்சம், இடத்துநிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நிற்கும் இயைபினால் முடிந்த தென்க.

பூவின் மணம் ஒருபுடையிற் கமழ, நீர்த்திவலைகள் காற்றிற் பரந்து குளிர்செய்யக் காமக்குறிப்பு நிகழ்தவின், துறைகள் தன்னைப் பிரிந்த தலைமகளை நினைப்பித்து வருத்தம் உறுவித்தன என்பாள், பயலை செய்தன பணிபடு துறையே என்றாள். இதனைத் துறைமேல் வைத்துக் கூறியது, தான் ஆற்றி யிருத்தற்கு முயலினும், ஆற்றாமை கையீகந்து நின்றல் உணர்த்தற்கு. பயலைசெய்தன என்பது பசலைபாய்தல்.

“இது வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்துழி ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்குத் துறை இன்ப முடைத்தாகலான் வருத்திற் றெனத் தலைவி கூறியது” என்றும், “இது சுரத்தருமை முதலியன வின்றி நெய்தற்குட் பாலை வந்தது”¹ என்றும் நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவர். (க)

142. எக்கர் ஞாழ் லிறங்கிணர்ப் படுசினைப்
புள்ளிறை கூருந் துறைவனை
உள்ளேன் றோழி படிஇயரென் கண்ணே.

இது, வரையாது வந்தோழரும் தலைமகன், இரவுக் குறிக்கட் சிறைப்புறத்தானாக, “நின்கண் துயிற்ப்போருட்டு நீ அவனை மறத்தல்வேண்டும்” என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. உரை : ஞாழல் இறங்கிணர்ப் படுசீனை வருந்தப் புள் இறைகூரும் என்றது தான் வரையாது நமக்கு வரும் நோயறியாது தான் வேண்டும் இன்பமே முடிப்பான் என்றவாறு.

உரை : தோழி, எக்கரின்கண் நின்ற ஞாழலின் தாழ்ந்த பூங்கொத்துக்கள் பொருந்திய சிணையின்கண் பறவைகள் வந்து தங்குந் துறையினையுடைய தலைமகனை நீ கூறியவாறு நிணையாதொழிகுவேன் ; இனி, என் கண்கள் உறங்குக எ.று.

இறங்குதல், தாழத் தொங்குதல். இணர்ப்படுசீனை, பூங்கொத்துக்களை யுடைய கிளைகள். இறை கூர்தல், ஒரு சொல்லாய் இறுத்தல் என்னும் பொருளது ; இறுத்தல், தங்குதல். புன்னைத் “தடவுநிலை மாச்சினைப், புள் ளிறை கூரும் மெல்லம் புலம்ப¹” என்று பிறுண்டும் வழங்குப. உள்ளிய விடத்து, வரையாது ஒழுகும் அவனுடைய ஒழுக்கத்தால் பல்வேறு எண்ணங்கள் தோன்று மனத் தைக்கலக்கி வருத்துதலின் உறங்கே னாயினேன் என்பாள், உள்ளேன் தோழி படிஇயர் என் கண்ணே என்றாள். “புள் ளிமிழ் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை, உள்ளேன் தோழி படிஇயரென் கண்ணே²” என்றார் பிறரும். உள்ளேன் என்றது அழிவில் கூட்டத் தாங்கு நெஞ்சழிதல். படிஇயர் என் கண் என்றது கண் துயில் மறுத்தல்.

ஞாழலின் இணர்ப்படு சிணையின்கண் புள் ளி னம் இறைகூர்தலால், அது வருந்துவது இயல்பாதல் போலத் தலைமகன் வரைதலை நிணையாது நீட்டித்துத் தங்குதலால் யான் படர் மிகுந்து உறக்கமின்றி வருந்துவேனாயினேன் எனத் தலைவி கூறினாள் என்க. (2)

143. எக்கர் ஞாழற் புள்ளிமி முகன்றுறை
இனிய செய்து நின்றுபின்
முனிவு செய்தவிவள் தடமென்றோளே.

இது, புறத்துத் தங்கி வந்த தலைவற்குத் தோழி
சோல்லியது.

ப. உரை. இனிய செய்து.....தட மென்றோள் என்றது
அக்காலத்து நினக்கு இனிமை செய்து பின் முனிவைச் செய்தன
ஆதலால், இஃது இத்தோள்களின் தவறல்லது நின் தவறன்று
என்பதாம், ஞாழற்கண்ணே புள்ளிமிழ் அகன்றுறை என்றது
இவ்வூர் அகன்றுறையார் அவர் தூற்றுவர் என்பதாம்.

உரை: எக்கர்க்கண் நின்ற ஞாழலின்கண் தங்கிய
புட்கள் அதன்கண் இருந்து ஒலியினைச் செய்யும் அகன்ற
துறையில் இவளுடைய பெரிய மெல்லிய வாகிய தோள்கள்
களவின்கண் ஒழுகிய காலத்து நினக்கு இனியவற்றைச்
செய்து பின்னர் அஃதொழிந்து நினக்கு வெறுப்பை விளைப்
பனவாயின, எ.று.

இனிய செய்து என்றும் பின் முனிவுசெய்த என்றும்
கூறவே, இனிய செய்தது முன்னதாகிய களவுக்காலத்
தென்பது பெற்றும். இனிய செய்தலாவது, புணருந்
தொறும் பெரும்போகம் பின்னும் புதிதாய் வளர்ந்து
நெஞ்சம் பிணித்தல். முனிவு செய்தலாவது, அப் பிணிப்
பின் நீங்கி இன்பத்தை மறத்தல்.

பெருமையும் மென்மையுமுடைய வாயினும் அவனைப்
பிணித்தலைச் செய்யாது, வெறுப்பான் மெலிந்தனவாகலின்
உயர்சொற் கிளவியால் தடமென்றோளே என்றார்; இது
குறிப்பு மொழி. தோள்களின் தவறு கூறுவாள் போன்று,
தலைவன் தவற்றினையும், உள்ளுறையால் அதலை எழும்
அலரையும் கூறியதனால், பிறன்கண்தோன்றிய சிறுமை
பொருளாக வியப்புப் பிறந்தவாறு காண்க.

நின்ற யூயில் முனிவு செய்த என்ற பாடத்துக்கு, இவளுடைய தடமென்றோள், கூட்டத்தால் இனிய வற்றைச் செய்த நின் மார்பிடை உறங்கும் துயிலின்கண், நீ புறத்துத் தங்கினமையால் முனிவினைப் பயப்பவாயின என்று உரைக்க. கூடிய விடத்து இனிமையைச் செய்த நின் நன்றியை மறவாளாயினும், அவள் தோள், அந் நன்றியைக் கொண்டு நின் துயிலை முனிவுசெய்தன என அவன் புறத்தொழுக்கம் தோன்ற உணர்வுடையதுபோல் தோண்மேல் ஏற்றிக் கூறியவாறு. கூட்டத்தால் என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சமாம். (உ)

144. எக்கர் ஞாழ லிணர்படு பொதும்பர்த்
தனிக்குரு குறங்குந் துறைவற்
கிளிப்பசந் தன்றென் மாமைக் கவினே.

இது தலைமகன் வரைந்து கோடலை நினையாது, கள வொழுக்கமே விரும்பி ஒழுகாரின்றான் என்பது அறிந்து வேறப்பட்ட தலைமகள், “அவன் கூறியவாற்றால் இனிக் கடிதின் வரைவன், நீ ஆற்றா யாகா தோழிய வேண்டும்” என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: எக்கர் ஞாழல்.....உறங்கும் என்றது, இனிக் காலம் வந்தவிடத்தும் வரைந்து கொண்டு ஒன்றுபட்டு ஒழுக நினை யாது தனித்து உறைதலே விரும்புவான் எ.று.

இனிப் பசந்தன்று என்றது, அவன் வரைவேன் என்று கூறிய வார்த்தையை மெய்யென்று கொண்டு கூறுதலால் இப்பேரது காண் என் மாமைக்கவின் பசந்தது என்றவாறு.

உரை: எக்கரில் நின்ற ஞாழலின் பூங்கொத்துக்கள் பொருந்திய சோலையின்கண், துணையிற் பிரிந்து தனிமையுற்ற குருகு உறக்கங் கொள்ளும் துறைவன் பொருட்டு, இதுகாறும் பசலை பாய்ந்து கவின் குன்றிநின்ற என் மாந் தளிரின் தன்மையினை யுடைய அழகு, இப்பொழுது காண், பசப்பெய்துவதாயிற்று, எ.று.

ஆகவே, இப்பெற்றியோன் கூறிய மொழியை மெய்யென்று கோடல் ஆகா தென்பாள், இனிப் பசந்தன்று என்றாள். இனி, வரைந்து கோடலை நினையாது களவொழுக்கமே விரும்பி யுறைவதால் எழும் அலர்க்கு அஞ்சித் தன் மேனி நலங்கெடுதற்கு இரங்குவாள், என் மாமைக்கவினே என்றாள் என்றாமாம். (ச)

145. எக்கர் ஞாழற் சிறியிலைப் பெருஞ்சினை
ஓதம் வாங்குந் துறைவன்
மாயோள் பசலை நீக்கின னினியே.

இது வரைவு மறுத்த தமர் உடம்பமொற்றால் சான் றேரைத் தலைமகன் விடுத்ததுஅறிந்த தோழி தலைமகள் கேட்கு மாற்றற் சொல்லியது.

ப. உரை: ஞாழற் சினையை ஓதம் வளைக்கும் துறைவன் என்றது தன் வழி வாராத சுற்றத்தாரைத் தன்வழி ஆக்குகின்றான் என்றதாம்.

உரை: எக்கர் ஞாழலின் சிறிய இலைகையுடைய பெரிய கினையைக் கடல்நீர் பெருகிப் போந்து வளைக்கும் துறைவன் இப்பொழுது மாமை நிறத்தினையுடைய தலைமகள் உற்ற பசலையோயினே நீக்குவா னாயினன் எ.று.

ஓதம், கடல்பெருக்கு. வாங்குதல், வளைத்தல்; மாயோள் மாமைநிற முடையவள்; “விழுவொலி கூந்தல் மாஅயோள்” எனப்பிறரும் கூறுவது காண்க. தன்னொடு கூடாத ஞாழலின் சிறிய இலையைுடைய பெருஞ் சினையைக் கூடும்படி ஓதம் வளைக்கும் என்றதலை, எளிதின் மகட்கொடை நேராத தலைவியின் தமரைச் சான் றேரை விடுத்து நேர்விக்கின்றான் என்பது பெற்றும். ஆகவே, தமர்உடம்படுதலும், இவள் தலைவனைக் கூடிப் பசலை நீங்குவதும் இனி விரைவில் நிகழும் என்பாள், பசலை நீக்கினன் என இறந்த காலத்தாற் கூறினாள். “இறந்த காலம் குறிப்பொடு கிளத்தல், விரைந்த பொருள் என்மனார் புலவர்” என்ப. (ஊ)

146. எக்கர் ஞாழ லரும்புமுதி ரவிழினார்
நறிய கமழுந் துறைவற்
கினிய மன்றவென் மாமைக் கவினே

இது, வரைவு கடாவவும் வரையாது ஒழுக்கின்றழி,
“நம்மை எவ்வகை நீனைத்தார் கொல்லோ,” என்று ஐயுற்
றிருந்த தலைமகள் வரைவு தலைவந்துழித் தோழிக்குச்
சொல்லியது.

ப. உரை: அரும்புமுதிர்.....துறைவன் என்றது அவன்
அன்பு முறையாலே முதிர்ந்து வெளிப்பட்ட திறம் கூறியவாறு.

உரை: எக்கர் ஞாழலின் அரும்பு முற்றி மலர்ந்த பூங்
கொத்துக்கள் நறுமணம் கமழும் துறைவன்பொருட்டு
என் மாமைக்கவின் தெளிவாக இனிமை யுடையவாயின,
காண் எ. று.

மாமைக்கவன், மாமையினால் உளவாகும் அழகுகள்;
உறுப்புத்தோறும் நிறத்தாலும், ஒளியாலும் தனித்தனிச்
சிறத்தலின் பன்மையாற் கூறினார்.

அரும்பு முற்றிய வழியே அதன் இதழ்கள் முறுக்
கவிழ்ந்து விரியு மாகலின் அரும்புமுதிர் அவிழ்இணர்
என்றும், இணரிலுள்ள அரும்புகள் மலர்ந்தவழி நறு
மணம் வெளிப்பட்டு இனிது கமழ்வதுபற்றி; கறிய கமழும்
என்றும் கூறினார். பல்லாற்றினும் வரைவு கடாவவும்
வரையானாய்க் களவே விரும்பி ஒழுக்கினமையின்,
குன்றற் பாலதாய நலம் குன்றாத சிறப்புக் கருதி, என்
மாமைக்கவினே என்று எடுத்து, குன்றிற்றாயின் அது
தமரது ஆராய்ச்சிக் கிடனாய்ப் பலரறிய அவராய் அவனைக்
காண்டற் கரிய இற்செறிப்பினைப் பயக்குமாகலின், அது
செய்யாத நன்மையை வியந்து, இனிய மன்ற என்
மாமைக்கவினே என்றாள். “அரும்பு முதிர்ந்து மலர்ந்து

நறுமணம் கமழ்ந்தாற்” போலத் தலைவன் உள்ளத்து அன்பு வளர்ந்து பெருகி வரைவோடு வருமாறு செய்தது காண் என உள்ளுறையால் உவந்து கூறினோளாம்.

துறைவர்க்கு என்பது பாடமாயின், வரைவு தலைவந் துழிக் கொண்ட மகிழ்ச்சி மிகுதியால், தன் காதன்மை தோன்றப் பன்மை வாய்பாட்டாற் கூறியவாறு என்க. (ஈ)

147. எக்கர் ஞாழன் மலரின் மகளிர்

ஒண்டழை யயருந் துறைவன்

தண்டழை விலையென நல்கினன் நாடே,

இது, சுற்றத்தார் வேண்டிய கோடுத்துத் தலைமகன் வரைவு மாட்சிமைப்படுத்தமை அறிந்த தோழி உவந்த உள்ளத்தளாய்த் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: ஞாழல் மலரில்லாத மகளிர் அதன் தழையை விரும்பும் துறைவன் என்றது, உலகை வழங்க வேண்டும் உள்ளத் தன் அஃது இன்மையான் நாட்டை வழங்கினன் என்பதாம்.

உரை: எக்கரிடத்து நின்ற ஞாழன்மரத்தில் மலரின்மை கண்ட மகளிர் அதன் குழையைக் கொய்து ஒள்ளிய தழை தொடுத்து அணிந்து மகிழும் துறையினை யுடைய தலைமகன் நீ உடுக்கும் தழையுடைக்கு விலையாக நாடுகளை நல்கினன், காண் என்று.

ஞாழலிடத்து மலருள்வழி அதனைக் கொய்து குழலிற் சூடிக்கொள்வது மகளிர் இயல்பு; “ஞாழல் முதிரிணர் கொண்டு, கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை¹” என்பது காண்க. அஃது இவ்வழி, அதன் தழையைக் கொய்து தழையுடை தொடுத்தணிவது மரபாதலின், மலரில் மகளிர் ஒண்டழை அயரும் என்றார். “கானல் ஞாழற்

கவின்பெறு தழையள் 1” எனப் பிறுண்டுக் கூறப்படுவது காண்க. இது பற்றியே பழையவுரைகாரர் மலரின் மகளிர் என்றதற்கு “மலரில்லாத மகளிர்” என உரை கூறினார் போலும்.

நல்கினன் நாடே என்றது தலைமகன் வரைவு மாட்சிமைப் படுத்துவான், தமருக்குப் பரிசம் அளித்தவாறு. தண்டழையின் பொருட்டுத் தான் தாளாண்மையால் வென்ற நாடுகளை நல்குவான், அவள் பொருட்டுத் தன் இன்னுயிரையும் நல்குவன் என்பதுபட நின்று அவன் காதன்மை மிகுதி யுணர நின்றது.

• மலரினை என்ற பாடத்துக்கு ஞாழலின் பூக்களைத் தழையின் கண் தொடுத்தணியும் துறைவன் என்க. எனவே, தான் விரும்பிய வரைவு மாட்சிமைப்படுத்தற்குத் தான் தாளாற்றி வென்ற நாடனைத்தும் நல்கினன் என்பது தோன்றத் தன்நாடு எனினுது வாளாதே, நாடே என்றான் என்பதாம். (எ)

148. எக்கர் ஞாழ லிகந்துபடு பெருஞ்சினை
வீயினிது கமழந் துறைவனை
நீயினிது முயங்குமதி காத லோயே.

இது, களவொழுக்கத்தின் விளைவறியாது அஞ்சிய வருத்தம் நீங்கக் கரணவகையான் வதுவை முடித்த பின்பு தலைமகனைப் பள்ளியிடத்து உய்க்கும் தோழி சொல்லியது.

ப. உரை: எக்கர் ஞாழல்.....கமழும் துறைவன் என்றது அவன் அன்பு இதன்மேல் இல்லை என வளர்ந்து பயன்பட்ட திறம் கூறியவாறு.

உரை: அன்புடையாய், எக்கர் ஞாழலின் நிலைகடந்து ஓங்கும் பெரிய சினையின்கட் பூத்த பூக்கள் இனிதாகிய நறுமணங் கமழும் துறைவனை, நீ நன்கு முயங்கி இன்புறுக என்று.

இகத்தல் வரம்புக்கு மேற்பட மிகுதல். இனிமை, மிகுதிப்பொருட்டு. நிலைகடந் தோங்குத லாவது ஞாழ லின் இடத்துக்குத் தக வளராது வளத்தால் மிகவோங்கி, இனி வளர்ச்சியில்லை யென்னுமாறு வளர்தல். ம தி, முன்னிலைபசை.

இதுகாறும் களவொழுக்கத்தின் விளைவறியாது மிக்க காதலால் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன் விரைந்து வரையான்கொல்லோ என நினைந்து வருந்தி யிருந்தாளாகலின், இனி அவ்வருத்தம் ஒழிந்தது என்பாள், நீ இனிது முயங்குமதி என்றும், காதலோய் என்றும் கூறினாள்.

இஃது “அற்ற மழிவுரைப்பினும்¹” என்பதற்கு உதாரணம் எனக் கொள்வர் நச்சினூர்க்கினியர். (அ)

149. எக்கர் ஞாழற் பூவி னன்ன
சுணங்குவள ரிளமுலை மடந்தைக்
கணங்குவளர்த் தகறல் வல்லா தீமோ.

இது, வரைந்தெய்திய தலைமகன், தலைவியோடு பள்ளி யிடத்து இருந்துழித் தோழி வாழ்த்தியது.

உரை: எக்கர் ஞாழலின் பூப்போலத் தேமல் வளர் கின்ற இளமையான முலையினையுடைய மடந்தையாகிய இவளுக்கு வருத்தம் விளைவித்துப் பிரிதல் மாட்டிராகுக, எ.று.

மாதர் நல்லார்க்கு வனப்பு மிகுவிப்பது சுணங் கென் பதும், அது ஞாழலின் பூப்போல்வ தென்பதும் “அணங் கென வருத்த சுணங்கணி யாகத்து, ஈர்க்கிடைப் போகா வேரிள வனமுலை²” என்றும், “சிறுவி ஞாழல் தேன்தோய்

ஓள் எரிணர், நேரிழை மகளிர் வார்மண விழைத்த, வண்டற் பாவை வனமுலை முற்றத்து, ஒண்பொறிச் சுணங்கின் ஐதுபடத் தாஅம், கண்டல் வேலிக் காமர் சிறு குடி ¹” என்றும் வருவனவற்றூ லறிக.

வல்லாதி முன்னிலைவினையின் ஈறு நீண்டது. **மோ.** முன்னிலையசை. **சுணங்கு வளர்இளமுலை மடந்தை** என்றது தலைவியின் வனப்பு மிகுதி கூறிப் பிரியலாகாமைக்கு ஏது கூறியவாறு. களவுக்காலத்து இருவகைக் குறியினும், வரைவிடை வைத்துப் பிரிதல் பயின்று வல்லோ யாயினை யாகலின், ¹ நின்னல தில்லா இவளை இனிப் பிரியின், அஃது இவட்குப் பெரியதோர் வருத்தம் உறவிக்கும் என்பாள்; **அணங்கு வளர்த்து அகறல் வல்லாதிமோ** என்றாள். எனவே, பிரியின் வரும் ஏதம் கூறினோம். இன்னணம், பிரியாமைக் கேதுவும், பிரிவுழி யெய்தும் ஏதமும் கூறி ஓம்புநீத் தது, “ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும் ²” என்ற தனால் தோழிக் கமைந்தது. **அணங்குவளர்த்த தகறல் வல்லாதிமோ** என்றது, அழிவில் கூட்டம் எய்திய பின்னர் அவன் பிரிவாற்றமை.

வல்லாதிமே என்பது பாடமாயின், முன்னிலை முன்னர் நின்ற ஏகாரம், மகர மூர்ந்து வந்ததாம். “முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும், அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே ³” என்பது விதி. (ஈ)

150. எக்கர் ஞாழ நறுமலர்ப் பெருஞ்சினைப் புணரி தினைக்குந் துறைவன் புணர்வி னின்னா னரும்புணர் வினனே.

இது, முன்பெருகாற் பிரிந்து வந்த தலைமகன் பின்னும் பிரிந்துழி, அவனை முயங்காளாக, தோழி, “நீ இவ்வாறு செய்தற்குக் காரணம் என்,” என்று வினவிய வழி, தலைமகள் தோழிக்குத் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது.

ப. உரை : நறுமலர்ப் பெருஞ்சினை வருந்த வந்து திரை நிகாக்கும் என்றது ஓர் இடத்தானாய் ஒழுகாது வந்தும் பெயர்ந்தும் நம்மை வருத்தமுறுத்துவான் எ.று.

உரை : எக்கர் ஞாமலின் நறிய மலர்கள் பொருந்திய பெரிய கிளையைக் கடலின் திரைகள் வந்து கலக்கும் துறைவன் புணர்ச்சியிலும் துன்பமே வினை வித்தலின் இன்று நம்மைப் புணரினும் புணர்வில்லாதவனே யாவன் : ஆகலின், நீ அவனை வினவுவதிற் பயனென்று மில்லை எ.று.

ஆகலின் முதலாயின எஞ்சி நின்றன. அரும்புணர் வினனே என்புழி அருமை, “அருங்கேடன்” என்புழிப் போல இன்மை குறித்து நின்றது. புணர் வின்கண், அவனைக் காணுந்தோறும், அவன் செய்த பிரிவே நினைக்கப்படுதலின், வருத்தம் தோன்றுதலால், புணர்வின் இன்னான் என்றும், கூடியவழியும் அவன் உள்ளத்திற் பரத்தையிற் பிரிவுபற்றிய நினைவே நிகழ்தலால், கூட்டத்தான் எய்தும் இன்பம் பிறவாமையின், அரும்புணர் வினனே என்றும் கூறினான். இது முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல்.

நீ இவ்வாறு செய்தற்குக் காரணம் என்னென்று வினவிய தோழிக்குத் தலைமகள் எக்கரிடத்து நின்ற ஞாமலின் பெருஞ்சினையைக் கடலலை போந்தும் பெயர்ந்தும் வருத்தும் துறைவனாதலின், மனைக்கண்ணிருந்து கற்புப் பெருமை பிறங்கும் நம்மைத் தன் புணர்வாலும் பரத்தையிற் பிரிந்து சேறலாலும் துன்புறுத்தும் இயல்பினனாகலின், அவற்குப் புணர்வும் பிரிவும் இரண்டும் ஒன்றே யென விடையிறுத்தவாறு.

புணர்வின் அன்னான் என்ற பாடத்துக்கு அரும்புணர் வினனாகலின், அவன் இது பொழுது புணரினும், அவ் வியல்பினனாய்ப் பிரிதல் கைவிடா னாகலின் அவனைக் கூடலும் கூடாமையே என்றுரைக்க.

(௨)

6. வெள்ளாங்குருகுப் பத்து.

இஃது எக்கர் ஞாழற் பத்தைப்போல் வெள்ளாங்குருகின் செய்தியைப் பாட்டுத்தோறும் பொதுவாகக் கொண்டிருத்தல்பற்றி இவ்வாறு பெயர்பெறுவதாயிற்று.

வெள்ளாங்குருகு நீர்ப்பறவையினத்துள் ஒன்று. இது வயிற்றுப்புறம் வெண்மை நிறமும், முதுகுப்புறம் சாம்பல்நிறமும் உடையது. “துறைபோ கறுவைத் தாமடி யன்ன, நிறங்கிளர் தூ விச்சிறுவெள்ளாங்குருகு”¹ எனச் சான்றோர் கூறுவது காண்க. நீர்நிலைகளின் கீரைகளில் வளர்ந்திருக்கும் புதர்களில் கூடமைத்து வாழ்வது இதன் இயல்பு. இதனை உள்ளாங்குருகு என்பதும் உண்டு. இதன் ஆணைவிடப் பெண் வேறு சில வண்ணங்களுடன் அழகு மிக்கு இருக்கும். வெள்ளாங்குருகுகளின் இனத்தை நன்கு கண்டறிந்தவர்க்கே யன்றிப் பிறர்க்குப் பெண்குருகு வெள்ளாங்குருகின் இனம் என்பது எளிதில் தெரியாது. பெடைக்குருகின் வாலில் இருபத்தாறு முதல் இருபத்தெட்டு இறகுகளும், சேவலின் வாலில் பதினான்கு முதல் பதினாறு இறகுகளும் இருக்கும். நிலத்தில் இருக்கும் போது இதன் வால் மேலும் கீழும் அசைந்து கொண்டே இருப்பதுபற்றி இது வாலாட்டி (Wagtails) யெனவும் வழங்கும். இதன் கால்களில் அன்னம், வாத்து முதலியவற்றிற்கு உள்ளது போல விரல்கட் கிடையே தோல் இல்லையாயினும், இது நீரில் நன்கு நீந்திச்செல்லும் நீர்மையுடையது. நிலத்தில் நடக்கும் போதும் விரைந்து செல்லும் இதன் திறம் விளங்கித் தோன்றுகிறது.

வெள்ளாங்குருகின் இனத்தில் ஆணிணும் பெண்குருகுகளின் தொகையே மிக்குளது என உயிர்நூல் அறிஞர் கண்ணொரக்கின்றனர். அதனால் இவற்றிடையே வியத்தகு நிகழ்ச்சி யொன்று காணப்படுகிறது. பெடைக்குருகு கருக்கொள்ளும் செவ்வி எய்தியதும் தன்மேனியைப் பொற்பு மிகுவித்து ஆண்குருகுகளின் மனம் கவரத் தொடங்கும். தன் கருத்துக்கினிய ஆணைக் கண்டதும் அதனைத் தன்பால் ஈடுபடுத்தற்கு முயலும்; அம் முயற்சியில் அஃது ஏனைக் குருகுகளுடன் அரும்போர் உடற்றுும்; முடிவில் தான் துணை யெனக் கொண்ட குருகுடன் கூடி மூன்று முதல் நான்கு முட்டைகளை இடும். இட்ட முட்டைகளை அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும் செயலை ஆண்குருகுகளை மேற்கொள்ள வைத்துப் பெடைக்குருகு பறந்துபோய் விடுகிறது. பின்னர் அது வேரூர் ஆண்குருகைப்பற்றித் தனக்குத் துணையாக்கி, அதற்கொரு மூன்று நான்கு முட்டைகளை யிட்டுத் தந்து அடைகாத்துப் பொரிக்கச் செய்து நீங்கி விடும். இவ்வாறே பெண்குருகு கூடமைப்பதும் காதற் சேவலைத் தேடிக்கூடி முட்டை யிடுவதும் நீங்குவது மாகிய இச்செய்கையினையே மேற்கொண்டு வாழ்கிறது.

கூட்டிடைத் தங்கி முட்டைகளை அடைகாக்கும் செயலை மேற்கொள்ளும் வெள்ளாங்குருகின் செவல் இருபத்தொரு நாட்கள் அடைகாத்துக் குஞ்சுகள் பொரித்தவுடன் அவை தாமாக இரைதேடி யுண்ணும் செவ்வி பெறும் வரையில் உணவு தந்து ஓம்பும் தாய்மைப் பணியை ஒருசிறிதும் தாழ்வின்றி ஆற்றுகின்றது. வெள்ளாங்குருகின் குஞ்சு சிவந்து நீண்ட காலும் சிறிது நீண்ட மூக்கும் கொண்டு, கொக்கு நாரை முதலியவற்றின் புனிற்றுப்புலவு தீராத இளங்குஞ்சு போலத் தோன்றுவதனால், பொதுவாகக் காண்பார்க்கு அவற்றிடையே வேறுபாடு காண்பது அரிது. நாள் முதிரமுதிர வேற்றுமை விளக்கம் எய்துகிறது.

நிலவுலகில் எவ்வெப்போது மழைக்காலம் எங்கெங்கு சிறந்து நிலவுகிறதோ அப்போது அங்கே இவைகள் சென்று சேர்ந்துவிடும். இவற்றிற்கு யாதும் ஊர்; எந் நாடும் தம்நாடே. ஐரோப்பா, அமரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகட்குச் செல்வதும் திரும்ப வருவதும் இயல்பு. இமயத்தில் ஆரூயிரம் ஏழாயிரம் அடிவரையில் இவை காணப்படுகின்றன. அதற்கு மேல் உள்ள நீர்நிலைகளில் வெள்ளாங்குருகுகள் செல்வதில்லை.

கருஞ்சேறுகளில் காணப்படும் சிறுசிறு புழுபூச்சிகளையும் சின்னஞ்சிறு மீன்களையும் பிடித்துண்பது இக்குருகுகளின் இயல்பு. ஊனுண்போர், இக்குருகுகளின் ஊனை மிக்க விருப்பத்தோடு உண்ணுவர். நாம், இனி, இக்குருகு பொருளாக வரும் பாட்டுக்களைக் காணலாம்.

151. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
மிதிப்ப நக்க கண்போ நெய்தல்
கட்கமழ் பாணத் துறைவற்கு
நெக்க நெஞ்சம் நேர்கல் லேனே.

இது வாயில் வேண்டிய தோழிக்குத் தலைமகள் வாயில் மறுப்பாளர் சொல்லியது.

ப. உரை : வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை துறைவன் என்றது பரத்தை யொருத்தியொடு ஒழுக்கின்ற ஒழுக்கம் இடையற்றதாகச் சென்ற வாயில்கள் நெருங்க அவள் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து கூறிய காதல்மாற்றம் பரந்து செல்கின்ற துறைவன் என்பதாம். வெள்ளாங்குருகு என்றது பரத்தையாகவும், பிள்ளை என்றது பரத்தையொடு தலைமகனிடையுளதாகிய ஒழுக்கமாகவும், காணிய சென்ற மடநடை நாரை என்றது வாயில்களாகவும் கொள்க. இவை வருகின்ற பாட்டு ஒன்பதாக்கும் ஒக்கும். மிதித்தது அவளை நெருங்குதலாகவும், நக்க நெய்தல் அவள் நெஞ்சாகவும், கட்கமழ்பு ஆணை அவள் அவர்க்குக் கூறிய மாற்றம் எல்லாருக்கும் புலப்படுத்தலாகவும் இப்பாட்டிற்குக் கொள்க.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் குஞ்சினைத் தனது பார்ப்பென நினைத்து அதனைக் காண்டற்குச் சென்ற மடப்பம்பொருந்திய நடையினை யுடைய நாரை, தன் காலால் மிதிப்ப, அதனால் இதழ் விரிந்த, கண்ணைப் போலும் நெய்தல்மலர்கள் தேன் நாறுதல் அமையாத துறைவன் பொருட்டு என் நெஞ்சு உடைந்தொழிந்தமையால் யான் அவற்கு வாயில் நேர்தலை ஆற்றேனாயினேன் எ.று.

பிள்ளை, பறப்பனவற்றின் இளமைக்கும் பெயராம். “அவற்றுட், பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றிளமை” என்பது மரபியல். செத்து எனற் குரிய வினையெச்சம் செத்தென என வந்தது. “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க. காணிய, செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம். கண்ணிற்கு உவம மாதற்குரிய நெய்தலுக்கு, அக் கண்தன்னையே உவமித்தது ஒருவகையுவமமாம். “பொருளே யுவமம் செய்தனர் மொழியினும், மருளது சிறப்பினஃதுவமமாகும்” என்பது விதி. கண்போல் நெய்தல் என்றால், கண்ணிற்கும் நெய்தற்கும் சிறப்புடைமை மயங்கி வாராது பின்னும் அக் கண்ணிற்கே சிறப்பாம் என்பது கருத்து. “கண்போல் நெய்தல் போர்விற்பூக்கும்” என்றார் பிறரும். நகுதல், முறுக்கவிழ்ந்து இதழ் விரிதல். இயற்கையே நெகிழாது, செயற்கையால் நெகிழ்ந்தமை தோன்ற மிதிப்ப நக்க நெய்தல் என்றனர். நெய்தல் கட்கமமுமாறு, “கட்கமழ் நெய்தல் ஊதி”⁵ என வருதலால் அறிக. நேர்கல்லேனே என்பது முதன்மேல் நின்ற சினைவினை.

தனக்கு உரித்தல்லாத வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளையைத் தனக்கு உரித்தாகக் கருதி நாரை தன் பிள்ளையைக் கைவிட்டுக் காணச் சென்றாற்போலத் தலைமகன் தனக்

1. தொல். பொ. 559. 2. ஐ. சொல். 457.
3. ஐ. ஐ. 284. 4. நந். 8. 5. முருகு. 74.

குரிய என்னைக் கைவிட்டுப் பரத்தையை நாடிச் சென்றொழுகின்றான் எனத் தலை வி உள்ளுறுத் துரைக்கின்றான். இஃது உவம மருங்கில் தோன்றும் துனியுறுகிளவி.

இனி, நாரை மிதிப்ப நக்க நெய்தல் கட்கமழ்பு ஆனவாறு போலத் தலை வன் விடுத்த வாயில்களால் நெருக்குண்டு யான் வாயில் நேரக்கருதினும், என் நெஞ்சு அன்புற்று வாயில்நேர்தலை உடன்படாதாயிற் றென்பது உள்ளுறையாலும் வற்புறுத்தினு ளாயிற்று.

• தலைவனது பரத்தைமை யொழுக்கத்துப் பண்பில் செய்தியை உள்ளுறையால் வற்புறுத்தினமையின், என் நெஞ்சு அவன் புறத்தொழுக்கத்தால் உடைந்தொழிந்த தென்பாள், நெக்க நெஞ்சம் என்றும், என் பெண்மையால் யான் வாயில் நேரக்கருதினும் என் நெஞ்சு அதற்கு உடன்படாதாயிற் றென்பாள் நெஞ்சம் நேர்கல்வேன் என்றும் கூறினாள். நெஞ்சம் நெக்கு உடைந்தமையின் நேர்கல்வே னையினேன் எனக் கொள்க. “இனமீ னர்ந்த வெண்குருகு மிதித்த, வறுநீர் நெய்தல் போல, வாழாளாதல் சூழாதோயே” என்றும், “பெறின் என்னும் பெற்றக்கால் என்னும் உறினென்னும், உள்ளம் உடைந்துக்கக் கால்” என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. குலமகளாய தன்னினும் பொதுமகளாய பரத்தை வேறுதலை நோக்காது தலைமகன் பரத்தைபாற் சென்ற தனை, வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளையைத் தனது பார்ப்பெனக் கருதி நாரை காணிய சென்றது என உள்ளுறுத்தாள். இதனை ஏனை வருமிடங்களினும் உரைத்துக் கொள்க.

நெக்க நெஞ்சம் நேர்கல்வேன் என்றது அழிவில் கூட்டத்து அவன்பிரி வாற்றாமை. கட்கமழ்ந் தானுத் துறைவற் கென்றும் பாடம்.

“இது வாயில் வேண்டிய தோழிக்குத் தலைவி வாயில் மறுத்தது¹” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். (க)

152. வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
கையறு பிரற்றுங் கானலம் புலம்பந்
துறைவன் வரையு மென்ப
அறவன் போலு மருளுமா ரதுவே.

இது தலைமகள் வாயில் மறுத்துழி, “இவன் நின்மேல் தோடார்ச்சியிற் குறைவிலன், அருளு முடையன்; ஆதலால், நீ இவனோடு புலத்தல் தகாது என நெருங்கி வாயில் நேர்விக்கும். தோழிக்கு அவள் சொல்லியது.

ப. உரை: துறைவன்வரையும்.....அதுவே என்றது அப் பரத்தையைத் தனக்கு இப்பரத்தையாக வரைவான் என்று கூறுகின்ற ராகலின், நீ கூறுகின்ற படியே ‘அறமுடையன் போலும், அருளும் அதுவே’ என இகழ்ந்து கூறியவாறு. கையறுபு இரற்றும் கானலம்புலம்பந் துறைவன் என்றது பரத்தையரிடத்துச் சென்ற வாயில்கள் கூற்றேயாய்ப் பிறிது மாற்றமின்றிச் செல்கின்ற துறைவன் என்றவாறு.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பினைத் தனதெனக் கருதி அதனைக் காண்டற்குச் சென்ற மடநடையினை யுடைய நாரை செயலற்று ஒலித்தலைச் செய்யும் கானலைச் சேர்ந்த கடல்நிலத் தலைவன் அப்பரத்தையை வரைகுவன் எனப் பலரும் கூறுப வாகலின், அவன் அறமுடையன் காண்; அஃது அவற்கு அருளுமாம் என்று.

அருளுமார் அது என்புழி, ஆர், அசைநிலை. “அசை நிலைக் கிளவி ஆகுவழி யறிதல்²” என்ற சூத்திரத்து,

“ஆகுவழி யறிதல் என்றதனால், அசைநிலையாங்கால் உம்மை முன்னரும், உம்மீற்று வினை முன்னரு மல்லது வாராமை யறிக” என்பர் சேனாவரையர். இது, தோழி கூறியதனைக் கொண்டு கூறியது. கானலம் புலம்பர் துறை வன் என்புழிச் சாரியை அல்வழிக்கண் வந்தது.

தலைவனது புறத்தொழுக்கம்பற்றிப் புலந்து வாயில் மறுத்தா ளாகலின், அவ்வொழுக்கத்திடை அவன் செய்கை இது என்பாள், வரையும் என்ப என்றுள். தன்னொடு தொடர்பு பெற்றாரைக் கைவிடுதல் அறமாகாதெனக் கருதி, அத்தொடர்பு மிக இற்பரத்தையாக வரைதலின், நீ அவனை அறவன் எனக் கூறியது ஒக்கும் என்பாள், அறவன் போலும் என்றுள். போலும், ஈண்டு ஒருவகைச் சொல்லணியாக வந்தது.

“நறுந்தா துண்டு நயனில்காலை, வறும்பூக் துறக்கும் வண்டு” போலப் பொதுமகளாய் பரத்தையின் நலன் நுகர்ந்தபின் கைவிடலின்றித் தனக்கே உரிமை செய்து கோடல் தோன்ற வரையும் என்ப என்ற தலைவி, அச் செயல் தக்கதென உடன்பட்டாள் போல அறவன் போலும் என்றும், முதற்கண் எம்பால் செய்த அன்பு இப்போது முதிர்ந்து பரத்தையர் பலர்க்கும் தலையளி செய்தற்குரிய அருளாய் நின்ற தென்பாள் அருளுமா ரதுவே என்றும் கூறினாள் எனக் கொள்க.

வரையும் என்ப என்றது புறஞ்சொல் மடனாக்கிளவியாகலின், அறவன் போலு முதலாயின வெகுளிக் குறிப்பினவாம். ஆகவே, அவன் தன்னைப் பிரிந்து ஒழுகுதல் அறமும் ஆகாது, அருளு மாகாது என்பது அவள் கருத்தாம் என அறிக. எனவே, அப்பெற்றியோன் பொருட்டு வாயில் வேண்டுவது என்னை யென வாயில் மறுத்தவாரும்.

153. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
உளர வெழிந்த தூவி குவவுமணற்
போர்விற் பெறாஉந் துறைவன் கேண்மை
நன்னெடுங் கூந்தல் நாடுமோ மற்றே.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வாயில் வேண்டிய தலைமகன்
கேட்குமாற்றால் வாயிலாய்ப் புகுந்தார்க்குத் தோழி கூறியது.

ப. உரை: நாரை உளர ஒழிந்த தூவி.....துறைவன்
என்றது இவன் கூறிவிட்ட வாயில்கள் மாற்றம் பரத்தை பெறும்
துறைவன் எ.று.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பினைத் தன்னுடைய
பார்ப்பு எனக் கருதிக் காண்டற்குச் சென்ற மடப்பம்
பொருந்திய நடையையுடைய நாரை அலைப்ப விழ்ந்த
அதன் தூவி, காற்றால் திரண் டுயர்ந்த மணற்குவியற்கட்
பெறப்படும் துறைவனது நேயம், நல்லவாய் நீண்ட
கூந்தலையுடைய தலைமகளை நாடுமோ? நாடா தாகலின்,
நாடுவதாக நீங்கள் வாயில் வேண்டுவது என்னை. எ.று.

உளர்தல், அலகினூற் கோதி அலைத்தல். போர்வு,
குவியல். இது பெரும்பாலும் வைக்கோற் போர்வுக்கு
வழங்கும். குவவு, திரட்சி. உடையானது நாட்டம்
உடைமைமேல் நின்றது. ஓகாரம் எதிர்மறை.

பரத்தையிற் பிரிந்தொழுகுவோன் அவர் சேரியின்
கண் புணர்வும் பிரிவும் நிகழ்த்தி அவரவர்பால் வாயில்
வேண்டி விடுவதும் பெறுவதும் செய்கின்றமை உள்ளுறுத்
துக் கூறுதலின், நம்பால் வாயில் வேண்டற்குரிய
கேண்மை நெஞ்சில் தோன்றுதற்கு இடமின்மையின்,
அவன்பொருட்டு வாயில் வேண்டுவ தென்னை என்பாள்,
கேண்மை நாடுமோ என மறுத்தாள். தலைவி தன்னைப்

பிறள்போல் கூறும் குறிப்பால் நன்னெடுங்கூந்தல் என்றாள். தலைமகற்குச் சிறந்த உரிமையுடைமைபற்றிக் கூந்தலை விதந்தோதினாள்; இவள் ஒலிமென்கூந்தல் உரியவால் நினக்கே 1” என்று பிறரும் கூறுவது காண்க.

இனி, நாணுமோ மற்றே என்ற பாடத்துக்கு, நாணு மன்றே என உரைக்க. ஓ, மற்று, ஏ, அசை. தன்னை யின்றியமையாத தலைமகளைத் துறந்து பரத்தைமாட் டொழுகிய தவற்றினால் அவளைச் சார்வுழி நாணுதல் ஒருதலை யாகலின், நாணுமோ என்றாள் என்க. (ஈ)

154. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
கானற் சேக்குந் துறைவனெ
டியானெவன் செய்கோ போய்க் தமில் வுரே.

இது, தோழி வாயில் வேண்டி நெருங்கியவழி வாயில் மறுக்கும் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. உரை: துறைவனோடு யான் எவன் செய்கோ என்றது, அவனோடு யான் ஒழுகும் ஒழுக்கம் என் என்று வெறுத்துக் கூறியவாறு. போய்க்கும் இவ்வூர் என்றது தலைமகன் குணம் கூறுகின்ற தோழியை எனக் கொள்க. நாரை கானற் சேக்கும் என்றது, வாயிலாய்ச் சென்றார் அவண்மாட்டுத் தங்குதல் நோக்கி எனக் கொள்க.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பினைத் தன்தெனக் கருதிக் காண்டற்குச் சென்ற மடநடைநாரை கானலின் கண் தங்கும் துறைவனோடு யான் யாதனைச் செய்துவேன், இவ்வூரினர் பொய் கூறுகின்ற ராகலின், எ.று.

தலைமகனது புறத்தொழுக்கம் பொருது வருந்தியிருப் பாளை, ஆற்றுவிக்கு முகத்தால் தோழி அவன் குணம் கூறி

னாளாகச் சிவப்புற்ற தலைமகள் அவளை அயலார் போலப் பிரித்து, இவ்வூரே என ஊர்மேல் வைத்துக் கூறினாள். “இமைப்பிற் கரப்பாக் கறிவல் அனைத்திற்கே, ஏதிலர் என்னுமில் லூர் 1” என்றார் சான்றோரும்.

தலைமகனது புறத்தொழுக்கத்தால் தன்பால் அன்பிலன் என்று கொண்டு, அப்பெற்றியானுடன் கூடிச் செய்யும் நல்லறம் நன்றாகா தென்றும், அது செய்தற்கு உசாத்துணையாகும் தோழியும் பொய் கூறுவாளாகியவழி, தான் கருதும் அறம் எவ்வாற்றினும் பயன் தாராது என்பாள், யான் எவன் செய்கோ என்றும் கூறினாள்.

யான் எவன் செய்கோ என அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும் வினாவாய்பாட்டாற் கூறியது, தோழி வாயில் வேண்டி நெருங்கியவழித் தலைமகட் குண்டாய வெகுளிச் சிறப்புணர்த்தியவாறு. வாயின் மறுத்தற்கண் வெகுளி சிறந்த தாயினும், அறத்திற் சென்ற உணர்வு திரியாமைக் கூறல் கற்புக்கு இலக்கணம் என அறிக. ஆகவே இது, “கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதி 2” க்கண் வாயின் மறுத்தவாறு. யானெவன் செய்கோ என்றது அலமரல். பரத்தையர் சேரியுள்ளும் புறத்தொழுக்கம் உடையனாய்க் காதற்பரத்தைபால் வாயில் விட்டு ஒழுகுகின்றான் என்று உள்ளறுத்து உரைத்ததற் கேற்ப நாரை கானற் சேக்கும் என்றதனால் வாயிலாய்ச் சென்றார் அப்பரத்தைமாட்டுத் தங்குவர் என்றாள் என்க.

(ச)

155. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பதைப்பத் ததைந்த நெய்தல் கழிய
ஓதமொடு பெயருந் துறைவற்குப்
பைஞ்சாய்ப் பாவையின்றனென் யானே

இது, பலவழியாலும் வாயில் நேராளாகிய தலைமகள் மகப்பேற்றிற் குரித்தாகிய காலம் கழிய ஒழுதுகின்றாய் என நெருங்கிய தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: பதைப்ப....துறைவன் என்றது வாயில்கள் கூறப் பரத்தை எய்திய இரக்கத்தினைத் தன் தண்ணளியாற் தீர்ப்பான் எ.று.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பைத் தனதாகக் கருதிக் காண்டற்குச் சென்ற நாரை இறகடித்து அசைதலால் நெருங்கிய நெய்தல்கள் கழியிடத்துப் பெருகும் அலைகளோடு நீங்கும் துறைவனுக்குக் களவின் கண் யான் பைஞ்சாய்ப்பாவை பெற்றுளே னாகலின், அஃது அமையும் எ.று.

பதைத்தல். மெய்சிலிர்த்து இறகடித்து அசைத்தல். ததைத்தல். நெருங்குதல். கழிய ஒதம், கழியிடத்துப் பெருகும் அலை. பைஞ்சாய்ப்பாவை, விளையாட்டின் கண் மகளிர் பசிய தண்டான்கோரையாற் செய்துவைக்கும் பாவை. “பௌவநீர்ச் சாய்க்கொழுதிப் பாவை தந்தனைத் தற்கோ¹” என்றும், “வண்டலாயமொடு பண்டு தானாடிய, ஈனாப் பாவை²” என்றும் பிறரும் கூறுவர். இங்ஙனம் தாம் செய்துவைத்த பாவையைத் தம் மகளாகக் கருதி மகளிர் விளையாடுதலை, “தாழிக் குவளை வாடுமலர் சூட்டி, தருமணற் கிடந்த பாவை யென்மருமகளே என முயங்கின ளமுமே³” எனவரும் தாயர் பரட்டரலுணர்சு. அஃது அமையும் என்பது கூற்றெச்சம்.

மகப்பேற்றிற் குரிய காலமாயினும், அதனை நினையாது, தலைமகன் என்னைத் தனிமையுற விடுத்துப் புறத்தொழுகுகின்றானாக, யான் களவுக்காலத்தே ஓரை ஆடியவழி வைத்துப் பேணிய பாவைதன்னையே கொண்டு அமைவே

கைவின், அதுகுறித்து வாயில் வேண்டுவது என் என்பாள், பைஞ்சாயப் பாவை ஈன்றனென் மாணே என்றாள்.

“கொடுமை யொழுக்கம் தோழிக் குரியவை, வருவறு சிறப்பின் • கற்பில் திரியாமை, காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும், ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்” வரும் கூற்றுவகையில், “இது பல்லாற்றினும் வாயில் நேராத தலைவியை மகப்பேற்றிற் குரிய காலம் கழிய ஒழுகாநின்றாய் என நெருங்கிய தோழிக்கு யான் களவின்கண் மகப்பெற்றேன் என (த்தலைவனை) க்க தாய்ந்து கூறியது” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

பறைப்பத் ததைந்த நெய்தல் என்ற பாடத்துக்கு உதிர் தலால் நிறைந்த நெய்தல் என்றுரைக்க; “நைந்து கரை பறைந்த என் உடையும் நோக்கி 2” என்றும் போல. (௩)

156. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பதைப்ப வொழிந்த செம்மறுத் தூவி
தெண்கழிப் பரக்குந் துறைவன்
எனக்கோ காதலன் அனைக்கோ வேறே.

இது, பரத்தையிடத்து வாயில் விட்ட டொழுகின்ற தலைமகனது வரயிலாய் வந்தார்க்குத் தோழி கூறியது.

ப. உரை: எனக்கோ காதலன் அனைக்கோ வேறே என்றது, இவள்மேல் அவன் காதலன் என்று நீயிர் கூறுகின்ற மாற்றம் மெய்யென்பது எனக்கும் ஒக்கும்; இவள் மனத்திற்கு ஒவ்வாது என்பதாம். அன்னை என்றது தலைமகனோ, செம்மறுத் தூவி தெண்கழிப் பரக்கும் என்றது அப்பரத்தைக்குக் கூறி விட்ட மாற்றம் எவ்விடத்தும் பரந்து செல்கின்ற துறைவன் எ. று.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பைத் தன்பார்ப்பெனக் கருதி, அதனைக் காண்டற்குச் சென்ற மடநடையையுடைய நாரை தன் இறகுகளைக் கோத உதிர்ந்த செவ்விய வரிகளையுடைய இறகு தெளிந்த கழியின்கட் சென்று பரவும் துறைவன் தலைவிபால் பேரன்பினன் என்பது எனக்கு மெய்யென்றே தோன்றுகிறது; ஆயினும் என் அன்னையாகிய தலைமகட்கு வேராக வுளது, என்செய்வேன் எ.று.

அன்னை என்றது தலைமகளை. தலைமகளையும் தன்னையும் பிரித்தலின் ஓகாரம் பிரிநிலை. “வேறென் கிளவி இருதிணைச் சொற்கும் ஓரன்ன வரிமை¹” யுடைய தாகலின், அனைக்கோ வேறு என்றாள். செம்மறுத் தூவி, சிவந்த நிறமுடைய வரிகளையுடைய தூவி; “கவிநிதமுன்ன தூவி²” என்று பிறரும் கூறுவர். இவ்வாற்றால் நாரை “செவ்வரி நாரை³” எனவும் வழங்குகிறது.

தலைமகன் தலைவிபால் பேரன்பினன் என்பது யான் நன்கறிந்த தொன்றாகலின் அவன் செய்வனவும் நீவிர் கூறுவனவும் எனக்கு உடன்பாடே என்பாள், எனக்கோ காதலன் என்றும், உள்ளுறையாற் கூறிய புறத்தொழுகத்தால் தலைமகள் புலந்துநிற்றல் இனிது விளங்குதலால் நீவிர் கூறும் நன்மை யாவும் அவட்கு வேராய்த் தோன்றுவவாயின என்பாள், அனைக்கோ வேறே என்றும் கூறினாள்.

வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளையைக் காணச் சென்ற நாரை பதைப்ப உதிர்ந்த தூவி தெண்கழிப் பரக்கும் என்றதனால், பரத்தையர் சேரிக்கண் தலைவன்பொருட்டு வாயில்கள் பரத்தையர் மனைக்குச் சென்று அவன் விடுமாற்றம் உரைத்தொழுகுதலால் எழும் அலர் இவ்வூர் முற்றும் பரவிவிட்ட தென்று உள்ளுறை கொள்ளப்படும். (சு)

157. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
காலை யிருந்து மாலைச் சேக்கும்
தெண்கடற் சேர்ப்பனெடு வாரான்
தான்வந் தனெனங் காத லோனே.

இது, பரத்தையிற் பிரிந்து வாயில் வேண்டி ஒழுகுகின்ற தலைமகன் தன் புதல்வன் வாயிலாக வருமெனக் கேட்டு அஞ்சிய தலைமகள் அவன் விளையாடித் தனித்து வந்துழிச் சொல்லியது.

ப. உரை: காதலன் என்றது என்மேல் என் புதல்வன் காதலன் என்பதறிந்தேன், அவனெடு வாராது தனித்து வருதலான் எ.று. நாரை காலை யிருந்து மாலைச் சேக்கும் துறைவன் என்றது பரத்தையிடத்து விட்ட வாயில்கள் செவ்வி பெருது பக லெல்லாம் இருந்து இரவிற்கண்ணும் அங்கே துயில்கின்ற ரென் பதாம்.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பைத் தனதாகக் குருதி அதனைக் காண்டற்குச் சென்ற மடநடையை யுடைய நாரை காலை தொடங்கி மாலைமுற்றும் ஆண்டே தங்கும் தெளிந்த கடனிலத் தலைவனெடு வாராது எம் காதலன்புடைய புதல்வன்தான் தனித்து வந்தான்காண் எ.று.

காதலன், புதல்வன். முற்றும் என்பது எஞ்சிநின்றது. சேர்ப்பனெடு வாரான் என்பதே அமையுமாயினும், தான் வந்தனன் என மிகுத்துக் கூறியது, இனிப் புதல்வன் வாயிலாகத் தலைமகள் மனைக்கண் வருதற் கில்லை என்பது புலப்படுத்தற்கு. புதல்வன் வாயிலாகப் புக்கவழி மறுத்த லாகாமையின், சேர்ப்பனெடு வாரான் என்று கூறினார்.

காணிய சென்ற நாரை காலையிருந்து மாலைச் சேக்கும் என்றது, பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் பகலும் இரவும் பரத்தையர் மனைக்கண்ணே உறைகுவன் என்பது விளக்கு தலின், சேர்ப்பனொடு வாரான் என வாளாது கூறினான்.

“இது வாயில் வேண்டி யொழுுகின்றான் புதல்வன் வாயிலாக வரும் எனக் கேட்டு அஞ்சிய தலைவி அவன் விளை யாடித் தனித்து வந்துழிக் கூறியது¹” என நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவர். (எ)

158. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
கானலம் பெருந்துறைத் துணையோடு கோட்குந்
தண்ணந் துறைவன் கண்டிகும்
அம்மா மேனியெந் தோழியது துயரே.

இது, பரத்தை புலந்துழிப் புலவி நீக்குவானும் அஃது இடமாக வந்தமை அறிந்த தோழி தலைமகற்கு வாயில் மறுத்தது.

ப. உரை: கண்டிகும் அம்மா மேனி எம் தோழியது துயரே என்றது எம்மிடத்துத் துயரமில்லை, எம் தோழியாகிய பரத்தைத் தலைவிபால் துயரம் கண்டேம்; நீ கடிதிற் சென்று அவள் வருத்தம் தீர்ப்பாயாக எ. று. நாரை.....கோட்கும் என்றது நினக்கு வாயிலாகச் சென்றா அவள் கருத்தறிந்து மகிழ்ந்து ஒழுுகின்றார் என்பதாம்.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பினைத் தனதாகக் கருதிக் காண்டற்குச் சென்ற மடநடைநாரை அஃது அன்மை கண்டு கானலின் பெரிய துறைக்கண் தன் பெடையுடன் திரியும் குளிர்ந்த துறைவனே, அழகிய மாந்தளிர்

போலும் மேனியிணையுடைய எங்கள் தோழியாகிய பரத்தையது துயரைக் கண்டு அதனைத் தீர்த்து வருக, எம்மினும் அவள் ஆற்றுமை மிகவுடையளாயினாள், காண் எ.று.

தண்ணந் துறைவன், விரிக்கும் வழி விரித்தல்¹. அம்மாமேனி யென்றது இப்பொருட்டாதல், “அம்மாமேனி நிரைதொடிக் குறுமகள்²” என வருதலா லறிக. இகும், முன்னிலை யசைச்சொல்.

பரத்தை புலந்தவழி, தலைமகன் தன் மனையகம் போதருதலும் அவள் புலவு தீர்த்தற்கு ஒரு வாயிலா மாகலின், அக்கருத்தினால் வந்தான் என்பதனை உணர்ந்த தோழி வாயில் மறுப்பாளாய், நின் செயலால் அவள் கொண்ட புலவி மிக்க துயரத்துக் கிடனாய் ஆற்றுமை பயந்தமையின், கடிதிற் சென்று அதனைத் தீர்த்து வருக என்பாள், அம்மா மேனி யெம் தோழியது துயர் கண்டிகும் என்றாள். எம்மினும் முதலாயின குறிப்பெச்சம். தலைமக னாகிய நீ நின் மனையகம் புகுந்தது கேட்டு ஆற்றாளாய் மேனி வேறுபட்டாள் என்பாள் குறிப்புமொழியால், அம்மா மேனி என்றும், அவளுற்ற துயரம் யாம் உற்றதே போல் எமக்கும் வருத்த முறுவிக்கு மாகலின், எம்மை இதுபோது தலையளி செய்யும் நீ அவட்கு அது செய் தலும் எமக்கு ஒத்ததே என்பாள், எம் தோழியர் துயர் என்றும் கூறினாள். எம்மை வாயில் வேண்டுமாற்றால் அது வேண்டாய் போலக் கூறினும், நின் காட்சியே அவள் துயர்தணி மருந்தாம் என்றற்கு, கண்டிகும் என்றாள் என்றுமாம்.

கற்பொழுக்கத்தின்கண், பரத்தைபால் இரக்கங் காட்டிப் பாராட்டிக் கூறியவழியும் தலைவிபால் புலவிக் குறிப்பு நிகழ்தல் இயல்பென அறிக.

1. தொல். சொல். 403.

2. நற். 134.

வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளையைத் தனதெனக் கருதிக் காண்டற்குச் சென்ற நாரை அஃது அன்மை கண்டு தன் துணைநாரையொடு கூடித் திரிவது போலப் பரத்தையர் சேரிக்கண் தலை வி புலந்தாளெனக் கேட்டு இவண் போதரும் நீ, யாம் வாயில் நேரின் புலவாமை, அறிந்து மீண்டும் பரத்தையோடே கூடி யொழுகுவாய் என உள்ளூறையால் தலைவன் பரத்தைமையை விளக்கி வாயில் மறுத்தவாறு காண்க.

என் தோழியது துயரே என்ற பாடம், “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன 1” என்பதனால் தோழி மாட்டு அமைந்தது என்க. (அ)

159. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பசிதின வல்கும் பனிநீர்ச் சேர்ப்ப
நின்னொன் றிரக்குவெ னல்லேன்
தந்தனை சென்மோ கொண்டவிவணலனே

இது, மறும்பொருட்டு உண்டிக்காலத்து வாயில் வேண்டி வந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

ப. உரை: நீ கொண்ட இவள் நலன் தந்தனை செல் எனக் கூட்டுக. நாரை...சேர்ப்ப என்றது நின் பரத்தை மனைக்கண் வாயிலாய்ச் சென்றோர் நின்னைப் பார்த்திருந்து பசிப்பர்; அவருடன் அருந்தக் கடிதின் அவள் மனைக்கண் செல்வாய் என்பதாம்.

உரை: வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பினைத் தனதாகக் கருதிக் காண்டற்குச் சென்ற மடநடை நாரைபசி வருத்த வருந்தி யிருக்கும் குளிர்ந்த நீ ரையுடைய கடனிலத் தலைவனே, நினக்கே உரிய தொன்றனை இரக்கின்றேனல் லேன்; நீ கவர்ந்துகொண்ட இவளது நலத்தைத் தந்து செல்வாயாக, எ.று.

பசிதின என்புழித் தின்றல் இலக்கணையாய் வருத்து தல் குறித்து நின்றது. “பசிதின வருந்தும் 1” என்றும் போல. இவள்நலன் என்றது இவட்குரிய நலமென நின்ற மையின் நின்னென்று என்றது நினக்குரிய தொன்று என்றவாறு. நலம், கோடற்கும் தருதற்கும் உரியதன்ற யினும், “வஞ்சியன்ன என் நலம் தந்து சென்மே 2” எனப் பிறரும் கூறுதலால் புலனெறி வழக்க மாதல் அறிக.

நினக்கே யுரிய தொன்றனை இரப்பேனாயின், நீ தாழ்த்தல் தகும்; இவள்பாற் கவர்ந்துகொண்ட நலனை இரக்கின்றேன்; ஆகலின், அதன்கண் தாழ்த்தல் ஆகாது என்றற்கு, நின்னென்று இரக்குவெனல்லேன் என்றும், தந்தனை சென்மோ என்றும் கூறினாள்.

இனி, நின்றபரத்தை புலந்தா ளென்பது கேட்டு நீ விடுப்ப அவள்பால் வாயிலாய்ச் சென்றோர் புலவாமை கண்டு நின்னைப் பார்த்திருந்து பசிப்பார்; அவருடன் இருந்துண்ணக் கடிதின் அவள் மனைக்கட் செல்வாய் என உள்ளுறையாற் கூறுகின்றாளாகலின், “இங்ஙனம் செல்வதே கருத்தாய்ப் போந்தனை யாகலின் நின்னை ஈண்டே நிறுத்தும் கருத்தினே னல்லேன்; நின் புறத்தொழுக்கத் தால் பொருது வருந்தி வேறுபட்டுத் தன் நலத்தை நின் பொருட்டே இவள் இழந்தன ளாகலின், அதனை நின்னையன்றித் தருவாரில்லை” யென்பாள், நின்னென்றிரக்குவெனல்லேன்; தந்தனை சென்மோ கொண்ட இவள் நலனை என்றாள். இஃது உறுப்புநல னழிதல். (க)

160. வெள்ளர்ங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
நொந்ததன் றலையு நோய்மிகுந் துறைவ
பண்டையின் மிகப்பெரி தினைஇ
முயங்குமதி பெரும மயங்கினள் பெரிதே

இது, புலந்த காதற்பரத்தை புலவி தீராது தலைமகள் வாயில் வேண்டி வந்தான் என்றது அறிந்த தலைமகள் வாயில் மறுத்தது.

ப. உரை : பண்டையின் என்றது பண்டும் நீ புலவி தீர்த்து முயங்கும் இயல்புடையை எ. று. நாரை.... துறைவ என்றது நின் ஆற்றமைக்குப் பிரிந்து வாயிலாய்ச் சென்றவர்கள் அவள் வருத்தம் கண்டு மிகவும் வருந்துகின்றார்கள் என்பதாம்.

உரை : வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளையைத் தனதாகக் கருதிக் காண்டற்குச் சென்ற மடநடையினையுடைய நாரை அன்மை கண்டு வருந்தியதன்மேலும் வருத்த மிகும் துறைவனே, நின் காதற்பரத்தையது புலவியைத் தீராமை யின் முன்னையினும் மிகவருந்தி மயங்கின ளாகலின், பெரும, நீ விரைந்து சென்று பண்டேபோல் அவனைக் கூடுவாயாக எ. று.

துறைவ, பண்டையின் மிகப்பெரிது இளைஇ மயங்கின ளாகலின், பெரும, விரைந்து சென்று முயங்குமதி எனக் கூட்டி முடிக்க. பண்டையின் என்பது பின்னரும் கூட்டப்பட்டது. படவே, “பண்டும் நீ புலவி தீர்த்து முயங்கும் இயல்புடையை” என்றவாரும். பெருமை களுள் முன்னது வருத்தமிகுதியும், பின்னது மயக்க மிகு தியும் சுட்டிநின்றன. “மகிழ்ந்ததன் றலையும் நறவுண் டாங்கு¹” என்றூற் போல, நொந்ததன் றலையும் நோய் மிகும் என்றது, நோய்மிகுதி உணரநின்றது.

காமம் புலவிக்குக் காரணமாதலும், அப் புலவியும் தீராதவழித் துனியும் மயக்கமும் உறுதலும் இயல்பா தலின், அப் பெருமயக்கத்திற்குக் காரணமாகிய கையிகந்த காமம் கூடி முயங்கப் பெறினல்லது நீங்காமை பற்றி, முயங்குமதி என்றும், அம்முயக்கத்திடைச் சிறிது

நெறி மாறினும் புலவி தீராமையெய்தும் என்றற்குப் பண்டையின் முயங்குமதி என்றும் கூறினாள்.

பரத்தை கொண்ட புலவி தீரும்வகை கருதித் தன் மனையகம், வந்துளான் என்பதை உணர்ந்து வாயில் மறுக்கின்ற ளாகலின், அவ்வாறு வருதலின், காமம் சிறக்கும் வகை அவ்வப்பொழுதுகளில் தோன்றிய சிறுதுனி பற்றிய புலவிகளை ஏற்றவகையால் தீருமாறு தீர்த்துக் கூடி முயங்கும் இயல்புடைய நீ, இன்று அவள் கொண்ட புலவி பண்டு நிகழ்ந்தவற்றினும் மிக்கதாகலின், அவ் வியல்பில் திரியாது கூடுதலின்றி ஈண்டு வருதல் கூடா தென்றற்கு, பண்டையின் மிகப்பெரிது இனையென்று, ஈண்டு வருதலும் அவள் புலவி தீர்க்கும் வாயிலாம் எனக் கருதுவதனை அவள் அறிந்தாலன்றி அப்புலவி தீராதாக, அறியாமையால் அவள் பெருமயக்க முற்றனள் என்பாள், மயங்கினள் பெரிதே என்றும் கூறினாள். கூறவே, பரத்தையின் ஆற்றாமை கூறித் தலைமகற்கு வாயில் மறுத்த வாறாயிற்று.

(10)

7. சிறுவெண் காக்கைப் பத்து.¹

இதுவும் மேலன போல நெய்தல்நிலக் கருப்பொருள் களுட் சிறந்த நீர்ப்பறவைகளுள் ஒன்றைச் சிறப்பாகப் பாட்டுத்தோறும் எடுத்தோதுவதுபற்றி இப்பெயரைப் பெறுவதாயிற்று.

சிறுவெண்காக்கை யென்பது நீர்க்கோழி முதலிய வற்றைப் போல நீர்நிலைகளில் மீன்பிடித்து உண்ணும் நீர்மையுடைய புள்ளினமாகும். இதன் உடல் முற்றும் காக்கை போலக் கருத்துக் கழுத்தின் கீழ்ப்புறம் மாத்திரம் சிறிது வெளுத்திருப்பதுபற்றிச் சிறுவெண் காக்கை எனப் படுகிறது. இக் காக்கை நம்நாட்டிலேயன்றிக் கிழக்கிலுள்ள மலையம் (Malaya), சுமத்திரை, சாவகம் முதலிய நாடுகளிலும் மிகுந்துளது. இதன்தொகை நம் தமிழகத்தில் ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை ஆகிய நான்கு திங்களிலும் கடற்கரையிலும் பெரிய நீர்நிலைகளிலும் மிகுதியாகக் காணப்படும்; பிற காலங்களில் வேறுநாடு கட்டுக்குச் சென்றுவிடும்.

நீர்நிலைகளின் கரையிலும், கடற்கானலிலும், கழி மருங்கிலும் நிற்கும் புன்னை கருவை முதலிய மரங்களில் பறப்பல நாழிகைக்கணக்கில் உட்காந்திருக்கும். பறக்கு மாறு எழுப்பினாலும், காக்கைகள் போல நெடுந்தொலைவு பறப்பதில்லை. தாமாகப் பறந்து செல்லத் தெரீடங்கின், மிக வி ர வ ர க நெடுந்தொலைவிலுள்ள நாடுகட்டுப் பறந்து செல்லும் பான்மை இவற்றிற்கு உண்டு. இதன் இனத்துள் ஆணும் பெண்ணும் வடிவிலாதல் நிறத்திலாதல் ஒருவேற்றுமையும் காணப்படுவதில்லை. சினையீனும் வேட்கை யெழுங் காலத்தில் இவற்றின் ஆ ர வ ர ம் மிக்குத் தோன்றும்.

இவ் வெண்காக்கைகள் சிறுசிறு அயிரைமீன்களைப் பிடித்துண்ணும் பெற்றிய வாயினும், சில காலங்களில் தவளைகளையும் இவை உண்கின்றன. இவை தண்ணீரில் இருக்குங்கால் தலையும் வாலின் ஒரு சிறுபகுதியும் வெளியில் தோன்ற முழுகியிருப்பது இயல்பு. நீர்க்குள் முழுகி நெடிதிருந்து அங்கே வாழும் மீன்களைப் பிடிப்பதில் இவை சீர்த்த குறியுடையவாகும். நீர்க்குள் முழுகிப் பிடித்த மீனை நிலக்காக்கை போலத் தலையை மேலே நிமிர்த்து அசைத்து அசைத்து விழுங்கும். சில சமயங்களில் முள்ளுடைமையால் நீர்க்குள் மறைந்து இருக்கும் கெடிற்று மீனைப் பிடித்து மேலே கொணர்ந்து காற்றிஷ் உயரமாகத் தூக்கி யெறிந்து உண்பதும் உண்டு. ஆழ மில்லாத நீர்நிலையில் மீன்களும் மிகச்சிலவே இருக்குமாயின், இக்காக்கைகள் கூட்டமாக நீரில் நடந்து மீன்களை ஒருசேரக் கூடுமாறு செய்து பிடித்துண்பதும் இவற்றின் இயல்பு.

மீன்வேட்டுவர் இவற்றைப் பிடித்துத் தமது தொழிலுக்குத் துணைசெய்யுமாறு பழக்கிக் கொள்வதும் உண்டு. ஆங்கிலநாட்டில் இந்த வழக்காறு உண்டு ஆசியாவின் கீழ்க்கடற்பகுதியில் வாழும் பரதவர் இவற்றை நன்கு பயிற்றி மீன்பிடித்து வருகாறு செய்கின்றனர்.

நீர்நிலைகளில் நிற்கும் மிக உயரமில்லாத மரங்களில் இக்காக்கைகள் கூடமைப்பது வழக்கம். ஒரு மரத்தில் நாற்பது ஐம்பது கூடுகள் காணப்படும். முறைக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து முட்டைகள் இடுவது இவற்றின் செயற்பண்பு. அம் முட்டைகள் வெண்மை கலந்த நீலமும் பசுமையும் கொண்ட நிறமுடையவை; அவற்றின்மேல் வெண்மையான பொடி பரந்திருக்கும்.

இவற்றின் இயல்புகள்! நமக்கு ஏன் இயற்கையாகத் தெரியவில்லை? நம்நாட்டுக் கல்விமுறை, நம்மைச் சூழவுள்ள மரம், செடி, கொடி, புல், பூடு, பறவை, விலங்கு

முதலியவற்றையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் கண்டறிந்து நமது நாட்டுக்கே உரிய நினைவும் செயலும் உடையராக்காது வெளி நாட்டினின்றும் போந்து வாழ்க்கை நடத்தும் மக்களினத் தவரைப்போல மாற்றி விட்டது; அதனால் சங்ககாலச் சான்றோர் பட்டுக்கள் கூறும் மாவும் புள்ளும் மரமும் செடியும் ஊரும் நாடும் ஒழுகலாறும் பிறவும் இந்நாளைய நமக்கு மிக்க வியப்பாக இருக்கின்றன; நம் முன்னோர்களான சங்கச் சான்றோர்களின் பெயர்களைக் கண்டு பெருமிதம் கொள்ள வேண்டிய நமது உள்ளம், எள்ளி நகையாடுமளவுக்கு இழிந்து விட்ட தெனின் வேறு கூறுவது என்னை? இன்றுள்ள கல்வித்துறைத் தலைவர்களும் கல்வியாளர்களும் தமிழ்ச் சிறுவர்களைப் பிறர்க்கே யுழைத்து ஏழையாகும் பேதைகளாக்கும் நெறியில் தம்மை யறியாமலே கல்வி நெறியை வகுத்து வந்துள்ளனர். தமிழ் நாட்டுக்குரிய பண்பாடு, பொருளறிவு, சமுதாய வரலாற்றறிவு முதலிய நெறிகளில் தமிழ்ச்சிறுவர் உள்ளமும் உரையும் இயங்குமாறு செய்யும் நாளே தமிழ்மக்களைத் தமிழ்நாட்டுக்கு உரிய தமிழ்மக்களாக்கும் நன்னாளாகும். அக்காலத்தே சங்க இலக்கியங்களின் இயற்கை அறிவு நலமும் பிறவும் பேரறிவும் பேரின்பமும் நல்கிப் பீடுபெறச் செய்யும் என்பது ஒருதலை. இவர்கள் மனத்தே “ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய் வாழ்கின்றோம்; ஒரு சொல் கேளீர்; சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்” என்ற நன்புலவன் நல்லுரை இன்னும் ஏறி இடம்பெற வில்லை. இது நிற்க, இனி இச்சிறுவெண்காக்கை பொருளாகவரும், பாட்டுக்களைக் காண்பாம்.

161. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
கருங்கோட்டுப் புன்னைத் தந்திந் துறைவற்குப்
பயந்து நுத லழியச் சாஅய்
நயந்த நெஞ்சம் நோய்ப்பா லஃதே.

இஃது ஒருவழித் தணந்துழி ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியது.

ப. உரை : சிறுவெண்காக்கை.....தங்கும் என்றது வரைதற்கு .வேண்டுவன முயலாது தன் மனைக்கண்ணே தங்குவான் எ.று.

உரை : பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறிய வெண்மையான கழுத்தையுடைய நீர்க்காக்கை கரிய கொம்புகளையுடைய புன்னைமரத்தின்கண் தங்கும் துறையினையுடைய தலைவன்பொருட்டு நெற்றி பசப்பெய்தி ஒளி கெடுதலால் மெலிவுற்று அவனை விரும்பிய நெஞ்சம் வருந்தும் பான்மைத்தாயிற்று, காண், எ.று.

கடற்கரைக் கண்ணதாகிய காக்கை என்ற சார்பினால், நீர்க்காக்கையாதல் பெறப்பட்டது. “பெருங்கடற் பரப்பின் இரும்புறம் தோயச், சிறுவெண் காக்கை பலவுடனாடும் துறை¹” எனவும், “சிறுவெண் காக்கைச் செவ்வாய்ப் பெருந்தோடு, எறிதிரைத் திவலை யீர் ம்புறம் நனைப்ப, பனிபுலந் துறையும் பல்புங் கானல்²” எனவும் பிறரும் கூறுதல் காண்க. புன்னையின்கோடு கரிதாதல், “கருங்கோட்டுப் புன்னைக் குடக்குவாங்கு பெருஞ்சினை³” என்பதனாலும் அறிக. பசந்து என்றபாலது எதுகையின்பங் குறித்துப் பயந்து என நின்றது.

பசந்தவழி இடையீடின்றி நுதல் ஒளிகெடுதலின், பயந்து நுதலழிய என்றார். தலைமகன் பிரிவால் நுதல் ஒளிகெட்டது ஒருமருங்கு வருத்த, பிரிவாற்றாமையால் நெஞ்சம் மெலிந்து அவனை நினைந்து வருந்துவ தாயினமையின், நோய்ப்பாலஃதே என்று கூறினாள். பயந்து நுதலழிய என்றது பசலைபாய்தல். நோய்ப்பாலஃதே யென்றது துன்பத்துப் புலம்பல். விரைந்து தன்னை வரைந்து

1: நந். 231.

2: குறந். 334.

3: நந். 167.

கோடற்கு முயலாது வைத்துத் தன் மனைக்கண்ணே தலைமகன் தங்கினன் என்று உள்ளூறுத்து உரைத்தலின் நயந்த நெஞ்சம் நோய்ப்பா லஃதே யென்று தன் னுறு விழுமத்தையே விதந்து கூறினான் எனக்கொள்க.

சிறுவெண்காக்கை தனக்கு வேண்டியது முயலாது புன்னையின் கருங்கோட்டின்கண் தங்குவது போல, வரை தற்கு வேண்டுவன முயலாது தன் மனைக்கண்ணே தங்கினான் என்று உள்ளூறைய கொள்க. இதுவே பழையவுரை காரார்க்கும் கருத்து. (க)

162. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
 நீத்துநீ ரிருங்கழி யிரைதேர்ந் துண்டு
 பூக்கமழ் பொ தும்பர்ச் சேக்குந்
 துறைவன் சொல்லோ பிறவா யினவே.

இதுவுமது.

ப. உரை: துறைவன் சொல்லோ பிறவாயின என்றது இன்ன நாளுள் வரைவல் என்ற சொற்கள் வேறாயின எ.று.

சிறுவெண்காக்கை..... சேர்க்கும் என்றது வரைவிற்கு வேண்டுவன முயலாது தன் கருமம் செய்து மனைக்கண்ணே தங்குவான் எ.று.

உரை: பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண் காக்கை நீந்துமளவு பெருகிய நீரையுடைய பெரிய, கழியின் கண் இரையாகிய சிறுமீன்களை நாடி யுண்டு பூக்கன் மணம் கமழும் சோலையில் தங்கும் துறைவனுடைய சொற்களோ தமக்குரிய பான்மையின் வேறாயின எ.று.

வேறுதலாவது "பிரியேன், பிரியின் தரியேன்" என்று கூறிப் பின்பு பிரிந்து வரையாது ஒழுகுதல். சொல்லும் செயலும் ஒவ்வாமையின் பிறவாயின எனப்பட்டன. ஓகாரம் பிரிநிலை.

தான் வற்புறுத்தியவாறு விரைய வந்து இடையரு இன்பம் புணர்ப்பன் என்று கருதியிருந்தாட்கு அவன் பிரிவு நெஞ்சழிவு விளைத்தமையின், துறைவன் சொல்லோ பிறவாயின என்றாள்.

“பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை, நீத்து நீர் இருங்கழி யிரைதேர்ந் துண்டு, பூக்கமழ் பொதும்பிற் சேக்கும் துறைவனொடு¹” என்றார் பிறரும்.

சிறுவெண்காக்கை கழிக்கண் சிறுமீனை யுண்டு பொதும்பரில் தங்கும் என்றது இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் எம் நலனுகர்ந்து, வரைதற்கு வேண்டுவன முயலாது தன் பாட்டில் தன் மனைக்கண்ணே தங்கினான் என்பது உள்ளுறை. துறைவன் சொல்லோ பிறவாயின என்றது பெர்யாக் கோடல். (௨)

163. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
இருங்கழித் துவலை யொலியிற் றுஞ்சும்
துறைவன் றுறந்தெனத் துறந்தென்
இறையேர் முன்கை நீங்கிய வளையே.

இதுவுமது.

ப. உரை : சிறுவெண்காக்கை.....துஞ்சும் என்றது ஆண்டுத் தனக்கு இனியவாகக் கூறுவார் மாற்றம் கேட்டு முயற்சியின்றித் தங்குவான் என்பதாம்.

உரை : பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண் காக்கை கரிய கழியின்கண் எழும் துவலையொலி கேட்டுக் கண்ணுறங்கும் துறையினையுடைய தலைவன் என்னைப் பிரிந்தானாக, என்னுடைய இறை பொருந்திய அழகிய முன்கையில் அணிந்த வளைகள் என்னைத் துறந்து நீங்கின எ.று.

துவலையொலி, அலைகள் கரையொடு பொருங்கால் நீர்த்திவலை உடைதலால் எழும் ஓசை. இவ்வொலி கேட்டுப் புள்ளும் மாவும் பிறவும் உறங்கும் என்றல் மரபு. “யாமத்து உடைதிரை யொலியில் துஞ்சும் மலிகடற், சில்குடிப் பாக்கம்¹” எனப் பிறரும் கூறினர். இறை, சந்தி. இறையேர் வளை, முன்கை வளை என இயையும். துறைவன் துறந்தானாக, என் முன்கை வளை நீங்கின எனினும் அமையும்.

துறைவன் பிரிவினால் நிகழ்ந்த வருத்தம் காரணமாகத் தன் உடம்பும் உயிரும் வாடியக் காலும், இவை என் உற்றன என்று கூறவல்லது தலைமகன் உள்வழிச் சென்று சேர்தல் அவளுக்கு இயல்பன்மையின், வளைமே லேற்றி, இறையேர் முன்கை நீங்கிய வளையே என்றான், முன்கையிற் கிடந்து அழகு செய்த வளை தாமும் துறந்து நீங்கின எனவே, “என்னோடு உடனிருந்து துணைமை நல்கும் மகளிர் பலரும் வேறுபட்டு நோக்குதலைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ” என்றாளாம். இஃது உடம்புநனி சுருங்கல்.

தலைமகள் தன்பால் பெருங்காதலன் என்பதனை நன்கரிந்தா ளாயினும், அவன் பிரிந்து சென்று விரைய வாராமைக்குக் காரணம் நினைந்து முடிவில் பிறர் கூறும் இனிய சொற்களைக் கேட்டு வரைவின் கண் முயறலையின்றி அமைந்தான் போலும் என எண்ணினா ளாகலின் அதனை சிறுவெண்காக்கையின் செயன்மேல் வைத்துக் கூறினாள். ()

164. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
 இருங்கழி மருங்கி னயிரை யாரும்
 தண்ணந் துறைவன் றகுதி
 நம்மோ டமையா தலர்பயந் தன்றே.

இது தலைமகனுக்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதாகியவழித் தலைமகள் தொழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை : சிறுவெண் காக்கை இருங்கழி மருங்கின் அயிரை ஆரும் என்றது, பரத்தையருள்ளும் புல்லியாரை விரும்புவான் எ.று. துறைவன் தகுதி நம்மோடு அமையாது அலர் பயந்தன்றே என்றது அவன் தகுதியுடைமை நமக்குத் திங்கு செய்தலே யன்றித் தனக்கும் அலர் பயந்தது என்பதாம்.

உரை : பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண் காக்கை பெரிய கழிக்கண் இருந்து அயிரை மீன்களை உண்ணும் தண்ணிய துறைவனது தகுதி நம்மாட்டு அமைந்தொழியாது பரத்தையர்மாட்டும் சென்று அலர் பயப்பதாயிற்று, காண் எ.று.

இருங்கழி, கரிய கழியுமாம். “இருஞ்சேற் றகன் வயல்¹” என்புழிப் போல, இருமை கருமை குறித்த தெனினுமாம். அயிரை, ஒருவகை மீன். இவற்றை இக்காலத்து அசரை என மருவி வழங்குவர். “அயிரைக் கொழுமின் ஆர்கைய மரந்தொறும் குழாஅலின்...வெண்குருகு ஒப்பு²” எனப் பிறரும் கூறுவர். தகுதி, குலமகளிரையும், பரத்தை மகளிரையும் சீர்தூக்கிக் குலமகளிரே மகப்பயந்து பயன்படும் மாண்புடைய ராதலை உணர் தொழுகுதல்; ஈண்டு அஃது எதிர்மறைக் குறிப்பு மொழியாய் நின்றது.

தன் புறத்தொழுக்கத்தால் தன்னை இன்றியமையேனாகிய எனக்கு வருத்தம் செய்வது, அவற்குத் தகுதியாய்த் தோன்றினும், பிறர்க்கும் அது நிகழ ஒழுகுகின்றான் என்றற்கு நம்மோடு அமையாது என்றும், அவ்வொழுக்கத்தால் ஊரெங்கும் அலராயிற் றென்பாள் அலர் பயந்தன்றே என்றும் கூறினாள். பரத்தையர் பாலும்

ஒன்றி யமையாது ஒழுக்குதலை உள்ளுறையாற் கூறுகின்றனர். இது புறஞ்சொல் மாணாக்கிளவி, இனி, மணத்தற்குரிய ஆடவரின்மையின் பரத்தைமையும் பெண்மையால் பிறர் துணையின்றி வாழாத மென்மையுமுடையராகிய பரத்தையர் மனைக்குச் சென்று தங்கி அவர் வேண்டுவன உதவி யொழுகுவது தலைமகனது தலைமைக்குத் தகுதி எனத் தோழி முதலாயினோர் கூறலின், துறைவன் தகுதி என்றும், அத்தகுதி கழிபேரருளாய்ப் பலர்பாலும் பரந்து பட்டது என்பாள் நம்மோடு அமையாது என்றும், அதனால் பரத்தையர் சேரிக்கண் எழுந்த அவர் ஊரெங்கும் சூழ்ந்து கொண்ட தென்பாள் அலர்பறந்தன்றே என்றும் கூறினாள் என்று உரைத்தலு மொன்று.

பெரிய கழியிடத்து உறையும் வெண்காக்கை சிறிய வாகிய அயிரைமீனை உண்ணும் பெருமனைக்கண் இருந்து நல்லறம் புரியும் தகவுடைய தலைமகன் என்றதனால், சிற்றினமாகிய பரத்தையரைக் கூடி யொழுகுதல் கூடாதென உள்ளுறுத்தவாறு.

இருங்கரை மருங்கின் என்ற பாடத்தால் பொருட்சிறப் பின்மையின், இருங்கழி மருங்கின் என்ற பாடமே சிறந்தமையுணர்க. (ச)

165. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
அறுகழிச் சிறுமீ ரூர மாந்தும்
துறைவன் சொல்லிய சொல்லென்
இறையே ரெல்வளை கொண்டுநின் றதுவே.

இதுவுமது.

ப. உரை: துறைவன் சொல்லிய சொல் என் இறையேர் எல்வளை கொண்டு நின்றதுவே என்றது வளையைக்கொண்டு நின்றது இப்புறத்தொழக்கம் அன்று; முற்காலத்துத் தெளிவிப்பான் சூன்ற சொல் என்று.

ಒರೇ : ಬೆರಿಯ ಕಡರ್ಕರೇಕಕಣ್ಣತಾಕಿಯ ಸಿರುವೆಂ
ಕಾಕಕೇ ನೆರ್ ಅಹ್ರು ಕಢಿಕ್ಕಣ್ ವಾಢುಂ ಸಿರುಮೆಂಕಣೇ ನೆರಂಪ
ಒಣ್ಣುಂ ತುರೇವನ್ ಮುನ್ನರ್ ನಂಢೇತ್ ತೇನಿವಿಂಪಾನ್
ಕುಣ್ಹುಂ ಸೊಲ್ವಿಯ ಸೊಲ್ ಇರೇ ಬೊರುಂತ್ರಿಯ ಅಢಕು
ವಿಲಂತ್ರೂಂ ವೆನೇಯೆಕ್ ಕವರ್ಂತ್ರೂ ಕೊಂಡತು ಂ. ರು.

ಂನವೇ, ವಣೇ ನೆಕಿಢ್ತಹ್ರು ಅವನ್ ಪುಹತ್ತೊಢುಕ್ಕಂ
ಕಾರಣಂ ಢನ್ರು ಂಢ್ರುವಾರೂಂ. ಇತು ಕೂಹ್ರುಂಶಂ. ಕೂಹ್ರು
ವಕೆಯಾಲ್ ಪುಹತ್ತೊಢುಕ್ಕಂ ಇನ್ ಢೇ ಕೂಹ್ರುಂಪಿಢುಂ,
ಕರುತ್ತೂ ವಕೆಯಾನ್ :ಅತನ್ ಒಣ್ಣೇ ಒಣ್ಣಂತ್ರೂ ಕೊಲಕ.
ಸೊಲ್ವಿಯ ಸೊಲ್ ಂಢ್ರುತಣುಲ್ ಸೊಲ್ ನೆಕಿಢ್ಸಿಕ್ಕುರಿಯ
ಕಾಲಢುಂ ಂತೂಢುಂ ಬೆಂತ್ರೂಕಕಂಪ್ಪಂಡ. ಕೊಣ್ಡು
ನಿನ್ಹತು ಂಬತು ಂರು ಸೊಲ್ ನೆರಂಢೇತ್ತಾಯ್ಕ ಕೊಂಡತು
ಂಢ್ಣುಂ ಬೊರುಂತ್ರೂ. ಕುಣ್ಹುಂ ಸೊಲ್ಲಾವತು, “ನಿನ್ಹುಂ
ತಢೇಕುವ ಂಯಿನ್ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ, ಇರವಲರ್ ವಾರಾ ವೇಕಲ್,
ಬಲವಾಕು ಯಾನ್ ಸೆಲವು ತಕವೇ” ಂಢ್ರುಂ ಬೊಲುಂ
ತೇನಿವಕಂಪ್ಪುಂತ್ರಿಯ ಸೊಲ್ ಂನ ಅರಿಕ. ವಣೇ ನೆಕಿಢ್ಹ
ಢೇಯೆಕ್ ಸೊಲ್ ಕವರ್ಂತ್ರೂ ಕೊಂಡತು ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ, ಸೊಲ್
ಬೊಯ್ತ್ತವುಡನ್ ವಣೇ ಕಢುಂತ್ರೂಢೇನಢೇಯಾಲ್ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ.

ಅವನ್ ಮುಂಪು ತೇನಿತ್ತ ಸೊಲ್ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ ಕಿಡತ್ತ
ತಲಿನ್, ಅವಂಪಾಹ್ ಪುಹತ್ತೊಢುಕ್ಕಂ ತೊಢ್ರುನಿಯತುಂ,
ಅತು ಬೊಯ್ತ್ತತಢೇ ಯುಣ್ಹುಂತ್ರೂ ಅವಹ್ರು ವರುಂ ಂತಂಪಾಡ್
ಢಿಹ್ರು ಅಂತ್ರೂಢೇಢ್ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ, ಸೊಲ್ವಿಯ ಸೊಲ್ ಂಢ್ರು
ಇರೇಯೆರ್ ಂಲ್ವಣೇ ಕೊಣ್ಡು ನಿನ್ಹತುವೇ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ.
ಇಲ್ವಾಢು, ಬೊಯ್ತ್ತಕುಣ್ ಪುರಿಂತ್ರೂಢುಕುತಲೇಪ್ ಪುಹತ್ತೊಢುಕ್
ಕತ್ತುಪ್ ಪರತ್ತೇಯರ್ ಢಾಡ್ರುಂತ್ರೂ ಸೆಂತ್ರೂಢುಂತ್ರೂ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ
ತೊಢ್ರುಂತ್ರೂ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂಢುಂತ್ರೂ ಕೂಢುಂತ್ರೂಢುಂತ್ರೂ.

ಸಿರುವೆಂಕಾಕಕೇ ನೆರ್ ಕುಢೇಹ್ರುಂತ್ರೂ ಕಢಿಕ್ಕಣ್ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ
ಸಿರುಮೆಂ ಅರುಂತ್ರೂಂತ್ರೂ ತುರೇವನ್ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂ, ನೆರಂಢೇ
ಕುಢ್ರುನಿಯ ಪರತ್ತೇಯರ್ ಸೇರಿಯುಢ್ರುಂತ್ರೂ ಬೊಯ್ತ್ತಕುಣ್ ಪುರಿಂತ್ರೂ
ಪುಲ್ವಿಯಾರೇ ನಯಂತ್ರೂ ಂಢುಕುಢುಂತ್ರೂಢುಂತ್ರೂ ಂಢ್ರುಂತ್ರೂಢುಂತ್ರೂ. (ಒ)

166. பெருங்கூடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
வரிவெண் டாலி வலைசெத்து வெருஉம்
மெல்லம் புலம்பற் றேறி
நல்ல வாயின நல்லோள் கண்ணோ.

இது வரையாது வந்தோழரும் தலைமகன் சிறைப் புறத்தானைத் தலைமகள் பசப்பிற்கு வருந்திய தோழி அவளை இயற்பழித்துக் கூறியது.

ப. உரை : நல்ல வாயின நல்லோள் கண் என்றது கண் பசந்தன எ. று.

• சிறுவெண்காக்கை திரையால் கரையில் எற்றப்பட்ட பலகறை களை வலைச்சுற்றிற் கோத்த பலகறையென வெருஉம் என்றது நாம் வரைதல் வேண்டிக் கடாவிய சொற்களைத் தனக்கு வருத்தம் செய்ய வனவாகக் கொண்டு வெருவுகின்றன என்பதாம்.

உரை : பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண் காக்கை வரி பொருந்திய வெள்ளிய பலகறைகளை வலை எனக் கருதி அஞ்சும் மெல்லிய கடற்கரையினையுடைய தலைமகன் சொற்களைத் தெளிந்ததனால், என் தலைமகளின் கண்கள் பசந்து நலமிழந்தன எ. று.

தாலி யென்றது கரையிடை எறியப்பட்ட பலகறை களை. அவற்றை வலைச்சுற்றிற் கோத்தனவாம் எனக் கருதி யஞ்சுதல் பற்றி வலை செத்து வெருஉம் என்றார். மெல்லம் புலம்பன் “மெல்லம் புலம்பன் வந்த மாறே”¹ என்றது காண்க. நல்லவாயின என்றது எதிர்மறைக் குறிப்புமொழி. நல்லோள் கண்கள் பசந்து நலமிழந்தன என்னின் விளையும் சொல்முரணை விலக்குதற்கு நல்ல வாயின என்றார். இனி, கண்கள் பசந்தன என்னது குறிப்புமொழியாற் கூறியது, புலம்பன் சொல் தேறியிருக்

கும் நன்மையுடையாட்குப் பிறிது படக் கூறல் நன்றன்று என்றற்கும், நல்லார்க்கு நன்மை விளைத்தலின் நிப் பிறிது செய்கின்றான் எனத் தலைமகனை இயற்பழிக்கும் தன்கருத்து முடித்தற்கும் என்க.

தான் தெளித்த சொல்லைத் தேறி யிருந்தார்பால் தவறின்றாக, தலைமகன் அதனைத் தேறாது ஒழுக்கின்றான் எனப் பழித்தற்குக் காரணம் உள்ளுறையால் உரைக்கின்றமையின், மெல்லம் புலம்பனைத் தேறி நல்ல வாயின நல்லோள் கண்ணே என்றாள்.

சிறுவெண்காக்கை வரிவெண்டாலிகளை வலைச்சுற்றிற் கோத்த பலகறை யென வெருஉம் என்றதனால், நாம் வரைவுகடாவிக் கூறிய சொற்களைத் தனக்கு வருத்தம் சூழ்ந்தனவாகக் கருதி அஞ்சுகின்றான் என உள்ளுறை கொள்க.

(சு)

167. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
 இருங்கழி யினக்கொடி றுருந் துறைவன்
 நல்குவன் போலக் கூறி
 நல்கா னாயினும் தொல்கே ளன்னே.

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன் விட வாய் லாய் வந்தார்க்கு அவன் கொடுமை கூறித் தோழி இயற் பழித்தவழித் தலைமகள் சொல்லியது.

ப. உரை : தோல்கேள்ன் என்றது நமக்குப் பண்டு கேளாகிய தன்மையினையுடையான் எ.று.

சிறுவெண்காக்கை.....ஆரும் துறைவன் என்றது, பரத்தையர் பலரையும் தனக்கு வரும் வருத்தம் அறியாது நுகர்வான் என்பதாம்.

உரை : பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண் காக்கை இருங்கழியிடத்து வாழும் இனமாகிய கெடிற்று

மீன்களை யுண்ணும் துறைவன் நமக்குத் தலையளி செய்வதாகக் கூறிப் பின் அது செய்யாது ஒழிந்தானாயினும், அவன் நமக்குப் பண்டே கேளாகிய தன்மையுடையன், என அறிக எ. று.

இனக்கெடறு, கெடிற்றுமீன் கூட்டம். கெடிற்றுமீனை இக்காலத்தார் கெளுத்தி என வழங்குவர். கேளன்னே என்றது விரிக்கும் வழி விரித்தல்.

நல்குவன் போலக் கூறி நல்கா னுயினன் என்றது தோழி கூற்றைக் கொண்டு கூறியது. அதன் கருத்து, தலைமகன் சொல்லும் செயலும் வேறுபட்டனன் என இயற்பழித்தவாறு. “வினை வேறு செயல் வேறுபட்டார் தொடர்பு கனவினும்¹” இன்னதாகலின், அது விடற்பாற்று என்றாள் என உட்கொண்டு, தலைமகள், அவன் அத்தன்மையானுயினும் அவனிடையே நமக்கு உளதாகிய நட்புப் பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வருவதாகலின், அவன் நம்மை மறப்பினும் நாம் மறக்குவேமல்வேம் என்பாள் தொல்கேளன்னே என்றாள். “அழிவந்த செய்யினும் அன்புரார் அன்பின் வழிவந்த கேண்மை யவர்²” என்றதனால், கேண்மையில் தொன்மையுடையார் பிரியாமையும், “இம்மை மாறி மறுமையாயினும், நீயாகியர் எம் கணவனை, யாமாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே³” எனச் சான்றோர் கூறுமாற்றால் அப்பெற்றியார் பிரியா வேட்கையர் என்பதும் அறிக. தான் இயற்பட மொழிதற்குரிய காரணத்தை உள்ளுறுத்து உரைத்தமையின், தொல்கேளன்னே என வாளாது கூறினாள்.

பெருங்கடற் கரையதாகிய வெண்காக்கை ஆண்டிள்ள நன்மீன்களை உண்டற்கு அமையினும் கழிக்கண் வாழும் கெடிற்றுமீனை உண்ணும் துறைவனாதலால், தலைமகன் தன் தலைமைக் கேற்ப நமக்கே தலையளி செய்து ஒழுகற்பாலானுயினும் சேரிக்கண் வாழும் சிறப்பில்லாத பரத்தையரை நுகர்ந்து ஒழுகுகின்றான் எ. று. (எ)

1. குறள். 819.

2. ஊ. 801.

3. குறந். 49.

168. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
துறைபடி யம்பி யகமணை யீனும்
தண்ணந் துறைவன் நல்கின்
ஒண்ணுத லரிவை பாலா ரும்மே.

இது நொதுமலர் வரைவு வேண்டி விடுத்தமை அறிந்த தலைமகள் ஆற்றாளாய்ப் பசியட நிற்புழி இதற்குக் காரணம் என்னென்று செவிலி வினவத் தோழி அறத்தோடு நின்றது.

ப. உரை: துறைபடி அம்பி அகம் அணை ஈனும் என்றது யாவார்க்கும் எவ்விடத்தும் திங்கு வாராத துறைவன் என அவன் சிறப்புக் கூறியவாறு.

உரை: பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண் காக்கை துறையின்கண் தங்கும் தோணியி னகத்தே கூடு அமைத்து முட்டை யிட்டு வாழும் குளிர்ந்த துறைவன் வரைந்து கொண்டு தன் தண்ணளியைச் செய்வானாயின், ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய அரிவையாவாள் பாலுண்டு பழங்கண் தீர்வாள் எ. று.

அம்பி, தோணி; படகு என்றும் கூறுப. இது துறைக் கண் நீர் தோய நின்றலின், துறைபடி அம்பி எனப்பட்டது. தண்ணந் துறைவன் என்றது விரிக்கும் வழி விரித்தல். அணை, கூடு; காக்கையின் கூடு மெல்லிய பஞ்சணை போற லின், அணை எனப்பட்டது. அம்பியகம் என்புழி எச்ச வும்மையை விரித்து, மரத்தினும், புதலினும், பாரைமருங் கினுமே யன்றித் துறைபடியம்பியின் அகத்தினும் கூடமைத்து வாழும் இயல்பிற்றதலின், துறைபடி யம்பி யகத்தும் அணை ஈனும் என்றார் என்க; “கணங்கொள் உமணர் உயங்குவயின் ஒழித்த, பண்ணழி பழம்பார் வெண்குரு கினும் தண்ணந் துறைவன்” எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க.

இனி, அகம் மீணை யீனும் என்று கொண்டு துறைபடி அம்பியின் அகத்தே யுள்ள மரக்கட்டையின் கண் முட்டையிட்டு வாழும் என்றும், ஊன்தடி போலும் குஞ்சு பொரித்து வாழும் என்றும் கூறுவர். அகமனை என்று கொண்டு கூடுஎன்றே உரைத்தலுமாம். நல்கின். என்றது, இதுகாறும் அவன் நல்காமை உணர நின்றது. தண்ணளி யாகிய செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது.

நொதுமலர் வரைவு வேண்டி விடுத்தமை கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகள், இனி யான் “உண்ணலு முண் ணேன் வாழலும் வாழேன்” எனக் கொண்டு, உண்டி மறுத்து உடம்பு நனி சுருங்கி நுதல்பசந்து வேறுபட்டுத் தேரூன்றவே, செவிலி அதனை நோக்கி மருண்டு வினவினா ளாக, அறத்தொடுநிற்றலையன்றி வேறே செய்யத்தகுவ தொன்றும் இன்மையான், தண்ணந் துறைவன் நல்கின் பாலாரும்மே என்றாள். ஒண்ணுதலரிவை என்றது குறிப்பு மொழி; தலைமகள் பசியான் மெலிந்து நுதலொளி இழந்து நிற்கும் நிலை உணர நின்றது. “அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள், பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு நனிபசந் தனள் என வினவுதி¹” எனப் பிறுண்டும் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாறு காண்க.

துறைபடி யம்பி என்றும், தண்ணந் துறைவன் என்றும் துறையினை மிகுத்துக் கூறியதனால், புனலாட்டின் கண் தலைவனைத் தலைப்பெய்து கூடினமையும், நல்கின் என்றதனால் தலைவன் களவொழுக்கமே விரும்பி ஒழுக கின்றமையும் கூறியவாரும். ஆகவே, இஃது ஏதீடும் உண்மைசெப்பலும் உடனபுணர்ந்த அறத்தொடுநிலைப் பகுதியாயிற்று. பாலாரும்மே என்றது பசியட நிற்கல்.

“நாற்றமுந் தோற்றமும்²” என்ற சூத்திரத்து, “முன்னிலை அறனெனப் படுதலென் றிருவகைப் புரைதீர்

கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்” என்புழி இதனைக் காட்டி,
 “இது நொதுமலர் வரைவுழி, பசியட நின்றுழி, இதற்குக்
 காரணம் என்னென்ற செவிவிக்குத் தோழி கூறியது”
 என்று நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவர்.

பாலார்கம்மே என்பது பாடமாயின், அறத்தொடு
 நிற்கும் வகையால் தலைமகள் தோழிக்குக் கூறுவாளாய்,
 அரிவையே, துறைவன் நல்கின் யாம் பால் ஆர்தல் கூடும்
 என்றதாக உரைக்க. (அ)

169. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
 பொன்னினார் ஞாழன் முனையிற் பொதியவிழ்
 புன்னையம் பூஞ்சினைச் சேக்குந் துறைவன்
 நெஞ்சத் துண்மை யறிந்தும்
 என்செயப் பசக்குந் தோழியென் கண்ணே.

இது, காதற்பரத்தையை விட்டு மற்றொருத்தி யுடன்
 ஒழுகாநின்ற தலைமகன் வாயில் வேண்டி விடுத்தழி வாயில்
 நேர்தல் வேண்டி நின்கண் பசந்தன காண் என்று முகம்
 புகும் தோழிக்குத் தலைமகள் கூறியது.

ப. உரை: சிறுவெண்காக்கை ஞாழலை வெறுப்பின் புன்னைச்
 சினையிற்சேக்கும் என்றது, பரத்தையர் மனையில் ஒன்று வெறுப்பின்
 ஒன்றின்கண் தங்குதலை யுடையான் என்பதாம்.

உரை: பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண்
 காக்கை பொன்போலும் பூங்கொத்துக்களை யுடைய
 ஞாழலை வெறுப்பின், அரும்பவிழும் புன்னையின் பெரிய
 கிளையின்கண் தங்கும் துறைவன் என் நெஞ்சத்து உளானு
 தலை யறிந்து வைத்தும், தோழி என் கண்கள் யாது செய்
 தற்பொருட்டுப் பசந்தனவோ, அறியேன், எ, று.

எனவே, அவன் நெஞ்சத்து உளனாதலை அறிந்தும், அவன் என்பால் அன்பிலன் போல ஒழுக்குகளை அறிந்து பசந்தனவாமே யன்றி, அவற்கு வாயில் நேர்தல் வேண்டி அது செய்தன வல்ல, காண் என்றவாரும். உண்மை, உளனும் தன்மை. ஞாழலின் இணர் பொன்னிறமுடைமை, “பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்கும், கானலம் பெருந்துறை” என்பதனாலும் அறிக. அரும்பு, பொதி போறலின், பொதி எனப்பட்டது.

உள்ளுறையால், தலைமகன் நெஞ்சத்துத் தன்பால் அன்பின்மை கூறுதலின், தான் அவனை மறவா அன்புடையளாதலை, நெஞ்சத்து உண்மை அறிந்தும் என்றும், அறிய வேண்டுவ தொன்றனை அறிந்த பின்னரும், ஒருவர் அறியாதார் செய்வதனையே செய்யின், அஃது அறியப்பட்டதன்கண் நிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சி யாகு மாகலின், என்செயப் பசக்கும் என்றும் கூறினான். அவ்வாராய்ச்சியால், அவனது புறத்தொழுக்கமே தோன்றி மீண்டும் வருத்தம் பயந்தமையின் பசக்கும் என்றான். அறிந்தும் அறியாதது போல் பசந்தது என்றமையின், உம்மை எதிர்மறை யென வுணர்க. இஃது ஒருவாற்றான் வேற்றுமைக்கிளவி யாயினும், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதிக்கண் வாயில் மறுத்தலின் அமையும் என்க.

காக்கை ஞாழல்மரத்தை வெறுப்பின், புன்னையின் சினைக்கட் சென்று தங்கும் என்றதனால், அவன் பரத்தையர் மனைக்கண் ஒன்றை வெறுப்பின் மற்றொன்றின்கண் தங்கி யொழுகுவான் என உள்ளுறை கொள்க. (க)

170. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
 இருங்கழி நெய்தல் சிதைக்கும் துறைவன்
 நல்ல நென்றி யாயிற்
 பல்லித முண்கண் பசத்தன்மற் றேவனே.

இது, தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதாகியவழி வேறுபட்ட தலைமகள், “ அவற்கு அவ்வாறு நிகழ்ச்சி யில்லை ; நம்மேல் அன்புடையன், ” என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை : சிறுவெண்காக்கை இருங்கழி நெய்தல் சிதைக்கும் என்றது தான் பற்றிய பரத்தையருடைய நலம் சிதைப்பான் என்பதாம்.

உரை : பெரிய கடற்கரைக் கண்ணதாகிய சிறுவெண்காக்கை கரிய கழியிடத்து மலர்ந்த நெய்தலைச் சிதைக்கும் துறையினையுடைய தலைமகளை நல்லன் என்று கூறுகின்றனை ; நல்லனாயின், பலவாகிய இதழ்களையுடைய பூப் போலும் என்னுடைய உண்கண் பசலை பாய்தல் யாது கருதியோ ; கூறுக எ.று.

இருங்கழி என்புழி இருமை, கருமை ; “ இருஞ்சேற்று அள்ளல்¹ ” என்றும் போல. நன்மை, புறத்தொழுக்கம் இன்மையும், தலைமகள்பால் அன்புடைமையுமாம். என்றி, இகரவீற்று முன்னிலை முற்றுவினை. நல்லன் என்றது தோழி கூற்றினைக் கொண்டு கூறியது. ஆயின் என்றது, நல்லனாகாமை தெளிவு என்பதுபட நின்றது. பல்விதழ், அடையொடு புணர்ந்த சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவியாய்த் தாமரை குவளை முதலியவற்றிற்கு ஆயிற்று. “ பல்விதழ் மழைக்கட் பாலகன்² ” என்புழி, “ பல்விதழென்றார், பல இத்தழினையுடைய பூவை, ஆகுபெயரான் ” என்பார் அதன் உரைகாரர். பல்விதழ் என்றவிடத்துப் பல என்பது, “ தொடர விறுதி தம்முன் தாம் வரிந், லகரம் றகரவொற்றுதலும் உரித்தே³ ” என்புழி லகரம் றகரமாம் என்னுது “ றகர ஒற்றுகும் ” என்றதனால், தம்முன் பிற வந்த விடத்தும் சிறுபான்மை இவ்விதி எய்தும் எனக்கொண்டு பல்விதழ் என நின்று, “ குறிய

1. அகம். 290, 2. பு. வெ. மாலை. 269.

3. தொல். எழுத்து. 214.

தன் முன்னர்த் தன்னுருபு இரட்டலும், அறியத் தோன்றிய நெறியியல் என்ப¹” என்ற விடத்து “நெறியியல்” என்ற இலேசினால் அமைந்தது.

“பல்லித முண்கண் அழப் பிரிந்தோரே²” என்றும், “பல்லித முண்கணும் பரந்தவாற் பனியே³” என்றும், “பல்லித முண்கண்ணும் தோளும் புகழ்பாட⁴” என்றும் வருமிடங்களிலும் இதுவே கூறிக்கொள்க.

உள்ளுறையால், புறத்தொழுக்கத்தும் மகளிர் நலம் சிதைத்தலையே செய்கையாக வுடையானை நல்லன் என்றல் ஆகா தென்பாள், நல்லன் என்றி எனத் தோழி கூற்றைக் கொண்டுக்கூறினாள். நல்லன் என்பதே துணிபாயின், அந்நன்மைப்பயனை எய்துதற்குரிய என் கண்கள் இன்ப ஒளி பெறுது பசந்தமையின், நின் துணிபு பொருந்தாது என்று மறுப்பாள், ஆயின் பல்லித முண்கண் பசத்தல் மற்று எவனோ என்று கூறினாள். இது பசலை பாய்தல்.

காக்கை பெரிய கழிக்கண் மலர்ந்த நெய்தலைச் சிதைக்கும் என்றதனால், புறத்தே தான் பற்றி ஒழுகும் பரத்தையரிடத்தும் இப்பெற்றியே ஒழுகி அவர்தம் நலத்தைச் சிதைப்பான் என உள்ளுறை காண்க. காக்கையும் நெய்தலும் நெய்தலிலத்து அவளறிவன வாகலின், இவ்வுள்ளுறை “அவளறிகிளவி⁵” யாய்த் துணியறுகிளவி தோற்றிநின்றது. “இனிதுறு கிளவியும் துணியறு கிளவியும், உவம மருங்கில் தோன்றும் என்ப.⁶” (ஊ)

1. தொல். எழுத்து. 160. 2. ஐங். 334. 3. நற். 155.
4. கவி. 112. 5. தொல். பொ. 301. 6. ஊ ஊ 303.

8. தொண்டிப்பத்து.

இப்பத்தில் வரும் பாட்டுக்கள் தோறும் தொண்டி என்னும் நகரமே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது பற்றி இப்பகுதி தொண்டிப்பத்து என்ற பெயர் பெறுவதாயிற்று.

சங்க காலத்தில் மேலைக்கடற்கரைப்பகுதி சேரநாடு என விளங்கிற்று; சேரர் தமிழர்களாதலின், அங்கே செந் தமிழே நிலவிற்று. அந்நாளில், பாண்டிநாட்டுக்கு மதுரையும், சோழநாட்டுக்கு உறையூரும், தொண்டிநாட்டுக்குக் காஞ்சியும் போலச் சேரநாட்டுக்கு வஞ்சி தலைநகரமாய் விளங்கிற்று. கொற்கை பாண்டிநாட்டுக்கும், காவிப்பூம்பட்டினம் சோழநாட்டுக்கும், பவத்திரி தொண்டிநாட்டுக்கும் கடற்கரை நகரமாய் இருந்தது போலச் சேரநாட்டுக்கு முசிறியும் கருவூரும் தொண்டியும் கடற்கரை நகரங்களாகக் சிறந்து நின்றன. மேலும் சேரநாடு, குட்டநாடு பொறைநாடு குடநாடு என்று பல உண்ணாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. அவற்றுள், தொடக்கத்தில் குடநாடு குட்டநாடு என்ற இரு பிரிவுகளே இருந்தன. குட்டநாட்டின் வடகீழ்ப்பகுதி பூழிநாடாகப் பிரிந்த போது குடநாடு, பாயல்நாடு, பொறைநாடு, ஏறைநாடு எனப் பல நாடுகளாகப் பிரிந்தது. ¹ சேரநாட்டின் வடபகுதி குடநாடு எனவும், தென்பகுதி குட்டநாடு எனவும் விளங்கினமையின், குடநாட்டுக்குத் தொண்டிநகரமும் குட்டநாட்டுக்கு வஞ்சியும் சிறப்புற்றன. பின்னர், குடநாட்டுப் பிரிவுகளுள் ஒன்றான பொறைநாட்டுக்கும் தொண்டியே தலைநகர

1. பாயல்நாடு வயநாடு எனவும், ஏறைநாடு ஏர்நாடு எனவும், பொறைநாட்டின் பகுதியான குறம்பொறைநாடு, குறம்பர்நாடு எனவும் இப்போது மருவி வழங்குகின்றன. இவற்றின் விரிந்த குறிப்புகள் இந்நூல் உரைகாரரது பண்டைநாளைச் சேர் என்ற நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மாயிற்று. இஃது இப்போது குறும்பொறைநாட்டுப் பகுதியில் ஒரு சிற்றுராய்க் காட்சியளிக்கின்றது. சிலர், இப்போது கடலுண்டி என வழங்கும் பகுதியே பண்டைத் தொண்டியாகலாம் எனக் கருதுகின்றனர். இதன் பழம் பெயர் மண்ணூர் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டு¹ கூறுவதை அவர் அறியாமையாலும், இவ்வூரையும் அவர்கள் நேரிற் சென்று காணாமையாலும் தொண்டி எனத் தவறாகக் கூறிவிட்டனர் என அறிதல் வேண்டும்.

தொண்டி நகர் கடற்கரையில் இருந்தமையின், மேலைநாட்டு யவனர்கட்கு² அது நன்கு தெரிந்திருந்தது. பேரிப்புளுஸ் ஆசிரியர்³ பிளிளி, தாலமி முதலிய யவன அறிஞர் குறிப்புக்களில் இத் தொண்டி நகரம் குறிக்கப் படுகிறது. கிழக்கில் மலையும் வடக்கிலும் தெற்கிலும் நன்செய் வயல்களும் மேற்கில் கடற்கரைக் கானலும் கொண்டு விளங்கும் இத்தொண்டி இன்றும் தொன்மைச் சிறப்பைப் புலப்படுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. மலைப்பகுதியின் குறிஞ்சிவளமும் அண்மையில் மருத வளமும் நெய்தல்நலமும் கொண்டமைபற்றி, இந்நகர வேந்தனைப் பண்டைச் சான்றோர், “நாடன் என்கோ ஊரன் என்கோ, பாடிமிழ் பனிக்கடல் சேர்ப்பன் என்கோ, யாங்ஙனம் மொழிகோ⁴” என்று சிறப்பித்துள்ளனர். இதன் இயல்பினை, “குலையிறஞ்சிய கோட்டாழை, அகன்வயல் மலைவேலி, நிலவுமணல் வியன் கானல், தெண்கழிமிசைச் சுடர்ப்பூவின், தண்டொண்டி⁵” என்று குறுங்கோழியூர்கிழார் உரைக்கும் குறிப்பு இன்றும் மெய்ம்மையுற்று விளங்குகிறது.

பண்டையில் குடக்கோ வேந்தர்க்கும், இடையில் இரும்பொறை வழியினர்க்கும், பின்னர்க் கோதை

1. S. I. I. Vol. V. No. 782.

2. Ionians,

3. Author of the Periplus of the Erythraean Sea.

4. புறம். 49.

5. ஊ 17.

மன்னர்க்கும் உரிமையுற் றிருந்த தொண்டிநகரம், இவர் கட்டுப் பின்னர்ப் போந்த கடம்பர், பங்களர் முதலியோர் களால் வளமிழந்து மெலிவுற்றது. வடவாரியரும் மேலை நாட்டுப் பல்வேறு யவனரும் சோனகரும் பிறரும் வந்து கலந்து மேலைக்கடற்கரையில் வாழ்ந்த தமிழினத்தைக் கேரளராகத் திரித்து, அவரது தாய்மொழியாகிய தமிழையும் கேரளமொழியாகத் திரித்தனர். இத்திரிபின் பயனாகப் பண்டைச் சேரமன்னர்க் குரிய தொண்டியும், வஞ்சியும், முசிறியும், கருவூரும், நறவூரும், மாந்தையும், மரந்தையும் சிற்றுர்களாய்ச் சிறப்பிழந்து போயின. கடுகு சிறுத் தாலும் அதன் காரம் குன்றுவதில்லை என்பது போல இவ்வூர்கள் பண்டைப் பெருமை குன்றிலும் இயற்கை அழகு இன்றும் குன்றமல் இருப்பது இன்பம் தருகிறது. இதன் பண்டைய சிறப்பின் சிற்சில பகுதிகளை இனிவரும் பாட்டுக்களிற் காணலாம்.

இப்பத்தின்கண் வருகின்ற பாட்டுக்கள் பத்தும் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்தவை. இந்நூல் தொகுக்கப் பெற்றகாலத்தில், இவ்வந்தாதி பத்தும் தமிழகத்தில் சிறப்பாக நிலவினமையின், இவற்றைச் சான்றோர் ஒரு சேர மேற்கொண்டு தொகுத்துவிட்டனர் என்று கருதலாம். ஆசிரியர் அம்மூவனார் பாடிய ஏனைப் பாட்டுக்களைப் போலவே அவரார் செய்யப்பெற்ற இத் தொண்டிநகரந்தாதியும் அமைந்திருத்தவின், இத்தொகைநூற்கண் கோத்துக் கொண்டது பொருத்தமாகவே உளது. சேர வேந்தர்க்கே யுரிய பதிற்றுப்பத்து என்னும் தொகை நூலுள், சேரமான் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடிய அந்தாதி சேர்க்கப்பட்டிருப்பதும் ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது.

171. திரையிமிழ் இன்னிசை யனை இ யயலது
முழவிமி ழின்னிசை மறுகுதொ றிசைக்கும்
தொண்டி யன்ன பணைத்தோள்
ஒண்டொடி யரிவையென் றெஞ்சுகோண் டோளே

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சி நீங்கும் தலைமகன் ஆயத் தோடு செல்லும் தலைமகளைக் கண்டு சொல்லியது.

ப. உரை : திரையின் ஒலியொடு கலந்து முழவு ஒலிக்கும் என்றது, உடன்செல்கின்ற ஆயத்தார் மகிழ்ச்சியரவமும், உழையராய் எதிர்வருகின்றார் மகிழ்ச்சியரவமும் கூறியவாறு.

உரை : கடற்றிரைகள் முழங்கும் இனிய ஓசையொடு கலந்து அயலதாகிய முழவு முழங்கும் இனிய ஓசை தெருக்கடோறும் ஒலிக்கும் தொண்டி யென்னும் நகரத்தை யொக்கும் பருந்த தோள்களையும், ஒள்ளிய தொடியினையு மூடைய அரிவையாகிய இவள், உரனுடைய என் நெஞ்சினைக் கவர்ந்துகொண்டா ளாகலின், இனி இவளை மீளத் தலைப்பெய்து அதனைப் பெறுவது அரிதுபோலும், எ. று.

இனி முதலாயின குறிப்பெச்சம். வெறுப்பும் இடையறவு மின்றி, எஞ்ஞான்றும் இசைத்தலின், இன்னிசை எனப்பட்டன. கடற்கரைநகர மாதலின், அயலது முழவிமிழின்னிசை மறுகு என்றார். தொண்டி அன்ன அரிவை என்றும், பணைத்தோள் என்றும் இயைதலின் அடுத்துவர உவமம் அன்று. என்நெஞ்சு என எடுத்துக் கூறினமையான், உரனுடைமை வருவிக்கப்பட்டது; திரையொலியும் முழவொலியும் கலந்து தெருக்கடோறும் இசைக்கும் என்றது தொண்டிநகரின் தனிச்சிறப்பினை யுணர்த்திற்று. “வனாகடல் முழவின் தொண்டி” எனப் பிற சான்றோரும் கூறுவது காண்க. இடையறவின்றி ஒலிக்கும் கடலொலியும் காலமறிந்து இசைக்கும் முழவொலியும் தம்மிற் கலந்து மறுகுதோறும் இசைக்கும் என்றது, இடையறவின்றிப் பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வரும் கேண்மையொடு இன்று இயற்கைப்புணர்ச்சியால் அமைந்த கேண்மை கலந்து என் நெஞ்சகம் புகுந்து நினைக்குந்தோறும் இவளது நினைவு இன்பம் செய்கிற

தென்பான், நெஞ்சுகொண்டோளே, என்றும், புணர்ச்சிக்கு இடமும் பற்றுக்கோடு மாகலின், தோளையும் தொடியையும் சிறப்பித்துப் பணைத்தோள் ஒண்டொடி அரிவை என்றும் கூறினான்.

ஆயவெள்ளம் புடைசூழ்ந்துவர, உழையர் கூட்டம் எதிர்கொள்வான் மிக்குவர, இடையே தாரகை நடுவண் தண்மதி போலச் செல்வானேத் தலைப்பெய்த அருமை தோன்றத் தொண்டி யன்ன என்றும், நிறை, பொறை, தேற்றம், சால்பு முதலியவற்றை இழந்து பிணிப்புண்ட யானே போலச் செயலற்று நிற்குமாறு தோன்ற, நெஞ்சு கொண்டோளே என்றும் கூறினான். “கதுப்பயல் விளங்கும் சிறுநுதல், புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றால் எம்மே” என்றார் பிறரும்.

இது, “மெய்தொட்டுப்பயிறல்” என்ற சூத்திரத்து, “பிரிந்தவழிக் கலங்கலும்” என்புழிக் கலக்கத்தின்பாற்படுவது. (க)

172. ஒண்டொடி யரிவை கொண்டனள் நெஞ்சே
வண்டிமிர் பனித்துறைத் தொண்டி யாங்கண்
உரவுக் கடலொலித் திரையென
இரவீ னானும் துயிலறி யேனே.

இது “கண் துயில்கின்றிலை, இதற்குக் காரணம் என்?” என்று வினவிய பாங்கற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

ப. உரை: உரவுக்கடல் ஒலித்திரையென இரவிலும் துயிலறியேன் என்றது தன் வலியழிவு கூறியவாறு.

உரை : ஓ ள் ளி ய தொடி யணிந்த அரிவையாவாள்
என் நெஞ்சினைக் கவர்ந்துகொண்டா ளாகலின், வண்டுகள்
ஓலிக்கும் குளிர்ந்த துறையினையுடைய தொண்டிநகரத்துப்
பரந்த கடவிடத்தே எழுந்தொலிக்கும் திரைகளைப் போல
இரவின்கண்ணும் உறக்கம் கொள்ளே யுயினேன் எ. று.

உரவு, ப ர த் த ல் . “ உரவுநீர் மாகொன்ற, வென்
வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்”¹
என்பதனாலும் இது பொருளாதல் அறிக. கையாறெய்திய
தலைமக்கள் தாம் கண்டுயிலாமையைக் கடலொடு சார்த்தி
யும் உவமித்தும் கூறுதல் மரபு. “ யாரணங் குற்றனை
கடலே யூழி, சிறுதலை வெள்ளைத் தோடுபரந்தன்ன, மீனார்
குருகின் கானலம் பெருந்துறை, வெள்வீத் தாழைத்
திரையலை, நள்ளென் கங்குலுங் கேட்குநின் குரலே”²
என வருமாறு காண்க.

நெஞ்சம் தன்வயமின்றி அவள்வயம் நின்று கூட்டம்
எய்துங்கொல்லோ, எய்தாதுகொல்லோ என இருபாற்
பட்டுக் காரணவாராய்ச்சி புரியுமாற்றால் அமைதி பெரு
மையின், இரவினாலும் துயிலறியேனே என்றும், துயின்ற
விடத்தும், நனவுபோலக் கனவுதோன்றி அவள் நினைவே
நிலைபெறுவித்தலின், “ துயில் கிலேனே ” என்னுது துயி
லறியேனே என்றும் கூறினான். துயிறற்குரிய காலத்துத்
துயிலாமை நலம்பயவா தாகலின், இரவினாலும் என்றான்.
எனவே, பகற்போதில் செயலற்றமையும் பெறப்பட்ட
தாம்.

உரவுக்கடல் ஓலித் திரை யென என்றதனால், எழுந்
தெழுந் தடங்கும் திரைகளைப் போலக் கூடுதற்குரிய
காரணம் புலனாயவிடத்து எழுச்சியும், கூடாமை நினைந்த
வழித் தளர்ச்சியும் தோன்றி இடையருக் கலக்கம் எய்து
வித்தமை பெறப்பட்டது. படவே, அதன் பயனாகக்

கண்டுயிலாமை உற்றுற்குத் துயிலின்மை இயல்பே எனப் பாங்கன் துணிந்து அமைவானுவது பயன் என அறிக. இது “பிரிந்தவழிக் கலங்கற்கண்” கண்துயில் மறுத்தல். இஃது “இன்பத்தை வெறுத்தல் 1” என்ற சூத்திரத்துக் கலக்கமும் நலத்தக நாடின் அதுவே. என்னாது கலக்க மென்பதனை வேறு பெயர்த்தமையின் தலைமகற்கும் ஏற்ற வகையானே கொள்ளப்படும் என்பதனால் அமைந்தது.

இனி, இதனை “வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதல் 2” என்புழி “ஆக்கஞ் செப்பல்” என்பதற்கு உதாரண மாக்குவா இளம்பூரணர். உரவுக்கட லொலித்திரை போல் என்றும் பாடமுண்டு; அதனாற் பொருட்சிறப் பின்று. (உ)

173. இரவி னானு மின்றுயி லறியாது
அரவுறு துயர மெய்துப தொண்டித்
தண்ணறு நெய்தல் நாளும்
பின்னிருங் கூந்த லணங்குற் றேரே.

இது, தலைமகன் குறிவுழிச் சேன்று தலைமகளைக் கண்ட பாங்கன் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

ப. உரை: தொண்டித் தண்ணறு நெய்தல் போல் நாளும் கூந்தல் என்றது, சேய்மைக்கண்ணே நாறுதல் நோக்கி.

உரை: தொண்டிநகரத்து நீர்த்துறைக்கண் மலர்ந்த குளிர்ந்த நறுவிய நெய்தலின் மணம் கமழும் பின்ன விடப்பட்ட கரியகூந்தலையுடைய இவளால் வருத்தப்பட்டோர் இரவின் கண்ணும் இனிய துயில் பெறாது அருமணி யிழந்த நாகத்தின் மிக்க துயரத்தை யெய்தி வருந்துவர்; இதனை யறியாது தலைவனை இகழ்ந்த என் அறியாமை இருந்தவாறு என் ன. று.

இன்றுயில் என்றார், மனத்தெளிவு பயந்து உடற்கு வலியும் உயிர்க்கு இன்பமும் பயக்கும் சிறப்பு நோக்கி, அணங்குற்றோர் என்பதனால் நெஞ்சு வலியிழந்தமை பெறப்பட்டமையின், அதற்கேற்ப அருமணி யென்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. குறிவழிச் சென்று கண்ட பாங்கள் சேய்மைக்கண்ணே நின்று நோக்கிக் கூறும் கூற்றாதல் பற்றித் தொண்டித் துறைக்கண் மலர்ந்த நெய்தல் சேய்மையில் மணங்கமழ்கின்றது என்ற பழையவுரையின் நயத்தை ஓர்ந்துணர்க. பின்னிருங் கூந்தல். பின்ன விடப்பட்ட கரிய கூந்தல். பின், பின்னல். அணங்கு, வருத்தம். தன்பால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஏதுவாகப் பிறத்தலும், பிற பொருள் ஏதுவாகப் பிறத்தலும் என இருவகைத்தாய வருத்தத்துள், பின்வகையைச் சார்ந்ததாக, லின், அணங்கு எனப்பட்டது.

பண்டு தலைமகனைக் கூடிய விடம் அவனைக் கண்டாலன்ன இன்பம் பயக்கும் என்னும் கருத்தால், பொழிவிடைப் புகுந்தவள், தலைமகனைத் தலைப்பெய்யும் நினைவால் நிற்கின்றாளை, அவன் கூறிய குறிவழிச் சென்ற பாங்கள், சேய்மைக்கண்ணே அவள் கூந்தல் மணங்கமழக் கண்டு பின்னின்று வியப்பெய்தினார்களின், பின்னிருங் கூந்தல் என்றும், இப்பெற்றியானைக் கண்ட தலைமகன் தன்வயம் இழந்து மெலிதலில் வியப்பில்லை எனக் கருதினமையின், அணங்குற்றோர் என்றும், இரவினாலும் துயிலறியேன்¹ எனத் தலைமகன் கூறியது உண்மையாதல் விளங்குதலின், தனது உடன்பாடு பலப்பட, இரவினாலும் இன் துயிலறியாது என்றும், தான் உயிர் வாழ்தற்கு உறுதி என ஒம்பிய மணியினை இழந்த நாகம், உறுதுயர் எய்தி உலமருவது போலத் தலைமகன் நயனும், நாணும், பண்பும் ஆகிய தலைமைப்பண்புகளை இழந்து அலமருகின்றமையின், அரவுறுதுயரம் எய்துப என்றும்

கூறினான். “நயனும் நண்பும் நாணும் நன்குடைமையும், பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும், நும்மினு முடையேன மன்னே”¹ என்பதனால் நயனுடைமை முதலியன இழந்தவாறு காண்க.

இனி, அணங்குற்றோர் என்றும், எய்துப என்றும் தலைமகனைப் பன்மைவாய்பாட்டாற் கூறியது, இவளால் அணங்குற்றும் தன் ஆண்மை இழவாது போந்த அவனது திட்பத்தை வியத்தற்கென அறிக.

இனி, “மெய்தொட்டுப் பயிறல்²” என்ற சூத்திரத்துக் “குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்பினும்” என்புழிப் “பெட்பினும்” என்பதன்கண், இதனைக் காட்டி அழைப்பர் இளம்பூரணர்.

174. அணங்குடைப்பனித்துறைத் தோண்டி யன்ன மணங்கமழ் பொறிந்தறி நல்கினள் நுணங்கிழைப் பொங்கரி பரந்த வுண்கண் அங்கலிழ் மேனியசைஇய வெமக்கே.

இது, குறிவழிச் சேன்று தலைமகளைக் கண்டு வந்த பாங்கன் அவள் நின்றழி நின்றாள் என்று கூறியவழி, ஆண்டுச் சேல்லக் கருதிய தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

உரை: தெய்வம் உறைதலையுடைய குளிர்ந்த துறை பொருந்திய தோண்டி நகர் போன்ற, மணம் கமழும் பொழிலின்கண், மெலிவு பொருந்திய எமக்கு, நுண்ணிய இழையினையும், மிக்க செவ்வரி பரந்த கண்ணினையும், அழகொழுகும் மேனியையு முடையாள் இனிக் கூடுதற் குரிய இடம் இஃதெனக் குறித்தன ளாகலின், யான் சென்று அவளைத் தலைப்பெய்தல் தவறாமற் கைகூடும் எ.று.

தொண்டி யன்ன மேனி என இயையும்; பொழிற் கேற்பின் பொருள் சிறவாமை யறிக. துறைகளில் அணங்குகள் உறையும் என்பது உலகுரை; “துறையெவன் அணங்கும் யாமுற்ற நோயே¹” என்றார் பிறரும். அகத்தும் “நிலைத்துறைக் கடவுள்²” என்ப. உலகுரை, ஐதிக வளவை; “ஐதிக மென்பது உலகுரை இம்மரத், தெய்திய தோர்பேய் உண்டெனத் தெளிதல்³” என்பர் சீத்தலைச் சாத்தனார். குறி, பகலினும் இரவினும் தலைமக்கள் தம்முள் தலைப்பெய்தற்குக் குறித்துக் கொள்ளும் இடம். அங்கலிழ் மேனி, அழகொழும் மேனி. “அங்கலிழ் ஆகம்⁴” என்புழிப் போல; “அங்கலிழ் மேனிப் பாஅய் பசப்பே⁵” எனப் பிறரும் கூறுப.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தான் அவளைத் தலைப் பெய்து கூடி இன்புற்ற இடமாகலின் மணங்கமழ் பொழில் என்றன். “மணங்கமழ் கானல் இயைந்த நம் கேண்மை⁶” என்றார் பிறரும். பண்டு தான் கூடியவிடத்தே வந்தாள் எனக் கேட்டவன், அவள் ஆண்டு வருதல் தான் சென்று கூடல் கருதிய தென்றும், மேலும் அது தான் சென்று அவளை எய்துதற்கு இடம் குறித்த தென்றும் கருதினான் ஆகலின், குறி என்றும், அதுவும் குறிப்பாற் களஞ் சுட்டிய தாகலின், குறி நல்கினள் என்றும் கூறினான். அசைஇய எமக்கே எனத் தன் பாங்கனையும் உளப்படுத்தான், தானுற்ற மெலிவு நோக்கி அவனும் வருந்து கின்றனாகலின். இதனால், தலைமகன்பால் உடம்பு நனி சுருங்கல் என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று.

பண்டு கூடிய விடத்தே மீட்டும் போந்தமை குறிப் பாற் களஞ் சுட்டிய தாகலின் “குறி” எனப் படுவதாயிற்று. “களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்⁷” என்பது விதி. இதன்கண் “சுட்டுக் கிளவி” என்றதனால், கூற்றானன்றிக் குறிப்பால் குறியிடம் கூறல் பெறப்படும் என்பர்.

1. ஐங். 53. 2. அகம். 156. 3. மணி. 27: 49-50.
4. ஐங். 106. 5. குறந். 143, 6. நற். 203.
7. தொல். பொ. 120.

அசையியல் எமக்கே என்பது பாட்டமாயின், அசை தலைப் பொருந்திய எமக்கு என்பது பொருளாகக் கொள்க. அசையிய என்பது ஏடெழுதினோரால் இவ்வாறு வலிந்து பொருள் கொள்ளத்தக்க நிலையில் “அசையியல்” எனப் பிழைக்கப்பட்ட தெனக் கோடல் சீரிது. நுணங்கிடை என்றும் பாடமுண்டு.

“மெய் தொட்டுப் பயிறல்”¹ என்ற சூத்திரத்துச் “சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும்” என்பதன் உரையில், “களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்”² என்பதனால் தலைவியாற் குறி பெற்றும் தோழியை இரக்கும் என உரைத்து, இதனை எடுத்துக்காட்டுவர் நச்சினூர்க்கினியர். “பண்பிற் பெயர்ப்பினும்”³ என்ற சூத்திரத்து, “ஆவட்பெற்று மலியினும்” என்ற பகுதிக்கண் “உள்ளப் புணர்ச்சியா னின்றி இயற்கை இடையீடு பட்டுழிப் பின் தலைமகள் குறியிடம் கூறியவழி அதனைப் பாங்கற் குரைத்தற்கு” இதனைக் காட்டி, இவ்வாறு “சிறுபான்மை வரும்” என்பர் இளம்பூரணர். (ச)

175. எமக்குநயந் தருளினை யாயிற் பணைத்தோள்
நன்னுத லரிவையொடு மென்மெல வியலி
வந்திசின் வாழியோ மடந்தை
தொண்டி யன்னநின் பண்புபல கோண்டே

இது, பாங்கற் கூட்டம் கூடி நீங்கும் தலைமகன் இனி வருமிடத்து நின் தோழியோடு வரல்வேண்டுமெனத் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

உரை: இதுபோது எம்மை நயந்து போந்து நின் நலனைத் தந்தருளினை யாயினும், மடந்தையே, இனி

1. தொல். பொ. 102.

2. ஐ. ஐ. 120.

3. ஐ. ஐ. 100.

எல்லாச் சிறப்பினையுமுடைய தொண்டிநகர் போலும் நின்னுடைய பலவாகிய குணங்களைக் கைக்கொண்டு பெரிய தோளையும் நல்ல நெற்றியையுமுடைய அரிவையாகிய தோழியொடு மெல்ல நடந்து வருக; எ.று.

இதுபோது, அருளிணையாயின், இனி பண்பு பல கொண்டு அரிவையொடு மென்மெல இயலி வந்திசின் என இயைக்க. சிறப்பும்மை வருவிக்கப்பட்டது. தலைவன் பெறக் கருதிய தோழியிற் கூட்டத்திற்குச் சிறந்தாளாக வின், அத்தோழியை உயர்பின் வழித்தாகிய ஒடுக் கொடுத்துப் பிரித்தார். **வந்திசின்** என்பது வருதல் வேண்டும் என்பதுபட வந்த முற்றுவினைத் திரிசொல். **பண்பு** பெண்மைக்குரிய நற்குணநற்செய்கைகள். “பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்¹” என்பு வாயினும், “பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்²” எனப் பண்பினையும் பாடறிந்தொழுகலையும் வேறு வைத்துக் கூறுதலு முண்மையின், குணமும் தொழிலு மாய்ப் பிரிந்து பல்வேறு வகைப்பட்டுப் பரந்துநிற்கும் இயல்பினதாகிய பண்பினுள் பாடறிந் தொழுகல் ஒன்றும் எனக்கொள்க. **எமக்கு நயந்தருளினை** என்பது பாங்கற்கூட்டம்.

பாங்கற்கூட்டம் பெற்றவன் தோழியிற் கூட்டம் பெற நினைந்து, இயற்கைப்புணர்ச்சிய திறுதிக்கண் தான் அவளை ஆயத்துய்த்த காலை அவள் கண்ணுற் குறித்த சிறப்புப்பற்றிப் **பணைத்தோள் நன்னுதல் அரிவையொடு** என்றும், **ஆயினும்** என்றதலை அவளது துணைமை தமது ஒழுக்கத்திற்கு இன்றியமையாது என்றும் கூறினான். நகிலது பெருமையும், இடையது நுட்பமும் கண்டு, தன் பெருநயப்புத் தோன்ற, **மென்மெல இயலி** என்றான். “சிலம்புநகச் சின்மெல் லொதுக்கமொடு **மென்மெல இயலி**நின் னணிமாண் சிறுபுறங் காண்கம் சிறுநனி, ஏகென ஏகல்³” என வருதலாலும் இப்பொருண்மை

உணர்க. ஐம்பொறிகளாலும் ஆரத் துய்க்கும் பெரும் போக முடைமையின், அவட்கு ஐவகைவளமும் ஒருங்கு பெற விளங்கும் தொண்டியை உவமித்தான். ஐவகை வ்ளம், குறிஞ்சிமுதலிய ஐவகைநிலத்தும் பெறற் குரிய வளம். “நாடனென்கோ ஊரனென்கோ¹” என்றதனாலும் இவ்வுண்மை துணியப்படும். கூட்ட மெய்திய காலத்து அவட்குத் தன் தன்மை யென்பது ஒன்றின்றி, உள்ளம் சிதைந்து, நாணழிந்து நிறை துறந்தமை தானறிய மெய்ப்பட்டமையின், பண்பு பல கொண்டு வந்திசின் என்றான். “புகழுகம் புரிதல்” என்ற சூத்திரத்து, “சிதைவு பிறர்க்கின்மை” எனவே, அச்சிதைவு தலைமகன் உணரும் என்பது பெற்றும். தொண்டி யன்ன நீ வந்திசின் என்ற தனோடு அமையாது, வாழி என்றதனால், தொண்டி எல்லா வளமும் பெற்று ஒங்குதல் போல, நீயும் நின் பலவாகிய குணங்களோடு விளக்கமுறுக எனக் கருதினான். இது “நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைத்²” தற்கண் நிற்பவை நினைத்துக் கூறியது. நிகழ்பவை நினைத்துக் கூறியது வந்திசின் பண்புபல கொண்டே என்பது. “குலத்தின் திரியாக் கொள்கையும் கொள்கையொடு, நலத்தின் திரியா நாட்டமு முடையோய், கண்டதன் அளவையிற் கலங்குதி யெனினும், மண்டினி கிடக்கை மாநிலம் உண்டெனக் கருதி யுணரலென் யானே³” என்பதனாலும் இப்பொருண்மை உணரப்படும்.

“பண்பிற் பெயர்ப்பினும்⁴” என்ற சூத்திரத்து, அவட் பெற்று ம்லிதற்கு இதனைக் காட்டி, “இஃது அவட்பெற்று மலியும் தலைவன் கூறியது” என இளம்பூரணரும் ரச்சினார்க்கினியரும் கூறினர். மேலும், ரச்சினார்க்கினியர், “மெய்தொட்டுப் பயிறல்⁵” என்ற சூத்திரத்து, “குற்றங்

1. புறம். 49.

2. தொல். பொ. 99.

3. இளம். மேற். கு. 99.

4. தொல். பொ. 100.

5. ஐ. ஐ. 102.

காட்டிய வாயில் பெட்பினும்” என்புழி, “குற்றங் காட்டிய” என்றதனால் அமைத்து, “இது பாங்குற் கூட்டம் கூடி நீங்கும் தலைமகன் நீ வருமிடத்து நின் தோழியொடு வரல் வேண்டும் எனத் தலைவிக்குக் கூறியது” என்றார். (௫)

176. பண்பும் பாயலும் கோண்டனள் தோண்டித்
தண்கமழ் புதுமலர் நாறும் ஒண்டொடி
ஐதமைந் தகன்ற வல்குற்
கொய்தளிர் மேனி கூறுமதி தவறே.

இது, தலைமகளும் தோழியும் ஒருங்கு நின்றழிச் சென்ற தலைமகன், “இவள் என்னை இவை கோடற்குக் காரணம் என்?” என்று தோழியை வினாவியது.

ப. உரை : கோண்டனள் என்றது தலைவியை எனக்கொள்க.

உரை : தோண்டி நகர்க்கண், குளிர்ச்சி பொருந்திய புதுமலரின் மணம் வீசும் ஒள்ளிய தோடியினையும், மெல்லிய காஞ்சி பொருந்தி அகன்ற அல்குலினையும், கொய்யப்பட்ட தளிர் போலும் மேனியினையுமுடையாய், எனக்குரிய பண்பினையும் உறக்கத்தினையும் நின் தோழி கவர்ந்துகொண்டு என்பால் அவை இலவாக்கினள்; ஆகலின், அவ்வாறு கோடற்கு யான் செய்த தவறு யாது? கூறுக என்று.

பண்பு, பெருமையும் உரனும் என்ற இருவகைக்கும் உரிய நற்குண நற்செய்கைகள். பாயல், உறக்கம்; “படலின் பாயல் வெளவியோளே”¹ என்று பிறுண்டும் கூறுப. பண்பும் பாயலும் கொள்ளப்பட்டன எனவே, அவன் தன்பால் அவையில என்பது கூறினாயிற்று.

ஐதமைந்து அகன்ற அல்குல் என்பது இப்பொருட்டாதல், “அகன்ற அல்குல் ஐதமை நுசப்பு 1” எனவும், “ஐதகல் அல்குல் கவின் பெறப் புனைந்த, பல்குழைத் தொடலை 2” எனவும் வருவனவற்றுல் அறிக. மதி, முன்னிலையசை. தொடையும் அல்குலும் மேனியும் உடையாய், நாரும் மேனியுடையாய் என இயையும்.

உள்மெலிவு நிகழ்ந்தவிடத்தும், அதனைப் புறத்தே தோன்றுவகை மறைத்தல் ஆண்மைப் பண்புகளுள் ஒன்றாக, அவ்வாறன்றித் தோழியிடைச் சென்று குறையுறுதல் பற்றிப் பண்பும், அவ் வுள்ளமெலிவால் உறக்க மின்மையின் பாயலும் கூறி இவற்றைக் கொண்டனள். என்றான். கொடுப்பக் கொள்வழி, கொண்டனள் என்றல் ஆகாமையின், கவர்ந்து கொண்டமை தோன்றக் கொண்டனள் என வாளாது கூறி, கூறுமதி தவறே என்றதனால் அப்பொருண்மை எய்த வைத்தான். பண்பும் பாயலும் தனக்கே உரியவாயினும், அவள் விரும்பியவழி அவை கொள்ளப்படுதலும் படாமையும் உடைய என்பதுபடப் பண்பும் பாயலும் கொண்டனள் என்றதனால் தான் அவள் வரைப்பினாயதும் பெறப்படும். படவே, தன்பால் குற்றம் நிகழின், அதனைக் காட்டித் திருத்தி அவற்றை மீட்டும் பெறுவித்தல் முறை என்றற்குக் கூறுமதி தவறே என்றான்.

மதியுடம்படுத்தல் வேண்டித் தோழியைக் குறையுறுகின்றனாகலின்; அவளை, தொடையும் அல்குலும் மேனியு முடையாய் எனச் சிறப்பித்தான்.

ஒருவர் வரைப்பினராய் ஒருவர் நின்று பணிபுரியுமிடத்து, அவர்பால் தவறில் வழி, அவர் அவருடைய பண்பும் பாயலும் கெடப் பணிபுரிவித்தல் ஆகாது என்பதொரு நயம் தோன்றியவாறு காண்க.

இதனால், தலைமகள்முன் நின்று தநுன் குறையிரத் தற்கு இடம்காட்டித் தன் குறையைத் தோழி உணர்த்தற்கு இயைபுபடக் குறையறுமாற்றை ஈண்டு விளங்கக் கூறினான் என அறிக.

ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும், “மெய்தொட்டுப் பயிறல்¹” என்ற சூத்திரத்துத் தோழி குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலும்” என்பதற்கு உதாரணமாகக் காட்டினார். வெளிப்படையும் குறிப்புமாகிய அக்கூற்றுவுகை இரண்டினுள் இது வெளிப்படக் கூறியது. (க)

177. தவறில ராயினும் பனிப்ப மன்ற

இவறுதிரை திளைக்கும் இமேணல் நெங்கோட்டு
முண்டக நறுமலர் கமழும்
தொண்டி யன்னோள் தோளுற்றோரே.

இது தலைமகளும் தோழியும் ஒருங்கு நின்றுழி, “இவள் என்னை வருத்துதற்குச் செய்த தவறு என்?” என்று வினாவிய தலைமகற்குத் தோழி நகையாடிச் சொல்லியது.

ப. உரை²: தோளுற்றோர் என்றது தோளை எதிர்ப்பட்டோர் எ.று. நீரறு நிலத்து முண்டக நறுமலர் கமழும் தொண்டி அன்னோள் என்றது இவள் நாம் அணுகி நுகர்த்தற்கரியள் எ.று. இதன் இறைச்சி.....

உரை: ஒன்றனை யொன்று மேற்பட் டெழும் அலை பொருதலால் கொழித்திடப்பட்ட மணல் பரந்த உயர்ந்த கரையினையுடைய துறைக்கண் நீர்முள்ளியின் நறிய மலர்களின் மணம் கமழும் சிறப்பினையுடைய தொண்டிநகர் போல்வாளது தோளை எதிர்ப்பட்டோர் தவறு ஒன்றும் செய்திலராயினும் தெளிவாக நடுக்கமுற்று வருந்துவர்; ஆகலின், யான் கூறுமா நென்னை? எ.று.

1. தொல். பொ. 102.

2. இப் பழையவுரைப் பகுதியில் சிலசொற்கள் விடுபட்டும் முறை வேறுபட்டும் உள்ளன.

இவறுதல், ஒன்றனை யொன்று மேற்பட்டெழுதல். இவறன்மை யென்பதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறும் உரை¹ காண்க. இவறுதிரை திளைக்கும் இடுமணல் ரெடுங்கோடு என்றதற்கு, நீரருமையால் அகைவந்து கலக்க அதனால் அகைப்புண்டு கரை கெடாதவாறு புதுமணல் இடப்பட்டு உயர்ந்த கரையினை யுடைய துறை என்று உரைப்பினும் அமையும். **தோளுற்றோர்** என்றது தோளைக் கூடினோர் என்று பொருள்கோடல் அமையாது என்றற்குப் **பழைய உரைகாரர்** “தோளை எதிர்ப்பட்டோர்” என்று கூறுவது காண்க. **பனித்தல்**, பண்பும் பாயலும் இழந்து வருந்துதல்.

தலைமகன் தோழியை மதியுடம்படுக்கும் கருத்தினால் அவளும் தலைவியும் ஒருங்கு நின்ற விடத்துப் போந்து, பண்பும் பாயலும் இழந்து தான் பனிக்குமாறு கூறினமையின், **தோளுற்றோர்** என்று தலைவனது தலைப்பெய்தியுடைமை தான் உணர்ந்தவாறு தோழி புலப்படுத்தினாள் என அறிக. தான் எய்திய வருத்தத்துக்கு ஏதுவாகத் தான் செய்த தவறு யாது என்று வினாவிய தலைவற்கு, தவறில்வழியும் பனித்தல் தோளுற்றோர் இயல்பாகலின், தவற்றின் உண்மையின்மைகள் ஆராய்தல் வேண்டா என்பாள், **தவறில் ராயினும் பனிப்ப** என்றும், தவறிலார் பனித்தல் யாங்ஙனம் எனக் கடாவெழுந்து சொற்பல் காமை நோக்கி, **மன்ற** என்றும் கூறினாள். “கூறுமதி தவறே²” என வேண்டி நின்றற்கு அஃது உண்டென்றேனும், இன்றென்றேனும் கூறுது, **தவறில் ராயினும் பனிப்ப மன்ற** என முடிந்தது முடித்தலாகப் பொது வாய் பாட்டாற் கூறினமையின், “நின்பால் தவறிகை யாயினும் தவறு உண்டு போலும் எனக் கருதிப் பனித்தல் நின் மாட்டே அமைந்தது” என்றாளாம். இதனால், தோழி மாட்டு **நகை** தோன்றிற்றென அறிக. கொளற்கருமையும் பெருகிய திருவுடைமையும் பற்றிக் கண்டோர் பனித்தல் இயல்பே என்றற்கு அவ்விரண்டுமுடைய தொண்டிநகரை உவமித்தாள்.

இதன் இறைச்சிப்பொருள் பழையவுரைப்பகுதியில் சிதைந்து விட்டது. நீர் இடையருது சூழ்ந்த மணற் கோட்டில் நிற்கும் முண்டகம் மலர்ந்து நறுமணம் கமழ்வது போல, அரிய காவலமைந்த கடிமனைக்கண் பெருநலம் திகழத் தலைமகள் விளக்கமுறுவதும், அந் நறுமணம் கண்டோர் உள்ளத்தைக் கவற்றினும், கொள்ளற் கரிதாயது போல, இவள் நலத்தால் நீ பனித்து வருந்தினும் கொள்ளற் கரியள் எனத் தோழி உள்ளுறையால் அருமைசெய்து அயர்வித்தமை காண்க. இது சேட்படை. முண்டகம் நெய்தல்நிலக் கருப்பொருள். பாட்டிடைவந்த கருப்பொருளை இறைச்சி என்பதும் வழக்கு. 'இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுட்கிளக்கும் இயற் பெயர்க்கிளவி 1' என்றும், 'அன்புறு தகுந இறைச்சியுட்கூட்டலும் 2' என்றும் ஆசிரியர் கூறுவது காண்க: ஆயினும், பாட்டிடைப் பொருட்கு ஒத்துமுடியும்பொருள் உள்ளுறையு வமம் எனவும், அப்பொருட்குப் புறமாய் வேறுபடக் காண்பது இறைச்சி எனவும் வேறுபாடு தெரிந்துகொள்க. நறுமணம் கமழும் நெருங்கோட்டு முண்டகம் ஒருகால் நெருங்கினும் முள்ளுடைமையால் கொளற்கு அரிதாமாறு போல உடனுறையினும் என்னை இவளை உடன்படுவித்தல் இயலாது எனத் தோழி கூறியதாக இறைச்சி பெறப்படுமாறு காண்க. (எ)

178. தோளும் கூந்தலும் பலபா ராட்டி
வாழ்த லொல்லுமோ மற்றே.செங்கோற்
குட்டுவன் தொண்டி யன்னை
எற்கண்டு நயந்துநீ நல்காக் கா'லே

இத, தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுமவான் சோல்லியது.

1. தொல். சொல். 198.

2. ஐ. ஐ. 231.

உரை: செவ்விய முறைமையினை யுடைய குட்டுவன் என்னும் சேரமன்னன் குரிய தொண்டினர் போலும் என்னை, என் குறை மிக்க நிலையினைக் கண்டும் நீ விரும்பி அருளாயாயின், இவளுடைய தோளும் கூந்தலும் பாராட்டி வாழும் இவ்வாழ்க்கை எனக்கு இயலுமோ? இயலாது காண் எ.று.

இரந்து குறையுறுதற்கண் இரத்தல் என்பது குறையுடையார் செய்யும் செய்கை செய்தொழுகுவது. குறையுறுதல் என்பது இக்குறை இன்றியமையான் என்பது படப் பசைந் தொழுகுவது. இவை செய்தொழுகல் உயர்ந்த தலைமகற்கு இலக்கணமென வறிக. “புணர்ந்த பின்றை ஆங்ஙனம் ஒழுகாது, பணிந்த மொழியுரல் தோழி தேஎத்து, இரந்துகுறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்றே¹” என்பது விதி. மற்று, அசைநிலை. செவ்விய கோல்போறலின், முறைமை, **செங்கோல்** எனப்பட்டது. **தொண்டி**, குட்டுவன் குரித்தாதல், “வெண்கோட்டியானை விற்றப்போர்க் குட்டுவன், தெண்டிரைப் பரப்பின் தொண்டி²” என்பதனாலுமறிக. சேரநாடு, குட்டநாடு குட்டநாடு பொறைநாடு எனப் பல நாடுகளாகப் பிரிந்து தனித்தனியே சேரர் குடியில் தோன்றிய அரசர்களால் ஆட்சிசெய்யப்பட்டனும், அவருள் வழிமுறைத்தோற்றத்தால் உரியவன் முடிவேந்தனாக, ஏனையார் அவன் வழியரசாய் ஆட்சிபுரிவர்; குட்டுவன் முடிவேந்தனாயின், குடக்கோவும், இரும்பொறையும் வழியரசாவர்; குடக்கோ முடிக்குரியனாயின் குட்டுவர் கோவும் பொறையர் கோவும் வழியரசாவர். தந்தைக்குப்பின் அவன் முதன்மகன், அவற்குப்பின் அவன் முதன்மகன் அரசுக்குரியனாக வரும் முறை³ தமிழர் அரசு முறையன்று; அது வடவர் அரசுமுறை. இம்முறை தெரியாமல் தென்னாட்டு

1. இறை. அ. பொ. 5.

2. அகம். 290.

3. Primogeniture.

வரலாறு காண்போர் பலர் தடுமாறுகின்றனர். நிற்க, இந்நூலாசிரியர் காலத்தில் குட்டுவன் சேரமானாய் மணிமுடியும் எழுமுடி கெழீஇய திருவும் உடையனாய் விளங்கினமையின், பொறைநாட்டுத் தொண்டியைச் செங்கோற்குட்டுவன் தொண்டி என்று சிறப்பித்தார் என் அறிக. **எற்கண்டு** என்றது ஆற்றலால் அவனது குறைமிக்க நிலைமை உணர நின்றது.

இல்லிருந்து நல்லறம் புரியுமிடத்துத் தலைமகளைக் கூட்டுந்தோறும் “அறிதோ றறியாமை¹” போலப் புத்தின்பம் தோன்றக் கண்டு மகிழ்வான் அவள் நலம்பாராட்டல் இயல்பாகலின், **தோளும் கூந்தலும் பல பாராட்டி**, என்றான். கூட்டத்திற் கூந்தலினும் தோள் சிறந்தமையின், தோளை முற்கூறினான். “உவவினி வாழிய நெஞ்சேமையற, வைகுசுடர் விளங்கும் வான்ரேய் வியனகர்ச் சணங்கணி வனமுலை நலம்பா ராட்டித் தாழிருங் கூந்தல் நங் காதலி, நீளமை வனப்பின் தோளுமா ரணைந்தே²” என்பதனாலு மறிக. தலைமகளைக் கூடி வாழும் வாழ்க்கையை யின்றித் தான் அமையாமை தோன்ற நின்றலின், **எற்கண்டு** என்றும், அவளைத் தான் பெற்றகண் அவட்குச் சிறந்தாளாய தோழியின் உடம்பாடிவ்வுழி, பெறலரிது என்பான் **நயந்து** என்றும், **நல்காக்காலே** என்றும் கூறினான். **வாழ்தல் ஒல்லுமோ** என்றதனால், நீ நல்காக்காலயான் உயிர்வாழ்தலும் கூடுமோ என்பது குறிப்பால் தோன்றக் கூறினமை பெற்றும்.

பரிவுற்று மெலியும் என்னைக் கண்டும் என்றது தலைமகன்கண் தோன்றிய துன்பத்துப் புலம்பல். வாழ்தல் ஒல்லுமோ என்றது, “நலத்தக நாடின் கலக்கமும் அதுவே³” என்புழிப் பெற்ற கலக்கம்.

1. குறள். 1110. 2. அகம். 87.

3. தொல். பொ. 270.

இனி, “மெய்தொட்டுப் பயிறல்” என்ற சூத்திரத்து, “அறிந்தோ எயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கிற் கேடும் பீடும் கூறலும்” என்புழி இதனை அடக்குவர் நச்சினூர்க்கினியர். அவர் கருத்துப்படி தோளும் கூந்தலும் பாராட்டுதல் நல்கியவழி எய்தும் பீடும், வாழ்தல் ஒல்லுமோ என்றது நல்காவழி எய்தும் கேடும் எனக் கொள்க. இளம்பூரணர் தோழியைக் குறையுறும் பகுதிக்கு உதாரணமாக்குவர்².

179. நல்குமதி வாழியோ நளிநீர்ச் சேர்ப்ப
அலவன் தாக்கத் துறையிறுப் பிறழும்
இன்னொலித் தொண்டி யற்றே
நின்னல தில்லா விவள்சிறு நுதலே.

“இது, குறியிடத்து வந்து நீங்கும் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு வரைவுகடாயது.

ப. உரை: அலவன் தாக்கத் துறை இறுப் பிறழும் என்றது இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாகிய ஞான்று இவள் உயிர் வாழாள் என்பதாம்.

உரை: பெரிய கடற்கரையையுடைய சேர்ப்பனே, நின்னை இன்றியமையாத இவளது சிறிய நுதல், கரைக்கண் வாழும் அலவன் தாக்குதலால் துறைக்கண் வாழும் இறுமீன் புரளும் இனிய ஒலியினையுடைய தொண்டிநகர் போல்வதாகலின், நீ அதன் ஒளி கெடாமை அருள்வாயாக எ.று.

நளி, பெருமை. துறையிறு என்றதற்கேற்பக் கரை வாழ்வவன் என்பது பெய்துரைக்கப்பட்டது. பிறழும் ஒலி, பிறழுதலால் எழும் ஒலி யென்க. நின்னலதில்லா என்பது “நாணு நட்பும் இல்லோர்த் தேரின், யானல தில்லையிவ் வுலகத்தானே” என்புழிப் போல, அல்லதில் என்னும் வாய்பாட்டின்கண் வந்தது.

குறியாவது, “தலைமகள் தோழியை இரந்து குறையுற்றுப் பின்னின்ற விடத்து, அவனை ஆற்றுவிக்கும் சில சொற் சொல்லி ஆற்றுவித்துத் தலைமகனைக் குறி நயப்பித்த வாற்றான் நின்ற தோழியைப் பின்னும் தலைமகள் எதிர்ப்படும்; எதிர்ப்பட்டானை இன்னவிடத்து வா என்று குறிப்பினு லுணர்த்தும்” இடம். இவ்விடத்து இவர் இரவினும் பகலினும் வந்து கூடுவர். “குறியெனப் படுவது இரவினும் பகலினும் அறியத் தோற்றும் ஆற்ற தென்ப¹” ஈண்டு ஆற்றதென்றது அவன் வருதற் குரிய நெறியிடம் என்றற்கு. இவற்றுள், இரவுக்குறி மனையகத்தே ஒருசார், என்றும், பகற்குறி மனையின் புறத்தே மகளிர் சென்று பவிலும் எல்லைக்கண் உள்ளதோர் இடம் என்றும் கூறப்ப.

வரைவுகடாதலாவது, வரைதல் வேண்டுமென நினைக்குமாறு தலைவனை முடுகுதல். இதுவும் குறிப்பினால் வரைவுகடாதலும், வெளிப்படையால் வரைவுகடாதலும் என இருவகைப்படும். இவற்றுள், குறிப்பால் வரைவுகடாவுவன, “பொழுதும் ஆறுங் காப்புமென்று இவற்றின், வழுவி னுகிய குற்றம் காட்டலும், தன்னை யழிதலும் அவனா றஞ்சலும், இரவினும் பகலினும் நீவர லென்றலும், கிழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும், நன்மையும் தீமையும் பிறிதனைக் கூறலும், புரைபட வந்த அன்னவை பிறவும், வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப³” என ஆசிரியர் கூறுவர். “காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியும், காப்புச்சிறை மிக்க கையறு கிளவியும், ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியும், இரவினும் பகலினும் நீவரு கென்றலும், கிழவோன் தன்னை வார லென்றலும், தன்னுட்கையா றெய்திடு கிளவியும், அன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇ, தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம், வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப⁴” என இறையரை ரகப்

1. தொல். பொ. 120. 2. ஐ. ஐ. 131-2. 3. ஐ. ஐ. 210.
4. இ. அ. பொ. கு. 30.

பொருள் உடையாரும் கூறினர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், “வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தல், மரீஇய மருங்கின் உரித்தென மொழிப 1” என்றது வெளிப்படையால் வரைவுகடாதல் என உரைப்பர் இளம்பூரணர். இவர் கருதுமாறு வேட்கைமறுத்தல் என்றது “வேட்கைப் பொருளாற் கூறுதலை மறுத்துப் பட்டாங்குக் கூறுதல்” என்பது; “மாமலை நாட வரைந்தனை கொண்மோ 2” என்றும்போல. களவொழுக்கத்தை நீட்டிப்பின் விளையும் ஏதம் ஆய்ந்து தலைமகனை விரைந்து வரைந்து கொள்ளுமாறு ஊக்குவது அறிவும் அறமும் அன்பும் உருவாகக் கொண்ட தோழிக்குக் கடன். அக்கடனை ஆற்றுமிடத்துத் தனது நிலை தலைமகனது தலைமைநிலையை நோக்கித் தாழ்ந்ததாகலின், அவனது உள்ளம் வரைந்து கோடற்குச் செல்லுமாறு வெளிப்படையாக முடுகுதல் நேர்மையாகாமையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பாகவும், பின்னர் வெளிப்படையாகவும் செய்வள். அது பற்றியே வரைவுகடாதல் இருவகைத்தாயிற்று. குறிப்பாகத் தோழி கூறுவதைத் தலைமகன் உணர்வானாயினும், காமஞ் சிறப்பது கருதித் தலைமகன் வரைதலை நீட்டிப்பன்; நீட்டித்தல் அவனது தலைமையின் மாண்பு என அறிக.

உள்ளுறையால் தலைமகளது ஆற்றமை மிகுதி கூறுகின்றமையின் நல்குமதி என்றும், நல்கியவழி அவ்விருவரும் துய்ப்ப நிற்கும் இன்பத்தின் சிறப்பு நோக்கி, வாழியோ என்றும், உற்றுர் உருதார் ஆகிய இருதிறத்தார்க்கும் ஒப்ப வழங்கும் தண்ணளியுடைமை கருதி, நளிநீர்ச் சேர்ப்ப என்றும், இன்னொலியால் விளக்கமுறும் தொண்டியற்றே என்றமையின், இவளது நுதலும் தன் நல்லொளியால் விளக்க முறுதலின்றிப் பசந்தது என்றும் தனக்குற்ற வருத்தம் கூறித் தேற்றுதற்குரிய தாயரும் தன்னையரும் தோழியரும் பிறரும் உடையளாயினும்,

அவரால் தீர்க்கப்படாது நின்னை இன்றியுமையா ளாயினான், என்றற்கு நின்னல தில்லா இவள் என்றும், ஒளியிழந்து பசந்து தோன்றுதலின் சிறுநுதல் என்றும் கூறினான். நுதல் சிறிதாயினும், பசந்து வருத்த முறுவித்தலிற் பெரிதாமென்பது குறிப்பு. “சிறுநுதல் பசந்து பெருந்தோள் சாஅய்”¹ என்றார் பிறரும்.

நின்னல தில்லா இவள் என்றது அழிவில் கூட்டத்து அறளளித் துரைத்தல். சிறுநுதல் தொண்டி யற்றுகலின், நல்குமதி என்றது ஆங்குநெஞ்சதழில்; வரையாது நீட்டித்தவழி, இச் சிறு நுதலும் பசலையால் ஒளிகெட்டுப் புறத்தார்க்கு இவ்வொழுக்கத்தைப் புலப்படுக்கு மென அஞ்சி நெஞ்சழிந் துரைக்கின்றமையின், நல்குதல் வரைதலாதலின், இது வரைதல் வேட்கைப் பொருளதாம் என அறிக.

அலவன் தாக்குதலால் துறைக்கண் வாழும் இரால் மின் பிறழும் என்றது இவள் நுதல் பசத்தலால், புறத்தார்க்கு இவ்வொழுக்கமுண்மை புலனாம்; ஆகிய வழி இவள் பெருநாணின் ளாதலின் உயிர்வாழாள் என்ற வாறு. இதுவே பழையவுரைகாரர்க்கும் கருத்தாதல் காண்க. (க)

180. சிறுநனி வரைந்தனை கொண்மோ பெருநீர்
வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்
பறைதபு முதுகுரு கிருக்கும்
துறைகெழு தொண்டி யன்னவீவ் ணலனே.

இது, தாழ்த்து வரையக் கருதிய தலைகளைத் தோழி நெருங்கிக் கடிதின் வரைய வேண்டுமெனச் சொல்லியது.

ப, உரை: வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிக் கண்ணே பறத்தல் கெட்ட முதுகுருகு இருக்கும் என்றது நொதுமலர்க்கு மகட் பேச வந்திருக்கின்ற சான்றோர் உளர் எ. று.

இவைபத்தும் சொல்வகையால் தொடர்ச்சி பெறுதலே யன்றிக் கிளவிகையால் தொடர்ச்சியுடையவாறும் அறிக.

உரை: பரதவர் கடலினின்றும் கொணர்ந்த கொழு விய மீனாகிய உணவின் பொருட்டுப் பறத்தல்வலி யிழந்த முதிர்ந்த குருகு தங்கியிருக்கும் துறை பொருந்திய தொண்டிநகர் போலும் இவனை மிகக் குறுகியபோதின் கண் வரைந்து இவளது நலத்தை நுகர்வாயாக எ. று.

சிறுநனி, மிகக் குறுகிய போது “சிறுநனி நீ துஞ்சி ஏற்பினும் 1” என்பதனாலும் இப்பொருண்மை துணியிப் படும். தானும் உணவாதலன்றி எனை நெல் முதலியன பெறுதற்கும் பொருளாதலின், மீனைக் கொழுமீன் வல்சி என்றார். நெல் முதலிய உணவுப்பொருளினும் மீனுணவு உடலோம்புவார்க்குச் சிறந்தது என்பவாகலின், கொழுமீன் வல்சி என்றொரெனினுமாம். “இருஞ்சேற் றள்ளல் நாட்புலம் போகிய கொழுமீன் வல்சிப்புன்றலைச் சிறுஅர் 2” என்று சான்றோர் விதந்தோதுதல் கர்ணக. பறைதபு முதுகுருகு என்றது, பறத்தல் வலி யிழந்து முதுமையால் தளர்வுற்ற நாரையை. பறை, பறத்தல். “பறைவலந் தப்பிய பைதல் நாரை” “பறைதபு நாரை 3” என்று சான்றோர் வழங்குமாறு காண்க.

தலைமகன் தாழ்த்து வரையக் கருதினான் என்பது உணர்ந்த தோழி, உள்ளூறையால் நொதுமலர் வரைவு குறித்து விடுத்த சான்றோர் வரவினை உணர்த்தினமையின், வெளிப்படையால் சிறிது தாழ்க்கினும் ஏதம் பெரிதாம் என்றற்குச் சிறுநனி என்றும், காவலருமையும் இற்செறிப் பும் மிக்கிருத்தலின் கொண்டுதலைக் கழிதல் முதலிய

• முயற்சிகள் பயன்படா என்றற்கு, வரைந்தனை கொண்மோர் என்றும், காமஞ் சிறத்தற்பொருட்டு விரைந்த வரை வினைக் கருதிற்றிலை யெனினும், தாழ்த்தவழி இவள் நலம் கெடுதல் ஒருதலை யென யாப்புறுத்தற்கு, வரைந்தனை என்று ஒழியாது கொண்மோ என்றும் கூறினாள். இது “புரைபட வந்த¹” தாயினும் வரைதற் பொருட்டாதலின் அமையும் என வுணர்க.

பரதவர் கொணர்ந்த கொழுமீன் வல்சியின் பொருட்டுப் பறைதபு நாரை தங்கியிருக்குமாறு போல, தலைமகள் வைகிய எம்மனை யிடத்து வேற்றுவரைவு குறித்துச் சான்றோர் வந்துளர் என்பது உள்ளுறை. பழைய உரைகாரர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் காண்க!

முதுமை கண்டு இரங்கிக் கொழுமீன் வல்சியினை வலைவர் எறியார் என்பதனை அறிந்துவைத்தும் குருகு அவ்வல்சிப்பொருட்டு இருந்ததாக, நீ வரைதல் வேண்டி முயலாமை என்னை என இப்பாட்டின் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றுமாறு காண்க.

சிறுநணி யென்றும் பாடமுண்டு; ஆயினும், “நின் அணிமாண் சிறுபுறம் காண்கம் சிறுநனி, ஏகென ஏகல் நாணி²” என்றும், “பிரிந்தோர் உள்ளுபு நினைதல், சிறுநனி ஆன்றிகம் என்றி தோழி³” என்றும், “பெரிதமர்ந் தியைந்த கேண்மை சிறுநணி, அரிய போலக் காண்கு வென்⁴” என்றும் சான்றோர் பயில வழங்குதலின், சிறுநணி என்ற பாடமே சிரிதென அறிக. (ஃ)

1. தொல்.பொ. 210.

2. அகம். 261.

3. அகம். 301.

4. நம். 259.

19. நெய்தற்பத்து.

இப்பத்தின்கண் வரும் பாட்டுத்தோற்றும் நெய்தலாகிய கருப்பொருள் சிறந்து நின்றலின், இஃது இப்பெயரினைப் பெறுவதாயிற்று.

நெய்தல், நீர்ப்பூ வகையுள் ஒன்று. பெரும்பாலும் இது கடற்கரைப்பகுதியில் உள்ள நீர்நிலைகளில் மிக்கு இருப்பதால், அந்நிலப்பகுதி இதனால் நெய்தல் என்ற பெயர் எய்திற்று. கடலும் கடல்சார்ந்த பகுதியும் “பெருமணல் உலகம்”¹ என்று குறிக்கப்பட்டினும், சான்றோர் பலரும் பெருமணல் உலகம் என்னுந் நெய்தலையே சிறப்பாக எடுத்து நெய்தல் என்று வழங்கியிருப்பதொன்றே இதன் நலத்துக்குப் போதிய சான்றாகும்.

இந்நெய்தல், தாமரை ஆம்பல் முதலியவற்றைப் போலக் கொடியும் இலையும் உடையது. பெரும்பாலும் இது கழிக்கரைகளில் பெருகக் காணப்பட்டினும், முல்லை மருதம் குறிஞ்சி முதலிய பகுதிகளிலும் நீர்நிலை மருங்கில் காணப்படுவது உண்டு. இதன் இலை, யானைக்கன்றின் காதுபோலும் வடிவினையுடைய தாதல் கண்ட சான்றோர், “இரும்பிடிநெய்தற் பாசடை புரையும் அஞ்செவிப்பைதலவ் குழவி தழீஇ....வைகும்”² என்றனர். “நெய்தல் முகிழ்த்துணையவாம் குடுமி”³ என்றலின், இதன் அரும்பு பண்டைய பள்ளிச் சிறுவரின் குடுமிபோல் இருக்குமெனத் தெரிகிறது. நெய்தற்பூவின் இதழ் மேற்புறத்து அடிப்பகுதிமுற்றும் கருத்து மகளிர் கண்போல் இருக்கும். “நீன்று நெய்தலிற் பொலிந்த உண்கண்”⁴ என்றும்

1. தொல். பொ. 5.

2. நற். 47.

3. சிறுபஞ்ச. 30.

4. புறம். 144.

“கண்ணே ரொப்பின் கமழ்நறு நெய்தல்¹” என்றும் அறிஞர் உரைப்பது காண்க. இதன் நிறத்தை வியந்த பண்டைச் சான்றோர், “மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் நெய்தல்²” என்றும், “மணிநிற நெய்தல்³” என்றும் பாராட்டியுள்ளனர். இதன்கொடி நீண்டு ஆம்புற்றண்டு போல உள்ளே புழையுடையது.

நெய்தலின் நிறமும் நீலமலரின் நிறமும் ஒக்கு மாயினும், நீலத்தின் இதழ் முழுதும் நீலநிறங் கொண்டிருப்பது வேறுபாடு. அன்றியும் நீலம் காசையில் மலர்வது; நெய்தல் வைகறையில் மலர்வது; “வைகறை மலரும் நெய்தல்⁴” என இந்நூலே கூறுவது காண்க. தாமரை போல மாசையில் இதழ்குவிவதும் இந்நெய்தற்கு இயல்பு. நெய்தற்பூவின் இதழ், வடிவில் வேல்போல இருக்கும். நெய்தலின் பூவையே தனிப்பட வைத்துத் தொடுத்தணிவது பண்டையோர் வழக்கன்று. இதனுடன் வேறு பல நிறமுடைய பூக்களையும் தழைகளையும் விரவி உடை போலத் தொடுத்தணிதல் இளமகளிர் செயல்வகையாகும். மகளிர் இவற்றைக் கூந்தற் பின்னலிற் சூடிக் கொள்வதும், ஆடவர் செருந்தி முதலிய மலர்களோடு சேரத் தொடுத்துத் தாராக அணிவதும் வழக்கம். விளையாட்டு மகளிர் தாம் இழைக்கும் மணற்சிறுவீட்டில் இந்நெய்தற் பூக்களைச் சொரிந்து கோலஞ்செய்து இன்புறுவர். இதனை மதுரை மருதன் இளங்கண்ணனார் என்னும் சான்றோர், “ஒண்ணுதல் மகளிர் ஒங்குகழிக் குற்ற கண்ணே ரொப்பின் கமழ்நறு நெய்தல், அகல்வரிச் சிறுமனை அணியும் துறைவ⁵” என்று புகழ்ந்தோதுகின்றார். இவ்வாறு புலவர் பலரும் பாராட்டிப்பாடும் புகழ்பெற்ற இந்நெய்தலின் சிறப்பு, சங்க இலக்கியங்களில் பரந்து கிடத்தலை நோக்காது, நீலோற்பலம் என வடவர் கூறும் நீலமலரையும்

1. நற். 283.

2. பதிற். 30.

3. ஐங். 96.

4. ஐங். 188.

5. நற். 283.

இதனையும் ஒன்றாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். “பல்விதம் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்¹” என்பதனைக் கண்டேனும் அவர்கள் இரண்டும் வேறுவேறு வகையின என்று தெளிவார்களாக.

181. நெய்த லுண்கண் நேரிறைப் பணைத்தோள்
பொய்த லாடிய பொய்யா மகளிர்
குப்பை வெண்மணற் குரவை நிறூஉந்
துறைகெழு கொண்கன் நல்கின்
உறைவினி தம்மவிவ் வழங்க லாரே.

இஃது இக்களவொழுக்கம் நெடிது செல்லின் இவ்வூர்க்கண் அலர் பிறக்குமென்று அஞ்சியிருந்த தலைவி, “தலைமகன் வரைந்து கொள்ளத் துணிந்தான்” என்று கூறிய தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: இது சிறைப்புறம். மகளிர் குப்பை வெண்மணற் குரவை நிறூஉம் துறைகெழு கொண்கன் என்றது மகளிர் தம் காதலரொடு ஆடும் இவ்வூரிடத்துத் தனித்தல் அரிது என்பதாம்.

உரை: நெய்தல்மலர் போலும் மையுண்ட கண்களையும், நுண்ணிய இறை பொருந்திய வளையணிந்த பருத்த தோளையுமுடையராய்ப் பொய்தல் ஆடிய இளமகளிர் குவிந்த வெண்மணற்கண் குரவை அயரும் துறை பொருந்திய கொண்கன் நம்மை வரையுமுகத்தால் தண்ணளிபுரிவாயின், அலராகிய ஆரவாரத்தை யுடைய இவ்வூர் உறை தற்கு இனிதாகும், காண் எ.று.

நெய்தல், மகளிர் கண்ணிற்கு உவமையாதல் மேலே கூறினாம். பொய்தல், இளஞ்சிறுர் பெரிதும் பயின்று விளையாடும் விளையாட்டுவகை. “பொலந்தொடிப் புதல்

வனும் பொய்தல் கற்றனன்¹” “பொய்தல் மகளிர் கண்காண இருத்தந்து²” “மீன் முள்ளன்ன. வெண்கான் மாமலர், பொய்தல் மகளிர் விழ வணிக் கூட்டும்” “பொய்தலாடிப் பொலிகென வந்து³” என்று சான்றோர் கூறுவர். “மையாட லாடு மழபுலவர் மாறெழுந்து, பொய்யாட லாடும் புணர்ப்பி னவர்⁴” என்பதற்கும், “பொய்தல மகனையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ, எய்திய பலர்க் கீத்த பயம் பயக்கிற்பதோ⁵” என்பதற்கும் முறையே பரிமேலழகரும் நச்சினூர்க்கினியரும் உரைத்த உரைகளால், இது காமக் குறிப்பில்லாத நோன்பாகிய விளையாட்டு என்பது தெரிகின்றது. அதனால் பொய்த லாடும் இளைய மகளிர் மறை புலப்படாமல் நிறுத்தும் நிறையின்றி, அறிந்ததனை அறிந்தாங் குரைக்கும் வாய்மையுடைய பற்றி, பொய்யாமகளிர் என்றார் எனவுணர்க. இவர்களை “மறையெனல் அறியா மாயமில் ஆயம்⁶” என்றார் பிறரும். குரவை. மங்கையர் எழுவர் கைகோத்தாடும் விளையாட்டு வகை. “குரவை யென்பது எழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டிலக் கடகக் கைகோத்து, அந்நிலைக் கொப்பநின் றூடலாகும்⁷” என்பதனாலும் அறியப்படும். மணலின்கட் குரவை யயர்தல், “கொண்ட விடுமணற் குரவை முனையின்⁸” என்பதனால் வலியுறும். இனிது என்புழி ஆக்கம் விகாரத்தால் தொக்கது. இதற்கு ஏது, கொண்கன் நல்கின் என்பது. “ஆக்கம் தானே காரண முதற்றே” “ஆவயிற் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே⁹” என்பன விதி. குறிப்புவினை இயற்கைப் பொருட்கண் நின்றவழி ஏது. வேண்டாமையின், ஆக்கம் சிறுபான்மை வாராமையும் உண்டென்பர் சேனாவரையர்: நச்சினூர்க்கினியர், வாராவழித் தொக்கதெனவே படும் என்பர். இவற்றுள் நல்லது கொள்க. அழுங்கல், ஓசை; ஈண்டு, அவர் மேற்று. அம்ம, உரையசை.

1. நற். 166.
2. அகம். 26, 156.
3. பரி. 11.
4. கலி. 59.
5. புறம். 243.
6. அகம். 20.
7. சிலப். அடி. மேற்.
8. அகம். 20.
9. தொல். சொல். 432.

கண்டதும் காதல் கொண்டு காமம் கையிகப்பக் கூடிச் சின்னாள் கழிந்ததும் கைந்நெகிழ்த்தொழியும் கந்தருவம் போலாது, கண்டதும் காட்சி வாயிலாகக் கருத்திடை முளைக்கும் காதல், இடந்தலைப்பாடு பாங்கற் கூட்டம் தோழியிற்கூட்டங்களால் வளர்ந்து பெருகி இடையீடுகளாலும், ஒருவழித்தணப்பு வரை பொருட் பிரிவு முதலியவற்றாலும் முறுகி முதிர்ந்து ஒருவர் ஒருவரை யின்றி உயிர்வாழ்த லமையாத நிலையை எய்து விப்பது களவொழுக்க மாகிய காதலறத்தின் இயல்பு. அந்நிலைமை எய்துங்காறும் தம் தலைமைப்பண்பால் கடல் போற் பெருகும் காதல்வெள்ளத்தைக் கைகடவாதவாறு நிறுத்து நெறிப்படுத்து மாற்றால் தலைமக்கள் மேன்மை எய்துகின்றனர். கீழ்மக்க ளல்லராகலின், களவுக் காலத்தே தம்மில் தாழ் தமிழ்த்துக் கூடுமிடத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி எய்துவ தல்லது மகப்பேற்றுக்குரிய புணர்ச்சி எய்துவ திலர். ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையாத காமச்சிறப்பு எய்தியதும், சான்றோர் வாயிலானாதல் உடன் போக்கின வாதல் வரைந்து கொள்வர். காமம் சிறப்பது குறித்துத் தலைமகன் வரைவின்கண் விரையாது களவே விரும்பி ஒழுகினமையின் நல்கானாயினன் என வருந்தி யிருந் தாட்குத் தோழி அவன் வரைதலைத் துணிந்தான் என்பதை உணர்ந்து கூறுதலின், **கொண்கன் நல்கின்** என்றும், வருந்தி யிருக்கும் பொழுதெல்லாம் அவர் எழுமோ என அஞ்சியிருந்தா ளாகலின், **இவ்வழுங்கலூர்** என்றும், தோழி கூற்றால் அவ்வச்சம் நீங்கி எழுந்த அலர் இன்னும் எத்துணை எழினும் எழுக எனத் துணிந்தனள் என்பது தேரன்ற, **உறைவு இனிது** என்றும் கூறினாள். உறைவு இனிதாகாமைக் குரிய ஏதுவினை **அழுங்கலூர்** என்றது உட்கொண்டு நின்றல் காண்க.

பொய்தல்மகளிர் அயரும் குரவைக்கண் காமக்குறிப் பின்மையின் அக்குறிப்பினை யுடைய காதலர் கூடியாடுதல் அதனற் பெறப்படாமையின் **பழையவுரை** குறிக்கும்

- பொருள் சிறக்கவில்லை. பொய்தலாடிய மதளிர் பின்னும் மணற்கண் குரவையாடும் துறைவ னாகலின், களவின் கட்
- கூடி நமக்குத் தலையளிசெய்த அவன் பின்பு வரைவுவழிக் கூடுதலை விரும்பினான் என்றான் என்க. (க)

182. நெய்தல் நறுமலர் செருந்தியோடு விரைஇக்
கைபுனை நறுந்தார் கமழு மார்பன்
அருந்திறற் கடவு ளல்லன்
பெருந்துறைக் கண்டிவ ளாணங்கி யோனே

இது தலைமகள் மெலிவு கண்டு தேய்வத்தா லாயிற்று
ஏனத் தமர் நீனைந்துழித் தோழி அறத்தோடு நின்றது.

ப. உரை: நெய்தலும் செருந்தியும் விரைக் கூறியது
அவனது செல்வச்சிறப்புக் கூறியவாறு. பெருந்துறைக் கண்டு
இவள் அணங்கியோன் என்றது புனல்தரு புணர்ச்சி.

உரை: பெரிய துறைக்கண்ணே இவளைக் கண்டு
வருத்தம் உறுவித்தவன் தடுத்தற்கரிய வலியினையுடைய
கடவுளல்லன்; நெய்தலின் மண மிக்க மலரைச் செருந்தி
மலரொடு விரவி அழகுறத் தொடுக்கப்பட்ட நறிய மாலை
யின் மணம் கமழும் மார்பினையுடைய மகனாவான் எ.று.

நெய்தல் மலர் நீல நிறத்தினையும், செருந்திமலர்
பொன்னிறத்தினையும் உடைமையால், மணியும் பொன்
னும் விரவியது போல் அழகுறுதலின், நெய்தல் நறுமலர்
செருந்தியோடு விரைஇக் கைபுனை நறுந்தார் என்றார்.
நெய்தல் நீலநிறமுடைமை “நீளிற நெய்தல் நிரையிதழ்
பொருந்த¹” என்றும், “மணிநிற நெய்தல்²” என்றும்
வருவனவற்றுலும், செருந்தி, பொன்னிறத்தாதல்,
“பொன்னடர்ந் தன்ன ஓள்ளிணர்ச்செருந்தி³” என வருத
லாலும் உணரப்படும். “தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக்

1. நம். 362.

2. ஐங். 96.

3. அகம். 280.

கிளவி, உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்¹ என்றமையின், அணங்கியோன் என உயர்திணை வாய் பாட்டாற் கூறினார். “ஆவோ வாகும்²” என்றதனால், அணங்கியோன் எனப்பட்டது. செருந்தியொடு என்புழி ஒருவினையொடு உயர்பின் வழிவந்தது. உயர்பு, பொன்னெனச் சீறந்து பொலிதல். தெய்வமெனத் தமர் கருதிய தனை மறுத்து மகன் எனத் துணியக் கூறுதலின் கடவுளல்லன் என்றார். “தன்மை சுட்டலு முரித்தென மொழிப, அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான³” என்பது விதி.

நீர்த்துறைக்கண் அணங்கு உறையும் என்னும் உலகுரையால், தம் மகள் நீராடியவிடத்து அணங்குற்றாள் ஆதல் வேண்டும் எனத் தலைமகள் மேனி மெலிவு கண்டு தமர் நினைந்து கூறியதனைக் கொண்டு கூறுதலின், பெருந்துறைக்கண்டு இவள் அணங்கியோன் என்றும், பெருந்துறைக்கண் வெண்மணற் பரப்பில் யாம் விளை யாடி நின்றேமாக, நெய்தற் பூக் கொண்டு நும்மகள் தன்பாவைக் கணியத் தந்து நீங்கினோர் நறுந்தார் கமழும் மார்பன் உளன்; இஃது அறிவறியாக் காலத்து நிகழினும், அறிவதறியும் இக்காலத்துக் “கொண்டார்க் குரியர் பெண்டிர் என்பதும், உற்றார்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர் என்பதும்” நினைந்து, அவனை வழிபடாதொழிதல் குலத்துக்கு வடுவாமெனக் கருதி வேறு பட்டாளாக, அதனை யறியாது, பெருந்துறைக் கடவுளால் ஆயிற்றெனப் பிழைபட்டக் கருதினார் என்பாள், அருந்திறற் கடவுளல்லன் என்றும், அவன் கடவுள் என்பதனை மறுத்து மக்களினத்து மகன் என்றற்கு ஏதுக் கூறுவாள், கடவுளாயின், கைசெய்யப்படா இயற்கை வனப்பும், இயற்கை மணமும் உடையனும்; அவன் அன்ன னல்லன் என்பாள், கைபுனை நறுந்தார் கமழும் மார்பன் என்றும் கூறினாள்.

பொன்னென்ச் சிறந்து நெய்தலினும் மிக்குப் பொலியும் செருந்தியினை உயர்பின் வழித்தாய ஒருவினை யொடுக்கொடுத்துப் பிரித்தாங்கு. முற்கூறுது பிற்கூறியதனால், அவன் தந்தது நெய்தற்பூ என அறிக. எனவே, இதனால் பூத்தரு புணர்ச்சி யாகிய ஏதீடு கூறிய வாறும், மார்பன் எனச் சிறப்பித்தமையால், அவன் மார்பு கூடியதாகிய உண்மை செப்பிய வாறுமாம். பலராடு துறைக்கண் இவளொருத்தியை வரைந்து அணங்கிற்று என்றல் நிரம்பாது என்றற்குப் பெருந்துறை என்றும், இவள் உற்ற மெலிவு தீர்த்தற்குத் தம்மால் இயன்றன எல்லாம் முயன்றும் தீராமெ கண்டு மயங்கினர் என்றற்கு, அருந்திறற் கடவுள் என்றும், “கைபுனைந்தியற்றுக் கவின் பெறு வனப்¹” புடைமை கடவுட்கு இயல்பாகலின், அன்ன னல்லாத தலைமகனை, கைபுனை நறுந்தார் கமழும் மார்பன் என்றும் எடுத்துக் கூறினான். இஃது ஒருவகையால் ஏத்தலுமாம். ஆகவே, இவ்வறத்தொடுநிலை ஏதீடும், உண்மை செப்பலும், ஏத்தலும் விரவி நின்றவாறு என உணர்க.

இனி, “நாற்றமும் தோற்றமும்²” என்ற சூத்திரத்துக் களம்பெறக் காட்டினும் என்புழி, இதனைக் காட்டி இது வேலனை முன்னிலையாகக் கூறிய தென்பர் இளம்பூரணரும் நச்சினூர்க்கினியரும். வெறியாட்டயரும் வெவ்வாய் வேலனை முன்னிலையாகக் கூறியதாயின், அவன் முருகென்றதல், கழங்கிற் றெளிக என்றதல் கூறுதலன்றி, பெருந்துறைக் கடவுள் எனப் பிறழ்ந்து கூற வின்மையின், அது பொருளன்று என்பர். (2)

183. கணங்கொ ளருவிக் காண்கெழு நாடன் குறும்பொறை நாடன் நல்வய லூரன் தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தேனப் பண்டையிற் கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை கொடுங்கழி நெய்தலுங் கூம்பக் காலை வரினும் களைஞரோ விலரே.

1. முருகு. 17.

2. தொல். பொ. 112.

இது, வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தழி ஆற்று ளாசீய தலைமகள் மாலைக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: பண்டையிற் கரும்பகல் வருதி என்றது, பண்டு வரும் காலத்திலே வந்தாற் போலப் பிறர்க்குத் தோன்றக் கரும்பகற் கண்ணே வாராநின்றாய் எ. று.

உரை: கையறுவிக்கும் மாலைப்பொழுதே, கூட்ட மாண அருவிகள் பாயும் கானம் பொருந்திய நாடனும் சிறிய குன்றுகளையுடைய நாடனும், நல்ல வயல்கள் பொருந்திய ஊரனும், தண்ணிய கடனிலத்தையுடைய சேர்ப்பனு மாகிய தலைமகன், பிரிதலால் நெறிபிறழ்தல் அமையு மாயினும் பண்டே போல் இன்றும் கரும்பகற் கண்ணே வாராநின்றாய்; அஃது ஒழிந்து வளைந்த கழிக்கட் பூத்த நெய்தல் இதழ் குவியக் காலை வரினும் வருக; வரின் நினை விலக்குவார் இலர் எ. று.

காண்கெழு நாடன், குறும்பொறை நாடன், நல்வய லூரன், கடற் சேர்ப்பன் என்றது, முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும் நானிலவளமு முடையன் என்றற்கு. “நாட நென்கோ ஊர நென்கோ, பாடிமிழ் பனிக்கடற் சேர்ப்ப நென்கோ¹” என்றார் பிறரும். வள மில்லாத நிலமாகலின், பாலையைக் கூறராயினார். பிரிந் தென என்றது, செய்தென வென்னும் வினையெச்சம்; இது, “முடிக்குஞ் சொல்லான் உணர்த்தப்படும் தொழிற் குத் தன் முதனிலைத்தொழில் காரணம் என்பதுபட வரும்²” என்ப வாகலின், பிரிதலால் என்று உரைக்கப் பட்டது. “மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப் பல்வித முண்கண் பாடொல் லாவே³” என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. வெயிலின் வெம்மை திகழும் காலமாகலின், கரும்பகல் என்றார். கையறுமாலை கையறுவிக்கும் மாலை;

பிறவினைப் பொருட்டு; “கையற்ற கங்குலான்”¹ என்றும் போல. ஓகாரம், பிரிநிலை. உம்மை, முதலது இசை நிறையும், பின்னது எதிர் மறையு மாம். முன்னதைச் சிறப்பு எனினுமாம், நெய்தற்கு அது சிறந்தமையின். நெய்தீற் குரியது அன்மையின், மாலை கூறியது திணைமயக்கம் “திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே”² என்பது விதி.

தனியவரை முனிவு செய்யும் இயல்பிற் றுகலின், கையறுமாலை என்றும், வைகறைக்கண் மலரும் நெய்தல் மாலையிற் கூம்பு தல் இயல்பாதல் பற்றிக் கொடுங்கழி நெய்தலுங் கூம்ப என்றும் கூறினாள். “வாலிழை மகளிர் உயிர் பொதியவிழ்க்கும், காலை யாவ தறியார் மாலை யென் னினார் மயங்கி யோரே”³ என்றும், “நெய்தல் கூம்ப நிழல்குணக் கொழுகக் கல்சேர் மண்டிலம்”⁴ என்றும் சான்றோர் கூறுமா றறிக.

இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண், தான் அவனைத் தனித்துக் கூடியது நினைந்து குறும்பொறை நாடன் என்றும், கூடியோன் பிரிந்துழித் தான் பிரிவாற்றி அவன் சொல் தேறியிருந்தமை நினைந்து காண்கெழு நாடன் என்றும், கூட்ட மெய்துமிடத் தெல்லாம் “முலையொடு முனிந்தான் போலவும், தோளொடு துவண்டான் போலவும்” இன்பம் சிறக்கு மாறு ஒழுகிய திறம் நினைந்து நல்வய லூரன் என்றும், இவ்வாறு ஒழுகியோனது பிரிவாற்றாது தான் அவமரும் வண்ணம் பிரிந்ததனால் கலங்கி மெலிந்தமையின், தண்கடற் சேர்ப்பன் என்றும் கூறினாள். கூறவே, அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை இன்பவொழுக்கம் சிறக்க ஒழுகியோன் இதுபோது அது கழிந்து துன்பம் சிறக்க ஒழுகுகின்றான் என்பது கூறினாளாம்.

இனி, மாலையே, பண்டெல்லாம் வந்தது போல நின் முறை பிழையாது இன்றும் வந்தனை; நின்னைப் போல் அவரும் பண்டெல்லாம் எனக்கு இன்பமே சிறக்குமாறு

1. கவி. 123.

2. தொல். பொ. 12.

3. கவி. 119.

4. நற். 187.

ஒழுகியது போல முறை பிழையாது இன்று வந்து ஒழுகுவாராயின் அஃது அமையும். அது மாறி, துன்பம் சிறக்க ஒழுகுகின்றார் என்றற்கு, **கடும்பகல் வருதி** என்றும், நெறிபிழையாரே நெறிவழிஇயினரை அந் நெறிக்கண் நிறுத்தும் நீர்மையராவர் என்னும் முறைமையால், தலைமகன் தன் பிரிவால் நெறிபிழைத்தான் என்பாள், **பிரிந்தென** என்றும், அந்நீர்மை பிழைத்தமையின் அவர் இனி நெறிவழுவினும் நினை நிறுத்தும் கடப்பாடிவர் என்பாள், **காலை வரினும் களைஞரோ இலர்** என்றாள். இனிக் காலை மாலைகளில் அரும்பி மலரும் காமநோயைத் தீர்க்கும் கடப்பாடுடையோன், அவற்றைப் பேரூல் ஒருநிலையே செம்மையனாயின் தீர்த்தல் தகும்; பண்டெல்லாம் பிரியா தொழுகி, இன்று பிரிந்துறையேன் செம்மைநிலை வழிஇயினமையின், நினைல் எய்தும் இவ் வருத்தம் காலையே தோன்றினும் விலக்குவாரில்லை என்றாள் என்றுமாம்.

காலையில் மலர்தற் குரிய நெய்தல் மலராது கூம்பு மாறு **காலை வரினும்** என்றது, தன் வரவு பிழைத்தலே யன்றி, தன் வரவு கண்டு பயப்பா டெய்தும் பிறவும் பிழைக்குமாறு செய்தல் அறனன் றென்பது முடித்தற்கு. **வரினும்** என்புழி உம்மை, வாராமை முடிக்கு முகத்தால் அவளது ஆற்றாமையின் சிறப்புணர நின்றது. இது **துன்பத்துப் புலம்பல்**.

“வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும், வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினும், உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும், தானே கூறுங் காலமு முளவே¹” என்ற விடத்து, “வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்” என்புழித் “தொகுத்த மொழியின் வகுத்தனர் கோடல்” என்ற தந்திர வுத்தியால் இது தலைவி தானே கூறும் கூற்றாயமைந்தது.

இனிக் “கடும்பகல் வருந்திக் கையறு மாறு மாலை நெய்தலும் கூம்பக் காலை வரினும் களைஞரோ விலரே” என்ற பாடத்துக்குக் கடும்பகல் முற்றும் வருந்திச் செயலற்று இனையும்படி நெய்தல் கூம்ப, மாலைப்பொழுது காலை வருவதாயினும், எம்மைத் துயரின்றும் விலக்கு வாரோ இவர் என்பது பொருளாகக் கொள்க. கொள்ளின், இதனைக் காட்டி, “பருவ வரவின்கண் மாலைப் பொழுது கண்டு ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்குக் கூறியது; நெய்தற்கண் மாலை வந்தது”¹ என்று நச்சினூர்க்கினியர் கூறுவது பொருந்துமென உணர்க. (ஈ)

• 184. நெய்தலிருங்கழி நெய்தல் நீக்கி

மீனுண் குருகினங் கான லல்கும்

கடலணிந் தன்றவ ரூரே

கடலினும் பெரிதெமக் கவருடை நட்பே

இது, வாயில் வேண்டி வந்தார், தலைமகன் அன்பு உடைமை கூறியவழி வாயின் மறுக்கும் தலைமகன் சொல்லியது.

ப. உரை: நெய்தல் நீக்கி மீனுண் குருகினம் கானலில் அல்கும் என்றது பொதுமகளரிடத்து ஊடல் நீக்கி இன்பம் நுகர்ந்து ஆண்டுத் தங்குவான் என்பதாம்.

உரை: நெய்தல் நிலத்திலுள்ள பெரிய கழியிற் பூத்த நெய்தலை நீக்கி, அதன் அருகில் மேயும் மீனையுண்ணும் குருகு தன் இனத்தோடு கூடிக் கானலின்கண் தங்கும் கடலால் அழகு பெற்றது அவருடைய ஊர்; அவரது நட்பு எமக்கு அக்கடலினும் பெரிதாயிருந்தது, காண் என்று.

நெய்தல், முதலிற் கூறும் சினையறி கிளவி யாய ஆகுபெயர். மீனுண்குருகு மீன்குத்திப் பறவை. இனம்,

கூட்டம். கடல் என்புழி, மூன்றனுருபு தோக்கது. சுட்டும் ஆக்கமும் வருவிக்கப்பட்டன. “கறைமிட றணியலும் அணிந்தன்று 1” என்றார் பிறரும்.

உள்ளுறையால் தலைமகனது புறத்தொழுக்கம் பொருது வாயில் மறுக்கும் தலைமகள், காதலர் “காதல் தானும் கடலினும் பெரிதே 2” என்ற வாயில்களின் கூற்றினைத் தழீஇ மேற்கொண்டு, அந் நட்புக் கடலினும் பெரிதாதற்கு அவருர் கடலணிந் திருக்கும் சார்புடைமையே யன்றி எம்பாற் கொண்ட அன்புடைமை அன்றென்பாள், **கடலணிந் தன்றவர் ஊரே** என்றும், கடல் அவர் ஊரிற் பெரிதாயினும் ஊர்க்குப் பயன்படாது அணிமாத்திரையாயது போல் அவரது நட்பு எமக்குப் பயிற் பாடின்றி யாம் மேனி வேறுபடுமாறு செய்த தென்பாள், **கடலினும் பெரிது** என உறழ்ந்து கூறினாள். ஆகவே, **அணிந்தன்று பெரிது** என்பன பயப்பாடின்மையும் அன்பின்மையும் தோன்ற நின்றவாறு காண்க. இனி இறப்பப் பெரிதாயவிடத்து ஒருவர் பாங்கில் நில்லாது எல்லார்க்கும் பரந்து நிற்கும் பண்பு பெறுதலின், அவர் நட்பு எம்பால் அகப்பட்டு நில்லாது, பரத்தையர் பலர்க்கும் பரந்து பயன்படுவ தாயிற் றென்று மாம்.

ஆகவே, அவனுடைய ஊர் கடலணிந்த தாகலின், அதன்கண் வாழ்வாராய பரத்தையர், கழிப்பூக் குற்றும் கானல் அல்கிக் குரவை யயர்ந்தும், அவனோடு கூடி மகிழ்வாராக, யாம் கடலினும் பெரிதாய நட்புடையேம் என வாயில்களாற் கூறப்படும் கூற்றுமாத்திரையே பெற்றே மல்லது பிறிதில்லை; இஃ தன்றோ அவனுடைய அன்புடைமை யிருந்தவாறு என அவனது அன்பின்மை சுட்டி வெளிப்படையாக வாயில் மறுத்தவாறு உணர்க. இஃது அழிவில் கூட்டத்து **அவன் பிரிவாற்றமை.**

நெய்தலை நீக்கி மீனுண்ட குருகு தன் இனத்தோடு கூடிக் கானற்கண் தங்கும் என்றது, தன் மனையின் நீங்கிப் பரத்தையர் சேரிக்கண் இன்பநுகர்ந்த தலைமகன், அவர் கூட்டத்தில் தோய்ந்து ஆண்டே தங்குகின்ற னாதலின் அவன்பொருட்டு வாயில் வேண்டுவது என்னை எனக் குறிப்பாய் வாயில் மறுத்தவாறு.

மீனுண் குருகு இளங்கானல் அல்கும் என்பது பாடமாயின், மீனுண்ட குருகு இளைய மரங்கள் செறிந்த கானற் சோலைக்கண் தங்கும் என உரைத்து, கானலில் உள்ள மரஞ்செடிகளின் இளமை கானற் கேற்றப்பட்டதாக உரைக்க.

183. அலங்கிதழ் நெய்தற் கொற்கை முன்மறை,
இலங்குமுத் துறைக்கு மெய்றுகெழு துவர்வாய்
அரம்போ முவ்வளைக் குறுமகள்
நரம்பார்த் தன்ன தீங்கிள வியளே.

இஃது ஆயமகளிருள் நின்னல் நயக்கப்பட்டாள் யாவள் என வினவிய தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

உரை : அசைகின்ற இதழ்கள் பொருந்திய நெய்தல் நிறைந்த கொற்கைநகரின் முன்றுறைக்கண் பெறப்படும் விளங்குகின்ற முத்துப் போலும் பற்கள் பொருந்திய சிவந்த வாயினையும், அரத்தாற் போழப்பட்ட அழகிய வளையினையுமுடைய இளையவள் யாழிசை போலும் தீவிய சொற்களை யுடைய ளாவாள் என்று.

அலங்கிதழ். அசைகின்ற இதழ். “அலங்குகுலைக் காந்தள்¹” என்றும், “அலங்குசினை²” என்றும் வருதல் காண்க. கொற்கை, தண்ணுன்பொருதை (தாம்பிரபரணி) கடலொடு கலக்குமிடத்தே இருந்த நகரம்; இப்போது

சிறுநாய் உள்து. தொண்டைநாட்டுக்குப் பவத்திரியும், சோழநாட்டுக்குப் பூம்புகாரும், சேரநாட்டுக்கு முசிறியும் போலப் பாண்டிநாட்டுக்குக் கொற்கை சிறந்த கடற்கரை நகரமாய்ச் சங்ககாலத்தே விளக்கமுற் றிருந்தது. **பிளினி** முதலிய மேனாட்டு யவனர்களின் குறிப்புக்களில் இந்நகரமும் காணப்படுகிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும் கல்வெட்டுக்களும் போதிய அளவு கிடைப்பதற்கு முன் நம் நாட்டின் வரலாறு எழுதிய ஆங்கிலப்புவவர் கேட்போர் நகைக்கும் முறையில் செய்திகள் சில குறித்துள்ளனர்; பாண்டிநாட்டு வேந்தர்கள் தொடக்கத்தில் கெரற்கையையே தலைநகராகக் கொண்டிருந்தன ரென்றும், "பின்பே மதுரை அவர்கட்குத் தலைநகராயிற் றென்றும் அவர்கள் குறித்துள்ளனர்¹. நல்ல காலமாக இது பேர்ன்ற செய்திகள் பல ஆங்கிலத்திலேயே இருந்து போயின. தமிழில் எழுதியிருந்தால் இளஞ் சிறுவர் பலரும் அக்கூற்றை எள்ளி நகையாடி யிருப்பர். சங்க இலக்கிய காலத்தேயே கொற்கையும் மதுரையும் பாண்டிநாட்டுக்குத் தலைநகரங்களாக இருந்தன என்பதை, "பேரிசைக் கொற்கைப் பொருநன் வென்வேல், கடும் பகட்டு யானை நெடுந்தேர்ச் செழியன், மலைபுரை நெடு நகர்க் கூடல்"² எனவரும் அகப்பாட்டே கூறுகின்றது; இஃது அவர்கட்குத் தெரியாமையால் பின் வந்த அறிஞர் அவர்கள் கூற்றை மறுப்பாராயினர்³.

சங்ககாலப் பாண்டியர்க்குப்பின் பாண்டிநாடு களப் பிரராட்சியில் சீரழிந்து இடைக்காலப் பாண்டியராட்சியில் தலைதூக்கிற்று; இவருள் முன்னேன் பாண்டியன் கடுங்கோ⁴; இவன் குடநாட்டு வேந்தர் குடியில் தோன்றிய கடுங்கோக்களின் வழியினன். அதனால் கொற்கை

1. V. Smith's Early History of India 4th Edn. p. 468; P. T. S. Iyengar's History of the Tamils p. 242. 2. அகம். 296.

3. K. A. N. Sastry's Pandya Kingdom p. 15.

4. Ep. Indi Vol. xvii. p. 191.

யைச் சூழ்ந்தநாடு குடநாடு என்றும், கடுங்கோமண்டலம் என்றும் பெயர்பெறுவதாயிற்று. அப்பகுதியிலுள்ள கல் வெட்டுக்கள் கடுங்கோ மண்டலமான குடநாட்டுக் கொற்கை¹ என்றும், கிரேக்கர் குறிப்புக்கள் “முத்துப்படு பெருந்துறை²” என்றும் கூறுகின்றன. பின்வந்த சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்கள், கொற்கையை இராசராசப் பாண்டி மண்டலத்துக் குடநாட்டுக் கொற்கை³ என்றும், உத்தம சோழ வளநாட்டுக் குடநாட்டுக் கொற்கையான மதுராந்தக நல்லூர்⁴ என்றும் குறிக்கின்றன. இக்கல் வெட்டுக்களால் கொற்கைநகரமே ஒருகால் மதுராந்தக நல்லூர் என்றும், பிறிதொருகால் மதுரோதய நல்லூர்⁵ என்றும் பெயர்பெற்றமை தெரிகிறது.

கொற்கைநகரம், சங்க காலத்தே முத்துக்குப் பெயர் சிறந்து விளங்கிற்று. “மறப்போர்ப் பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும் கொற்கையம் பெருந்துறை முத்து⁶” எனவும், “வினைநவில் யானை விறற்போர்ப் பாண்டியர், புகழ்மலி சிறப்பின் கொற்கை முன்றுறை, அவிற்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து⁷” எனவும் “ஈண்டுநீர் முத்துப்படு பரப்பின் கொற்கை முன்றுறை⁸” எனவும் சான்றோர் பாராட்டிக் கூறுவர். மேனாட்டு யவனர் குறிப்பிலும் இச் செய்தி சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.⁹ கடலில் முத்துக் குளிப்போர்க்குச் சுருமீன்கள்¹⁰ பெருந்திங்கு செய்தொழுகினமையின், அவற்றை விலக்கிக் கடலமுவம் புகுந்து வலம்புரி முத்துக் கொணர்வது கொற்கை நகரத்தே பேராரவாரமாக இருக்கும் என்பாராய், “இலங்கிரும் பரப்பின் எறிசுரு நீக்கி, வலம்புரி மூழ்கிய வான்றிமிற் பரதவர், ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல் லெனக், கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள இழிதரும்¹¹”

1. Annual report of the Madras Epigraphy No. 391 of 1929-30.
2. K. A. N. Sastri's Foreign Notices of South India p. 68.
3. A. R. No. 464 of 1929-30.
4. A. R. No. 408 of 1929-30.
5. A. R. No. 425 of 1929-30.
6. அகம். 27.
7. அகம். 201.
8. நற். 23.
9. Rev. Caldwell. Int. 99.
10. Shark.
11. அகம். 350.

என்று சேந்தன் கண்ணனார் சிறப்பித்துரைக்கின்றார். இவ்வாறு இருபது இருபத்துமூன்று நூற்றாண்டுகட்கு முன்னே விளங்கிய முத்துக் குளிக்கும் தொழில் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகட்கு முன் நிலவிய நாயக்கமன்னர் ஆட்சிவரையில் சிறந்த அளவில் இருந்திருக்கிறது. இத் தொழிலால் பாண்டிநாட் டரசுக்கு நல்ல வருவாயும் இருந்தது. முத்துக்குளிப்பார்க்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த வரி சலாபத் தேவை எனப்படும் என்றும், இதனைக் குட நாட்டுள் வாழ்பவர் செலுத்த வேண்டும் என்றும் அந் நாளைய அரசு ஆணையிட்டுள்ளது¹ என ஆற்றூர்க் கல்வெட்டு அழகாகக் கூறுகிறது.

குறுமகள், இளம்பெண். உறைக்கும் என்பது “ஆற்றுவையும் அன்ன பிறவும்²” என்பதனால் அமைந்து “த்தம் மரபின் தோன்றுமன் பொருளே³” என்பதனால் உவமப்பொருள் தருவதாயிற்று. நரம்பு, யாழ்நரம்பு. இன்சொல்லுக்கு நரம்பின் இசையைக் கூறுதல் மரபு; “வடிப்புறு நரம்பின் தீவிய மொழிந்தே⁴” என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைமகன், தலைமகளின் மெய்தொட்டுப் பயின்றும், இடம்பெற்றுத் தழுவிடும், இடையூறு கிளந்தும், நீடுநினைந் திரங்கியும் கூடுதல் உறுத்தகாலை, அவள் கூட்டத்திற்கு உடம்படுமுகத்தால் முறுவலித்தமை தன் உள்ளத்து நீங்காது நின்று திகழ்தலின், எயிறுகெழு துவர்வாய் என்றும், உறுதல் முதலிய நான்கு புணர்ச்சியும் பெற்று, செவிப்புணர்ச்சி விரைவிற்பெருது பெயர்த்துப் பெற்று மகிழ்ந்த சிறப்புத் தோன்ற, தீங்கிளவியளே என்றும் கூறினான். இதனால் களவுக் காலத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி யென்பது மெய்தொடுதல் முதலிய ஐந்துமேயென அறிக. “கண்டு கேட்டுண்டுகிர்த்

1. A. R. No. 432 of 1929-30.

2. தொல். பொ. 286.

3. தொல். பொ. 292.

4. அகம். 142.

துற்றறியும் ஐம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணேயுள் 1” எனச் சான்றோர் கூறுவது காண்க. பிற்காலத்தவரால் இவ்வோறுபாடு பகுத்துக் காட்டப்படாமற் போனது தமிழினத்தின் தவக்குறை.

இது, “மெய்தொட்டுப் பயிறல் 2” என்ற சூத்திரத்துத் “தண்டாது இரப்பினும்” என்றதற்கு இரட்டுற மொழிதல் என்னும் உத்தியால் தவிரா திரப்பினும் எனக் கொண்டு அதன்பால் அமைக்கப்படும். (௫)

186. நாரை நல்லினம் கடுப்ப மகளிர்

நீர்வார் கூந்த லுளருந் துறைவ

பொங்குகழி நெய்த லுறைப்ப லித்தறைப்

பல்கால் வளுஉந் தேரெனச்

செல்லா தீமோ வென்றனள் யாயே.

இது, பகற்குறிக்கண் வந்து நீங்கும் தலைமகளைத் தோழி சேறிப்பறிவுநீஇ வரைவு கடாயது.

ப. உரை: நாரையினம் கடுப்ப மகளிர் நீர்வார் கூந்தல் உளரும் துறைவ என்றது தம்மிடத்துக் குற்றம் நீக்கும் மகளிரை யுடைய துறைவ எ. று.

உரை: நாரையினது நல்ல கூட்டத்தை யொப்ப மகளிர் நீர் ஒழுகுங் கூந்தலைப் புலர்த்தும் துறைவனே, நீர் மிகுந்துள்ள கழிகளில் நெய்தல்கள் நீர்த்துளிகளைச் சொரியும் இத்துறைக்கண், “பல காலும் தேர் வாராநின்றது” எனக் கூறி, “இனிப் புறத்தே செல்லற்க” என்று எம் முடைய தாய் இற்செறித்தனள், ஆகலின், நீ ஏற்ற தொன்றனைச் செய்வாயாக எ. று.

வார்தல், ஒழுகுதல். உறைத்தல். துளித்தல். பொங்கு கழி என்புழி, இடத்துநிகழ் பொருளின் தொழில் இடத் தின்மேல் நின்றது. செல்லா தீமோ என்றது ஏவற் பொருண்மைக்கண் வந்த எதிர்மறை முற்றுவினைத் திரி சொல். • நீ ஏற்ற தொன்றனைச் செய்க என்பது கூற்றெச்சம். நாரை நல்லினம் கடுப்ப என்றார், தம் சிறகுகள் நீரால் நனைந்தவழி, புலர்தற்பொருட்டு உதறி நாரை வயிற்றில் அடித்துக் கோடற் போல, ஓரை மகளிர் தம் கூந்தல் நனைந்தவழி, புலரத் துவட்டித்தம் வயிறலைத்துக் கொண்டு ஏகுதல் பற்றி. “நீரலைக் கலைஇய கூழை வடியாச் சாஅய் அவ்வயி றலைப்ப உடனியைந்து, ஓரை மகளிரும் ஊரெய்தினரே 1” என்று பிறரும் கூறுமாற்றால் அறிக.

இத்துறைக்கண் தேரொன்று பலகால் வருஉம் என்றது, மேல் செல்லா தீமோ என மறுத்தற்கு ஏதுக் கூறியவாறு. ஆகவே, வருவது நின் தேர் என யாய் அறிந்தனளாகலின், நீ நினக்கு ஆவது செய்க என்று கூறினாள் என்றவாரும்.

நீராடிய தனூல் நாரைகளைப் போல மகளிர் தம் கூந்தலின் ஈரம் கெடப் புலர்த்தும் துறைவ என்றது நின்னோடு உண்டாகிய நட்பினால் இவட்கு வருத்தம் உண்டாகாதவாறு வரைந்து கொள்க எனக் குறிப்பாய் வரைவுகூடாயவாறு.

களின் கண், தலைமகன் தேரூர்ந்து வருதல் அமையும் என்பது, “தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும், ஊர்ந்தனர் இயங்கலும் உரியர் என்ப 2” என்ப தனூல் அறிக.

(க)

187. நொதும் லாளர் கொள்ளா ரிவையே
எம்மொடு வந்து கடலாடு மகளிரும்
நெய்தலம் பகைத்தழைப் பாவை புனையார்
உடலகம் கொள்வோ ரின்மையின்
தொடலைக் குற்ற சிலபூ வினரே.

இது, தோழி கையுறை மறத்தது. கையுறை யாவது குறையுறுவார் செல்லுமாறுபோலத் தலைமகன்கைக்கோண்டு செல்லும் தழையும், கண்ணியும், பவழக்கோடியும், முத்தும் பிறவுமாம்.

உரை: பெரும், எம்முடன் போந்து கடலாடும் மகளிர் நெய்தலே தலைமைப்பட்ட விரவித் தொடுத்த இப் பகைத்தழையினை மணற்கண் நிறுவியாடும் பாவைக்கும் புனையார்; வேறு பூக்கள் விரவாமல் முற்றும் நெய்தலே தொடுத்து அணிந்து கொள்வோரும் இலராகலின், தொடலை தொடுப்போரும் இதனிற் சில பூவே கொள்வர்; ஆகலின், இதனை யாம் ஏற்பின் நொதுமலாளரும் ஆராய்தற் கிடனும் எ.று.

நொதுமல், பகைமையும் கேண்மையுமில்லாத நடுவு நிலைமை. கொள்ளாமை, ஏலாமை. பகைத்தழை, நிறத்தால் வேறுபட்ட மலர்களாலும் குழையாலும் தொடுக்கப்பட்ட தழையுடை; நீலநிறமுடைய, நெய்தலே தொடுப்பின் அழகு பிறவாமை கருதி, செருந்தியே, புன்னையே, அடும்பே என்ற பல வேறு பூக்களையும் பச்சிலைகளையும் விரவித் தொடுத்தலின், பகைத்தழை எனப்பட்டது. பெர்ன் னிறமும் வெண்ணிறமும் பசுமைநிறமும் கொண்ட பல பூக்களும் பச்சிலையும் விரவிக் கிடப்பினும் இடையே மணிபோற் கிடந்து மிளிர்ந்தலின், நெய்தலம் பகைத்தழை என்றார். “கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால்

நெய்தல், அம்பகை நெறித்தழை யணிபெறத் தைஇ¹” என்றார் பிறரும். “நெய்தல் நறுமலர் செருந்தியொடு விரைஇ²” என்றும், “அடும்பி னாய்மலர் விரைஇ நெய்தல், நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர் வார் கூந்தல்³” என்றும், “பாசடைக் கலித்த கணைக்கால் நெய்தல் பூவுடன் நெறிதரு தொடலை⁴” என்றும் வருவனவற்றால் செருந்தி முதலாயினவற்றை நெய்தலொடு விர வித் தொடுத்தல் அறிக. நெய்தலம் பகைத்தழை, விரிக்கும் வழி விரித்தல். உம்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

உடலகம், முழுதும். உடலகம் கொள்வோர் இலர் என்றதனால், தொடலை கொள்வோர் உளர் என்பது எய்தவே, அதனை விலக்கி ஒருமருங்கு தழீஇ யுரைப்பாள், **தொடலைக் குற்ற சில பூவினர்** என்றும், இவ்வாறு, எம் மேட்டு ஆடும் மகளிராலும், தொடலை தொடுப்போராலும் விலக்கப்பட்டதனை யாம் ஏற்பின், அயலார் கண்டு இவர்கட்கு இவை ஆயினவாறு என்னை யென ஆராய்வர் என மறுப்பாள், **நொதுமலாளர் கொள்ளார் இவையே** என்றும் கூறினாள். **கொள்ளாமை**, “கொள்ளார் அறிவுடையார்⁵” என்றும் போல. காதலராய மகளிரும், தாயரும் ஏற்பினும் என்பது பட வரும் எச்சவும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

“நாற்றமும் தோற்றமும்⁶” என்ற சூத்திரத்துப் “பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையும்” என்புழி “வகை” என்றதனால் அமைத்து இது கையுறை மறுத்தது என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். (எ)

188. இருங்கழிச் சேயிறு வினப்புள் ளாரும்
கொற்கைக் கோமான் கொற்கையம் பெருந்துறை
வைகறை மலரும் நெய்தல் போலத்
தகைபெரி துடைய காதலி கண்ணே.

1. நந். 96.

2. ஐங். 182.

3. குறந். 401.

4. நந். 138.

5. குறள். 404.

6. தொல். பொ. 114.

இது, விருந்து வாயிலாகப் புதுந்த தலைமகன் தலைவியது இல்வாழ்க்கைச் சிறப்புக் கண்டு மகிழ்ந்து சொல்லியது.

ப. உரை: விடியற்காலை மலரும் நெய்தலைக் கண்ணிற்கு உவமையாகக் கூறிற்று, வந்த பொழுதே மலர்ந்த சிறப்பு நோக்கி எனக் கொள்க. இருங்கழிச் சேயிரூ இனப்புள் ஆரும் என்றது விருந்தினர் நுகர்ச்சி கூறியவாறு எனக் கொள்க.

உரை: கூட்டமாகிய குருகுதிகள் கரிய கழிக்கண் வாழும் செம்மையான இராமீன்களை யுண்ணும் கொற்கை வேந்தனது கொற்கை என்னும் ஊரின் பெரிய துறையில் வைகறைப் போதின் கண் மலர்தலைச் செய்யும் நெய்தல் போல எம் காதலியின் கண்கள் அழகு மிகவுடையவரீயின என்று.

செம்மை யுடைமையின் சேயிரூ என்றார். “தெண் கழிச் சேயிரூ” என்புழியும் இதுவே கூறிக் கொள்க. கொற்கைக் கோமான் என்றது, பாண்டி வேந்தர்க்குரிய சிறப்புப் பெயருள் ஒன்று. “கொற்கை வேந்தன்” என்று பிற்காலக் கல்வெட்டுக்களும் பாண்டி வேந்தரைக் கூறுகின்றன. வைகறை, விடியற்காலம். “விடியல் புலரி வைகறை யென்பன ஒரு பொருட்கிளவி” என்பர் சிவஞான முனிவர். நெய்தல், விடியற்காலத்து மலர்தலை “வைகறைக் கட்கமழ் நெய்தல்” என்றும், “மென் மெலத் தெறுகதிர் இன்றுயிற் பசுவாய் திறக்கும் பேதை நெய்தல்” என்றும் சான்றோர் கூறுவர். தகை, அழகு. அஃதாவது மலர்ச்சியும் குளிர்ச்சியு முடைமை.

தன்னை நோக்கி வரும் விருந்தைச் சேய்மைக்கட் கண்டுழி இன்முகமும், அதுபற்றி நண்ணியவழி இன் சொல்லும், அதுபற்றி விருந்துடன் பட்டவழி நன்றும்ற வும் என விருந்தோம்பற் குரிய அறநெறி மூன்றனுள்

1. ஐங். 196. 2. T. A. S. Vol. I. Part. VI p. 97.

3. தொல். மு. கு. விருத்தி. 4. முருகு. 73-4. 5. நற். 275.

முதற்கண்ண தாகிய முகத்தான் அமர்ந்து நோக்குதலைச் செய்பவள், தான் விருந்து வாயிலாகப்புக, தன்னைச் செய்மைக்கட் கண்ட அப்பொழுதே முகமலர்ந்து இனிது நோக்கினாள் என்பான், தகைபெரி துடைய காதலிகண்ணே என்றும், வந்த விருந்து மலராத முக நோக்கு முன் குழையும் மென்மையுடைமை பற்றிச் செய்மையிற் கண்ட துணையே மலரும் சிறப்பினை யாப்புறுத்தற்கு ஞாயிற்றின் வரவினைச் செய்மையி னுணர்ந்து வைகறை மலரும் நெய்தலை உவமித்தும் கூறினாள். இஃது அன்பு தொக நின்றல். கொற்கைப் பெருந்துறைக்கண் புள்ளினம் சேயிரு உண்ணும் என்பதனால் தலைமகளது விருந்தோம் பும் மாண்பினைச் சிறப்பித்தமையின், காதலியின் கண்ணே விதந்தோதிப் பாராட்டினாள்.

இஃது “அருந்தொழில் முடித்த செம்மற்காலை, விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணும்” என்பதனால் அமையும். (அ)

189. புன்னை நுண்டா துறைத்தரு நெய்தல்
பொன்படு மணியிற் பொற்பத் தோன்றும்
மெல்லம் புலம்பன் வந்தென
நல்ல வாயின தோழியென் கண்ணே.

இது, வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் வரைவான் வந்துழிக் கண்டு உவகையோடு வந்த தோழி, “நின் கண்மலர்ச்சிக்குக் காரணம் என்?” என்று வினவிய தலைவிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: புன்னை நுண்டாது உறைத்தரும் நெய்தல் பொன்படு மணியின் பொற்பத் தோன்றும் என்றது, நின் குடிப் பிறப்புப் பண்டையினும் சிறத்தற்குக் காரணமாயிற் றென்று அவன் வரைவு கூறியவாரும்.

உரை: தோழி, புன்னைமலரின் நுண்ணிய துகள் படிந்து கிடக்கும் நெய்தல் பொன்னிடைப்படுத்த நீல மணி போல விளங்கித் தோன்றும் மெல்லிய கடற்கரையை யுடைய தலைவன் வரைதற்பொருட்டு வருதலால் என்கண்கள் நல்லவாய் மலர்ச்சியுற்றன, காண் எ.று.

தாது, துகள். உறைத்தரும் நெய்தல், உதிர்ந்து கிடப்ப விளங்கும் நெய்தல். புன்னைத் தாது பொன்னிறமும், நெய்தல் மணி நிறமு முடைமையின், அதன் தாது படிந்த நெய்தலை பொன்படு மணியின் பொற்பத் தோன்றும் என்றார். “மணியேர் நெய்தல் மாமலர் நிறைய, பொன்னேர் நுண்டாது புன்னைத் தாஅம்¹” எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. வந்தென நல்லவாயின என்றதனால், வரைதற்பொருட்டு வந்தா னென்பது பெற்றும்.

வரைவிடை வைத்துத் தலைமகன் பிரிந்ததனால், ஆற்றாமை தோன்றித் தலைவியை வருத்தப் பேதுற் றிருந்தாட்கு அவன் வரைவொடு வந்தமை காண இன்பம் மீக்கூர்ந்தமையின், அதனைத் தலைமகட்கு அறிவிப்பாள், மெல்லம் புலம்பன் வந்தென என்று அவன் வரவும், வரைவு பற்றிய வேட்கை தலைவி யுள்ளத்தே உடனெழுவது கண்டு, நல்ல வாயின என்று அவன் வரைவொடு வந்தமையும் தோழி உணர்த்தினாள். திருமணச் செய்தி தெரிவித்தலின் என்கண் நல்ல வாயின எனத் தலைவிகூற்றைத் தான் கொண்டு கூறினாள் என அறிக.

வரைவால் தலைமகளின் குடிப்பிறப்புப் பண்டையினும் சிறப்புறுவதனாலும், வரைவு கண்ணிய வரவால் அவளது மேனி வேறுபாடு நீங்கிப் பொலிவுறுதலினாலும், என் மனம் உவகை மிகுந்தது என்றற்கு இவ்வாறு கூறினாள் என்றுமாம். புன்னை நுண்டாது படிதலால் நெய்தல்

பொன்படு மணியின் தோன்றும் என்றது, தலைமகன் வரை
வொடு வந்தமையின் அவன் தொடர்பால் நின் குடிச்
சிறப்புறும் என உள்ளூறுத்தவாறு. (சு)

190 தண்ணறு நெய்தல் தனையவிழ் வான்பூ
வெண்ணெ லரிநர் மாற்றின ரறுக்கும்
மெல்லம் புலம்பன் மன்றவெம்
பல்லித முண்கண் பனிசெய் தோனே.

இது, தோழி சேவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றது.

ப. உரை: அரிவோர் நெய்தற்பூவை நீக்கி வெண்ணெல்
அரியும், என்றது, தனக்கு அடுத்தது செய்தலன்றிப் பிறர்க்கு
வருத்தம் செய்யான் எனத் தலைமகன் குணம் கூறியவாரும்.

உரை: எம்முடைய பலவாகிய இழக்கையுடைய
பூப்போலும் மையுண்ட கண்கள் நீர் வார்ந்து வருந்துவித்
தவன், வெள்ளிய நெல்லரியும் உழவர் குளிர்ந்த நறுவிய
நெய்தலின் முறுக்கவிழ்ந்த அழகிய பூவை நீக்கி அந்நெற்
பயிரையே அறுக்கும் மெல்லிய கடற்கரையை யுடையோ
டுவன், தெளிவாக எ. று.

நெய்தற்குச் சிறந்தமையின், தண்ணறு நெய்தல்
தனையவிழ் வான்பூ எனச் சிறப்பித்தார். நெல்வயலிடத்து
நெய்தலும் உடன்தோன்றி மலர்தல் இயற்கை. “வண்டு
மூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும், அரியலங் கழனி
ஆர்க்காடு¹” என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. வெண்ணெல்
நெல்வகை, வான்பூ, அழகிய பூ. மாற்றினர், முற்றெச்சம்.
பல்லிதழ், தாமரை குவளை முதலிய பூ. தலைவி யுறுப்
பினைத் தனதாக உளப்படுத்திக் கூறல் வழுவாயினும்,
“தாயத்தின் அடையா வியச் செல்லா, வினைவயின் தங்கா
வீற்றுக் கொளப்படா, எம்மென வரு உம் கிழமைத்

தோற்றம், அல்லா வாயினும் புல்லுவ வுளவே¹ என்பதனால் அமையும் என்க. பனி, வருத்தம்.

தலைமகள் மேனி வேறுபட்டுக் கண் பனித்து நின்றலைக் கண்ட தாயர், அதற் கேது சூழ்வார் வெறி முதலாயின எடுத்தற்கு எண்ணியது உணர்ந்து அறத்தொடு நிற்கின்ற ளாகலின், மெல்லம் புலம்பன் என்றும், அவன் மக்க ளினத்து மகனே யன்றித் தெய்வமல்லன் என்பாள், மன்ற என்றும், உள்ளுறையால் அவனது காதல் மாண்பு கூறுகின்றமையின், இவள் இவ்வாறு பனிப்பச் செய் தோன் யாவன் என ஆராயும் தாயர் கூற்றினையே கொண்டு பல்லிதழ் உண்கண் பனிசெய்தோனே என்றும் கூறினாள்.

உண்கண் பனிசெய்தான் எனச் செவி லி முதலா யினார் பழிதாற்றக் கண்டு பொருத வுள்ளத்தளாய தோழி, கட்டினும் கழங்கினும் ஆராய்ந்து வேலனைக் கொண்டு வெறியயரக் கருதும் தாயர் செயலை அறிந்து அதனை விலக்கி அறத்தொடு நிற்பாள், இவட்கு இவ்வேறுபாடு எய்துவித்தோன் மெல்லம் புலம்பன் என்று வெளிப்பட மொழிந்து, சொற்பல்காமைப் பொருட்டு, நெல்லரிவோர் வயலிடையே பெருகி மலர்ந்திருக்கும் நெய்தலை மாற்றி வெண்ணெல்லையே அறுத்துக் கொள்ளும் மென்புலத் தலைவனாகலின், இவளையே வரைந்து கொள்ளும் துணி வுடையனாவன் என உள்ளுறையால் வற்புறுத்தினாள். (௨)

20. வளைப்பத்து.

பாட்டுத்தோறும் வளையாகிய கருப்பொருளே சிறந்து வரத் தொகுக்கப் பெற்றிருத்தலின், இப்பத்து இப்பெயரையுடைய தாயிற்று.

வளை என்பது, நீர்நிலைகளிற் காணப்படும் ஏரல், நந்து, சிப்பி, பலகறை, கிளிஞ்சில், சங்கு ஆகியவற்றிற்குப் பொதுவாக வழங்கும் பெயராயினும், சங்குக்குச் சிறப்பாகவும் அது வழங்கும். இது நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அளவில் வகைப்படும் எனவும், இவற்றைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒருவகைக் கலையாம் (Conchology) எனவும் அறிஞர் உரைக்கின்றனர். இதன் பொதுவான ஆராய்ச்சியே கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் (கி. பி. 1795ல்) தான் தொடங்கிற்று. இதுகாறும் நிகழ்ந்துள்ள ஆராய்ச்சியால், இவற்றில் முப்பதினாயிரம் வகை உண்டு என்பது தெரிய வந்துள்ளது. நிலத்திற் காணப்படும் வளையினம் தொடக்கத்தில் கடலில் வாழ்ந்திருந்து பின்னர் நிலத்திற் பரவிப் படர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது உயிர்நூலறிஞர் துணிபு.

இவற்றின் ஓடுகள் முதலில் சிறு வட்டமாகத் தோன்றி நாளடைவில் சுழிவடிவில் பெருகுகின்றன. ஓடுகளின் ஆக்கத்தை ஆராய்ந்தபோது அதன்கண்டலுப்பும் சுண்ணாம்புமே பெருக வுள்ளன என்பது தெரிந்தது. இன்றும் தமிழ்நாட்டில் வளையினத்தின் ஓடுகளைச் சுட்டுச் சுண்ணாம்பு இறக்கும் செயல் நடைபெற்றுவருவது கண்கூடு. இடைக்காலத்தும் இச்சுண்ணாம்பு பயன்பட்ட திறத்தைக் கம்பர் “சங்கவெண் சுதையுடைத் தவள மாளிகை” என்றதனால் இனிது அறியலாம்.

வகை கட்டுகள் ஆண் பெண் வேறுபாடு உண்டு. வேனிற்காலத்தில் நீர்நிலையிடத்து வெம்மை மிகுகிற போது இவை தம்மிற் கூடி முட்டையிடத் தொடங்கும். அக்காலத்தே மீந்தோல்¹ போன்ற சவ்வினால் அமைந்த பை யொன்றை நீரில் நீளவிடும்; அப்பைக்குள்ளே தான் முட்டைகள் இருக்கின்றன. கடல் வகை ஒன்றின் பைக்குள் இருந்த முட்டைகளை எண்ணினோர், ஒரு பையில் 1,50,000 முட்டைமுதல் 6,00,000 முட்டைகள் வரை இருக்கின்றன என்று கண்டுள்ளனர்.

இவ்வகைகள் நீர் சூழ்ந்த நிலவுலகு முற்றும் பரவி உள்ளன. தென்துருவத்து அன்டார்ட்டிக் கடல்முதல் வட்துருவத்தைச் சார்ந்த பிரான்சு ஜோசப் லாந்து² கிரீன்லாந்து வரையில் இவற்றின் உண்மை காணப்பட்டிருக்கிறது. நிலத்திற் காணப்படும் வகைகள் கடல் மட்டத்துக்கு மேல் 18000 அடி உயரம் வரையில் உள்ளன. கடல்வகைகளைக் காண முயன்றோர் கடலகத்தில் 14,225 அடி ஆழத்தில் வாழும் வகைகளைக் கண்டிருக்கின்றனர்.

பெருங்கடலில் வாழும் வகைகளின் அடிப்பகுதி கடல்நீரினின்றும் பிரிக்க முடியாதவாறு ஒருவகைப் பசையால் ஒட்டிக்கொண்டிருத்தலால், பேரலைகள் மலை போல் எழுந்து தம்மில் மோதிக் கொள்ளினும் இவை சிறிதும் ஊறு எய்துவதில்லை.

வகைகள் பெரும்பாலும் கடற்பாசிகளையும் கடற்பூடுகளையும் உண்டு வாழ்கின்றன. இவ்வகைகளின் ஓடுகள் பலவேறு நிறம்பெற்றும், நீண்ட முள்போன்ற கோடுகள் (கொம்புகள்) வளர்ப்பெற்றும், இடம்சுழித்தும், வலம் சுழித்தும் காணப்படும்; ஆயினும் அவற்றால் இவை பெறும் பயன் இன்னதென இதுகாறும் கண்டறியப்பட

1. Epidermis.

2. France Joseph Land.

வில்லை. கோடுடைமை பற்றியே சில வகைகளைத் தமிழ் நூல்கள் “கோடு” என்று குறிக்கின்றன. “கோடுநரல் பெளவம்¹” “கோட ரிலங்குவளை²” என வருதல் காண்க. இடஞ்சுழித்தவற்றினும் வலஞ்சுழித்தவை அரியவாதலின், அவை வலம்புரி என்று குறிக்கப்படுகின்றன. “வலம்புரி வான்கோடு நரலும் இலங்குநீர்த் துறை³” எனவும், “அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து, பழையர் மகளிர் பனித்துறை பரவ⁴” எனவும் வருவன காண்க.

உயிர்நூல் அறிவுத் துறையில் இவ்வகைகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை; இவற்றைப்பற்றிய அறிவு அனைத்தும் இனிமேலும் பல்லாண்டுதள் ஆராயவேண்டிய நிலையில் உள்ளன. ஆயினும், இவ்வகைகளைப்பற்றிய குறிப்புகள் நம் தமிழ்த் தொகை நூல்களில் கிடைப்பது பாராட்டத்தக்கது. இவ்வகையே சிறந்த பொருளாகக் கொண்டு இப்பத்துப் பாட்டுக்களும் இயன்றுள்ளனவாகலின் இனி அவற்றைக் காணலாம்.

இவ்வகைகள் இடும் முட்டைகள் பலவும் கேடின்றிப் பொரித்து வளருமாயின், கடலுலகமே யன்றி நிலவுலகும் இடம் காணாது என்றே, யாதோ, இவற்றைக் கருவிலேயே உண்டு அழிக்கும் உயிரினம் பெருக வுள்ளன. கடலில் வாழும் பெருமீன்களும் திமிங்கிலங்களும் கடற்பறவைகளும் இவற்றை வேட்டுண்டு வாழ்கின்றன. நிலத்திலும் இவற்றுக்குக் கேடுசெய்யும் வகையில் பறவைகளும் நண்டுகளும் இருக்கின்றன. வெயில் வெம்மையும் ஓரளவு இவற்றுக்குக் கேடு செய்கிறது. “என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே⁵” என்ற திருவள்ளுவனாரது பேருரை இதற்கும் பொருந்துகிறது.

1. பதிற். 46.

2. குறந். 11.

3. நற். 172.

4. அகம். 201.

5. குறள். 77.

இவ்வளையினத்துச் சிலவற்றை மேனாட்டவரும் பிறரும் உணவாகக் கொள்ளுகின்றனர். 1922ல் லண்டன் நகரத்து பில்லிங்ஸ் கேட் சந்தையில் 4100டன் நிறையுள்ள வளைகள் உணவுக்காக வந்துள்ளன என்று கணக்கிட்டுள்ளனர். கடல்மீன் திமிங்கிலம் முதலியவற்றைப் பிடிப்பதற்காகவும் இவைகள் மக்களால் கொள்ளப் படுகின்றன.

இவ்வளைகளுள் முத்துண்டாதல் ஒரு சிறப்பியல்பு. மழைபெய்யுங்கால் இவ்வளையினம் நீர்மட்டத்துக்கு வந்து தமது ஓட்டைத் திறந்து மழையை நோக்குமெனவும், மழைத்துளி ஒன்று ஓட்டிற்குள் வீழ்ந்ததும் ஓட்டை மூடிக்கொண்டு கடற்குட் சென்று விடுமெனவும், அத்துளியே பின்னர் முத்தாகு மெனவும் கூறுவ தொரு கொள்கை பழந்தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகிறது. “மிசைப்பெய்தநீர் கடற்பரந்து முத்தாகுந்து¹” எனக் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை என்பார் குறிக்கின்றார். முத்துப் பிறக்கும் திறத்தை ஆராய்ந்த போது, இவ்வளைகளின் உடற்குள் வேற்றுப்பொருள் எதேனும் புகுந்துவிடின், அதன் உடலிலிருந்து ஒருவகைப் பசைநீர் ஊறி அதனை வளைத்துக் கொள்ளும்; அதுவே நாள் முதிரப் பெருகி முற்றி முத்தாகும். அவ்வாறு தற்கு ஐந்தாண்டுமுதல் ஏழாண்டுகள் செல்லும் என்று கூறுவர். இவ்வளைகளை ஊறின்றி வளரவிட்டால் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் இவை உயிர் வாழும். ஒரு வளை தோன்றி இரண்டு மூன்று ஆண்டு கழிந்தபின் தான் முத்துண்டாதற்குரிய பசைநீர் ஊறும் செவ்வி அதற்கு உண்டாகிறது. இவ்வியல்பினால் நிலத்திலுள்ள வளைகளிடத்தும் முத்துக்கள் தோன்றுகின்றன. பெருமலையிடத்து நீர்நிலைகளிடத்தே பிறந்த முத்துக்கள் நீர்ப்பெருக்கால் ஆற்றிடை வரன்றிக் கொணரப்படும். அதுகண்ட பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் ஆறு

களில் முத்துக்களைக் கூறியது கற்பனை யன்று என்பது இனிது விளங்கும்.

இம்முத்துக்களில் நன்கு உருண்டு திரண்டுள்ள முத்தமே சிறந்ததாகும். சொட்டையும் சொள்ளையுமாக இருப்பன சிறப்புடைய வல்ல. உடற்குட்புகும் வேற்றுப் பொருள் மயிர் நுனியினும் நுண்ணிதா யிருப்பினும் அது வளையின் உடற்குள் புகுந்து விடின் முத்துண்டாம் என்னும் இதனைக் கிறித்துவுக்கு 2200 ஆண்டுகட்கு முன்பே கண்டவர் சீனர்கள் என்று மேனாட்டவர் கூறுகின்றனர். சீனர்கட்குமுன்பே நம் தமிழகம் முத்துக்குப் பெயர் சிறந்திருந்த தென்பது உண்மையே; ஆயினும் தமிழகத்தின் தொன்மையினை மேனாட்டவர்க்கு எடுத்துக் காட்டும் அளவில் தமிழ் நூலறிவு அந்நாளில் இல்லா மையே சீனரது தொன்மை இத்துறையில் சிறப்பாகக் குறிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் என்பதை அறிஞர் உணர் தல் வேண்டும். பின்னர் அச்சீனரோடு சப்பானியரும் கூடி முத்து ஆராய்ச்சியில் தலைப்பட்டனர். சப்பான் பல்கலைக்கழக உயிர்நூற் பேராசிரியர், மிட்சுக்குறி¹ என்பார் கண்ட முறைபற்றி 1891ல் மிகிமோடோ² என்பார், வளையின் உடற்குள் செயற்கையாக ஒரு சிறு பொருளைப் புகுத்தி முத்து விளைவிக்கும் திறத்தைக் கண்டார். பின்னர் அது பெருகி வளம்பெறுவதாயிற்று. முத்துக்களின் தூயல்புகளை நன்கு ஆராய்ந்து குணம் குற்றம் கண்டு பெருகிய அளவில் தமிழ்ச்சான்றோர் நூல்களில் குறித்திருப்பதை நோக்கின், அவர்களும் ஒரு காலத்தில் முத்தராய்ச்சியில் சிறந்தமை தெளிவாகும். கொற்கை முதலிய நகரத்தவர் முத்துக் குளித்த செயல் பிறிதோர் இடத்தில் கூறப்பட்டுளது.

1. Dr. Mitsukuri, Professor of Zoology, Imperial University, Japan.

2. Mikimoto.

கடல் வளைகளுள் மலேயா நாட்டுக் கடற்பகுதியில் காணப்படுபவை ஓட்டின் விளிம்பு கருத்திருக்கின்றன. அவற்றைப் **பண்டா வளை**¹ என்பர். ஆஸ்திரேலிய, நியூகினிய நாடுகளிலும் அவற்றை அடுத்துள்ள துருத்தி (தீவு) களிலும் இவை அகப்படுகின்றன. ஆயினும் இவற்றுள் முத்து விளைப்பன சிலவே; சிழக்குப் பாலினீ சியாவிலும் காம்பியர் தீவிலும் அவற்றை அடுத்துள்ள பகுதிகளிலும் சில வகை வளைகள் உள்ளன; அவை நல்ல ஓடும் முத்தும் உடையன. அவை, சீனா, இலங்கை, அந்தமான், மாலதீவு ஆகிய இடங்களிலும் வாழ்கின்றன, மடகாஸ்கர் பகுதியில் உள்ளவை **மடகாஸ்கர் வளை** எனப்படும். இவ்வாறே **பம்பாய் வளை**, **எகிப்திய வளை**, **பனாமா வளை** எனப் பலவகையாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. **டாக்டர் ஜேம்சன்** என்பார் இவற்றை ஆராய்ந்து முப்பத்திரண்டு வகை கண்டிருக்கின்றார். இது காறும் கிடைத்துள்ள வளைகளுள் ஒரு அடி சுற்றளவும் ஆறுபவுண்டு நிறையு முள்ள வளையே மிகப்பெரிதாகக் கருதப்படுகிறது.

டாக்டர் ஜேம்சன் கண்ட வகைகளுள் **மாற்கரிதி பேரை வல்கறி**² என்பது ஒன்று. இவ்வளைகட்கு ஒரு வகையான பற்களுண்டாம். இவை, இலங்கை, தமிழகம், பாரசீகவளைகுடா, செங்கடல் ஆகிய வற்றில் இருக்கின்றன. இவற்றுள் சில சூயசு கால்வாய் வெட்டின பின்பு மத்திய தரைக்கடற்குள் புகுந்துள்ளன. மலேயா ஆஸ்திரேலியா நியூகினியா ஆகிய இடங்களில் இவை முத்துக்காகவும் ஓட்டுக்காகவும் கட்டற்குள் முழுகி எடுக்கப்படுகின்றன. சப்பான் பகுதி வளைகளும் இந்த வல்கறி வகையைச் சேர்ந்தவையே.

வளைகளின் ஓடுகள் பலவகையில் பயன்படுகின்றன. ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள பழங்குடி மக்களிடையே இவை நாணயமாக வழங்குகின்றன. பசிபிக் கடற் றுருத்திகளில்

8. Banda Shell. - 9. Margarati fera Vulgaris.

வாழும் மக்களில் அரசர்களும் தலைவர்களும் இவற்றை மாண்பாகக் கோத்து அணிந்துகொள்கின்றனர். மத்திய தரைக்கடற் கரைகளிலும் ஆப்பிரிக்காவின் கீழநாடுகளிலும் இவ்வகைகள் ஊதுகருவிகளாகவும், நீரருந்த உதவும் குவளைகளாகவும் வள்ளங்களாகவும் பயன்படுகின்றன. சின்சப்பான் பொருள்களின் பூச்சுவேலைக்கும் சுவர்களில் வெள்ளை தீற்றுதற்கும் உணவுத்தட்டுக்களை அழகு செய்தற்கும் இவை நல்ல பயன்தருகின்றன. தென்கடற் பகுதியினர் இவற்றால் தூண்டில் முட்கள் செய்கின்றனர்.

இத் தொகைநூற் பாட்டுக்கள் எழுந்த காலத்து மக்கள் வாழ்வில் வளை மிகச்சிறந்த இடம்பெற்றுள்ளது. தோளிலணியும் தொடியும் முன்கையி லணியும் வளையும் இவற்றினால் ஆகியவை. வளையிடத்துப் பிறந்த முத்துப் பண்டைத் தமிழகத்துச் செல்வவகையுள் சிறந்த தொன்றாகத் திகழ்ந்தது. மேலைநாட்டு யவனர்களும் சோனகர்களும் கீழநாட்டுச் சாவகரும் அருமணரும்¹ தமிழகத்தை முத்துவினை நாடு என்றே கருதினர். தமிழ் நாட்டினர் இவ்வகைகளை ஊதுகருவியாகவும் சிறூர்கட்டுப் பாலூட்டும் பாலாடையாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தமிழகத்தில் எங்கும் எவரும் இவற்றை உண்டதாக யாதொரு குறிப்பும் இலக்கியங்களிலாதல் கல்வெட்டுக்களிலாதல் வேற்றுநாட்டுக் குறிப்புக்களிலாதல் இது வரையிற் காணப்படவே இல்லை.

மற்று, இவற்றை உண்பவர்க்கு இவற்றால் ஈரல்நோய் உண்டாகிற தென்றும், நன்கு தூய்மை செய்யப்படாத ஊன் மகத்த்குப் பெருந்தீங்கு செய்யும் என்றும் மேண்டவர் கண்டு, விற்பனைக்குச் செல்லு முன்பே அதனைச் செவ்வையாக ஆராய்கின்றனர். இவை மிக்குள்ள நீர் நிலைப்பகுதிகளில் மேயும் ஆடுமாடுகட்கும் இவற்றால் ஈரல்நோய் உண்டாகிறதாம். நில வளைகளுள் ஒருவகை இனத்தால் கரும்பு முதலிய பயிர்கட்கு மிக்க தீங்கு உண்டாகிற தென்று அறிஞர் கண்டுரைக்கின்றனர்.

191. கடற்கோடு செறிந்த வளையார் முன்கைக்
கழிப்பூத் தொடர்ந்த விரும்பல் கூந்தல்
கானல் ஞாழற் கவின்பெறு தழையள்
வரையர மகளிரி னரியளென்
நிறையரு நெஞ்சம் கொண்டாளித் தோளே.

இது, நின்றாற் காணப்பட்டவள் எவ்விடத்து எத்
தன்மையள் என்று வினாவிய பாங்கற்குத் தலைமகன் கூறியது.

உரை: கடற்கரைக்கண் திரையால் கொணரப்பட்டுச்
செறிவுற்ற சங்கிதுற் சமைந்த வளை யணிந்த முன்கையினை
யும், கழிக்கட் பூத்த மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை,
அணிந்த கரிய பலவாகிய கூந்தலினையும், கானலில் நின்ற
ஞாழலின் தழையாற் செய்த அழகிய தழையுடையினையும்
உடையளாய், நிறையால் கோடற்கு அரிதாகிய என் நெஞ்
சினைக் கொண்டு மறைந்தவள் சூராமகளிரைப் போல்
பெறுதற் கரியளாவாள் எ.று.

கடற்கோடு, கடற்கரை. கோடு, சங்குமாம். கழிப்
பூவின் தொடர்ச்சி அதனையுடைய கூந்தற்கு அடையா
யிற்று. நிறையால் பிறர் கொளற்கு அரிதாகிய திண்மை
யுடைமையின், நிறையரு நெஞ்சம் எனப்பட்டது. நிறுப்ப
நில்லாது ஓடும் இயல்பிற் நென்றற்கு நிறையரு நெஞ்சம்
என்றார் எனின், அப்பெற்றியதனைக் கோடலும் கவர்
தலும் அருமை யாகாமையின், அது பொருளன்மை
அறிக. முன்கையும் கூந்தலும் தழையு' முடையள்
என்றது தலைமகள் இயலும், கடலும் கழியும் கானலும்
கூறியது இடமும் சுட்டிநின்றன.

இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் தான் அவளை எதிர்ப்
பட்டுக் கூடுமுன் அவளிடைத் தோன்றிய புணர்ச்சி

வேட்கையை மூன்றாமவத்தைக்கண், “அல்குல் தைவரல் அணிந்தவை திருத்தல்”¹ முதலிய மெய்ப்பாடுகளால் உணர்த்திய சிறப்புடைமையின், முதற்கண் **வனையார் முன்கை** என்றும், மெய்யும் மெய்யும் தீண்டியவழி வேறு பட்டுக் கசட்டிய தலைமை குறித்து, **இரும்பல் கூந்தல்** என்றும், உள்ளத்து நிகழ்ந்த நெகிழ்ச்சியினை உடம் பொடு தொடர்புபட்டதாய் நெகிழ்ந்து காட்டும் சிறப்பின்மை குறித்துத் தழையினை, **கவின்பெறு தழையள்** என இறுதிக்கண்ணும் கூறினான். கூற்று வகையால் கடைப்பட்ட தாயினும், உருவநலம் பாராட்டிக் **கவின் பெறுதழை** எனப்பட்டது என்க. புணர்ச்சிபெற்று நீங்குங்கால், அவள் ஆயவேள்ளம் வழிபட நின்றது கண்டு, “இவளைக் கூடினேன் என்பது மாயமோ” என எண்ணி நிற்கையில், அவள் மறைதலும், தன் நினைவும் சொல்லும் செயலும் அவள்பாலே அமைந்தொழிய, வேறே செயலற்று, இவள் தெய்வமகள் போலும் என அருமை கருதி மயங்கினமையின், **வரையர மகளிரின் அரியள்** என்று கூறினான். பிறரும், “நெடுவரைக் கவாஅன், சூராமகளிரின் பெறற்கரி யோளே”² என்பர். பிறரால் உணரவும் கவரவும் கூடாத நெஞ்சினைக் கூடும்வகை உணர்ந்து தன்பாலே அமைவித்தளள் என்றான்; அப்பெற்றியாரைத் “தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல்”³ என்னும் முறைமையற்றி வரையரமகளிரோடு உவமித்தான் எனினுமாம். தன்வரை நிலலாது அவள் வரை நின்று ஒழுகுதலால், **கவர்ந்துகொண்டாள்** என்றான். இனி, நிறுப்பு நிலலா என் நெஞ்சினைத் தன்வயமாக்கி, மீள என்பால் வாராவகைப் பிணித்துக் கொண்டாள் என்றற்கு, **நிறையரு நெஞ்சம் கவர்ந்து கொண்டாள்** என்றான் எனினுமாம். இது, **துன்பத்துப்புலம்பல்**; என்னை, தானே வருந்துவதாகக் கூறுகின்றனாகலின். (க)

192. கோடுபுலங் கொட்பக் கடலெழுந்து முழங்கப்
பாடிமிழ் பனித்துறை யோகேல் முகைக்கும்
துறைவன் பிரிந்தென நெகிழ்ந்தன
வீங்கின மாதோ தோழியென் வளையே.

இது, வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் வந்
துழித் தலைவி முனிந்து கூறுவாள் போலத் தன் மேலிவு
நீங்கினமை தோழிக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை : கோடு புலம் கொட்பக் கடலெழுந்து முழங்கப்,
பாடு இமிழ் பனித்துறை ஓடுகலம் உகைக்கும் என்றது, நேரது
மலர் அகல நம் சுற்றத்தார் மகிழ அலர் கூறும் அயவார் சிந்தைய
அவர் தேர் வந்தது என்பதாம்.

உரை : தோழி, சங்குகள் கரைக்கண் போந்து உலவ,
கடற்கண் திரைகள் எழுந்து முழக்கஞ் செய்ய, ஒலித்தலை
யுடைய குளிர்ந்த துறையின்கண் ஓடுதற்குரிய கலங்களை
நீரில் செலுத்தும் துறைவன் முன்னர்ப் பிரிந்ததனால்
நெகிழ்ந்து நீங்கிய என் வளைகள் அவன் வரவால் முன்
கைக்கட் கிடந்து வீங்கின, காண் எ.று.

புலம், கரை. பாடு, ஓசை. “பாடிமிழ் பனிக்கடல்¹”
என்றும், “பாடி னருவி²” என்றும் சான்றோர் கூறுவர்.
காற்றால் உந்தப்பட்டு அலைகளிடையே உயர்ந்தும்
தாழ்ந்தும் செல்லுதல் நோக்கிக் கலத்தின் செலவை
ஓடுதல் என்ப. “நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி³” எனச்
சான்றோரும், “கடலோடும் நாவாயும் ஓடா நிலத்து⁴”
என்று திருவள்ளுவனாரும், “ஓடும் திமில் கொண்டு⁵”
என்று இளங்கோவடிகளும் கூறுப. “ஓடம்⁶” என்னும்
வழக்கும் இதுபற்றி வந்தது எனக்கொள்க. நெகிழ்தல்,
உடல் வாடிச் சுருங்குதலால் வளைகழன்று நீங்குதல்.

1. நந். 91.

2. அகம். 378.

3. புறம். 66.

4. குறள். 496.

5. சிலப். 7: 19.

6. அகம். 101.

வீங்குதல். உடல் பூரித்துத் தடித்தலால், தன்னிலையிற் பெருகி விரிந்து காட்டுதல். புரிந்தென நெகிழ்ந்தன என்ற தலை, வீங்கினதற் கேதுவாகிய வரவு வருவிக்கப்பட்டது. உள்ளுறையால் வரவு கூறினமையின், வீங்கினதற்கு ஏது வெளிப்படையாகக் கூறிற்றிலர் எனினும் அமையும்.

இதன்கண், துறைவன் பிரிந்தென நெகிழ்ந்தன என்று பிரிவிடை நிகழ்ந்தது நினைத்தலின் முனிவால் மெலிந்த வாறும், வீங்கின மாதோ தோழி என்வளையே என்று வரவு கண்டு கூறுதலின் மெலிவு நீங்கியவாறும் அறிக. வரைவிடை வைத்துத் தலைமகன் பிரிந்த காலத்துத் தான் மேனி வேறுபட்டு உடம்புசுருங்கி யிருந்ததனை நெகிழ்ந்து காட்டிய நிலை நெஞ்சில் நின்று நிலவுதலின், துறைவன் பிரிந்தென நெகிழ்ந்தன என்றும், அவன் வரவால் தூயர் கெட்டு மேனி தளிர்ந்து ஆக்கம் பெற்றிருத்தலைத் தோழிக்குக் காட்டி மகிழ்கின்றாளாகலின், வீங்கின மாதோ தோழி என் வளையே என்றும் கூறினாள்.

கோடு புலம்கொட்பக் கடல் எழுந்து முழங்கப் பாடிமிழ் பனித்துறை ஓடுகலம் உகைக்கும் என்ற விடத்து, கோடு நொதுமலராகவும், கடல் சுற்றத்தாராகவும், துறை அயலாராகவும், கலம் தலைவன் தேராகவும் உள்ளுறை கொள்க.

(உ)

193. வலம்புரி யுழுத வார்மண லடைகரை
இலங்குகதிர் முத்த மிருள்கேட விமைக்கும்
துணைகெழு கொண்டகீ தந்த
அன்றபுனல் வால்வளை நல்லவோ தாமே

இது வரையாத வந்தோழரும் தலைமகன், தலைமகட்கு வளை கொண்டு வந்து கோதேதுழி, “ பண்டை வளைகளைப் போலாவாய் மெலிந்துழி நீங்கா நலனுடையவோ இவை ” எனத் தலைமகள் மெலிவு சொல்லித் தோழி வரைவு கடாயது.

ப. உரை: முத்தம் இருள்நீங்க இமைக்கும் துறைவனாகலின் இவட்கு வருகின்ற தீங்கைக் கடிதின் நீக்கி வரைந்து கொள் வேண்டும் என்பதாம்.

உரை: வலம்புரிச் சங்குகள் ஊர்ந்து செல்லுவதால் உழப்பட்ட நீண்ட மணல் பரந்த கடற்கரைக்கண் விளங்குகின்ற கதிர்களையுடைய முத்துக்கள் இருள் நீங்கு மாறு ஒளிரும் துறை பொருந்திய தலைவ, நீ தந்த, ஒலிக்கின்ற நீரிற் பிறந்த வெள்ளிய வளைகள், பண்டு இவள் அணிந்திருந்த வளைகள் போலாது மெலிந்துழி நீங்காத நலன் உடையவோ? கூறுக. எ.று.

வலம்புரிச் சங்குகள் மணலில் ஊர்ந்து சுவடுபடச் செல்லுவது உழுவது போறலின், வலம்புரி யுழுத வரர் மணல் எனப்பட்டது. “துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணல் உழுத தோற்றம்” என்றார் இளங்கோவடிகள். அறைபுனல் வால்வளை, ஒலிக்கின்ற நீரோட்டம் அமைந்த வெள்ளிய வளை என்றுமாம். நீரோட்டம், நன்கு கடைச்ச விடப்பட்ட வளையில் தோன்றும் ஒளி நலம். அறைதல், இயற்கையடையாகும். தாம் என்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது.

தலைமகன் பிரியந்தோறும் தலைமகள் வேறுபட்டு உடம்பு சுருங்கியவழி நெகிழ்ந்தோடல் வளைகட்கு இயல் பாயினும், பிரிவுழி எய்தும் வேறுபட்டு புலப்படுத்து வரைவுகடாவும் குறிப்பின ளாகலின், நீ தந்த.... வால்வளை நல்லவோ என்றார். நன்மை, மேனி மெலிவுறியும் நீங்கா நிலைமை. நீங்கியவழிப் பிறர்க்குப் புலனாகி அவர் பயக்கும் நீர்மையால், நீங்காமையை நன்மை என்று குறித்தார். ஒன்று நின்றே ஏனையது முடிக்கும் என்னும் முறைமையால், பண்டு அணிந்திருந்த வளைகளின் தீமையைக் குறிப்பால் எய்துவித்தார்.

நின் துறைக்கண், இலங்குகதிர் முத்தம் இருள் கெட
இமைத்தல் போல, நின் வரைவால் இவள் மேனி வேறு
பாடு கண்டு அவர் கூறுவாரால் உளதாகும் வருத்தம்
நீங்குமென உள்ளுறையால் அலரச்சம் கூறித் தோழி
குறிப்பால் வரைவுகடாய வாறு. (ஈ)

194. கடற்கோ டறுத்த வரம்போ ழவ்வனை
ஒண்டொடி மடவரற் கண்டிகும் கோண்க
நன்னுத லின்று மாஅல் செய்தெனக்
கொன்னொன்று கடுத்தன ளன்னையது நிலையே

இது, பகற்குறிக்கண் வந்து நீங்கும் தலைமகளை எதிர்ப்
பட்டு, மனைக்கண் நிகழ்ந்தது கூறிச் சேறிப்பறிவுநீஇ வரைவு
கடாயது.

உரை: கொண்க, கடற்சங்கினை அறுத்து அரத்தால்
போழ்ந்து செய்யப்பட்ட அழகிய வளையினையும், ஒள்ளிய
தொடியினையுமுடைய மடப்பம் பொருந்திய தலைமகளைக்
காண்பாயாக: அவளுடைய நல்ல நெற்றி இன்று ஒளி
மழுங்கி வேறுபட்டதனால், இதற்குக் காரணம் ஒன்றுண்டு
என அன்னை ஐயுற்றனள்; அது மனைக்கண் நிகழும்
நிலைமை யாகலின், நீ நினக்கு ஏற்றது செய்க எ.று.

கண்டிகும், முன்னிகை வினைமுற்று; இகும், முன்னிகை
அசை. விளக்கம் மிகுந்த ஒளி மழுங்கியதனை மால் செய்
தென எனார். கொன், அச்சப்பொருட்டு. கடுத்தனள்
என்பது கடி என்னும் உரிச்சொல் அடியாகப் பிறந்த
முற்றுவினை; “கடுத்தபின் தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது”
என்றும் போல. கடி, இப்பொருட்டாதல், “ஐயமுங்
கரிப்பும் ஆகலு முரித்தே” என்பதனால் அறிக. நீ
நினக்கு ஏற்றது செய்க என்றது குறிப்பெச்சம்.

பகற்குறிக்கண், தலைமகளைக் கூடி நீங்குகின்றனை எதிர்ப்பட்டுக் கூறுதலின், மடவரற் கண்டிக்கும் என்றும், குறிவழி வந்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்திற்கு ஆற்றது தீமையும், காவல் மிகுதியும் பிறவும் இடையீடாமென் எண்ணி வேறுபட்டது காரணமாக இவள் நுதல் ஒளி சிறிது வேறுபட்டாள் என்பாள், நன்னுதல் இன்று மால் செய்தென என்றும், இதனை அன்னை உணர்ந்து ஐயுற்று நோக்கின ளாகலின், இனி இம்செறிப்பு மிகும் என்பாள், கொன்னொன்று கடுத்தனள் அன்னை என்றும், அதனால் கூடுதல் அரிதாகலின் நீ நினக்கு ஏற்றது செய்க என்று கூறுவாள், அது நிலையே என்றும் கூறினாள். ஏற்றதாவது விரைய வரைந்து கோடல். நுதல் இன்று மால் செய்தென என்றது பசுலைபாய்தல். கடுத்தனள் என்றது தாயறிவு கூறல். அது நிலையே என்றது அச்சம் காரணமாகத் தோன்றிய திளைப்புவினை மறுத்தல். (ச)

195. வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்

கடல்கெழு கொண்கன் காதன் மடமகள்

கெடலநுந் துயர நல்கிப்

படலின் பாயல் வெளவி யோளே

இது வரைவிட வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் தனித்தறைவு ஆற்றினாய்ச் சொல்லியது.

ப. உரை: பெறுதற்கரிய முத்தைப் பரதவர் விற்கும் கடல்கெழு கொண்கன் என்றது, அவர்கள் தாராதர் அல்லர்; யாம் அவர்களுக்கு வேண்டுவன கொடுத்துக் கொள்ள மாட்டோம் வரும்து கின்றோம் என்பதாம். ¹

உரை: சங்கினிடத்தே பிறக்கும் முத்துக்களைக் கொணர்ந்து பரதவர் ஏனை நிலத்து வாழ்வார்க்கு விற்கும்

1. இவ்வுரைக்குத் துணைசெய்த சீகாழி கோவிந்தசாமி ரெட்டியார் கையெழுத்துப் பிரதியில் இப்பழையவுரை காணப்படவில்லை.

கடல் பொருந்திய கொண்கனுடைய அன்பு மிக்க மகள் நீங்குதற்கரிய துயரத்தைத் தந்து, கண்படுதலாகிய இனிய துயிலைக் கவர்ந்துகொண்டா ளாகலின், யான் ஆற்றுமாறு என்? எ.று.

பகர்தல் ஏனை உணவுப்பொருள் கருதியாகலின், அவை கிடைக்கும் ஏனைநிலங்கள் என்பது வருவிக்கப் பட்டது. **பகரும்** என்னும் பெயரெச்சம் ஏதுப்பொருள் கொண்டு முடிந்தது. துயரத்தின் பயனான துன்பவுணர்ச்சி கணிகமாய் மனத்திடை நிகழ்வதொன் றுகலின் அதனை மாறி நினைக்குமிடத்துக் கெடும் இயல்பிற்றாக, பொருள் 'மேல் மனம் வைத்துப் பிரிந்த போதும், கெடாது நின்று வருத்துதலின், **கெடலருந் துயரம்** எனப்பட்டது; **படலின்** 'பாயல்' என்பதற்கு "இன்துயில்¹" என்றதற்குக் கூறிய தனைக் கூறிக்கொள்க.

உயிரினும் சிறப்பப் பெற்றோரால் தலைமகள் பேணப் படும் இயல்பினைக் களவின்கண் ஒழுகி அறிந்துளா னாகலின், **காதல் மடமகள்** என்றும், பொருட்கொடை எதிர்ந்து அதற்கு நேரென மகட்கொடை யாற்றும் பெற்றோர் மாண்பறியாது வேண்டப்படாத துயரம் நல்கி, வேண்டிநிற்கும் உறக்கத்தை வலிந்து கவர்ந்தமையின், **மடமகள்** என்றும், தன்னிற் றீர்ந்து சேய்மையிற் பிரிந்துழி யும், தன் பிரிவானாகிய துயரம், நெஞ்சில் நின்று வருத்து தலின், **கெடலருந் துயரம்** என்றும், இதுகாறும் கண்டறியாது, இவளொடு தொடர்பு பெற்ற பின்பே காணுதலின், **நல்கி** என்றும், துயருற்றார்க்கு உறக்கபின்மை இயல்பாகலின், **படலின் பாயல் வெளவியோளே** என்றும் கூறினான். உறக்கத்தின்கண் தாம் பிரிந்த காதலரைக் கனவிடைக் காணும் காட்சியின்ப முடைமையாலும், துயராற் கலக்குற்ற நெஞ்சம் துயிலிற்குப் பின் தெளிந்து

மேல் செய்யக்கடவனவற்றைத் தெளிதலானும், படலின் பாயல் என்றும், தான் அறியாவகையில் நீங்கினமையின், வெளவியோளே என்றும் கூறினான் என்க.

வளையின்ற முத்தினைத் தந்து பரதவர் வேண்டுவ கொள்வர் என்றது, இவள் எமக்குத் துயரம் நல்கிப் பாயலைக் கொண்டாள் என்றற்கு ஏதுவாயிற்று. வேண்டுவன கொடுப்பக் கொண்டு தாம் அரிதிற் பெற்றதனைக் கொடுக்கும் பெற்றியர் அவள் தமராக, அவள் யாம் வேண்டாதது கொடுத்து வேண்டிற்றுக் கொண்டாள் என்பதொரு நயம் தோன்றுதல் காண்க. வேண்டாதது **கேடலரும் துயரம்**; வேண்டிற்று, படலின் பாயல். இதனால், தலைமகன்கண் கண்டுயில் மறுத்தல் என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று. இஃது ஒருவகையால், பெற்றிருரைப் பழிச்சியதுமாம்.

வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும் கடல்கெழு கொண்கண் என்றதனால் தலைமகளைப் பெறல் எளிமையும், கேடலரும் துயரம் நல்கிப் படலின் பாயல் வெளவியோளே என்றதனால் பிரிவருமையும் தோன்றக் கூறினமையின், பெறலெளிமை பொருள்வயின் உள்ளத்தைத் துரப்ப, பிரிவருமை மீளலுறுத்த, இடையே செய்வினை விரைய முடியாமை வருத்தத் தலைமகன் ஆற்றாது கூறுவானுயினான் என உணர்க. “புறந்தாழ் பிருண்ட கூந்தற் போதின், நிறம்பெறும் ஈரிதழ்ப் பெலிந்த உண்கண் உள்ளம் பிணிக்கொண்டோள்வயின் நெஞ்சம், செல்லல் தீர்கஞ் செல்வா மென்னும் செய்வினை முடியா தெவ்வம் செய்தல், எய்யாமையோ டிளிவுதலைத் தருமென, உறுதி தூக்கத் தூங்கி அறிவே, சிறுநனி விரையல் என்னும் ஆயிடை, ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிற்று மாறுபற்றிய, தேய்புரிப் பழங்கயிறுபோல, வீவது கொல்லென் வருந்திய உடம்பே”¹ என்று தலைமகன் நினைத்து வருந்துமாறு காண்க.

“மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி, வீரவும் பொருளும்
விரவு மென்பு” என்புழி, “வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்
தோன் தலைவியை நினைந்து வருந்திக் கூறியது” என்பர்
நச்சினூர்க்கினியர்.

இனிப் படலின்பாயல் வறுவியோளே என்ற பாடத்
துக்கு, பாயல் இல்லை யாக்கினார் என்பது பொருளா
யினும் மேற்காட்டிய நயம் தோன்றற்கு இடனின்றாதல்
காண்க. (டு)

196. கோட ரெல்வளைக் கொழும்பல் கூந்தல்
ஆய்தொடி மடவரல் வேண்டுதி யாயின்
தெண்கழிச் சேயிரூப் படுஉம்
தண்கடற் சேர்ப்ப வரைந்தனை கோண்மோ

இது, குறைமறுக்கப்பட்ட தலைமகன் பின்னும் குறை
வேண்டியவழித் தோழி சொல்லியது.

ப. உரை: தெண்கழிச் சேயிரூப் படுஉம் சேர்ப்ப என்றது,
நினைத்தன அகப்படுத்தும் துறைவன் எ. று.

உரை: சங்கினை அறுத்துச் செய்த வளையினையும்,
கொழுவிய பலவாகிய கூந்தலினையும், நுண்ணிய தொடி
யினையுமுடைய மடவரலாகிய இவளைக் கூடுதல் வேண்
டினையாயின், தெளிந்த நீரினையுடைய கழிக்கண் வேண்டு
வோர் கொள்ளுமாறு செவ்விய இரூமீன்கள் அகப்படும்
குளிர்ந்த கன்னிலத் தலைவனே, வேறு வகை யின்மையின்
வரைந்து கோடலைச் செய்வாயாக.

வளை, சங்கினை அறுத்துச் செய்யப்படும் என்பதனை,
“வேளாப்பார்ப்பான் வாளரம் துமித்த வளை களைந்
தொழிந்த கொழுந்து”² என்று கூறுமாற்றான் அறிக.

“கோடி ரிலங்குவளை நெகிழ்த்த, பீடுதெழு குரிசில்¹” என்றார் பிறரும். இருண்டு செறிந்திருத்தலின், **கொழும்பல் கூந்தல்** எனப்பட்டது. **தொடி**, வளை முதலியவற்றிற்கு முன்னணிவது. வளை சங்கினாலாயது; தொடி, வளையாலும் மருப்பாலு மாயது என உணர்க. வளையும், கூந்தலும், தொடியும் உடைய மடவரல் என இயையும். வளையும் தொடியும் கூந்தலும் என்னாது, வளையும் கூந்தலும் சேரக் கூறியது, சிலவும் பலவுமாம் இயைபு கருதி யென அறிக. “சில்வளை விறலி²” என்றார் பிறரும். ஒவ்வொரு கைக்கும் ஒவ்வொரு தொடியே அணியப்படு மாகலின், அதனைப் பிரித்துக் கூறினார்.

ஒருகால் குறைமறுக்கப்பட்டவன், வரைந்து கோடலைத் தெருளாது, பின்னும் குறையிரந்து நின்றலின், **மடவரல் வேண்டுதியாயின்** என்றும், குறையுற்றுக் கூடுதல் பெறினும் அது பின்னர்ப் பிரிவுக்கும், அலர்க்கும் பிறவற்றிற்கும் அஞ்சப்பட்டுக் கூடாமையே போல் வருத்தம் செய்யுமாகலின், **வரைந்தனை கொண்மோ** என்றும், உள்ளுறையால் வரைதற்குரிய முறைமையும் கூறினார்.

தெண்கழியிடத்து வேண்டுவோர் கொள்ளுமாறு இருமீன்கள் அகப்படும் துறைவ என்றதால், நீவேண்டி வரின் தமர் மகட்கொடை நேர்வ ருதலின் வரைந்து கொள்க என்றாராம்.

கொழுமணிக் கூந்தல் என்பது பாடமரியாத, கொழு விய மணி போலும் கரிய கூந்தல் என்று பொருள் கொள்க. “மணியேசம் இருங்கூந்தல்³” எனவும், “மணிமரு னைம்பால்⁴” எனவும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

1. குறந். 31.

2. புறம். 103.

3. கவி. 77.

4. நந். 245.

இனி, “நூற்றமும் தோற்றமும் 1” என்ற சூத்திரத்து “உலகுரைத் தொழிப்பினும்” என்பதற்கு இளம்பூரணரும் நச்சினூர்க்கினியரும் இதனை எடுத்துக்காட்டுவர்.

197. இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவ னாட்டி
முகம்புதை கதுப்பின ளிறைஞ்சீநின் ருளே
புலபுகொண் மாலை மறைய
நலங்கே ழாக நல்குவ ளெனக்கே.

இது, தலைமகன் இடத்தலைப்பாட்டின்கண் தலைவியது நீலைமை கண்டு சொல்லியது.

உரை: விளங்குகின்ற வளைகள் ஒலிக்க அலவனைக் காலால் அலைத்து, முகத்தை மறைக்கும் கூந்தலையுடைய ளாய்த் தலை குனிந்து நின்றவள் தனிமை கொள்ளும் மாலைப் பொழுது மறைதலும், நன்மை பொருந்திய தன் மார்பினை எனக்கு நல்குவள் என்று.

தெளிர்த்தல், ஒலித்தல். அலவன், நண்டு. ஆட்டுதல், அலைத்தல். கதுப்பின ளென்னும் முற்றெச்சம் இறைஞ்சி நின்றோள் என்னும் வினைப்பெயர் கொண்டது. தனிமையுற்றுக்கு ஏற்ற காலமாகலின், புலம்புகொள் மாலை எனப்பட்டது. செயவெனெச்சம், இது நிகழாநிற்க இது நிகழும் எனும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டு.

அலவ னாட்டுதல் மகளிர் விளையாட்டு வகை. “திணி மணல் அகரை அலவன் ஆட்டி, அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள் 2” என்றும், “பெருநீர் அழுவத் தெந்தை தந்த, கொழுமீ னுணங்கற் படுபுள் ஓப்பி, எக்கர்ப் புன்னையின் இன்னிழல் அசைஇச், செக்கர் ளெண்டின் குண்டகை கெண்டி, ஞாமல் ஓங்கு சினைத் தொடுத்த தாழை வீழ்கயிற்று ஊசல் தூங்கிக்,

கொண்ட விடுமணற் குரவை முனையின், வெண்டலைப் புணரி யாயமொ டாடி, மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ அணித்தகப் பல்பூங் கானல் அல்கினம் வருதல்¹” என்றும் வருவனவற்றுல் அறிக. அவ்வளை அலைக்குங் கால், உடல் குலுங்கக் கையும் அசைதலின் வளை ஒலிப் பது பற்றி இலங்குவளை தெளிர்ப்ப என்றார். “சிலவிலங் கெல்வளை ளெகிழ, அலவன் ஆட்டுவோள்²” என்றார் பிறரும். அளையிடையமர்ந்து அலவனைக் கையால் அலைத் தலும் உண்மையின் இவ்வாறு கூறினான் என்றலும் ஒன்று.

சேய்மைக்கண் வருமிடத்து அவளது உண்மை உணர்த்துதலின், இலங்குவளை தெளிர்ப்ப என்றும், அவள் தன்னை நினைந்து நிற்கும் நினைவினை, நோக்குவார்க்கு முகம் உணர்த்தாமைப்பொருட்டுக் கூந்தல், நெகிழ்ந்து முகம் புதையச் சரிந்து கிடந்தமையின், முகம்புதை கதுப் பினள் என்றும் கூறினான். உள்ள நிகழ்ச்சியை முகம் முன்னம் உணர்த்தும் முதுக்குறை வுடைய தென்பது, “முன்னம் முகம் போல முன்னுரைப்பதில்³” என்பதனால் அறிக. இயற்கையே நாண்மிக வுடையள் ஆகலின், இறைஞ்சி நின்றோள் என்றான். “நாண்டச் சாய்ந்த நலங்கிளர் எருத்தின்⁴” என்றார் பிறரும். மாலை மறை தலும் தமிழ்துக் கூடலுறுவார்க்குக் கூட்டம் இடையீடன்றி இனிது எய்து மாகலின், புலம்புகொள் மாலை மறைய என்றும், இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் தான் தலைப் பெய்த விடத்து, இவ்வண்ணமே எதிர்ப்பட்டா ளாகலின், அவ்வியைபினால் இனிக் கூட்ட மெய்துதல் ஒருதலை யெனத்தெளிந்து கூறுகின்ற னாகலின், நலங்கேழாகம் நல்குவள் எனக்கே என்றும் கூறினான்.

இனி, “இலங்குவளை தெளிர்ப்ப அலவனாட்டி”யது, பூக்கொய்தல் முதலிய விளையாட்டினைச் செய்யாமை குறித்து ஆயத்தார் ஆராயாமைப் பொருட் டென்றும்,

1. அகம். 20. 2. நற். 363. 3. நான்மணி.
4. பொருந்.

புறத்தே அல்லனை அகைத்து நின்ற ளாயினும், அகத்தே தன்னை நினைந்து நின்றமையின், இறைஞ்சி நின்றாள் என்றும் கூறுவர்.

கதுப்பினள் ஆயத்து நின்றோளே என்ற பாடத்துக்குக் கதுப்பினளாய் ஆயத்திடை நின்றாளாயினும், மாலை மறைதலும் ஆகம் நல்குவள் என உரைக்க. ஆயினும், இது பொருள் சிறவாமை உணர்க.

நெய்தற்கண் புணர்தல் கூறினமையின், இது திணை மயக்கம். “திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே¹” என்பது விதி. இனி, “மெய்தொட்டுப் பயிறல்²” என்ற சூத்திரத்துக் கூடுத லுறுதல் தனியே வந்ததற்கு இதனைக் காட்டுவர் நச்சினூர்க்கினியர். இடந்தலைப்பாட்டின்கண் தலைமக்கள் தாமே கூடுத லுண்டேனும், பெருநாணின ளாய தலைமகள்பால் தலைமகன், மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதலாயின வின்றிக் கூடுத லுறுதல் அமையாமையாலும், அவை செய்யப்பட்டன என்றற்கு இதன்கண் சொற் குறிப்பு ஒன்றேனும் இன்மையாலும், திணைமயக்கத்துக்கு உதாரணம் காட்டியவழி “இஃது இடந்தலைப் பாட்டின் கண் தலைவியது நிலை கண்டு கூறியது” என்றே கூறி இருத்தலாலும் அது கருத்தன்மையறிக. (எ)

198 வளையணி முன்கை வாலெயிற் றமர்நகை
இளைய நாமும் தளையவிழ் கானற்
குறுந்தறை வினவி நின்ற
நெடுந்தோ ளண்ணற் கண்டிகும் யாமே

இது, பரத்தையர் மனைக்கட் பன்னாள் தங்கிப் பின்பு ஆற்றாமையே வாயிலாக வந்த தலைமகளை எதிர்ப்பட்ட தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லியது.

ப. உரை: குறுந்துறை வினவி நின்று நெடுந்தோள் அண்ணல் என்று களவுக்காலத்து நிகழ்ந்ததனைக் கூறிற்று, தலைமகள் புலவி நீங்குதற்கும் யான் நெடுநாட் பிரிந்தமை கூறுகின்ற வாறு என்று அவன் வருந்துதற்கும் எனக் கொள்க.

உரை: வளை யணிந்த முன்கையையும், வெள்ளிய பற்கள் விளங்கும் முறுவலையு முடைய இளமகளி ராடும் முறுக்கவிழும் மலர்களையுடைய கானலிடத்துக் குறுந்துறை யாண்டுள்து என வினவி நின்று நெடிய தோள்களையுடைய அண்ணலை யாம் காண்பாம், வருக எ.று.

அமர்நகை, விருப்பந் தரும் நகை என்றுமாம். இளைய ராடும் குறுந்துறை, தளையவிழ் கானற் குறுந்துறை யென இயையும். இடத்துநிகழ் பொருட்குரிய அடை இடத்தின்மேல் நின்றது. இளையராடும் துறையாதல் பற்றிக் குறுந்துறை எனப்பட்டது. வினவி நின்று அண்ணல் என்க.

பரத்தையர் மனைக்கண் பன்னாள் தங்கி அவர் கூட்டமே நினைந்து ஒழுகினாள் என்பதனைக் குறிப்பால், வளையளி முன்கை வாலெயிற்று அமர்நகை இளையராடும் தளையவிழ் கானல் குறுந்துறை வினவி நின்று என்றும், அது காரணமாகத் தலைமகள் புலக்குமென்று அஞ்சி, களவின்கண் யாம் புனலிடை வீழ்ந்து கெடப் புக, குறுந்துறை வினவி நின்று நம்மை யெடுத்த உயர்ந்த தோளை எண்ணிப் புலவாதொழிதல் வேண்டும் என்பார், நெடுந்தோள் அண்ணல் என்றும் கூறினாள். நம்பாந் நிகழ்ந்த மெலிவு கண்டு வாராது, தன் ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புகுந்தானே நேர்தலே நாம் செயற்பாற்று என்றற்குக், கண்டிக்கும் யாமே என்றும் கூறினாள். “இளையராடும் தளையவிழ் கானற் குறுந்துறை வினவி” நின்றது, களவின் கண் மதியுடம் படுத்தற்கு; “ஊரும் பேரும் கெடுதியும்

பிறவும், நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறிக் தோழியைக் 1” குறையுறுவான் கூறியதனை நினைந்து கூறிய தென்க. இஃது அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றமை.

இனி, “நாற்றமும் தோற்றமும் 2” என்ற சூத்திரத்து, “குறைந்தவட் படரினும் என்றது, மேல் தலைவனது புணர்ச்சியுண்மை யறிந்து தாழ்ந்து நின்ற தோழி, தானும் குறையுற்றுத் தலைவிமாட்டுச் செல்லுதற்கண்ணும் கூற்று நிகழும்” என்றும், “இக்கிளவி இரந்து பின்னின்ற தலைவன் உள்ளப்புணர்ச்சி உள்வழியும், குறையுற்று மெய்யுறு புணர்ச்சி வேண்டிக் தலைவிமாட்டுச் செல்லும் காலத்தும் ஒக்கும்” என்றும் கூறி இதனை உதாரணம் காட்டுவர் இளம்பூரணர்; இவ்வாறே நச்சினூக்கினியரும் 2 கொள்வர். இதற்கும் பொருள் ஒக்குமாறு உணர்க.

இனி, வளையறை முன்கை என்ற பாடத்துக்கு வகை ஒலிக்கும் முன்கை என்று உரைக்க. வாலெயிற் நின்னகை என்றும், விருந்தென வினவி நின்ற நெடுந்தோள் அண்ணல் என்றும், நெடுந்தேர் அண்ணல் என்றும் வரும் பாடங்கட்கு முறையே, வாலிய எயிறு விளங்கும் இனிய முறுவல் என்றும், “புதியேன் மிக, இப்புனத்திற்கு யான் தனிப் போந்தனன்” என ஊரும் பேரும் நெறியும் வினவி நின்ற நெடுந்தோள் அண்ணல் என்றும் தேருர்ந்து வருதலும் களவின்கண் சீரித்தாகலின், நெடிய தேரையுடைய அண்ணல் என்றும் பொருள் உரைத்துக் கொள்க. துறை இரண்டற்கும் பொருள் ஒக்கும் என்க. (க)

199. கானலம் பெருந்துறைக் கல்திரை திகைக்கும்
வானுயர் நெடுமண லேறி யானாது
காண்கம் வம்மோ தோழி
செறிவகை நெகிழ்த்தோ நெறிகட னுடே

இது, தலைமகன் ஒருவழித் தணந்தழி ஆற்றாளாகிய தலைமகளை ஆற்றவிக் தும் தோழி சொல்லியது.

உரை: தோழி, நம் முன்கைக்கண் செறிந்து நின்ற வளைகள் நெகிழ்ந்தோடுவித்த தலைமகனது அலை யெறியும் கடல் நாட்டினைக் காணற் பெருந்துறைக்கண் முழங்குகின்ற அலைகள் போந்து அலைக்கும் வானுற உயர்ந்த நெடிய மணற்றிடர்மேல் ஏறி ஆண்டே அமைந்தொழியாது அவனது வரவினைக் காண்பாம், வருக என்று.

கானலம் பெருந்துறை என்புழி அம்முச்சாரியை விரிக்கும்வழி விரித்தல். வானுயர் நெடுமணல், மிக உணர்ந்த மணற்குன்று என்றவாறு. நெய்தல்நிலத் தலைமக னாதலின் நெகிழ்த்தோன் எறிகடல் நாடு என்றார்.

குறிவழிப் பிழையாது போந்து நலன் நுகர்ந்து சென்றவன் தணத்தலால் மேனி மெலிந்து வளை நெகிழ்நின்றமையின், செறிவளை நெகிழ்த்தோன் என்றும், அவனது நாடு காண்டலும் அவனைக் கண்டாற் போலும் இன்பம் பயக்கு மாகலின் எறிகடல் நாடு என்றும், நெடுமணற் குன்றேறி நின்றவழி ஆண்டுத்தோன்றும் இயற்கைக்காட்சி நெஞ்சின்கண் நிலவும் வருத்தம் கெடத் தன் இயற்கையின்பம் பயந்து நெஞ்சைப் பிணிக்கு மாகலின் வானுயர் நெடுமணல் ஏறி ஆனது என்றும், உயரிய மணற்குன்ற மாகலின் அவனது கடல்நாட்டினை முடியக் காண்டல் கூடும் என்பாள், காண்க வும்மோ என்றும் கூறினாள். “குன்றின் தோன்றும் குலவுமண வேறிக் கண்டனம் வருகம் சென்மோ¹” என்றா ளிறும், “ஒருதலையுரிமை வேண்டியும்²” என்றவிடத்து, “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன” என்றதனால், தோழிமாட்டுப் போக்கும் வரவும் தோன்றும் எனக் கொள்க. செறிவளை நெகிழ்த்தோன் என்றது உடம்புநனி-சுருங்கல்

இனி, “நூற்றமும் தோற்றமும்”¹ என்ற சூத்திரத்து, வேண்டாப் பிரிவின்கண் நிகழும் கூற்றுக்களுள் இது தலைவியை ஆற்றுவித்தது என்பர் இளம்பூரணர்.

நெடுவரை யேறி என்பது பாடமாயினும், நெடிய மலைமே லேறி அவனது எறிகடல் நாட்டினைக் காண்கம் வம்மோ என உரைக்க. நெய்தல் நிலத்தே வரைகள் உளவாயினும் அவை நெய்த லாகுமேயன்றிக் குறிஞ்சி எனக் கொள்ளற்க; “நிலநெருங்கு மயங்குதல் இன்று என மொழிப”² என்பது பொருளிலக்கணம். (சு)

200. இலங்குவீங் கெல்வளை யாய் நுதல் கவினப்
பொலந்தோர்க் கொண்கன் வந்தன னினியே
விலங்கரி நெடுங்கண் றெுகிழ்மதி
நலங்கவர் பசலையை நசுகம் யாமே.

இஃது உடன்போக்குத் துணிந்தவழி அதற்கு இரவின் கண் தலைமகன் வந்தது அறிந்த தோழி தலைமகளைப் பாயல் உணர்த்திச் சொல்லியது.

உரை: விளக்கமுற நெகிழ்ந்து இலங்குகின்ற வளை யினையுடையாய், நின் ஒளி நுணுகிய நெற்றி அழகெய்து மாறு பொற்றேரியையுடைய கொண்கன் இப்பொழுது உடன்கொண்டு ஸூறற்கு வந்துளா னாகலின், விலங்குதலையுடைய அரி பரந்த நெடிய கண்கள் துயில் நீங்கித் தெளிவாயாக; ஆதலால் நலம் கவர்ந்த பசலையின் கேடு கண்டு யாம் மகிழ்நாம் எ. று.

வீங்கு என்னும் முதலிலைத் தனிவினை வினையெச்சப் பொருட்டு; “வரிப்புனை பந்து”³ என்றும் போல. ஆய் நுதல் என்புழி ஆய்தல் சுருங்குதல்; பசலையால் ஒளி

1. தொல். பொ. II. 2. 112. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68.

சுருங்கினமையின் ஆய்நுதல் எனப்பட்டது. இனி, எல்வனையாய் எனவும், நுதல்கவின எனவும் கொள்ளினும் அமையும். கவின என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம் வந்தனன் என்னும் காரணவினை கொண்டது. பொன் என்பது, செய்யுளாகவின், பொலம் என வந்தது.¹ ஞெகிழ்தல் ஈண்டுத் துயிலெழுதல். நகுகம், பன்மைத் தன்மை. நகை, எள்ளல் பற்றிப் பிறப்பது. கண்ணின் வெள்விழியில் மேலும் கீழுமாகச் சிவந்த நுண்ணிய கொடிபோல் பரந்திருக்கும் வரிகளை விலங்கரி என்ப; நெடுவிழியின் குறுக்கே நின்றவின் விலங்கரி எனக் கூறப்பட்டன.

வரைவு நீட்டித்தலால், இற்செறிப்பு முதலியவற்றால் மேனி வேறுபட்டு நுதல் பசந்து வாடி யிருந்தா ளாகவின், ஆய்நுதல் என்றும், அழிவில் கூட்டத்தா னன்றி அப்பசப்பு நீங்காமை உட்கொண்டு உடன்போக்கு நினைந்திருந்தா ளாகவின் ஆய்நுதல் கவின என்றும், போக்கின்கண் தமர் எதிர்ந்து தகையாவாறு விரைபரி பூட்டிய தேரொடு தலைமகன் வந்துளான் என்றற்குப் பொலந்தேர்க் கொண்கன் வந்தனன் என்றும், அவன் இப்பொழுதே வந்தா னாயினும் நீ தாழ்த்தல் கூடா தென்றற்கு இனியே விலங்கரி நெடுங்கண் ஞெகிழ்மதி என்றும், தலைமகன் பிரிவாலும் வரைவு நீட்டித்தமையாலும் நுதல் ஓளி கரப்பப் படர்ந்து மாமைக்கவின் கெட இருந்தமையின் நலங் கவர் பசலை என்றும், தலைவனொடு உடன்போகியவழி எய்தும் அழிவில் கூட்டத்தால் பசலை படர்தல் இல்லை யென்பாள் நகுகம் யாம் என்றும் தோழி கூறினாள்.

போக்குடன்பட்ட தலைமகன் இரவின்கண் வந்தமை அறிந்ததும், தோழி தலைமகளைத் துயிலுணர்த்துவாள் அவள் விரைந்தெழின் வளையொலியால் தாயர் முதலா

யினார் கண்விழிப்ப ரென்பது அறிவித்தற்கு எல்வளை எனவும், அவ்வாறு எழுவாட்குத் தலைமகன் போக்கு நினைந்து வந்தமை உணர்த்தற்குப் பொலந்தேர்க் கொண்கண் வந்தனன் எனவும், நெறிபற்றித் தலைமகன்பால் விரைந்து அடைய வேண்டுதலின் “எழுக” என்னது ரெடுங்கண் ளெகிழ்மதி எனவும், பசலை பரந்தமை நோக்கி அலர் கூறும் அயற்பெண்டிர் தலைமடங்குவதனைக் குறிப்பு மொழியால் நலங்கவர் பசலையை நுகுகம் யாமே எனவும் தோழி சில சொற்களால் விளங்க வுணர்த்தும் திறம் காண்க.

நுதல் கவின்பெற என்றும், ரெடுந்தேர்க் கொண்கனும் என்றும், ரெடுங்கண் அனந்தல் தீர்மதி என்றும் பாட முண்டு. அவற்றிற்கு முறையே நுதல் தான் இழந்த அழிகைப் பெற என்றும், நெடிய தேரையுடைய தலைமகனும் என்றும், உம்மையால் அவன் போக்கு உடன்படா திருந்தமையும், கண்களாற் பெறும் துயில் நீங்குக என்றும் உரைக்க. நலங்கிளர் பசலை என்ற பாடமும் குறிப்புமொழியாய் நலங் கவர்ந்த பசலை என்றே பொருள் படும் என்க.

ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் ரெடுங்கண் அனந்தர் தீர்மதி என்றே பாடங் கொண்டு, “தலைவரும் விழும நிலையெடுத்த துரைப்பினும்¹” என்புழிப் “போக்கற்கண்ணும்” என்பதற்கு இதனைக் காட்டி, “கண்கள் அனந்தல் தீர்மதி என்றதனாலே உடன்கொண்டு போவதற்கு வந்தனன் எனப் பாயலுணர்த்திக் கூறிற்று” என்றார். இது நெய்தற்கண் பாலை வந்தது.

இது காறும் உரை கூறிப் போந்த நெய்தற் பாட்டுக்கள் நூறும், தாய்க்குரைத்த பத்து முதல் வளைப்பத்து ஈறாகப் பத்துப் பத்துக்களாக வகுக்கப் பெற்றிருப்பது

கண்டோம். இவற்றுள் தாய்க்குரைத்த பத்து, தோழிக் குரைத்த பத்து, சிழுவற்குரைத்த பத்து, பாணற் குரைத்த பத்து என்ற நான்கும் உரிப்பொருளைச் சார்ந்த கேட்போர் பொருளாகவும், ஞாமற்பத்து, வெள்ளாங்குருகுப் பத்து, சிறுவெண் காக்கைப்பத்து, தொண்டிப்பத்து, நெய்தற் பத்து, வளைப்பத்து என்ற ஆறும் நெய்தற் கருப்பொருள் பொருளாகவும் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. முதலிற் கருவும், கருவின் உரியும் “முறைசிறந்தன” என்ப தலை உரிப்பொருட்குரிய தாயர் முதலியோரை முற்பட நிறுத்தியும், ஏனைக் கருப்பொருளைப் பிற்பட நிறுத்தியும் இந்நெய்தற் பகுதியைப் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் தொகுத்துள்ளார். (10)

இரண்டாவது

ஆசிரியர் அம்மூவனார் பாடிய நெய்தல் முற்றும்.

கூட்டர் ந. சஞ்சீவ
குழிப்பேராசிரியர்
கிழார் பங்கைக்கழகம்

